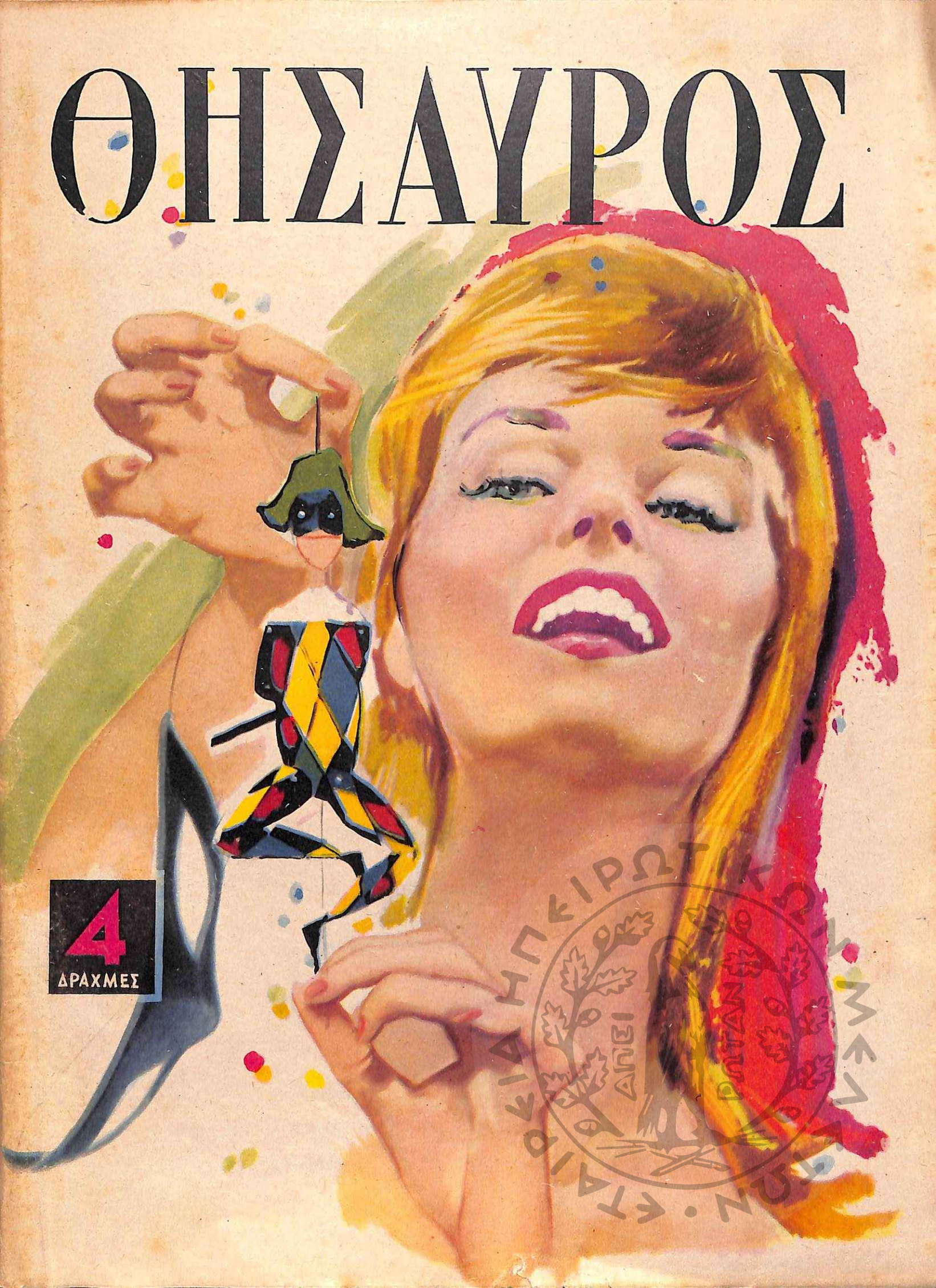
ΘΗΣΑΥΡΟΣ

4
ΔΡΑΧΜΕΣ

ΕΤΑΙΡΙΑ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ

Τίποτα περισσότερο από ένα φιλί...

ΤΑ ΕΡΩΤΙΚΑ μας

οι ήθη

Θ ΕΛΕΙΣ, κύριε, νά πεισθῆς γιά τήν ἀγνότητά μου; Πᾶμε στό γιατρό, θέλεις νά σοῦ πῶ μέ κάθε λεπτομέρεια τό παρελθόν μου; Πάρε με πρῶτα γυναίκα σου. Εἶναι ἡ πρότασι καί ὁ ὅρος της. Ἀνδία ποὺ νοιώθει κάποτε κανείς γιά μερικές ἐκδηλώσεις τῆς ζωῆς μας, τῆς ἑλληνικῆς ζωῆς...

Ἔτσι ὅμως ποὺ ἄρχισα, οὔτε σεῖς θά καταλάβετε περί τίνος πρόκειται, οὔτ' ἐγώ θά βρῶ ἄκρη. Ἄς τά πάρουμε τά πράγματα μέ τή σειρά τους γιά νά βροῦμε ἄκρη. Ἄλλως τε, δέν εἶναι καί μπερδεμένα.

Εἰδύλλιο ἀνάμεσα στά δεκαεννιά καί στά δεκάξη. Σέ ἐπαρχιακή πόλι ἀναπτύσσονται οἱ σχέσεις. Ἀπό χωριό ὁ νέος, σπούδαζε στήν πόλι ἐκείνη. Τήν «πανέμορφη» εἶδε στό πρόσωπο τοῦ κοριτσιοῦ του. Μέ τούς ἐνθουσιασμούς τοῦ ἀμύητου στά ἐρωτικά τῆς παράδωσε τήν καρδιά του. Τόν μαγνήτισαν τά φυσικά καί τά ψυχικά της χαρίσματα. Ὡραία, ἀλλά καί ἁπλή καί σεμνή καί θαρραλέα καί εἰλικρινής. Μαζί μέ τήν ὁμορφιά ἐκτίμησε καί τόν ἐσωτερικό της κόσμο.

Ἔτσι γίνεται συνήθως ἡ ἀρχή. Χρειάστηκαν μερικοί μῆνες γιά νά ἐνημερωθῆ στά οἰκογενειακά της. Ἰδίως σέ ὅ,τι ἀφορᾶ τήν ποιότητα τῆς μητέρας της. Μήν τά ρωτᾶτε. Χήρα ἀπό πολύ νέα, δέν ἦπρε κατάκαρδα τή χηρεία της. Ἔντονη ἡ ἐρωτική της ζωή. Ἡ μεγάλη της κόρη, ἀπδιασμένη ἀπό τή διαγωγή τῆς μητέρας της, σηκώθηκε κι' ἔφυγε.

Οὔτε αὐτή ὅμως ἀκολούθησε τήν εὐθεία. Ἀνώμαλη καί ἡ δική της ζωή. Ὅσο γιά τήν ἄλλη, τή δεκαεξάχρονη, τίποτα δέν εἶχε ἀκουστῆ. Ἦταν τόσο νωρίς γιά νά ὑπάρχουν ἐγγραφές στό ἡμερολόγιό της...

Τό γεγονός αὐτό, ὅτι δηλαδή δέν ἔλεγαν τίποτα εἰς βάρος της, τόν ἔκαναν νά παραβλέψη τό φάκελλο τῶν δύο ἄλλων μελῶν τῆς οἰκογενείας. Δέν εἶναι ἀπαραίτητο—σκέφτηκε—ἡ κόρη νά γίνη πιστό ὁμοίωμα τῆς μητέρας καί τῆς ἀδελφῆς της. Λίγες φορές βλέπουμε ἀπό κακούς γονεῖς νά βγαίνουν λαμπρά παιδιά;

Σωστοί στή βάσι τους συλλογισμοί. («Τί μ' ἐνδιέφερε ἐμένα πῶς ζῆ ἡ μητέρα της καί τί κάνει ἡ ἀδελφή της; Ἐγώ εἶχα αὐτήν, αὐτήν ποὺ δέν ἀκούστηκε ἀκόμα· ἕνα μπουμπούκι πάνω στό ἀνοιγμά του. Καί ἤμουν βέβαιος ὅτι πρῶτος καί μόνος ἐγώ ἀπόλαυσα τό μεθυστικό ἄρωμά του»).

Ἀπόλαυσι μέσα στά ὅρια τῆς κοινωνικῆς τάξεως. Τίποτα περισσότερο ἀπό τό φιλί. Ὧρες ξαπλωμένοι ὁ ἕνας κοντά στόν ἄλλον, ἐπιλαθαν τό ὄνειρό τους γιά τό μέλλον. Αὐτό δέν εἶναι τάχα ἡ εὐτυχία τῶν ἐρωτευμένων; Ἡ προετοιμασία τοῦ αὔριο. Ὅταν τό αὔριο γίνη σήμερα, τότε ἀρχίζουν οἱ πίκρες καί οἱ ἀπογοητεύσεις. Καλά τό εἶπαν, ὅτι εὐτυχία εἶναι ἡ ἀναμονή τῆς εὐτυχίας.

Προσμένοντας τό εὐτυχισμένο αὔριο, περιώριζαν τίς ἐκδηλώσεις τους. Εἶχαν ὅλες τίς εὐκαιρίες νά ὁλοκληρώσουν τό σύνδεσμό τους. Δέ βιάστηκαν. Ἀντίστασι ἄραγε τῆς Ἰδίας; Ἐγδεσμό τους. Δέ βιάστηκαν. Ἀντίστασι ἄραγε τῆς Ἰδίας; Ἐγκράτεια τοῦ Ἰδίου; Δέ μᾶς τό ξεκαθαρίζει ἡ ἐπιστολή. Στό στάδιο τῆς ἀναμονῆς ὁ νέος, τήν παρακινοῦσε νά τοῦ ἀποκαλύψη τό παρελθόν της. Ἡ ἀδυναμία τοῦ Ἕλληνα, τό χαρακτηριστικό του γνώρισμα· ὅ,τι τόν διακρίνει ἀπό τούς ξένους. Μιά ἀδιακρισία, ποὺ τήν ὠθεῖ στά ἄκρα. Ἀκόμα καί στήν πιό πρόχειρη γνωριμία ἐπιμένει νά μάθη τά περασμένα. Ἀντί πρίν ἀπ' αὐτόν; Πόσο. ἄλλοι; Καί ποιοί; Καί τί γινόταν μαζί τους;

Στή βροχή αὐτή τῶν ἐρωτήσεων στερεότυπη ἦταν ἡ ἀπάντησι τῆς δεκαεξάχρονης κοπέλλας: «Κανείς ἐκτός ἀπό σένα». Πολλοί ἔτρεχαν ἀπό πίσω της. Ὅλους ὅμως τούς κράτησε σέ ἀπόστασι.

Ἡ βεβαίωσι αὐτή ποὺ σταθερά τήν ἐπαναλάμβανε, ἔκανε τήν ἀγάπη του νά φουντώση. Οἱ δοκιμασίες ποὺ ἀκολούθησαν, ἀντί νά περιορίσουν τόν ἔρωτά του, τόνωναν ἀκόμα περισσότερο τό πάθος του. Πόσο τοῦ στοίχισε αὐτό τό πάθος! Ὡς καί βαρμό ἀκόμα. Ἐφτά ἀπό τούς δικούς της, ποὺ πληροφορήθηκαν τίς σχέσεις, τόν παρεφύλαξαν ἕνα βράδυ καί φαίνεται ὅτι τοῦ ἔδωσαν τῆς χρονιᾶς. Τί νά σᾶς κάνη ἕνας ἐναντίον ἑφτά; Τοῦ μένουν ἀκόμα τά σημάδια τῆς ἐπιθέσεως.

Τό περιστατικό αὐτό δέν ψύχρανε τίς σχέσεις. Ἄφοβο τό κορίτσι ἐξακολούθησε νά πηγαίνη στό δωμάτιό του. Γιατί, παρέλειψα νά σᾶς πῶ, ὅτι χωρίς τήν οἰκογένειά του ἔμενε τό παιδί στή μικρή ἐπαρχιακή πόλι.

Τακτική στίς ἐπισκέψεις της, τόν διεβεβαίωνε ὅτι ὕστερ' ἀπό τήν συμπεριφορά τῶν δικῶν της ἦταν ἕτοιμη νά τούς ἐγκαταλείψη καί νά τόν ἀκολουθήση. Συνέβη ὅμως οἱ ἄνθρωποι ποὺ τούς παρακολουθοῦσαν, νά τούς πιάσουν μέσα στήν ἐρωτική τους φωλιά. Ἀναστατώθηκε ὁ κόσμος, βούηξε ἡ πόλι. Ντροπιασμένο τό παιδί πῆγε στή μητέρα νά τῆς ζητήση τήν κόρη. Ἀρνήθηκε ἐκείνη. Δύσκολη ἡ κατάστασι. Εὐτυχῶς ποὺ πλησίαζαν οἱ διακοπές καί θἄφευγε ἀπό τόν τόπο τῶν σπουδῶν του γιά νά πάη στό χωριό του.

Στίς δύσκολες αὐτές ὧρες ἔμαθε κάτι ποὺ τόν ἀναστάτωσε: ὅτι δέν ἦταν ὁ πρῶτος. Εἶχε προηγηθῆ ἄλλος. Ἔπεσε ὁ οὐρανός στό κεφάλι του. Ὅταν ὅμως συναντήθηκαν καί τῆς τό εἶπε, ἐκείνη τό διέψευσε. («Ποτέ δέν φίλησα ἄλλο παιδί ἀπό τόν ἀδελφό μου στό μάγουλο»).

Χώρισαν γιά τρεῖς μῆνες, τούς μῆνες τοῦ περασμένου καλοκαιριοῦ. Μόνος στό χωριό του, ἀναλύοντας τόν ἑαυτό του, ἔβλεπε πόσο βαθειά ἦταν ριζωμένη ἡ ἀγάπη μέσα του. Λαχταροῦσε νἄρθη ἡ στιγμή νά τήν ξαναδῆ. Τή φανταζόταν στό πλευρό του, γυναίκα του, σύντροφο παντοτεινό τῆς ζωῆς του. Μαζί στή ζωή καί στό θάνατο, στή χαρά καί στή λύπη, στίς καλές καί στίς κακές μέρες.

Ἡ ζωή ὅμως δέν ἀκολουθεῖ πάντα τόν κύκλο ποὺ ἐμεῖς χαράζουμε. Ἔχει τό δικό της δρομολόγιο αὐτή. Σχέδια γιά τό μέλλον του ἔπλαθε ὁ νέος. Ἀλλά ἐν τῷ μεταξύ δέν καθόταν καί στήν ἡσυχία του. Ἔψαχνε νά μάθη, ἐξερευνητής τοῦ παρελθόντος, ἀνίχνευε δεξιά κι' ἀριστερά, σάν τά κυνηγετικά σκυλιά ποὺ χώνουν τή μουσοῦδα τους παντοῦ, ὅπου ὑποπτεύονται ὅτι ὑπάρχει θήραμα.

Ὁ ζητῶν εὑρήσει. Βρῆκε πολλά. Ὄχι μόνο ἡ ὕπαρξι τοῦ πρώτου ἦταν πραγματική, ἀλλά τόν πρῶτο διεδέχθηκε δεύτερος, τό δεύτερο τρίτος. Μόλις ἦταν αὐτός τέταρτος, ἂν ὄχι καί πέμπτος.

«Ὅλοι τους ἦταν γιά λίγες στιγμές, ὅσο χρειάζονταν γιά νά γευθοῦν τό φιλί της. Ὕστερα φοβισμένη τούς ἀφηνε. Φοβόταν μήπως τά πράγματα προχωρήσουν καί πέρα ἀπό τόν ἀσπασμό».

Ἀπό τήν ἴδια προέρχονται οἱ βεβαιώσεις καί οἱ πληροφορίες. Ἡ ἴδια, ὑποχωρώντας σέ ἀπειλές καί σέ παρακλήσεις, ἔκανε τίς ὁμολογίες της καί συγχρόνως ὁρκιζόταν ὅτι δέν ὑπῆρχε τίποτα περισσότερο ἀπ' αὐτά ποὺ εἶπε. Πῶς νά τήν πιστέψη; Ἀναλογιζόταν τή διαγωγή τῆς μητέρας της, τή διαγωγή τῆς ἀδελφῆς της, τίς κρίσεις τοῦ κόσμου, τά φέματα. Τά δικά της ἀναλογιζόταν αὐτά ὅλα καί θόλωνε τό μυαλό του. Γυναίκα του αὐτή «ἡ φιλημένη!» Νά νομίζης ὅτι εἶσαι ὁ πρῶτος καί νά βρεθῆς τελευταῖος...

Διακοπή τῶν σχέσεων ἦταν ἡ ἄμεση συνέπεια τῶν ἀποκαλύψεων. Δέν εἴμαστε κάπως περίεργοι στή συμπεριφορά μας; Τσακιζόμαστε ὡς ποὺ νά μάθουμε τό παρελθόν. Ἀπειλοῦμε. Ὑποσχόμαστε, δίνουμε ὅρκους. («Πές μου τα καί θα σοῦ τά συχωρέσω ὅλα»). Μᾶς τά λένε καί τίς ἀποπέμπουμε. Γιατί ἀραγε; Τί εἶναι αὐτό ποὺ ἔκαναν καί ποὺ βρίσκουμε ἀσυγχώρητο; Φόνος; Διάρρηξι; Κλοπή; Τίποτα περισσότερο ἀπ' αὐτό ποὺ κάνουν μαζί σας. Σᾶς φιλοῦν καί τίς φιλᾶτε. Καί βρίσκετε τήν ἀνταλλαγή αὐτή τῶν ἀσπασμῶν τόσο φυσική... Μαθαίνετε ὅμως ὅτι ἡ ἐκδήλωσι αὐτή ἔγινε πρίν ἐμφανισθῆτε ἐσεῖς στόν ὁρίζοντα, καί τό βρίσκετε διαφθορά. Λογική γιά σᾶς πετύχη! Ἀλλά δέν πρόκειται γιά λογική. Καθαρός ἐγωϊσμός ἑλληνικῆς προελεύσεως. Ἑλληνικῆς καί ἀρενικῆς προελεύσεως. γιά τήν ἀκρίβεια.

Ἡ κοπέλλα μεγαλώνει μέ τή βεβαιότητα ὅτι δέν εἶναι αὐτή ἡ πρώτη ποὺ θά δεχθῆ τή θωπεία σας. Ὁ ἄντρας διεκδικεῖ τά πρωτεῖα. Αὐτός ὁ πρῶτος καί ὁ τελευταῖος.

Δέ θά κατηγορούσαμε, λοιπόν, τήν κοπέλλα, ποὺ δέν ἐφύλαξε τόν πρῶτο της ἀσπασμό γιά τόν ἐρωτευμένο νέο. Οὔτε γιατί εἶχε κρύψει τό παρελθόν της τήν κατηγορούμε. Μέ τή νοοτροπία ποὺ ἔχουμε, καλά. πολύ καλά κάνουν καί μᾶς κρύβουν οἱ κοπέλλες!

Ἀλλοῦ εἶναι τό στοιχεῖο κατηγορίας. Ἐκεῖ ποὺ ἡ κοπέλλα στέλνει μήνυμα στό νέο, ὁ ὁποῖος τήν ἐγκατέλειψε γιά νά τοῦ πῆ: («Ἂν δέν πιστεύης ὅτι εἶμαι ἀγνή, πήγαινέ με στό γιατρό νά βεβαιώση τήν ἀγνότητά μου».

Αὐτό εἶναι ἡ ἀκαθαρσία. Δέν κρίνουμε ἂν εἶναι ἡ δέν εἶναι «ἀγνή». Ἐκεῖνο ποὺ προκαλεῖ τήν λύπη εἶναι ὅτι κοπέλλα δεκάξη μόλις ἐτῶν προτείνει μόνη της νά ὑποστῆ τέτοιο ἐξευτελισμό τῆς ὑπερηφανείας της.

Πιστοποιητικό ἀπό γιατρό ὅτι εἶναι («ἐν τάξει»). Μεσαιωνισμοί, βαρβαρότητες, χυδαιότητες. Ἀρετή ποὺ πιστοποιεῖται ἀπό ἰατρεῖο...

Δέν ὑπάρχουν ἀνεπτυγμένες χῶρες στίς ὁποῖες ἐμφανίζονται τέτοια περιστατικά. Ποιός φταίει; Φταίμε ὅλοι μας. Φταίει ὁ ἀνδρικός ἐγωϊσμός, φταίει ἡ προθυμία τῆς γυναίκας νά προσκολλᾶται ἀπόδειξις. Φταίει κυρίως ὁ ἀσιατισμός, ἡ ἐλεεινή νοοτροπία μας.

Οὔτε νά συνεχίση, οὔτε νά διακόψη τίς σχέσεις του λέμε στό νέο. Τίποτα δέν τοῦ λέμε. Ὁ ἴδιος θά κρίνη καί θά ἀποφασίση τί πρέπει νά κάνη.

Ἐκεῖνο ποὺ σημειώνουμε ἐμεῖς εἶναι ἡ ἀθλια αὐτή παράδοσι ποὺ κατεβάζει τόσο τή γυναίκα, ὥστε νά προσφέρεται γιά ὀδηγηθῆ ὅπως ὀδηγεῖται τό σφάγιο στόν κτηνίατρο, γιά νά πάρη ἀπ' αὐτόν τό ἐνδεικτικό τῆς ἠθικῆς της ὑγείας.

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

ΕΤΟΣ ΚΑ — ΑΘΗΝΑΙ, 12 ΜΑΡΤΙΟΥ 1959 — ΑΡΙΘΜΟΣ 1059

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Δ ΕΥΘΥΝΤΗΣ: Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

ΓΡΑΦΕΙΑ ΔΡΑΓΑΤΣΑΝΙΟΥ 4 — ΤΗΛ. 36.781 ΤΙΜΗ ΔΡΑΧ. 4

ΔΕΙΛΑ δειλά — ὅπως καί κάθε χρόνο — ἔκανε καί φέτος τήν ἐμφάνισί της ἡ Ἀποκρηά. Ἀπό τίς βιτρίνες μερικῶν μαγαζιῶν ποὺ στολίσθηκαν μέ εἴδη ἀποκριάτικα, τά κιόσκια τῶν δρόμων, ποὺ ἐφωδιάσθηκαν μέ σερπαντίνες, μέ-

σκες, κομφετί καί τά τοιαῦτα ξεκίνησε ἡ Ἀποκριά, ἀπαρατήρητη, σχεδόν, τήν πρώτη Κυριακή, γιά νά δώση τό ἐντονώτερο παρόν της τίς ἑπόμενες. Σιγά-σιγά σπολίστηκαν καί τ' ἄλλα μαγαζιά, πρόβαλαν οἱ ἀποκριάτικες φορεσιές κι' ἔκαναν στούς δρόμους τήν ἐμφάνισί τους καί οἱ μασκαράδες.

Ὅμως οἱ γεροντότεροι ποὺ βλέπουν καί τίς φετεινές Ἀποκρηές, ἀναστενάζουν ὅπως πάντα.

— Μωρέ Ἀποκρηές εἶναι αὐτές; Ποῦ νά βλέπατε στήν ἐποχή μας! Καλιγάτανε ὁ κόσμος ἀπ' τούς μασκαράδες.

Κι' ἕνας συμπολίτης — νεώτερος — ἀκούοντας τοιαῦτα ἀπεφάνθη:

— Ἀπό μασκαρίσεις δά, δέν ἔχουμε ἐλλείψει. Μόνο ποὺ μᾶς ἐμφανίζονται, στή ἐποχή μας, ὁλόκληρο τόν χρόνο.

Καί οἱ ἀκηκοότες συνεφώνησαν.

★

ΔΙΝΟΥΝ καί παίρνουν οἱ χοροί. Καί φέτος, ὅπως καί κάθε χρόνο, δέ ἔμεινε σωματεῖο ποὺ νά μή χορέψη καί πόλις τῆς Ἑλλάδος ποὺ νά μήν ἀντιπροσωπευθῆ στό χορευτικό πανηγῦρι τῆς Ἀποκριᾶς. Ὅλα τά κέντρα, ποὺ διαθέτουν κάποια πίστα, νοικιάστηκαν ἐγκαίρως γιά τόν «μεγάλον ἐτήσιον χορόν» ὑπό τήν προστασίαν τοῦ

Δείνα ὑψηλοῦ προσώπου, μέ πλούσιο κοτιγιόν, λαχειο κλπ. Ἀνάμεσα, ὅμως, στούς ἄλλους χορούς διαφημίστηκε κι' ἕνας ἀκόμα, ἴσως ὁ πιό πρωτότυπος. Αὐτό τουλάχιστον βεβαιώνει συμπολίτης ποὺ ἰσχυρίζεται ὅτι παρουσιάστηκαν στό γραφεῖο του δύο σχέτικως νέοι ἄνθρωποι, ποὺ τοῦ ζητήσαν νά ἀγοράση εἰσιτήρια.

— Γιά ποιό χορό; ρώτησε, φυσικά, ὁ χριστιανός.

— Πρόκειται γιά τόν μεγάλο χορό... τῆς ἀφιλίας.

— Μπᾶ; Δίνεται καί χορός τῶν ἀφίλων; ρώτησε ἀπορημένος ὁ συμπολίτης.

— Φυσικά, ἀπάντησαν οἱ δύο νέοι, εἴμαστε ὑπάλληλοι ἀπολυμένοι καί διοργανώσαμε τό χορό αὐτόν, πρός ἐξευμενισμόν λίγων φιλῶν.

Τό πρᾶγμα κατ' ἀρχήν φαίνεται περίεργο ἀλλά ἂν τό καλοεξετάση κανένας κατά βάθος ὅλοι οἱ χοροί τῆς Ἀποκριᾶς εἶναι χοροί τῆς ἀφιλίας καί δίνονται πρός ἐξοικονόμησιν φιλῶν. Μόνο ποὺ οἱ διοργανωταί τοῦ χοροῦ τῆς ἀφιλίας εἶναι πιό εἰλικρινεῖς.

★

ΕΞΩΣΤΡΑΚΙΣΘΗΚΑΝ ἀπό τό κέντρο τῆς πόλεως τό κλασσικό γαϊτανάκι ἡ ἀρκούδα, ἡ γκαμήλα, τό ἀλογάκι, τά ἁρπακάκια καί οἱ ἄλλες κλασσικές πατροπαράδοτες ἀποκριάτικες ἐμφανίσεις τῆς Ἀθήνας. Ἡ σημερινή πρωτεύουσα, λόγω τουριστικῆς πολιτικῆς καί εὐπρεπείας, ἀπαρνήθηκε παρόμοια νούμερα τοῦ δρόμου.

Στίς γειτονιές, ὡστόσο, ἐμφανίσθηκαν καί πάλι φέτος ἀπομεινάρια τοῦ παρελθόντος, ὅπως ἔξαφνα, μιά ἀξιοθρήνητη γκαμήλα ποὺ σερνόταν μέ τά τέσερα παραπατώντας περί τό τέρμα Παγκρατίου.

— Ὄαααα! ἐβόησε ἡ μαρίδα.

— Οὐῦωωω!

Καί ἡ γκαμήλα ἐξαγριωμένη ἀπέβαλε σέ μιά στιγμή τό κε-

φάλι της κι' ἔδειξε τό μοῦτρο ἑνός βλοσυροῦ λαϊκοῦ τύπου, ποὺ βρυχήθηκε:

— Βρέ!... παλιόπαιδα! Θά σᾶς σπάσω τά μοῦτρα!

Κι' ἄρχισε νά καταδιώκη τά μικρά, καλπάζοντας στά τέσσερα, πρός μεγάλη διασκέδασι τῶν θεατῶν τοῦ δρόμου, μικρῶν τε καί μεγάλων.

★

ΨΗΛΟΣ-ψηλός καί ἀγαρμπος ἱππότης ἔκανε τήν ἐμφάνισί του στήν Ὁμόνοια — ντυμένος ἀλλα Ρομπέν.

Καί οἱ μέν ἄλλοι περαστικοί δέν τόν ἐτίμησαν μέ τό ἐνδιαφέρον τους, δυό, ὅμως, πιτσιρίκοι πανηγύρισαν.

— Ρέεεε! φώναξε ὁ ἕνας.

— Ρομπέεεεν! φώναξε ὁ ἄλλος.

Κι' ὅταν ὁ Ρομπέν, εὐτυχής γιατί, ἐπί τέλους, προκαλοῦσε τό ἐνδιαφέρον τοῦ κοινοῦ, γύρισε νά δῆ τούς θαυμαστάς του, ὁ ἕνας ἀπ' τούς δύο πιτσιρίκους (ποὺ εἶχαν, προφανῶς, συνάψει γνωριμία μέ τό Ρομπέν τῶν δασῶν, ἀπό τόν κινηματογράφο) κραύγασε:

— Ἀπό τό πεζοδρόμιο, μή σέ ἀρπάξη... ὁ μπόγιας!...

Περιττό νά λεχτῆ ὅτι ὁ Ρομπέν, τῆς κακιᾶς ὥρας, ἔσπευσε νά ἐξαφανισθῆ μέσα στό πλῆθος, γιά νά ἀποφύγη μεγαλύτερο ρεζιλίκι!

Ὁ ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

Ἡ Ντανια Πατισόν, ποὺ γνωρίσαμε πέρυσι μέ τό φιλμ «Στή γωνιά τοῦ πεζοδρομίου», γυρίζει τώρα ἕνα νέο φιλμ στήν Πορτογαλία. Ἡ χώρα αὐτή ἔχει ἐνθουσιάσει τή νεαρή Γαλλίδα στάρ καί ὅπως δήλωσε ἡ Ἰδία, πέρασε ἐκεῖ ἐφέτος τό ὡραιότερο Καρναβάλι τῆς ζωῆς της.

Οι άδηλιές του ΠΩΛ

Ο ΠΩΛ πληροφόρησε τὴ γυναῖκα του τὴν Ἄννα, ἕνα βράδυ, ποὺ ἔτρωγαν μαζί, ὅτι τὴν ἑπόμενη Κυριακή, θὰ ἔλειπε ἀπὸ τὸ πρωῒ ἀπ' τὸ σπίτι. Ὁ προϊστάμενός του τὸν κάλεσε νὰ περάσουν μαζὶ ὅλη τὴν ἡμέρα τους στὴν ἐξοχική του ἔπαυλη.

— Λυποῦμαι, ἀγάπη μου, ποὺ θὰ σ' ἀφίσω μόνη, πρόσθεσε. Μὰ δὲ μποροῦσα ν' ἀρνηθῶ τὴν πρόσκλησι αὐτή. Ἐλπίζω νὰ μὴν πλήξῃς μόνη σου.

— Νὰ μὴ σὲ ἀπασχολῇ διόλου αὐτό! εἶπε μὲ προθυμία ἡ Ἄννα.

Φοβήθηκε, ὅμως, μήπως ὁ ἄνδρας της παρεξηγήσῃ τὴν ἀδιαφορία της, καὶ συνέχισε:

— Δὲ θὰ μοῦ εἶναι, βέβαια, εὐχάριστο ποὺ θὰ χάσω τὴ συντροφιά σου, μὰ θὰ προσπαθήσω νὰ μὴ στενοχωρηθῶ μόνη μου.

— Τόσο τὸ καλύτερο! ψιθύρισε ὁ Πώλ, χαμογελῶντας.

Ὡστόσο, ἡ Ἄννα κατάλαβε ἀπὸ τὸ ὕφος του πὼς εἶχε μαντεύσει ὅτι ἐκείνη ἤθελε νὰ εἶναι μόνη τὴν ἑπόμενη Κυριακή.

✤

Εἶχαν παντρευτῆ πρὶν ἀπὸ πέντε μῆνες. Γάμος ἀπὸ ἔρωτα; Ὄχι.

Ἡ Ἄννα εἶχε χάσει πρὸ τριῶν ἐτῶν τὸν πρῶτο της ἄνδρα, ποὺ τὸν ἀγαποῦσε μ' ὅλη τὴ δύναμι τῆς ψυχῆς της. Τραβήχτηκε τότε ἀπ' τὸν κόσμο, ἀποφασισμένη νὰ περάσῃ τὴν ὑπόλοιπη ζωή της σὲ χηρεία, κλαίγοντας καὶ λατρεύοντας τὴ μνήμη τοῦ μακαρίτη.

Μὰ ἦταν πολὺ νέα ἀκόμα. Εἴκοσι πέντε ἐτῶν. Ἡ μοναξιὰ ἄρχισε νὰ τὴ βαραίνῃ καταθλιπτικά. Ἐρχόντανε στιγμὲς ποὺ τὴν ἔπιανε κάτι σὰν τρέλλα. Μιὰ καλή της φίλη τὴ λυπήθηκε καὶ τῆς παρουσίασε τὸν Πώλ, πολὺ σοβαρὸ τύπο, γιὰ νὰ τῆς κρατᾶ συντροφιά.

Ἡ Ἄννα τὸν βρῆκε πολὺ συμπαθητικό, πολὺ λεπτὸ καὶ εὐγενικό. Ἦταν πέντε μονάχα χρόνια μεγαλύτερός της καὶ εἶχε θέσι διευθυντοῦ σὲ μιὰ ἑταιρεία. Καταλάβαινε πὼς θὰ μποροῦσε νὰ κάνῃ εὐτυχισμένη κάθε γυναῖκα. Ἐκείνη, ὅμως, ἦταν ἀκόμη ἀφοσιωμένη στὴν ἀνάμνησι τοῦ ἄλλου.

Μὰ ἦταν καὶ γυναῖκα — νέα γυναῖκα. Ὁ Πώλ τὴν ἄφησε νὰ μαντεύσῃ τὸ αἴσθημά του μὲ τόση λεπτότητα, ὥστε συγκινήθηκε. Ἔθλεπε σ' αὐτὸν ὄχι κάποιον ποὺ ζητοῦσε μιὰ εὔκολη περιπέτεια, ἀλλ' ἕναν ἄντρα σοβαρὸ καὶ εὐχάριστο μαζί, μὲ σταθερὰ αἰσθήματα.

Καὶ ὅταν ἐκεῖνος τῆς πρότεινε γάμο, ἡ ἀπάντησί της δὲν ἦταν ἀρνητική. Θεώρησε, ὅμως, ὑποχρέωσί της νὰ τοῦ φανερώσῃ, ὅτι εἶχε ἀκόμα στὴν καρδιὰ της τὸ μακαρίτη τὸν ἄνδρα της, πὼς δὲ μποροῦσε νὰ τὸν ξεχάσῃ.

— Τὸ ξέρω! ψιθύρισε, μ' ἐγκαρτέρησι, ὁ Πώλ. Μοῦ τὰ εἶπε ἡ φίλη σου. Ἐγὼ σ' ἀγαπῶ... Τὸ μόνο ποὺ ζητῶ ἀπὸ σένα, εἶναι λίγη... φιλία.

Ἡ Ἄννα δὲ μετάνοιωσε γιὰ τὸ γάμο ποὺ ἔκανε. Ὁ Πώλ ἦταν τόσο τρυφερὸς καὶ στοργικὸς μαζί της, ὥστε ἐρχόντανε στιγμές, ποὺ ἔνοιωθε πραγματικὴ λύπη, ἐπειδὴ δὲ μποροῦσε νὰ τοῦ ἀνταποδώσῃ τὴν ἀγάπη του.

Καὶ μιὰ ἄλλη ἔγνοια τὴ βασάνιζε τὸν τελευταῖο καιρό. Τὴν ἑπόμενη Κυριακή, ἦταν ἡ ἐπέτειος τοῦ θανάτου τοῦ πρώτου συζύγου της. Κάθε χρόνο, τοῦ πήγαινε λουλούδια, ἔμενε πολλὲς ὧρες γονατισμένη μπροστὰ στὸν τάφο του καὶ ὕστερα κλειδώνοταν στὸ δωμάτιό της γιὰ νὰ μείνῃ μόνη μὲ τὴ σκιά του.

Τί θὰ ἔκανε, ὅμως, ἐφέτος, ποὺ δὲν ἦταν πιὰ μόνη; Νὰ γιατί εὐχαριστήθηκε μαθαίνοντας, ὅτι τὴν ἐρχόμενη Κυριακή, ὁ Πὼλ θὰ ἔλειπε ὅλη τὴν ἡμέρα ἀπὸ τὸ σπίτι.

...Τὴν Κυριακή, ὁ Πὼλ ἔφυγε, ἐνῶ ἐκείνη κοιμόταν ἀκόμα. Καὶ γύρισε ἀργὰ τὴ νύχτα, ἀφοῦ ἐκείνη μπόρεσε στὸ διάστημα αὐτό, χωρὶς τὴν παρουσία ἄλλου, νὰ ἐκπληρώσῃ τὶς ὑποχρεώσεις της στὸ νεκρό.

Τὴν ἑπομένη, ὅταν τὸν ρώτησε ἂν διασκέδασε καλὰ μὲ τὴν παρέα τοῦ προϊσταμένου του, τῆς ἔδωσε ἀόριστες καὶ μπερδεμένες ἀπαντήσεις

Καὶ, ὅταν ἔκανε ξαφνικὰ τὴ σκέψι, ὅτι ἴσως νὰ τὴν ἀπατοῦσε, ἔνοιωσε δυσάρεστο πάνο στὴν καρδιά.

«— Τί μ' ἐνδιαφέρει — προσπάθησε νὰ λογικευθῇ — ἂν ὁ Πὼλ ἀγαπᾶ ἄλλην, ἀφοῦ οὔτε ἐγὼ τὸν ἀγαπῶ;...».

Ὡστόσο, ὑπέφερε, χωρὶς νὰ ξέρῃ οὔτε ἡ ἴδια τὸ γιατί. Καί, ὅταν, ἕνα ἀπόγευμα, τῆς εἶπε, ὅτι τὴν ἑπομένη — Κυριακὴ τῶν Ψυχῶν — θὰ εἶχε ἐξαιρετικὰ ὅλο τὸ πρωῒ δουλειὰ στὸ γραφεῖο του, ἐκείνη δὲν ἔδειξε τὴν παραμικρὴ κατάπληξι.

— Ἀφοῦ εἶναι τόσο μεγάλη ἀνάγκη... ψιθύρισε.

...Ἡ ἄλλη, ὅμως, μέρα, στὶς δέκα τὸ πρωῒ, παρουσιαζότανε στὰ γραφεῖα τῆς ἑταιρείας, ὅπου ἐργαζόταν ὁ Πώλ. Ἐκεῖ βρῆκε μονάχα τὴν καθαρίστρια, ποὺ τὴν πληροφοροῦσε, ὅτι τὰ γραφεῖα δὲν εἶναι ποτὲ ἀνοιχτὰ τὴν Κυριακή.

Δὲν τῆς ἔμενε πιὰ καμμιὰ ἀμφιβολία πὼς ὁ Πὼλ μεταχειρίστηκε αὐτὸ τὸ ψέμμα, ὅπως καὶ τὴν ἄλλη φορὰ μὲ τὸν προϊστάμενό του, γιὰ νὰ πάῃ νὰ συναντήσῃ τὴ φιλενάδα του.

Καταλάβαινε, ὅτι ὁ Πὼλ εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ ζητήσῃ ἀλλοῦ κάτι περισσότερο ἀπὸ μιὰ ἁπλῆ φιλία — κάτι ποὺ δὲν τὸ εὕρισκε στὴ γυναῖκα του. Ὅταν, ὅμως, ἀναπόλησε τὸ θερμὸ του λόγια, τὴ λεπτὴ στάσι του ἀπέναντί της, ἔνοιωσε ἀνυπόφορο πόνο στὴν καρδιά, μὲ τὴ σκέψι, ὅτι μιὰ ἄλλη δεχότανε τὰ δῶρα τῆς ἀγάπης του.

Ὅλο τὸ ἀπόγευμα, γυρνοῦσε ἐδῶ κι' ἐκεῖ, χωρὶς νὰ ξέρῃ οὔτε ἡ ἴδια ποῦ πηγαίνει. Γύρισε σπίτι, ἄργὰ τὸ βράδυ, μὲ τσακισμένα νεῦρα, ἀλλὰ καὶ μὲ τὴν ἀπόφασι νὰ δώσῃ τέλος στὴν ἱστορία αὐτή.

Ὁ Πὼλ τὴν περίμενε στὸ διάδρομο, μὲ πρόσωπο παραμορφωμένο ἀπὸ τὴν ἀγωνία. Μόλις τὴν εἶδε, ἔτρεξε κοντά της, μὲ ἁπλωμένα τὰ χέρια.

— Ἦρθες, ἐπὶ τέλους! φώναξε. Γιατί ἄργησες τόσο πολύ; Σοῦ συνέβη τίποτα; Δὲ φαντάζεσαι τὴν ἀγωνία μου!

Ἡ Ἄννα τοῦ γύρισε τὶς πλάτες, χωρὶς νὰ τοῦ δώσῃ ἀπάντησι, καὶ τράβηξε γιὰ τὸ δωμάτιό της. Ἔπεσε σὲ μιὰ πολυθρόνα, καὶ ξέσπασε σὲ νευρικὰ δάκρυα καὶ ἀναφυλλητά. Ὁ Πὼλ ἔτρεξε ἀπὸ πίσω της.

— Δὲ μπορεῖς νὰ μοῦ πῇς τί ἔχεις; τραύλισε. Αἰσθάνεσαι τίποτα, ἀγάπη μου; Νὰ φωνάξω τὸ γιατρό;

— Ὄχι! ξεφώνισε ἡ Ἄννα. Δὲ μοῦ χρειάζεται γιατρός! Τὸ μόνο ποὺ θέλω εἶναι νὰ μὴ σὲ βλέπω μπροστά μου. Ἀρκετὰ μ' ἔκανες νὰ ὑποφέρω!

— Ἐγώ; ψιθύρισε, κατάπληκτος, ὁ Πώλ.

— Ναί, ἐσύ! Ἄδικα προσπαθεῖς νὰ κρυφτῇς! Τὰ ἔμαθα ὅλα. Δὲν πῆγες σήμερα στὸ γραφεῖο σου. Πέρασα ἀπὸ κεῖ καὶ μοῦ τὸ εἶπε ὁ θυρωρός. Ὅπως ψέμματα μοῦ ἔλεγες μιὰ Κυριακή, πρὶν ἀπὸ τρεῖς μῆνες, ὅτι σὲ κάλεσε τάχα ὁ προϊστάμενός σου στὴν ἐξοχική του ἔπαυλη. Καὶ τότε, καὶ σήμερα, πῆγες νὰ συναντήσῃς τὴ φιλενάδα σου! Κι' ἐγὼ ποὺ πίστευα στὴν ἀγάπη σου!

Ἡ Ἄννα περίμενε νὰ δῇ τὸν ἄνδρα της νὰ τὰ χάνῃ, νὰ σκύβῃ τὸ κεφάλι μὲ ὄφος ἐνόχου. Ἀπεναντίας: Ἐκεῖνος τὴν κύτταζε στὰ μάτια, ἐνῶ τὰ χεῖλη του χαμογελοῦσαν ἀπὸ εὐτυχία.

Ὁ κυνισμός του ἔκανε τὴν Ἄννα ἔξω φρενῶν.

— Γελᾶς, ἔ; φώναξε. Παίζεις μὲ τὸν· πόνο μου;

— Ναί, γελῶ, εἶμαι τρελλὸς ἀπὸ εὐτυχία, ἀποκρίθηκε ἐκεῖνος, ἐπειδὴ τώρα μονάχα καταλαβαίνω, ὅτι μ' ἀγαπᾶς κι' ἐσὺ μὲ πραγματικὸ ἔρωτα. Ἡ ὑποψία, ὅτι δὲ σοῦ εἶμαι πιστός, θὰ σὲ ἄφηνε ἀδιάφορη, ἂν ἐνοιωθες γιὰ μένα μονάχα συμπάθεια — καὶ τίποτα περισσότερο. Ἐσύ, ὅμως, μ' ἀγαπᾶς. μ' ἀγαπᾶς, μ' ἀγαπᾶς! Ἔγινε, ἐπὶ τέλους, τὸ θαῦμα ποὺ περίμενα τόσον καιρό!...

✤

Ἡ Ἄννα τὸν κύτταζε μὲ μάτια ὀρθάνοιχτα, σὰν ἀποβλακωμένη. Κατάλαβε ξαφνικὰ καὶ ἡ ἴδια, ὅτι ὁ Πὼλ εἶχε κατακτήσει ὁλόκληρη τὴν καρδιά της. Ναί, εἶχε δίκιο ἐκεῖνος: Ἂν δὲν τὸν ἀγαποῦσε, δὲ θὰ τὴν ἔπιανε ἀπελπισία μὲ τὴ σκέψι, ὅτι ὁ Πὼλ τῆς ἔλεγε ψέμματα.

— Ναί, σ' ἀγαπῶ! εἶπε μὲ σβυσμένη φωνή. Πολὺ ἀργά, ἀλλοίμονο! Ἀφοῦ ἔχασα τὴν ἀγάπη σου, ἀφοῦ μοῦ κάνεις ἀπιστίες!

— Ἐγώ, ἀπιστίες; φώναξε ὁ Πώλ. Κύτταξέ με καλὰ στὰ μάτια, καὶ θὰ διαβάσῃς καθαρά, ὅτι στὴν καρδιά μου δὲν ὑπάρχει θέσι γι' ἄλλη γυναῖκα, ἐκτὸς ἀπὸ σένα.

— Ποῦ ἦσουν, λοιπόν, σήμερα τὸ ἀπόγευμα; Τὴν πλησίασε, τῆς ἔπιασε καὶ τὰ δυὸ χέρια — χωρὶς ἐκείνη νὰ δοκιμάσῃ νὰ τὰ τραβήξῃ — καὶ τὰ γέμισε φιλιά!

— Θὰ σοῦ ἐξηγήσω ἀμέσως! τῆς εἶπε. Ναί, δὲν πῆγα σήμερα στὸ γραφεῖο, ὅπως καὶ πρὸ τριῶν μηνῶν δὲ μὲ εἶχε καλέσει ὁ προϊστάμενός μου στὴ βίλλα του... Γιατὶ σοῦ εἶπα ψέμματα, γιὰ νὰ λείψω ὅλη τὴν ἡμέρα ἀπὸ τὸ σπίτι;... Γιατὶ ἤξερα πὼς ἦταν ἡ ἐπέτειος τοῦ θανάτου τοῦ πρώτου συζύγου σου, καὶ ἤθελα νὰ σ' ἀφίσω μόνη, νὰ τοῦ κάνῃς μνημόσυνο, χωρὶς... τὴν ἐνοχλητικὴ παρουσία μου.

— Εἶχες αὐτὴ τὴ λεπτότητα! ψιθύρισε ἐκστατική. Ὦ! Εἶσαι ὑπέροχος!

— Δὲν εἶμαι ὑπέροχος. Ἁπλούστατα: Δὲν ἤθελα νὰ σοῦ γίνωμαι φόρτωμα. Ἴσως, ἂν ἔμενα κοντά σου ὅλη τὴν ἡμέρα, νὰ σ' ἔφερνα σὲ δύσκολη θέσι. Δὲ φαντάζεσαι πόσο ὑπέφερα ἐκείνη τὴν Κυριακή, τριγυρνῶντας μόνος μου ἄσκοπα ἐδῶ κι' ἐκεῖ, ἀπὸ καφενεῖα σὲ κινηματογράφους... Ζήλευα τὸ μακαρίτη, ποὺ σὲ εἶχε ἀκόμα δική του.

»Καὶ σήμερα, ποὺ εἶναι τῶν Ψυχῶν, θέλησα νὰ σ' ἀφίσω καὶ πάλι μόνη. Ἴσως νὰ ἔνοιωθες τὴν ἀνάγκη νὰ πᾶς λίγα λουλούδια...

— Ὄχι, δὲ τὸν θυμήθηκα διόλου σήμερα τὸν ἄλλο! φώναξε ἡ Ἄννα, ἀπορώντας καὶ ἡ ἴδια μὲ τὰ λόγια της. Ἐσένα μονάχα συλλογιζόμουν ἀπὸ τὸ πρωῒ... γιατὶ σ' ἀγαπῶ! Σοῦ ἀξίζει νὰ σ' ἀγαπῶ!

Καὶ τοῦ ἔδωσε τὸ πρῶτο ἐρωτικὸ φιλὶ ἀπὸ τὸν καιρό, ποὺ ἦταν παντρεμένοι.

ΖΥΛ ΝΤΕΚΑΝ

✪✪

Ἕνας ἀνεξήγητος πονόλαιμος

Ἐλευταῖος ἕνας κάποιος Χάρβεϋ Ἔλντρεντ μπῆκε γιὰ θεραπεία στὸ νοσοκομεῖο τοῦ Καλαμαζοῦ (Ἡνωμ. Πολιτεῖες) γιατὶ ὑπέφερε ἀπὸ πονόλαιμο, Τὸ περίεργο ὅμως τῆς ὑποθέσεως εἶναι, ὅτι ὁ Ἔλντρεντ ἔχει γιὰ ἐπάγγελμά του... νὰ καταπίνῃ σπαθιά!

Αφοκρυφάτιες νότες

Κανεὶς δὲν ἔχει ἀντίρρησι, κανεὶς δὲν ἀμφιβάλλει,
πὼς μπῆκε τὸ λεγόμενο κεφάτο Καραβάλι,
ἀφοῦ παντοῦ ἐπικρατεῖ
τὸ παρδαλὸ τὸ χρῶμα
κι' ἀφοῦ μᾶς λέει τὸ κάθε τί
καὶ μᾶς τονίζει ἀκόμα,
πὼς πρέπει στὸ τρικούβερτο τὸ γλέντι νὰ τὸ ρίξουμε
κι' οἱ πάντες... χαρτοπόλεμο στὴ λύπη νὰ κηρύξουμε!

★

Τὸ λένε ὅλα γύρω μας, ἐν πάσῃ περιπτώσει,
πὼς ἔχει ὁ θεότρελλος Καραβάλος φουντώσει...
Τὸ λένε νειάτα τολμηρὰ
ἢ καὶ συγκρατημένα,
τὸ λένε κέντρα ἀστραφτερὰ
καὶ φωταγωγημένα
ποὺ φέρνουν φίρμες τοῦ «στρὶπ-τὴζ» μεγάλες ἀπ' τὰ ξένα
καὶ ποὺ μὲ τὸ λογαριασμὸ κάνουν... στρὶπ-τὴζ σ' ἐσένα!

★

Τὸ λένε ἐσθῆτες ἔξωμοι, βλαχοῦλες καὶ τσιγγάνες
ὀρχῆστρες τζάζ, ἢ λαϊκές, ταμπουρλοῦρλα καὶ ροκάνες...
Τὸ λένε ἐπίσης καὶ πολλὲς
«μαμζὲλ» ἀμφισβητούμενες,
ἢ μᾶλλον νέες παρδαλὲς
καὶ δακτυλοδεικτούμενες
ποὺ τέτοιες ὧρες ντύνονται ἀθῶες κολομπίνες
καὶ «κουδουνάτους» μπλέκουνε σὰν νάναι...σερπαντίνες!

★

Ἀπόκρηες πὼς ἔχουμε τὸ λέει τὸ κάθε τί,
τὸ κοττιγιόν, τὸ ντόμινο, τὸ ἁπλὸ τὸ κομφετί...
Τὸ λέει ἀκόμη, εὐχερῶς,
παντοῦ καὶ μ' ἕνα στόμα
κάθε χειρουργὸς ἰατρὸς
καὶ κάθε νοσοκόμα
ποὺ δὲν προφταίνει, ἀπό τινος νὰ βάζῃ μέσ' στὸ γύψο
τὰ πολλαπλᾶ τὰ θύματα τοῦ «ρὸκ» καὶ τοῦ «καλύψω».

★

Καραβαλιοῦ ξεφάντωμα παντοῦ πὼς μᾶς προσμένει
τὸ λένε μὲ πεποίθησι καὶ γέροι ὡρισμένοι,
ποὺ ὡς τὰ ξημερώματα
στὶς πίστες πιλαλᾶνε
καὶ φλέρτ καὶ ζαχαρώματα
σὲ νεαρὲς πονλᾶνε
γιατὶ πάνω στὴ μέθη τους καὶ χάρις στὴ σακκούλα τους,
πιστεύουν ὅτι, πράγματι, τὸ λέει κι' ἡ...περδικούλα τους!

★

Καρνάβαλο πὼς ἔχουμε τὸ λέγε αὐτὲς τὶς ὧρες
καὶ ἀρκετὲς ἀνύμφευτες ρυτιδιασμένες κόρες
ἢ μᾶλλον ὅλες τους γραμμὴ
κοντεύουν ν' ἀλλαξοῦν,
γιατὶ τοὺς δίνεται ἀφορμὴ
τὴ μάσκα τους ν' ἀλλαξοῦν...
Καὶ μέσ' τὴ ζάλη τοῦ χοροῦ καὶ τοῦ πιστοῦ πιστεύουν
τὼς θ' ἀρτυθοῦν καὶ τὸ φιλὶ ποὺ χρόνια τό... νηστεύουν!

★

Πὼς εἶναι ἡ πλάσι ὁλόκληρη γιὰ γλέντι κουρντισμένη
τὸ λέν' ἐν τέλει φίλοι μου, καὶ πλεῖστοι παντρεμένοι
γιατὶ τὸ καμουφλάρισμα
βοηθάει τέτοιον καιρὸ
νὰ πέσουν στὸ φλερτάρισμα
τὸ λίαν πονηρό...
Καὶ λησμονοῦν σ' ἕνα ταγκὸ μὲ μιὰν αἰθέρια ντάμα
τοῦ Ἡσαΐα τὸ χορὸ καὶ τοῦ ταψιοῦ συνάμα,
ἢ μὲ στεφάνια «χούλα-χοὺπ» κι' αὐτοὶ στριφογυρνᾶνε
καὶ τὰ φοικτὰ τά... στέφανα τοῦ γάμου των ξεχνᾶνε!

Ἐπιμορφώσεις Μιχ. Γάτσια

Ὁ Σωκράτης Γ.

Μιὰ τελευταία καὶ πολὺ ἐκφραστικὴ φωτογραφία τῆς Ντόροθυ Ντάντριτζ.

Ἡ στὰρ ποὺ ἀποκαλεῖται «Μαύρη Ἀφροδίτη τοῦ Χόλλυγουντ»!

ΠΑΡ' ὅλο τὸ ὀξύτατο πρόβλημα τοῦ «φυλετικοῦ διαχωρισμοῦ», ποὺ κυριαρχεῖ στὶς περισσότερες ἀπὸ τὶς Πολιτεῖες τῆς Ἀμερικῆς, οἱ μαῦροι καλλιτέχνες γενικά, ὄχι μόνο ἀγωνίζονται σκληρὰ γιὰ νὰ μπορέσουν νὰ ἐπιπλεύσουν, ἀλλὰ καὶ πολλὲς φορὲς κατορθώνουν νὰ ἀναδειχθοῦν καὶ νὰ γίνουν διάσημοι καὶ ἔξω ἀπὸ τὴν Ἀμερική. Μετὰ τὸν Χάρρυ Μπελαφόντε καὶ τὸν Σίδνεϋ Πουατιέ, ποὺ εἶναι πασίγνωστοι ὁ πρῶτος ὡς τραγουδιστὴς καὶ ὁ δεύτερος ὡς δραματικὸς ἠθοποιός, ὑπάρχει καὶ μιὰ μαύρη ἠθοποιός, ἡ ὁποία, ἀπὸ τετραετίας περίπου, γνωρίζει καλλιτεχνικὲς δόξες τόσο στὴν Ἀμερικὴ ὅσο καὶ στὴν Εὐρώπη. Πρόκειται γιὰ τὴν ὁμορφη στὰρ Ντόροθυ Ντάντριτζ, ἡ ὁποία, χάρις καὶ στὸ ἁρμονικὸ σῶμα της, ἔχει ἀποκληθῆ στὴν Ἀμερικὴ «Μαύρη Ἀφροδίτη».

Ἀπὸ τὸ 1951 μέχρι τὸ 1954 ἡ Ντόροθυ ἔπαιξε σὲ 10 καὶ πλέον ταινίες, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ στὶς «Χάρλεμ Σκλόμπ Τρότερς» καὶ «Ὁ Ταρζὰν κινδυνεύει». Ἀλλὰ καμμιὰ ἀπ' αὐτὲς δὲ στάθηκε ἱκανὴ νὰ τὴ βγάλη ἀπὸ τὴν ἀφάνεια καὶ νὰ τὴ γνωρίση στὸ πλατύτερο κοινό. Κι' ὅμως, ὅ,τι δὲν ἔκαναν οἱ 10 προηγούμενες ταινίες της, τὸ ἔκανε ἡ ἀμέσως ἑπομένη της. Εἶχε τὸν τίτλο «Κάρμεν» καὶ ἦταν μιὰ παραλλαγὴ τῆς γνωστῆς ὄπερας καὶ ἐπαιξε μαζὶ της ὁ ἐπίσης ἀγνωστος τότε Χάρρυ Μπελαφόντε. Μὲ τὸ φιλμ αὐτό, ποὺ γνώρισε παγκόσμιο ἐπιτυχία, τόσο ἡ Ντάντριτζ, ὅσο καὶ ὁ Μπελαφόντε, ἔγιναν διὰ μιᾶς γνωστοὶ καὶ συμπαθεῖς καὶ ἄρχισαν νὰ ἀνεβαίνουν σταθερὰ τὰ σκαλοπάτια τῆς ἐπιτυχίας. Ἀκολούθησε τὸ φιλμ «Νησὶ στὸν ἥλιο», πάλι μὲ τὸν Μπελαφόντε καὶ ἀρκετοὺς ἄλλους λευκοὺς ἠθοποιούς, ποὺ ἦρθε νὰ σταθεροποίηση τὴ θέσι της στὸ στερέωμα τοῦ ἀμερικανικοῦ κινηματογράφου, καὶ μετὰ τὸ «Τρομοκράται τῶν θαλασσῶν», μὲ τὸν Τζὰιμς Μέϊσον, ποὺ στάθηκε κι' αὐτὸ ἕνα δεῖγμα τοῦ μεγάλου ταλέντου της.

Τὸ 1957 ἡ καλλιτεχνικὴ καρριέρα της στὸ Χόλλυγουντ φαινόταν ἐξασφαλισμένη, ἀλλὰ ὄχι καὶ ἡ ἰδιωτικὴ ζωή της. Τὸ αἰώνιο πρόβλημα τοῦ «φυλετικοῦ διαχωρισμοῦ» κυνήγησε κι' αὐτήν, ὅπως καὶ πολλοὺς ἄλλους μαύρους καλλιτέχνες ἀνὰ τὸν κόσμο. "Εχει γεννηθῆ στὴν Ἀμερική, εἶναι Ἀμερικανίδα ὑπήκοος, ἀλλὰ δὲν ἔπρεπε νὰ ἔχη «στὸν ἥλιο μοίρα». "Ολες οἱ ταινίες της στὴν Ἀμερικὴ ὑφίσταντο ἄγριο μποϋκοτάζ καὶ ἡ ἴδια ἀπὸ τὸ 1956 καὶ μετὰ βασανίσθηκε πολὺ μένοντας ἐκεῖ. Παρὰ τὸ γεγονός, ὅτι ἦταν σὲ θέσι νὰ πληρώση ψηλὰ ἐνοίκια, κανένας λευκὸς ἰδιοκτήτης δὲν τῆς νοίκιαζε σπίτι γιὰ νὰ μείνη. Τὸ ἴδιο συνέβαινε καὶ στὰ ξενοδοχεῖα ὅπου καὶ στὰ ἐστιατόρια. "Επρεπε νὰ πάη στὰ εἰδικὰ γιὰ μαύρους καταστήματα.

Ὁ ἄγριος αὐτὸς διαχωρισμὸς τὴν ἔκανε νὰ ἀπογοητευθῆ ἀπὸ τὴν Ἀμερικὴ καὶ νὰ ζητήση καταφύγιο στὴν Εὐρώπη, ὅπου ἔφθασε πέρυσι τὸ καλοκαίρι. Ἐγκαταστάθηκε στὴν ἀρχὴ στὸ Παρίσι, ὅπου καὶ ὅπως ἤθελε, καὶ μετὰ δὲν ἄργησε νὰ βρῆ καὶ ἐργασία στὰ κινηματογραφικὰ στούντιο, στὰ ὁποῖα ἦταν ἤδη γνωστή. Μὲ προτάσεις εὐρωπαϊκῆ ταινία της εἶναι ἡ «Ταμάγκο, ὁ σκλάβος ἐπαναστάτης», στὴν ὁποία συμπρωταγωνιστοῦν ὁ Κοὺρτ Γιοὺργκενς, ὁ Ζὰν Σερβαὶ καὶ πλῆθος ἀπὸ μαύρους, ποὺ ὑποδύονται τοὺς «σκλάβους».

Μὲ τὸ φιλμ αὐτὸ καὶ μὲ ἄλλα δυὸ νεώτερα, στὰ ὁποῖα ἔχει πρωταγωνιστήσει στὸ μεταξύ, ἡ Ντάντριτζ ἀπέκτησε καὶ στὴν Εὐρώπη μιὰ καλὴ θέσι, στὸν κινηματογράφο. Ἐκτὸς ἀπὸ τὰ γαλλικὰ στούντιο, ἔχει προτάσεις νὰ συνεργασθῆ μὲ τὰ ἰταλικὰ καὶ τὰ γερμανικά, μὲ πολὺ εὐνοϊκοὺς ὅρους. Ἀλλὰ δὲ θέλει νὰ μείνη γιὰ πάντα στὴν Εὐρώπη. Τὸ γιατί μᾶς τὸ ἐξηγεῖ ἡ ἴδια:

— Ἀγαπῶ πολὺ τὸ Παρίσι, τὴ Ρώμη καὶ τὸ Βερολῖνο, λέει ἡ ἴδια. Πῆγα καὶ στὶς τρεῖς αὐτὲς μεγαλουπόλεις καὶ ἔμεινα ἐνθουσιασμένη, γιατὶ δὲ βρέθηκε ἔστω κι' ἕνας λευκὸς νὰ μοῦ ὑπενθυμίση, ὅτι εἶμαι μαύρη! Παρ' ὅλα αὐτά, παρὰ τὸ γεγονός, ὅτι ἔχω πολλὲς ἐνδιαφέρουσες προτάσεις ἀπὸ εὐρωπαϊκὰ στούντιο νὰ μείνω, δὲ μπορῶ νὰ τὸ κάνω, γιατὶ νοσταλγῶ, νοσταλγῶ ἀφάνταστα τὸ παιδί μου, τὸ σπίτι μου, τοὺς γνωστούς μου καὶ τοὺς συμπατριῶτες μου. Πρέπει νὰ ξαναγυρίσω στὴν Ἀμερική, κι' ἂς ξαναρχίση ἀπὸ μέρους τῶν λευκῶν ὁ «πόλεμος νεύρων». Ἡ φυλή μας εἶναι καταδικασμένη ἀπὸ τὴ μοῖρα νὰ ὑπομένη πάντα...

Ντόροθυ ΝΤΑΝΤΡΙΤΖ

Μέχρι πέρυσι τὸ Νοέμβριο, ἡ Ντόροθυ βρισκόταν σὲ δίλημμα. Ἢ ἔπρεπε νὰ μείνη στὴν Εὐρώπη ἢ νὰ ξαναγυρίση στὴν Ἀμερική. Ἀλλὰ δυὸ τηλεγραφήματα, ποὺ πῆρε μαζί, τὴν ἔκαναν νὰ ἐπισπεύση τὴν ἐπιστροφή της στὸ Χόλλυγουντ. Τὸ ἕνα ἦταν ἀπὸ τοὺς γονεῖς της, ποὺ τῆς ἔγραφαν, ὅτι τὸ παιδί της ἦταν ἄρρωστο σοβαρά, καὶ τὸ ἄλλο ἀπὸ τὸν κινηματογραφικὸ παραγωγὸ Σάμουελ Γκόλντουϊν, ὁ ὁποῖος τῆς πρότεινε ἡγεμονικὴ ἀμοιβὴ ἂν δεχόταν νὰ πρωταγωνιστήση μὲ τὸν Σίδνεϋ Πουατιὲ καὶ πολλοὺς ἄλλους μαύρους ἠθοποιοὺς στὸ μουσικορευστικὸ φιλμ «Πόρκυ καὶ Μπές».

"Ετσι, στὶς ἀρχὲς Δεκεμβρίου, ἡ Ντόροθυ ξαναγύρισε στὸ Χόλλυγουντ. Μὲ τὴν παρουσία της ἔκανε καλὰ τὸ παιδί της, εἶδε τοὺς δικούς της καὶ δέχθηκε τὴν προσφορὰ τοῦ Γκόλντουϊν. Αὐτὴ τὴ στιγμὴ βρίσκεται πάλι στὰ στούντιο τοῦ Χόλλυγουντ, στὰ ὁποῖα συνεχίζεται τὸ γύρισμα τοῦ φιλμ «Πόρκυ καὶ Μπές».

Ἡ Ντόροθυ γεννήθηκε στὸ Κλήβλαντ τοῦ Ὀχάϊο τῆς Ἀμερικῆς, στὶς 9 Νοεμβρίου τοῦ 1926, ἀπὸ γονεῖς μαύρους, ποὺ ἦσαν περιοδεύοντες χορευταὶ-τραγουδισταί. Κοντά τους ἡ Ντόροθυ ἀπὸ ἡλικίας 5 ἐτῶν, εἶχε μάθει χορὸ καὶ τραγουδοῦσε καλά. Τότε ἡ μητέρα της, μαζὶ μὲ τὴ θεία της, σκέφθηκαν νὰ πάρουν μαζί τους τὴ μικρὴ καὶ νὰ σχηματίσουν ἕνα χορευτικο-τραγουδιστικὸ «τρίο».

Μὲ τὴν πάροδο τοῦ χρόνου, ἡ Ντόροθυ τελειοποιήθηκε τόσο καλὰ στὸ χορὸ καὶ στὸ τραγούδι, ὥστε, ἀπὸ ἡλικίας 16 ἐτῶν, ἄρχισε νὰ κάνη θριαμβευτικὲς ἐμφανίσεις ἀπὸ τὸ ραδιόφωνο, τὴν τηλεόρασι καὶ τὰ νυκτερινὰ κοσμικὰ κέντρα.

"Ενα χρόνο ἀργότερα, ἐρωτεύθηκε παράφορα τὸν ἐπίσης μαῦρο χορευτὴ καὶ τραγουδιστὴ Χάρολντ Νίκολας, ἕναν ἀπὸ τὸ «τρίο Νίκολας». Παντρεύτηκαν τὸ 1943 καὶ τὸν ἑπόμενο χρόνο ἀπέκτησαν ἕνα κοριτσάκι, τὴν Κάρολιν, ποὺ εἶναι σήμερα 14 ἐτῶν καὶ μοιάζει σὲ ὅλα τῆς μητέρας της. Τὸ ζεῦγος ἔζησε ἁρμονικὰ μέχρι τὸ 1951, ποὺ χώρισε ξαφνικά. Ἀπὸ τότε ἡ Ντόροθυ ἀφοσιώθηκε στὸν κινηματογράφο, σημειώνοντας διαρκῶς καὶ μεγαλύτερη ἐπιτυχία.

Ο. ΠΕΝΝΥ

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Ἡ Κολομβίνα

Τῶν Ἀποκρέω ἔνεκεν, κοινῶς τοῦ Καρναβάλου
ἐσκέφθην μετὰ ζέσεως ρητῆς καὶ ἄνευ ἄλλου
εἰς τι χορὸν μασκαρικὸν γοργοπετῶς νὰ σπεύσω
κι' ἐν μέσῳ τῶν Ἀποκρεω κἀγὼ νὰ ἀποκρεύσω...
Ἐφ ᾧ εἰς κέντρον ἔσπευσον πρὸς τέρψιν καὶ πρὸς μέλον
κι' ἔχων ρητὴν ἀπόφασιν νὰ πρωξενήσω σάλον
πλησίστιος εἰσέβαλον καὶ δὴ ὑψιπετῶς
ὥσπερ νυμφίος τοιαρολῦν ἐν μέσῳ τῆς νυκτὸς
κι' ἰδὼν Ἀτθίδας στρομβουλὰς «μασκὲ» ἐνδεδυμένας
πρὸς ταύτας ἐπροενχώρησον μὲ σκέψεις ἐμπνευσμένας
ὅτε Ἀτθὶς λυσίκομος μὲ θεῖον προσωπάκιον
ἐν ὄψει ἐμοῦ ἀνέκραξεν: «Παιδιὰ τό... γαϊτανάκιον!»
Ἀλλ' ἐκ τοῦ φαύλου ὑπαιτιγμοῦ οὐδόλως ἐπτοήθην
κι' ἐν ὄψει μιᾶς Κολομβίνος εὐθὺς ἐξαπελύθην
καὶ μετὰ ταύτης ἠρχισον περιπαθὲς βαλσάκιον
σφίγγων, ὦ παῖδες, ἐμμανῶς ὑπέροχον κορμάκιον.
— Ὦ Κολομβίς! ἐψέλλισον ὡς Δὸν-Ζουὰν ρεμιξώδης
τὴν μάσκαν σου ἔξάγαγε, ὦ Μοῦσα ὀνειρώδης
νὰ ἴδω θεῖον πρόσωπον ἄδρῆς Κολομβινός.
Πλὴν «ὦ ἄλλοί!» ἐκραύγασον ὁ τάλας πε-
(λιδνός.
Ἡ Κολομβὶς ἐξήγαγεν τὴν μάσκαν τοι-
(γαροῦν
κι' ἀντὶ Ἀτθίδος, ὦ θεοί, εἰς τοῦ χοροῦ
(τὸν ροῦν
εὑρέθην σφίγγων λυσσωδῶς στῆς πίστας
(τὴν αὐλαίαν
τριακοντούτην μαγκλαρᾶν καὶ δή... μου-
(στακαλέαν!

Ο ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

Ἀθηναϊκὸ αἰσθηματικὸ καὶ δραματικὸ μυθιστόρημα ὑπὸ Χρ. Κ. Χαιροπούλου

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ἡ Ἔλλη, μετὰ τὴ συγκινητικὴ ἀγόρευσι τοῦ Μελισσίδη, ἀθωώθηκε παντηγυρικά. Ἡ ἐτυμηγορία τῶν ἐνόρκων ἦταν σ' ὅλα τὰ ἐρωτήματα «ὄχι». Ὁ Νότης τότε προσπάθησε νὰ ὀργανώση τὴν καινούργια ζωή τους. Πούλησε τὸ διαμέρισμά τους καὶ ἀγόρασε ἕνα κεμφὶ σπιτάκι κοντὰ στο Μαρούσι. Ἐκεῖ, λοιπόν, ἐγκαταστάθηκε τὸ ζευνάρι καὶ θέλησε νὰ ξαναφτιάξη τὴ ζωή του. Οἱ ἀμφιβολίες ὅμως τοῦ Νότη γιὰ τὴν ἀθωότητα τῆς γυναίκας του ἐξακολούθησαν νὰ τὸν βασανίζουν. Τὸ κρυφὸ μαρτύριο του, μάλιστα, ἔγινε πιὸ τραγικό, ὅταν ἡ Ἔλλη τοῦ ἀνάγγειλε μιὰ ἡμέρα ὅτι θὰ γινόταν μητέρα. Ὁ Νότης, ἀντὶ νὰ χαρῆ ἀναστατώθηκε ψυχολεστικὰ καὶ βρέθηκε σ' ἕνα ἀπεριγράπτο πελάγωμα. Τὸ παιδὶ αὐτὸ ἦταν, κατὰ τὴ γνώμη του, ἡ ἀπόδειξι τῆς ἐνοχῆς τῆς Ἔλλης!...

12ον

Ἡ Ἔλλη τὸν ἔμπασε σ' ἕνα λεωφορεῖο τοῦ Μαρουσιοῦ.

Μπῆκε χωρὶς νὰ φέρη ἀντίρρησι, ἔκατσε σ' ἕνα κάθισμα, μὲ τὴν Ἔλλη δίπλα του.

Σὰ σὲ ὄνειρο, ἄκουσε τὴ φωνή της νὰ τοῦ ψιθυρίζη:

— Νὰ ἤξερες τί φοβερὴ νύχτα πέρασα, ἀγαπημένε μου!... Νά — σχεδὸν σάν... τότε!

«Σὰν τότε»... Ὁ Νότης ἄκουσε μὲ ἀνατριχίλα αὐτὲς τὶς δυὸ λέξεις ποὺ τὸν μεταφέρανε στὸ φοβερὸ παρελθόν...

— Δὲν κοιμήθηκα, φυσικά. Ὅλη νύχτα... ξανάπε ἡ Ἔλλη. Καί, σὲ κάθε στιγμή, σὲ κάθε κρότο, νόμιζα πὼς θὰ σὲ δῶ!... Τὸ ἡμέρωμα ἦρθε — χωρὶς νὰ ἔρθης ἐσύ. Τότε ντύθηκα καὶ βγῆκα, γιὰ νὰ σὲ βρῶ... Ἤρθα στὴν Τράπεζα, δὲν τόλμησα ὅμως νὰ μπῶ μέσα... Πῶς νὰ σὲ ἀντικρύσω;... Ἂς μὴν ἤμουν ἔνοχη, ἡ ὑποψία σου μ' ἔκανε νὰ μὴν τολμῶ νὰ σὲ δῶ... Περίμενα ἀπ' ἔξω — ὥσπου σὲ εἶδα νὰ βγαίνης! Καὶ τότε, ἀπὸ τὴ χλωμάδα ποὺ πρόσωπό σου, ἀπὸ τὸ βῆμα σου, ποὺ παραπατοῦσε, κατάλαβα πόσο πονοῦσες...

— Δὲν πονῶ... τῆς ἀποκρίθηκε ξερά.

— Πονᾶς, Νότη! τοῦ πέταξε. Καὶ πονᾶς ἄδικα... Δὲν πρέπει νὰ πονᾶς... Εἶναι κουτὸ νὰ βασανίζεσαι μὲ ὑποψίες χωρὶς βάσι...

Δὲν τῆς ἀποκρίθηκε. Καὶ δὲν τοῦ μίλησε ἄλλο κι' αὐτή... Τί νὰ τοῦ πῆ μέσα στὸν κόσμο — τοὺς ἄλλους ἀδιάφορους ἐπιβάτες τοῦ λεωφορείου...

Κατεβήκανε στὴ στάσι τους καὶ πήρανε τὸ δρόμο γιὰ τὸ σπίτι τους. Τὸ ἀνοιξιάτικο ὄργιο τοὺς ἀγκάλιαζε ἀπὸ παντοῦ! Φῶς, χρώματα, φωτοσκίασες, μύρα, ἔτσαινε βαλθῆ νὰ τοὺς γοητέψουνε διὰ τῆς βίας, νὰ τοὺς ἑνώσουν, ἔστω καὶ χωρὶς τὴ θέλησί τους, ἐρωτικά...

Φτάσανε στὸ σπιτάκι τους ἡ Ἔλλη ἔσπρωξε τὴν ἐξώπορτα τοῦ κήπου, πατῆσανε μέσα. Ὁ Νότης τὴν ἀκολούθησε ἀμίλητος.

Ὅταν βρεθήκανε κλεισμένοι, μόνοι τους, μέσα στοὺς τέσσερις τοίχους τοῦ σπιτιοῦ τους, μακριὰ ἀπὸ τὸν ἄλλο κόσμο, ἡ Ἔλλη ἔπεσε στὴν ἀγκαλιά του:

— Νότη μου!... τοῦ φώναξε. Πίστεψέ με... Σὲ λατρεύω... Εἶμαι δική σου — μόνο δική σου!...

Τὴν ἔσφιξε δυνατὰ στὴν ἀγκαλιά του... Πόσο θὰ ἤθελε νὰ τὴν πιστέψη!... Τὴν ἔσφιγγε καὶ τὰ δάκρυα αὐλακώνανε τὰ μάγουλά του... Τὴν ἔσφιγγε σὰν κάτι λατρευτό, μὰ ξένο — κάτι ποὺ τοῦ τὸ εἶχανε κλέψει, κι' αὐτὸς τὸ εἶχε πάρει πίσω...

Μὲ μανιασμένη λατρεία, ἔνωσε τὰ χείλια του μὲ τὰ δικά της, καὶ τὴ φίλησε πολύ, μὲ ἀπελπισμένο ἔρωτα!...

ΚΣΤ'.

Τὸ καταλάβαινε καλὰ ἡ Ἔλλη: Ὁ Νότης δὲ μποροῦσε νὰ ξεχάση... Κι' αὐτὸ τὸ παιδί, ποὺ ξεπηδοῦσε τώρα ἀνάμεσά τους ἐρχότανε, ὄχι γιὰ νὰ τοὺς ἑνώση, μὰ γιὰ νὰ τοὺς χωρίση πιὸ πολύ...

Τόσο, ποὺ σκέφτηκε νὰ τὸ ἀποφύγη... Ἦταν ἀργὰ ὅμως: Ἡ ἐγκυμοσύνη της ἦτανε πολὺ προχωρημένη· ὁ γιατρός της εἶπε, ὅτι δὲν ὑπῆρχε τρόπος νὰ ἀποφύγη τὴ μητρότητα — ποὺ δὲν ἔφτανε σὰν εὐτυχία, ἀλλὰ σὰν ἀπειλή...

Ὁ γερο-Καρτσινὸς ἔμαθε τὸ νέο μὲ συγκίνησι... Φίλησε τὴν κόρη του καὶ τῆς εἶπε μὲ δάκρυα στὰ μάτια:

— Πόσο θὰ τὸ λατρεύω τὸ παιδάκι σου — τὸ ἐγγονάκι μου!...

Ἡ Ἔλλη ὅμως ἔμεινε ἀγέλαστη, ἀσυγκίνητη.

— Τί εἶναι πάλι;... τὴ ρώτησε ἀνήσυχος ὁ πατέρας της.

Δὲν τοῦ ἀποκρίθηκε. Μόνο τὰ δάκρυα ξεχείλισαν ἀπὸ τὰ μάτια της, τρέξανε στὰ μάγουλά της...

— Κλαῖς;... ἀπόρησε, πελαγωμένος ὁ Καρτσινός. Κλαῖς ποὺ θὰ γίνης μητέρα;... Εἶναι δυνατό;...

— Πῶς δὲν εἶναι, πατέρα;... μουρμούρισε αὐτή, λυπημένη. Αὐτὸ τὸ παιδί, ποὺ θὰ γεννηθῆ, ὁλοκληρώνει τὴ δραματικὴ ἀμφιβολία τοῦ Νότη γιὰ τὴν πίστι μου...

Δὲν καταλάβε στὴν ἀρχὴ ὁ Καρτσινὸς τὰ λόγια της...

— Ὁλοκληρώνει τὴν ἀμφιβολία τοῦ Νότη;... ψιθύρισε.

Ἡ Ἔλλη ἔσκυψε τὸ κεφάλι — σὰν ἔνοχη...

Τότε ὁ Καρτσινὸς μπόρεσε νὰ καταλάβη...

— Ἄ, μὰ αὐτὸ πιὰ εἶναι τερατῶδες! φώναξε κατακόκκινος. Ἔχει γούστο νὰ ἀμφιβάλλη ἂν τὸ παιδὶ αὐτὸ εἶναι δικό του!...

— Δὲν ἀμφιβάλλει, μπαμπᾶ... τοῦ ἀπεκρίθηκε, μὲ λυπημένη πεποίθησι, ἡ Ἔλλη. Εἶναι ἐντελῶς βέβαιος, ὅτι δὲν εἶναι δικό του!...

— Μὰ πῶς;... Γιατί;... Ποῦ τὴ στηρίζει, ἐπὶ τέλους, τὴν ὑποψία του;...

— Τὴ βεβαιότητά του...

— Ἀκόμα χειρότερο — τὴ βεβαιότητά του!

— Αὐτὸ τὸ παιδί, βλέπεις, θὰ γεννηθῆ ἀκριβῶς ἐννιὰ μῆνες μετὰ τὸ δράμα... Μπορεῖ, λοιπόν, νὰ εἶναι καὶ παιδί του...

— Αὐτὸ τὸ παιδί, μπαμπᾶ τὰ λέει ὁ Νότης...

— Μὰ εἶναι τρελλὸς αὐτὸς ὁ δυστυχισμένος;... Γιὰ δέσιμο;...

— Μὴν τὸν ἀδίκης, μπαμπᾶ... Ὅλα τὰ γεγονότα ἔρχονται νὰ μὲ κατηγορήσουν...Μὴν ξεχνᾶς ὅσα γράψανε οἱ ἐφημερίδες, ὅσα εἴπε αὐτὴ ἡ βρωμερὴ Μαριάνθη... Τί νὰ σοῦ κάνη κι' αὐτὸς ὁ φτωχός;... Γονάτισε ἡ πίστη του!...

Ὁ Καρτσινὸς φώναξε ἔξαλλος:

— Μὰ τότε, ἂν εἶναι ἔτσι, δὲ θὰ τὸ ἀγαπήση τὸ παιδί του!...

— Ἐγὼ νομίζω, ὅτι θὰ τὸ μισήση... Δὲ θὰ μπορέση νὰ τὸ δῆ στὰ μάτια του!...

Τώρα, δάκρυα πλημμυρίσανε, καὶ τὰ μάτια τοῦ Καρτσινοῦ:

— Φτωχό μου παιδί... μουρμούρισε, ἐνῶ τὰ δάχτυλά του, ποὺ τρέμανε, χαϊδεύανε τὰ μαλλιὰ τῆς Ἔλλης. Τί φοβερὴ τραγωδία ἡ δική σου!

— Εἶναι μιὰ τραγωδία χωρὶς λύσι... τοῦ ἀποκρίθηκε αὐτὴ μὲ μελαγχολικὴ πεποίθησι. Μιὰ σκοτεινὴ τραγωδία, χωρὶς ἐλπιδοφόρα ἐξιλέωσι!...

Κι' ὅλα πήγανε τόσο καλά!... Μέσα στὴ φοβερὴ αὐτὴ ὑπόθεσι, μέσα στὸ μπλέξιμο, ἦρθε ἡ τύχη καὶ σὲ λύτρωσε: Οἱ ἐνορκοι σὲ ἀπαλλάξανε, βγήκες ἀπὸ τὸ δικαστήριο ἀθῶα, μὲ τὸ κεφάλι ψηλά... Κι' ἐρχεται τώρα ὁ ἄντρας σου, αὐτὸς ποὺ σὲ ἀγαπάει, ποὺ θάπρεπε, ἐπὶ τέλους, ἀκόμα καὶ νὰ συχωρήση ἂν εἶχες πραγματικὰ ἁμαρτήσει, καὶ σοῦ ρίχνει τὴν πιὸ ἄδικη μομφή!... Δυσφημιστὴς ὁ ἄντρας σου ὁ ἴδιος! Φτωχό μου κορίτσι...

— Δὲν εἶναι δυσφημιστής, μπαμπᾶ... Δὲ μὲ δυσφημεῖ στοὺς τρίτους... Ὁ ἴδιος ὑποφέρει... Μέσα του τὸν ταιδεύει ἡ ὑπόνοια, τὸν δηλητηριάζει τὸ σαράκι τῆς ὑποψίας... Εἶναι πιὸ ἀξιολύπητος ἀπὸ μένα — πίστεψέ με, μπαμπᾶ...

»Καὶ οἱ δυό μας εἴμαστε δυστυχισμένοι!... Αὐτὸς γιατὶ δὲ μπορεῖ νὰ πεισθῆ, ὅτι εἶμαι ἀθῶα· ἐγὼ γιατὶ δὲ μπορῶ νὰ τὸν πείσω...

— Καὶ τώρα;... Τί θὰ γίνη;...

Γεμάτη ἀπογοήτευσι ἡ Ἔλλη, τοῦ ἀποκρίθηκε:

— Ξέρω κι' ἐγώ;... Κάθε μέρα ποὺ περνάει, διώχνει τὴν ἡσυχία του καὶ πιὸ πολύ...

— Κι' ὅταν γεννηθῆ τὸ παιδί;...

— Δὲν τολμῶ νὰ φαντασθῶ τὴ ζωή μας τότε!... Μιὰ μόνιμη ἀσυνεννοησία θὰ μᾶς χωρίση: Ἐγὼ θὰ λατρεύω — ὅπως εἶναι φυσικό — τὸ παιδί μου — τὸ παιδί μας! Ὁ Νότης θὰ τὸ μισῆ... Γύρω ἀπὸ τὸ ἀκακο αὐτὸ τὸ ἀθῶο κι' ἀνύποπτο πλασματάκι, θὰ βρεθοῦμε ἐμεῖς οἱ δυό, οἱ γονεῖς του, ἑτοιμοι, νὰ πολεμήσουμε ὅπως δυὸ φανατικοὶ ἀδιάλλακτοι ἐχθροί!...

— Φόβερο!... Καὶ νὰ μὴ μπορῆ κανεὶς νὰ κάνη τίποτα...

Μιὰ σιωπὴ διαδέχτηκε τὰ λόγια τοῦ Καρτσινοῦ...

Ὕστερα ἀπὸ λίγο, ἡ φωνή του ἀκούστηκε δειλή:

— Ἂν τοῦ μιλοῦσα ἐγώ...

— Τί νὰ τοῦ πῆς;... ἔκανε τρομαγμένη ἡ Ἔλλη.

— Ἂν προσπαθοῦσα νὰ τὸν πείσω;...

— Τί εἶ' αὐτὰ ποὺ λές, μπαμπᾶ;...

— Ἕνας τρίτος, ποὺ σὰς ἀγαπάει καὶ τοὺς δύο, ἔχει πάντα τὸν τρόπο νὰ δῆ τὰ πράγματα πιὸ ἀντικειμενικά...

— Ὄχι, μπαμπᾶ... Ἕνας τρίτος, ὅσο καὶ κοντινὸς νάναι, προσβάλλει καὶ πληγώνει μὲ μιὰ συζήτησι σὰν κι' αὐτὴ ποὺ λὲς νὰ κάνης μὲ τὸν Νότη...

— Ἐγὼ νὰ τὸν προσβάλω;... Τὸ πιστεύεις;...

— Χωρὶς νὰ τὸ θές... Αὐτὸ ποὺ θὰ τοῦ πῆς σὰν ὑποψία δική του, ὁ Νότης θὰ τὸ διαψεύση μὲ ἀγανάκτησι! Δὲν ἐπιτρέπει σὲ κανέναν — εἶμαι σίγουρη γι' αὐτό — νὰ μὲ στιγματίση μὲ μιὰ τέτοια φοβερὴ ὑπόνοια...

— Τότε... ὁ ἴδιος;...

— Ὁ ἴδιος εἶναι ἄλλο!.. Ὁ ἴδιος δὲ μιλάει, ὑποφέρει! Καὶ ὑποφέρει μυστικὰ χωρὶς μάρτυρες, χωρὶς παρηγοριά, χωρὶς ἐλπίδα, ὅτι θὰ πάψη νὰ ὑποφέρη...

Δὲ μίλησε ὁ Καρτσινός... Τί νὰ πῆ; Καταλάβαινε, ὅτι ἡ κόρη του εἶχε δίκιο: Αὐτὸ τὸ παιδί, ποὺ θὰ γεννιότανε, θὰ μεγάλωνε τὸ χασμὰ ἀνάμεσα στὶς δυὸ συζύγους... Τί νὰ γίνη;... Πῶς νὰ τὸ ἀποφύγουν;... Καὶ τότε ὁ φτωχὸς ὁ γέρος, αὐτὸ τὸ ἐγγονάκι, ποὺ

Ἐνταπάζ

Ὁ μασκαρᾶς

Ἡ σκηνὴ στὸ δρόμο. Βραδάκι. Κόσμος πολύς. Ἀνάμεσα στὶς παρέες μερικοὶ εἶναι καὶ μασκαρεμένοι — ὄχι χωρὶς ἐπιτυχία — καὶ ἔχουν ἀρκετὸ κέφι. Ὅμως δὲν λείπει ποτὲ ἀπ' τὶς Ἀπόκρεες κι' ὁ κρῦος Νάτος, λοιπόν, καὶ φέτος νὰ παρελαύνη στὴν ὁδὸ Πανεπιστημίου — ψηλὸς καὶ ἀγαρμπος, ντυμένος γυναικεία, μὲ τὴ μυτερὴ ρόμπα του προτεταμένη, τὰ μάγουλα πουδραρισμένα καὶ τὰ χειλιὰ του βαμμένα ἀπαισίως, φορᾶ παπούτσια — παπουτσάρες — μὲ τακούνια, κρατᾶ ἕνα ὀμπρελλίνο καὶ καθὼς πάει λικνιζόμενος, δεξιὰ, ἀριστερά, σκοντάφτει ἐπάνω σ' ἕναν σοβαρὸ κύριο ποὺ συνοδεύει τὴ γυναίκα του.

Γυρίζει ὁ κύριος, κυττᾶ βλοσυρὰ τὸν κρῦο ἐνῶ ἡ γυναίκα του ἀγανακτεῖ:

— Σαχλαμάρες! Ἀνοησίες!

Καὶ ὁ ντυμένος τὰ φουστάνια συμπαθὴς μαντράχαλος, μὲ γυναικεία φιλὴ φωνή:

— Καλὲ ζηλεψες, κουμπάρα; Χί, χί...

Κι' ὅσοι εἶδαν τὴ σκηνὴ ἀναφωνήσανε ἐν χορῷ:

— Νὰ μᾶς ζήσης κρύε! "Αν δὲν ἤσουν κι' ἐσὺ πῶς θὰ καταλαβαίναμε Ἀπόκρεες;

Ο ΦΑΚΟΣ

εἶδε στὴν ἀρχὴ τὴ γέννησί του σὰν ἐλπίδα εὐτυχίας. τὸ φοβήθηκε! Γιατὶ δὲν ἦταν εὐτυχία· ἦταν ἀπειλή!

✤

Καί, πραγματικά, ἦταν ὅπως τὸ εἶπε ἡ Ἕλλη: Κάθε μέρα, ποὺ περνοῦσε, πρόσθετε κι' ἀπὸ μιὰ καινούργια ρυτίδα στὸ μέτωπο τοῦ Νότη...

Τὸ ἔβλεπε ἡ Ἕλλη καὶ δὲν ἤξερε τί νὰ κάνη... Τώρα ποὺ οἱ σωματικὲς ἀναλογίες της κάνανε ἔκδηλη τὴ μητρότητα, προσπαθοῦσε νὰ κρύψη τὴν πραγματικότητα: Ἔσκυβε, καμποὺριαζε... Μάταιος ὁ κόπος της: Στὰ μάτια ὅλων αὐτῶν, ποὺ τὴ βλέπανε, ἦτανε μιὰ μητέρα, ποὺ σὲ λίγο θὰ γεννοῦσε τὸ παιδί της!

Ὁ Νότης δὲν ἐρχότανε πιὰ στὸ σπίτι ὅλη μέρα. Τὸ μεσημέρι ἔτρωγε ἔξω καὶ γύριζε ἀργὰ τὸ βράδυ. Μπαίνοντας, προσπαθοῦσε νὰ κάνη ὅσο γίνοτανε πιὸ λίγο θόρυβο, γιὰ νὰ μὴ βγῆ ἡ Ἕλλη καὶ ἀναγκαστῆ νὰ τῆς μιλήση... Κι' αὐτὴ ὅμως ἡ φτωχειά, νοιώθοντας πόσο κακὸ τῆς ἔκανε, ἀπόφευγε νὰ βρίσκεται μπροστά του: Τοῦ ἔστρωνε στὴν τραπεζαρία ἕνα ντιβανάκι, κι' ἐκεῖ κοιμόταν αὐτὸς μόνος του...

Αὐτὴ ἡ κατάστασι βάστηξε κάπου ἕνα μήνα: Οἱ δυὸ ἀγαπημένοι σύζυγοι ζοῦσαν οὐσιαστικὰ χωρισμένοι. Τὸ παιδί, ποὺ περιμένανε, ἀντὶ νὰ τοὺς ἑνώση, τοὺς εἶχε χωρίσει... Καί, μόλις γεννιότανε, θὰ τοὺς ἔκανε φανατικοὺς ἀδιάλλακτους ἐχθρούς!...

Καὶ τὸ ἄκουγε τώρα αὐτὸ τὸ παιδὶ ἡ Ἕλλη! Ἐρχότανε νὰ συντροφέψη τὴ μοναξιά της: Ἐκεῖ ποὺ καθότανε, μόνη της, ἀπελπισμένη, ἀσυντρόφευτη, ἔνοιωθε μέσα της ἕνα σκίρτημα, ποὺ τῆς θύμιζε, ὅτι μιὰ καινούργια ζωὴ ὡρίμαζε στὰ σπλάχνα της! "Ἦτανε τὸ παιδί της!... Ὁ ἑαυτός της ὁ ἴδιος, ποὺ εἶχε προεκταθῆ, εἶχε δημιουργήσει, μὲ τὴ μέθοδο τοῦ ἔρωτα, ἕναν καινούργιο ἄνθρωπο.. Ἕνα ἀξιολάτρευτο ἀνθρωπάκι, ποὺ πήδαγε μέσα στὰ εὐλογημένα σπλάχνα — τὴν πρώτη του φωλιά!...

"Α! Τὸ ἀγαποῦσε ἀπὸ τώρα ἡ Ἕλλη τὸ παιδάκι της! Ὄχι μόνο γιατὶ ἦτανε δικό της, ἀλλὰ καὶ γιατὶ ἐρχότανε πρόθυμο νὰ τὴ συντροφέψη, τώρα ποὺ ἔμενε μόνη της... Ὄχι μόνο γιατὶ ἦταν ἀποτέλεσμα τῶν φιλιῶν της, μὰ καὶ γιατὶ συγκέντρωνε πάνω του τὴ λατρεία της — αὐτὴν ποὺ τῆς ἀπαγορευότανε νὰ ἐκδηλώση στὸν ἄντρα της...

Μὲ ρίγος ἡ φτωχειὰ γυναῖκα διαισθανότανε πόσο βασικὰ ἀντίθετα ἦτανε τὰ αἰσθήματά της ἀπὸ τὰ αἰσθήματα τοῦ Νότη: Ἀπέραντη λατρεία γι' αὐτὸ τὸ παιδὶ ἀπὸ μέρους της· τυφλὸ μῖσος ἀπὸ μέρους του! "Αβυσσος ἀπύθμενη ἀνάμεσά τους! Καί, μὲ πρόσθετη ἀνησυχία, ἡ Ἕλλη ἀναλογιζόταν ὅτι μὲ τὴ γέννησι αὐτοῦ τοῦ παιδιοῦ, θὰ ἀρχιζε πάλι νὰ ὀργιάζη ἡ κακία τοῦ κόσμου, ποὺ εἶχε κάπως κοπάσει μετὰ τὴ δίκη καὶ τὸ ἀθωωτικό της ἀποτέλεσμα... Αὐτὴ ἡ φοβερὴ Μαριάνθη, πρώτη-πρώτη δὲν ἤτανε δυνατὸ παρὰ νὰ πετάξη τὴν πρώτη λάσπη! Καὶ δὲ θὰ ἦταν ἡ μόνη, βέβαια... Κι' ἄλλοι πολλοὶ θὰ βρισκόντουσαν πρόθυμοι νὰ τὴν ἀκούσουνε καὶ νὰ τὴ σεγκοντάρουνε! Γιατὶ μιὰ ἦταν ἡ ἀπεργάρητη κακοτυχία: Τὸ παιδὶ αὐτὸ εἶχε ξεπεταχτῆ σὲ μιὰ ἐποχὴ κρίσιμη, ἀκριβῶς μετὰ τὴν περιπέτεια Ἀρμανῆ κι' ἔτσι μποροῦσε νὰ δυσφημήση τὴ μητέρα του...

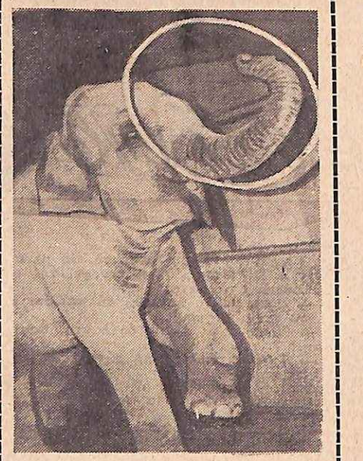
Πόσο πιὸ καλὰ θὰ ἤτανε νὰ μὴ γεννιότανε! Γεμάτη πανικὸ ὅμως ἡ Ἕλλη, καταλάβαινε ὅτι δὲν τῆς ἦτανε δυνατὸ νὰ εὐχηθῆ τὸ χαμό του... Γιατὶ θὰ ἦτανε μοιραῖα καὶ χαμὸς δικός της... Τόσον καιρὸ τώρα, ἡ συναίσθησι, ὅτι ὅλα εἴχανε τελειώσει μὲ τὸ Νότη, τῆς εἶχε δημιουργήσει ἕνα κλίμα ἀπελπισίας... Πολλὲς φορὲς εἶχε σκεφθῆ σὰ λύσι λυτρωτικὴ τὸ θάνατο... Ὅμως, αὐτὸ τὸ παιδὶ εἶχε γίνει σωστικὴ τροχοπέδη στὴν ἀπελπισία της... Δὲν ἤτανε δυνατὸ νὰ σκοτωθῆ, γιατὶ θὰ σκότωνε μαζὶ καὶ τὸ παιδί της... Κι' ὕστερα ἤβελε νὰ ζήση γιὰ τὸ παιδί της! Ποθοῦσε νὰ τὸ καμαρώση νὰ τὸ σφίξη στὴ διπασμένη της ἀγκαλιά, νὰ τὸ προστατέψη...

Κι' ὁ Νότης!... Ὁ Νότης, ποὺ εἶχε ἐντελῶς ἀντίθετα αἰσθήματα δὲν ἤτανε δυνατὸ παρὰ νὰ γίνη ἐντελῶς ξένος: Ξένος καὶ μὲ τὴ γυναῖκα ποὺ τὴ νόμιζε ἄπιστη, ξένος καὶ μὲ τὸ παιδὶ — τὸν καρπὸ τῆς ἀπιστίας της!...

ΚΖ΄.

"Ενα βράδυ ἤρθε ἡ μοιραία τους ἐξήγησι. "Ηταν ἕνα θερμο.καλοκαιρινὸ βράδυ. "Ολα ἀκινητοῦσαν, ναρκωμένα, ὕστερα ἀπὸ τὴν ἀποχαύνωσι τῆς ἡμέρας... Τὸ φεγγάρι ἔλουνε ἀπὸ ψηλὰ καὶ ράντιζε ὅλη τὴ νὴ μὲ ρευστὸ ἀσήμι.

Ἡ Ἕλλη καθότανε στὴ μικρὴ βεραντίτσα πίσω ἀπὸ τὸ σπίτι της μπροστὰ στὸν κῆπο "Ητανε δοσμένη στοὺς μελαγχολικοὺς συλλογισμούς της, ὅταν ἄκουσε τὰ βήματά του νὰ τρίζουν ἀπάνω στὰ χαλίκια τοῦ κήπου.

ΕΛΕΦΑΣ ΚΑΙ ΧΟΥΛΑ - ΧΟΥΠ

Ὁ ἐλέφας αὐτός, ποὺ ἀνήκει στὸ τσίρκο τοῦ Μονάγχου, διασκεδάζει κάθε βράδυ τοὺς θεατὲς μὲ ἕνα πρωτότυπο νούμερο χούλα - χούπ. Φυσικά, τὸ στεφάνι δὲ χωρεῖ νὰ περάση στὴ μέση τοῦ παχυδέρμου καὶ γι' αὐτὸ ὁ ἔξυπνος ἐλέφας τὸ περιστρέφει γιὰ ἀρκετὴ ὥρα γύρω ἀπὸ τὴν προβοσκίδα του.

Γύρισε μ' ἕνα καρδιοχτύπι καὶ τὸν εἶδε. Στεκότανε μπροστά της ἁμίλητος, μὲ σκυμμένο κεφάλι.

Τὰ χείλια του ψιθυρίσανε:

— Καλησπέρα...

— Καλησπέρα, Νότη... τοῦ ἀποκρίθηκε, μὲ λυπημένη τρυφερότητα. Κάτσε...

Σηκώθηκε νὰ πάη στὸ σπίτι, νὰ τοῦ φέρη μιὰ πάνινη πολυθρόνα. Ἐκεῖνος δὲν τὴν ἄφησε:

— Μὴν κουράζεσαι... τῆς εἶπε.

Πῆγε καὶ ἔφερε μόνος του τὴν πολυθρόνα κι' ἔκατσε ἀπέναντί της.

Γιὰ ἀρκετὴ ὥρα δὲ μιλήσανε. Ἀφίσανε τὴ νύχτα νὰ τοὺς ἀγκαλιάζη μαλακιά, γοητευτική, μαγεμένη...

— Τί ὄμορφα ποὺ εἶναι ἀπόψε! μουρμούρισε ἡ Ἕλλη, προσπαθῶντας νὰ τὸν παρασύρη σ' ἕναν αἰσθηματικὸ κατήφορο...

— Ναί... ἀποκρίθηκε αὐτὸς μηχανικά.

"Υστερα ὅμως συνέχισε σκληρά:

— Οἱ ὁμορφιὲς ὅμως εἶναι γιὰ ἄλλους· δὲν εἶναι γιὰ μᾶς...

Μὲ τρυφερὸ παράπονο, τοῦ ἔπιασε τὸ χέρι:

— Γιατί τὸ λὲς αὐτό, Νότη;...

— Γιατὶ εἶναι ἡ ἀλήθεια! τῆς ἀποκρίθηκε ξερά.

— Νότη... Δὲ θὲς πιὰ νὰ καταλάβης, ὅτι πρέπει νὰ μὲ πιστέψης;... "Οτι ἤμουν, εἶμαι καὶ θὰ εἶμαι μόνο δική σου;...

Βαρυεστημένος, τὴν ἔκοψε:

— Μὴν κουράζεσαι νὰ μὲ πείσης γιὰ κάτι ποὺ δὲν ἔπαψα ποτὲ νὰ πιστεύω...

Χαρούμενη τοῦ φώναξε:

— Ἀλήθεια;... Τὸ πιστεύεις;...

— Ναί...

"Υστερα ὅμως βιάστηκε νὰ προσθέση:

— Δὲν ἔχει σημασία, ὅμως. ἂν τὸ πιστεύω...

— Δὲν ἔχει σημασία;...

— "Οχι· γιατὶ τὸ ἀποτέλεσμα εἶναι τὸ ἴδιο...

"Εσφιξε τὸ χέρι του γεμάτη ἀπελπισμένη λατρεία:

— Δὲν ἔχει σημασία τὸ ὅτι δὲν ἔπαψα καὶ δὲ θὰ πάψω νὰ ἀγαπάω ἐσένα ὅσο ζῶ;...

"Ησυχα ἀλλὰ ἀποφασιστικά, τράβηξε τὸ χέρι του:

— Δὲ μὲ βασανίζει ἡ ἀμφιβολία ἂν μ' ἀγαπᾶς... Ἄλλη ἀμφιβολία, τὸ ξέρεις. εἶναι ὁ ἐφιάλτης μου...

— Καμμιὰ ἀμφιβολία δὲν πρέπει νὰ σὲ δηλητηριάζη... Μιὰ γυναῖκα ποὺ ἀγαπάει, ὅπως ἐγώ. δὲν ξεχνάει τὸν ἄντρα της. οὔτε γιὰ τὸν πιὸ καλό — γιατί, ἁπλούστατα, δὲν ὑπάρχει πιὸ καλός!...

Ὑπόκωφα τῆς ἀποκρίθηκε:

— Δὲν τὸν ξεχνάει, σύμφωνοι... Ὑποκύπτει. ὅμως, καμμιὰ φορὰ στὴν ἀνάγκη...

— Σὲ καμμιὰ ἀνάγκη δὲν ὑπόκυψα! τὸν βεβαίωσε σταθερά.

— Καλή μου Ἕλλη, τῆς ἀποκρίθηκε κουρασμένος, ἂς μὴν ξαναφέρουμε τὴ συζήτησι ἀπάνω στὰ δυσάρεστα κι' ὀδυνηρὰ θέματα, ποὺ τόσες φορὲς μᾶς ἔχουνε παιδέψει... Δὲ θὰ κερδίσουμε ἄλλο ἀπὸ τὸ νὰ πικραθοῦμε ἀκόμη πιὸ πολύ...

Τοῦ ξανάπιασε τὸ χέρι, τοῦ τὸ ἔσφιξε τρυφερά, πειστικά:

— Νότη μου... τοῦ μουρμούρισε. Μὴν καταστρέφης μόνος σου τὴ φτωχή μας ζωή... Αὐτὸ ποὺ ἄρχισε ἡ σκληρὴ μοῖρα, μὴν τὸ ἀποτελειώνης ἐσύ!... Εἶναι ἀδίκο! Εἶναι κουτό!...

Ὁ Νότης σηκώθηκε κι' ἔκανε δυὸ-τρεῖς βόλτες. "Υστερα στάθηκε μπροστά της:

— "Ελλη, τῆς εἶπε μὲ φωνὴ ποὺ ἔτρεμε, θὰ φύγω!

Τὰ δάχτυλά της γαντζώσανε δυνατὰ ἀπάνω στὰ χέρια τῆς πολυθρόνας:

— Θά... φύγης;...

Τὴν ἔνοιωσε τόσο πονεμένη κάτω ἀπὸ τὸ δυνατὸ χτύπημα, ποὺ τὴ λυπήθηκε... Ξανάκατσε κοντά της τῆς ἔπιασε αὐτὸς τὰ χέρια:

— "Ελλη... τῆς εἶπε. Κατάλαβέ με... Αὐτὴ ἡ ἱστορία εἶχε ἕναν τραγικὸ ἀντίκτυπο γιὰ τὴ ζωή μου... Ἀπὸ τὴ μιὰ στιγμὴ στὴν ἄλλη ἀπόκτησα μιὰ δραματικὴ δημοτικότητα... Κι' αὐτὸ καταλαβαίνεις πόσο μ' ἐβλαψε...

— Καί... γι' αὐτὸ θὲς νὰ φύγης;... τοῦ μουρμούρισε, δοσμένη ὁλοκληρωτικὰ στὴν ἀπειλὴ ποὺ τῆς εἶχε πετάξει.

— Ἕνας τραπεζικὸς ὑπάλληλος, ποὺ διαφημίζεται τόσο πολὺ σὰν χαρτοπαίκτης, ποὺ καταστρέφεται, δὲν ἀποτελεῖ βέβαια, ὑπόδειγμα ὑπαλλήλου...

— Σοῦ εἶπανε τίποτα ἀπὸ τὴν Τράπεζα;... τὸν ρώτησε γεμάτη ἀγωνία.

— Τὸ κανονικὸ δὲ θὰ ἤτανε νὰ μοῦ πούνε, ἀλλὰ νὰ μὲ διώξουνε!... Βλέπεις, δὲν τὸ κάνανε· κι' αὐτό, ὄχι, βέβαια, γιατὶ δὲν τὸ ἄξιζα μὰ γιατὶ μὲ λυπηθήκανε... "Ολες αὐτὲς, βλέπεις, οἱ συγκλονιστικὲς λεπτομέρειες ποὺ ἀποτελέσανε τὸ περιπετειῶδες μυθιστόρημα τῆς ζωῆς μου, καταφέρανε νὰ δημιουργήσουνε γύρω μου κάτι σὰν προστατευτικὴ πανοπλία...

— Λοιπόν;... Δὲ σὲ ἀναγκάζει κανεὶς νὰ φύγης ἀπὸ τὴν Τράπεζα...

Ὁ Νότης σήκωσε τὸ κεφάλι του:

— Μὲ ἀναγκάζει ἡ ἀξιοπρέπειά μου... εἶπε κοφτά. Δὲν εἶναι δυνατὸ διαρκῶς νὰ νοιώθω πὼς μὲ ἀνέχονται... "Υστερα βαρέθηκα νὰ εἶμαι πρόσωπο μὲ θλιβερὴ διασημότητα... Ποθῶ λίγη εὐεργετικὴ ἀφάνεια!

Καί... λοιπόν;... ψέλλισε ἡ Ἕλλη, παγωμένη.

Νευρικός, ὁ Νότης ἄναψε ἕνα τσιγάρο·

— Δὲν ἀκούσες;... Θὰ φύγω!

— Ποῦ θὰ πᾶς;...

— Ἕνας φίλος μου, ὁ Γουλιμῆς, ἐγκατεστημένος χρόνια στὴ Χρυσῆ Ἀκτὴ τῆς Δυτικῆς Ἀφρικῆς, ἦρθε γιὰ δουλειές του στὴν Ἀθήνα... Συναντηθήκαμε τυχαῖα στὸ δρόμο, μὲ συμπόνεσε γιὰ ὅσα εἶχε μάθει, ὅσα εἶχε διαβάσει — βλέπεις ἡ δόξα μου ἐφτασε κι' ὡς τὴ Δυτικὴ Ἀφρική! Τοῦ ἐμπιστεύτηκα πόσο στενοχωρημένος ἤμουν στὴν Ἀθήνα, πόσο θὰ ἤθελα νὰ φύγω μακρυά, νὰ ξεχαστῶ, νὰ ξεχάσω! Τότε μοῦ πρότεινε μιὰ θέσι οἰκονομικοῦ διευθυντῆ στὶς φυτεῖες του... Μισθὸς καλὸς καὶ ποσοστά... Δέχτηκα...

Ἡ Ἕλλη τὸν κύτταζε ἐπίμονα:

— Στὸ φίλο σου δὲν εἶπες, ὅτι εἶσαι παντρεμένος;... ρώτησε.

Ὁ Νότης ἔλυωσε νευρικὰ τὸ τσιγάρο μέσα στὰ δάχτυλά του:

— Δὲν ἤτανε ἀνάγκη νὰ τοῦ τὸ πῶ, γιατὶ τὸ ἤξερε... ἀποκρίθηκε. Μήπως δὲ διάβασε στὶς ἐφημερίδες καὶ γιὰ σένα;...

— Καὶ δὲ σὲ ρώτησε πῶς ἀφίνεις τὴ γυναῖκα σου μόνη της στὴν Ἀθήνα;...

— Μέ... ρώτησε... ἀποκρίθηκε μὲ κόπο ὁ Νότης.

— Κι' ἐσὺ τί τοῦ εἶπες;

— Τὴν ἀλήθεια...

— Δηλαδή;

— Νά... "Οτι, ὕστερα ἀπὸ αὐτὸ ποὺ ἔγινε, ἡ συζυγικὴ σχέσι μας ἔχει ὑποστῆ ἕνα δυνατό, ἕναν καταστρεπτικὸ κλονισμό!... "Οτι μαζὶ μὲ τὴ γυναῖκα μου ζοῦμε συμβατικά, ὅτι θὰ ἤταν εὐεργετικὸς καὶ γιὰ κείνη — ὅπως καὶ γιὰ μένα — ὁ χωρισμός μας, ἂν ὄχι ὁ παντοτεινός, τουλάχιστον ὅμως ἕνας χωρισμὸς γιὰ ἀρκετὸν καιρό... Θὰ ἤταν κάτι, ποὺ θὰ μᾶς βοηθοῦσε καὶ τοὺς δυὸ νὰ ξεχάσουμε ὅσα μᾶς χωρίσανε...

Ξέσπασε ἡ Ἕλλη:

— "Οσα σᾶς ἑνώσανε θὲς νὰ πῆς! τοῦ φώναξε μὲ δύναμι. "Οσα εἶναι φυσικὰ νὰ μᾶς ἑνώσουνε πιὸ πολύ! Γιατὶ δυὸ ἄνθρωποι, ποὺ βρίσκονται μπλεγμένοι σὲ τέτοια φοβερὴ δυστυχία, ἑνώνονται πιὸ δυνατὰ ὁ ἕνας μὲ τὸν ἄλλο! Δὲ χωρίζονται...

Ὁ Νότης ἔμεινε σιωπηλός, μὲ σκυμμένο τὸ κεφάλι... "Ενα νευρικὸ τρεμούλιασμά του ἔδειξε, ὅτι τὴν εἶχε ἀκούσει, ὅτι τὰ λόγια της εἶχανε πάει κατ' εὐθεῖαν στὴν καρδιά του!... Καὶ πίσω ἀπὸ τὰ λόγια της αὐτά, ποὺ ἀκούστηκαν, μπόρεσε νὰ μαντέψη τὰ ἄλλα, τὰ σιωπηλά, ποὺ φτάσανε κι' αὐτά, ἔστω καὶ χωρὶς νὰ λεχτοῦνε, στὴν καρδιά του: «Κι' ὅταν μάλιστα οἱ δυὸ ἄνθρωποι δένωνται μὲ τὴν εὐγνωμοσύνη ἀπὸ τὸ μέρος τοῦ ἑνός, ποὺ ἔρχεται νὰ πληρώση τὴ σπαταλη γενναιοδωρία τοῦ ἄλλου, τότε ὁ χωρισμός τους εἶναι διπλὰ ἀδύνατος!».

"Υστερα ἀπὸ μιὰ μικρὴ σιωπή, ἡ φωνὴ τῆς Ἕλλης ἀκούστηκε πάλι, πιὸ στιγνή, γεμάτη παράπονο:

— Καί... γιὰ τὸ παιδί μας ποὺ θὰ γεννηθῆ;... Γι' αὐτὸ δὲν εἶπες τίποτα στὸ φίλο σου;...

Σκοτεινὸς σήκωσε τὰ μάτια του καὶ τὴν κύτταξε:

— Ὄχι· δὲν εἶπα... τῆς ἀποκρίθηκε ὑπόκωφα. Γιατί, ἂν τοῦ ἔλεγα, ἤμουν ὑποχρεωμένος νὰ τοῦ πῶ... καὶ τὴ συνέχεια!

— Καὶ ἡ συνέχεια ποιὰ εἶναι;...

Ὁ Νότης ἔσφιξε σπασμωδικὰ τὶς γροθιές του:

— "Οτι... αὐτὸ τὸ παιδὶ εἶναι ποὺ ὁλοκληρώνει τὸ χωρισμό μας, ποὺ τὸν κάνει ἀνάγκη ἐπιτακτική!...

Τὰ σκληρὰ λόγια του τὴν πείσανε πὼς μέσα του εἶχε γίνει πεποίθησι ἀκλόνητη ἡ ἀνάγκη τῆς φυγῆς του!...

Δυὸ δάκρυα κύλησαν ἀπὸ τὰ μάτια της:

— Καλά, Νότη... τοῦ ψιθύρισε. Ὑποτάσσομαι στὴν ἀνάγκη αὐτή... Φύγε! Δὲ σὲ κρατάω...

"Ηταν τόσο ἁπλὰ σπαρακτικὸς ὁ τόνος τῆς φωνῆς της, ποὺ ὁ Νότης συγκλονίστηκε βαθειά! Γονάτισε μπροστά της, ἔχωσε στὴν ἀγκαλιά της τὸ κεφάλι του καὶ τῆς ψιθύρισε:

— Δὲν καταλαβαίνεις πόσο μὲ κουρελιάζει αὐτὴ ἡ φυγή;...

— Τότε... γιατὶ φεύγεις;...

— Γιατί... δὲ μπορῶ νὰ μείνω!... Δὲ μπορῶ νὰ ἀντικρύσω αὐτὸ τὸ παιδὶ ποὺ θὰ γεννηθῆ!...

— Δὲ μπορεῖς νὰ ἀντικρύσης τὸ παιδί σου;...

— Τὸ παιδί μου! Εἶναι μπλεγμένο μὲ τόσο δραματικὰ ἐσωτηματικὰ αὐτὸ τὸ παιδί, μὲ τόσο ὀδυνηρὲς ἀμφιβολίες, ποὺ θὰ ἤτανε μιὰ παντοτεινὴ δοκιμασία γιὰ μένα!...

— Νότη... τὸν μάλλωσε μὲ τρυφερὸ παράπονο... Τί εἶν' αὐτὰ ποὺ λές;...

— Ἄσε με νὰ σοῦ ἐξηγήσω τὰ αἰσθήματά του... τῆς εἶπε ὁρμητικά. Δὲν ἀποκλείεται αὐτὸ τὸ παιδὶ νάναι δικό μου... "Ομως ἡ ἀμφιβολία δὲ θὰ τὸ ἀφίση ποτὲ νὰ πάρη τὴ θέσι, ποὺ μπορεῖ καὶ νὰ τοῦ ἀνήκη δικαιωματικά, μέσα στὴν καρδιά μου... Καὶ δὲ θάναι μόνο οἱ ὑποψίες οἱ δικές μου, ποὺ θὰ τὸ ἀπομακρύνουν, θάναι κι' ἡ κακία τοῦ κόσμου!... Δὲ θὰ βρεθοῦν — ὁμολόγησέ το μὲ εἰλικρίνεια... — καὶ μερικοί, ποὺ θὰ κουνήσουνε μὲ σαρκασμὸ τὸ κεφάλι τους, μαθαίνοντας τὴ γέννησι αὐτοῦ τοῦ παιδιοῦ;... Κι' αὐτοὶ οἱ λίγοι δὲ θὰ καταφέρουνε νὰ δηλητηριάσουνε τὴ στοργή μου γι' αὐτὸ τὸ ἀκακο κι' ἀνύποπτο πλάσματάκι μὲ ντροπιασμένη δυσπιστία, δὲ θὰ σταματήσουνε τὰ χάδια μου, δὲ θὰ πνίξουνε τὰ φιλιά μου;... Πῶς εἶναι δυνατὸ νὰ σφίξω στὴν ἀγκαλιά μου ἕνα παιδί, ποὺ δημιουργεῖ τὴ δυσφήμησί μου, ποὺ ὁλοκληρώνει τὸ κουρέλιασμα τῆς φτωχειάς μου τιμῆς — αὐτῆς, ποὺ τὴν ποδοπάτησε τόσο ἀλύπητα ἡ μοῖρα;...

Ἡ Ἕλλη τὸν ἄκουγε... Καὶ καταλάβαινε πόσο εἶχε δίκιο... Δίκιο μὲ τὸν τρόπο του, μὲ τὴν ἀτιλησί του...

— Καλά, Νότη.., τοῦ ἀποκρίθηκε. Κάνε ὅπως θές;...

— "Οχι ὅπως θέλω· ὅπως πρέπει... Πίστεψέ με, Ἕλλη: Συμφέρον καὶ γιὰ τοὺς δυό μας εἶναι νὰ φύγω — συμφέρον καὶ γιὰ τοὺς τρεῖς μας! Δὲ θὰ κερδίσουμε, οὔτε ἐσύ, οὔτε ἐγώ, οὔτε τὸ παιδὶ μας, ἂν ζήσουμε μιὰ συμβατικὴ ζωὴ κάτω ἀπὸ τὴν ἴδια στέγη, αὐσιαστικὰ ὅμως χωρισμένοι ἀπὸ τὴν προσδλητικὴ ὑποψία τῆ δική μου, ποὺ θὰ δημιουργῆ τὴ μείωσι τῆ δική σου, τὴν πίκρα αὐτοῦ τοῦ παιδιοῦ... Νομίζω ἀκόμα, ὅτι τὸ παιδὶ αὐτὸ θὰ μᾶς κάνη φανατικοὺς ἐχθρούς: Ἐσύ — κι' ἄν, ἰδίως ὅπως ἐλπίζω, εἶσαι ἀθῶα — εἶναι φυσικὸ νὰ προσηλωθῆς δυνατὰ ὁπάνω σ' αὐτὸ τὸ παιδί!... Εἶναι δυνατό, εἶναι ἀκατανίκητο τὸ ἔνστικτο τῆς μητρότητας, ἔστω ἀκόμα κι' ἂν ἡ μητρότης ὀφείλεται στὴν παρανομία... Βλέποντας, λοιπόν, ἐμένα ἐπίμονα ἐχθρικὸ σ' αὐτὸ τὸ παιδί, εἶναι μοιραῖο, εἶναι φυσικό, νὰ μὲ μισήσης! Καὶ τότε. ἀντὶ νὰ χωριστοῦμε μὲ δάκρυα, ὅπως σήμερα, μπορεῖ νὰ χωριστοῦμε μὲ ἀνακούρισι... "Οχι, Ἕλλη... Πιὸ καλὰ σήμερα, παρὰ αὔριο... Πίστεψέ με... Αὐτὸ ποὺ σκέφτηκα εἶναι τὸ πιὸ σωστὸ τὸ πιὸ καλό, τὸ πιὸ συμφέρον γιὰ ὅλους μας...

— Δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ προσπαθῆς νὰ μὲ πείσης, Νότη... "Εχω πειστῆ...

— Ἐννοεῖται, βιάστηκε νὰ τὴ βεβαιώση, δὲ θὰ πάψω κι' ἀπὸ μακρυὰ νὰ σὲ σκέπτωμαι...

Τὸν κύτταξε μὲ δακρυσμένα μάτια...

— Ἀπὸ μακρυά... τὸ ἴδιο ὅπως κι' ἀπὸ κοντά, εἶσαι καὶ μένεις ἡ γυναῖκα μου... Οἱ ὑποχρεώσεις μου νὰ φροντίζω γιὰ σένα. γιὰ τὸ...παιδί αὐτό, δὲν παύουν...

— Νομίζεις, ὅτι μὲ νοιάζει αὐτό;... τοῦ ψιθύρισε μὲ ἕνα λυπημένο χαμόγελο.

— Ξέρω πόσο περήφανα ἀφιλόκερδη εἶσαι... τῆς ἀποκρίθηκε. "Ομως ἡ ζωὴ ἔχει τὶς ἀπαιτήσεις της... Ἐκεῖ ποὺ θὰ πάω. θὰ κερδίζω ἑκατὸ φορὲς πιὸ πολλὰ ἀπὸ ἐδῶ! Θὰ εἶμαι σὲ θέσι, λοιπόν, νὰ σὲ βοηθήσω πιὸ ἀποτελεσματικά, νὰ βοηθήσω τὴν ἀνάπτυξι αὐτοῦ τοῦ παιδιοῦ. τὶς σπουδές του... Ἡ φωνὴ της ξέσπασε σὰ λυγμός:

— Δὲ θέλω τὰ λεφτά σου! Θέλω ἐσένα!... Ταραγμένος, σηκώθηκε κι' ἔκανε μερικὰ βήματα μέσα στὸ δωμάτιο:

— Ἐμένα... μουρμούρισε. Πιὸ εὔκολα θὰ μὲ ἔχης δικό σου ἀπὸ μακρυά, παρὰ ἀπὸ κοντά... Γιατὶ κοντά σου μπορεῖ καὶ νὰ μὲ μισοῦσες!

— Δὲ θὰ σὲ μισοῦσα ποτέ. "Εστω ἀκόμα κι' ἂν μὲ σκότωνες! "Ολα θὰ τὰ δεχόμουν χωρὶς ἀγανάκτησι ἀπὸ σένα!...

Τὰ λόγια του καρφώθηκανε βαθειὰ μέσα στὴν καρδιά της:

— "Ολα — ἐκτὸς ἀπὸ τὸ μῖσος στὸ παιδί σου!

— Τὸ μῖσος στὸ παιδί σου;...

— Ἕλλη... Ἂς μὴ συνεχίσουμε... τὴν παρακάλεσε. Γιατὶ νὰ ἀντιδικοῦμε χωρὶς ἐλπίδα νὰ πείσουμε ὁ ἕνας τὸν ἄλλο;...

Ἀποφασιστικὰ σηκώθηκε ἡ Ἕλλη:

— Ἔχεις δίκιο... τοῦ εἶπε. Πρέπει νὰ φύγης!

— Ἐσὺ ὅμως δὲν πρέπει νὰ μείνης ἐδῶ... τῆς εἶπε.

— Ποῦ θὰ πάω;

— Νομίζω. ὅτι πρέπει νὰ μείνης στὴν Ἀθήνα, μοῦ μὲ τὸν πατέρα σου... Γιὰ νάχης καὶ τὴ συντροφιά του...

— Τί σὲ νοιάζει ποῦ θὰ μείνω;... ἔκανε κουρασμένη.

— Μὲ νοιάζει καὶ θὰ μὲ νοιάζη πάντα!... τὴ διαβεβαίωσε. Τὸ ἐνδιαφέρον μου, στὸ εἶπα καὶ στὸ ξαναλέω, θὰ σὲ ἀγκαλιάζη ἀπὸ μακρυά, ὅπως κι' ἀπὸ κοντά! Εἶσαι καὶ μένεις ἡ παντοτεινή, ἡ μόνη λατρεμένη μου!... Αὐτό, ἐννοεῖται, δὲ σοῦ δημιουργεῖ καμμιὰ ὑποχρέωσι ἀπέναντί μου... Θὰ ἤτανε κουτὸ καὶ παράλογο, ἂν σοῦ ζητοῦσα νὰ μὴ φτιάξης τὴ ζωή σου μὲ ὅπο.ον τρόπο νομίζεις πιὸ καλό... Ἀφοῦ φεύγω. ἐλεθερώνεσαι αὐτόματα!

— Τί νὰ τὴν κάνω τὴν ἐλευθερία;...

— Εἶσαι νέα, ἔχεις τὴ ζωὴ μπροστά σου... Μπορεῖς, ἂν θές, νὰ ζητήσης καὶ νὰ βρῆς τὸν ἔρωτα στὸ πλευρὸ ἑνὸς ἄλλου ἄντρα...

— Αὐτὸ δὲ θὰ σὲ πονοῦσες;... τὸν ρώτησε.

Τὰ νύχια του χώθηκαν βαθειὰ μέσα στὶς χοῦφτες του, ἔτσι ὅπως ἔσφιγγε τὶς γροθιές του...

— Μὴν προσπαθῆς νὰ μὲ κάνης νὰ σοῦ πῶ αὐτὰ ποὺ καταλαβαίνεις κολά...

— Δὲν καταλοβαίνω τίποτα! Σὲ βλέπω νὰ φεύγης καὶ νὰ συζητᾶς μὲ ψυχραιμία μεγάλη γιὰ τὴν ἐσωτικὴ διαδοχή σου...

Τῆς ἔπιασε καὶ τὰ δυὸ χέρια, τῆς τὰ ἔσφιξε μὲ δύναμι μέσα στὰ δικά του:

— Καταλαβέ με, Ἕλλη: Δὲν ἔχω ἀντοχὴ νὰ μείνω κοντά σου, δὲν ξέρω ὅμως κι' ἂν θὰ ζήσω μακρυά σου!... Βρίσκομαι ἀνάμεσα σὲ δυὸ δυνατὲς δυνάμεις, ποὺ χτυποῦνται, ἀντίθετα ἡ μιὰ μὲ τὴν ἄλλη... Ποιὰ θὰ νικήση;... Δὲν ξέρω· φοβάμαι ὅμως, ὅτι ἐγὼ θὰ νικηθῶ!

Χώθηκε τρυφερὰ στὴν ἀγκαλιά του:

— Μὴ φύγης τότε... τὸν παρακάλεσε.

Τὴν ἀπομάκρυνε σταθερά:

— Ὄχι, Ἕλλη... Θὰ φύγω... Θὰ φύγω, γιὰ νὰ σ' ἀγαπᾶς καὶ νὰ μ' ἀγαπᾶς... Θὰ φύγω γιὰ νὰ μὴ μισήσουμε ὁ ἕνας τὸν ἄλλον...

Ἔσκυψε τὸ κεφάλι της κι' ἔμεινε σιωπηλή. Κατάλαβε, ὅτι ὅλα εἶχανε τελειώσει...

Ἀργά, ὁ Νότης γύρισε κι' ἔφυγε, χωρὶς νὰ κυττάξη πίσω του...

"Ακουσε τὰ βήματά του νὰ ἀπομακρύνωνται, κι' ὕστερα ἔπεσε — κατέρρευσε μᾶλλον... — σὲ μιὰ πολυθρόνα...

Μέσα της ἔνοιωσε τὸ ἀπέραντο κενό...

Ξαφνικὰ ὅμως, ἕνα ἀδύνατο χτύπημα μέσα στὰ σπλάχνα της, τῆς θύμισε ὅτι δὲν ἤτανε μόνη...

Μιὰ καινούργια ζωὴ ποὺ μεγάλωνε μέσα της, ἐρχότανε νὰ τὴ συντροφέψη...

ΚΗ΄.

Δὲν ξαναμιλήσανε ἀπάνω σ' αὐτό.

Ὁ Νότης ὅμως ἔλειπε ὅλη τὴ μέρα ἀπὸ τὸ σπίτι. Γύριζε ἀργὰ τὴ νύχτα

'Αγνώριστος! 'Αγέλαστος, γεμάτος έννοιες, άμίλητος... Είναι νά τόν λυπάται κανείς...

'Ο Καρτσινός έβλεπε μιά γροθιά δυνατή στό τραπέζι που είχε πλάϊ του:

— Μά, έπι τέλους, δέν ύπάρχει τρόπος νά πεισθή, ότι έχει άδικο;... Ότι κάνει κακό καί σέ σένα καί στόν έαυτό του καί στό παιδί που θά γεννηθή χωρίς πατέρα;...

— Αύτό τό παιδί ήρθε νά συμπληρώση τή δυστυχία μας!... Γιατί ήρθε σέ μιά στιγμή κρίσιμη, νά μεγαλώση τήν άμφιβολία τού Νότη, νά τήν κάνη πιό στερεή, πιό χειροπιαστή... Χωρίς τό παιδί αύτό, είμαι βέβαιη πώς ό Νότης, μιά μέρα, θά ξεχνούσε... Μέ τόν καιρό, οί ύποψίες του θά πνιγόντουσαν μέσα στήν άγάπη μου... Καί τότε, ύστερα άπό καιρό, ένα παιδί θά μπορούσε νά μάς ένώση έντελώς... Ένα παιδί, πού θά ήτανε δικό του, χωρίς ύποψίες, χωρίς σκοτεινά σημεία γύρω άπό τή γέννησή του... Ένώ αύτό πού γεννιέται τώρα, είναι τό παντοτεινό μαρτύριό του... Πώς νά τό δή;... Μέ τί κέφι νά τό σφίξη στήν άγκαλιά του;...

'Ο γέρος έβλεπε τήν κόρη του νά ύπερασπίζεται μέ τόσο φανατισμό τόν άντρα της, κι' ένοιωσε, έκτός άπό συγκίνησι, καί άπερίγραπτο πανικό!

— Πόσο τόν άγαπάς! μουρμούρισε.

— Ναί, τόν άγαπώ! Γίνεται νά τό κρύψω; Καί τού άξίζει ή άγάπη μου...

— 'Αφού τόν άγαπάς, πώς θά τόν στερηθής;... Πώς θά μπορέσης νά ζήσης χωρίς αύτόν;...

'Η "Ελλη άποκρίθηκε δακρυσμένη:

— — "Αν δέν είναι αύτός κοντά μου, θά έχω όμως τό παιδί μου νά μέ συντροφεύη!... Τό παιδί μου, πού ό Θεός έλπίζω νά τό κάνη νά τού μοιάζη... "Ετσι, θά ζήσω μέ τήν εικόνα του — καί μέ τήν άνάμνησί του!...

'Ο Καρτσινός σκούπισε ένα δάκρυ, πού έτρεξε άπάνω στό μάγουλό του... Κατάλαβε κι' αύτός, ότι δέ γινότανε τίποτα...

— Μιά φορά, βιάστηκε νά συμπληρώση ή "Ελλη, μού ύποσχέθηκε, ότι δέ θά μέ ξεχάση — δέ θά μάς ξεχάση; 'Εκεί, μακρυά, θά πληρώνεται πιό καλά κι' έτσι θά είναι πιό εύκολο νά μάς στέλνη πιό πολλά λεφτά, γιά νά μπορέσω νά ζήσω πιό άνετα κι' έγώ, νά μεγαλώση χωρίς στερήσεις καί τό παιδί μου...

Προσπαθούσε νά τόν άνεβάση όσο γινότανε πιό πολύ τόν άγαπημένο της άντρα ή "Ελλη! 'Υπογράμμιζε τά προτερήματά του, τίς διαθέσεις του... Τό κατάλαβε ό Καρτσινός, καί τήν άγκάλιασε μέ τρυφερό αύθορμητισμό.

— Κι' έγώ δέ θά λείψω άπό κοντά σου.

ΣΤΟ ΤΕΥΧΟΣ ΤΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΜΟΥ

Ο

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΟΣ

'Αφιερωμένος στήν 'Εθνική 'Επέτειο τής 25ης ΜΑΡΤΙΟΥ

Σελίδες **100**

ΠΟΛΥΧΡΩΜΗ ΕΚΤΥΠΩΣΙ
ΦΩΤΟ — ΟΦΦΣΕΤ

Δραχμές **4**

— Πόσο θά ήθελα νά σέ πιστέψω! Νά μπορούσα νά πιστέψω ότι δέν θά μέ έγκαταλείψης ποτέ! Νά μπορούσα νά πιστέψω ότι δέν θά μέ άπατήσης ποτέ! Νά μπορούσα νά πιστέψω ότι δέν θά μέ πληγώσης ποτέ! Νά μπορούσα νά πιστέψω ότι δέν θά μέ σκοτώσης ποτέ!

— Μά, έπι τέλους, δέν ύπάρχει τρόπος νά πεισθή, ότι έχει άδικο;... Ότι κάνει κακό καί σέ σένα καί στόν έαυτό του καί στό παιδί που θά γεννηθή χωρίς πατέρα;...

— Αύτό τό παιδί ήρθε νά συμπληρώση τή δυστυχία μας!... Γιατί ήρθε σέ μιά στιγμή κρίσιμη, νά μεγαλώση τήν άμφιβολία τού Νότη, νά τήν κάνη πιό στερεή, πιό χειροπιαστή... Χωρίς τό παιδί αύτό, είμαι βέβαιη πώς ό Νότης, μιά μέρα, θά ξεχνούσε... Μέ τόν καιρό, οί ύποψίες του θά πνιγόντουσαν μέσα στήν άγάπη μου... Καί τότε, ύστερα άπό καιρό, ένα παιδί θά μπορούσε νά μάς ένώση έντελώς... Ένα παιδί, πού θά ήτανε δικό του, χωρίς ύποψίες, χωρίς σκοτεινά σημεία γύρω άπό τή γέννησή του... Ένώ αύτό πού γεννιέται τώρα, είναι τό παντοτεινό μαρτύριό του... Πώς νά τό δή;... Μέ τί κέφι νά τό σφίξη στήν άγκαλιά του;...

'Ο γέρος έβλεπε τήν κόρη του νά ύπερασπίζεται μέ τόσο φανατισμό τόν άντρα της, κι' ένοιωσε, έκτός άπό συγκίνησι, καί άπερίγραπτο πανικό!

— Πόσο τόν άγαπάς! μουρμούρισε.

— Ναί, τόν άγαπώ! Γίνεται νά τό κρύψω; Καί τού άξίζει ή άγάπη μου...

— 'Αφού τόν άγαπάς, πώς θά τόν στερηθής;... Πώς θά μπορέσης νά ζήσης χωρίς αύτόν;...

'Η "Ελλη άποκρίθηκε δακρυσμένη:

— — "Αν δέν είναι αύτός κοντά μου, θά έχω όμως τό παιδί μου νά μέ συντροφεύη!... Τό παιδί μου, πού ό Θεός έλπίζω νά τό κάνη νά τού μοιάζη... "Ετσι, θά ζήσω μέ τήν εικόνα του — καί μέ τήν άνάμνησί του!...

'Ο Καρτσινός σκούπισε ένα δάκρυ, πού έτρεξε άπάνω στό μάγουλό του... Κατάλαβε κι' αύτός, ότι δέ γινότανε τίποτα...

— Μιά φορά, βιάστηκε νά συμπληρώση ή "Ελλη, μού ύποσχέθηκε, ότι δέ θά μέ ξεχάση — δέ θά μάς ξεχάση; 'Εκεί, μακρυά, θά πληρώνεται πιό καλά κι' έτσι θά είναι πιό εύκολο νά μάς στέλνη πιό πολλά λεφτά, γιά νά μπορέσω νά ζήσω πιό άνετα κι' έγώ, νά μεγαλώση χωρίς στερήσεις καί τό παιδί μου...

Προσπαθούσε νά τόν άνεβάση όσο γινότανε πιό πολύ τόν άγαπημένο της άντρα ή "Ελλη! 'Υπογράμμιζε τά προτερήματά του, τίς διαθέσεις του... Τό κατάλαβε ό Καρτσινός, καί τήν άγκάλιασε μέ τρυφερό αύθορμητισμό.

— Κι' έγώ δέ θά λείψω άπό κοντά σου. Θά είμαι κοντά σου... τή βεβαίωσε. 'Οσο ζήσω, θά είμαι κοντά σου...

— Εύχαριστώ, μπαμπά...

— Ξέρω, βέβαια, ότι ή παρουσία μου κάθε άλλο παρά θά μπορή νά άναπληρώση τή δική του... "Ομως, θά φροντίζω μέ τήν ίδια στοργή γιά σένα — γιά τό έγγονάκι μου!...

«Τό έγγονάκι μου»! Αύτά τά τρία λόγια τά πρόφερε μέ άσυγκράτητη τρυφερότητα ό Καρτσινός.

'Η "Ελλη τόν κύτταξε μέ λύπη:

— Γιά σένα, πατέρα, θά είναι πάντα έγγονάκι σου, μιά καί θά είναι, όπωσδήποτε, παιδί δικό μου... Γιά τό Νότη όμως δέν είναι τό ίδιο...

'Ο γέρος έπνιξε ένα στεναγμό...

Καί ό Νότης έφυγε! "Ηταν ένα πρωϊνό μουντό, χωρίς ήλιο. "Ενα αύτοκίνητο πήρε τά τρία αύτά πρόσωπα γιά τόν Πειραιά. Σέ όλη τή διαδρομή, κανένας δέ μίλησε. 'Ο Καρτσινός καθότανε μπροστά. δίπλα στό σωφέρ. 'Η "Ελλη κρατούσε δυνατά, σπασμωδικά, τό χέρι τού Νότη... Καί τών δυό τά χέρια ήτανε παγωμένα... Δέν τολμούσανε νά κυττάξουνε στά μάτια... Γιατί ξέρανε ότι, άν κυττάζόντουσανε, θά ξεσπάγανε σέ κλάψματα άσυγκράτητα... Πόσο βαρειές νοιώθανε τίς καρδιές τους! Αύτός ό χωρισμός ήτανε καί γιά τούς δυό τους κάτι φοβερό, κάτι άνυπόφορα όδυνηρό!...

Λίγο πρίν άπό τόν Πειραιά, ό Νότης έσκυψε καί τής είπε στό αύτί, θερμά:

— Δέ θέλω νά περάση μέρα χωρίς νά μού γράψης... Νά ξέρης, ότι θά ζώ έκεί μακρυά στήν έξορία μου μέ τή δίψα νά μάθω νέα σου... 'Η έλπίδα μου δέ θά είναι άλλη άπό τό νά μαθαίνω, ότι είσαι καλά!...

"Ενας λυγμός φούσκωσε τό στήθος της... Δέ μπορούσε νά μιλήση... Τού έσφιξε μόνο μέ δύναμι τό χέρι, σά νά ήθελε νά τόν κρατήση κοντά της άκόμα μέ τή βία...

Τό αύτοκίνητο σταμάτησε δίπλα στό Τελωνείο.

'Εκεί, μπροστά τους, πλευρισμένο, περίμενε τό μεγάλο ύπερωκεάνειο. Τής "Ελλης τής φάνηκε σάν ένα τρομακτικό θηρίο — ένα άρπακτικό τέρας, που θά γάντζωνε μέ τά νύχια του τόν άγαπημένο της, γιά νά τόν πάρη μακρυά...

Κατεβήκανε καί οί τρείς άπό τό αύτοκίνητο. 'Ο Νότης μπήγε γιά μερικές άπαραίτητες διατυπώσεις στό Τελωνείο. Καί στό διάστημα αύτό ή "Ελλη στεκόταν έκεί, στό κρύο λιθόστρωτο, κάτω άπό αύτό τόν μουντό ούρανό, τόν βουρκωμένο, πού λές καί έτοιμαζόταν νά κλάψη — σάν κι' αύτήν!...

'Ο Νότης δέν άργησε νά γυρίση. Τή στιγμή αύτή ή σειρήνα τού καραβιού δόνησε τήν άτμόσφαιρα!... "Ητανε κάτι σάν άγριο ούρλιαχτό, πού γέμιζε τίς καρδιές αύτών πού τό άκούγανε μέ φρίκη καί μέ δέος!...

Αύθόρμητα ή "Ελλη χώθηκε μέσα στήν άγκαλιά τού Νότη, σά νά ζητούσε προστασία... Κι' έκείνος τήν έσφιξε δυνατά...

'Ενώ τή φιλούσε όμως, τής μουρμούρισε:

— Πρέπει τώρα νά χωριστούμε, άγαπημένη μου...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια.

Τό σόλο τραγουδάει τό ταγκό

'Ο ποιητής: Θέλεις νά σού διαβάσω τό τελευταίο ποίημά μου;

'Ο φίλος: Τό τελευταίο; Δόξα σοι ό Θεός πού άποφάσισες έπιτέλους νά πάψης νά γράφης!

★

— Μπαμπά, θά μέ βοηθήσης νά λύσω τό σταυρόλεξο;

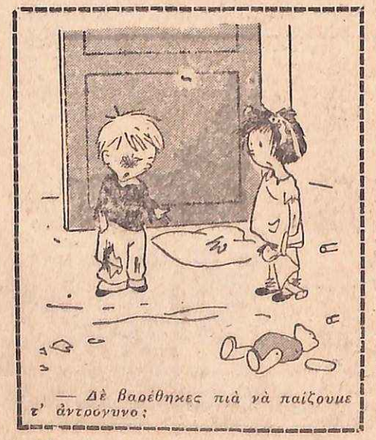
— Εύχαρίστως, παιδί μου. Τί σού λείπει;

— Σχεδόν τίποτα. Μόνο ή τελευταία λέξι.

— Νά ρωτήσης τότε τή μαμά σου.

— Γιατί;

— Γιατί αύτή λέει πάντα τήν τελευταία λέξι.

— Δέ βαρέθηκες πιά νά παίζουμε τ' άντρόγυνο;

"Ενας βουλευτής φεύγοντας γιά λίγο άπό τό γραφείο του είχε τήν άτυχη ιδέα νά κρεμάση στήν πόρτα ένα χαρτί που έγραφε:

«Θά έπιστρέψω σέ μιά ώρα».

Όταν γύρισε είδε ότι κάποιο άγνωστο χέρι είχε προσθέσει:

«... Νά κάνης τί;»

★

'Ο Μάκ "Ιντος συναντά τόν Μάκ Μάρταν, ένα φίλο του που είναι τραυλός.

— Γειά σου, τί κάνεις, καλά;

— Είμαι μιά χαρά, περίφημα.

— Μπά! Τί βλέπω; Δέν τραυλίζεις πιά;

—"Οχι, καθόλου.

— Καί πώς σού πέρασε;

—'Από τότε που πλήρωσα μιά τηλεφωνική συνδιάλεξι μέ τήν Αύστραλία!

★

'Ο γιατρός: Πάλι πίνεις κρασί; Κι' όμως σού τό είπα χίλιες φορές πώς κάθε ποτήρι που πίνεις, είν' ένα καρφί στό φέρετρό σου.

— Τό ξέρω, γιατρέ. 'Αλλά έκαμα τήν έξής σκέψι: Τί μέ νοιάζει, όταν πεθάνω, άν τό φέρετρό μου μοιάζη... μέ σκαντζόχοιρο;

★

'Ο γαμπρός έπιστρέφει σπίτι. Τρέχει στήν πεθερά του, τή φιλάει καί τής λέει:

— Πεθερούλα μου! Δέ λέγατε τό μεσημέρι πώς θά δίνατε τή μισή σας ζωή γιά έναν άστακό;

— Ναί.

—'Ε, λοιπόν, έγώ σάς έφερα δυό!

★

'Ο προϊστάμενος (μέ μανία): Ποιός σού είπε ότι, έπειδή σέ φίλησα μερικές φορές, μπορεί νά τριγυρνάς όλη τήν ήμέρα καί νά παραμελής τή δουλειά σου;

'Η δακτυλογράφος: 'Ο δικηγόρος μου!

★

Διαφήμισις άμερικανικού γραφείου ταξιδιών:

«Νιόπαντροι, έλάτε μαζί μας στό Βόρειο Πόλο. 'Η νύχτα έκεί διαρκεί 150 ήμέρες!»

★

Δυό νεαρές δακτυλογράφοι κουβεντιάζουν γιά τόν προϊστάμενό τους:

— Τί ώραία που ντύνεται! λέει ή μιά.

— Ναί, προσθέτει ή άλλη, καί τί γρήγορα!

★

Τό γκαρσόνι: Μέ συγχωρήτε, κύριε, άλλά αύτό τό τραπέζι είναι πιασμένο.

'Ο πελάτης (άφηρημένος, χωρίς νά σηκωθή άπό τή θέσι του): 'Ωραία! Πάρτε το τότε καί φέρτε μου ένα άλλο.

—"Οχι κύριοι, ό μπαμπάκας μου δέν είναι στό σπίτι!

Θέατρα - Κινηματογράφοι

'Αποκρηάτικες άναμνήσεις καί πικάντικο ρεπορτάζ

Ο ώραίο έθιμο τής 'Αποκρηάς γιορτάζεται παντού άπό τόν καλλιτεχνικό κόσμο, όχι μόνο μέ ξεχωριστό κέφι, άλλά καί μέ πολλές πρωτοτυπίες, πού άφίνουν τίς πιό έντονες άναμνήσεις. 'Ιδιαίτερα, στήν Καλιφόρνια τής 'Αμερικής—όπως μού άφηγούνται ό Πώλ Νόρ καί ή Ρίκα Διαλυνά, Στάρ 'Ελλάς τού 1954, πού είχε τήν τύχη νά παρελάση μαζί μέ τόσες άλλες ξένες όμορφιές στή «Χρυσή γέφυρα» τού Λόγκ Μπήτς—ή γιορτή τού Καρναβαλιού, ή καλύτερα τό «Χάλογουην», όπως τό όνομάζουν έκεί, είναι μεγαλειώδης.

'Επί τρείς συνεχείς μέρες, τεράστια άρματα κάνουν έπιβλητικές παρελάσεις άπό τό Χόλλυγουντ Μπούλεβαρ, όπως άκριβώς στή Νίκαια, μέ τή διαφορά ότι έπάνω στά άρματα διακρίνονται οί γνωστότεροι άστέρες τής όθόνης, μεταμφιεσμένοι μέ τά κοστούμια τών ρόλων που ήσαν οί μεγαλύτερες έπιτυχίες τους.

"Ενας όμαδικός πανζουρλισμός, που συνοδεύεται άπό καουμπόϊκα τραγούδια καί κιθάρες έπικρατεί ώς άργά τή νύχτα στούς δρόμους, ποικίλλεται δέ μέ ένα άθιάσκοπο πόλεμο μέ κομφετί καί μικρές... ντομάτες τής Καλιφόρνιας!

Στό Παρίσι, έξ άλλου, όπως μού διηγείται ό νεαρός 'Ελληνογάλλος τραγουδιστής "Αγγελος Ριγάκης, βασικό «λάϊτ μοτίβο» τού άποκρηάτικου έορτασμού είναι ή μάσκα, ώραία καί έξυπνη συνήθως. Σχετικώς άναφέρεται τό πραγματικά ναριτωμένο αύτό περιστατικό:

Πρίν πέντε χρόνια, όταν ό Ριγάκης τραγουδούσε στό έκεί έλληνικό κέντρο «'Ολυμπος», πέρασε άπό κεί γυρίζοντας άπό ένα όλονύκτιο άποκρηάτικο γλέντι, ό Μωρίς Σεβαλιέ, μεταμφιεσμένος σέ κόμητα, μαζί μέ τήν 'Εντίθ Πιάφ ώς Περπαντούρ καί τό Μισέλ Σιμόν ώς Ριγολέττο. Κατόπιν έπιμονής λοιπόν τών θαμώνων, άποφάσισε νά άποκαλυφθή. "Οπως όμως τράβηξε άπότομα τή μάσκα του, παρέσυρε καί τήν περρούκα του, πράγμα πού έγινε άφορμή, γιά πρώτη φορά έκείνο τό βράδυ, νά άποκαλυφθή ότι ό διάσημος Γάλλος τραγουδιστής καί ήθοποιός τού κινηματογράφου, είναι έντελώς... φαλακρός!

✪ Στό Λονδίνο, άπό όπου γύρισαν τήν περασμένη έβδομάδα οί άδελφές Καλουτά, ύπέφεραν πολύ άπό τήν όμίχλη, τόσο πού, όταν έμεναν, νύχτα έξω, δέν έβλεπαν ούτε τη... μύτη τους! Γι' αύτό ήσαν ύποχρεωμένες νά πηγαίνουν στό ξενοδοχείο τους πάντοτε μέ συνοδεία. 'Υπέφεραν έπίσης πολύ άπό τά «σπεσιαλιτέ» τής άγγλικής κουζίνας, κι' έτσι ό τους περιοριζόταν σέ ψητά κοτόπουλα, πού σερβίρονται στό χαρτί, σέ ένα πολυτελέστατο μπάρ τού Πικαντίλλυ.

Στό Παρίσι, έξ άλλου, κατά τήν έπιστροφή τους πραγματοποίησαν ένα σπάνιο ρεκόρ: Μέσα σέ μιά μέρα, παρακολούθησαν πέντε θεάματα, δηλαδή δυό παραστάσεις θεάτων καί τρία προγράμματα μιουζίκ χώλ, πού τούς ήσαν άπαραίτητα γιά τήν καλοκαιρινή τους έμφάνισι στό θερινό θέατρο τής λεωφόρου 'Αλεξάνδρας.

✪ Τό «Κράτος τού Θεού», τό τόσο έντυπωσιακό έργο τού Χοχβαϊλντερ, που έγινε άφορμή νά γνωρίση γιά πρώτη φορά άπό τής λειτουργίας του τέτοιες πιέννες τό θέατρο «Διάνα» τής όδού 'Ιπποκράτους, βοήθησε στό νά βρεθή ένας έπίκαιρος τίτλος γιά τήν έπιθεώρησι τού «Περροκέ» που θά λέγεται «Τό κράτος τού κεφιού».

✪ 'Επίσης γιά λόγους έπικαιρότητος καί έξ άφορμής τού γνωστού γαλλικού σκανδάλου, ή νέα έπιθεώρησι τού «'Ακροπόλ» όνομάστηκε «Ρόζ μπαλλέτα».

✪ 'Από τά έλληνικά έργα τής τελευταίας δεκαετίας, ή κωμωδία τού κ. Δ. Ψαθά «Φωνάζει ό κλέφτης» που παίχθηκε άπό τόν θίασο 'Αρώνη — 'Ηλιοπούλου, σημείωσε σπάνιο είσπρακτικό ρεκόρ: Σέ 200 περίπου παραστάσεις πραγματοποίησε είσπραξι ένάμισυ έκατομμυρίου, δηλαδή περίπου δεκατέσσερες γιλιάδες σέ κάθε παράστασι.

✪ Τό θερινό θέατρο τής λεωφόρου 'Αλεξάνδρας, που έξασφάλισε έφέτος ό μουσικός θίασος Καλουτά — Χατζηχρήστου, θά παρουσιασθή έντελώς άγνώριστο, μέ την είδική διαρρύθμισι που γίνεται στήν πρόσοψί του άπό τόν Μάριο 'Αγγελόπουλο. 'Ανάλογες διαρρυθμίσεις θά γίνουν καί στόν έξώστη, έτσι ώστε νά περιλαμβάνη πολύ περισσότερες θέσεις.

✪ 'Ομαδικές έξορμήσεις θιάσων άναγγέλλονται γιά τήν Κύπρο μετά τήν άπελευθέρωσί της. Πρώτος άπό όλους, ό θίασος Μυράτ έκλεισε ήδη σειρά παραστάσεων στίς τέσσερες μεγάλες πόλεις, (Λευκωσία, Λεμεσό, Λάρνακα, 'Αμμόχωστο) όπου θά παρουσιάση τό καλοκαίρι την έφετεινή μεγάλη έπιτυχία του «Τό κράτος τού Θεού». Στή Λευκωσία μάλιστα, ή παράστασι θά δοθή στό Στάδιο της πόλεως.

'Επίσης οί θίασοι 'Ηλιόπουλου καί Φωτόπουλου έτοιμάζονται γιά σειρά παραστάσεων στήν Κύπρο.

"Οσο γιά την Κωνσταντινούπολι, παρουσιάζονται μεγάλες τεχνικές δυσχέρειες, γιατί δέν διαθέτει κανένα άξιόλογο θερινό θέατρο.

✪ "Ενα έντελώς άπρόοπτο άεροπορικό άτύχημα, έγινε άφορμή νά άκούσουν μόνο γιά λίγη ώρα, οί 'Αθηναίοι, την περίφημη όρχήστρα τού "Εντμοντ Ρός.

Πράγματι, ό διάσημος Νοτιοαμερικανός μαέστρος, πασίγνωστος άπό τίς τακτικές έκπομπές του στό Σταθμό του «Μπί-Μπί Σί», άναγκάστηκε μέ τό συγκρότημά του, στή μέση τής διαδρομής άπό τό Λονδίνο γιά την 'Αθήνα, νά έαναγυρίση πίσω στήν άγγλική πρωτεύουσα, την ίδια μέρα που είχε άναγγελθή ή έδώ μοναδική του έμφάνισι.

Μέ άλλο άεροπλάνο λίγο άργότερα, έφυγε γιά την Κωνσταντινούπολι κι' άπό έκεί κατάφερε νά φθάση στό άεροδρόμιο τού 'Ελληνικού στίς δυόμισι μετά τά μεσάνυχτα.

"Ετσι, λίγο μετά τίς 3 τό πρωί, χωρίς καθόλου νά ξεκουρασθή, έκανε την έμφάνισί του στήν αίθουσα τού μεγάλου χορού τής ΧΕΝ.

Παρ' όλη την καταφανή κόπωσι άπό την τόσο έπικίνδυνη έναέρια περιπέτειά του, ό "Εντμοντ Ρός έδωσε άμέσως πολύ κέφι όταν, μαζί μέ πολλές ξένες έπιτυχίες, τραγούδησε καί τά γνωστά έλληνικά τραγούδια «Θά σέ πάρω νά φύγουμε», «Τί είν' αύτό πού τό λένε άγάπη» καί «Γαρύφαλο στ' αύτί».

'Η όρχήστρα τού "Εντμοντ Ρός, που περιλαμβάνει πέντε σαξόφωνα, τό ένα καλύτερο άπό τό άλλο, καί τρία τρομπόνια, έφυγε άμέσως την άλλη μέρα, γιατί έπρεπε νά έμφανισθή στή γνωστή Λονδρέζικη μπουάτ που φέρει τό όνομα τού μαέστρου της, όπου παίζει κάθε βράδυ.

✪ 'Η Ζωΐτσα Κουρούκλη φεύγει αύτή τή έβδομάδα γιά την Αίγυπτο. 'Η έκλεκτή τραγουδίστρια θά κάμη μία έκτακτη έμφάνισι στό μεγάλο χορό τού 'Αθλητικού 'Ομίλου της 'Αλεξανδρείας «Αίσχύλος» μαζί μέ την όρχήστρα τού Ξαβιέ Κούγκατ, που βρίσκεται αύτή την έποχή στήν 'Αλεξάνδρεια.

✪ 'Η Δανάη έτοιμάζει γιά την προσεχή χειμερινή σαιζόν μιά πραγματική παριζιάνικη μπουάτ, σέ μιά άπό τίς πιό κεντρικές άρτηρίες της 'Αθήνας. Στή μπουάτ αύτή θά έμφανίζεται μέ τό μικρό της συγκρότημα, τόν τραγουδιστή Πάνο Ντότη καί τόν καταπληκτικό μίμο Κώστα Μπάμπαρη.

✪ Μία άλλη γνωστή τραγουδίστρια, ή Κρίστιαν Κάστερ, έκαμε ξεχωριστή έντύπωσι στούς Γερμανούς είδικούς μέ την έκτέλεσι των τραγουδιών «Φεύγει ή ζωή» καί «Σέ καστερώ», που έγιναν έκεί δίσκοι, άφού προηγουμένως ήχογραφήθησαν έδώ. 'Η Κρίστιαν Κάστερ που τόσο άρεσε γιά τή θερμή φωνή της, είχε προτάσεις νά άπεδώση σέ δίσκους γερμανικά τραγούδια.

✪ 'Από την Νέα Υόρκη, άναγγέλθηκε ό θάνατος τού 'Αμερικανού συγγραφέως Μάξουελ 'Αντερσον. Ο "Αντερσον είναι γνωστός στην 'Ελλάδα όπου άνέβασε πρίν άπό άρκετά χρόνια, ένα άπό τά πιό άξιόλογα έργα του, την «Ζάν Ντ' Αρκ», μέ τη Βάσω Μανωλίδου.

Χαρακτηριστικό γιαι ότι καί στό τελευταίο έργο τού "Αντερσον, μέ τόν τίτλο «Χρυσοί "Εξη», παίχτηκε στή Νέα Υόρκη έπίσης 'Ελληνίδα, ή Αύρα Πετρίδη, κόρη τού δημοσιογράφου κ. Πετρίδη.

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

'Η Στάρ 'Ελλάς Ρίκα Διαλυνά, όπως έμφανίζεται στό φίλμ «Συνωφιασμένη Κυριακή».

Η Κωμωδιούλα μας

Ο «ΠΡΩΤΑΓΩΝΙΣΤΗΣ»

ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΜΠΑΜΠΗΣ: δικηγόρος, τριανταπεντάρης, ελαφρώς γοητευτικός, ελαφρώς χαριτωμένος και.. θαρέως ερωτοχτυπημένος. ΑΡΓΥΡΗΣ: φίλος και συνάδελφος τοῦ Μπάμπη, κατά τι πιο χτύπερος και λογικώτερος. ΛΟΥΪΖΑ: το ινοαλμα τοῦ Μπάμπη, καστανόξανθη, γαλανομάτα, με πρακτικό πνεῦμα και... Μπριζιτοειδῆ προσόντα. ΕΝΑΣ ΣΦΕΡ.

ΣΚΗΝΗ 1η

(Μεσημέρι Σαββάτου στό γραφείο τοῦ Μπάμπη, ποὺ σφυρίζοντας χαρούμενος τήν «Πικολίσιμα σερενάτα», τακτοποιεῖ τά χαρτιά του και τούς φακέλλους του. Χτύπημα στήν πόρτα)

ΜΠΑΜΠΗΣ (χωρίς νά διακόψη τή δουλειά του): 'Εμπρός! (Συνεχίζει πιό δυνατά τό σφύριγμα).

ΑΡΓΥΡΗΣ (μπαίνοντας): Καί πάλι ἐγώ γιά τήν ἴδια ὑπόθεσι;

ΜΠΑΜΠΗΣ (ἀφηρημένα): Ποιά ὑπόθεσι;

ΑΡΓΥΡΗΣ: Τόν ἀνήξερο μοῦ παριστάνεις; Σοῦ μιλάω γιά τό γραμμάτιο τοῦ Χατζηστραβαρίδα, τοῦ πελάτου σου: 'Ο δικός μου ὁ πελάτης μοῦ ἔδωσε ἐντολή νά τό διαμαρτυρήσω.

ΜΠΑΜΠΗΣ: Καί τί κάθεσαι, λοιπόν; Τρέχα καί διαμαρτύρησέ το.

ΑΡΓΥΡΗΣ: Τρελλάθηκες, βρέ Μπάμπη;

ΜΠΑΜΠΗΣ (σοβαρεύοντας και πιάνοντας τόν 'Αργύρη ἀπό τούς ὤμους): Γιά πές μου, πολύτιμε φίλε καί διακεκριμένε συνάδελφε• ἔχεις δῆ εὐτυχισμένο ἄνθρωπο;

ΑΡΓΥΡΗΣ: Τά τελευταία χρόνια ὄχι.

ΜΠΑΜΠΗΣ: 'Ε, τότε κύτταμε μέ νά μέ χορτάσης.

ΑΡΓΥΡΗΣ: 'Εδῶ, μωρέ, προμηνύονται ἀσχημα τραβήγματα κι' ἐσύ μοῦ μιλᾶς γιά εὐτυχίες καί πράσινι' ἄλογα.

ΜΠΑΜΠΗΣ: Ἄμ γιά τί θά σοῦ μιλήσω; Γιά τά γραμμάτια τοῦ πρώτου τυχόντος Χατζηστραβαρίδα; Βρέ, δέν πάνε νά γίνουν στάχτη καί μπούρμπεση ὅλοι οἱ Χατζηστραβαρίδηδες!

ΑΡΓΥΡΗΣ: Μπάμπη, δέν σέ ἀναγνωρίζω.

ΜΠΑΜΠΗΣ: Καί μέ τό δίκηο σου! Γιατί εἶμαι ἕνας ἄλλος ἄνθρωπος, 'Αργύρη μου! "Ενας ἄνθρωπος τρισόλβιος καί πανευδαίμων! Κοντολογῆς, 'Αργύρη μου, ἀγαπῶ καί ἀνταγαπῶμαι! 'Αλλά ποιάν ἀγαπῶ καί ἀπό ποιάν ἀνταγαπῶμαι; Πρέπει νά τή δῆς γιά νά καταλάβης. "Η μᾶλλον, γιά νά σοῦ φύγη τό κεφάσι! Εἶναι χάμα! Εἶναι ποίημα! Εἶναι ὄνειρο! Εἶναι τό τελειότερο δημιούργημα τοῦ Πλάστου! Καί τό ὄνομα αὐτῆς Λουΐζα! Λουλουδένιο ὄνομα, ἀνταξίο μιᾶς ἀνθισμένης ὑπάρξεως! Καί νά σκεφθῆς, 'Αργύρη μου, ὅτι μ' αὐτό τό ἀριστούργημα τῆς φύσεως πρόκειται νά ζήσω ἕνα παραμυθένιο Σαββατοκύριακο, μέσα στή ζάλη καί τήν τρέλα τοῦ Καρναβαλιοῦ!

ΑΡΓΥΡΗΣ: Καλά, κι' οἱ πελάτες σου;

ΜΠΑΜΠΗΣ: Εἰς θάνατον ὅλοι!

ΣΚΗΝΗ 2η

(Σ' ἕνα τέτρτο στήν πλατεία Κλαυθμῶνος).

ΛΟΥΪΖΑ: Ποῦ πᾶμε ἀπό δῶ;

ΜΠΑΜΠΗΣ (μέ ἀδιόρατο πονηρό μειδίαμα καί μέ δῆθεν στενοχωρημένο ὕφος): Νά πάρουμε ἕνα τζέι. Δυστυχῶς, Λουΐζα μου, τά ὡραῖα σχέδιά μας χάλασαν λίγο. Μοῦ ἔτυχε, δηλαδή, μιά ἐξαιρετικά σοβαρή κι' ἐπείγουσα δουλειά, ποὺ ἐλπίζω νά μή μέ ἀπασχολήση περισσότερο ἀπό πέντε-ἑξη ὧρες. Θά σέ πάω, λοιπόν, στό σπίτι σου καί, μόλις τελειώσω, θά περάσω νά σέ πάρω.

ΛΟΥΪΖΑ (κατσουφιάζοντας): Σπουδαία τά κατάφερες! Καί μέ τί μοῦτρα θά πάω σπίτι, ὕστερα ἀπό τόσα παραμύθια ποὺ ξεφούρνισα; Τυχαία συνάντησις μέ τίς παλιές μου συμμαθήτριες, ἀποκοπάτικο πάντα καί ἐν συνεχεία ἑκδρομή μέ τά αὐ-το-κί-νη-τα τῆς 'Αλέκας, ποὺχει πατέρα βιομήχανο κι' ἄλλα πολλά καί διάφορα ('Ετοιμη νά κλάψη) Κι' ὅλ' αὐτά γιά νά καταφέρω νά περάσω κοντά σου ἕνα Σαββατοκύριακο.

ΜΠΑΜΠΗΣ (τρυφερά καί γελαστά): Μή μοῦ στενοχωρῆσαι, μωρό μου. Ψέματα τά στό εἶπα. γιά νά δῶ ἀν μ' ἀγαπᾶς.

ΛΟΥΪΖΑ: 'Αμφιβάλλεις, λοιπόν, ἀκόμα;

ΜΠΑΜΠΗΣ: Τώρα πιά ὄχι! ('Αγκαλιάζοντάς την διακριτικά): "Ας πάρουμε, λοιπόν, ἕνα τζέι, ἀλλά μέ διαφορετικό προορισμό! 'Οκι, δηλαδή, πρός τό σπίτι σου, ἀλλά πρός τή φωλιά μας!

ΣΚΗΝΗ 3η

(Σέ λίγο μέσα στό ταξί).

ΜΠΑΜΠΗΣ (πάντα εὐδιάθετα): Σκέψου, ἀλήθεια, ἀγάπη μου, νά τό τράβαγα τό σκοινί καί νά σέ πηγαινα στό σπίτι σου. Καί, μάλιστα, ν' ἀργοῦσα πολύ γιά νά ρθῶ νά σέ πάρω. Τί θά κανες;

ΛΟΥΪΖΑ (μ' ἀπάθεια): Θά φευγα.

ΜΠΑΜΠΗΣ (ξυνίζοντας τά μοῦτρα του): Θά φευγες; (Ξαναβρίσκοντας τό κέφι του): Καί τί παραγγελία θά μ' ἄφηνες;

ΛΟΥΪΖΑ: Αὐτό δά μοῦ λείπε νά σ' ἄφησω καί παραγγελία! Θά φευγα πρός ἀγνωστον κατεύθυνσιν!

ΜΠΑΜΠΗΣ (χλωμιάζοντας): Αὐτό θά τονε τρομερό!

ΛΟΥΪΖΑ (πεισματωμένη): Πάντως, ὁχι τρομερώτερο ἀπό τή γαϊδουριά τή δική σου!

ΜΠΑΜΠΗΣ: Συγχαρητήρια γιά τίς εὐγενικές ἐκφράσεις σου!

ΛΟΥΪΖΑ: Στά ἀνταποδῶ γιά τήν περίφημη συμπεριφορά σου! 'Αλλά, εὐτυχῶς, δέ σφάξανε! Κι' βγάλτο μιά γιά πάντα ἀπό τό μυαλό σου πῶς εἶμαι ἀπό κεῖνα τά χαζοπούλια, ποὺ κάθονται: σπιμένα μέ τίς ὧρες καί περιμένουν!

ΜΠΑΜΠΗΣ: Μά κι' ἄν δέν θά εἶχες τήν ὑπομονή νά μέ περιμένης, θά εἶχες τήν ὑποχρέωσι νά μοῦ ἀφήσης παραγγελία ποῦ πρόκειται νά πᾶς.

ΛΟΥΪΖΑ: Μπᾶ; Καί γιά ποιό λόγο;

ΜΠΑΜΠΗΣ: 'Απλούστατα, γιά νάρθω νά σέ βρῶ.

ΛΟΥΪΖΑ: Μά, πρῶτα-πρῶτα, ποιός σοῦ εἶπε ὅτι θά ἤθελα νά σέ ξανασυναντήσω;

ΜΠΑΜΠΗΣ: Μπᾶ;

ΛΟΥΪΖΑ: Μπού!

ΜΠΑΜΠΗΣ (ἀγριεμένος): Μή μοῦ λές ἐμένα (μπού)!

ΛΟΥΪΖΑ: Καί γιατί νά μή στό πῶ;

ΜΠΑΜΠΗΣ: Μήπως φαντάστηκες πῶς θά σέ φοβηθῶ;

ΜΠΑΜΠΗΣ: "Ας ἔκανες ὅ,τι ἤθελες χωρίς νά μοῦ ἀφήσης παραγγελία, καί θά βλέπαμε ἄν θά μέ φοβόσουνα ἤ ὄχι.

ΛΟΥΪΖΑ (μέ... διαπεραστικό εἰρωνεία): Καλέ, τί μᾶς λές! Κι' ἀπό πότε ἐγίνεσο τόσο φοβερός καί τρομερός;

ΜΠΑΜΠΗΣ: 'Από ἑξη χρονῶν!

ΛΟΥΪΖΑ: Μά τότε ἐσύ εἶσαι φαινόμενον ἀνδρισμοῦ!

ΜΠΑΜΠΗΣ: Κι' ἐσύ εἶσαι φαινόμενον ἐπιπολαιότητος κι' ἀναισθησίας!

ΣΦΕΡ (κυττάζοντας ἀπό τό καθρεφτάκι): Ποῦ πάμε;

ΜΠΑΜΠΗΣ: Στό διάολο!

ΛΟΥΪΖΑ (στόν σωφέρ): Σταμάτα, σέ παρακαλῶ, νά κατέβω ἐγώ! Κι' ὕστερα τόν πᾶς τόν κύριο ἐκεῖ ποὺ θέλει, ἤ, μᾶλλον, ἐκεῖ ποὺ πρέπει νά πάη!

(Τό ταξί σταματάει κι' ἡ Λουΐζα κατεβαίνει χτυπῶντας δυνατά πίσω της τήν πόρτα).

ΣΦΕΡ: Θά πᾶμε ἐκεῖ ποὺ εἴπαμε;

ΜΠΑΜΠΗΣ (μ' ἀπόγνωσι): Κι' ἀκόμα πάρα πέρα!

ΣΚΗΝΗ 4η

(Τό βράδυ. Τυχαία συνάντησις στό δρόμο).

ΑΡΓΥΡΗΣ (μέ κακεντρέχεια): Βρέ, ὁ Μπάμπης! 'Αναβολή ἤ ὁριστική ματαίωσις;

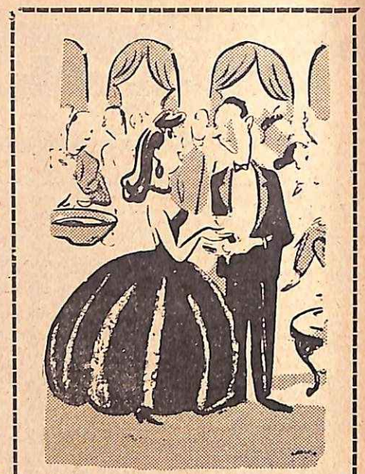
ΜΠΑΜΠΗΣ (μουγκρίζοντας): Τό δεύτερο!

ΑΡΓΥΡΗΣ: Καί πῶς αἰσθάνεσαι;

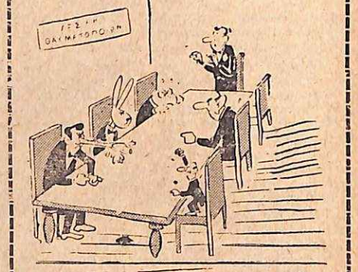
ΜΠΑΜΠΗΣ: "Οπως ὁ... Τζαίημς Μέησον, ὅταν πρωτανταγωνίστοῦσε στό «Χαμένο Σαββατοκύριακο»!...

(Αὐλαία)

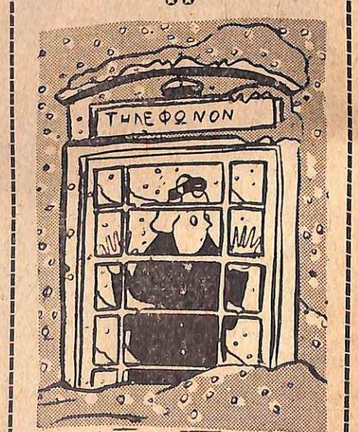
Γ. Γ.

— *Φάε καλὰ ἐδῶ, γιατὶ αὔριο δὲ θὰ μαγειρέψω!*

— *Καὶ τώρα, κύριοι, ἂς μιλήσουμε σοβαρά!*

— *Πότε μαζεύτηκε τόσο χιόνι;*

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΩΝ ΠΡΑΓΜΑΤΩΝ

Η σφυρίχτρα

Η σφυρίχτρα, ὡς παιδικὸ παιχνίδι, εἶναι παλιὰ ὅσο καὶ ὁ κόσμος. Τὰ παιδιὰ τῶν Βαβυλωνίων ἔπαιζαν μὲ σφυρίχτρες ἀπὸ ξύλο ἢ ἀπὸ κόκκαλο. Στὴν Αἴγυπτο ἐπίσης, οἱ κωπηλάτες τῶν πλοίων, ποὺ διεσχίζαν τὰ γαλάζια νερὰ τοῦ Νείλου, ρύθμιζαν τὶς κινήσεις τους σύμφωνα μὲ τὰ σφυρίγματα τοῦ τιμονιέρη, ποὺ κρατοῦσε ἀδιάκοπα μιὰ μεγάλη κοκκάλινη σφυρίχτρα στὸ στόμα του.

Οἱ Ρωμαῖοι τῆς ἐποχῆς τοῦ Αὐγούστου χρησιμοποιοῦσαν μικρὲς μετάλλινες σφυρίχτρες γιὰ νὰ ἐκφράζουν τὴν ἀποδοκιμασία τους στὸ θέατρο ἢ τὸν 'Ιππόδρομο.

Σὲ παλαιότερα χρόνια, φαίνεται ὅτι ὑπῆρχε συνήθεια γ' ἀποδοκιμάζουν τοὺς ρήτορες μὲ σφυρίχτρες. Αὐτὸ μποροῦμε νὰ τὸ συμπεράνουμε ἀπὸ μιὰ ἐπιστολὴ τοῦ Καιλίου πρὸς τὸν Κικέρωνα στὴν ὁποίαν τοῦ γράφει ὅτι ὁ ρήτωρ 'Ορτένσιος εἶχε φτάσει σὲ μεγάλη ἡλικία χωρὶς οἱ ἀκροατές του νὰ τὸν ἀποδοκιμάσουν ποτὲ μὲ σφυρίχτρες.

Η ἐθιμοτυπία ΤΟΥ ΧΟΡΟΥ

Ποῦ καὶ μὲ ποιὸν μπορεῖ νὰ χορεύῃ μιὰ νέα

Ο χορός, ἀνεξάρτητα ἀπὸ τὸν καλλιτεχνικὸ χαρακτῆρα του, εἶναι μιὰ κοινωνικὴ ἐκδήλωσι. Καὶ σὰν τέτοια ἔχει τὴν ὡρισμένη ἐθιμοτυπία της. Αὐτὴ ἡ ἐθιμοτυπία παρουσιάζει περισσότερο ἐνδιαφέρον γιὰ τὶς γυναῖκες καὶ εἰδικώτερα γιὰ τὶς νέες. "Ας δοῦμε, λοιπόν, πότε μιὰ νέα μπορεῖ νὰ χορέψῃ, ποῦ, μὲ ποιὸν καὶ πῶς.

Προκειμένου γιὰ τὴν ἡλικία, δὲ μπορεῖ νὰ καθορισθῆ μὲ ἀκρίβεια. Κατὰ γενικὸ κανόνα, μιὰ νέα μπορεῖ νὰ χορεύῃ ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ ἔμαθε χορὸ καὶ μὲ τὴν προϋπόθεσι ὅτι οἱ κινήσεις της εἶναι σεμνὲς κι' ὅτι ταιριάζουν μὲ τὴν ἡλικία της.

Ἐπίσης, μιὰ νέα, ποὺ δὲν ξέρει χορό, δὲν ἐπιτρέπεται νὰ χορεύῃ. Μ' αὐτὸ θέλομε νὰ ποῦμε ὅτι πρέπει νὰ μάθῃ πρῶτα χορὸ κι' ἔπειτα ν' ἀρχίσῃ νὰ χορεύῃ. Ἀλλά, δυστυχῶς, σὲ πολλὲς περιπτώσεις, συμβαίνει τὸ ἀντίθετο. Μερικὲς νέες, ἐπειδὴ ξέρουν νὰ κάνουν μερικὰ βήματα, εἴτε ἀπὸ δική τους πρωτοβουλία, εἴτε γιατὶ τὸ παρακινοῦν οἱ μητέρες τους, ἀρχίζουν νὰ χορεύουν μὲ τρόπο ποὺ φέρνει σὲ ἀπόγνωσι τοὺς καβαλιέρους τους, ἀλλὰ καὶ τὰ ἄλλα ζευγάρια. Αὐτό, βέβαια, δὲν εἶναι ἀξιοσύστατο.

Ποῦ, ὅμως, μπορεῖ νὰ χορεύῃ μιὰ νέα; "Ως τὰ δεκάξη χρόνια, μόνο στὸ σπίτι της ἢ σὲ πολὺ φιλικὰ σπίτια. Ἀπὸ τὸ δεκάξη ὣς τὰ δεκαοκτώ, μπορεῖ νὰ πάῃ σὲ μερικὲς οἰκογενειακὲς συγκεντρώσεις. Ἀλλά, γιὰ νὰ ἐμφανισθῆ στὰ κοσμικὰ κέντρα, πρέπει νὰ ἔχῃ περάσει τὰ δεκαοκτώ. Καὶ, στὴν περίπτωσι αὐτή, πρέπει νὰ συνοδεύεται: ἀπὸ τοὺς γονεῖς, τὸν ἀδελφό της, ἕνα στενὸ συγγενῆ ἢ καὶ τὸ μνηστῆρα της. Ποτέ, ὅμως, δὲν ἐπιτρέπεται νὰ πάῃ μόνη της σ' ἕνα χορευτικὸ κέντρο.

Ἂς δοῦμε τώρα μὲ ποιὸν μπορεῖ νὰ χορέψῃ μιὰ νέα.

Μπορεῖ νὰ χορέψῃ μ' ἕναν ἄγνωστο;

Ἡ ἐποχὴ μας ποδοπάτησε ὅλους τοὺς παληοὺς περιορισμούς. Στὴν ἐρώτησι αὐτή, λοιπόν, μποροῦμε ν' ἀπαντήσωμε καταφατικά. Μιὰ νέα μπορεῖ νὰ χορέψῃ μ' ἕναν ἄγνωστο, μὲ τὶς ἀκόλουθες προϋποθέσεις: α) "Οτι ὁ ἄγνωστος αὐτὸς θὰ τὴν προσκαλέσῃ μ' εὐγένεια. β) "Οτι δὲ θὰ γίνῃ φορτικὸς μὲ τὶς ἀλλεπάλληλες προσκλήσεις του. γ) "Οτι θὰ ζητήσῃ τὴν ἄδεια ἀπὸ ἐκείνους ποὺ συνοδεύουν τὴ νέα.

Ἡ νέα, ὅμως, ἔχει τὸ δικαίωμα ν' ἀρνηθῆ, χωρὶς νὰ εἶναι ὑποχρεωμένη νὰ δικαιολογήσῃ τὴν ἄρνησί της. Ἡ ἄρνησι ἐπιβάλλεται στὶς ἀκόλουθες περιπτώσεις: α) "Οταν ἡ νέα εἶναι μὲ τὸ μνηστῆρα της, χωρὶς ἄλλη συντροφιά. β) "Οταν ἀποτελῆ μέρος μιᾶς συντροφιᾶς ἀπὸ ζευγάρια, π.χ. τρεῖς ἄνδρες, τρεῖς γυναῖκες. γ) "Οταν ἀρνήθηκε προηγουμένως νὰ χορέψῃ μὲ ἄλλον ποὺ τὴν προσκάλεσε.

Μιὰ ἔγγαμη γυναῖκα μπορεῖ νὰ χορέψῃ μὲ ἄλλους ἄνδρες ἐκτὸς ἀπὸ τὸ σύζυγό της; Ναί, ἂν πρόκειται γιὰ γνωστοὺς κι' ἂν ἐχῃ τὴ συγκατάθεσι τοῦ συζύγου της. Σὲ καμμιὰ περίπτωσι, ὅμως, δὲ μπορεῖ νὰ χορέψῃ μ' ἕναν ἄγνωστο.

Μιὰ γυναῖκα μπορεῖ νὰ προσκαλέσῃ ἕναν ἄνδρα νὰ χορέψουν μαζί; "Οχι, ἐκτὸς ἂν πρόκειται γιὰ ἕναν συγγενῆ ἢ ἕνα στενὸ οἰκογενειακὸ φίλο.

Εἶναι αὐτονόητο, ἐξ ἄλλου, ὅτι μιὰ γυναῖκα ποὺ σέβεται τὸν ἑαυτό της δὲν πηγαίνει ποτὲ μόνη της σ' ἕνα χορευτικὸ κέντρο.

Πῶς πρέπει νὰ χορεύῃ μιὰ νέα:

Μιὰ νέα πρέπει νὰ χορεύῃ μὲ χάρι καὶ χωρὶς ἀκροβατισμοὺς ἢ ὑπερβολές. Τὸ πρόσωπό της πρέπει νὰ εἶναι χαρούμενο καὶ γελαστό. "Αν ὁ καβαλιέρος της τὴν πατήσῃ κατὰ λάθος, δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ ξεφωνίσῃ σὰν νὰ τὴν σκότωσαν. Στὸ τέλος τοῦ χοροῦ, θὰ εὐχαριστήσῃ τὸν καβαλιέρο της, χωρίς, ὅμως, νὰ τὸ παρακάνῃ. Σὲ καμμιὰ περίπτωσι, δὲν ἐπιτρέπεται νὰ τοῦ ζητήσῃ νὰ χορέψουν καὶ τὸν ἑπόμενο χορό μαζί. "Αν, ὅμως, αὐτὸς τῆς τὸ ζητήσῃ, μπορεῖ νὰ δεχτῆ.

Καὶ νὰ τώρα τί δὲν πρέπει νὰ κάνῃ: Νὰ μεταβάλλεται σὲ νούμερο μὲ τὶς τολμηρὲς κινήσεις της. Νὰ μιλάῃ ἀδιάκοπα. Νὰ μετακινῆται σὰν ξύλο. Νὰ ἔχῃ ὕφος περίλυπο, σὰν αὐτὸ ποὺ κάνει νὰ εἶναι μαρτύριο, ποὺ ἀπ' αὐτὸ θὰ ἤθελε νὰ γλυτώσῃ τὸ συντομώτερο. Νὰ παίρνῃ ἐκστατικὸ ὕφος σὰν νὰ βρίσκεται στὸν παράδεισο. Νὰ γελάῃ διαρκῶς. Νὰ κολλᾶῃ τὸ μάγουλό της πάνω στὸ μάγουλο τοῦ καβαλιέρου της. Νὰ ἀκουμπάῃ τὸ κεφάλι της στὸν ὦμο του. Νὰ κρατᾶῃ τὸν καβαλιέρο της σὲ ἀπόστασι, σὰν νὰ ἦταν παγωλόξηλης. Νὰ κρεμιέται πάνω του. Νὰ ἀνταλλάσσῃ νοήματα μὲ ἄλλους ἄνδρες ἢ ἄλλα ζευγάρια. Νὰ βάζῃ τὰ χέρια της γύρω στὸ λαιμὸ τοῦ καβαλιέρου της καὶ νὰ μασᾶῃ τσίκλες.

— *Αὐτὰ μοῦπε ἡ κοπέλλα τῆς γκαρνταρόμπας πὼς περισσέψανε!...*

(Τοῦ Β. Χριστοδούλου)

ΛΥΡΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Ο ΧΑΡΤΟΠΟΛΕΜΟΣ

Τί τυχερός, τί τυχερός,
ὁ χαρτοπόλεμος αὐτὸς ὁ πονηρὸς
ποὺ μέσα στὰ μαλλιά σου ἀνακατώθηκε.
Τόσο μικρός, ἔτσι τρελλὸς καὶ ζωηρὸς
ὁ χαρτοπόλεμος αὐτὸς ὁ πονηρὸς
ἐστριφογύρισε καὶ στὰ μαλλιά σου χώθηκε.
Καὶ τώρα τί ὡραῖα ξεκουράζεται
κι' εἶν' ἡ χαρά του καὶ ἡ χάρι του διπλῆ
κι' ὁ χαρτοπόλεμος καθόλου δὲν θὰ διάζεται
νὰ βγῇ ἀπ' αὐτὴν τὴν μεταξένια «μὶς-ἀν-πλί».

*

Τί τυχερός, τί τυχερὸς
κι' ὁ χαρτοπόλεμος αὐτὸς ὁ πονηρός,
ποὺ ἀφοῦ τὸν πέταξες γιὰ κέφι καὶ γιὰ γοῦστο,
αὐτὸς δὲν φάνηκε καθόλου σοβαρὸς
καὶ σκηνταλιάρης ἐλαφρὰ καὶ τρυφερὸς
πῆγε καὶ τρύπωσε μὲ τρόπο μέα' τὸ μπούστο
μέσα στὸ θεῖο, τρυφερό σου ντεκολτέ...

*

Τί τυχερός, τί τυχερὸς
καὶ κάποιος ἄλλος, πάλι τόσο πονηρὸς
ποὺ σοῦ τὸν ρίξανε, ποιός ξέρει, γιὰ γινάτι
ὅταν τριγύρω ξαναφούντωσε ὁ χορὸς
ἐκεῖνος ἔννοιωσε πῶς ἤταν καιρὸς
νὰ πάῃ ν' ἀράξῃ, στὴν μισόγυμνη τὴν πλάτη
Ξεφώνιζες... Δὲν ἔπαθες πονόλαιμο
μὲ τὰ τραγούδια σου τσελλὴ μου κοπελλιά;
Μὲ παρολαὸ, ἤσουν νεμάτη, χαρτοπόλεμο
μέσα στὸ στῆθος σου, στὴν πλάτη, στὰ μαλ-

*

'Εγώ, δὲν ἤμουν τυχερὸς
σὰν χαρτοπόλεμος νὰ εἶμαι πονηρός,
νὰ μπλέξω, ἔτσι γιὰ καλό μου ὁπουδήποτε
μέσα σὲ πλάτη, σ' ἀγκαλιὰ ἢ στὰ μαλλιά
κι' ἔτσι δὲν γλύτωκα ἀπὸ τόσα κάλλη τίποτε
καὶ οὔτε βρῆκα τῆς ἀγάπης μου φωλιά.
Καὶ τώρα ποὺ οἱ 'Αποκρῆες τελειώνουνε
χωρὶς ὁ ἔρωτάς μου κάτι νὰ πετύχῃ,
ναί-ναὶ ἀγάπη μου, νὰ ξέρῃς, θὰ μὲ λυώνουνε
τοῦ χαρτοπόλεμου τὰ κέρδη καὶ ἡ τύχη.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

Η ΑΠΟΚΡΑ καὶ ἡ ἱστορία της

«Τρελλάθηκαν ὅλοι οἱ Παρισινοί!»

"Εν εἶν' ἀλήθεια πὼς πέθανε τὸ Καρναβάλι! "Αλλαξε μόνο ὄψι καὶ γοῦστα. "Αλλοτε γύριζε στοὺς δρόμους, παντοῦ, θεότρελλο. Τώρα περιορίζεται σὲ εἰδικοὺς κλειστοὺς χώρους.

"Αν ὡστόσο οἱ μάσκες καὶ τὰ ντόμινα πλησιάζουν νὰ λείψουν, ἡ εὐθυμία μένει ἡ ἴδια.

Ἡ ἱστορία τοῦ Καρναβαλιοῦ εἶναι ἀρχαιότατη. Ἀνέκαθεν οἱ ἄνθρωποι εἶχαν καθιερώσει γιορτές, ὅπου μποροῦσαν νὰ γλεντάνε ἐλεύθερα, χωρὶς περιορισμούς. "Ετσι, οἱ Αἰγύπτιοι εἶχαν τὶς γιορτὲς τῆς "Ισιδος καὶ τοῦ Ταύρου "Απιος, οἱ "Ελληνες τὰ Βάκχεια, οἱ Ρωμαῖοι τὰ Κρόνια, κλπ.

Τὰ Βάκχεια καὶ τὰ Κρόνια, μὲ τοὺς χορούς τους καὶ τὶς πολυθρύλες ἐκδηλώσεις τους, ἀποτέλεσαν γιὰ πραγματικὸ σπόρο τῆς Ἀποκρηᾶς.

Στὴν ἀρχή, οἱ γιορτὲς αὐτὲς κρατοῦσαν μιὰ μέρα μόνο. Ὁ Καισαρ ὅμως τὶς παρέτεινε σὲ 3 ἡμέρες, καὶ κατόπιν σὲ 7.

Στὰ Κρόνια, ποὺ ἄρχιζαν στὶς ἑκαλένδες (τὶς πρῶτες δηλαδὴ μέρες τοῦ 'Ιανουαρίου) οἱ δοῦλοι ἐθεωροῦντο ἐλεύθεροι κι' εἶχαν δικαίωμα νὰ κοροϊδεύουν τοὺς κυρίους τους καὶ νὰ λένε ὁτιδήποτε εἰς βάρος τους. Μάλιστα μερικοὶ κύριοι μεταφιέζονταν τότε... σὲ δούλους, γιὰ νὰ σερβίρουν τοὺς πραγματικοὺς δούλους στὸ συμπόσιο τῆς γιορτῆς, ποὺ τελείωνε μὲ ὄργια ἀφάνταστα.

Μετὰ τὴν κατάκτησι τῆς Γαλατίας, τὰ ἔθιμα αὐτῆς τῆς χώρας ἀνακατεύτηκαν μὲ τὰ ρωμαϊκὰ καὶ δημιουργήθηκαν ἔτσι καινούργιες γιορτές.

Τὸ Μεσαίωνα, ἡ 'Εκκλησία προσπάθησε νὰ καταπνίξη τὴν 'Αποκρηά, ἀλλὰ δὲν τὸ κατώρθωσε. Διάφορες 'Ιερὲς Σύνοδοι ἀπασχολήθηκαν ἀκόμα καὶ μὲ τὴν «Ἡμέρα τῶν τρελλῶν καὶ τῶν ἀθώων», μιὰ ἀποκρηάτικη παράδοσι ποὺ δὲ συμβιβαζόταν μὲ τὸν αὐστηρὸ χριστιανισμό.

Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, ἡ 'Αποκρηὰ εἶχε καταντήσει ἀνήθικη, χονδροειδὴς καὶ χυδαία. 'Αλλά, τὸ 15ο καὶ τὸ 16ο αἰώνα, τὸ ραφιναρισμένο ἰταλικὸ γοῦστο κατώρθωσε νὰ δώσῃ μιὰ πνοὴ καλλιτεχνικὴ ἀκόμα καὶ στὶς λαϊκὲς «μασκαράτες».

"Ως τότε, τὰ «μπάλ- μασκὲ» ἀποτελοῦσαν... κίνδυνο, τόσο ὥστε ὁ Βασιλιᾶς Κάρολος 6ος λίγο ἔλειψε νὰ σκάσῃ, κάποτε ποὺ μεταμφιέσθηκε σὲ ἀρκοῦδα! Καὶ σ' αὐτὸ τὸ πεδίο ἔγιναν ἐπίσης σημαντικὲς μεταδολὲς καὶ ἀνανεώσεις.

Στὸ μεταξύ, εἶχαν γίνει πασίγνωστες σ' ὅλο τὸν κόσμο οἱ 'Αποκρηὲς τῆς Βενετίας, ποὺ τραδοῦσαν ἐκεῖ πολυάριθμους περιηγητὲς ἀπὸ κάθε μέρος τῆς γῆς.

"Ηταν ἐπίσης ἐθυμότατο τὸ καρναβάλι τῆς ὠλωρεντίας, ἔργο τῶν μεγάλων καὶ ἰσχυρῶν Μεδίκων.

Ὅταν ἡ πνοὴ τῆς ἀποκοπάτικης Βενετίας πέρασε τὰ γαλλικὰ σύνορα, ἕνας 'Ιταλὸς, ὀνόματι Μαράσι, ἐγκαταστάθηκε στὸ Παρίσι κι' ἔγινε ἑκατομμυριοῦχος πουλώντας μάσκες!

Τὶς ἡμέρες τοῦ τρελλοῦ ἑορτασμοῦ τῆς 'Αποκρηᾶς στὸ Παρίσι, συνήθιζαν κι' οἱ βασιλιάδες ἀκόμα ν' ἀνακατεύωνται μὲ τὸ λαό που γλεντοῦσε, μεταμφιεσμένοι κι' ἄγνωστοι. "Ενας 'Αρμένης, ποὺ ἔτυχε νὰ βρεθῇ μιὰ τέτοια μέρα στὴ γαλλικὴ πωτεύουσα, ἔσπευσε νὰ γυρίσῃ στὴν Κωνσταντινούπολι καὶ ν' ἀναγγείλῃ πὼς... ὅλοι οἱ Παρισινοὶ εἶχαν τρελλαθῆ ἐφαντικά!

"Εν' ἄλλο περίφημο σήμερα καρναβάλι εἶναι τῆς Νικαίας. Κάθε χρόνο, μαζεύονται ἑκατοντάδες ξένοι στὴ μαγευτικὴ αὐτὴ πόλι τῆς Κυανῆς 'Ακτῆς, γιὰ ν' ἀπολαύσουνε τὰ ἀποκοπάτικα θεάματα.

Τὸ Καρναβάλι ὑπῆρχε στὴ Νίκαια ἀπὸ ἀμνημονεύτων χρόνων. Τὸ 1821 ὅμως, ἔτυχε νὰ ξυπνοῦν ἐκεῖ, τὶς ἡμέρες τῆς 'Αποκρηᾶς, ὁ Βασιλιᾶς τῆς νήσου Σαρδηνίας κι' οἱ αὐλικοί του.

Τὸ γιοτνι εἶχε ἀποκλείσει τὶς διαδάσεις τῶν "Αλπεων κι' εἶχε στρατωνίσει τὰ βασιλικὰ ἁμάξια, ποὺ τσέπωσε ὁ πρὸς τὸ Τουρίνο, Θέλοντας καὶ μὴ λοιπόν, ὁ Βασιλιᾶς ἀναγκάστηκε νὰ μείνῃ ἀρκετὲς μέρες στὴ Νίκαια.

Οἱ κάτοικοι αὐτῆς τῆς πόλεως, φιλόξενοι, πάντα, ἔστυψαν τὸ μυαλό τους γιὰ νὰ ἐπινοήσουνε καινούργιες διασκεδάσεις πρὸς τιμήν του. Καὶ κάποιος ἀπ' ὅλους σκέφτηκε τὸν ἀνθοπόλεμο.

"Ετσι, χάρις στὸ βασιλιᾶ τῆς Σαρδηνίας, ἡ Νίκαια εἶδε γιὰ πρώτη φορὰ νὰ περνοῦν ἀπ' τοὺς δρόμους της πολυτελῆ καὶ κομψοτύπωτα ἁμάξια, ποὺ οἱ ἐπιβάτες τους πετοῦσαν εὐγενικὰ στὸ πλῆθος γυναῖκες καὶ πούσα γιὰ τὶς γυναῖκες μπουκετάκια, σακκουλάκια μὲ ζαχαρωτά, πορτοκάλια γιὰ τὶς γυναῖκες καὶ πούσα γιὰ τοὺς κυρίους...

Ὁ ἀνθοπόλεμος λοιπὸν τῆς Νικαίας ἔχει ἡλικία 137 ἐτῶν —πολὺ νεανική, ἀλήθεια, γιὰ μιὰ λαϊκὴ γιορτή!

Καρναβάλι στην Παλιά Αθήνα

Χοροί και γλέντια τοῦ 1909

ΣΤΗΝ Ἀθήνα τοῦ 1909 οἱ ἀποκριὲς ἄρχισαν μὲ «ἐρι». Ὠργανώθηκαν ἀποκρηάτικα κομπάτα. Ἔγιναν ἐπίσημοι χοροί, λαϊκὲς γιορτές, μασκαράτες καὶ ἡ μικρὴ τότε ἑλληνικὴ πρωτεύουσα, τῶν 120 χιλιάδων κατοίκων, ὑποδέχτηκε τὸν Καρνάβαλο μὲ γλέντι καὶ εὐθυμία. Ὁ Σουρῆς στὸ «Ρωμηὸ», ἔδινε τὸν τόνο καὶ συνιστοῦσε σὲ ὅλους νὰ εἶναι εὔθυμοι :

«Εὔθυμη χῆρε
μ' εὔθυμη λύρα
Εὔθυμος χῆρος — Τὸ πᾶν εὐθυμία
κι' εὔθυμος λῆρος — καὶ θλῖψις καμμία»

Ἡ ἔναρξι τῆς Ἀποκρηᾶς ἔγινε μὲ τὴν «παρέλασι τῆς κουρελαρίας». Τὸ γαϊτανάκι, ὁ φασουλῆς, ἡ γκαμήλα, τὰ ρόπαλα, ὁ Θεοδοσίου καὶ οἱ ἄλλοι ἀποκρηάτικοι πλανόδιοι τῶν συνοικιῶν, παρελάσαν διὰ τῆς ὁδοῦ Σταδίου. Μία ἐπιτροπὴ ἔδωσε τὸ ὕφασμα στὰ καλύτερα νοικοκυριά.

Στὴν ἐπιτροπή, ὅπως μᾶς πληροφοροῦν οἱ ἐφημερίδες τῆς ἐποχῆς, μετεῖχαν, ἐκτὸς τῶν ἄλλων, οἱ δημοτικοὶ σύμβουλοι Παπαγεωργίου καὶ Καλησπέρης, ὁ μηχανικὸς Μπούκης, ὁ Γέροντας, ὁ δημοσιογράφος Δημ. Νικολόπουλος, ὁ κατόπιν ἰδιοκτήτης τοῦ «Ἔθνους», κι' ὁ ἀθηναιογράφος καὶ ἱστορικὸς Γρ. Καμπούρογλου.

Ἡ παρέλασι τῶν ἀλαϊκῶν ἁρμάτων» θὰ ἀρχίζε στὶς τρεῖς τὸ ἀπόγευμα. Ὡστόσο, ὅπως γράφει μιὰ ἐφημερίδα : «Πολὺ πρὶν ἀπὸ τῆς τρίτης ἀπογευματινῆς κόσμος πολυς ὅλων τῶν τάξεων, ἰδίως γυναικοῦλες, χαμίνια, ὑπηρέτριες, ὅλα τ' Ἀναφιώτικα καὶ τὸ Βαθρακονήσι, ἐπολιόρκησαν τὰ πεζοδρόμια, Σταδίου, Ἡρᾳστείου καὶ Αἰόλου, ὅπου θὰ ἐγίνετο ἡ παρέλασις καὶ ἡ ἀπονομὴ τῶν ἐραδείων. Οἱ ἐξώστες τῶν γύρω ξενοδοχείων ἦταν στολισμένοι μὲ διάφορα χτυπητὰ χρώματα γυναικείων τουαλετῶν. Ἕνα ἑλαφρὸ ἀεράκι σήκωνε ἀφῶνη σκόνη, σὰν νὰ ἤθελε νὰ σκεπάσῃ ἀπὸ τὰ μάτια τοῦ κόσμου τὸ κ ο υ ρ ε λ ι α σ τ ι κ ὸ ν θέαμα».

Καὶ οἱ ἐφημερίδες περιγράφουν σὲ εὐθυμο τόνο, τὴν παρέλασι τοῦ λαϊκοῦ Καρναβάλου. Μπροστὰ ἦταν τὸ γαϊτανάκι «βαῦμα ἐρωμοφορεμένων χορευτῶν». Ὁ «ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ γαϊτανακιοῦ» ζήτησε συγγνώμη ἀπὸ τὴν «Ἐπιτροπὴ τῶν Ἑορτῶν» ἐπειδὴ μερικὲς ἀπὸ τὶς «κυρίες» ποὺ χόρευαν στὸ γαϊτανάκι ἦταν... ἀξιούριστες. Ἀκολουθοῦσε ὁ Φασουλῆς, ποὺ παρουσίαζε τοὺς «κουρελανθρώπους» του ἀπὸ ἕνα κασόνι ψηλὸ σκεπασμένο μὲ λινάτσα. Ἔπειτα, ἦταν ἡ σειρὰ τῆς γκαμήλας ποὺ, κατὰ σύγχρονο χρονικογράφο, «σαλταπηδᾶ ὑπὸ τὸν ἦχον τὸν ὁποίον κροτεῖ τὰ τουμπελέκι καὶ χοροπηδᾶ ἐπάνω στὰ ροῦχα της ἕνα μικρὸ παιδάκι μασκαρεμένο. Δυὸ-τρεῖς μουντζουρωμένοι τὴν περιτριγυρίζουν πέτε σηκώνοντας τὴν οὐρά της ποὺ εἶχε ξεκαρφωθῇ καὶ πότε προσαρμόζοντας τὸ κοναδάτσο ποὺ ἄρχισε νὰ ξεσχίζεται ἀπὸ τὰ ζωηρὰ σαλτοπηδήματα τοῦ τέρατος, ποὺ ἐκτυποῦσε τὶς μασέλες του καὶ τὰ κουδούνια του».

Ἡ παρέλασι συνεχίστηκε μὲ τὰ ρόπαλα, τὸ ἀλογάκι καὶ τὸ «κάρρο τοῦ Θεοδοσίου», ποὺ ἦταν ἀπαραίτητο συμπλήρωμα τῶν ἀποκρηάτικων ἁρμάτων. Καὶ τὴ χρονιὰ αὐτὴ ὁ Θεοδοσίου πῆρε τὸ πρῶτο ἔραδειο (100 δραχμὲς) ἀπὸ τὸν πρόεδρο τῆς ἐπιτροπῆς τῶν ἐραδείων Δημητράκη Καμπούρογλου. Ὁ Θεοδοσίου σατίριζε τοὺς «φίφτυ-τοὺ» ποὺ πρὸ ὀλίγου εἶχαν ἐμφανιστῆ στὴν κοσμικὴ Ἀθήνα καὶ τοὺς εἶχε παραλάβει ἡ σάτιρα, τοῦ θεάτρου, τοῦ τύπου καὶ τῆς Ἀποκρηᾶς. Ὁ Θεοδοσίου ὡς ἀριστοκράτης «φίφτυ-τοὺ», φοροῦσε γαλάζιο πανταλόνι, ψηλὸ καπέλο καὶ μαῦρα γάντια. Ὅπως ἔλεγε ὁ ἴδιος φοροῦσε γαλάζιο πανταλόνι, γιατὶ ἦταν γαλαζοαίματος ἀπὸ τὴ μέση καὶ κάτω. Περιστοιχίζετο ἀπὸ διάφορες κυρίες ἐσαμμένες μὲ κεραμιδιὰ μπογιά, ποὺ ἔκαναν τὶς «ἀριστοκράτισσες».

Σ' ὅλο τὸ διάστημα τῆς παρελάσεως τῶν λαϊκῶν ἁρμάτων» συνοικιακοὶ μουζικάντες, ἔπαιζαν τὸ τραγουδάκι ποὺ ἦταν τότε τῆς μόδας καὶ σατίριζε τὶς πρῶτες Ἑλληνίδες σουφραζέτες :

«Ἐγὼ εἶμαι ἡ νέα γυναίκα
ποὺ θὰ κατηγίσω
καὶ θὰ ψηφίσω
ἡ καθεμιὰ μας ἀξίζει γιὰ δέκα
δὲν δίνω γι' ἄντρες ἕναν παρά...».

Ἡ λαϊκὴ αὐτὴ παρέλασι τῆς Ἀποκρηᾶς ἔδωσε θέματα σὲ διαφέρους εὐθυμογράφους κι' ἕνας χιουμορίστας ἔγραφε ὅτι : «Ἀφοῦ ἐβραβεύθησαν τὰ κουρέλια θὰ ἔπρεπε το πρῶτο ἔραδεῖο νὰ τὸ πάρουν οἱ σημαίες τῶν δημοσίων καταστημάτων. Μεγαλύτερα κουρέλια ἀπὸ αὐτὲς δὲν πιστεύουμε νὰ ὑπάρχουν στὴν Ἑλλάδα». Ἕνας ἄλλος ἐπρότεινε τὸ «πρῶτοι ἔραδεῖον κουρελιῶν νὰ δοθῇ εἰς τὸ ἑλληνικὸν σύνταγμα ἢ εἰς τὸν προϋπολογισμὸν τοῦ κράτους».

Ἂν ἡ Ἀποκρηὰ τοῦ 1909 ἄρχισε μὲ τὸ λαϊκὸ γλέντι τῆς κουρελαρίας συνεχίστηκε ὅμως, τὴν δεύτερη Κυριακὴ τῆς Ἀποκρηᾶς, μὲ τὴν καθιερωμένη τὰ χρόνια ἐκεῖνα «παρέλασι τῶν ἁρμάτων». Τὰ ἔραδεῖα ποὺ δίνονταν στὰ καλύτερα ἅρματα ἦταν ἀπὸ 300—500 δραχμές. Πρόεδρος στὴν ἀπονομὴ τῶν ἐραδείων το χρόνο ἐκεῖνο ἦταν ὁ θεατρικὸς συγγραφεὺς Νικόλαος Λάσκαρης.

Ἡ παρελασι τῶν ἁρματων γινόταν δια τῶν ὁδῶν Σταδίου, Αἰόλου καὶ Ἑρμοῦ. Εἰδικὴ ἐξέδρα, μὲ ἀκριβοπληρωμένες θέσεις, εἶχε στηθῇ στὴν ὁδὸ Κοραῆ. Στὴν ἐξέδρα φρισκότσαν καὶ ἡ ἐπιτροπὴ ποὺ ἀπένειμε τὰ ἐραδεῖα. Φυσικὰ ἡ κυκλοφορία στοὺς δρόμους ποὺ θὰ περνοῦσαν τ' ἅρματα διεκόπτετο γιὰ ἀρκετὲς ὧρες, χωρὶς ὅμως, καὶ νὰ διαμαρτύρωνται οἱ Ἀθηναῖοι γιὰ τὸ στρέμπλημα τῆς κυκλοφορίας, γιατὶ ἐλάχιστοι ἦταν οἱ «ποχούμενοι ἁμάξης» καὶ μετρημένοι στὰ δάκτυλα ὅσοι εἶχαν τότε αὐτοκίνητο. Στὴν παρέλασι προηγοῦντο τὰ ἀποκρηάτικα ἅρματα μὲ διάφορες παραστάσεις, ἀκολουθοῦσαν δὲ ἁμάξια ἀνθοστολισμένα. Καὶ ἡ ἀποκρηάτικη πομπὴ ἔκλεινε τὸ χρόνο ἐκεῖνο μὲ τὶς ἐ α σ ι λ α ί σ σ ε ς τῆς ὀμορφιᾶς, τὸ «π ρ ο π ο μ π ὸ ς τῶν καλλιστείων» στὴν νεώτερη Ἑλλάδα.

Σὲ διάφορα κέντρα, καὶ ἰδίως στὰ θέατρα, ἐκλέγονταν οἱ ὡραιότερες κοπέλλες ποὺ θὰ λάβαιναν μέρος στὸν τελικὸ διαγωνισμὸ γιὰ τὴν ἀνάδειξι τῆς «Βασίλισσας τῆς Ἀποκρηᾶς».

Τὸ πρῶτο ἐραδεῖο ἁρμάτων, στὸ Καρναβάλι τοῦ 1909, τὸ πῆραν δύο ἀνθοπωλεῖα τῆς Ἀθήνας, τοῦ Φλεριανοῦ καὶ τοῦ Τσούτσου. Τὸ ἅρμα τοῦ Φλεριανοῦ ἦταν ἀπὸ κίτρινα χρυσάνθεμα καὶ τοῦ Τσούτσου ἀπὸ μενεξέδες. Βασίλισσα τῆς Ἀποκρηᾶς ἀνακηρύχθηκε ἡ ἐκλεγείσα στὸ θέατρο τοῦ Ἀρνιώτη. Ὁ δαιμόνιος αὐτὸς ἐπιχειρηματίας, θεατρώνης καὶ πρώτος Ἕλληνας ἀεροπόρος, παρουσίασε τὴ «Βασίλισσα τοῦ Πολυθεάματος Ἀρνιώτη», ἐπάνω στὸ αὐτοκίνητό του διασκευασμένο σὲ κύκνο. Ἡ ὡραία κοπέλλα σκόρπιζε καὶ ἐντυπα μ ἕνα ἐμμετρο χαιρετισμὸ στὴ «Βασίλισσα τῆς Ἀποκρηᾶς» καὶ στὸν... Ἀρνιώτη. Παραθέτω δύο τετράστιχα ἀπὸ τὸ ποίημα :

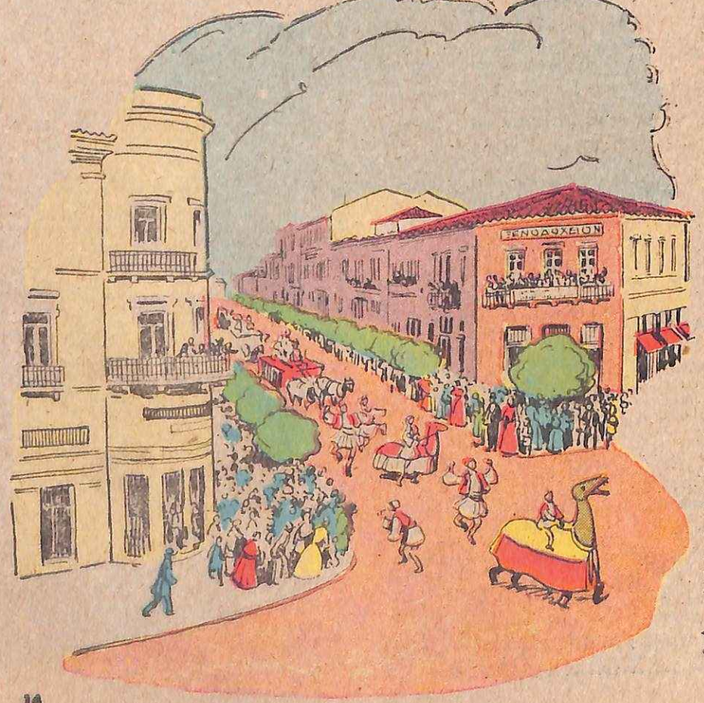
«Χαῖρε τοῦ ἐξωφρενισμοῦ βασίλισσα μεγάλη,
Ρήγισσα τῆς Ἀποκρηᾶς, μὲ κάλλη χαρωπά,
μοιάζεις μὲ ἥλιο πρωϊνὸ μέσα στὸ Καρναβάλι,
ποὺ κάθε μιὰ ἀχτίδα σου ἀπόλαυσι σκορπᾶ...
»Χαῖρε καλαίσθητη καρδιά, χαῖρε καὶ σὺ Ἀρνιώτη,
ποὺ τίμησες τὸ Ἔθνος σου κι' ὁ κόσμος σὲ θαυμάζει.
Χαῖρε ἐργάτη τοῦ καλοῦ ποὺ σὲ λατρεύει ἡ νειότη
κι' ἡ φήμη ἡ παγκόσμια παιδί της σ' ὀνομάζει».

Ἡ παρέλασι τῶν ἁρμάτων τέλειωσε μὲ τὴ λιποθυμία τοῦ... Ἀρνιώτη. Ὁ ἴδιος ὁδηγοῦσε τὸ μεταμορφωμένο σὲ κύκνο αὐτοκίνητό του. Καὶ γιὰ νὰ μὴν φαίνεται εἶχε χωθῇ κάτω ἀπὸ τὸ λαιμὸ τοῦ κύκνου. Οἱ ἐξατμίσεις ὅμως τῆς μηχανῆς τοῦ αὐτοκινήτου τὸν ἐξάλισαν καὶ ὁ Ἀρνιώτης ἔχασε τὶς αἰσθησεις του. Τὸν μεταφέραν σ' ἕνα ἰατρεῖο, ὅπου καὶ συνῆλθε.

Ἂν ἡ παρέλασι τῆς κουρελαρίας καὶ τὰ ἅρματα τοῦ Κομιτάτου ἔδωσαν δωρεὰν θέαμα καὶ διασκέδασι στὸν κοσμάκη, ὑπῆρχαν ὡστόσο καὶ ἀποκρηάτικες σιστὸν κοσμάκη, ὑπῆρχαν ὡστόσο καὶ ἀποκρηάτικες σι στὸν κοσμάκη, ὑπῆρχαν ὡστόσο καὶ ἀποκρηάτικες διασκεδάσεις γιὰ τὰ ἰσχυρότερα βαλάντια. Δύο ἦσαν διασκεδάσεις γιὰ τὰ ἰσχυρότερα βαλάντια. Δύο ἦσαν οἱ καθιερωμένοι μεγάλοι ἀποκρηάτικοι χοροί. Τῆς «Φιλοπτώχου» στὸ ξενοδοχεῖο τοῦ Ν. Φαλήρου «Ἀκταίον», ὅπου παρευρίσκοντο οἱ Βασιλεῖς καὶ οἱ ἐπίσημοι, καὶ ὁ «Χορὸς τῶν Μετημφιεσμένων» στὸ Δημοτικὸ Θέατρο τῆς Ἀθήνας, τὸ ἐραδεῖο τῆς τελευταίας Κυριακῆς τῆς Ἀποκρηᾶς. Ὁ χορὸς τοῦ Δημοτικοῦ ἦταν τὸ «κλοὺ» τῶν διασκεδάσεων τῆς Ἀποκρηᾶς...

"Οσοι ὅμως δὲν ἐπήγαιναν στοὺς ἐπισήμους χορούς τὸ ἔριχναν στὸ γλέντι, εἴτε σὲ σπίτια, εἴτε καὶ στοὺς δρόμους. Συχνὰ ἔβλεπε κανεὶς παρέες ἀπὸ μασκαράδες νὰ χορεύουν στήν... ὁδὸ Σταδίου ἢ νὰ παρελαύουν θορυβώδεις — πετῶντας χαρτοπόλεμο καὶ σερπαντίνες — ἀπὸ τὴν ὁδὸ Ἡρᾳστείου, τὴ σημερινὴ Ἐμμανουὴλ Μπενάκη. Στὸ κομμάτι τῆς ὁδοῦ Ἡρᾳστείου, μεταξὺ τῆς ὁδοῦ Σταδίου καὶ Πανεπιστημίου, βρίσκονταν τότε τὰ καλύτερα καμπαρὲ τῆς Ἀθήνας καὶ ἡ κίνησι τῶν μασκαράδων τὴν τελευταία Κυριακὴ ἔφτασε ὣς τὸ πρωί.

ΕΠΑΜΕΙΝ. Κ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

←

Ἡ «παρέλασι τῆς κουρελαρίας» στὴν ὁδὸ Σταδίου.

Ιστορίες της ζωής

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

ΚΑΘΩΣ ὁ Ἀποστόλης μπῆκε στὸ γραφεῖο, φέρνοντας κάτι ἔγγραφα ἀπὸ τὸ διευθυντή, μιὰ μυρουδιὰ ρετσίνας ἁπλώθηκε στὴν ἀτμόσφαιρα τοῦ δωματίου. Καὶ δὲν ἦταν ἡ πρώτη φορά.

— Πάλι μυρίζεις κρασί, βρὲ Ἀποστόλη! τοῦ εἶπα. Τὶ διάβολο. Πρωῒ-πρωῒ τὰ κοπάνησες;

Ὁ Ἀποστόλης ἔκανε μιὰ εὐγενικὴ ὑπόκλισι.

— Μὲ συγχωρεῖτε, κύριε Ἀλέκο. Πρῶτον δὲν πίνω κάθε μέρα. Πίνω μόνον ὅταν ἔχω στενοχώριες. "Οταν δὲν ἔχω, μπορῶ νὰ κάνω καὶ δέκα μέρες νὰ τὸ βάλω στὸ στόμα μου. Δεύτερον δὲν πίνω ποτὲ πρωΐ. Καὶ τρίτον δὲ μυρίζω ἐγώ.

— Ἀλλὰ ποιός μυρίζει κρασί; Ἐγώ;

— Ὄχι. Τὰ ροῦχα μου. Εἶναι ἀπὸ χτὲς τὸ βράδυ. Χώθηκε ἕνα ὁλόκληρο κατοστάρι ἀπάνω μου καὶ ποτίσανε. Αἰ, μέχρι νὰ ἐξατμισθῆ...

— Καὶ γιατί δὲ φόραγες ἕνα ἄλλο ροῦχο;

— Εἰρωνεύεσθε τώρα, κύριε Ἀλέκο; Αὐτὸ εἶναι τὸ μοναδικό κοστούμι μου. Δεύτερο δὲν ὑπάρχει... Καὶ οὔτε θὰ ὑπάρξη — πρόσθεσε μὲ μιὰ σιγουριά, γεμάτη φιλοσοφικὴ ἐγκαρτέρησι. Ἵπποτ' ἄλλο ἔχετε νὰ διατάξετε;

— Ὄχι.

Ὑποκλίθηκε καὶ πάλι καὶ ἀποσύρθηκε στὸ πόστο του, στὸ διάδρομο, ὅπου εἶχε ἕνα τραπεζάκι, καρέκλα κι' ἕνα βιβλίο: «Τὰ κατὰ συνθήκη ψεύδη» τοῦ Μὰξ Νορντάου. Τὸ εἶχε πολὺν καιρό, τὸ διάβαζε καὶ τὸ ξαναδιάβαζε κι' ἄλλο βιβλίο δὲν ἔπαιρνε.

— Αὐτὸ περιέχει ὅλη τὴν κοινωνία, κύριε Ἀλέκο, μοῦ ἔλεγε. Καθότι ἡ κοινωνία εἶναι ψεύτικη. Τί τὰ χρειάζομαι τ' ἄλλα βιβλία; Ἐδῶ εἶναι ὅλη ἡ οὐσία τῆς ζωῆς.

"Οπως καταλάβατε, ὁ Ἀποστόλης ἦταν κλητήρας σὲ κεῖνο τὸ γραφεῖο. Δηλαδή, ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς δυό. Ὁ ἄλλος ἦταν ὁ Δημητρός, ἐντελῶς διαφορετικὸς τύπος. Ὁ Δημητρὸς δὲν ἔπινε παρὰ μονάχα γάλα. Ἐπειδὴ τὸ γραφεῖο ἐκεῖνο εἶχε πολλὴ δουλειὰ ποὺ τραβοῦσε ὡς ἀργὰ τὴ νύχτα, ὑπῆρχαν δυὸ κλητῆρες. Πρωϊνὸς καὶ ἀπογευματινός. Καὶ οἱ βάρδειες εἶχαν κανονισθῆ ἔτσι, ὥστε τὴ μιὰ ἑβδομάδα νὰ εἶναι πρωϊνὸς ὁ ἕνας καὶ βραδυνὸς ὁ ἄλλος καὶ τὴν ἄλλη ἀντίστροφα. Ὁ Δημητρὸς ἔφερνε πάντα καὶ μιὰ μπουκάλα γάλα μαζί του, ὅταν ἐρχόταν γιὰ τὶς βραδυνὲς ὧρες. Ὁ Ἀποστόλης, ποῦ καὶ ποῦ, στὰ κρυφά, κουβαλοῦσε κι' ἐκεῖνος καμμιὰ μπουκάλα κρασί, τυλιγμένη σ' ἐφημερίδα. Τὶς ἔβαζαν σ' ἕνα ντουλαπάκι ποὺ βρισκόταν πίσω ἀπὸ τὸ τραπεζάκι τους καὶ συχνὰ ἔβλεπε κανεὶς, ὅταν τ' ἀνοιγαν, τὶς δυὸ μπουκάλες μὲ τὸ τόσο ἀντίθετο περιεχόμενο, τὴ μιὰ δίπλα στὴν ἄλλη. Δυὸ μπουκάλες — δυὸ ἄνθρωποι. Ἀλλὰ οἱ ἄνθρωποι ποὺ πίνουν μόνο γάλα δὲν ἔχουν ἱστορία, Ἐνῶ ἐκεῖνοι ποὺ πίνουν κρασί, ἔχουν. Ἔτσι, θὰ μιλήσουμε μονάχα γιὰ τὸν Ἀποστόλη.

Ὁ Ἀποστόλης ἦταν ἕνας ξερακιανὸς τύπος, μὲ τραβηγμένα χαρακτηριστικὰ καὶ μεγάλα μάτια, γεμάτα ἀπορία καὶ κάποιο κρυφὸ παράπονο. Τὴν ἡλικία του δὲν ἦταν εὔκολα νὰ τὴν πετύχῃς. Μποροῦσες νὰ τὸν πῇς — καὶ τριάντα πέντε, ἀλλὰ μποροῦσες νὰ τὸν πῇς καὶ πενηντάρη. Ἦταν ἀπὸ κεῖνους τοὺς ἀχρωμους τύπους, ποὺ δὲν ἔχουν ἡλικία. Πάντα καλοξυρισμένος, μὲ γυαλιστερὰ μαλλιὰ ἀπὸ τὴν μπριγιαντίνη, περιποιόταν ὅσο τοῦ ἦταν δυνατό, τὸ παρουσιαστικό του. Τὸ κοστούμι του καθαρό — γυάλιζε ἀπὸ τὴν πολυκαιρία καὶ τὸ σιδέρωμα. Γυαλισμένα πάντα καὶ τὰ ταλαιπωρημένα παπούτσια του, ποὺ τὰ τακούνια τους, στὸ πίσω μέρος, ἦταν διαρκῶς φαγωμένα. Ὅσο νἄναι, καμάσωνα τὸ συμπαθητικὸ αὐτὸν ἄνθρωπο, ποὺ ἀγωνιζόταν νὰ κρατήσῃ τὴν ἐμφάνισί του στὰ ὅρια τῆς ἀξιοπρεπείας καὶ δὲν ἀφηνε νὰ τὸν πάσῃ ἡ κάτω ὁλότα. Τὸ ἴδιο ὅπως καὶ τὰ ροῦχα του, ἦταν καὶ οἱ τρόποι του. Εἶχαν μιὰ προσποιητὴ καὶ τεχνητὴ εὐγένεια — τὴν εὐγένεια ἀκριβῶς ποὺ περιέχει καὶ μιὰ ἐλαφρὴ δόσι εἰρωνείας. Σὰν νὰ ἤθελε νὰ πῇ: «Μάλιστα, κύριε. Εἶμαι κατώτερός σου, τὸ ἀναγνωρίζω, καὶ κρατῶ τὴν ἀπόστασι ποὺ πρέπει. Ἀλλὰ ἔχε ὑπ' ὄψι σου ὅτι κι' ἐγὼ εἶμαι ἄνθρωπος». Ἔτσι, οἱ τυπικοὶ πληθυντικοί του, οἱ ὑποκλίσεις του καὶ τὰ «ἔχετε τίποτ' ἄλλο νὰ διατάξετε», δὲν ἔλεγαν τίποτα τὸ δουλοπρεπές. Κάποτε τοῦ ἔκανα ὑπαίνιγμὸ γιὰ τοὺς ὑπερβολικὰ εὐγενικοὺς του τρόπους. Κι' ἐκεῖνος μοῦ εἶπε :

— Τὰ κατὰ συνθήκην ψεῦδη, κύριε Ἀλέκο μου.

Εἶχε κι' αὐτὴν τὴν ἀδυναμία γιὰ τὸ κρασί. Ποῦ καὶ ποῦ, ὅταν ἦταν βραδυνός, ἐρχόταν πιωμένος. Τότε τὰ μάτια του ἔπαιρναν μιὰν ἀλλοιώτικη ἔκφρασι. Γυάλιζαν κι' ἐκεῖνα καὶ καρφωνόντουσαν ἁπλανῆ σ' ἕνα νοητὸ σημεῖο, σὰν ὑπνωτισμένα. Σὰν κάτι νἄβλεπε καὶ μονολογοῦσε, μὲ χαμηλὴ φωνή. Σπανιότατα τὴ θέσι τὸν πέτυχα ἕνα βράδυ. Δὲ μὲ εἶχε ἀντιληφθῆ ἔτσι καθὼς ἦταν ἀφοσιωμένος στὶς φαντασιώσεις του. Στάθηκα παράμερα καὶ τὸν ἄκουσα ποὺ ἔλεγε:

— Πέρασε Ἀποστόλη μου, ἀφέντη μου καὶ κύριέ μου... Σοῦ στρώνω τὸ μεταξωτό χαλὶ γιὰ νὰ σοῦ γράψω τὸ παλτουνὰ πατήσῃς. Στάσου νὰ σοῦ βγάλω τὸ παλτουνὰ σου πρῶτα. Νὰ σοῦ σκουπίσω καὶ τὰ παδάκι σου τρῶτα. Σοῦχω τὸ τραπέζι ἕτοιμο μέσα, Ἀποστολάκη μου. Κάτσε νὰ φᾶς, κάτσε νὰ πιῇς κι' ἐγὼ θὰ σὲ ταΐζω σὰν πουλάκι. Ἐσὺ θὰ διατάξῃς Ἀποστολάκη μου κι' ἐμεῖς οἱ τρεῖς θὰ σὲ ὑπηρετοῦμε. Σκλάβες σου, ἀφέντη μας καὶ κύριέ μας...

Τότε γύρισε τὸ θέλημα του καὶ μὲ εἶδε. Στὴν ἀρχὴ φάνηκε σαστισμένος, σὰν τὸν ἄνθρωπο ποὺ τὸν βλέπεις ἀνύποπτα γυμνὸ καὶ ντρέπεται. Ἀλλὰ γρήγορα συνῆλθε. Κι' ἐκεῖ ποὺ περίμενα νὰ γελάσῃ καὶ νὰ τὸ ρίξῃ στὸ ἀστεῖο, δυνάμωσε τὴ φωνὴ του καὶ χτύπησε τὸ χέρι του στὸ τραπέζι.

— Ἔτσι πρέπει, κύριε Ἀλέκο μου... Ἀφέντης τους καὶ κύριός τους. Οἱ ἄτιμες!

Τὸν πῆρα μὲ τὸ καλό.

— Ἔτσι πρέπει, Ἀποστόλη. Ἀλλὰ δὲν τὸ καταλαβαίνουν.

— "Οχι, κύριε Ἀλέκο μου. Τρεῖς τρέφω!... Τρεῖς! Τοῦ λόγου τους — αὐτὴ θάταν ἡ γυναίκα του — τὴ μάνα της καὶ τὴν ἀδερφή της. Στὴν καμπούρα μου καὶ οἱ τρεῖς!... Καὶ μήπως τ' ἀναγωρίζουν; Τὰ ροῦχα μου μόνος μου τὰ σιδερώνω, κύριε Ἀλέκο μου. Τάχω φάει μὲ τὸ σίδερο, ἐπίτηδες μπᾶς καὶ φιλοτιμηθοῦν καμμιὰ φορὰ καὶ μοῦ ποῦνε: «Ἀποστόλη, ἄσε νὰ τὰ σιδερώσουμε ἐμεῖς». Ποτέ, κύριε Ἀλέκο μου. Ποτέ! Πάω σπίτι κι' οὔτε καλησπέρα δὲ μοῦ λένε. Σὰν σκουπίδι μ' ἔχουνε. Καὶ μὲ βρίζουν κι' ἀπὸ πάνω. Ἐγὼ εἶμαι μόνο, γιὰ νὰ τοὺς κουβαλάω. Τρεῖς τρέφω. Τρεῖς τίγρεις...

— Καὶ πῶς τὰ καταφέρνεις, βρὲ Ἀποστόλη; Μ' αὐτὸ τὸ μισθὸ ποὺ παίρνεις ἀπὸ δῶ;

— Κάνω καὶ κάτι δουλίτσες ἀπ' ἔξω. Ἔχω καὶ κάποιο εἰσοδηματάκι ἀπὸ κάτι κτήματα, ἀπὸ κάτω. Καὶ γοῦκι δὲν πληρώνω. Δικό μου εἶναι τὸ σπίτι ποὺ καθόμαστε, τὸ ἔφτιαξ ἀπὸ τὸ μαχαίρι τὸν πατέρα μου. Δικο μου... Δικό μου. κύριε Ἀλέκο μου, (ἐδῶ δυνάμωσε τὴ φωνή του) κι' ἀπόψε μὲ βγάλαν ἔξω καὶ μοῦ εἶπαν νὰ μὴν πάω, γιατὶ θὰ βρῶ τὴν πόρτα κλειστή!.. Τὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ μου, κύριε Ἀλέκο μου — καταλαβαίνεις;

Ἄνοιξε τὸ ντουλαπάκι, ἔβγαλε τὴ μπουκάλα καὶ τὴν ἔφερε στὸ στόμα του.

— Ὑπομονή, Ἀποστόλη μου. Αὐτὰ ἔχει ὁ κόσμος, τοῦ εἶπα, γιὰ νὰ τὸν παρηγορήσω.

— Τί ὑπομονή; Στὰ πούπουλα ἔπρεπε νὰ μὲ εἶχανε. «Πέρασε Ἀποστόλη μου. Σοβστρωσα μεταξωτό χαλί γιὰ πατήσῃς... Νὰ τρῶς κι' ἐμεῖς σκλάβες σου, ἀφέντη μας καὶ κύριέ μας...» Καὶ νὰ μοῦ φέρνουν τοὺς μεζέδες καὶ νὰ μοῦ φέρνουν τὰ ποτὰ καὶ τὰ σερμπέτια καὶ νὰ μοῦ ἀνάβουν καὶ τὸ ναργιλὲ καὶ νὰ μοῦ χορεύουν...

Τὸν ἄφησα ν' ἀπολαμβάνῃ τὸν τεχνητὸ παράδεισο, ποὺ τοῦ ἄνοιγε ὁ συνδυασμὸς τοῦ παράπονου του μὲ τὸ κρασί. Τὸν συμπύνεσε ἡ ψυχή μου. Λοιπὸν τώρα καταλάβαινα τί ἐννοοῦσε ὅταν ἔλεγε «πίνω μόνο ὅταν ἔχω στενοχώριες». Τὸ κρασὶ τοῦ ἔσβυνε τὸν πόνο καὶ τοῦ σκηνοθετοῦσε ἕναν φευτικὸ κόσμο, ὅπου ζοῦσε φανταστικὰ σὰν ἀφέντης. Ἀπὸ κεῖνο τὸ βράδυ ποὺ μοῦ ἄνοιξε τὴν καρδιά του, μιὰ ἀμοιβαία συμπάθεια γεννήθηκε ἀνάμεσά μας. Χωρὶς ν' ἀφήσῃ τὸν ἄφογο πληθυντικό καὶ τὶς ὑποκλίσεις, μοῦ ἐμπιστεύοταν τὰ πάνω τῆς ψυχῆς του. Οἱ τρεῖς γυναῖκες τὸν εἶχαν ἀποδουλώσει καὶ τοὺ καναν μαρτυρικὴ τὴ ζωή. Καὶ τοῦ εἶχαν ἐπιβληθῆ σὲ τέτοιο σημεῖο, ὥστε πολλὲς φορὲς, ὅταν τολμοῦσε νὰ πῇ μιὰ κουβέντα, τοὺλεγαν:

«Ἂν δὲν σ' ἀρέσῃ, νὰ φύγῃς ἀπὸ τὸ σπίτι!»

— Ἀπὸ τὸ δικό μου σπίτι, κύριε Ἀλέκο μου. Καὶ ξεσπάνε στὸ κρασί.

★

Πέρασε μιὰ βδομάδα καὶ κάτι, χωρὶς νὰ μυρίσῃ κρασὶ τὸ γραφεῖο. Ὁ Ἀποστόλης, πάντα καθαρὸς σιδερωμένος, ἀξιοπρεπὴς καὶ ἡφαίος. "Ετσι πρὸς τὰ ἐκεῖνο τὸ βράδυ, ποὺ ἦταν πάλι στὴ βραδυνὴ βάρδεια, ἄκουσα καὶ κάτι φωνές. Ἐργαντοῦσαν κατὰ τὸ γραφεῖο τοῦ διευθυντή. Ὁ διευθυντής, μέσα στὸν ὡσιωμένη ἐποχή, ἦταν ἄνθρωπος μεσήλικας καὶ λιγομίλητος. Ἄλλαζε, ὅμως, ἀπ' ὅταν ὁ γιατρὸς τοῦ ἔβρῆκε πέτρα εἴκοσι, καὶ τοῦ ἔδωσε αὐστηρὴ δίαιτα. Ἀπὸ τότε ἔγινε εὐερέθιστος, ἀνυπόμονος, μὲ τὸ παραπάνω καὶ ξεφώνιζε σὲ ὅποιον... Μὲ ποιόν, τὴ εἶχε τώρα; Ἀκούω:

— Ἔβαλε μπροστά του Ἀποστόλη! μᾶς εἶπε κάποιος συνάδελφος.

Καὶ ἦταν καμμιὰ ἀράδα φορμὲς: Ὄγκος τοῦ τύπου τὸ κουβοῦνι καὶ τοῦ ἔστηκε νὰ ἀγγίσῃ νὰ παρουσιασθῇ. Καὶ τί φωνὲς ἦταν ἐκεῖνες; Μέχρι τὸ δικό μας γραφεῖο ἔβγαιναν οἱ ἑξῆς ἐγκαλοῦσι»: «πήγαινε στὸ διάολο» «ταπεινώσου» καὶ τὰ παρόμοια. Βγῆκα στὸ διάδρομο, τὴ στιγμὴ ποὺ ἔβγαινε καὶ ὁ Ἀποστόλης, μὲ τὸ κεφάλι χαμηλωμένο. Κρατοῦσε κι' ἕνα φακελλο στὸ χέρι.

Τί συμβαίνει, βρὲ Ἀποστόλη;

Δὲ μοῦ ἀπάντησε. Τὰ μάτια του πάλιωτα μοῦ φάνηκαν σὰν ἑτοιμα νὰ δακρύσουν. Τοῦ τράβηξε πρὸς τὴ σκάλα. Σὲ λίγο ἔφυγε κι' ὁ διευθυντής. Ὁ Ἀποστόλης ἐγύρισε σὲ μιὰ ὥρα ἀργότερα. Ἀλλὰ πιωμένος. Τὸν εἶδα καθισμένο μπροστὰ στὸ τραπεζάκι του καὶ μουρμούριζε — σὰν ν' ἀπευθύνεται σὲ κάποιο φανταστικὸ πρόσωπο: Τάνα πῶς ἐκεῖνο μιλοῦσε:

— Μὲ συγχωρεῖτε κύριε Ἀποστόλη (παραφέρνοντας καὶ σὰς προσέβλα... Ζητῶ ταπεινῶς συγγνώμην. Παρουσία ὅλου τοῦ προσωπικοῦ. Κύριοι, προ ὀλίγου ὕψωσα τὴ φωνὴ πρὸς τὸν ἀ-

ξιότιμο κύριο 'Απόστολο καὶ τὸν προσέβαλα. 'Ομολογῶ ὅτι παρεφέρθην. 'Αναγνωρίζω τὸ σφάλμα μου καὶ παρακαλῶ τὸν ἀξιότιμο κύριο 'Απόστολο, νὰ μὲ συγχωρήσῃ...

'Ο 'Απόστολος εἶχε σκηνοθετήσει μὲ τὴ φαντασία του ὅλη τὴ μεγαλοπρεπῆ τελετὴ τῆς συγγνώμης, μπροστὰ στὸ προσωπικό, ὅπου ὁ διευθυντής, ταπεινωμένος καὶ μετανιωμένος, θὰ τοῦ ἔδινε ἱκανοποίηση.

— Μὲ συγχωρεῖτε, κύριε 'Απόστολε;

— "Οχι! φώναξε ὁ 'Απόστολος. Δὲν ἔχω τὴν ἀνάγκη σου πλέον! 'Εγὼ εἶμαι ἀνώτερός σου, εἶμαι ἑκατομμυριοῦχος! 'Εδῶ σὲ κρατῶ!

'Ο 'Απόστολος τράβηξε ἀπὸ τὴν τσέπη του ἕνα λαχεῖο. «Αὐτὴ τὴ στιγμή, κύριε, εἶμαι κάτοχος ἑνὸς ἑκατομμυρίου. 'Εσὺ ἔχεις τέτοιο ποσόν;

Σήκωσε τὰ μάτια του καὶ μὲ εἶδε. Μονομιᾶς ξαναῆρθε στὴν πραγματικότητα. 'Αλλὰ τὸ λαχεῖο ἐξακολουθοῦσε νὰ τὸ κρατᾶ καὶ νὰ τὸ κουνάῃ:

— 'Εδῶ τὸν ἔχω κρεμάσει, κύριε 'Αλέκο. "Ενα ἑκατομμύριο... Χίλια χιλιάρικα... Πακτωλός. Ν' ἀνοίξῃς ἐπιχείρησι, νάχῃς ὑπαλλήλους, νάχῃς κλητῆρες, ἀλλὰ νὰ τοὺς φέρεσαι ἀνθρωπινά. «Παρακαλῶ, κύριε Δημητρό, ἔχετε τὴν καλωσύνη νὰ διατάξετε νὰ μοῦ φέρουν ἕναν καφέ;» "Ανθρωπος εἶναι καὶ ὁ κλητῆρας, κύριε 'Αλέκο... Καὶ γι' ἀνοίξῃς μιὰ ἐπιχείρησι σὰν τὴ δική του. Νὰ τοῦ κάνῃς ἀνταγωνισμό, νὰ τὸν χρεωκοπήσῃς. «'Αμάν, κύριε 'Απόστολε, μὲ κατάστρεψες. Λυπήσου με». "Οχι, θὰ σὲ κλείσω. Καὶ νὰ τὸν πάρῃς μετὰ ὑπάλληλο. 'Αλλὰ νὰ τοῦ φέρεσαι ὅπως φέρεται κι' ὁ Θεός. «"Ελα δῶ, φρέ! Τσακίσου γρήγορα νὰ πᾶς γιὰ καφέ. Χάσου ἀπὸ μπροστά μου. Σὲ ἀπολύω, κάθαρια...»

"Αρπαξε πάλι τὴ μπουκάλα μὲ τὸ κρασί.

— Κερδίζω τὸ ἑκατομμύριο; Θὰ τὸ κερδίσω. "Εχω μιὰ προαίσθησι ὅτι θὰ τὸ κερδίσω. Γι' αὐτὸ πῆρα τὸ λαχεῖο. Θὰ τὸν μάθω ἐγὼ ποιός εἶμαι... Θὰ τὸν κλείσω!...

Τὸν ἄφησα νὰ τὴ μπουκάλα καὶ τὸ λαχεῖο, νὰ ζήσῃ τοὺς πόθους του καὶ τοὺς καϋμούς του.

★

Τὴν ἑπόμενη ἑβδομάδα ἦταν πρωϊνός. 'Αλλὰ τὸ θράδυ, ὁ Δημητρός μᾶς εἶπε:

— "Αν θέλετε τίποτα τὸν 'Αποστόλη, εἶναι σὲ μιὰ ταβέρνα καὶ τὰ πίνει. 'Αλλὰ ἔχει τὰ χάλια του. Τὸ δεξί του μάτι μαυρισμένο καὶ τὸ προσωπό του γεμάτο τσιρότα.

Μοῦ κινήθηκε ἡ περιέργεια καί, φεύγοντας ἀπὸ τὸ γραφεῖο, πῆγα στὴν ταβέρνα. "Ηταν χωμένος σ' ἕνα ἀπόμερο τραπεζάκι, μὲ μισὴ ὀκὰ μπροστά του καὶ τὰ μάτια στὸ ἄπειρο. Εἶχε ἀνάμεσα στὰ γόνατά του κι' ἕνα μπαστοῦνι. Καὶ ἦταν ὅπως τὸν εἶχε περιγράψει ὁ Δημητρός, τὸ μοῦτρο του εἶχε σημάδια ἀπὸ σκληρὴ κακομεταχείρισι.

— Καλησπέρα, 'Αποστόλη.

Δὲ μοῦ εἶπε καλησπέρα. 'Αλλὰ συνέχισε, σὰν νά μοῦ εἶχε πῆ καὶ τὰ προηγούμενα:

—... καὶ νάχῃς κι' ἕνα μαστίγιο, κύριε 'Αλέκο μου, καὶ νὰ τὶς χτυπᾶς... (Σήκωσε τὸ μπαστοῦνι). Νὰ καὶ τοῦτη... Νὰ κι' ἐκείνη. Νὰ κι' ἐσύ!... «"Ημαρτον, ἀφέντη μου καὶ κύριέ μου... Διάταξε, τί θέλεις;» Νὰ μοῦ κάνετε τοῦμπες!... Νὰ μοῦ χορέψετε τὸ χορὸ τῶν ἑφτὰ πέπλων... Νὰ γονατίσετε μπροστά μου καὶ νὰ μὲ προσκυνήσετε. Καὶ νὰ σὲ προσκυνάνε, κύριε 'Αλέκο μου. Νὰ τοὺς δίνῃς μὲ τὸ μαστίγιο καὶ νὰ σὲ προσκυνάνε... "Ετσι θέλουνε, κύριε 'Αλέκο μου...

— Τώρα δὲ σηκώνεσαι νὰ πᾶς σπίτι σου 'Απόστολε;

— Ποιό σπίτι μου, κύριε 'Αλέκο μου; 'Εδῶ θὰ τὴν περάσω ἀπόψε.... "Αλῆ πασᾶς, κύριε 'Αλέκο μου.... "Αλῆ πασᾶς...

★

Λίγες μέρες ἀργότερα ὁ 'Απόστολος χάθηκε ἀπὸ τὸ γραφεῖο. Χωρὶς νὰ εἰδοποιήσῃ κανένα, χωρὶς νὰ πῇ ποῦ θὰ πάῃ. "Ετσι, ἕνα πρωΐ δὲν ἤρθε καὶ οὔτε ξαναφάνηκε, ἀφήνοντας μιὰ μπουκάλα γεμάτη κρασὶ στὸ ντουλαπάκι του καὶ τὰ «Κατὰ συνθήκην ψεύδη» στὸ συρτάρι. 'Από τότε οὔτε τὸν ξανασεῖδα, οὔτε ξέρω τί ἀπόγινε. Ποιός νὰ ξέρῃ ποῦ κατάληξε καὶ σὲ ποιούς δρόμους φαντασμικοὺς κόσμους νὰ ἔχῃ, ὅταν τὰ πίνῃ...

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡΙΘ. 736

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

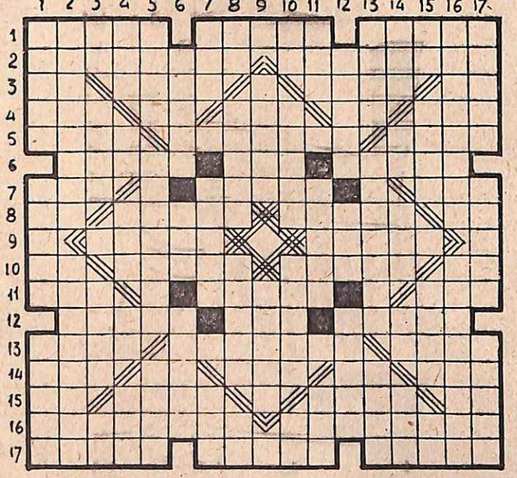
1 Τὸν προσκυνοῦν πολλὰ ἑκατομμύρια πιστῶν — Φόρος. — Θεωρεῖται ἀπαραίτητη σὲ μιὰ πλάζ.
2 Σὰν...: Πρωτεύουσα ὁμόνυμου δημοκρατίας τῆς Κεντρικῆς Ἀμερικῆς. — 'Ο 'Αλῆ Πασᾶς τὴν ἔκανε πρωτεύουσά του.
3 Μονὰς τῆς ἠλεκτρολογίας. Χωρὶς τὴ θέλησί του (οὐδ.). Πρωταγωνιστεῖ σὲ μιὰ ραδιοφωνικὴ ἐκπομπή. — 'Αναφορικὴ ἀντωνυμία (θηλ.).
4 Τοπικὴ ἐφημερίς. — Γαλλικὸ νησί. — Φύλαρχος στὴν 'Αβησσυνία.— 'Αρχὴ ὅρκου. —Μὰ ἀπὸ τὶς τελευταῖες λέξεις, ποὺ πρόφερε ὁ Χριστὸς πρὶν στὸ Σταυρό του.
5 Χρονικὸ ἐπίρρημα. — Περίφημο ἑλληνικὸ ὑπερωκεάνειο. — 'Ολόκληρος.
6 Τὴν ἀνειρεύεται κάθε ἄρρωστος. — Ναυτικὸ παράγγελμα. — Λουκούμι.
7 Ὄνομα πολλῶν στὰρ τοῦ κινηματογράφου. — Μουσικὸ ὄργανο. — Μικρὸς καρπός.
8 Βυζαντινὴ νότα. — Κουρέλι. — 'Υπόνομος. — 'Αριθμὸς (ὀπτικῶς).
9 'Η θέα του μᾶς κάνει νὰ κλείνουμε τὰ μάτια.— Φροῦτο.
10 'Αναφορικὴ ἀντωνυμία.—Εὐνοϊκά. — Προδίδει τὸ πέρασμα γυναίκας. — Στὸ ἀλφάβητο ἔχουν τὴν ἀντίθετη σειρὰ
11 Σπόρ — Τὰ φρουρεῖ ἡ Τουρκία. — 'Ομηρικὴ θάλασσα.
12 Μία ἐπανάστασι ἄλλαξε τὸ καθεστῶς της.— 'Αρχικὰ μεγάλου ἱδρύματος. — Στὴν ἔξοχή, θὰ τὴν βρῆτε κάτω ἀπὸ ἕνα μεγάλο δέντρο.
13 Τὸ μικρὸ ὄνομα διασήμου ἠθοποιοῦ, ποὺ γύρισε ἕνα φίλμ στὴν 'Ελλάδα. — Χώρα τῆς Κεντρικῆς Ἀμερικῆς. —Σύνηθες στὶς μωαμεθανικὲς χῶρες γυναικεῖο ὄνομα.
14 Χρονικὸ διαστήμα.— Βυζαντινὴ νότα. — Τροπικὸ ἐπίρρημα (ξεν.). — 'Αναφορικὴ ἀντωνυμία — ὄιλος (ξεν.)
15 'Αριθμητικὸ (οὐδ.). Μέρος τοῦ σπιτιοῦ. — Σύνολον ἀνθρώπων μὲ κοινοὺς σκοπούς. —Οἱ βασιλόφρονες τοῦ ἀλφαβήτου.
16 Τὴν ἀγοποῦν πολὺ τὰ παιδιά — 'Ακόρταγ!
17 Διαφορετικὰ σὲ μέγεθος.— Μεταδοτικὴ ἀρρώστια.—"Αλλην κομφερανσιέ.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1 Τὰ πρόσωπα αὐτὰ ζοῦν μιὰ ζωὴ ἐπιλήψιμη.—Ψυχικὴ ἀγωνία. — Γίνονται χωρὶς μεσολαβητὴ τρίτων.
2 Στέλνομε μ' αὐτὴ γλυκὰ στὸ φοῦρνο. — Εἶδος τριγώνου.
3 "Ομοια σύμφωνα. — 'Αἰρίν. : Παλαιὰ ὁδὸς τῆς ὀθόνης. —"Ονομα πολλῶν Τσάρων.— Σύνδεσμος μπροστὰ σὲ φωνῆεν.
4 Τὸ μικρὸ ὄνομα μεγάλης στάρ — Νημάτιο. — Θεὰ τῶν ἀρχαίων. — 'Αρχὴ ὑποθέσεων. — Κτητικὴ ἀντωνυμία.
5 Προορίζεται ἀποκλειστικὰ γιὰ στρατιῶτες. — Πέλαγος στὸ ὁποῖο βρίσκεται ἕνα ὁμώνυμο νησί. — 'Αγών.
6 'Απάτη. — Εἰς διπλοῦν γίνεται γαλλικὸ κρυφτούλι. — Τέτοια εἶναι τὰ χάδια.
7 "Αρθρο, ποὺ θὰ σᾶς θυμίση ἠθοποιὸ τοῦ Χόλλυγουντ. —Πιόσιμο.—'Υπερήφανο ζῶο.
8 'Ανεστραμμένη νότα.— Ροὴ —Τὰ ὁποῖα. — Τὸ μικρὸ ὄνομα μεγάλου γκάνγκστερ.
9 Κατὰ τοὺς μεσαιωνικοὺς χρόνους τὸ ὄνομά της ἦταν Ζητούνιον. — Προάστιο τῶν 'Αθηνῶν.
10 "Αρθρο. — Δὲν παρουσιάζουν οὔτε ἴχνος βλαστήσεως. — 'Ο οἶνος τῆς 'Αγίας Μεταλήψεως — Γαλλικὸ μέτρον ἐπιφανείας
11 Παραπόταμος τοῦ Ροδανοῦ. —"Εχουν κοινὰ σύνορα. — Μονὰς βάρους.
12 Γάλλος συγγραφεὺς περιπετειωδῶν μυθιστορημάτων τοῦ περασμένου αἰῶνος. — Τοπικὸ ἐπίρρημα. — 'Ανάξιο προσοχῆς.
13 Γυναικεῖο ὄνομα. — "Εχουν τὸ ἴδιο χρῶμα μὲ τὸ νερό.— 'Η γυναίκα τοῦ 'Αβραάμ.
14 Χρηματικὸ ποσὸν τῶν ἀρχαίων — 'Επιφώνημα. — 'Αρχὴ συμπεράσματος. — Συμβάλλουν στὴν ἀναπαραγωγή.— Τίτλος εὐγενείας.
15 Νότα. — "Ενα ἀπὸ τὰ σπλάχνα μας. — Μονωδία ὄπερας. — Νότα.
16 'Ασχολοῦνται μὲ γαϊδούρια. —Δημιουργήματα.
17 Πολύτιμη γιὰ ἕνα ναυαγό.— "Οπλο, ποὺ κατήντησε ἁπλὸ στολίδι. — Μεγάλη εὐρωπαϊκὴ ὁροσειρά.

ΝΙΚ. ΠΑΠΑΝΙΚΟΛΑΟΥ

'Η λύσις τοῦ 735 στὴ σελ. 88

ΤΑ ΦΙΛΙΑ ΚΑΝΟΥΝ
θαύματα

'Η ξανθὴ κέρδισε τὸ στοίχημα κι' ἡ μελαχροινὴ τὴν εὐτυχία

ΜΟΛΙΣ ὁ νέος ἐκεῖνος, συμπαθητικὸς καὶ μελαχροινός πλασιὲ ἔρτασε σ' ἕνα ξενοδοχεῖο τοῦ Μιτσιγκαν, τράβηξε ἀμέσως τὴν προσοχὴ του ἡ λεπτὴ καὶ ξανθειὰ ὑπάλληλος ποὺ ὑποδεχότανε τοὺς πελάτες. Μαγεύτηκε μὲ τὰ γαλανὰ μάτια της, τὰ χρυσάξαθα μαλλιά της καὶ ἰδίως τὰ κόκκινα χειλιά της.

Πόσο θὰ ἤθελε νὰ τὴ φιλήσῃ!..

Μετὰ τὸ φαγητό, ξαναγύρισε στὸ χῶλ. Εἶδε τὴν κοπέλλα νὰ τηλεφωνῇ καὶ βρῆκε ἔτσι τὴν εὐκαιρία νὰ τὴν ἐξετάσῃ λεπτομερέστερα. Παρατήρησε πὼς φοροῦσε βέρα καὶ συμπέρανε πὼς θὰ ἦταν παντρεμένη, ἢ τουλάχιστον ἀρραβωνιασμένη. 'Ωστόσο δὲν τοῦ φάνηκε πολὺ ἀγχριά»...

«Θὰ τὴ φιλήσω ὁπωσδήποτε!» ὑποσχέθηκε πάλι στὸν ἑαυτό του.

'Η κοπέλλα τελείωσε τὸ τηλεφώνημά της καὶ προχώρησε πρὸς τὸ ἀσανσέρ, χαμογελῶντας εὐχαριστημένα. Ὁ νέος τὴν ἀκολούθησε ἀδιστάχτα καὶ μπῆκε μαζί της στὸ ἀσανσέρ.

Ἦτανε μόνοι οἱ δυό τους. Ἐκείνη πάτησε τὸ κουμπὶ τοῦ τρίτου πατώματος. 'Ο νέος ἔμενε στὸ τέταρτο. Τὸ ἀσανσὲρ ξεκίνησε... Εἶχε φτάσει ἡ μεγάλη στιγμή!

'Ο νέος ἀγκάλιασε ἀποφασιστικὰ τὴν ξανθούλα, τὴν ἔσφιξε πάνω του καὶ τῆς ἔδωσε ἕνα φλογερό, ἀτέλειωτο φιλί.

Ἐκείνη δὲν τὸν χαστούκισε, οὔτε ἔβαλε ἀγανάκτησι γιὰ τὸ θράσος του. Χαμογέλασε μονάχα, ἐνῶ τὸ ἀσανσὲρ ἔφτανε στὸ τρίτο πάτωμα, ἄνοιγε ἡ πόρτα του κι' ἐμφανιζόταν μιὰ φίλη της, καμαριέρα τοῦ ξενοδοχείου.

—Μοῦ χρωστᾶς 25 δολλάρια Μάμι, τῆς εἶπε ἡ ξανθούλα. Κέρδισα τὸ στοίχημα.

Στράφηκε ὕστερα στὸν κατάπληκτο νέο καὶ τοῦ ἐξήγησε:

— Στοιχημάτισα μὲ τὴ φίλη μου 25 δολλάρια ὅτι θὰ μὲ φιλούσατε ἀπόψε, ποὶν ἀπ' τὰ μεσάνυχτα. 'Η λάμψι τῶν ματιῶν σας μοῦλεγε καθαρὰ πὼς θὰ κέρδιζα... Ὁμολογῶ πὼς φιλᾶτε ὑπέροχα! Καὶ γι' αὐτό, δὲ θὰ πῶ τίποτα στὸν ἀρραβωνιαστικό μου... ποὺ εἶναι μπαξές!

'Η Μάμι πλήρωσε τὸ στοίχημα. "Υστερα, ἀφοῦ ἔφυγε ἡ φίλη της, εἶπε ψυχρὰ στὸ νέο:

—'Αρῆστε με νὰ σκουπίσω τὸ κραγιόνι ἀπ' τὰ χείλια σας...

'Ενῶ ἐξαφάνιζε ἔτσι τὰ ἴχνη τοῦ... ἁμαρτήματός του, ἐκεῖνος τὴν κύτταζε μ' ἐνδιαφέρον. Ποτὲ πρατήρησε λοιπὸν πὼς ἦταν μιὰ γοητευτικὴ μελαχροινούλα, πὼς εἶχε κι' αὐτὴ χείλια καμωμένα γιὰ φιλιά... καὶ πὼς δὲ φοροῦσε βέρα! "Ετσι, ἐδῶ κοὶ μερικὲς βδομάδες, ἡ γνωριμία τους κατέληξε σ' ἕνα ταιριασμένο γάμο. Τοὺς ἔνωσε τὸ φιλὶ ποὺ εἶχε δώσει ὁ νέος... σὲ μιὰν ἄλλη!

Σὲ ἄλλη πολιτεία τῆς 'Αμερικῆς, στὸ Κάνσας, μιὰ κοπέλλα 18 χρονῶν ἔσωσε μὲ τὰ φιλιά της τὴν ἐσοδεία σταριοῦ τοῦ πατέρα της. Τὴν ἐποχὴ τοῦ θερισμοῦ χάλασε μιὰ μέρα ὁ καιρὸς καὶ φάνηκε καθαρὰ πὼς θὰ ἔξοπλιζε μιὰ μεγάλη μπόρα ποὺ θὰ κατάστρεφε τὰ σπαρτά. Οἱ μόνοι ἐργάτες ποὺ διέθετε ὁ κτηματίας, ἦταν τρεῖς νέοι, ποὺ εἶχαν δειλιάσει ἀπὸ τὴν κακοκαιρία καὶ δὲν τολμοῦσαν νὰ βγοῦνε στὰ χωράφια.

Ξαφνικά, ἡ Μπάμπελ Χοῦστον —ἔτσι λεγότανε ἡ κοπέλλα — εἶχε μιὰ ἔμπνευσι.

—Θὰ δώσω τέσσερα φιλιὰ σ' ὅποιον θὰ θερίση καὶ θὰ κουβαλήση στὴν ἀποθήκη τὸ περισσότερο στάρι μέσα σὲ μισὴ ὥρα! Ὑποσχέθηκε στοὺς τρεῖς ἐργάτες.

Καὶ πραγματικὰ ἐκεῖνοι, ξεχνῶντας ἀμέσως τὸν κίνδυνο, ρίχτηκαν μὲ ζῆλο στὴ δουλειά. "Ετσι, εἶχαν συγκεντρώσει στὴν ἀποθήκη τὸ περισσότερο στάρι, πρὶν ξεσπάσῃ ἡ μπόρα.

'Ενθουσιασμένη ἀπ' τὴν ἐπιτυχία τους, ἡ Μάμπελ δέχθηκε νὰ τοὺς φιλήσῃ κοὶ τοὺς τρεῖς, ἐνῶ ὁ πατέρας της, τοὺς αὔξησε τὸ μεροκάματο!

ΕΝΑ ΙΔΙΩΤΙΚΟ ΜΟΥΣΕΙΟ ΕΡΓΩΝ ΤΕΧΝΗΣ

Συγκέντρωσι ἀπίστευτων καλλιτεχνικῶν θησαρῶν. — Οἱ ἐκπληκτικὲς συλλογὲς τοῦ κ. Γιάννη Πασσᾶ. — Πίνακες, κινέζικα κομψοτεχνήματα, πολύτιμοι λίθοι, κοσμήματα, ἀρχαῖα κλπ. — Γλυπτά, ἰβουάρ καὶ πορσελάνες. — Τὸ μουσεῖο ποὺ θὰ δωρηθῇ στὸ κοινόν.

'Η εὐγενικὴ μανία τῶν συλλεκτῶν

ΜΙΑ ἀπὸ τὶς εὐγενέστερες «μανίες» τοῦ ἀνθρώπου — καὶ χωρὶς ἀμφιβολία ἡ εὐγενέστερη — εἶναι ἡ συλλογὴ ἔργων τέχνης. Φυσικά, ἡ ἱκανοποίησις αὐτοῦ τοῦ «ἔρωτος» πρὸς τὰ δημιουργήματα τῆς ἀνθρωπίνης μεγαλοφυΐας καὶ ἰδιοφυΐας, τῶν προϊόντων τῆς φαντασίας, τοῦ γούστου, τοῦ ταλέντου καὶ τῆς ὑπομονῆς, προϋποθέτει καὶ πλουσία συλλογή... χρημάτων. Πόσοι ὅμως, ποὺ διαθέτουν τέτοια συλλογή, τὴ χρησιμοποιοῦν γιὰ νὰ τὴν ἀνταλλάξουν μὲ ἀντικείμενα, ποὺ ἐκπροσωποῦν τὸ ὡραῖον καὶ τὸ καλόν; Ἐλάχιστοι. "Ομως, σ' αὐτοὺς τοὺς λίγους καὶ ἐκλεκτούς, οἱ λαοὶ ὀφείλουν πολλὰ ἀπὸ τὰ μουσεῖα, ποὺ περιποιοῦν τιμὴ στὸν τόπο τους. Τὰ περισσότερα μουσεῖα, χρωστοῦν τὴν ὕπαρξί τους καὶ τὴν ἀνάπτυξί τους στὸ μερακλὶ ἑνὸς ἀνθρώπου. Εἶναι ἰδιωτικὲς συλλογές, ποὺ καταρτίσθηκαν σιγὰ-σιγά, κομμάτι μὲ κομμάτι, πλουτίσθηκαν, ἐξασαν τὴν αἰσθητική χαρὰ καὶ τὴ συγκίνησι στὸν κάτοχό τους κι' ἔπειτα ἔγιναν κτήμα τοῦ κοινοῦ: Προσφέρθηκαν στὸ κράτος.

Στὴν 'Ελλάδα ἔχουμε δύο τέτοια μουσεῖα: Τὸ μουσεῖο Μπενάκη καὶ τὴ συλλογὴ ἔργων κινεζικῆς καὶ ἰαπωνικῆς τέχνης τοῦ Μάνου, στὴν Κέρκυρα. Σὲ λίγο καιρό, ἡ 'Αθήνα πρόκειται ν' ἀποκτήσῃ κι' ἕνα ἀκόμη μουσεῖο καταπληκτικοῦ περιεχομένου, σὲ ἀριθμὸ ἐκδεμάτων καὶ καλλιτεχνικὴ ἀξία. Εἶναι ἡ ἰδιωτικὴ συλλογὴ ἔργων τέχνης τοῦ κ. Γιάννη Πασσᾶ, ποὺ, γιὰ τὴν ὥρα, βρίσκεται συγκεντρωμένη καὶ τακτοποιημένη σ' ἕνα τετραώροφο κτίριο, στὴ γωνία Κυφέλης καὶ Εὐελπίδων 1.

'Η ἀρχὴ τῆς συλλογῆς

'Ο κ. Γιάννης Πασσᾶς — παλαιὸς δημοσιογράφος — εἶναι γνωστὸς στὸ πλατὺ ἀναγνωστικὸ κοινὸ τῆς χώρας ὡς ἐκδότης. 'Από τὶς πολλὲς ἐκδόσεις του, ποὺ γνώρισαν μεγάλη κυκλοφορία, θ' ἀναφέρω δύο — τὶς σχετικὰ πρόσφατες: Τὸ ἐγκυκλοπαιδικὸ περιοδικὸ «"Ηλιος» καὶ τὸ «Ἐγκυκλοπαιδικὸ Λεξικὸ τοῦ 'Ηλίου». 'Αλλὰ ὁ κ. Πασσᾶς, παράλληλα μὲ τὴν ἐκδοτική του προσπάθεια γιὰ τὴν πνευματικὴ ἀνοδο τοῦ κοινοῦ, εἶχε, ἀπὸ νεαρὰς ἡλικίας, καὶ τὸ πάθος τοῦ συλλέκτου. 'Αρχισε νὰ συγκεντρώνῃ ἔργα τέχνης πρὶν ἀπὸ τριάντα χρόνια. Στὴν ἀρχή, δημιούργησε ἕνα πυρήνα, μὲ τὴ συλλογὴ ζωγραφικῶν πινάκων. Σιγὰ-σιγά, ὅμως, αὐτὸς ὁ πυρήνας προσέλαβε τέτοια ἀνάπτυξι, ὥστε σήμερα ν' ἀποτελῇ ἕνα ὁλόκληρο μουσεῖο, ποὺ θὰ τὸ ζήλευαν πολλὲς χῶρες.

"Οταν ἐπισκεφθῇ κανεὶς αὐτὸ τὸ σπίτι-μουσεῖο, δικαίως θαυμάζει, ἐκπλήσσεται καὶ ἀπορεῖ πῶς ἕνας ἄνθρωπος κατώρθωσε, χωρὶς νὰ παραμελήσῃ τὶς ἐπαγγελματικές του ἐπιδόσεις, νὰ συγκεντρώσῃ τόσους θησαυροὺς καὶ νὰ τοὺς κατατάξῃ μὲ τὴ γνώσι καὶ τὴν πεῖρα τοῦ εἰδικοῦ. Γιατὶ δὲν εἶναι μιὰ συλλογή. Εἶναι πολλές. Τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ συλλέκτου ἁπλώθηκε σὲ ὅλους τοὺς κλάδους τῶν ἔργων τέχνης, ἐνῶ συνήθως, οἱ ἄλλοι συλλέκται, εἰδικεύονται καὶ ἀφοσιώνονται σ' ἕνα μόνο.

Ζωγραφικοὶ πίνακες

Καὶ πρῶτα-πρῶτα, θὰ σημειώσουμε τὴ συλλογὴ τῶν ζωγραφικῶν πινάκων. Οἱ τοίχοι τοῦ σπιτιοῦ — ἀπὸ τὸ κάτω, ὑπόγειο διαμέρισμα ὡς τὸ ρετιρέ — καλύπτονται ἀπὸ 500 ταμπλὼ. ἔργα ξένων παλαιῶν φημισμένων μεγαλοφυῶν καὶ ἀρκετῶν δικῶν μας, παλιῶν καὶ συγχρόνων. Τετρακόσια περίπου εἶναι τὰ ξένα, ποὺ ἀντιπροσωπεύουν τὰ ὀνόματα καὶ τὶς σχολὲς τῶν μεγάλων μυστῶν τοῦ χρωστῆρος: Ρούμπενς, Ραφαήλου, Τισσιάνο, Γκρέκο, Βερονέζε, Τιέπολο, Μπουργκονιόνε "Ενγκρ, Βὰν "Εϋκ, Ντιαβίντ, Γκουΐντο Ρένι, Μάρκο Ρίτσι, Γουΐλλιαμς.

'Εκατὸν εἴκοσι εἶναι οἱ πίνακες τῶν δικῶν μας ζωγράφων: Λύτρα, Γύζη, Χατζῆ, Μποκατσιάμπη, Προσαλέντη, Γυαλινᾶ, Οἰκονόμου. Μαθιόπουλου, — παλαιῶν — καὶ νεώτερων: Γαλάνη, Γουναροπούλου, Δούκα. Θωμόπουλου, Παπανικολάου, Ποταμιάνου, Πελεκάση, Λιάντη, Ρωμανίδη, Χρηστοφῆ Γεραλῆ, Γερμενῆ, Προκοπίου κλπ.

Οἱ ἄλλες συλλογὲς

'Αφάνταστη σὲ πλοῦτο εἶναι ἡ κινέζικη συλλογή. 'Οχτακόσια κομμάτια — θαυμαστὰ κομψοτεχνήματα, φιλοτεχνημένα μὲ τὴν ἀπαράμιλλη λεπτότητα τῆς κινεζικῆς τέχνης. Τὰ περισσότερα ἀπὸ αὐτὰ τὰ κομψοτεχνήματα, μὲ θέματα τῆς κινέζικης ζωῆς, εἶναι σκαλισμένα ἀπάνω σὲ κομμάτια ἀπὸ πολύτιμες πέτρες: τουρκουάζ, ἀμέθυστο, μαλαχίτη, ρίζα σμαραγδιοῦ, τοπάζι, κοράλλι, ἀβαντουρίνι, ἀκουα μαρίνα, κρυστὰλ ντὲ ρός, καρνεόλ, γρανάτη, κεχριμπάρι κλπ. Κι' αὐτὲς οἱ πέτρες, σὲ ὅλα τὰ χρώματα καὶ τὶς ἀποχρώσεις τους — εἶναι ἀπίστευτη χαρὰ γιὰ τὸ μάτι. 'Εκτὸς ὅμως ἀπὸ τὰ κομψοτεχνήματα, τὰ σκαλισμένα σὲ πολυτίμους λίθους, ὑπάρχουν καὶ πολλὰ ξυλόγλυπτα ἀγαλματίδια τῆς ἐποχῆς τῶν Μίγκ.

"Επειτα εἶναι ἡ συλλογὴ τῶν «ἰβουάρ», ποὺ τὴ συνθέτουν ἑκατὸ ἀγαλματάκια, σκαλισμένα σὲ ἐλέφαντοστοῦν, μεταξὺ τῶν ὁποίων ἕνα ἔργο 'Ολλανδοῦ καλλιτέχνου τοῦ 17ου αἰώνος, ποὺ θεωρεῖται μοναδικὸ στὸν κόσμο, λόγῳ τοῦ μεγέθους καὶ τῶν ἀρχαίων ἑλληνικῶν παραστάσεών του.

'Υπάρχει καὶ μιὰ πλουσιώτατη συλλογὴ ἀπὸ πορσελάνες: βάζα τῶν Σεβρῶν, Ντέλφτ, Μάϊσεν, Κίνας καὶ 'Ιαπωνίας. 'Η συλλογὴ αὐτὴ περιλαμβάνει περισσότερα ἀπὸ 100 κομμάτια, ὕψους 0,25 — 1,50, ἀνάμεσα δὲ σ' αὐτὰ ξεχωρίζουν δυὸ μεγάλα γιαπωνέζικα βάζα, τοῦ εἴδους τῶν «Σαμουράϊ».

"Αλλο τμῆμα τοῦ μουσείου, εἶναι ἀφιερωμένο στὶς ἑλληνικὲς ἀρχαιότητες, ποὺ ἀντιπροσωπεύονται μὲ βάζα τῆς γεωμετρικῆς περιόδου κυρίως. 'Αρκετὰ ἀπὸ αὐτὰ τὰ βάζα εἶναι σπανιώτατα στὸ εἶδος τους.

'Αλλὰ οἱ καλλιτεχνικοὶ θησαυροὶ δὲν τελειώνουν ἐδῶ. 'Υπάρχει ἀκόμα μιὰ ἐνδιαφέρουσα συλλογὴ ἀπὸ ἀρχαῖα κοσμήματα — ἀπὸ 3ου μέχρι 5ου αἰῶνος. 'Υπάρχει, μιὰ ἐκπληκτικὴ καὶ ἐκπληκτικὴ συλλογὴ κοσμημάτων τῶν νεωτέρων ἐποχῶν, μὲ ὅλες τὶς πολύτιμες πέτρες: τουρμαλίνες, ζαφείρια, σμαράγδια, βήρυλλους, μαργαριτάρια ἄσπρα, μαῦρα καὶ μπλέ, τοπάζια, κλπ. κι' αὐτὰ σὲ ὅλες τὶς ἀποχρώσεις. Οἱ πολύτιμοι αὐτοὶ λίθοι ἐκτίθενται καὶ σὲ μεγάλα ἀκατέργαστα κομμάτια, γιὰ ν' ἀποτελέσουν ἕνα εἶδος μουσείου φυσικῆς ἱστορίας.

'Υπάρχει μία πλήρης νομισματικὴ συλλογή. Κι' ἐπὶ πλέον, ἀρκετὰ ἀγάλματα γνωστῶν ξένων συγχρόνων γλυπτῶν, σὲ λευκὸ μάρμαρο Καράρας καὶ σὲ ἀλάβαστρο, μὲ ἑλληνικὰ θέματα καὶ ἀντίγραφα ἀρχαίων ἑλληνικῶν ἀγαλμάτων.

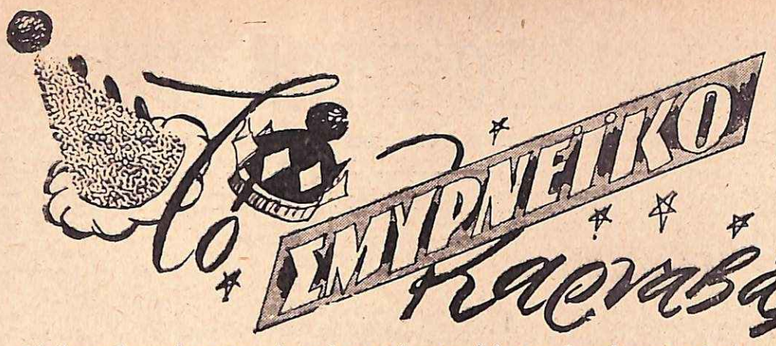
Κτῆμα τοῦ κοινοῦ

Πέρασα μερικὲς ὧρες σ' αὐτὸ τὸ ἰδιωτικὸ μουσεῖο καὶ πρέπει νὰ ὁμολογήσω πὼς ἦταν γιὰ μένα μιὰ σπάνια αἰσθητικὴ ἀπόλαυσις. Σήμερα λίγοι ἔχουν τὴν τύχη νὰ θαυμάσουν αὐτοὺς τοὺς καλλιτεχνικοὺς θησαυρούς. Δὲν εἶναι μακρυὰ ὅμως ἡ ἡμέρα, ποὺ θὰ γίνουν κτῆμα ὅλου τοῦ κοινοῦ (τῶν... Βλεμμάτων του, νὰ ἐννοοῦμεθα!). Γιατὶ φιλοδοξία τοῦ κ. Γιάννη Πασσᾶ εἶναι νὰ προσφέρῃ τὶς καλλιτεχνικές του συλλογὲς στὸ λαό, ἀπὸ τὸν ὁποῖο καὶ ὁ ἴδιος προέρχεται. Γι' αὐτὸ τὸν εὐγενικὸ σκοπό, βρίσκεται σὲ διαπραγματεύσεις μὲ τὸ κράτος, νὰ τοῦ διαθέσῃ ἕνα χῶρο στὸ "Αλσος τοῦ "Αρεως ὅπου, μὲ δικές του δαπάνες, θὰ οἰκοδομήσῃ ἕνα κτίριο μὲ τρεῖς «ἐκαλερί», στὶς ὁποῖες θὰ μεταφερθῇ ὅλο τὸ περιεχόμενο τοῦ μουσείου. Τὸ ἵδρυμα θὰ εἶναι ἀνεξάρτητο ἀπὸ κρατικὲς ἐπεμβάσεις. Θὰ ἀποτελῇ ἕνα εἶδος αὐτόνομου καλλιτεχνικοῦ ἱδρύματος ἢ συντήρησις τοῦ ὁποίου θὰ ἐξασφαλισθῇ ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸ δωρητή, μὲ εἰδικὴ προικοδότησι. "Ετσι, τριάντα ἑτῶν προσπάθειες θὰ καταλήξουν σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς μεγαλύτερες δωρεὲς ποὺ ἔχουν γίνει στὸν τόπο μας: στὴν ἵδρυσι ἑνὸς μουσείου, ποὺ θὰ τὸ ζήλευαν πολλὲς ξένες χῶρες. Κι' αὐτὸ τὸ μουσεῖο θὰ ὀφείλεται σ' ἕναν ἄνθρωπο...

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

"Αποψις μιᾶς αἰθούσης τοῦ ἰδιωτικοῦ μουσείου τοῦ κ. Πασσᾶ. 'Αγάλματα καὶ βιτρίνα μὲ βάζα τῶν Σεβρῶν.

Οι «κουδουνάτοι» στὰ σπίτια, οι παρελάσεις ἁρμάτων καὶ οι μεγάλοι χοροὶ

ΟΝΟΜΑΣΤΟ τὸ Καρναβάλι τῆς Ζακύνθου στὰ παληότερα χρόνια, ὅπως καὶ τῆς Κερκύρας. Ὀνομαστὸ καὶ τῶν Ἀθηνῶν. Μὰ ποιός μπορεῖ νὰ πῆ ὅτι δὲν ἦταν ὀνομαστὸ καὶ τὸ Καρναβάλι τῆς Σμύρνης;

Οἱ παληότεροι Σμυρναῖοι ἐξακολουθοῦν μὲ πικρὴ νοσταλγία νὰ θυμοῦνται καὶ νὰ περιγράφουν τὴν σμυρνέϊκη Ἀποκρηά. Ἀρχίζε μόλις ἔπαιρνε νὰ σουρουπώνῃ. Κι' ὅλες τὶς ἄλλες ἡμέρες, ἦταν φανερὴ ἡ ἀποκρηάτικη κίνησι, τὰ Σαββατοκύριακα. Ὅμως, ἦταν ποὺ ἐφούντωνε ἡ ἀποκρηάτικη διάθεσι, ποὺ ὑψωνόταν ὡς τὰ μεσούρανα ἡ βοὴ τῆς εὐθυμίας, ποὺ ἔπαιρνε χίλιες ὄψεις καὶ μορφές. Λὲς καὶ ἀνάερο ἕνα κῦμα ξεγνοιασιᾶς καὶ εὐδιαθεσίας ἐτύλιγε τὴν ἀπαράμιλλη αὐτὴ πολιτεία σ' ὅλη της τὴν ἔκτασι, ἀπὸ τὴν μητρόπολι, τὴν Ἁγία Φωτεινή, ὡς τὴν Μπελλαβίστα καὶ πέραν ἀκόμη ποὺ ἁπλωνόταν ἡ ἑλληνικὴ ζωή. Μὰ προπαντὸς στὸ μεγάλο δρόμο τῆς Ἁγίας Αἰκατερίνης, στὰ Τράσσα, στὸ Γαλάζιο, στὰ δρόμο τοῦ Ἁγίου Δημητρίου, στὸ Χαλεπλῆ, στὰ Μπογιατζήδικα, τὰ μεγάλα καὶ τὰ μικρά, συγκεντρωνόταν ὁ ἀποκρηάτικος πανζουρλισμός. Ὅλοι αὐτοὶ οἱ κεντρικοὶ δρόμοι καὶ τὰ γύρω σοκάκια ἐβούιζαν κι' ἀντιλαλοῦσαν ἀπὸ τραγούδια καὶ ξεφωνητὰ καὶ ἀπὸ τὴν ἀπαραίτητη καὶ στὴ Σμύρνη, πρόγκα, στὴν ἐμφάνισι τῶν μασκαράδων, τῶν κουδουνάτων, ὅπως τοὺς ἔλεγαν.

Μέσα στοὺς ἄλλους κουδουνάτους ἦσαν ἀπαραίτητοι πάντα οἱ γιατροί, ποὺ περνοῦσαν τοὺς δρόμους μὲ ψηλὰ καπέλλα καὶ μὲ σφιβιτσιάλια στὸ χέρι καὶ φώναζαν τραγουδιστά: «Εἶμαι γιατρὸς περίφημος ποὺ ἦρθ' ἀπ' τὴ Γαλλία!...». Ἦταν ἀραπάδες, ζειμπέκοι, κουδουνάτοι μὲ μπουρνούζια μὲ ποικιλόχρωμους μποζάδες, ἄλλοι ποὺ «ἐμασκάρευαν» τὶς γρηές, ἄλλοι ποὺ ἐσατίριζαν τοὺς Ἀρμενίους, τοὺς Ἑβραίους καὶ τοὺς Λεβαντίνους. Ἄλλοι σὲ ἁμάξια καὶ ἄλλοι σὲ γαϊδάρους καβάλλα. Πήχτρα ὁ κόσμος στοὺς δρόμους. Τὰ μπαλκόνια νὰ πέσουν ἀπὸ τὸ πλῆθος. Ἀνάμεσα στὸ πλῆθος τοῦ δρόμου καὶ τῶν μπαλκονιῶν ἕνας ἀληθινὸς διεξαγόταν πόλεμος. Κομφετί, σερπαντίνες, μπουκετάκια μενεξέδες, σοκολάτες, μεταξωτὰ μαντήλια, ζαχαρωτά, στροβιλίζονταν στὸν ἀέρα καὶ περνοῦσαν ἀπὸ χέρι σὲ χέρι μεταξὺ μπαλκονιῶν καὶ τοῦ πλήθους. Ἦταν ὅπλα ποὺ εἶχαν τὴν σημασία τους, ὅταν οἱ... μαχόμενοι ἦσαν νέοι καὶ συμπαθητικοί.

ΣΤΑ ΣΠΙΤΙΑ

Τὸ ἰδιαίτερο, πράγματι τοῦ σμυρνέϊκου καρναβαλιοῦ, ἦταν καὶ τοῦτο: ὅτι κάθε συντροφιὰ μασκαράδων εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ μπῇ σ' ὁποιοδήποτε σπίτι, ἀπὸ τὸ πιὸ πλούσιο, ὡς τὸ πιὸ φτωχικό. Ἔφτανε ὁ ἐπὶ κεφαλῆς τῆς συντροφιᾶς τῶν κουδουνάτων νὰ δηλώσῃ στὸν οἰκοδεσπότη ποιός ἦταν καὶ νὰ βγάλῃ σ' αὐτὸν μόνο τὴ μάσκα, τὴ μουτσούρα του, ὅπως ἔλεγαν οἱ Σμυρνηοί. Τότε οἱ κουδουνάτοι ἔκαναν διάφορα ἀστεῖα, καὶ καμμιὰ φορὰ ἀπεκάλυπταν καὶ τὰ ἀθῶα μικρὰ μυστικὰ τῶν ἐνοίκων, ἢ ἐκείνων ποὺ ἦσαν κοντά τους καὶ ποὺ τὶς περισσότερες φορὲς ἦσαν ἀνώδυνα αἰσθηματικὰ μυστικά. Τὰ σπίτια ἦσαν κατάφωτα καὶ στὶς σάλες καὶ στὰ παράθυρα καὶ στὰ μπαλκόνια ἦσαν ἀραδιασμένες οἱ περίφημες σμυρνέϊκες ὁμορφιές.

Στοὺς κουδουνάτους ἐπροσφεραν «ρετσέλι», ὅ,τι λέμε ἐδῶ γλυκὸ τοῦ κουταλιοῦ, καὶ «πιστά». Καὶ οἱ κουδουνάτοι ἔφευγαν γιὰ ἄλλα σπίτια, ὅπου ἄλλες ὁμορφιὲς ἦταν ἀραδιασμένες, ἄλλα ἀστεῖα ἀκούγονταν καὶ πολλὲς φορὲς ἡ συντροφιὰ τῶν κουδουνάτων ἐκτελοῦσε ἐκ τοῦ προχείρου ὁλόκληρη κωμικὴ σκηνή. Ἀλλὰ δὲν ἦταν μόνο τὰ λουλούδια καὶ τὰ κομφετί, οἱ πολύχρωμες σερπαντίνες, τὰ ζαχαρωτὰ καὶ οἱ σοκολάτες ποὺ ἐπλημμύριζαν τοὺς δρόμους καὶ τὰ μπαλκόνια. Ἦταν καὶ εἴδη λιγώτερο ποιητικά. Στὶς συντροφιὲς τῶν κουδουνάτων ἐκσφενδονίζονταν καὶ φασόλια, καρότα καὶ σκόρδα καὶ ἄλλα παρόμοια εἴδη, καὶ ποδαράκια ἀρνίσια. Ἰδιαίτερος στόχος αὐτῶν τῶν βολίδων ἦταν τὰ ψηλὰ καπέλλα καὶ τὰ σκληρὰ τῶν γιατρῶν καὶ τῶν δικηγόρων.

Καὶ τὸ βράδυ στὴν ἀνταύγεια ποὺ ἔριχναν τὰ φῶτα τῶν σπιτιῶν καὶ τὰ ἀραια φανάρια τοῦ γκαζιοῦ, ἐπροστίθετο καὶ ἡ φωσφορίζουσα λάμψι τῶν βεγγαλικῶν τῶν «κολοριῶν» καὶ ὁλόκληρη ἡ πολιτεία ἐτυλίγόταν σ' ἕνα σύννεφο φωτεινό, ἀνάμεσα στὸ ὁποῖο ἐκινεῖτο ἕνα ποικιλόχρωμο, κυματιστὸ πλῆθος.

ΤΑ ΑΡΜΑΤΑ

Στὰ παλαιότερα χρόνια γίνονταν καὶ παρελάσεις ἁρμάτων καὶ «κουδουνάτων», ἐμπρὸς στὶς εἰδικὲς ἐπιτροπὲς τῶν κομιτάτων ποὺ σχηματίζονταν γιὰ τὴ βράβευσι τῶν καλυτέρων ἁρμάτων καὶ τῶν πιὸ ἐπιτυχημένων ἀμφιέσεων.

Στὰ 1904 βραβεύτηκε τὸ ἅρμα τοῦ ἀθλητικοῦ συλλόγου «Ἀπόλλων». Τὸ ἅρμα ἦταν τέθριππο. Στὸ κέντρο ἦταν καθισμένος ὁ ἀθλητὴς Γ. Ἰσηγόνης, ποὺ ἀναπαρίστανε τὸν Ἀπόλλωνα, κρατώντας τὴ λύρα. Προηγοῦντο ἑπτὰ ἵππεις μὲ ἰονικοὺς χιτῶνες καὶ ἐννέα ξανθομαλλοῦσες νέες, ποὺ παρίσταναν τὶς Μοῦσες, κρατῶντας φόρμιγγες καὶ ψάλλοντας τὸν ὕμνο τοῦ Ἀπόλλωνα. Ἄλλοι ἀθληταὶ τοῦ «Ἀπόλλωνος» ἀρχαϊκὰ καὶ αὐτοὶ ντυμένοι ἐπλαισίωναν τὸ ἅρμα, τὴ σύνθεσι καὶ διακόσμησι τοῦ ὁποίου εἶχε ἀναλάβει ὁ ζωγράφος Ἰθακήσιος καὶ ὁ γλύπτης Κοτζαμάνης.

Ἕνα ἄλλο ἅρμα πλαισιωνόταν ἀπὸ ὀγδόντα καμήλες, γιατὶ ἡ ὅλη σκηνὴ ἀναπαριστάνε πομπὴ βασιλέων τῆς ἐρήμου.

Ἀθηναῖος δημοσιογράφος ποὺ πέρασε μιὰ Ἀποκρηὰ στὴ Σμύρνη, δίνει μιὰ περιγραφὴ ποὺ ζωντανεύει ὅσο καμμιὰ ἄλλη τὴν σμυρνέϊκη Ἀποκρηά:

«Ἡ τρελλὴ νύφη τῆς Ἀποκρηᾶς ἔχει πολλὲς εὐμοιρίες καὶ ρίχνει στὰ δίχτυα της ὅλο τὸν κόσμο. Εἶναι ἀλήθεια, πὼς τὴν ἡμέρα δὲν βλέπεις στὸ δρόμο μεγάλη φασαρία, μὰ τὴν νύχτα! Τὴν νύχτα ἀνοίγουν ὅλα τὰ σπίτια, φωτίζονται καὶ μπαινοβγαίνουν φωνή, φωνὴ χανδρή, μὲ γλῶσσα ἀκατανόητη γιὰ τοὺς ξένους, μὲ ἁρμένικη προφορὰ καὶ ἁρμένικες λέξεις, λέξεις ἑλληνικὲς φθαρμένες καὶ τούρκικα καὶ ὅ,τι θέλεις. Καὶ τρέχουν πιὰ οἱ κοπέλλες, εὐχαριστημένες γιατὶ τὶς πειράζουν, καταχαρούμενες ποὺ θ' ἀκούσουν ἀπὸ ἕνα ἄγνωστο κουδουνάτο γλυκὰ λόγια γιὰ τὸν καλό τους, τὸν ἀγαπημένο. Καὶ ὄχι μόνο αὐτό. Γιατί μερικοὶ εἶναι πιὸ ἀναιδεῖς καὶ βγάζουν στὰ φόρα μικρὰ σκανδαλάκια καὶ ξεσκεπάζουν φυλαγμένα μυστικὰ καὶ γαργαλίζουν τὴν περιέργεια καὶ γεννοῦνε θυμούς, θυμοὺς ποὺ περνοῦν ὕστερα ἀπὸ λίγο.

»Ἔτσι ὁ εὐγενικὸς δρόμος τῶν Τράσσων, τὸ Χαλεπλῆ σοκάκι, γεμίζει κόσμο καὶ ξεσκουντιέσαι καὶ σπρώχνεσαι, καὶ ἀπὸ πάνω σου φωτεινὰ τόξα ἀπὸ γκάζι καλοῦν τὸν κόσμο σὲ εὐθυμία, σὲ χαρά, μὲ τὰ εὔθυμα ρητά τους: «Ε ὐ θ υ μ ί α» σοῦ φωνάζουν τὰ φωτεινὰ γράμματα, χαραγμένα θαρρεῖς στὸν φωτεινὸ οὐρανό. «Δ ι α σ κ έ δ α σ ε, τ ρ α γ ο ύ δ α», σοῦ παραγγέλλουν παρέκει μὲ τὸ τρεμοσβυσμένο φῶς.

»Ἔπειτα, στὸ δρόμο, τὰ κ ο λ ό ρ ι α — μικρὰ σπίρτα μὲ βεγγαλικὸ φῶς — ἀστάφτουν γιὰ μιὰ στιγμὴ καὶ οἱ ἀσχημες μάσκες γίνονται συχαμερὲς καὶ ὁμορφαίνουν πιὸ πολὺ οἱ εὐμορφες Σμυρνιές, γιὰ τὴν ἀντίθεσι, ἅμα τὸ τριανταφυλλὶ φῶς σχηματίζει γύρω τους φανταστικὸ στεφάνι.

»Ὅλα τὰ σπίτια εἶναι ἀνοικτά. Κανεὶς δὲ θὰ σ' ἐμποδίσῃ νὰ μπῇς μέσα, νὰ τραγανίσῃς λίγα γλυκίσματα, νὰ πιῇς κονιάκ, νὰ χορέψῃς, νὰ διασκεδάσῃς καὶ νὰ φύγῃς ἔπειτα, γιὰ νὰ πᾶς παρακάτω, σ' ἄλλο σπίτι, νὰ κάμῃς τὰ ἴδια.

»Καὶ ὅλα τὰ σπίτια, ποὺ ἀνοίγονται στὸ δρόμο ἐπάνω μὲ τὶς γυαλωτὲς πόρτες καὶ τὸν εὐρύχωρο προθάλαμο, χύνουν ἔξω κύματα τραγουδιῶν καὶ φώτων.

»Τὰ μανδολίνα καὶ οἱ κιθάρες ἔχουν μεγάλη πέρασι. Καὶ ἐπειδὴ δὲν θὰ βρῇς ἄνθρωπο, ποὺ νὰ μὴν ξέρῃ ἕνα ἀπ' αὐτὰ τὰ δύο ὄργανα στὴ Σμύρνη, ὅλοι φιλοτιμοῦνται ποιός νὰ παίξῃ καλύτερα καὶ οἱ γλυκεῖς ἦχοι ἁπαλύνουν τὶς θραχνὲς τοῦ κόσμου, φωνές».

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΧΟΡΟΙ

Ἔπειτα, ἰδιαίτερο χαρακτηριστικὸ ἦταν καὶ οἱ μεγάλοι χοροί. Ὅλες οἱ ξένες παροικίες προσπαθοῦσαν πάντα νὰ ὑπερβάλουν τὸν πρῶτο καὶ καλύτερο χορὸ τῆς Σμύρνης, τὸν χορὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ Νοσοκομείου, τοῦ Γραικικοῦ, ὅπως λεγοταν ἀπὸ τὰ χρόνια ποὺ δὲν ὑπῆρχε Ἑλληνικὸ Κράτος, στὴν ἑλληνικὴ λέσχη. Ἀκολουθοῦσε σὲ λαμπρότητα ὁ χορὸς τῆς ἀγγλικῆς λέσχης καὶ τῆς ἰταλικῆς παροικίας. Κανένας ὅμως δὲ μπόρεσε ποτὲ νὰ φθάσῃ τὸ χορὸ τοῦ Νοσοκομείου. Ὅ,τι ἐκλεκτότερο εἶχε νὰ ἐπιδείξῃ ἡ Σμύρνη, σὲ ὁμορφιὰ καὶ πλοῦτο, ἐρχόταν στὸ χορὸ αὐτό. Ἕλληνες, ἀλλὰ καὶ ξένοι, κατέβαλλαν κάθε ἄμιλλα. Στὸ περιοδικὸ «Κόσμος», τοῦ Φεβρουαρίου 1910, ὑπάρχει μιὰ ἔμμετρη περιγραφὴ τοῦ χοροῦ τοῦ Ἑλληνικοῦ Νοσοκομείου, κατὰ τὸ ἔτος αὐτό. Εἶναι μιὰ ζωντανὴ εἰκόνα τῆς σμυρναϊκῆς ζωῆς καὶ μιὰ περιγραφὴ τῆς σμυρναϊκῆς ὁμορφιᾶς. Ἰδοὺ μερικὰ χαρακτηριστικὰ τετράστιχα:

«Στὴν πρώτη · πρώτη ἑορτὴ — γιὰ τὸ Νοσοκομεῖο
ἦταν πανήγυρις σωστὴ — καὶ περιβάλλον θεῖο.
Μέσα σ' ἐκεῖνο τὸ χορὸ — γιὰ ποιὰ νὰ σᾶς μιλήσω;
Ἔμορφες εἶχε ἕνα σωρὸ — ποιὰ πρώτη ν' ἀριθμήσω;
Χαρίεσσα καὶ γελαστὴ — στὰ κίτρινα ντυμένη
μιὰ καλλονὴ πολὺ γνωστὴ — καὶ πολλοθαυμασμένη.
Ἦταν ἡ Φωτιάδη — καὶ κάποιος ἔλεγε γι' αὐτὴ
πῶς θἄτρεχε στὸν Ἄδη — γιὰ μιὰ ματιὰ τῆς ποθητή.
Ἡ Κάρταλη μιὰ παγετὸ — φορροῦσε ρόμπα μαύρη,
μιὰ τέτοια φορεσιὰ ποτὲ — κανεὶς ἀλλοῦ δὲ θαύρῃ».

Καὶ ἡ περιγραφὴ συνεχίζει μὲ τὴν Ψαλτώφ, τὴν Βαντερζέ, τὴν Παπαδημητρίου καὶ ἄλλες πολλὲς Ἑλληνίδες καὶ ξένες. Καὶ ἐξακολουθεῖ ἔτσι:

Κι' ἡ Λαδοπούλου ἦτο μ' ἑλληνικὴ περιδολὴ
ἂς ποῦμε σ' αὐτὴ «ζήτω»! γιὰ τὴν ἰδέα τὴν καλή.
Κι' ἄλλες ἔμορφες κοπέλλες ἐχόρευαν ἐκεῖ πολλὲς
μὲ μετάξι καὶ δαντέλλες. Μὰ μπορεῖς ὅλες νὰ τὶς λές;

Οἱ περιγραφὲς τῆς ἐποχῆς γιὰ τὴν σμυρνέϊκη Ἀποκρηά, γραπτὲς καὶ προφορικὲς ἀπὸ τὶς ἀναμνήσεις τῶν παληῶν Σμυρνιῶν, εἶναι ἀληθινὰ παραστατικές. Ὅμως τὸ μεγάλο κακὸ γινόταν στὴν τελευταία Κυριακὴ τῆς Ἀποκρηᾶς. «Οἱ δρόμοι, μᾶς πληροφορεῖ μιὰ ἀπὸ ὅλες αὐτές, ποὺ τὴν νύχτα ἀκοῦνε τόσα, μαυρίζουν ἀπὸ κόσμο. Οἱ ἁμαξες ποὺ κουβαλοῦνε τοὺς κουδουνάτους σέρνονται, τὰ ἄλογα τὰ βαστοῦν ἀπὸ τὰ γκέμια καὶ ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ κινδυνεύει νὰ τυφλωθῇς ἀπὸ φασόλια καὶ κουφέτα».

»Ἑβραῖοι, μὲ κοφάκια γεμάτα ἔχουν στήσει σὲ κάθε γωνιὰ τὸ πρόχειρο μαγαζάκι καὶ ἀγοράζει ὁ κόσμος μὲ λαχτάρα τὸ ἐμπόρευμά τους, γιὰ νὰ πετροβοληθῇ, νὰ γελάσῃ. Καὶ ἀπὸ τὰ μπαλκόνια, ποὺ λυγίζουν ἀπὸ τὸ βάρος καὶ ἀπὸ τ' ἀμάξια ποὺ ἀργοπερπατοῦν καὶ ἀπὸ τὸ δρόμο, στήνεται μεγάλος πόλεμος.

»Ἔτσι βραδυάζει. Ὅλοι γυρίζουν σπίτι των καὶ μόνον ἡμέρες ἔπειτα, στοὺς στρωμένους δρόμους, γλυστρᾶς καὶ παραπατεῖς ἀπὸ τὰ φασόλια, ποὺ ἔχουν σχηματίσει ἕνα δάκτυλο στρῶμα ἐπάνω ἀπὸ τὶς πέτρες».

ΚΑΘΑΡΗ ΔΕΥΤΕΡΑ

Μὰ ἡ σμυρνέϊκη Ἀποκρηὰ δὲν ἐτελείωνε μὲ τὸ ξημέρωμα τῆς Δευτέρας. Ἔσβυνε μὲ τὸ δειλινὸ τῆς Καθαρῆς Δευτέρας. Μόλις ἔπαιρνε νὰ ξημερώσῃ οἱ τσιγγάνες ξεχύνονταν στοὺς δρόμους καὶ ἦταν τὸ ἐγερτήριο γιὰ τοὺς κουρασμένους ἀπὸ τὸ ξενύχτι καὶ ἀπὸ τὰ ξενύχτια τόσων ἡμερῶν:

— Μάντζα μακαρόνια, κοκώνα! Μάντζα κοκώνα!

Καὶ τραγουδῶντας μὲ τὴν ἔρρινή τους φωνὴ τὶς λέξεις αὐτὲς οἱ τσιγγάνες χτυποῦσαν τὶς πόρτες καὶ μάζευαν στὰ σακκούλια καὶ στὰ κολάθια τους ὅλα τὰ ἀποφάγια ποὺ τοὺς ἔδιναν οἱ νοικοκυρές. Καὶ δὲν ἦταν λίγα γιατὶ τὴν Καθαρὴ Δευτέρα ἐκεῖνα κυρίως ποὺ ἔτρωγαν στὴν Σμύρνη ἦσαν τὰ θαλασσινὰ καὶ ὀτιδήποτε ἄλλο νηστήσιμο. Ἐφύλαγαν μόνον λίγα μακαρόνια καὶ τὰ ἔβαδαν ἔξω ἀπὸ τὴν πόλι στὰ χωράφια, γιὰ νὰ συμβολίζουν τὸ θάψιμο τοῦ δαίμονα τῆς σαρκός, ποὺ τὸν νικᾶ ὁ ἄνθρωπος μὲ νηστεία καὶ προσευχή, ὡς τὸ Πάσχα.

Καὶ οἱ τσιγγάνες ἐγύριζαν ὡς ἀργὰ τὴν νύχτα:

— Μάντζα μακαρόνια! Μάντζα κοκώνα!...

Καὶ ἡ θυσία αὐτὴ, καὶ ἡ νηστεία αὐτὴ ἔπρεπε νὰ ὑπάρξῃ, γιατὶ ὁ κόσμος τρελλαινόταν τὴν Ἀποκρηά.

ΧΡ. ΕΜ. ΑΓΓΕΛΟΜΑΤΗΣ

ΕΠΙΚΑΙΡΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

Ἀπόκρηα σὲ λαϊκὸ κέντρο

Ἡ νύχτα, ἡ μαγευτική, ἡ νύχτα ἡ ξελογιάστρα,
ποὺ μᾶς μαγεύει ἀφάνταστα μὲ τὰ ἀσημένια ἄστρα
ἡ νύχτα ἡ ὁλόγλυκεια καὶ ἡ ὀνειρεμένη
ἀπόψε σ' ἕνα λαϊκὸ κέντρο, μᾶς περιμένει.
Ἂς κατεβοῦμε τὰ σκαλιά, δυὸ-δυὸ ἂς τὰ πηδήξουμε
καὶ ἔξω ἂς τὸ ρίξουμε!
Ἄλλως τε ἡ Ἀποκρηὰ ἀπόψε τὸ ζητάει
κι' ἂς δοῦμε καὶ τὸ λαϊκὸ τὸν τύπο πῶς γλεντάει...

*

Μὲς τὴν ὑπόγεια αἴθουσα μὲ τὰ γλωμὰ τὰ φῶτα
δίνουν ἀποκρηάτικη κι' εὔθυμη κάπως νότα
δυὸ-τρεῖς σειρὲς μὲ χάρτινα φανταχτερὰ στολίδια.
Στὸ πάτωμα ἀποτσίγαρα κι' ἄλλα μικροσκουπίδια.
Στὸ βάθος βρίσκεται ἡ τζὰζ μπὰντ στὸ πάλκο τῆς ἐ- (πάνω
— παράφωνο ἀκορντεόν, ξεκουρντισμένο πιάνο
κι' ἕνα βιολὶ σπαραχτικὸ μαζὶ μ' ἕνα σαξόφωνο
ποὺ συνωθοῦνται ὅλ' αὐτὰ μπροστὰ ἀπὸ τὸ μικρόφωνο.

*

Κι' ἡ πελατεία; Διαλεχτὴ κι'... ἀριστοκρατική!
Ἔχουνε τὰ σακκάκια τους βγαλμένα μερικοί,
σὲ δυὸ καρέκλες ξαπλωτοὶ καὶ τὰ ζωγράφι... λάσκα.
Μουστάκι μαῦρο, ἀφέλεια καὶ χῦμα ἡ... τραγιάσκα!
Πίνουν ποτὰ χρωματιστά, γελᾶνε καὶ γλεντᾶνε
μὲ σκέρτσο τὸ τσιγάρο τους στὸ πάτωμα πετάνε,
ἐνῶ κυττᾶνε λαίμαργα στοῦ κέντρου ἐδῶ τὴν πίστα
τὴν κάθε μιὰ μισόγυμνη καὶ πεταχτὴ ἀρτίστα.

*

Τὸ πρόγραμμα τὸ «διεθνὲς» τ' ἀρχίζει ὅλο γλύκα
μιὰ μελαψὴ χορεύτρια ἀπὸ τὴ... Μαρτινίκα!
Χορεύει ἀνατολίτικο γυμνώντας μία τὸ στῆθι
κι' ὁ λικνιστὸς της ὁ χορὸς ἀκορπίζει γύρω κέφι.
Κι' ἐνῶ χορεύει καὶ πηδᾶ ἡ στάλα ἡ μελαψή,
ὅλους τοὺς γύρω θαυμαστὰς χορεύει στο... ταψί!

*

Κατόπιν βγαίνει μιὰ ντιζὲζ γλυκειὰ μπιμπιλομάτα,
ποὺ λὲν πὼς εἶναι... «βεριτάμπλ» Σπανιόλα ἀπὸ τὸ (Σπάτα!
Καὶ τραγουδᾶ... κινέζικα καὶ κασταγιέττες παίζει
κι' ἀκοῦς ἐπιφωνήματα ἀπὸ κάθε τραπέζι:
— Μπράβο μὲ Κάρμεν! Μπράβο σου! Νὰ ζήσῃ ἡ Μα- (δριτη!
Καὶ κάποιος ἀπ' τοὺς ἐξυπνους: — Καὶ γράψε Καπαν- (δριτη!

*

Νά κι' ἄλλη μιὰ χορεύτρια πεταγεται στὴν πίστα
τὸ ἐξόφρενό της «ροκ-ἐν-ρόλ» διώγνει, θαρρεῖς, τὴ νύστα.
Νέα γειροτεχνήματα καὶ μπράβο καὶ τὰ ρέστα.
Καὶ τὸ μπαλέτο ἀκολουθεῖ, σὲ ἱσπανικὴ μιὰ φιέστα:
Ἔξη χορεύτριες γοντρὲς
ποὺ ἦταν ἄλλοτε... μικρές,
φορῶντας φοῦστες παραλὲς, πολύχρωμα μαντήλια
χορεύουνε λὲς καὶ πατοῦν οἱ ἀγκύτσες σταφύλια!
Τελειώνει ἐδῶ τὸ πρόγραμμα καὶ παίζει ἡ ὀρχήστρα
κι' ὅλοι τὸ σίγυγον στὸ χορό, μαζὶ μὲ κάθε ἀρτίστα
καὶ πίνουν καὶ χορεύουνε καὶ ξαναπίνουν πάλι
γλεντῶντας τὸ ἀξέγνοιαστο κι' εὔθυμο Καρναβάλι!

ΧΡΗΣΤΟΣ ΠΥΡΠΑΣΟΣ

Ὁ μαῦρος πρώην πρωτοπυγμάχος μὲ τὴν μικρούλα ἡρωΐδα τῆς «Τόξι», ποὺ τοῦ ἐνέπνευσε τὴν σταυροφορία του.

Ο «ΜΑΥΡΟΣ ΑΓΓΕΛΟΣ τῶν κατοχικῶν παιδιῶν»

Οἱ ἀνῶνες τοῦ νέγρου Ἄλ Χούσμαν γιὰ νὰ βοηθήσῃ τὰ «ἔγχρωμα ὀρφανὰ» τῆς Δυτικῆς Γερμανίας

ΟΕΥΓΟΝΤΑΣ ἀπὸ τὴ Γερμανία, ἀφοῦ ἔμειναν ἐκεῖ τέσσερα ὁλόκληρα χρόνια, ἀπὸ τὸ 1945 ὡς τὸ 1949, τὰ συμμαχικὰ στρατεύματα κατοχῆς ἀφήσανε πίσω τους μιὰ «ζωνταν κληρονομιά»: Ἑκατὸ χιλιάδες παιδιά, καρποὺς παρανόμων ἐρώτων — καί, τὶς πιὸ πολλὲς φορές, τυχαίων συναντήσεων χωρὶς ἐπαύριο — ἀνάμεσα σὲ Γερμανίδες νέες κὰι σὲ ἄντρες τοῦ ἀμερικανικοῦ, τοῦ ἀγγλικοῦ καὶ τοῦ γαλλικοῦ στρατοῦ.

Τὸ φαινόμενο αὐτό, μολονότι κοινὸ σ' ὅλες τὶς χῶρες ποὺ βρίσκονται κάτω ἀπὸ ξένη κατοχή, πουθενὰ ἀλλοῦ δὲν παρατηρήθηκε σὲ τόση ἔκτασι. Μονάχα ἡ οἰκονομικὴ ἀπαθλίωσι καὶ ἡ ἠθικὴ διάλυσι τῆς Γερμανίας τῶν πρώτων μεταπολεμικῶν χρόνων ἐξηγοῦν καὶ δικαιολογοῦν τὸν κολοσσιαῖο αὐτὸ ἀριθμὸ τῶν «κατοχικῶν παιδιῶν» — τῶν «μπεζάτσουνγκς κίντερ» — ὅπως τὰ λένε οἱ Γερμανοί.

Ἡ θλιβερὴ μοῖρα τῶν παιδιῶν αὐτῶν ἀπασχόλησε συχνά, καθὼς ξέρομε, ὄχι μονάχα τὸν γερμανικό, μὰ καὶ τὸν παγκόσμιο τύπο. Ὅλα σχεδὸν ἐγκαταλελειμμένα ἀπὸ τοὺς πατέρες τους, ποὺ ποτὲ δὲ φρόντισαν νὰ μάθουν τί ἀπογίνανε, ἄλλα πολλὰ καὶ ἀπὸ τὶς μητέρες τους, ποὺ θέλησαν ν' ἀπαλλαγοῦν ἀπὸ τὴ ζωντανὴ αὐτὴ ἀνάμνησι τῶν ντροπιασμένων συμβιβασμῶν, ποὺ κάνανε γιὰ νὰ ἐπιζήσουν ἐκεῖνη τὴν περίοδο, μεγάλωσαν, μὲ πολὺ λίγες ἐξαιρέσεις, στὴ φτώχεια καὶ στὴ δυστυχία.

Ἂν καὶ ἡ ἰδιότητα τοῦ νόθου γιὰ ἕνα παιδὶ δὲν εἶναι στὴ Γερμανία τόσο καταθλιπτική, ὅσο σὲ ἄλλες χῶρες — γιατὶ οἱ Γερμανίδες πάντα ἔκαναν ἐλεύθερη ἐρωτικὴ ζωὴ πρὶν ἀπὸ τὸν γάμο τους — ὑπάρχει ὡστόσο μιὰ κατηγορία τῶν παιδιῶν αὐτῶν, ποὺ βρίσκεται σὲ πραγματικὰ ὀδυνηρὴ θέσι, ἔχοντας τὴ σφραγῖδα τοῦ νόθου γραμμένη στὸ μέτωπο. Πρόκειται γιὰ τὰ «ἔγχρωμα — κατοχικὰ παιδιά», τὰ γεννημένα ἀπὸ Γερμανίδες μητέρες καὶ νέγρους πατέρες, ποὺ νοιώθουν — ὅσο μεγαλώνουν, ἀκόμη πιὸ πολὺ — τὰ χαμόγελα κάποιας εἰρωνείας καὶ κάποιας περιφρόνησης νὰ τὰ παρακολουθοῦν σὲ κάθε τους βῆμα.

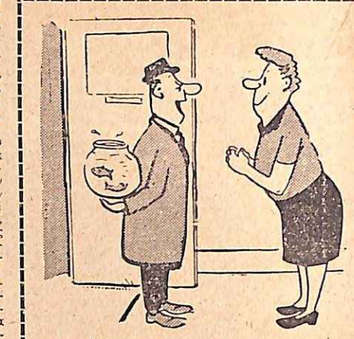
Δυστυχῶς, κανένας νόμος δὲν ὑποχρεώνει τοὺς πατέρες τῶν κατοχικῶν παιδιῶν νὰ τὰ πάρουν μαζί τους, νὰ τὰ προστατέψουν ἢ καὶ ἁπλῶς νὰ ἐνδιαφερθοῦν γιὰ τὴν τύχη τους. Καὶ οἱ γερμανικὲς ἀρχὲς ἀντιμετώπισαν πολλὲς φορὲς τὸ περίπλοκο αὐτὸ πρόβλημα, χωρὶς νὰ καταφέρουν νὰ φροῦν τὴ λύσι του.

Ἕνας ἄνθρωπος μόνο τόλμησε ν' ἀφιερώσῃ ὅλες τὶς προσπάθειές του στὴ λύσι τοῦ τραγικοῦ προβλήματος τῶν κατοχικῶν παιδιῶν, ἰδιαίτερα τῶν «ἐγχρώμων», καὶ ν' ἀγωνιστῇ γιὰ νὰ τοὺς ἐξασφαλίσῃ ἕνα καλύτερο μέλλον.

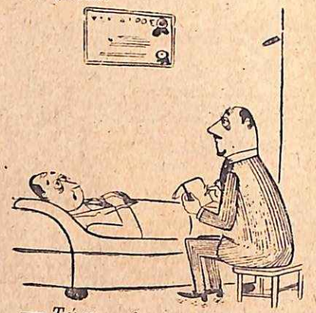
Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶναι ὁ μαῦρος Ἄλ Χούσμαν, ἄλλοτε πρωτοπυγμάχος τῶν βαρέων βαρῶν στὸν ἀμερικανικὸ στρατό, ποὺ ἐγκαταστάθηκε, ἀπὸ τὸ 1951, στὴ Δυτικὴ Γερμανία καὶ διακρίθηκε σὰν ἠθοποιὸς τοῦ θεάτρου, τοῦ κινηματογράφου καὶ τῆς τηλεοράσεως.

Ἕνα φίλμ, μὲ πρωταγωνιστὴ τὸν ἴδιο, ἡ «Τόξι», ἦταν ἐκεῖνο, ποὺ γέννησε στὸν Ἄλ Χούσμαν τὴν ἰδέα νὰ γίνῃ ὁ «μαῦρος ἄγγελος τῶν κατοχικῶν παιδιῶν», καθὼς τὸν ἀποκαλεῖ σήμερα ὁ γερμανικὸς τύπος. Στὸ φίλμ αὐτό, ὁ πρώην πρωτοπυγμάχος ἔπαιζε τὸ ρόλο τοῦ πατέρα ἑνὸς τέτοιου παιδιοῦ, μιᾶς μικρῆς μαύρης, ποὺ εἶχε ἔρθει στὸν κόσμο ἀπὸ μιὰ Γερμανίδα καὶ ἀπὸ ἕναν νέγρο στρατιώτη τοῦ ἀμερικανικοῦ στρατοῦ κατοχῆς.

Τὸ σενάριο ἦταν παρμένο ἀπὸ τὴν πραγματικότητα καὶ ἡ μικρὴ μαύρη, ποὺ ἐνσάρκωνε στὴν ὀθόνη τὴν κόρη τοῦ Χούσμαν, δὲν ἔπαιζε παρὰ τὴν ἱστορία τῆς ζωῆς της. Γεννημένη τὸ 1946, εἶχε μεγαλώσει σὲ ἑξ-

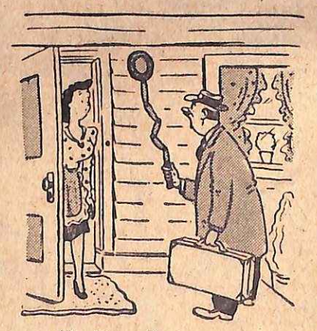
— Ἀγαπητή μου Κατίνα, γιὰ τὴν ἐπέτειο τῶν γάμων μας σοῦ ἔφερα κάτι... γουσό!

— Τώρα τελευταῖα, βλέπω στὸν ὕπνο μου ὅλο γυναῖκες. Μπορεῖς νὰ μὲ βοηθήσῃς, γιατρέ, νὰ τὶς πιάσω;

— Θέλω τὴ γνώμη σας, κύριε Παπαδόπουλε. Προκειμένου ν' ἀπολύσω τρεῖς ὑπαλλήλους, ποιοὶ λέτε νὰ εἶναι οἱ δυὸ ἄλλοι;

— Δὲν ξέρω σὲ τί χρησιμεύει, κυρία μου, ἀλλὰ αὐτὰ μοῦ δώσανε νὰ πουλήσω!

ΜΙΚΡΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΓΙΑ ΤΙΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

★ Τὰ ντουλάπια σας εἶναι πολλὲς φορὲς ὑγρά. Γιὰ νὰ ἐξαφανίσετε τὴν ὑγρασία εἶναι καλὸ νὰ βάλετε μέσα σ' αὐτὰ ἕνα πιάτο μὲ ἀσβέστη. Ὁ ἀσβέστης εἶναι ὑγροσκοπικὸς καὶ θὰ τὴν ἀπορροφήσῃ ἀμέσως.

★ Ἔπειτα ἀπὸ ἕναν ἐλαιοχρωματισμὸ τοῦ διαμερίσματός σας, τὰ δωμάτια διατηροῦν πολλὲς φορὲς μιὰ ἰδιαίτερη ὀσμή, ποὺ δὲν εἶναι καθόλου εὐχάριστη. Γιὰ νὰ τὴν ἐξαφανίσετε, θὰ κάμετε τὸ ἑξῆς: Θὰ βάλετε μέσα σὲ κάθε δωμάτιο ἕναν κουβᾶ μὲ νερό, ποὺ θὰ τὸ ἀνανεώνετε κάθε ὥρα. Ἡ ὀσμὴ θὰ ἐξαφανιστῇ ταχύτατα. Γιὰ νὰ εἶναι τὸ ἀποτέλεσμα πιὸ γρήγορο, μπορεῖτε νὰ ῥίξετε μέσα στὸ νερὸ μερικὲς φέτες ἀπὸ λεμόνι ἢ λίγη ἀμμωνία ἢ ἕνα μεγάλο κρεμμύδι, χωρισμένο σὲ κομμάτια.

★ Ἂν θέλετε νὰ ἔχετε φρέσκα φύλλα σκόρδου ὅλο τὸν καιρό, θὰ βάλετε ἕνα βολβὸ στὸ στόμιο μιᾶς φιάλης μὲ νερό, ποὺ θὰ τὸ ἀγγίζῃ. Δὲν ἔχετε τότε παρὰ νὰ κόψετε αὐτὰ τὰ φύλλα. Στὴ θέσι τους θ' ἀναπτυχθοῦν ἄλλα.

Θὰ καταργηθῇ Η ΠΡΟΙΚΑ;

Ἡ γνώμη γιὰ τὸν θεσμό της, τῶν ἀκαδημαϊκῶν κ.κ. Δεντᾶ, Πουλίτσα, Τριανταφύλλου.

Η ΠΡΟΙΚΑ εἶναι πληγὴ μαζὶ καὶ ἀνάγκη, ἀφοῦ ἐξακολουθεῖ νὰ ὑφίσταται σὰν κοινωνικὸς θεσμός. Ἀπὸ παντοῦ ὅμως ἀκούονται διαμαρτυρίες καὶ ὅλοι ζητοῦν τὴν κατάργησί της, γιὰ λόγους καθαρὰ κοινωνικοὺς καὶ βιολογικούς.

Πρὶν λίγα χρόνια, ὅταν γινόταν λόγος νὰ καταργηθῇ ἡ προίκα, νομοθετικῶς, ὁ ἀκαδημαϊκὸς κ. Δοντᾶς, ὡς εἰδικὸς βιολόγος, ἐπέκρινε δριμύτητα τὴν προίκα καὶ τὴν κατηγόρησε ὄχι μόνο ὡς κοινωνικὴ πληγή, ἀλλὰ ἀκόμη ὡς κληρονομιὰ ἄλλων χρόνων, ποὺ δὲν ἐπιτρέπει τὴ βελτίωσι τῆς φυλῆς.

Ἡ βελτίωσι ὄχι μόνο τοῦ ἀνθρώπου, ἀλλὰ καὶ τοῦ κάθε εἴδους τῆς φύσεως ἐπέρχεται μὲ τὴν ἐλεύθερη τὴ βιολογική, θὰ μποροῦσαμε νὰ ποῦμε, ἐπιλογή. Χωρὶς τὴν προίκα τὸ καλύτερο στρέφεται πρὸς τὸ καλύτερο.

Ἡ προίκα, ὅμως, καταργεῖ τὴ φυσικὴ ἐπιλογὴ καὶ τὴν θέσι της τὴν παίρνει τὸ πορτοφόλι. Γίνεται μιὰ ἀπροκάλυπτη καὶ ὠμὴ ἀγοραπωλησία, στὴν ὁποία τὸ ἀντικείμενο τῆς πλειοδοσίας, ὁ γαμβρός, κατακυρώνεται στὴν πλειοδότρια νύμφη.

Αὐτὰ ἔλεγε ὁ ἀκαδημαϊκὸς κ. Δοντᾶς.

Καὶ ὁ πρόεδρος τῆς Ἀκαδημίας κ. Πουλίτσας, ὀξύτερος ἀκόμη καὶ κατηγορηματικώτερος, ὅταν τὸν ἐρώτησαν, ἀπεκάλεσε τὴν προίκα «αἴσχος καὶ δρᾶμα». Δὲν εἶναι, εἶπε, ἐμπόδιο εὐγονίας, μόνο, ἀλλὰ καὶ ἀπειλὴ καὶ αἴσχος γιὰ τὸ ἔθνος, πρὸ παντὸς τώρα μὲ τὴν ἔκτασι ποὺ ἐπῆρε στὴν ὑπαιθρο.

Μὲ τὴν προίκα δὲ γίνεται ἐπιλογή. Ὁ γαμπρὸς ἀγοράζεται. Ἡ ὁμορφιά, ἡ ὑγεία, μπαίνουν σὲ δεύτερη μοῖρα. Μὲ τὴν προίκα ξεθεμελιώνονται ὁλόκληρες οἰκογένειες. Γιὰ νὰ παντρευτῇ τὸ κορίτσι, ποὺ μαραζώνει, πουλιέται τὸ σπίτι, τὸ χωράφι, καὶ οἱ γέροι γονεῖς μένουν στὸ δρόμο, ἀφοῦ εἶναι μεγάλο τὸ μαράζι τοῦ γεροντοκορισμοῦ.

Τὰ ἴδια ὑποστήριξε καὶ ὁ νομομαθὴς καὶ ἀκαδημαϊκὸς ἐπίσης Τριανταφυλλόπουλος γιὰ νὰ παραδεχθῇ τελικά, ὅτι νομοθετικῶς δὲ μπορεῖ νὰ καταργηθῇ ἡ προίκα καὶ γι' αὐτὸ ἐκεῖνοι ποὺ συνέταξαν τὸν νέο ἀστικὸ κῶδικα, ἀναγκάσθηκαν νὰ τὴν παραδεχθοῦν ὡς νόμιμον θεσμό.

Παραδέχθηκαν ἀκόμη ὅτι ἡ φορολογία τῆς προίκας μὲ τὴν ὁποία ἐπιδιώχθηκε ἡ καταπολέμησι τοῦ κακοῦ, ἔφερε ἀντίθετα ἀποτελέσματα καὶ ὅτι ὁ μόνος τρόπος νὰ καταπολεμηθῇ τὸ κακό, ἦταν νὰ ἀναληφθῇ κοινωνικὸς πόλεμος ἐναντίον του. Κι' ὅτι οἱ γυναικεῖες ὀργανώσεις ἦταν οἱ καταλληλότερες γιὰ νὰ διεξαγάγουν αὐτὸν τὸν πόλεμο.

Γεγονός, πάντως εἶναι ὅτι ἀκόμη ἀπὸ τὰ χρόνια τοῦ Σόλωνος ἡ προίκα βασανίζει τοὺς οἰκογενειάρχες, γι' αὐτὸ καὶ βλέπομε τὸν Σόλωνα νὰ λαμβάνῃ νομοθετικὰ μέτρα καὶ νὰ ὁρίζῃ ὅτι ἡ νύφη θὰ ἔφερνε στὸν γαμπρὸ τρία ἱμάτια, καὶ μερικὰ σκεύη ἐλαχίστης ἀξίας. Τίποτε ἄλλο. Γιατὶ ἤθελε ὁ γάμος νὰ εἶνε αὐτὸ ποὺ πρέπει νὰ εἶναι: μιὰ ἕνωσις ἀνδρὸς καὶ γυναικός, μὲ σκοπὸ τὴν ἀπόκτησι παιδιῶν καὶ τὴ διαφίλωσι μὲ ἀλληλοεκτίμησι καὶ ἀγάπη.

Παρ' ὅλα ὅμως τὰ μέτρα σοφῶν νομοθετῶν, ἡ προίκα ἐξακολουθοῦσε νὰ ἰσχύῃ ὡς κοινωνικὸς θεσμός, καὶ εἶχε φθάσει νὰ εἶναι τέτοια πληγή, ποὺ σὲ μιὰ ἐποχὴ ἐπὶ τουρκοκρατίας, οἱ προεστοὶ τῶν Ἀθηνῶν νὰ ἀποφασίσουν νὰ βάλουν ἀνυπέρβλητα ὅρια στὴν προικσθηρία. Καθώρισαν τὰ ὅρια τῆς προίκας καὶ προκάλεσαν φρικτὸ ἀφορισμό, τὸν Ἀπρίλιο τοῦ 1737, ἀπὸ μέρους τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου, Νεοφύτου τοῦ ΣΤ' ἐναντίον τῶν παραβατῶν.

Γιατὶ τότε δὲν ἦταν μόνο ἡ προίκα, ἀλλὰ καὶ τὰ λεγόμενα «τραχώματα», δηλαδὴ ἡ προγαμιαία δωρεά. Οἱ Ἀθηναῖοι, θέλοντας νὰ φανοῦν ὁ ἕνας πιὸ γενναιόδωρος ἀπὸ τὸν ἄλλο, ξεθεμέλιωναν τὰ σπίτια τους, ρήμαζαν τὶς περιουσίες τους καὶ ὅταν δὲν εἶχαν νὰ πουλήσουν ἢ νὰ ἐνεχυριάσουν κάτι γιὰ νὰ κάμουν ἐπίδειξι μὲ τὶς πλούσιες προγαμιαῖες δωρεές, δανείζονταν. Ἔτσι, γιὰ νὰ παντρέψουν ἕνα κορίτσι, κατέστρεφαν τὸ μέλλον ὅλων τῶν παιδιῶν τους!..

Τὸ κακὸ ὅμως ἐξακολούθησε καὶ μετὰ τὸν πατριαρχικὸ ἀφορισμὸ τοῦ 1737 καὶ στὰ 1767, ὁ τότε σοφὸς πατριάρχης Σαμουὴλ ἐξεφώνησε στὸν πατριαρχικὸ ναὸ δυὸ λόγους («κατὰ τῶν ἐπὶ χρήμασι γυναίκας λαμβανόντων») καὶ ἐξαπέλυσε καὶ μακρὸν κανόνα κατὰ τῆς προίκας καὶ τοῦ τραχώματος.

Ἀλλὰ καὶ μὲ ἄλλα μέτρα οἱ Ἕλληνες τῆς τουρκοκρατίας προσπάθησαν νὰ βάλουν φραγμὸ στὴν πληγὴ τῆς προίκας.

Μιὰ ἀποτελεσματικὴ ἐνέργεια στὸ κεφάλαιο τῆς προίκας βρίσκουμε σ' ἕνα ἔγγραφο τῶν σοφῶν στὴν πραγματικότητα κατοίκων τοῦ χωριοῦ Λεσκοβίτσι τοῦ Ζαγορίου, ποὺ σήμερα λέγεται Λεπτοκαρυά.

Βλέποντας ὅτι μὲ τὴν προίκα δὲν ἔκαναν τίποτ' ἄλλο, παρὰ νὰ παρασκευάζουν μὲ τὰ ἴδια τους τὰ χέρια τὴν οἰκονομική τους καταστροφή, ἔλαβαν τὶς ἀποφάσεις ποὺ ἀναφέρονται στὸ ἔγγραφο αὐτὸ καὶ ποὺ φέρει ἡμερομηνία «Κατὰ μῆνα Μάϊον 1815».

«Τὸ μυστήριον τοῦ γάμου — ἀρχίζε τὸ ἔγγραφον — οὔτε πουλιέται, οὔτε ἀγοράζεται καὶ γι' αὐτὸ ὁ ἐρχόμενος σὲ γάμο δὲ μπορεῖ νὰ ζητᾷ ὅσα ἄσπρα (χρήματα) θέλει.

»Ἡ προῖκα—ὁρίζει ἀκόμη τὸ ἔγγραφον—πρέπει νὰ δίδεται καὶ νὰ λαμβάνεται ἀνεμποδίστως, δηλαδὴ χωρὶς παζαρέματα καὶ ἐκδίκασμούς».

Τὸ ἔγγραφο, ἀναγνωρίζει τὶς κοινωνικὲς τάξεις, καθορίζει ποιὰ εἶναι ἡ προῖκα ποὺ πρέπει νὰ δίδεται σὲ κάθε τάξι καὶ προσθέτει ἐπὶ λέξει καὶ μὲ τὴν ὀρθογραφία τῆς ἐποχῆς:

«Αὐτὰ ἔχη λαμβάνη κάθε ἀνωθεν ταξις καὶ ὀχι ἄλλον τίποτες. Μήτε φορέματα, μήτε ἀκίνητον ἄλλο πρᾶγμα. Καὶ ὁποιες θέλει νὰ κάμη φορέματα, ἀπὸ τὰ ἴδια τὰ ἄσπρα νὰ τὰ φτιάνη. Πρὸς τούτοις ὁποιος ἠθελε πάρη γυναῖκα ἀπὸ ἄλλο χωρίον, κατὰ τὴν τάξιν του νὰ πέρνη. Ἀκόμη διορίζομεν μὲ μεγάλην ζημίαν καὶ κατάραν τῆς χώρας νὰ μὴν ἔχη τὴν ἄδειαν τινὰς νὰ βάλη εἰς τὰ φορέματα χαρτζία ἀσημένια, μήτε νὰ κάμη φόρεμα ἀπὸ κατηφέν, μήτε ἀπὸ βλάκικον. Ἀκόμη διορίζομεν, ὅτι, τὸ προικοσύμφωνον νὰ ὑπογράφηται ἀπὸ ὅλους τοὺς ἱερεῖς τῆς χώρας καὶ νὰ ὑπογράφηται ἀπὸ τὸν πρεσεπτᾶτα, ἀλλέως νὰ εἶναι ἄκυρον. Ὁποιος δὲ παραδῶ κανένα ἀπὸ αὐτά, ὁπου ἀπεφασίσαμεν νὰ δίδη εἰς τὸν πολυχρονεμένον ἀνθέντη μας Σελήμπεην γρόσια πεντακόσια. Αὐτὰ θέλομεν νὰ εἶναι βέβαια καὶ ἀδιάσειστα ἐπὶ τῆς χώρας μας πάντοτε καὶ διὰ τοῦτο ἐγράφη τὸ παρὸν πρὸς ἐνδειξιν κατὰ μῆνα Μάϊον 1815 Λιασκοβέτζι».

Τὸ ἔγγραφον ὑπογράψαν τριανταπέντε κάτοικοι, δηλαδὴ ὅσοι εἶχαν δικαίωμα ὑπογραφῆς.

Στὴν ἐποχή μας παράλογοι κοινωνικὲς ἐκδηλώσεις δὲν εἶναι συνατές καὶ τὸ κακὸ ὅλο καὶ φουντώνει. Στὴν Ὀπλαθρο καὶ στὸ πιὸ μικρὸ χωριὸ παίονει ἔκτασι ποὺ θάπρεπε νὰ τρομάξῃ τὸν καθένα.

Χ. Ε. Α.

ΑΠΟΚΡΗΑΤΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Τὰ καλὰ παληὰ χρόνια, τὴν τελευταία Κυριακὴ τῆς Ἀποκρηᾶς, ἡ κ. Σχλήμαν ἔδινε στὸ μέγαρό της μεγάλο χορό, στὸν ὁποῖο συγκεντρώνονταν ἡ ἀφροκρεμα τῆς Ἀθηναϊκῆς κοινωνίας.

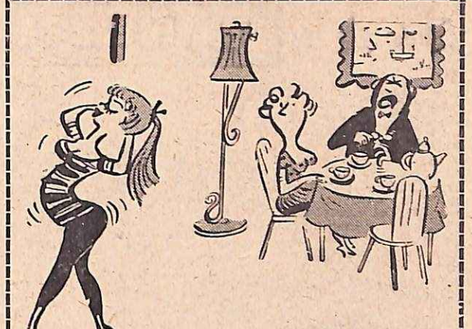
Μιὰ χρονιὰ λοιπόν, σ' ἕνα ἀπὸ τοὺς ἀποκριάτικους αὐτοὺς χορούς περιεργιρισκόταν κι' ὁ τότε Διάδοχος Κωνσταντῖνος, μὲ τὴ συνηθισμένη συντροφιά του. Μετὰ τὰ μεσάνυχτα μπῆκε στὴν αἴθουσα μιὰ ὁμάδα μεταμφιεσμένων δημοσιογράφων, οἱ ὁποῖοι ἄρχισαν νὰ πειράζουν τοὺς προσκαλεσμένους.

Ὁ Πὼπ τότε, διευθυντὴς τῆς ἐφημερίδος «Ἀθῆναι» ποὺ ἦταν ἕνας ἀπ' τὴ συντροφιὰ αὐτή, πλησίασε μιὰ στιγμὴ τὸ Διάδοχο καὶ τοῦ εἶπε:

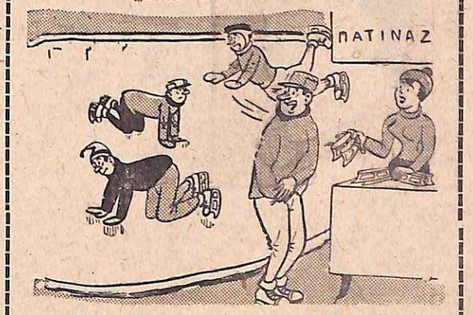
— Ὑψηλότατε, μοῦ φαίνεστε σάν... σόμπα!

— Γιατί; ρώτησε ἐκπληκτος ὁ Κωνσταντῖνος. Πῶς σοῦ ἦρθε αὐτὴ ἡ ἰδέα, φίλε μου;

— Γιατί, βλέπω, ὑψηλότατε, τόσα..., κούτσουρα τριγύρω σας!...

— Γιὰ ἰδές, Ἀμαλία, πῶς κατάντησε ἡ κόρη μας ἀπ' τὸ «χούλα - χούπ»!

— Γιὰ καλὸ καὶ γιὰ κακό, δῶστε μου δυὸ ζευγάρια παγοπέδιλα!...

— Ὅπως καταλαβαίνετε, τὸ συμβόλαιο εἶναι τελείως τυπικό!

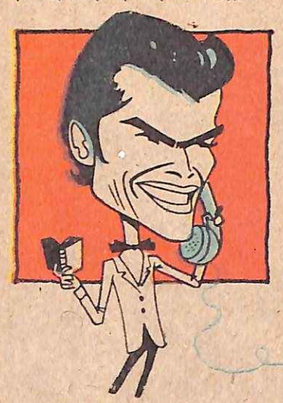

— Εἶναι σπουδαῖες αὐτὲς οἱ πυτζάμες. Τὶς ἴδιες φοράει καὶ ὁ φίλος σου ὁ Πάτροκλος!

ΤΑ ΝΕΩΤΕΡΑ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

★ Ένα δράμα αναστάτωσε την περασμένη εβδομάδα το Χόλλυγουντ. Ενώ οι τεχνικοί της τηλεοράσεως ετοιμάζονταν να γυρίσουν μιά σκηνή με τον Μπόμπ Χόπ, τον ύπ' αριθ. 1 κωμικό των Ην. Πολιτειών, ο Μπομπ, που στεκόταν μπροστά στο φακό και πάνω στον οποίο κατευθύνονταν όλοι οι έκτυφλωτικοί προβολείς, έφερε ξαφνικά τα χέρια του μπροστά στά μάτια του φωνάζοντας: «Σταματήστε!... Δε βλέπω τίποτε!»

—Ένοιωσα ένα δυνατό πόνο στό άριστερό μου μάτι, εξηγούσε

Ο Χορστ Μπουχολτς

αργότερα ο διάσημος κωμικός και ένα πυκνό σύννεφο σκέπασε τά πάντα!...

Πρίν από τρείς μήνες ο Μπομπ βρισκόταν στην Ευρώπη και τότε ακριβώς πρωτοπαρουσιάστηκε το κακό: ένας θρόμβος αίματος στο άριστερό μάτι. Οι γιατροί, που τον εξέτασαν τον απέδωσαν σε υπερκόπωσι και παρατεινομένη υπερέντασι, τού συνέστησαν δε απόλυτη ανάπαυσι. Ο Μπομπ όμως δέν έδωσε καμμιά σημασία στίς συμβουλές τους και εξακολούθησε νά ζή με τον συνηθισμένο εντατικό ρυθμό. Τώρα όμως πληρώνει άκριβά την αμέλειά του και κινδυνεύει νά χάση για πάντα το φώς του. Τον Μπομπ παρακολουθεί ο καθηγητής Ρής, τού Πανεπιστημίου της Κολούμπια, που θεωρείται ο πιό σπουδαίος οφθαλμίατρος τού κόσμου.

Όπως θά θυμούνται οι αναγνώστες μας κάτι παρόμοιο συνέβη πρό καιρού και στον Ιταλό κωμικό Τοτό, ο οποίος ύστερα από μακρόχρονη θεραπεία και ανάπαυσι κατώρθωσε νά ανακτήση το φώς του.

★ Δεύτερη θλιβερή είδησι ήταν ο θάνατος τού συμπαθούς κωμικού Λού Κοστέλλο, ο οποίος πέθανε από καρδιακή προσβολή σέ ηλικία 53 χρόνων. Ο Λού, που είχε σχηματίσει μαζί με τον Μπούτ Άμποτ ένα από τά πεζοφημότερα κωμικά ζευγάρια της σκόνης, είχε υποστή μιά πρώτη καρδιακή προσβολή εδώ και μιά βδομάδα και οι γιατροί πίστευαν πώς είχε περάσει ο κίνδυνος. Μιά δεύτερη κρίσι όμως έβαλε τέρμα στή ζωή τού κωμικού.

★ Το Παρίσι ετοιμάζεται από τώρα για νά υποδεχτή την άφιξι δυό από τά πιό λαμπρά άστέρια τού αμερικανικού κινηματογράφου: τη Μαίριλυν Μονρόε και τη Κίμ Νόβακ. Η πρώτη θά έρθη στην Ευρώπη για νά αναπαυθή και η δεύτερη για νά γυρίση το φίλμ «Δημιουργοί εικόνων». Σχεδόν συγχρόνως με την Κίμ, θά βρίσκεται στό Παρίσι και ο ατσαλένιος Ρασσήλ Τσυχίλλο, ο γνωστός Δομινικανός θαυματής της.

Σύντομες ειδησούλες

★ Γιά ν' αποφύγη τίς θαυμάστριές του, που τον ενοχλούσαν πότε με τά τηλεγραφήματά τους και πότε με τίς επισκέψεις τους, ο Ρόκ Χάτσον πήρε την απόφασι νά μετακομίση. Μένει τώρα σ' ένα θαυμάσιο κόττερο, που είναι αραγμένο πότε στο Μάλιμπου, πότε στη Σάντα Μόνικα και πότε σέ κάποιο άλλο όρμίσκο, που κανείς δέ μπόρεσε μέχρι στιγμής ν' ανακαλύψη.

★ Ο Φρέντ Άσταιρ αποφάσισε νά μή ξαναχορέψη. Τη δήλωσι αυτή την έκανε στο Χόλλυγουντ ενώ ετοίμαζε τίς βαλίτσες του για την Αύστραλία, όπου πηγαίνει για νά συναντήση την Άβα Γκάρντνερ και τον Τόνυ Πέρκινς, που γυρίζουν έκεί το φίλμ «Στην άμμουδιά».

★ Ο γυιός τού Τζόελ Μάκ Κρή, Τζόντυ Μάκ Κρή διέκοψε πρό μηνών την κινηματογραφική του καριέρα για νά κάνη τη στρατιωτική του θητεία. Τον Απρίλιο όμως παίρνει το απολυτήριό του και θά παντρευτή αμέσως την Τζέννιφερ Λή. Θά ξαναγυρίση δέ στά στούντιο, όταν θά τελειώση ο μήνας τού μέλιτος, που οι νεόνυμφοι θά τον περάσουν κάνοντας το γύρο τού κόσμου.

★ Η κόρη της Τζάννετ Λή και τού Τόνυ Κέρτις ωδηγήθηκε κατεπειγόντως σέ μιά κλινική, όπου υπεβλήθη αμέσως σέ εγχείρησι κήλης.

★ Η Ναταλία Βάρζι και ο Ντόν Μπάρρυ έχουν γίνει αχώριστοι. Ο Ντόν, που έχει παίξει δευτερεύοντες ρόλους σέ πολλά φίλμ τύπου «γουέστερν», είναι ο άντρας για τον οποίο η Σούζαν Χάιγουαρντ μαλλιστραβήχτηκε κάποτε με μιά πλουσία νέα τού Λος Άντζελες, που ήθελε νά της τον πάρη.

★ Μιά νέα Λόρεν έκανε την εμφάνισί της στο Χόλλυγουντ. Πρόκειται για τη νεαρά Μπάρμπαρα Λόρεν, μιά γοητευτική ξανθούλα με εκφραστικές καμπύλες, την οποία έχει πάρει υπό την προστασία του ο γνωστός κιθαριστής Ρίκυ Νέλσον.

— Άνάργυρε, έλα ώδ!

★ Ο δίγαμος, λέει ο Έρρολ Φλύνν, είναι ένας άντρας, που έχει μιά γυναίκα πάρα πάνω. Άλλά μήπως το ίδιο δέ συμβαίνει με πολλούς συζύγους, που δέ θεωρούνται δίγαμοι;—προσθέτει με πικρία ο διάσημος ήθοποιός.

★ Ο ρωσικής καταγωγής κωμικός Μίσα Άουερ, που είδαμε κοντά στη Μπριζίτ Μπαρντό στά φίλμ «Ξεφυλλίζοντας τη μαργαρίτα» και «Κορίτσια με μέλλον» ωδηγήθηκε έσχάτως σ' ένα νοσοκομείο της Πασσαντένα, ύστερα από μιά καρδιακή προσβολή. Η κρίσι όμως πέρασε και τώρα η κατάστασί του κρίνεται από τους γιατρούς ικανοποιητική. Ο Μίσα, που είναι ο πιό ψηλός απ' όλους τους συγχρόνους κωμικούς, είναι σήμερα 53 χρόνων.

★ Μιά σφυγμομέτρησι τής κοινής γνώμης στην Ολλανδία απέδειξε πώς τά πιό αγαπημένα άστέρια τών κατοίκων τών Κάτω Χωρών είναι κατά σειράν τά άκόλουθα: 1) Ρόμυ Σνάϊντερ, 2) Ντάννυ Καίη, 3) Μαρία Σέλλ, 4) Γιούλ Μπρύννερ, 5) Ίνγκριντ Μπέργκμαν, 6) Φράνκ Σινάτρα, 7) Μπριζίτ Μπαρντό, 8) Χόρστ Μπουχολτς, 9) Ζάν Γκαμπέν και 10) Άννα Μανιάνι.

★ Ο Φράνκ Σινάτρα, ο Μπίνγκ Κρόσμπυ και ο Ντήν Μάρτιν πρόκειται ν' αρχίσουν το γύρισμα μιάς ταινίας στην οποία θά υποδυθούν τρείς ιερείς: ένα καθολικό, ένα διαμαρτυρόμενο και ένα αγγλικανό.

★ Ο κωμικός Έντυ Κάντορ γιόρτασε πρό ημερών στό Χόλλυγουντ την 77η επέτειο των γενεθλίων του.

★ Ο Μάρλον Μπράντο άφησε τά μεγαλώσουν τά γένεια του. Αυτός και όχι ο Έρρολ Φλύνν, θά είναι ο πρωταγωνιστής τού φίλμ, που θά έχη γιά θέμα τη ζωή τού Κουσανέζου επαναστάτη Φιντέλ Κάστρο.

★ Ο Χορστ Μπουχολτς, ο οποίος γυρίζει τώρα ένα φίλμ στο Χόλλυγουντ, τηλεφωνεί καθημερινώς στη γυναίκα

Η Μύριαμ Μπρού

του Μύριαμ Μπρού, που γιά έπαγγελματικούς λόγους αναγκάστηκε νά παραμείνη στην Ευρώπη. Πιστεύεται πώς το μεγαλύτερο μέρος τής άμοιβής που θά εισπράξη ο Γερμανός καλλιτέχνης θά καταβληθή στην υπηρεσία τηλεπικοινωνιών γιά τά υπερπόντια και μακράς διαρκείας τηλεφωνήματα αυτά!

★ Ένας νέος γόης έφτασε στο Χόλλυγουντ κι' έγινε άμέσως περιζήτητος. Το όνομά του είναι Γιόργκε Γκίνλε και είναι Βραζιλιανός. Πρώτη του κατάκτησι ήταν η πρωταγωνίστρια του φίλμ «Χωράφι των πόθων» Τίνα Λουίζ.

★ Η Μαρία Σέλλ βρίσκεται και πάλι στην Αμερική, όπου γυρίζει γιά την τηλεόρασι την παλιά επιτυχία «Γιά ποιόν χτυπά η καμπάνα». Παίζει το ρόλο που έπαιξε άλλοτε η Ίνγκριντ Μπέργκμαν και έκοψε χάριν αυτού τά μαλλιά της. Η στάρ έχει παχύνει τελευταία και γι' αυτό ακολουθεί τώρα μιά αύστηρή δίαιτα: πίνει γάλα και τρώει μόνο βατόμουρα και πόπ-κόρν.

★ Ο Έρρολ Φλύνν πούλησε το νησάκι, που είχε άγοράσει πρό χρόνων στ' ανοιχτά της Τζαμάϊκας, καθώς και το μεγάλο ξενοδοχείο, που είχε άρχίσει νά χτίζη έκεί. Άγοραστής είναι ο Αμερικανός βουλευτής Πέρρυ Μπόσγουελ.

★ Η Μισέλ Μοργκάν τελείωσε στη Ρώρη το γύρισμα τού φίλμ «Σύντομοι έρωτες» κι' έφυγε άμέσως γιά το Βερολίνο, όπου θά πρωταγωνιστήση στο έργο «Γκράντ Οτέλ», παίζοντας το ρόλο, που είχε παίξει άλλοτε η Γκρέτα Γκάρμπο.

★ Ο κ. Ροζέ Φρέϋ, ο Γάλλος υπουργός των πληροφοριών, παρέδωσε τά «Μπράβο», τά γαλλικά "Οσκαρ τού μιούζικ χώλ, στούς δυό καλύτερους τραγουδιστές τού 1958: τη νέα τραγουδίστρια Δαλιδά και τον "Υβ Μοντάν.

★ Η Μαρίνα Βλαντύ και ο Ρομπέρ Όσσέν, ο άντρας της, που προσπαθούν πάντοτε νά παίζουν μαζί, τόσο στό θέατρο όσο και στον κινηματογράφο, βρήκαν δυό θέματα, που δέν άπαιτούν παρά δυό μονάχα ερμηνευτές. Το πρώτο, «Οι κατάσκοποι», το έγραψε ο ίδιος ο Όσσέν, θά σκηνοθετήση δέ ο ίδιος το φίλμ, στό οποίο θά είναι ο μοναδικός παρτεναίρ της γυναίκας του. Το δεύτερο είναι ένα θεατρικό έργο τού Βραζιλιανού συγγραφέως Πέντρο Μπλόχ. Τους δυό μοναδικούς ρόλους θά υποδυθούν οι δυό σύζυγοι, που θ' ανεβάσουν το έργο αυτό σ' ένα παρισινό θέατρο, τον προσεχή Όκτώβριο.

ΠΑΤ ΚΕΝΕΝΤΥ

ΕΤΑΙΡΙΑ ΕΡΩΤΙΚΩΝ ΜΝΗΜΩΝ ΡΑΤΑΝ

Χωρὶς λόγια.

— Δὲν εἶναι τίποτα! Διεπίστωσε ἁπλῶς, μετὰ τὸ ξεμασκάρεμα, πὼς ὅλη τὴ νύχτα, χόρευε μὲ τὴ γυναίκα του!

Ἡ ἐπίδρασι τοῦ φίλτρου.

ΕΙΔΥΛΛΙΑ

Ἡ Ἑλληνοπούλα κι' ὁ ξένος

ΗΤΑΝ πολὺ νέος ἀκόμη ὁ Ζὺλ Λαϐαλέτ. Νέος καὶ ὡραῖος εὐπατρίδης. Ἀπὸ τὴ μητέρα του, ἦταν γόνος τῆς μεγάλης οἰκογενείας τῶν Σαρπιγὶ κι' ὁ πατέρας του εἶχε κερδίσει τὸ βαθμὸ τοῦ στρατηγοῦ στοὺς Ναπολεόντειους πολέμους. Ὁ Ζὺλ, ποὺ εἶχε ἀκολουθήσει τὸ διπλωματικὸ στάδιο, ὑπηρετοῦσε τώρα ὡς πρῶτος γραμματέας στὴ γαλλικὴ πρεσϐεία τῶν Ἀθηνῶν. Ἐναντίον του κανεὶς δὲ μποροῦσε νᾶχη παράπονο. Ἰδιαίτερα στὸ παλάτι, ποὺ ἦταν ἕνας ἀπὸ τοὺς πιὸ τακτικοὺς ἐπισκέπτες του, «Ἀκριϐοφίλης φιλέλλην— γράϕει ὁ Ἱστορικὸς Γ. Ἀσπρέας—οὐδέποτε εἶχεν ἐκφρασθῆ κατὰ τῆς πολιτικῆς τῆς Ἑλλάδος καὶ συνησθάνετο ὅτι ἡ πολιτικὴ τοῦ Ὀθωνος δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ εἶναι ἄλλη, πλὴν ἐκείνης τῆς ὁποίας ἠκολούθει ἕως τότε.».

Ἐκεῖνο τὸ ἀνοιξιάτικο δειλινὸ τοῦ 1853, ἐνῶ ὁ Ζὺλ ἔκανε τὸ συνηθισμένο του περίπατο στὸ Πεδίο τοῦ Ἄρεως, ἕνα μικρὸ πολυτελέστατο ἁμάξι πῆγε καὶ στάθηκε κοντά του. Ὁ νεαρὸς Γάλλος ἔστρεψε ἀφηρημένος τὸ κεφάλι του καὶ κύτταξε πρὸς τὸ μέρος του. Ἀμέσως ὅμως ἔκανε μιὰ ϐυθειὰ ὑπόκλισι, καθὼς ἀναγνώρισε τὴν «ἐξ ἀπορρήτων κυρίαν τῆς τιμῆς τῆς ϐασιλίσσης» Πλούσκωφ, ποὺ τὸν κυττοῦσε μ' ἕνα παιδικὸ σχεδὸν χαμόγελο. Γιὰ τὴν κυρία Πλούσκωφ «πολλοὶ ἐϐεϐαίουν, ὅτι εἶχεν ὑπερϐῆ τὸ πεντηκοστὸν ἔτος τῆς ἡλικίας της. Ἀλλ' εἴτε τὸ εἶχεν ὑπερϐῆ, εἴτε ἐπλησίαζε νὰ τὸ ϕθάσῃ, ἐϕαίνετο γυναῖκα ἡ ὁποία εἶχεν δλη· τὴν ἐλξιν μιᾶς ὡριμώτητος τριανταπέντε ἐτῶν». Ἁπλώνοντας τὸ γαντοϕορεμένο της χέρι, τὸν ρώτησε μ' ἐνδιαϕέρον:

— Πῶς ἐσᾶσε, κύριε Λαϐαλέτ;

Ὁ Ζὺλ ὕψωσε τὰ ὡραῖα του μάτια κι' ἀπεκρίθησε:

— Ὅπως ἕνας γνήσιος Παρισινός, μακρυὰ ἀπὸ τὸ Παρίσι!

— Ὦ, προσέξετε! τὸν μάλλωσε ἐκείνη. Προσέξετε, γιατὶ αὐτὸ δὲν εἶναι διόλου κολακευτικὸ γιὰ τὸν τάπο ποὺ μᾶς ϕιλοξενεῖ.

Ὁ Λαϐαλὲτ δισμαρτυρήθηκε:

— Βιαστήκατε, κυρία μου, εἶπε. Ἂν ἐπρόκειτο νὰ ζήσω μακρυὰ ἀπὸ τὸ Παρίσι, θὰ προτιμοῦσα ἀπὸ κάθε ἄλλη χώρα, τὴν Ἑλλάδα.

— Δὲν ἀμϕιϐάλλω! Ἔκανε πειρακτικὰ τώρα ἡ κυρία Πλούσκωφ. Καὶ ϐεϐαίως ϑὰ προτιμούσατε νὰ κατοικήσετε κοντὰ στὴν Πόλη τοῦ Ἀδριανοῦ, ὅπου συγνάζετε τώρα τελευταῖα. Ὦ, μὴ διαμαρτύρεστε. Δὲν σᾶς κατασκοπεύω. Δικαιολογεῖσαι σᾶς ἄλλωστε νὰ πηγαίνετε ὅπου εἶναι ἡ προτίμησί σας...

Μ' ἕνα νάημα τοῦ χεριοῦ της ἡ κυρία Πλούσκωφ πρόστοιξε τὸν ἀμαξᾶ της νὰ συνεχίση τὸ δρόμο του. Ὁ Ζὺλ ξανάκανε μιὰ δεύτερη ὑπόκλισι κι' ἔμεινε μόνος μὲ σφιγμένα δόντια. Γιὰ πρώτη ϕορὰ ἴσως στὴ ζωή του, ἔνοιωσε νὰ τὸν πνίγῃ ὁ ϑυμός. Κάτι ψιθύρισε ἀνάμεσα στὰ χείλη του, μιὰ ἐπειδὴ πρόσεξε τὸν κόσμο νὰ τὸν κυττάζῃ περίεργα, συνέχισε δήϑεν ἀδιάϕορος τὸν περίπατό του. Ἡ ψυχή του ὡστόσο ἔϐραζε. Τὰ τελευταῖα ἐκεῖνα λόγια ποὺ τοῦ εἶχε πῆ ἡ κυρία Πλούσκωφ μὲ ϕανερὴ εἰρωνεία, τὸν εἶχαν πειράξει μὲ τὸ πορεπάνω. Βιαστικὰ ἐγκατέλειψε τότε τὸ Πεδίο τοῦ Ἄρεως, μὲ τὴν ἀπάϕαση νὰ γυρίσῃ στὴν πρεσϐεία, ὅπου ἦταν καὶ τὸ διαμέρισμά του. Σὰν ν' ἄλλαξε ὅμως γνώμη ξαϕνικά, πῆρε τὸ δρόμο ποὺ ἔϐγαζε πρὸς τὴν Πύλη τοῦ Ἀδριανοῦ. Εἶχε νυχτώσει. Ὁ «ϕανοκάρος» ἄναϐε τὰ δημόσια ϕανάρια, σέρνοντας ϐαρειὰ τὰ ϐήματά του. Ἦταν ὁ γέρο Σεραϕεὶμ Σαρόγλου, ποὺ ἔμεινε γνωστὸς μὲ τ' ὄνομα «Πετρέλαιος».

Ὁ Λαϐαλὲτ στάϑηκε μπρὸς σ' ἕνα δμορϕο κατάλευκο σπιτάκι, ἐκεῖ ποὺ χτίστηκε ἀργότερα τὸ μέγαρο τοῦ Ρούϑυ. Βαϑειὰ ἡσυχία ἁπλωνόταν ὁλόγυρα κοὶ μ' ὅλο ποὺ ἦταν νωρὶς ἀκόμη, ϑάλεγε κανεὶς πὼς εἶχαν περάσει τὰ μεσάνυχτα. Ὡστόσο, σ' ἕνα ἀπὸ τὰ παράθυρα τοῦ σπιτιοῦ ἐκείνου, ὑπῆρχε ἀκόμη κάποιο ἀμυδρὸ ϕῶς. Ὁ Ζὺλ ἔϐριξε μιὰ ϐιαστικὴ ματιὰ γύρω του. Δὲν εἶδε κανένα καὶ χωρὶς νὰ περιμένῃ περισσότερο, ἄρχισε νὰ ϕυρίζῃ ἐλαϕρὰ ἕνα σκοπὸ ἄγνωστο γιὰ τὴν Ἀρίζη ἐλαϕρά. Ἀμέσως σχεδὸν τὸ ϕῶς τοῦ παραϑυριοῦ ἔσϐυσε κι' ὕστερα ἀπὸ λίγο, μιὰ γυναικεία σκιὰ πρόϐαλε στὴν κιγκλιδωτὴ πόρτα τοῦ κήπου. Ἔτρεξε πρὸς τὸ μέρος της ὁ νέος κι' ἡ πόρτα ἄνοιξε ἀϑόρυϐα γιὰ νὰ περάσῃ.

— Συγχώρεσέ με, Δανάη! τῆς εἶπε ὁ Ζὺλ μὲ τὰ λίγα ἑλληνικὰ ποὺ μιλοῦσε. Συγχώρεσέ με, ποὺ σ' ἀνησύχησα τέτοια ὥρα. Ἀλλὰ μιὰ ἀκατανίκητη δύναμι, ἔϕερε πάλι τὰ ϐήματά μου κοντά σου. Σ' ἀγαπῶ καὶ μ' ἀγαπᾶς! Πῶς εἶναι δυνατὸν νὰ χωρισουμε, γιατὶ τὸ ϑέλουν οἱ ἄλλοι;

Μεσολάϐησε μιὰ μικρὴ διακοπή. Ὕστερα ἀκούστηκε ἡ ϕωνὴ τῆς κοπέλλας, γλυκειὰ καὶ τρυϕερή:

— Ἥλερα πὼς ϑἄρϑης. Καϑόμουν πίσω ἀπὸ τὸ παραϑύρι μου καὶ σὲ περίμενα. Ἡ καρδιά μου σὲ καρτεροῦσε ὑπομονετικὰ καὶ τὰ μάτια μου ἔκλαιγαν...

— Δὲ ϑέλω νὰ κλαῖνε τὰ μάτια σου, ἀγαπημένη μου! Γιατὶ εἶναι πλασμένα μόνο γιὰ τὴ χαρὰ καὶ τὴν εὐτυχία. Ἀποϕάσισα νὰ σὲ πάρω καὶ νὰ ϕύγουμε. Θὰ πᾶμε νὰ ζήσουμε στὸ Παρίσι. Ἐκεῖ, μακρυὰ ἀπὸ τὶς κακίες τοῦ κόσμου, ϑὰ ζήσουμε ὁ ἕνας γιὰ τὸν ἄλλον. Αὔριο κιόλας, ϑἄρϑω νὰ σὲ ζητήσω ἀπ' τὸν πατέρα σου.

Ἡ πεντάμορϕη νέα τοῦ ἔπιασε τὰ χέρια.

—"Οχι, ἀποκρίϑηκε. Δὲ ϑέλω νὰ καταστρέψῃς τὸ μέλλον σου γιὰ μένα. Δὲν ἔχω δικαίωμα νὰ δεχτῶ αὐτὴ τὴ ϑυσία. Κι' ὕστερα, μὴν ξεχνᾶς πὼς ἡ μεγάλη κυρία τοῦ πολιτιοῦ ἐνδιαϕέρεται γιὰ σένα.

— Ἡ κυρία Πλούσκωφ; Ἦταν μιὰ ἀνόητη περιπέτεια, ποὺ λίγο ἔλειψε νὰ μᾶς χωρίσῃ. Δὲ ϑέλω πιὰ νὰ τὸ ϑυμᾶσαι, Δανάη. Μπρὸς στὴν ἀγάπη σου, δὲ ϐάζω τίποτ' ἄλλο...

Ἡ Δανάη ἦταν ϑυγατέρα ἑνὸς παλαιοῦ ἀγωνιστῆ, τοῦ Κυριακούλη Μελέτη. Ἡ ὁμορϕιά της ἦτον ϕημισμένη σ' ὅλη τὴν Ἀθήνα καὶ πολλὰ ἀρχοντόπουλα, τῆς ἔστελναν προξενιὰ καὶ μηνύματα. Ὅμως ἡ κοπέλλα, χωρὶς νὰ εἶναι καμμιὰ ἀκατάδεχτη, ἔλεγε στὸν πατέρα της πὼς δὲν εἶχε σκοπὸ νὰ παντρευτῇ.

— Θἄς τὸ λοιπὸν νὰ μείνῃ στὸ ράϕι; τὴ ρωτοῦσε ἐκεῖνος. Μάνα δὲν ἔχεις. Ἀδέλϕια δὲν ἔχεις. Ποιὸς ϑὰ σὲ κυττάξῃ, ἄμα κλείσω τὰ μάτια μου;

Ἡ Δανάη τὸν ἀγκάλιαζε καὶ τὸν ϕιλοῦσε.

— Εἶσαι νέος ἀκόμη, τοῦ ἔλεγε. Γιατὶ συλλογιέσαι τὸ ϑάνατο; Δὲν εἶσαι εὐχαριστημένος ποὺ δὲ ϑέλω νὰ σ' ἀϕήσω;

—"Οχι, κανένας πατέρας δὲ ϑέλει νὰ ϐλέπῃ τὸ κορίτσι του νὰ μαραζώνῃ. Σκέψου το καλά, Δανάη. Τὶς προάλλες, ἔϐλεξες τὸ γυιὸ τοῦ Κίτσου ϕωτομάρα ποὺ σ' ἤϑελε γυναίκα του. Χτὲς πάλι, ἀρνήϑηκες στὸ Δημητράκη Ἀναγνωστόπουλο. Ἂν ἀγαπᾶς κάποιον ἄλλον, πέσ'μου το. Ὁρκίζομαι στὸ Θεὸ ποὺ μ' ἀκούει, νὰ πάω νὰ σοῦ τὸν ϕέρω ἐδῶ ὁ ἴδιος...

Δάϕρυσε ἡ νέα μὲ κεῖνα τὰ λόγια τοῦ γέρου της καὶ λίγο ἔλειψε νὰ πέσῃ στὴν ἀγκαλιά του καὶ νὰ τοῦ πῇ τὴν ἀλήϑεια. Νὰ τοῦ ἐξομολογηϑῇ τὸ μεγάλο μυστικό, ποὺ κατέτρωγε τὴν ψυχή της. Συγκρατήϑηκε ὅμως. Γιατὶ δὲν ἦταν μικρὸ πρᾶγμα νὰ ϕανερώσῃ στὸν πατέρα της πὼς, ὁ ἄνϑρωπος ποὺ ἀγαποῦσε, δὲν ἦταν Ἕλληνας, ἀλλὰ ξένος. Ὅτι συναντιόταν κρυϕὰ τὶς νύχτες μαζί του, πότε στὸν κῆπο τοῦ σπιτιοῦ τους καὶ πότε, στὶς κατάϕυτες ὄχϑες τοῦ Ἰλισσοῦ. Μὲ τὸν Ζὺλ Λαϐαλέτ, ἡ Δανάη εἶχε συναντηϑῇ γιὰ πρώτη ϕορὰ στὸ Πεδίο τοῦ Ἄρεως, «ὅπου εὑρίσκοντο οἱ νεοκτιστοι στρατῶνες τοῦ ἱππικοῦ καὶ ἐπαιάνιζεν καθημερινῶς καὶ περὶ τὰς δειλινὰς ὥρας ἡ μεγάλη μουσικὴ τῆς ϕρουρᾶς. Οἱ κάτοικοι τῆς πρωτευούσης συνεκεντροῦντο ἐκεῖ διὰ ν' ἀπολαύσουν τὴν μοναδικὴν ταύτην ψυχαγωγίαν. Τῆς κοσμικῆς δ' ἐκείνης συγκεντρώσεως οὐχὶ σπανίως συμμετεῖχε καὶ ἡ Αὐλή. Ἄλλοτε ὁ Ὄθων, ἄλλοτε ἡ Ἀμαλία ἢ καὶ ἀμϕότεροι διευϑύνοντο ἐϕιπποι μετὰ μικρᾶς ἀκολουθίας αὐλικῶν καὶ διέρχιζαν ἐπονειλημμένοι καὶ τῆς μουσικῆς παιανιζούσης τὸν Ἐθνικὸν "Ὑμνον».

Ἐκεῖνο τὸ δειλινό, εἶχε πάει ἐκεῖ κι' ἡ Δανάη μὲ τὸν πατέρα της. Ξαϕνικά, ἐνῶ ὁ γέρο Κυριακούλης Μελέτης κουβέντιαζε μὲ τοὺς παλιούς του ϕίλους, ἡ πεντάμορϕη νέα ἔνοιωσε κάτι παράξενο. Ἀσυναίσϑητα, ἔστρεψε τὸ κεϕάλι της καὶ κύτταξε. Καὶ τότε εἶδε: Εἶδε τὰ μάτια ἑνὸς νέου, μὲ ϕράγκικη ϕορεσιά, νὰ εἶναι καρϕωμένα πάνω της. Ἕνα χαμόγελο εὐγενικὸ πλανιόταν στὰ χεῖλη του. Καὶ καϑὼς πρόσεξε πὼς τὸν παρατηροῦσε, ἔκανε μιὰ ἐλαϕρειὰ ὑπόκλισι γεμάτη χάρι, ποὺ ϑύμιζε τοὺς παλιοὺς ἱππότες τῶν παραμυϑιῶν. Ἡ καρδιὰ τῆς Δανάης χτύπησε ἀτάκτα. Τὴν ἔπνιξε ϑαρρεῖς ἡ συγκίνησι καὶ μιὰ μυστικὴ, ἀδούλα ϕορά, ἀνάϐλυσε στὴν ψυχή της. Ὅμως τὴν ἴδια στιγμὴ τὸ καϑάριο της ϐλέμμα ϑόλωσε, καϑὼς εἶδε τὸν ἄγνωστο ϑαυμαστή της νὰ κουϑεντιάζῃ μὲ τὴν κυρία Πλούσκωφ, τὴν «ἰδιαιτέρα τῆς ϐασιλίσσης».

Ἡ κυρία Πλούσκωφ, δὲν ἔκανε κομμιὰ προσπάϑεια νὰ κρύψῃ τὰ αἰσϑήματά της, γιὰ τὸν ὡραῖο εὐπατρίδη. Πέρασε τὸ χέρι της στὸ μπράτσο του καὶ τὸν παρέσυρε μαζί της, στὴ μικρὴ ἄμαξα ποὺ περίμενε λίγο πιὸ πέρα. Ὁ νεαρὸς ξένος ἔριξε μιὰ τελευταία ματιὰ πρὸς τὸ μέρος τῆς Δανάης κι' ὕστερα ἀπὸ λίγο, τὸ ἁμάξι ἀπομακρυνόταν ὁλοταχῶς πρὸς τὴν ὁδὸ Πατησίων.

— Ποιὰ ἦταν αὐτὴ ἡ κυρία; ρώτησε ἡ ἀρχοντοπούλα μιὰ ϕίλη της ποὺ στεκόταν σιμά της. Νομίζω πὼς τὴν ἔχω ξαναδῆ...

— Δὲ γνωρίζεις λοιπὸν τὴ μεγάλη κυρία; ρώτησε ξαϕνισμένη ἐκείνη. Εἶναι ἡ ἰδιαίτερα τῆς ϐασιλίσσας, ἡ κυρία Πλούσκωφ. Λένε πὼς ἔϐεψε: Τὸν Ζὺλ Λαϐαλέτ, γραμματέα τῆς γαλλικῆς πρεσϐείας.

Ὅταν ἐκεῖνο τὸ ϐράδυ γύρισε στὸ σπίτι της, ἡ μικρὴ νέα ἦταν ἀμίλητη καὶ συλλογισμένη. Τὸ πρόσεξε αὐτὸ ὁ πατέρας της καὶ τὴ ρώτησε τί ἔχει. Ἡ Δανάη δικαιολογήϑηκε πὼς πονοῦσε τὸ κεϕάλι κι' ἀποτραϐήχτηκε στὸ δωμάτιό της γιὰ νὰ κοιμηϑῇ. Ἀντὶ ὅμως νὰ ξαπλώσῃ στὸ κρεϐάτι της, ἄνοιξε τὸ παράθυρό της κι' ἔμεινε ἐκεῖ ρεμϐάζοντας πολλὴ ὥρα. Ἡ ἀνοιξιάτικη νύχτα ἦταν ὁμορϕη. Οἱ πικροδάϕνες, ποὺ γέμιζαν τότε τὶς ὄχϑες τοῦ Ἰλισσοῦ, σκόρπιζαν ὁλόγυρα τὸ ἀποπνιχτικὸ ἄρωμά τους. Ἡ κοπέλλα ἀναστέναξε

ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΟΝΟΥ

ϐοηϑειά κι' ἑτοιμάστηκε νὰ μπῇ μέσα. Δὲν πρόλαϐε ὅμως. Τὴν ἴδια στιγμὴ εἶδε κάποιον νὰ περνᾶ ἔξω ἀπ' τὰ κάγκελα τοῦ κήπου της. Καὶ ὁ «κάποιος» αὐτὸς δὲν ἦταν ἄλλος ἀπὸ τὸν ἀπογευματινὸ ϑαυμαστή της. Δὲν ἦταν ἄλλος ἀπὸ τὸν Λαϐαλέτ, ποὺ τόση ἐντύπωσι τῆς εἶχε κάνει. Τρέμισε παράξενα ἡ καρδιὰ της κι' ἐνῶ σκεϕτόταν ὅτι τὸ πιὸ σωστὸ ἦταν νὰ μπῇ μέσα καὶ νὰ κλείσῃ ἀμέσως τὸ παράθυρό της, στάϑηκε καρϕωμένη ἐκεῖ, παρακαλώντας τὸ Θεὸ νὰ τὴν ἀντιληϕϑῇ ὁ ἐρχνεῖς ξένος.

Ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ ϐράδυ, ἡ περίπατος τοῦ Ζὺλ στὸ ϐρόμο ποὺ κατοικοῦσε ἡ Δανάη, εἶχε καϑιερωϑῇ. Ὁ Γάλλος ϕαινόταν τρελλὰ ἐρωτευμένος μαζί της. Ἔτσι, ἡ μικρὴ νέα, ἀποϕάσισε μιὰ νύχτα νὰ τοῦ μιλήσῃ. Κατέϐηκε ἀϑόρυϐα ἀπ' τὸ σπίτι, ϐγῆκε στὸν κῆπο καὶ στάϑηκε μπρὸς στὰ κάγκελά του, σιωπηλὴ κι' ὀνειροπαρμένη. Τὴν εἶδε ἐκεῖνος καὶ χωρὶς δισταγμό, τὴν πλησίασε καὶ τῆς ἅπλωσε τὸ χέρι.

— Ἐπὶ τέλους, τῆς εἶπε. Νάμιζα πὼς δὲ ϑὰ κατώρϑωνα νὰ σᾶς μιλήσω ποτέ.

Ἡ Δανάη δὲν ἀποκρίϑηκε. Κι' ὁ Ζὺλ συνέχισε:

— Εἴσαστε μιὰ λεπτή, ἀγοπημένη ὑπαρξι! Ἂν ἤμουν ποιητής, ϑὰ σᾶς ἔγραϕα τοὺς ὡραιότερους στίχους.

— Εἶμαι μιὰ ἁπλὴ κοπέλλα, ἀπάντησε μὲ εἰλικρίνεια ἡ Δανάη. Δὲν καταλαϐαίνω πολλὰ πράγματα. Ἐσεῖς γεννηϑήκατε μιὰ χώρα ἐλεύϑερη. Ἡ δική μου ὅμως, ζρούσε ὡς τώρα στὸ σκοτάδι. Τί μποροῦμε λοιπὸν νὰ ποῦμε οἱ δυό μας;

Ὁ Λαϐαλὲτ ἔσκυψε καὶ τῆς ϕίλησε τὰ χέρια.

— Ἡ μόρϕωσι δὲν κάνει πάντα τὸν ἄνϑρωπο, τῆς εἶπε. Γιὰ μένα, ἀξίζετε περισσότερο ἀπ' ὅλα τὰ μορϕωμένα κορίτσια τῆς πατρίδας μου. Μοῦ ϕτάνει ἡ ψυχή σας ποὺ εἶναι ἑλληνική. Μοῦ ἀρκοῦν τὰ μάτια σας, ποὺ εἶναι ἕνα κομμάτι ἀπὸ τὸν Ἀττικὸ οὐρανό. Σᾶς ἀγαπῶ! Κι' ἂν ποτὲ μ' ἀγαπήσετε κι' ἐσεῖς, ϑὰ εἶμαι ὁ πιὸ εὐτυχισμένος ἄνϑρωπος τοῦ κόσμου...

Μέρα μὲ τὴν ἡμέρα, ϕούντωνε τὸ τρυϕερὸ ἐκεῖνο αἴσϑημα, τοῦ Γάλλου καὶ τῆς Ἑλληνοπούλας. Ἕνα ϐράδυ ὡστόσο, ἡ Δανάη ἔπεσε κλαίγοντας στ' ἀναφυλλητά της, τοῦ ψιϑύρισε πὼς ἔπρεπε νὰ χωρίσουν. Νὰ χωρίσουν γιὰ πάντα.

— Γιὰ ποιὸ λόγο; τὴ ρώτησε ἔντρομος ἐκεῖνος. Γιατὶ ϑὲς νὰ χωρίσουμε, τώρα ἀκριϐῶς ποὺ ἔπλεκα τὰ πιὸ ὡραῖα ὄνειρα γιὰ σένα;

Ἡ Δανάη κούνησε λυπημένα τὸ κεϕάλι της.

— Δὲν ἤϑελα νὰ σοῦ τὸ πῶ, γιατὶ ὑποσχέϑηκα νὰ κρατήσω κλειστὸ τὸ στόμα μου, ἀπάντησε. Μὰ δὲ μποροῦσα νὰ τὸ κάνω. Δὲν ἤϑελα νὰ χωρίσουμε χωρὶς καμμιὰ ἐξήγησι.

— Μίλησέ μου! τὴν παρακάλεσε ὁ Γάλλος. Μὴ μ' ἀϕήνῃς περισσότερο σ' αὐτὴ τὴν ἀγωνία.

— Σήμερα τὸ πρωῒ ποὺ ἔλειπε ὁ πατέρας μου, μ' ἐπισκέϕτηκε ὁ κύριος Ντεσάρμ...

Ὁ Λαϐαλὲτ τινάχτηκε πίσω.

— Ὁ Ντεσάρμ; ρώτησε σάν νὰ μὴν πίστευε στ' αὐτιά του. Ὁ μυστικοσύμϐουλος τῆς κυρίας Πλούσκωφ;

— Αὐτός. Ἔμοϑε, λέει, ὅτι μ' ἀγαπᾶς κι' ὅτι ἔχεις σκοπὸ νὰ μὲ παντρευτῇς. Αὐτὸ ὅμως ϑὰ σοῦ καταστρέψῃ τὸ μέλλον. Σὲ προορίζουν γι' ἀνώτερη ϑέσι, ἐνῶ μὲ τὸ γάμο σου τὰ γκρεμίζεις ὅλα!

Μὲ χέρια ποὺ ἔτρεμαν ἐλαϕρά, τοῦ χάϊδεψε τρυϕερὰ τοὺς κροτάϕους.

— Συμϕωνῶ μαζί τους, ἀγαπημένε μου! συνέχισε. Ἂν μὲ παντρευτῇς, ϑ' ἀλλάξουν ὅλα στὴ ζωή σου. Ἄλλωστε ἐγὼ δὲν εἶμαι κατάλληλη γιὰ νὰ μπῶ στὸν κύκλο σου. Πρέπει νὰ καταλάϐῃς τὸ σωστό. Ἐμένα μὴ μὲ σκέϕτεσαι. Συλλογίσου τὸν ἑαυτό του καὶ τὸ μέλλον σου...

— Τὸ μέλλον μου εἶσ' ἐσύ! ϕώναξε ξεσπάζοντας ὁ Ζὺλ. Ξέρω ποιὸς τὰ δημιουργεῖ ὅλ' αὐτά, μὰ ἀδιαϕορῶ γιὰ τὶς συνέπειες. Γνωρίζει τὴν κυρία Πλούσκωφ;

Ἡ Δανάη χαμογέλασε πικρά.

— Τὴ γνωρίζω. Ὅπως γνωρίζω ὅτι σ' ἀγαπάει. Ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ μοῦ μίλησε ὁ κύριος Ντεσάρμ, κατάλαϐα πὼς αὐτὸ ἦταν δική της ἐνέργεια. Μὰ δὲν τὴν κατηγορῶ. Ἔχει κάϑε δικαίωμα νὰ κάνῃ τὰ πάντα, γιὰ νὰ σὲ ξαναπερδίσῃ. Κι' αἰ πρέπει νὰ σὲ χερδίσῃ, Ζὺλ! Ἡ κυρία Πλούσκωφ εἶναι ὁμορϕη καὶ παντοδύναμη. Θὰ μποροῦσε νὰ σ' ἀνεϐάσῃ ψηλά, ὡς ἐκεῖ ποὺ μήτε ἐσὺ δὲν τὸ φαντάζεσαι...

— Ἡ κυρία Πλούσκωφ, ϑὰ μποροῦσε νὰ εἶναι μητέρα μου! ἀποκρίϑηκε ὁ Γάλλος. Κι' ὕστερα δὲ ϑάϑελα ν' ἀνέϐω ψηλά, παρὰ μονο μὲ τὴν ἀξία μου. Ναί, ἔκανα σϕάλματα καὶ πρέπει νὰ τ' ὁμολογήσω. Τῆς ἔδωσα περισσότερο ϑάρρος ἀπ' ὅσο ἔπρεπε. Κάναμε μακρυνοὺς περιπάτους οἱ δυό μας στὶς ϕαϑιρικὲς ἀκτές. Μὰ εἴμαι νέος καὶ ἄντρας. Δὲ ϕανταζόμουν ὡστόσο πὼς ϑὰ μὲ ἤϑελε γιὰ πάντα δικό της. Πὼς ϑὰ ϕεράτανε τόσο ταπεινά, ὥστε νὰ σοῦ στείλῃ ἐδῶ τὸν Ντεσάρμ...

—Κι' ὅμως πρέπει νὰ χωρίσουμε, ἀγαπημένε μου! ἀπάντησε μὲ ϑέρμη ἡ Δανάη. Καταλαϐαίνεις ποιὸ ϑὰ εἶναι τὸ ἀποτέλεσμα, ἂν ὅλη αὐτὴ ἡ ὑπόϑεσι ϕτάση στ' αὐτιὰ τοῦ πατέρα μου!; Ἡ κυρία Πλούσκωφ ϐέβαια, δὲ ϑὰ περιοριστῇ ὡς ἐδῶ. "Οταν δῇ πὼς ὁ κύριος Ντεσάρμ ἀπέτυχε στὸ νὰ μὲ πείσῃ, σίγουρα ϑὰ ϐάλῃ κάποιον ἄλλον νὰ τὸ ψιϑυρίσῃ στὸν καλό κι' ἀνύδεο γέρο μου...

Τὸν ἀγκάλιασε, τὸν ϕίλησε τρυϕερὰ καὶ συμπλήρωσε:

—"Αν μ' ἀγαπᾶς ἀληϑινά, ϕύγε! Φύγε, χωρὶς νὰ μοῦ πῇς λέξι. Ἀλλοιῶς, ὁ χωρισμός μας ϑὰ εἶναι δύσκολος.

— Δανάη...

— Οἱ δρόμοι μας πρέπει νὰ χωρίσουν, Ζὺλ! Σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὴν ἀγάπη ποὺ μοῦ χάρισες. Καὶ, ὁρκίζομαι στὸ Θεό, νὰ μὴ σὲ ξεχάσω ποτέ...

"Εϕυγε τρέχοντας ἡ κοπέλλα καὶ ξαναγύρισε στὸ δωμάτιό της, πνιγμένη σ' ἕνα ϐουϐὸ κλάϐμμα. Πέρασαν τρεῖς μέρες ἀπὸ τότε, ὥσπου ἔϐγινε ἡ συνάντησι ἐκείνη τῆς κυρίας Πλούσκωφ καὶ τοῦ Λαϐαλέτ στὸ Πεδίο τοῦ Ἄρεως, ποὺ περιγράϕαμε στὴν ἀρχή. Ὅπως εἴδαμε ὅμως, ὁ Ζὺλ ξαναπέρασε ἀπὸ τὸ σπιτάκι τῆς Δανάης, κι' ὕστερα ἀπὸ λίγο, οἱ δυὸ νέοι ξανασμίξανε μὲ περισσότερη τώρα ϑέρμη. Ἀϕοῦ συμϕωνήσαν πάνω σ' ὡρισμένα πράγματα, παρουσιάστηκε ὁ Γάλλος τὴν ἑπομένη τὸ πρωῒ στὸ γέρο Μελέτη καὶ, χωρὶς πολλὰ λόγια, τοῦ ζήτησε γυναῖκα τὴ ϑυγατέρα του.

— Εἶμαι ξένος, τοῦ εἶπε μὲ εἰλικρίνεια στὸ τέλος. Ἀγαπῶ ὅμως τὴν Ἑλλάδα σάν δεύτερη πατρίδα μου. Ἡ παλιὰ καὶ ἡ νέα της δόξα, εἶναι καὶ δική μου. Μὲ τὴν ἴδια λαχτάρα ἀγαπῶ καὶ τὴ Δανάη. Ξέρω πὼς δὲ ϑάϑελες ν' ἀποχωριστῆς καὶ νὰ τὴν ἀϕήσῃς νάρϑῃ στὴ Γαλλία. Ἔλα ὅμως κι' ἐσὺ μαζί της. Στὸν τάπο μου, ϑὰ ϐρῆς πολλοὺς νὰ κουβεντιάζουν γιὰ πολέμους. Ὁ πατέρας μου εἶναι στρατηγὸς καὶ πολέμησε χρόνια ἀλλοκληρα στὸ πλευρὸ τοῦ Ναπολεόντος.

Ὁ γέρο Κυριακούλης τὸν κύτταξε στὰ μάτια.

— Μὴ χαντς ἄδικα τὰ λόγια σου, παιδί μου, ἀπάντησε μὲ ἀπλότητα. Θάμουνα ἀληϑινὰ εὐτυχιαμένος ἂν δεχόταν ἡ ϑυγατέρα μου νὰ σὲ παντρευτῇ. Μὰ δὲν πιστεύω νὰ δεχτῇ. Μέχρι σήμερα, ἐϐιωξε πάνω ἀπὸ δέκα ϕορὲς τὴν τύχη της...

Δὲν πρόλαϐε ν' ἀποτελειώσῃ τὴ ϕράσι του κι' ἡ Δανάη πρόϐαλε στὸ ἀνοιγμα τῆς πόρτας. Ντροπαλὴ καὶ πεντάμορϕη, πῆγε καὶ στάϑηκε σιμὰ στὸν Ζὺλ Λαϐαλέτ.

—"Ἐϐιωχνα τὴν τύχη μου, γιατὶ ἀγαποῦσα μόνο αὐτόν! εἶπε στὸν ἔκπληκτο πατέρα της. Τώρα ὅμως ποὺ ἦρϑε καὶ μὲ ζήτησε, δὲ ντρεπομαι ποὺ τὸ λέω. Δῶσε μας λοιπὸν τὴν εὐχή σου καὶ ϕίλησέ μας...

Σ' ἀν ϐόμβα ἔσκασε ἡ εἴδησι στὴν Ἀθήνα ὅτι ὁ Ζὺλ Λαϐαλὲτ κι' ἡ Δανάη τοῦ Κυριακούλη Μελέτη, ϑὰ παντρευόντουσαν τὴν ἐρχόμενη Κυριακή. Ἐκείνη ὅμως ποὺ ξαφνιάστηκε ἀκόμη περισσότερο, ἦταν ἡ κυρία Πλούσκωφ. Μὲ πληγωμένο τὸν ἐγωϊσμό της, ἔκανε ἀμέσως διαϑήματα στὸ Γάλλο πρεσϐευτὴ νὰ ματαιώσῃ τὸν «ἀνάρμοστον» αὐτὸ γάμο. Ἐκεῖνος ὅμως τῆς ἀπάντησε πὼς δὲν εἶχε πιὰ κανένα δυσαίρεμα νὰ ἐπέμβῃ, «ἐπειδὴ ὁ Λαϐαλὲτ εἶχε καταϑέσει παραίτησιν τὴν πρωΐαν τῆς προτεραίας». Ἡ κυρία Πλούσκωφ κόντεψε νὰ τρελλαϑῇ ἀπὸ πεῖσμα κι' ἀγανάκτησι. Προσπάϑησε τότε νὰ συναντήσῃ τὸν ἴδιο «ἵνα τὸν» μεταπείσῃ διὰ τὴν πρωτάκουστον ἀπόϕασίν του». Ἀλλὰ δὲν κατάϕερε τίποτε, ἐπειδὴ δὲν τὸν ϐρῆκε πουϑενά. Ἔτσι ὁ γάμος τῶν δύο νέων ἔγινε χωρὶς ταμπακονοῦρες, πρῶτα στὴν Καϑολικὴ ἐκκλησία τῶν Καπουκίνων καὶ κατόπιν στὸν Ἅγιο Νικόλα τὸ Ναυαγοϐᾶ. Καὶ τὸ ἴδιο ἐκεῖνο ἀπόγεμα, τρεῖς ἄνϑρωποι ἔϕευγαν ἀπὸ τὸ λιμάνι τοῦ Πειραιῶς: Ὁ Ζὺλ, ἡ Δανάη κι' ὁ γέρο Μελέτης. Ἕνα ἀπὸ τὰ ὡραιότερα εἰδύλλια τῆς ἐποχῆς τοῦ "Ὀθωνος, ἐκλεινε γιὰ πάντα τὴ ρωμαντικὴ του αὐλαία.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΒΗΛΑΡΑΣ

'Ο Ζάν ὁλόχαρος παρέσυρε τὴν ὁμορφη μπαγιαντέρα στὴν αἴθουσα τοῦ χορου.

ΑΠΟΚΡΗΑΤΙΚΗ Ρατσού

Τὸ κέφι εἶχε ἐκεῖνο τὸ βράδυ ὁ κόσμος μέσα στὸ ὑπόγειο καμπαρέ! 'Η νύχτα τοῦ καρναβαλιοῦ εἶχε μεθύσει ὅλους, τοὺς εἶχε κάνει νὰ πίνουν ἀσταμάτητα, νὰ γελᾶνε νὰ χορεύουνε!... 'Η ὀρχήστρα ἔπαιζε ἔξαλλους ρυθμούς! Ἕνας γενικὸς πυρετὸς ἄγριας χαρᾶς εἶχε ἀγκαλιάσει ὅλους καὶ τοὺς ἔκανε νὰ χεμίζουνε τὴν πίστα καὶ τὰ τραπεζάκια μὲ γενικὸ ἠλεκτρισμό!

'Ο Γιάννης Μαργέτης ἔπινε μόνος του σὲ μιὰ γωνιὰ τοῦ κέντρου. Βρισκόταν ἀπὸ νωρὶς σὲ ἕνα χορό, ἀπὸ κεῖ εἶχε ξεπέσει σὲ μιὰ ταβέρνα, κι' ὕστερα, χωρὶς νὰ ξέρη κι' αὐτὸς πῶς, εἶχε βρεθῆ μέσα στὸ ὑπόγειο αὐτὸ καμπαρὲ μόνος του. 'Η παρέα του εἶχε ἀνεξήγητα χαθῆ... Δὲν τὸν ἐνοιαζε ὅμως, γιατὶ τὸ μεθύσι τὸν εἶχε κάνει νὰ βρίσκεται σὲ μιὰ κατάστασι μακαριότητος, ποὺ λίγο ἀπεῖχε ἀπὸ τὴν ἀπόλυτη εὐτυχία. Δὲν εἶχε πάψει νὰ πίνη. Καί, πίνοντας, τραγουδοῦσε καὶ φώναζε...

Ὅταν, σὲ μιὰ στιγμή, εἶδε πλάϊ του μιὰ γυναῖκα. Μέσα ἀπὸ τὴν ὁμίχλη τοῦ μεθυσιοῦ του μπόρεσε νὰ διακρίνη ὅτι φοροῦσε μάσκα.

Ἄκουσε τὴ φωνή της νὰ μιλάη σιγὰ στὸ αὐτί του:

— Τί ἔγινε ἡ παρέα σου, Γιάννη;...

Προσπάθησε νὰ τὴ δῆ πιὸ καλά... Γιὰ νὰ λέη τὸ ὄνομά του, θὰ πῆ ὅτι τὸν ἤξερε...

— Ποιὰ εἶσαι... τὴ ρώτησε.

— Δὲν ἔχει καμμιὰ σημασία ποιὰ εἶμαι!... τοῦ ἀποκρίθηκε. Δὲ σοῦ φτάνει μόνο ὅτι σὲ ξέρω;...

Προσπάθησε νὰ τῆς βγάλη τὴ μάσκα· δὲν κατάφερε ὅμως παρὰ νὰ ἀναποδογυρίση τὴ μπουκάλα του...

— Οὐ!... Τί ἔκανες! τὸν μάλλωσε ἡ ἄγνωστη. Εὐτυχῶς ὅτι δὲν εἶχε πολὺ κρασί...

— Τὸ πιὸ πολὺ τὸ ἤπια!... ψιθύρισε μὲ καμάρι ὁ μεθυσμένος.

— Μὲ γειά σου καὶ μὲ χαρά σου!... Φώναξε τώρα τὸ γκαρσόνι νὰ μᾶς φέρη κι' ἄλλη μπουκάλα γιὰ νὰ πιῶ κι' ἐγώ!...

Πρόθυμος ὁ Μαργέτης παράγγειλε κρασὶ καὶ φροῦτα. Κέρασε τὴν ἄγνωστη, ἤπιε κι' αὐτός.

Ὕστερα προσπάθησε νὰ φωτίση τὴν ἀνωνυμία της. Δὲν τὸ κατάφερνε: 'Η γυναῖκα μὲ τὴ μάσκα ἤτανε κι' ἐπέμενε νὰ μείνη ἄγνωστη...

Τὴ χόρεψε, τὴ φίλησε ἀπάνω στὸ χορὸ—ἀλήθεια, τί γλυκὰ χεῖλια ποὺ εἶχε!...—, ὕστερα ἤπιε πάλι μαζί της... Τὸ κρασὶ τὸν ἔκανε ἐκδηλωτικό· Ἔπιασε τὰ χέρια της καὶ τῆς ψιθύρισε τὰ πιὸ γλυκὰ λόγια ἀγάπης.

— Δὲν εἶναι ἡ πρώτη φορὰ ποὺ τὰ ἀκούω ἀπὸ σένα... τοῦ ψιθύρισε μελαγχολικά.

— Γιατί;... Σοῦ τὰ ἔχω ξαναπῆ;...

—"Ας ποῦμε ναί... "Ας ποῦμε ὅτι εἶμαι μιὰ παλιὰ περιπέτειά σου... "Ας ποῦμε ὅτι κάποτε μοῦ μίλησες τρυφερά, κι' ἐγὼ ἄς ποῦμε ὅτι ἀπὸ τὴν ἄκριτη ἕνωσί μας βγῆκε, σὰ συνέχεια τῶν φιλιῶν μας, ἕνα παιδί... Τί σημασία ὅμως ἔχουν ὅλα αὐτά;... Τί σημασία ἔχει τὸ ἂν ἔγινα δυστυχισμένη, ἂν πόνεσα, ἂν κουρελιάστηκα, ἂν, μετὰ τὴν ἄστοργη ἐγκατάλειψί σου, εἶχα νὰ ἀντιμετωπίσω καὶ τὴν περιφρόνησι τοῦ κόσμου;... Ἐγὼ πάντα κράτησα τὴν ἀνάμνησί σου σὲ μιὰ γωνιὰ τῆς καρδιᾶς μου ποὺ ἔμεινε δική σου— μόνο δική σου!...

'Ο Μαργέτης ἄκουγε. Πόσα τοῦ θύμιζε αὐτὴ ἡ φωνὴ ποὺ προσπαθοῦσε νὰ διαλύση τὸ μεθύσι του γιὰ νὰ φτάση ὡς τὰ βάθη τοῦ μυαλοῦ του!

Ἔσφιγγε καὶ τὰ δυὸ χέρια της σπασμωδικὰ καὶ τῆς μουρμούριζε:

— Ποιὰ εἶσαι;... Ποιὰ εἶσαι;...

'Η ἄγνωστη λυπημένη τοῦ ἀποκρίθηκε:

— Εἶναι φυσικὸ νὰ μὴ μὲ θυμᾶσαι... Μετὰ ἀπὸ μένα ἦρθανε πολλές, ὅπως πολλὲς εἶχες γνωρίσει καὶ πρὶν ἀπὸ μένα!... "Αν ἐγὼ σὲ θυμᾶμαι, εἶναι γιατὶ ἦσουν ὁ πρῶτος ποὺ γνώρισα—κι' ὁ μόνος ποὺ ἀγάπησα!...

Ξαφνικά, τὸ μεθύσι του σκίστηκε πέρα γιὰ πέρα, γιὰ νὰ ἀφίση νὰ περάση τὸ ὄνομά της:

— Μαίρη!...

Γεμάτη λυπημένη τρυφερότητα τοῦ χάϊδεψε τὰ μαλλιά:

— Μὲ θυμήθηκες;... Πόσο χαίρομαι γι' αὐτό!...

— Μαίρη... Ἐσύ! Σὰν ὄνειρο μοῦ φαίνεται!...

— Κι' ὅμως, κάποτε μὲ ἄφισες χωρὶς τύψεις...

— Τώρα σὲ ξαναβρίσκω—καὶ δὲ σ' ἀφίνω!

Τὴν εἶχε ἀγκαλιάσει, τὴν ἔσφιγγε δυνατὰ στὴν ἀγκαλιά του...

— Τώρα εἶσαι μεθυσμένος... τοῦ ἀποκρίθηκε. "Αμα ξεμεθύσης θὰ μὲ ξεχάσης...

—"Οχι!... Ποτέ!... Σοῦ ὁρκίζομαι, ποτέ!... Δὲ θὰ ξαναχωρίσουμε πιά!... Θὰ ζήσουμε γιὰ πάντα μαζί... οἱ δυό μας — οἱ τρεῖς μας: Ἐσύ, ἐγὼ καὶ τὸ παιδί μας!... Δὲν εἶπες, Μαίρη, ὅτι ἔχουμε παιδί;...

— Ναι... Ποὺ δὲ φρόντισες ποτὲ νὰ τὸ γνωρίσης. Ποὺ δὲν ἐνδιαφέρθηκες ποτὲ νὰ τὸ σφίξης στὴν ἀγκαλιά σου...

— Τώρα θὰ τὸ σφίξω! Θὰ τοῦ δώσω μαζεμένα ὅλα τὰ φιλιὰ ποὺ τοῦ χρωστάω...

— Τὸ καϋμένο! Θὰ τοῦ φανῆ παράξενο...

—. Γιατί;

—'Αφοῦ δὲ σὲ ξέρει;...

— Μαίρη... Πᾶμε νὰ γνωρίσω τὸ παιδάκι μου.

— Μὴ βιάζεσαι... Ἔχουμε καιρό... "Ας πιοῦμε πρῶτα τὴ μπουκάλα μας...

—"Ας τὴν πιοῦμε...

Τὴν ἤπιανε.

Ὕστερα ξαναχορέψανε. Πόσο ἐλαφρὸ ἔνοιωθε τὸν ἑαυτό του ὁ Μαργέτης! Αὐτὴ ἡ γλυκειὰ γυναικούλα, ποὖχε ἀναπηδήσει ἀπὸ τὸ παρελθόν του, τὸν ἔκανε νὰ γίνεται παιδὶ—ὅπως τότε ποὺ τὴν εἶχε γνωρίσει...

*

Κατὰ τὰ ξημερώματα τὴν ἔχασε! Γύρισε καὶ δὲν τὴν εἶδε πλάϊ του στὸ τραπέζι...

— Μαίρη!... φώναξε.

Σηκώθηκε, ἀναποδογύρισε τὴν καρέκλα του, προχώρησε. "Εμπλεξε μέσα στὰ ζευγάρια ποὺ χεμίζανε τὴν πίστα μὲ τὰ τελευταῖα ὑπόλοιπα τοῦ κουρασμένου κεφιοῦ...

— Μαίρη... Μαίρη...

Δὲν τὴ βρῆκε πουθενά...

Ρώτησε τὰ γκαρσόνια, καθένα ὅμως δὲν ἤξερε νὰ τοῦ δώση μιὰ χρήσιμη πληροφορία.

Γεμάτος ἀπελπισία, ἔφτασε στὴ γκαρνταρόμπα, βγῆκε στὸ δρόμο, χωρὶς παλτό, χωρὶς καπέλλο...

— Μαίρη... Μαίρη... φώναζε.

'Η φωνή του ὅμως ἔμεινε χωρὶς ἀπάντησι.

Κι' ἔτσι, ἔσκυψε τὸ κεφάλι του, κι' ἔβαλε τὴ λύπη του καὶ τὸ μεθύσι του σὲ ἕνα ταξί...

*

"Οταν ξύπνησε, ἀργὰ τὸ ἄλλο ἀπόγευμα, δὲν ἤξερε νὰ πῆ ἂν αὐτά, ποὺ ἤρθανε στὴ θύμησί του ἤτανε πραγματικὰ γεγονότα, ἢ ἀποκρυπτικὴ φαντασία...

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

ΘΡΥΛΙΚΕΣ ΜΟΡΦΕΣ
ΤΗΣ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΟΣ

ΠΥΡΑΜΟΣ ΚΑΙ ΘΙΣΒΗ

Ο Πύραμος κι' ἡ Θίσβη εἶναι ὁ Ρωμαῖος κι' ἡ Ἰουλιέττα τῆς Βαβυλώνας. Μπροστὰ στὴ φλογερὴ ἀγάπη τους ὑψωνόταν, τεῖχος θεώρατο κι' ἀτράνταχτο, τὸ μῖσος ποὺ χώριζε τὶς δυὸ οἰκογένειές τους. Μῖσος ποὺ τὸ εἶχαν θερέψει οἱ γενιὲς καὶ ποὺ τὸ χυμένο κι' ἀπὸ τὶς δυὸ μεριὲς αἷμα τοῦδινε μιὰ ἀσυνήθιστη ζωντάνια.

Αὐτὸ τὸ μῖσος δὲν ξεκουραζόταν καὶ δὲν κοιμόταν ποτέ. Ἄγρυπνο κι' ἀεικίνητο, λυσσαλέο κι' ἀνικανοποίητο, τρίσβαθο σὰν τὴ νύχτα κι' ὁρμητικὸ σὰν καταρράκτης, ζήταγε ἀλοένα καινούργια θύματα. Ὅσο περισσότερο ἦταν τὸ αἷμα ποὺ ρουφοῦσε, τόσο πιὸ ἄσβεστη γινόταν ἡ δίψα του.

Ἀπ' αὐτὸ τὸ μῖσος εἶχαν γενηνθῆ ὁ Πύραμος κι' ἡ Θίσβη. Μὰ μέσα στὶς δικές τους καρδιὲς εἶχε θλαστήσει ἡ ἀγάπη. Κι' ἀπὸ τὴν ἐξαγνισμένη σκέψη τους ἐσβυσε ἀμέσως τὸ παρελθόν, μὲ τὶς κακιὲς καὶ τὰ αἵματά του, μὲ τὰ ἐγκλήματα καὶ τὶς θηριωδίες του.

Δὲ θὰ μποροῦσε, λοιπόν, νὰ γίνη καὶ στοὺς δικούς τους τὸ ἴδιο;

Ὁ Πύραμος εἶχε πάρει κάποτε τὸ θάρρος νὰ μιλήση στὸν πατέρα του γιὰ τὴ μεγάλη ἀγάπη του. Ἀλλὰ γι' ἀπάντηση, ἄκουσε μόνο ἀπειλὲς καὶ κατάρες. Κι' ἡ μητέρα τῆς Θίσβης, ἀπὸ τ' ἄλλο μέρος, ποὺ ἡ καρδιά της μάτωνε ὅσο ἔβλεπε τὴ κόρη της ν' ἀδυνατίζη καὶ νὰ λυώνη ἀπὸ τὸν κρυφὸ καϋμό της, σύρθηκε μιὰ μέρα στὰ πόδια τοῦ ἄντρα της, γιὰ νὰ μπορέση νὰ μαλακώση τὴ σκληρὴ καρδιὰ του. Μάταιη προσδοκία! Προτιμοῦσε νὰ ἴδη τὴν κόρη του νεκρή, τῆς εἶπε, παρὰ νὰ τὴ δώση στὸ γιὸ τοῦ πιὸ φανάσιμου ἐχθροῦ του.

Αὐτὲς οἱ δυὸ ἀρνήσεις ἦταν ἡ ἀνέκαλητη καταδίκη τῶν δυὸ ἀγαπημένων. Μοναδικὴ παρηγοριά τους ἀπόμειναν οἱ κρυφὲς συναντήσεις τους. Γιατὶ εἶχαν θρῆ τὸν τρόπο, γιὰ νὰ σμίγουν καὶ νὰ κλαῖνε μαζὶ γιὰ τὴ σκληρὴ τὴ μοῖρα τους. Τὰ δυὸ σπίτια τους βρίσκονταν τὸ ἕνα κοντὰ στὸ ἄλλο καὶ μόνο ἕνας ψηλὸς τοῖχος χώριζε τοὺς κήπους τους. Αὐτὸς ὁ τοῖχος, λοιπόν, εἶχε γκρεμιστῆ σ' ἕνα σημεῖο ἀπὸ τὴν πολυκαιρία κι' οἱ πέτρες του εἶχαν κατρακυλήσει μισὲς ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος καὶ μισὲς ἀπὸ τὸ ἄλλο. Πάνω σ' αὐτὲς τὶς πέτρες ἀνέβαιναν ὁ Πύραμος κι' ἡ Θίσβη, γιὰ νὰ μποροῦν νὰ φρυφκυβεντιάζουν τὰ ὄραδυα.

Αὐτὲς οἱ συναντήσεις, ὅμως, ἀντὶ νὰ φέρνουν τὴν ἠρεμία τους, ἔκαναν πιὸ μεγάλο τὸν πόνο καὶ τὸ μαρτύριό τους. Γιατὶ ἤξεραν πὼς ἡ ἀγάπη τους ἦταν χωρὶς ἐλπίδα καὶ πὼς δὲν ἔπρεπε νὰ περιμένουν ποτὲ συμπόνοια ἀπὸ τοὺς σκληρόκαρδους γονεῖς τους.

Τί ἀξία εἶχαν τὰ γλυκόλογα ποὺ ἔλεγαν σκαρφαλωμένοι πάνω στὶς πέτρες, τὰ σφιξίματα τῶν χεριῶν καὶ τ' ἀναστενάγματά τους κάτω ἀπὸ τὸ ἀσημένιο φῶς τῆς σελήνης; Ποτέ, μὰ ποτὲ δὲ θὰ μποροῦσαν νὰ σμίξουν, γιατὶ οἱ χαρὲς τῆς ἀγάπης ἦταν ἀπαγορευμένες γι' αὐτούς.

Ἔτσι, μιὰ μέρα, πῆραν μιὰ κωλμηρὴ ἀπόφαση: Ἀφοῦ οἱ γονεῖς τους δὲν ἤθελαν νὰ τοὺς λυπηθοῦν, θἄφευγαν, γιὰ νὰ φτιάξουν μὲ τὰ ἴδια τους τὰ χέρια τὴν εὐτυχία τους. Ὁ κόσμος ἦταν μεγάλος. Κάπου θὰ ἔβρισκόταν καὶ γι' αὐτοὺς μιὰ ἤρεμη καὶ φιλόξενη γωνιά, γιὰ νὰ χαροῦν τὴν ἀγάπη ποὺ πλημμύριζε τὸ στῆθος τους.

Αὐτὴ ἡ γλυκειὰ προσδοκία πὼς θἄσμιγαν παντοτεινὰ παραμέρισε καὶ τοὺς τελευταίους δισταγμούς τους. Δὲ χρειαζόταν πιὰ νὰ ξανασκεφτοῦν τὸ ἴδιο πραγμα, οὔτε ἔπρεπε νὰ χάνουν καιρό. Τὴν ἄλλη νύχτα θὰ πραγματοποιοῦσαν τὴ μεγάλη ἀπόφασι ποὺ εἶχαν πάρει. Θἄφευγαν γύρω στὰ μεσάνυχτα ἀπὸ τὰ σπίτια τους καὶ θὰ συναντιόνταν στὴν πηγὴ ποὺ κυλοῦσε μπροστὰ ἀπὸ τὸ Ἱερὸ τοῦ Νίνου. Θἄβγαιναν ὕστερα ἀπὸ τὴν πόλι καὶ θ' ἀφηναν τὴν καλή τους τύχη νὰ ὁδηγήση τὰ βήματά τους.

Ἡ ἄλλη μέρα φάντηκε χωρὶς τελειωμὸ στὴν ἀνυπόμονη Θίσβη. Τὸ βράδυ, ἀφοῦ ἔφαγε μὲ τοὺς γονεῖς της, προφασίστηκε πὼς ἦταν ἀδιάθετη καὶ πῆγε νὰ κλειστῆ στὸ δωμάτιό της. Ἀντί, ὅμως, νὰ πλαγιάση, ἄρχισε νὰ ἑτοιμάζη τὰ λιγοστὰ πράγματα ποὺ θἄπαιρνε μαζί της.

Κι' ἄλλες νύχτες, περίμενε ν' ἀπλωθῆ ἡ ἠρεμία στὸ σπίτι, γιὰ νὰ τρέξη στὴν ἄκρη τοῦ κήπου, ὅπου τὴν περίμενε ὁ Πύραμος, σκαρφαλωμένος πάνω στὶς πέτρες. Μὰ ἐκεῖνη τὴ νύχτα, μετροῦσε τὸ χρόνο μὲ τὴν ἀνυπομονησία τῆς ψυχῆς της καὶ, ξαφνικά, τῆς φάνηκε πὼς ἡ νύχτα εἶχε προχωρήσει πολύ. Θὰ κόπευε ἴσως νὰ ξημερώση. Ὁ ἀγαπημένος της θὰ τὴν περίμενε ἄραγε ἡ μήπως εἶχε κουρασθῆ κι' εἶχε φύγει;

Χωρὶς νὰ σκεφτῆ περισσότερο, ἄρπαξε τότε τὰ πράγματά της, κατέβηκε ἀθόρυβα τὶς σκάλες, γλύστρησε κάτω ἀπὸ τοὺς μεγάλους ἰσκίους ποὺ ἁπλώνονταν στὸν κῆπο καὶ σὲ λίγο βρέθηκε ἔξω.

Ὁ δρόμος ἦταν ἔρημος κι' ἡ σελήνη ἔλαμπε στὸν οὐρανό. Ἡ Θίσβη ἄρχισε ἀμέσως νὰ τρέχη κι' ἔπειτα ἀπὸ κάμπαν ὥρα ἔφτασε στὸ Ἱερὸ τοῦ Νίνευ καὶ σταμάτησε μπροστὰ στὴν πηγή...

Ὁ Πύραμος δὲν εἶχε πάει ἀκόμη. Ἄδικα, λοιπόν, εἶχε θιαστῆ. Λαχανιασμένη ὅπως ἦταν ἀπὸ τὸ τρέξιμο, κάθισε στὴ ρίζα μιᾶς μεγάλης συκομουριᾶς ποὺ ἔβρισκόταν πλάϊ στὴν πηγή, γιὰ νὰ ξαποστάση κι' ἔλυσε τὸ σάλι ποὺ τῆς τύλιγε τὰ μαλλιά.

Ἕνας θόρυβος ἔφτασε σὲ λίγο στ' αὐτιά της. Ἦταν ἕνα βῆμα βαρὺ κι' ἀργό, ποὺ πλησίαζε ὁλοένα. Καὶ βέβαια δὲ μποροῦσε νὰ ἦταν ὁ ἀγαπημένος της.

Πέρασαν ἀκόμη μερικὲς στιγμές. Καί, ξαφνικά, ἡ Θίσβη εἶδε ἕνα μεγάλο λιοντάρι ποὺ διευθυνόταν πρὸς τὴν πηγή. Ὁ σκοῦρος ὄγκος του ξεχώριζε καθαρὰ μέσα στὸ ἀσημένιο φῶς ποὺ ἔπεφτε ἀπὸ τὸν οὐρανό.

Ἡ νέα ἐπικάθηκε τρομαγμένη κι' ἄρχισε νὰ τρέχη. Στὴ βιασύνη της, κεφάλι της κι' εἶχε πέσει στὰ χορτάρια.

Πίσω ἀπὸ τὸ ἱερὸ τοῦ Νίνου ἁπλωνόταν ἕνα πυκνὸ δάσος. Ἡ νέα περιπλανήθηκε κάμποση ὥρα κάτω ἀπὸ τὰ δέντρα, νομίζοντας πὼς τὸ λιοντάρι τὴν κυνηγοῦσε. Καί, ξαφνικά, εἶδε τὴ στενὴ εἴσοδο μιᾶς σπηλιᾶς ποὺ χαρὶς ἦταν διστάση, χώθηκε τότε μέσα σ' αὐτὴ καὶ κουβαριάστηκε σὲ μιὰ γωνιά.

Τὸ λιοντάρι ποὺ τῆς εἶχε προξενήσει αὐτὸ τὸ φόβο, εἶχε κατασπαράξει πρὶν ἀπὸ λίγη ὥρα ἕνα βόδι καὶ πήγαινε στὴν πηγὴ γιὰ νὰ ξεδιψάση. Τὸ μουσκεῖδι του, τὸ στῆθος καὶ τὰ πόδια του εἶχαν βαφῆ κόκκινα ἀπὸ τὸ αἷμα τοῦ θύματός του.

Τὸ θηρίο, φτάνοντας κάτω ἀπὸ τὴ μουριά, ἅρπαξε τὸ λευκὸ σάλι ποὺ βρισκόταν πάνω στὰ χορτάρια, τὸ ξέχυσε μὲ τὰ δόντια του κι' ἔπειτα τὸ ξαναπέταξε κάτω. Προχώρησε ὕστερα στὴν πηγὴ κι' ἀφοῦ ἔσβυσε τὴ δίψα του, ἀπομακρύνθηκε πρὸς τὸ μέρος τοῦ δάσους.

Ὁ Πύραμος ἔφτασε ἔπειτα ἀπὸ ἀρκετὴ ὥρα στὴν πηγή. Στὴν ἀρχή, δὲν ἀνησύχησε, ποὺ δὲ βρῆκε ἐκεῖ τὴ Θίσβη. Ἀλλ' ἡ ὥρα περνοῦσε κι' ἡ ἀγαπημένη του δὲ φαινόταν πουθενά. Γιατί, λοιπόν, ἀργοῦσε; Μήπως εἶχε μετανοιώσει; Ἡ μήπως οἱ γονεῖς της τὴν εἶχαν προφτάσει τὴν ὥρα ποὺ ἔφευγε καὶ τὴν εἶχαν ἐμποδίσει;

Ἡ σελήνη εἶχε χαθῆ τώρα στὰ βάθη τοῦ ὁρίζοντα. Ἀλλ' ἀπὸ τὰ ἀντικρυνὰ βουνά, κατέβαινε ἀργὰ ἕνα γαλακτερὸ φῶς, ποὺ ἁπλωνόταν στὴν πεδιάδα. Εἶχε ἀρχίσει νὰ ξημερώνη.

Στὸ ἀδύνατο πρωϊνὸ φῶς, ὁ Πύραμος εἶδε, ξαφνικά, στὴ ρίζα τῆς μουριᾶς τὸ μικρὸ βέμα μὲ τὰ πράγματα τῆς Θίσβης. Λίγο πιὸ πέρα βρισκόταν τὸ σάλι της κομματιασμένο καὶ ματωμένο. Καὶ πάνω στὰ χορτάρια καὶ στὸ χῶμα ξεχώριζαν καθαρὰ τὰ ἴχνη τοῦ λιονταριοῦ...

Ἀλλοίμονο, δὲ μποροῦσε πιὰ γ' ἀμφιβάλλη! Ἡ ἀγαπημένη του εἶχε πάει ἐκεῖ πρὶν ἀπ' αὐτὸν κι' εἶχε θρεθῆ ἀνυπεράσπιστη μπροστὰ σὲ κάποιο λιοντάρι, ποὺ ρίχτηκε πάνω της καὶ τὴν πῆρε μαζί του στὸ δάσος, γιὰ νὰ τὴν κατασπαράξη. Τὸ κομματιασμένο καὶ ματωμένο σάλι της ἔδειχνε καθαρὰ τὸ δράμα ποὺ εἶχε ξετυλιχτῆ κάτω ἀπὸ τὴ μουριά.

Ὁ Πύραμος οὔτε ἔκλαψε οὔτε φώναξε. Ἀφοῦ ἡ μοῖρα θέλησε νὰ τοῦ πάρη τὴν ἀγαπημένη του Θίσβη, ἔπρεπε νὰ θιαστῆ, γιὰ νὰ τὴν συνοδεύση στὸ μεγάλο ταξίδι της... Ἔβγαλε τότε τὸ σπαθὶ ποὺ κρεμόταν στὸ πλευρό του, τὸ στερέωσε καλὰ μέσα στὸ χῶμα κι' ἔπειτα ἔπεσε μὲ ὁρμὴ πάνω του... Ἡ πλατειὰ λεπίδα χώθηκε μέσα στὸ στῆθος του καὶ βγῆκε ἀπὸ τὴ ράχη του θαμμένη κόκκινη στὸ αἷμα.

Τὴν ὥρα ἐκείνη, ἡ Θίσβη, θλέποντας πὼς εἶχε ξημερώσει, ἀποφάσισε νὰ βγῆ ἀπὸ τὴ σπηλιά. Ξαναγύρισε τότε τρέχοντας στὰ θήματά της κι' ἔφτασε σὲ λίγο στὸ ἱερὸ τοῦ Νίνου.

Ἡ νέα , ἀντικρυζόντας νεκρὸ τὸν ἀγαπημένο της, κατάλαβε ἀμέσως τὴν τραγικὴ ἀλήθεια.

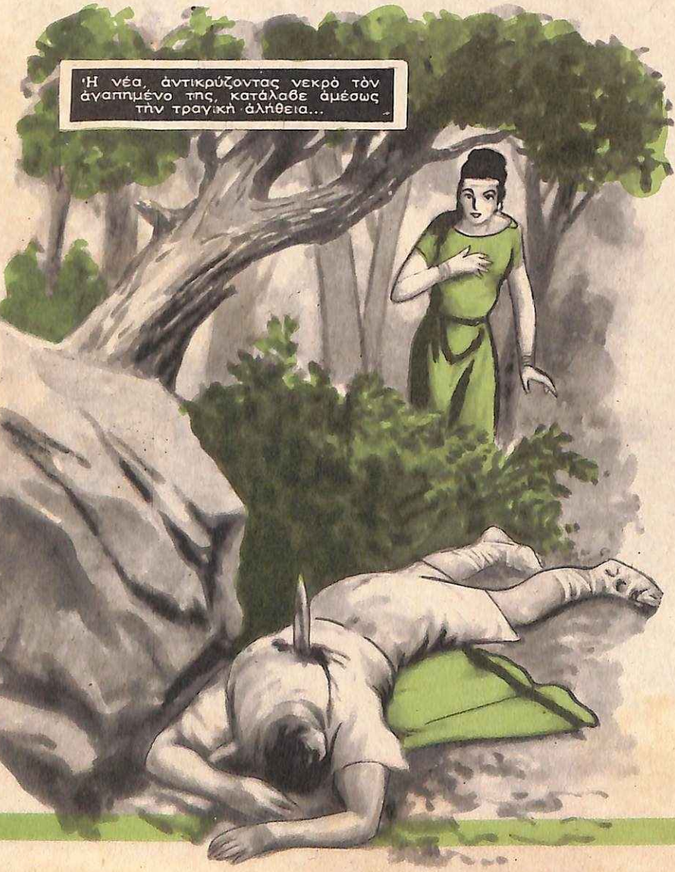
Ὁ Πύραμος εἶχε τερματίσει τὴ ζωή του, γιατὶ τὸ ματωμένο καὶ κομματιασμένο σάλι της τὸν ἔκαμε νὰ φανταστῆ πὼς τὸ λιοντάρι τὴν εἶχε κατασπαράξει.

Τώρα ὅλα πιὰ εἶχαν τελειώσει. Ὅπως κι' ὁ Πύραμος πρωτύτερα, πῆρε ἀμέσως τὴν ἀπόφασί της. Τί ἀξία εἶχε γι' αὐτὴν ἡ ζωή, ἀφοῦ δὲ θὰ τὴ μοιραζόταν μὲ τὸν ἄνθρωπο ποὺ λάτρευε; Ἔσκυψε τότε, ἔσφιξε μὲ τὰ χέρια της τὸ κατάμαχρο πρόσωπό του καὶ τὸ φίλησε τρυφερά. Δὲν ἦταν φιλὶ ἀποχαιρετισμοῦ αὐτὸ ποὺ τοῦ ἔδωσε, ἀλλὰ μιὰ ὑπόσχεσι πὼς θἄσμιγε παντοτεινὰ μαζί του. Καὶ πραγματικὰ ἀνασηκώθηκε σὲ λίγο κι' ἔπειτα ξανάπεσε μὲ ὁρμὴ πάνω στὴ γυαλιστερὴ λεπίδα, ποὺ ἔβγαινε ἀπὸ τὴ ράχη του.

Ὁ τραγικὸς θάνατος τοῦ Πυράμου καὶ τῆς Θίσβης ἔσβυσε τὸ παλιὸ μῖσος, ποὺ χώριζε τὶς οἰκογένειές τους κι' οἱ γονεῖς τους, μὲ τὶς καρδιὲς σπαραγμένες ἀπὸ τὸν πόνο, ἔσμιξαν τὰ δάκρυά τους πάνω ἀπὸ τὰ πτώματά τους... Οἱ Βαβυλώνιοι τοὺς ἔθαψαν καὶ τοὺς δυὸ μέσα στὸν ἴδιο τάφο, στὴ ρίζα τῆς μεγάλης μουριᾶς, ποὺ τὰ κλαδιὰ καὶ τὰ φύλλα της, ὅπως λέει ἡ παλιὰ παράδοσι, θἄφηκαν ἀπὸ τότε κόκκινα...

ΕΠΑΜ. Κ. ΜΠΟΥΦΑΛΗΣ

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ κόρη τοῦ Νίσου.

Ἡ ἀδελφὴ Μαρὶ-Ἀντρέ

ΕΝΑΣ ΘΗΛΥΚΟΣ
γιατρὸς Σβάϊτσερ

Ἡ καλόγρια ποὺ βοήθησε τὶς μαῦρες γυναίκες τῆς Ἀφρικῆς νὰ χειραφετηθοῦν

Οἱ βουλευτὲς τῆς γαλλικῆς βουλῆς κότταξαν μὲ κατάπληξι τὴν μικροκαμωμένη καλόγρια ποὺ ἀνέβηκε μὲ σταθερὴ περπατησιὰ στὸ βῆμα. Ὅλα τὰ θεωρεῖα ἦταν ἀσφυκτικὰ γεμάτα ἀπὸ κόσμο, ποὺ ἤθελε νὰ παρακολουθήση μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ ἀσυνήθιστες συνεδριάσεις τῆς γαλλικῆς βουλῆς. Γιὰ πρώτη φορά, ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τῆς γαλλικῆς Ἐπαναστάσεως, ἡ κυβέρνησι εἶχε καλέσει μιὰ καλόγρια νὰ ὑποστηρίξη στὴ βουλὴ ἕναν ἐξαιρετικὰ προοδευτικὸ νόμο: τὴν ὑποχρεωτικὴ συγκατάθεσι τῆς γυναίκας τῆς Ἀφρικῆς γιὰ τὴ σύναψι τοῦ γάμου της.

Ἡ ἀδελφὴ Μαρὶ-Ἀντρὲ τὴν «Σακρὲ-Κὲρ» δὲ φαινόταν καθόλου φοβισμένη ἀπὸ τὴν ἐξαιρετικὴ τιμὴ ποὺ τῆς γινόταν. Ὑποστήριξε μὲ ἠρεμία καὶ μὲ ἀπόλυτη αὐτοπεποίθησι τὴν ὑπόθεσι ποὺ εἶχε ἀναλάβει. Καὶ δὲν ἦταν καθόλου ἁπλῆ, ἀφοῦ τὸ νομοσχέδιο αὐτὸ θὰ ἀνέτρεπε ἀπὸ τὰ θεμέλιά τους ὅλους τοὺς κοινωνικοὺς καὶ οἰκογενειακοὺς ,θεσμοὺς τῆς Ἀφρικῆς, καὶ ἦταν ἕνα σημαντικὸ βῆμα γιὰ τὴν χειραφέτησι τῆς μαύρης.

Ἡ ἀδελφὴ Μαρὶ-Ἀντρὲ εἶναι μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ γνωστὲς προσωπικότητες στὶς διεθνεῖς ὀργανώσεις. Ὅταν μπαίνη στὶς ἐπιτροπὲς τῶν Ἡνωμένων Ἐθνῶν, στὴ Νέα Ὑόρκη ἢ στὴν Ἐθνοσυνέλευσι στὸ Παρίσι, ὅλοι οἱ πολιτικοὶ ποὺ τὴν καλοῦν γιὰ σύμβουλό τους, σηκώνονται μὲ σεβασμὸ στὸ πέρασμά της. Γιατὶ αὐτὴ ἡ μικροσκοπικὴ καλόγρια εἶναι μιὰ ἀπὸ τὶς μεγαλύτερες φυσιογνωμίες τῆς ἐποχῆς μας.

Τὴ μιὰ μέρα βρίσκεται στὴν Ἀφρική, ὅπου ἐξετάζει ἂν πραγματικὰ ἐφαρμόζεται ὁ νόμος ποὺ ἐπιτρέπει στὶς νέες νὰ παντρεύωνται τὸν ἄντρα ποὺ θέλουν αὐτές, ἀφοῦ τὰ ἤθη καὶ τὰ ἔθιμα τοῦ τόπου θεωροῦν τὴ γυναῖκα σὰν ἕνα ἐμπόρευμα ποὺ τὸ πουλοῦν σὲ ὁποιον εἶναι σὲ θέσι νὰ τὸ ἀγοράση. Ἀλλοτε πάλι, βρίσκεται στὴ Βραζιλία, ὅπου συμμετέχει σὲ συνέδριο γιὰ τὶς οἰκογενειακὲς σχέσεις, ποὺ ἰσχύουν ἀκόμη σὲ ὡρισμένες πρωτόγονες φυλές.

Ἡ καλόγρια αὐτὴ μὲ τὸ ταπεινὸ καὶ πρᾶο ὕφος εἶναι ὁ φόβος καὶ ὁ τρόμος τῶν φυλάρχων, ποὺ μαζεύουν πολλὲς συζύγους, γιὰ νὰ δείχνουν τὴ δύναμί τους, ἀλλὰ καὶ ὁ καλὸς ἄγγελος τῶν κοριτσιῶν, ποὺ ἀρχίζουν νὰ ἐξεγείρωνται γιὰ τὴ φριχτὴ ἀγοραπωλησία, ποὺ γίνεται σὲ βάρος τους. Ἡ δράσι της ἔχει ἐπιδράσει στὸν ἐκπολιτισμὸ τῆς Ἀφρικῆς πολὺ περισσότερο ἀπὸ τὴ δράσι τῶν μηχανικῶν καὶ τῶν ἄλλων τεχνικῶν. Γιατὶ ἡ ἀδελφὴ Μαρὶ-Ἀντρὲ ἔχει ἀνακαλύψει μιὰ πηγὴ ἐνέργειας μὲ ἀπείρες δυνατότητες: τὴ γυναῖκα τῆς Ἀφρικῆς. Καὶ εἴκοσι χρόνια τώρα, προσπαθεῖ μὲ ὅλες της τὶς δυνάμεις νὰ τὴν ἀπελευθερώση ἀπὸ τὴ δουλεία τοῦ ἄντρα καὶ νὰ τὴν κάνη ἄτομο ἐλεύθερο καὶ δημιουργικό.

Πῶς ἔφτασε ἡ ἀδελφὴ Μαρὶ-Ἀντρὲ σ' αὐτὴν τὴν πολιτικὴ δραστηριότητα; Ἀπὸ κλίσι; Ὄχι. Ἡ κλίσι της ἦταν ἡ θρησκεία καὶ ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ καὶ τῶν ἀνθρώπων. Μὰ τὸ ταλέντο της εἶναι νὰ ξεδιαλύνη τὰ πιὸ πολύπλοκα νομικὰ καὶ κοινωνικὰ προβλήματα. Κι' ἔτσι, ὅπως ὁ γιατρὸς Σβάϊτσερ ἔθεσε τὸ μουσικό του ταλέντο στὴν ὑπηρεσία τῶν ἀρρώστων του, ἔτσι καὶ ἡ ἀδελφὴ Μαρὶ-Ἀντρὲ ἔθεσε τὸ δικό της στὴν ὑπηρεσία τοῦ Θεοῦ καὶ τοῦ μοναχικοῦ τάγματος ποὺ ὑπηρετεῖ.

Ἀπὸ μικρὸ παιδὶ ἡ ἀδελφὴ Μαρὶ-Ἀντρὲ ἔδειχνε τὸ μεγάλο της ἐνδιαφέρο γιὰ τὸν κόσμο. Συχνὰ τάσκαζε ἀπὸ τὸ κατάστημα τοῦ πατέρα της κι' ἔτρεχε στοὺς δρόμους, γιὰ νὰ θλέπη ἀνθρώπους. Οἱ γονεῖς της δὲν τὴ μάλλωναν ποτὲ γι' αὐτὰ της τὰ ξεπορτίσματα. Ἡ οἰκογένειά της ἦταν πολὺ ἀγαπημένη καὶ τὰ παιδικά της χρόνια πέρασαν πολὺ εὐτυχισμένα. Σὰν μαθήτρια ἦταν πολὺ ἐπιμελὴς καὶ ἐξαιρετικὰ ἔξυπνη καὶ ἀπὸ τότε κιόλας εἶχε ἐκδηλώσει τὴν ἐπιθυμία της νὰ γίνη καλόγρια. Ὅταν τελείωσε τὸ γυμνάσιο, θέλησε νὰ ἐγγραφῆ στὴν Ἰατρικὴ Σχολή, γιὰ νὰ ἀκολουθήση τὸ παράδειγμα τοῦ γιατροῦ Σβάϊτσερ καὶ νὰ ἀφιερώση τὴ ζωή της στὴ θεραπεία τῶν ἀρρώστων μαύρων. Ἀλλὰ ἡ μητέρα της ἀντέδρασε κι' ἔτσι παρασκολούθησε γομικά. Στὴν ἀρχὴ ἡ ἐπιστήμη αὐτὴ δὲν τῆς κίνησε τὸ ἐνδιαφέρον, γρήγορα ὅμως ἐνθουσιάστηκε καὶ βρῆκε τ' δρόμο της. Μόλις ἔγινε δεκτὴ ἡ διδακτορική της διατριβή, τὴν ἑπομένη κιόλας ἔκανι αἴτησι νὰ καταταγῆ στὸ τάγμα τῶν Λευκῶν Ἀδελφῶν. Ἡ αἴτησί της ἔγινε δεκτὴ καὶ σὲ ὅλο τὸ διάστημα τῆς δοκιμασίας της ἔπαιρνε μαθήματα νοσοκόμου.

Στὰ 1927, ἡ ἀδελφὴ Μαρὶ-Ἀντρὲ φόρεσε ὁριστικὰ τὸ σχῆμα τῆς καλόγρηας καὶ ἐγκαταστάθηκε σ' ἕναν ὑγειονομικὸ σταθμὸ στὸ Ἀλγέρι. Τὰ πρῶτα πλάσματα ποὺ τῆς ἔφεραν, γιὰ νὰ περιποιηθῆ, ἦταν μιὰ καμήλα ποὺ εἶχε πονόματο καὶ μιὰ κατσίκα ποὺ κούτσαινε. Τῆς τὰ ἔφερε ἕνας "Ἀραβας χωρικός, ποὺ νόμιζε πὼς ἀφοῦ μποροῦσε νὰ γιατρεύη ἀνθρώπους, θὰ μποροῦσε νὰ γιατρεύη καὶ ζῶα! Μόνο ἀφοῦ πέρασαν μερικὰ χρόνια, μπόρεσε νὰ ὑπηρετήση τὸ τάγμα της σύμφωνα μὲ τὶς σπουδὲς ποὺ εἶχε κάνει. Καὶ ἀπὸ τότε ἀρχίζει ἡ λαμπρὴ της σταδιοδρομία.

Στὰ 1938 κέρδισε τὴν πρώτη της νίκη στὴ γαλλικὴ βουλή. Τότε ἐξήγησε γιὰ πρώτη φορὰ στοὺς Γάλλους βουλευτὲς πὼς πολλὰ κορίτσια τῆς Ἀφρικῆς ἀποκτοῦν εὐρωπαϊκὴ μόρφωσι καὶ συνείδησι τῆς ἀνθρώπινης ἀξιοπρέπειάς τους. Ἔτσι τοὺς εἶναι ἀφόρητο νὰ ἐξαναγκάζωνται, μὲ τὴ θία πολλὲς φορές, νὰ παντρεύωνται μὲ γέρους ἄντρες, μόνο καὶ μόνο γιατὶ τὶς εἶχαν ἀγοράσει ἀπὸ τοὺς γονεῖς τους, πρὶν ἀπὸ δεκαπέντε χρόνια... «Συχνὰ ἡ σύγκρουσι ἀνάμεσα στὴ νέα καὶ στοὺς γονεῖς της εἶναι τραγική», γράφει στὸ πολύκροτο βιβλίο της «Ἡ θέσι τοῦ ἀνθρώπου στὴν Ἀφρική». Ὅσο γιὰ τὴ θέσι τῆς γήρας, εἶναι ἀκόμα χειρότερη ἀπὸ τῆς ἀνυπαντρης κοπέλλας, γιατὶ ἀποτελεῖ μέρος τῆς περιουσίας τοῦ ἄντρα καὶ μεταβιβάζεται στοὺς κληρονόμους του.

Ἡ Βουλὴ ψήφισε ὁμόφωνα τὴν πρόταση τῆς ἀδελφῆς Μαρὶ-Ἀντρὲ νὰ μὴ θεωρῆται ἔγκυρος ὁ γάμος τῆς Ἀφρικανίδος χωρὶς τὴν ἀπόλυτη συγκατάθεσί της. Ἡ ἀπόφασι αὐτή, ποὺ εἶναι γνωστὴ μὲ τὸ ὄνομα ἐδιάταγμα Μαντέλ», ἀποτελεῖ σταθμὸ στὴν ἱστορία τῆς Ἀφρικῆς γιατὶ καταργεῖ τὴ δουλεία τῆς γυναίκας στὴν Ἀφρική.

Ἀπὸ τότε, πάμπολλοι νόμοι ψηφίστηκαν στὴ γαλλικὴ βουλὴ μὲ τὴν εἰσήγησι τῆς ἀδελφῆς Μαρὶ-Ἀντρὲ γιὰ τὴν προστασία τῆς μαύρης γυναίκας. Ἀλλὰ κι' ὅλα τὰ ἄλλα ἀφρικανικὰ κράτη μελέτησαν τὸ ἔργο τῆς μικρόσωμης καλόγριας καὶ ἐνίσχυσαν τὴν κίνησι γιὰ τὴν προστασία καὶ ἐνίσχυσαν τὴν κίνησι γιὰ τὴν προστασία καὶ τὴν χειραφέτησι τῆς Ἀφρικανίδας.

Τὸ ράσο τῆς μοναχῆς, δὲν τὴν ἐμπόδισε ποτὲ νὰ ἐνεργήση καὶ νὰ κινηθῆ μέσα στὸν ἀπέραντο κόσμο. Ἔχει καταπληκτικὴ ἀντοχὴ σὲ ὅλες τὶς κακουχίες καὶ περιφρονεῖ κάθε κίνδυνο προκειμένου νὰ πετύχη τὸ σκοπό της. Στὸν πόλεμο, πολλὲς φορὲς ἀναγκάστηκε νὰ περάση τὴ διαχωριστικὴ γραμμή, ποὺ χώριζε τὴ γαλλικὴ ἀπὸ τὴ γερμανικὴ ἐπικράτεια. Μιὰ μέρα τὴ συνέλαβαν οἱ Γερμανοί. Σὰν νὰ ἦταν γεννημένη ἠθοποιός, προσποιήθηκε πὼς δὲν καταλάβαινε καὶ πὼς δὲν ἤξερε τίποτα. Οἱ Γερμανοὶ σήκωσαν τοὺς ὤμους τους καὶ τὴν ἄφησαν νὰ περάση.

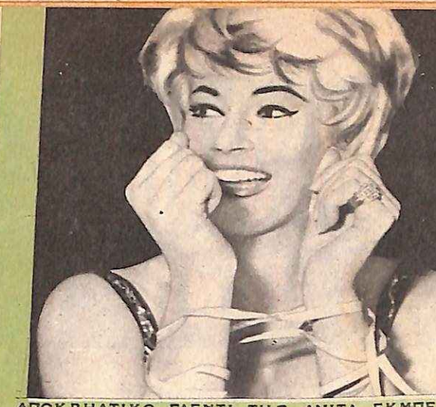
Σήμερα, ὕστερα ἀπὸ τριάντα χρόνια τρομερῆς δραστηριότητας, ἡ μικροσκοπικὴ μοναχὴ δὲ σκέπτεται οὔτε τὸ ξεκούρασμα, οὔτε τὸ παρελθόν. Τὶς ἡμέρες αὐτὲς βρίσκεται στὴν Ἀμερική, ὅπου δίνει διαλέξεις σὲ ὅλες τὶς πολιτεῖες, γιὰ νὰ κερδίση ὁπαδοὺς γιὰ τὴν ὑπόθεσί της. Μόνο τὸ μέλλον τὴν ἐνδιαφέρει. Καὶ γι' αὐτήν, τὸ μέλλον εἶναι οἱ νεαρὲς Ἀφρικανίδες, ποὺ τὶς ἀποσπᾶ σιγὰ-σιγὰ ἀπὸ τὴν χιλιόχρονη σκλαβιά τους.

❂❂

Τὸ χαμόγελο ἔχει καὶ κινδύνους

«Εἶναι λάθος γιὰ μιὰ κοπέλλα τὸ νὰ προσπαθῆ νὰ χαμογελᾶη συνεχῶς καὶ νὰ μιλᾶη συγχρόνως — λέει ἕνας γνωστὸς αἰσθητικός. Δὲν εἶναι πάντα ὁμορφα τὰ χαμόγελα. Τὸ στερεότυπο χαμόγελο ἀρισμένων στὰρ τοῦ κινηματογράφου καὶ τῆς τηλεράσεως ἀφαιρεῖ χαρακτῆρα ἀπὸ τὸ πρόσωπό τους».

Ὁ ἴδιος ἀναφέρει τὴν περίπτωσι μιᾶς κοπέλλας, ποὺ τὴν ἄφισε ὁ ἀραβωνιαστικός της, γιατὶ δὲ μποροῦσε νὰ τὴ θλέπη νὰ γελᾶη διαρκῶς καὶ χωρὶς αἰτία.

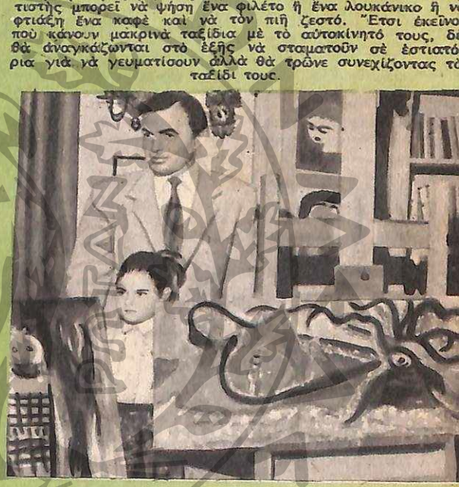
ΑΠΟΚΡΙΑΤΙΚΟ ΓΛΕΝΤΙ ΤΗΣ ΑΝΙΤΑ ΕΚΜΠΕ

Ἡ Ἀνίτα "Εκμπεργκ δὲν ἔχασε τὴν εὐκαιρία νὰ κ
κολουθήση καὶ νὰ πάρη μέρος στὸ περίφημο κ
δάλι τοῦ Ράπαλο. Στὸ ἴδιο καρναθάλι παρευρέθηκ
ἡ Ἰταλίδα στὰρ Ροσάνα Σκιαφίνο. Ἡ Ἀνίτα ὅμω
ἐπεσκίασε καὶ μιὰ καὶ δὲν εἶχε καθαλλέρο, ἔκρινε
πιμο νὰ πάρη τὸ συνοδό της Ροσάνα, ποὺ δὲν ἦταν
λος ἀπὸ τὸν γνωστὸ ἐπίσης ἠθοποιὸ τοῦ κινηματογρ
Φράνκο Σίλβα.

ΜΙΑ ΠΟΛΥ ΠΡΑΚΤΙΚΗ ΣΧΑΡΑ

Πολλὰ νέα ἀμερικανικὰ αὐτοκίνητα εἶναι ἐφοδιασμέ
μὲ μιὰ μικρὴ ἠλεκτρικὴ σχάρα, στὴν ὁποία ὁ αὐτοκίνη
τιστὴς μπορεῖ νὰ ψήση ἕνα φιλέτο ἢ ἕνα λουκάνικο ἢ ν
φτιάξη ἕνα καφὲ καὶ νὰ τὸν πιῆ ζεστό. Ἔτσι ἐκεῖνο
ποὺ κάνουν μακρινὰ ταξίδια μὲ τὸ αὐτοκίνητό τους, δ
θὰ ἀναγκάζωνται στὸ ἑξῆς νὰ σταματοῦν σὲ ἐστιατό
ρια γιὰ νὰ γευματίσουν ἀλλὰ θὰ τρῶνε συνεχίζοντας τ
ταξίδι τους.

Η ΚΟΡΗ

Ο ΦΑΣΟΥΛΗΣ παί' το ΝΤΟΜΙΝΟ

Ο φασουλής: Τώρα καταλαβαίνω, κύριε. Πρόκειται γιὰ ἐκβιασμό...

ΠΡΟΣΩΠΑ: Ὁ φασουλής. Τὸ μαῦρο ντόμινο. Ὁ μπάρμαν. (Ὥρα 1 μετὰ τὰ μεσάνυχτα. Στὴ μεγάλη σάλλα τοῦ χοροῦ ἐπικρατεῖ παγωμένη σιωπή. Ἕνας μεταμφιεσμένος μὲ μεταξωτὴ φορεσιὰ φασουλῆ κάθεται σ' ἕνα μπηλὸ σκαμνὶ τοῦ μπάρ καὶ παραγγέλνει ἕνα κοκτάιηλ. Δίπλα του θρονιάζεται κι' ἕνας ἄλλος, μὲ μαῦρο ντόμινο. Ὁ πρῶτος πίνει μονορροῦφι τὸ κοκταΐηλ του καὶ ζητάει δεύτερο).

ΤΟ ΝΤΟΜΙΝΟ.—Σὰν πολὺ διασμένος εἶσαι ἀπόψε, ἀγαπητέ μου! Πόσα ἔχεις πιή;

Ο ΦΑΣΟΥΛΗΣ (ζαλισμένος). —Οὔτε ξέρω.. Οὔτε θυμᾶμαι...

ΤΟ ΝΤΟΜΙΝΟ.— Ἔτσι εἶσαστε οἱ σημερινοὶ νέοι. Οὔτε νὰ πιῆτε δὲν ξέρετε... Στὸν καιρό μας πίναμε γερά, μὰ ξέραμε καὶ νὰ πιοῦμε. Ἐνῶ ἐσεῖς πίνετε γιὰ νὰ σᾶς δοῦνε, ἀπὸ ἐπίδειξι, ἀπὸ ἀνάγκη συνωμοτισμό... Ἔτσι καταφέρνετε τὶς κουτούτσικες γυναῖκες.

Ο ΦΑΣΟΥΛΗΣ.— Κύριε!

ΤΟ ΝΤΟΜΙΝΟ.— Χαχά! Στὰ δικά μου χρόνια, ὅταν ἕνας μασκαρᾶς πείραζε τὸν ἄλλο, αὐτὸς γελοῦσε. Ἐνῶ ἐσὺ θυμώνεις...

Ο ΦΑΣΟΥΛΗΣ. — Πραγματικά, θἄπρεπε νὰ γελάσω μὲ τὶς ἀνοησίες σας... Ἔχετε δίκηο, σήμερα ἐπιτρέπονται ὅλα. Ἀκόμη καὶ τὸ νὰ λέη κανεὶς κουταμάρες σ' ἕναν ἄγνωστό του... Μπάρμαν, δός μου ἄλλο ἕνα!

ΤΟ ΝΤΟΜΙΝΟ (σιγά).— Ἔ, ὄχι δά, τὸ παρακάνεις! Ἂν ἐρχόταν, θὰ ἦταν σωστὸ νὰ σὲ βροῦ ἐντελῶς μεθυσμένο;

Ο ΦΑΣΟΥΛΗΣ.—Τί θέλετε νὰ πῆτε, κύριε;...

ΤΟ ΝΤΟΜΙΝΟ.—Ἀπλούστατα, σοῦ σημαίνω τὸν κώδωνα τοῦ κινδύνου. Σὲ εἰδοποίησα νὰ παψῆς νὰ πίνης, γιατὶ εἶναι νωρὶς ἀκόμη γιὰ ν' ἀπελπίζεσαι. Μπορεῖ νἀ 'χῃς θή! Καὶ τότε τί θἄλεγε, ἂν σ' ἔβλεπε σὲ τέτοια χάλια;

Ο ΦΑΣΟΥΛΗΣ.—Κάτι ξέρετε σεῖς... ἢ νομίζετε πὼς ξέρετε...

ΤΟ ΝΤΟΜΙΝΟ.—Μπράβο, τώρα μ' ἀρέσεις. Εἶσαι ἱππότης. Δὲν ἐννοεῖς νὰ τὴν ἐκθέσης... Βέβαια, φαντάστηκα ἀπ' τὸ ὕφος σου πὼς περίμενες μιὰ κυρία, νέα, παντρεμένη, πλούσια... Ἐκεῖνος ὁ χοντράνθρωπος, ὁ ἄντρας της, ἔχει ἀρκετὰ ψιλὰ καὶ τῆς δίνει ὅσα τοῦ ζητήση. Κι' αὐτὴ θὰ σὲ λατρεύη, σίγουρα...

Ο ΦΑΣΟΥΛΗΣ (ἀγριεμένος).—Ποῦ θέλετε νὰ καταλήξετε;

ΤΟ ΝΤΟΜΙΝΟ.— Εἶδες πῶς μὲ παρασύρει ἡ φαντασία μου;... Τὴν κατάφερες, μασκαρᾶ, τὴν κουκλίτσα! Σὲ λατρεύει. Εἶν' εὐτυχισμένη ὅταν μπορῇ νὰ σοῦ φανῇ εὐχάριστη... Ἔ, ἡ ζωὴ ἔχει τὶς ἀπαιτήσεις της. Τοῦ λόγου σου παίζεις χαρτιά. Κι' ἔτσι δίνεις καμμιὰ φορὰ στὴ φίλη σου τὴν εὐκαιρία νὰ κάνη κάποια μικρὴ θυσία γιὰ σένα...

Ο ΦΑΣΟΥΛΗΣ.— Τώρα καταλαβαίνω, κύριε! Πρόκειται γιὰ ἐκβιασμό. Ἔστω... Πόσα;

ΤΟ ΝΤΟΜΙΝΟ.— Τί ἐννοεῖς δηλαδή; Πόσα θὰ σοῦ δώσω; Γιατὶ ἐσὺ συνηθίζεις νὰ παίρνης λεφτά, ἂν δὲν κάνω λάθος...

Ο ΦΑΣΟΥΛΗΣ.—Ἂν δὲ σᾶς μιλῶ διαφορετικὰ αὐτὴ τὴ στιγμή, τὸ κάνω μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ σώσω τὴν ὑπόληψι ἑνὸς προσώπου! Ἀφοῦ δὲ ζητᾶτε λεφτά, τί θέλετε λοιπὸν ἀπὸ μένα;

ΤΟ ΝΤΟΜΙΝΟ.— Τίποτα! Νὰ κουβεντιάσουμε! Ἀποκρηὰ δὲν εἶναι;... Εἶδα πὼς ἔχεις κάποιο μεράκι ἀπόψε... Ἔ, ἕνας ἄνθρωπος σὰν καὶ σένα, τί ἄλλο μεράκι μπορεῖ νἄχη, παρὰ ἐ:ωτικὸ καὶ χρηματικό μαζί... Ἔχω κι' ἐγὼ κάποιον καϋμό, μὰ ἄλλου εἴδους. Ξέρεις, ἀνακάλυψα σήμερα πὼς εἶμαι... ἀπατημένος σύζυγος!... Τί μὲ κυττάζεις ἔτσι περίεργα; Ἐγὼ δὲν εἶμαι ἀπ' τοὺς μικρούς, τοὺς τιποτένιους ἐκείνους ἀμοιποπαίδες μου, ποὺ ντρέπονται γιὰ τὴν κατάστασή τους... Ἄ, ὄχι! Τὸ πῆρα εὔθυμα τὸ ζήτημα. Εἶμαι κατενθουσιασμένος!...

Ο ΦΑΣΟΥΛΗΣ.—Κατενθουσιασμένος;...

ΤΟ ΝΤΟΜΙΝΟ.—Μὰ ναί, φουκαρᾶ μου! Ἡ γυναικούλα μου εἶναι ἡ μόνη ἀθῶα σ' αὐτὴ τὴ δουλειά... Τί ἤξερε ἀπ' τὴ ζωή, αὐτὴ, ἕνα κοριτσάκι;... Γιὰ νὰ μὴν τῆς λείπη τίποτα, γιὰ νὰ τὴν ἔχω διαρκῶς εὐτυχισμένη, σκοτωνόμουνα στὸ γραφεῖο μου, στὴ δουλειά μου, στὰ συμβούλια ποὺ εἶμαι μέτοχος... Τὴν ἄφινα πολὺ μονάχη. Παρουσιάστηκε λοιπὸν μπροστά της ἕνας νέος, ὄμορφος, κομψός, μὲ ὕφος μοιραῖο, μὲ μοντέρνες γραβάτες... Τώρα θὰ μοῦ πῆς, γιατί εἶμαι κατενθουσιασμένος. Ἁπλούστατα, γιατὶ ὁ νεαρὸς αὐτὸς ἔτυχε νἄναι ἕνας παληάνθρωπος, ποὺ νόμισε πὼς θὰ μποροῦσε νὰ μοῦ καταστρέψη τὴν εὐτυχία μου καὶ νὰ μ' ἐκμεταλλεύεται κι' ὅλας... Φαντάσου πὼς ἔβαλε σ' ἐνέργεια χίλια δυὸ κόλπα... Εἶχε χάσει, λέει, στὰ χαρτιά. Πῆρε τὸ ὕφος ἀνθρώπου ποὺ πρόκειται ν' αὐτοκτονήσῃ. Δὲ δεχόταν, δὲ μποροῦσε νὰ δεχτῇ λεφτὰ ἀπὸ μιὰ γυναίκα... ἀλλὰ τελοσπάντων... μόνο ὑπὸ τύπου δανείου... Τὸ κουτορνίθι δὲν εἶχε λεφτά, ἀλλά...

Ο ΦΑΣΟΥΛΗΣ (χλωμός). — Ἀρκεῖ! Κατάλαβα ποιὸς εἴσαστε! Στὸ δικό μας ὅμως κόσμο, ὅπου ἀνήκετε καὶ σεῖς, νομίζω πὼς ἔχουμε ἄλλους τρόπους νὰ ζητᾶμε ἱκανοποίησι...

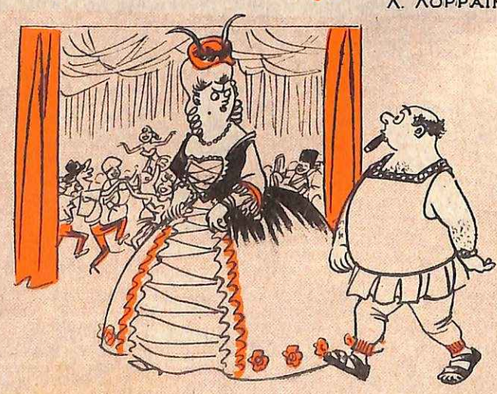
ΤΟ ΝΤΟΜΙΝΟ (μὲ ὕφος τρομερό).—Σιωπή! Τολμᾶς νὰ μιλᾶς γι' αὐτήν! Κακομοίρη μου!... Οἱ μονομαχίες εἶναι καλὲς μόνο γιὰ τὸ δικό σας κόσμο. Τὸν κόσμο τῶν ὑπερβολικὰ ἐντίμων κυρίων... Ἐμεῖς, τὶς γυναῖκες μας τὶς κρατᾶμε ὅπως καὶ τὴ ζωή μας, ὅπως καὶ τὰ λεφτά μας, μὲ τὰ χέρια μας! Ἡ δική μου εἶχε ζήσει γιὰ λίγο σ' ἕνα ἐφιάλτη. Τώρα ξύπνησε! Ἔχω ὅλη τὴ δύναμι νὰ τὴν κάνω νὰ τὸν ξεχάσῃ... Ἠλίθιε! Ἤρθα ἐδῶ γιὰ ἄλλο λόγο... γιὰ νὰ σὲ ρωτήσω: «Πόσα;». Εἴμαστε οἱ δυό μας τώρα. Πόσα θέλεις;...

Κατάφερες νὰ σοῦ δανείσῃ ἡ γυναίκα μου τὸ δαχτυλίδι της, δῆθεν γιὰ νὰ τὸ βάλης ἐνέχυρο, πραγματικὰ ὅμως γιὰ νὰ μπορῇς νὰ τὴν ἐκβιάσῃς ἀργότερα. Δέχομαι τὸν ἐκβιασμό. Τὸ δαχτυλίδι αὐτὸ δὲν πρέπει νὰ μείνῃ στὰ χέρια σου... Σοῦ προτείνω λοιπόν: Ἡ ἀξία του εἶναι 200 λίρες. Σοῦφερα 400... Τὸ ξέρω πὼς θὰ τόχῃς ἀπάνω σου. Ἐμπρός, φέρτο... Ἄκουσες τί εἶπα;

Ο ΦΑΣΟΥΛΗΣ (μένει γιὰ λίγο δισταχτικός, ὕστερα τ' ἀποφασίζει, βγάζει ἀπ' τὴν τσέπη του ἕνα κουτάκι καὶ τοῦ τὸ δίνει). — Πάρτε το.

ΤΟ ΝΤΟΜΙΝΟ (ἐξετάζει προσεχτικὰ τὸ δαχτυλίδι). Μάλιστα, αὐτὸ εἶναι... (Τοῦ δίνει τὶς λίρες. Ρίχνει ἕνα νόμισμα στὸ μπάρμαν καὶ κατεβαίνει ἀπ' τὸ ψηλὸ σκαμνί). Βλέπεις τί ὡραία ποὺ συνεννοηθήκαμε;... Πρόσεξε ὅμως! Ἂν τύχῃ καὶ ξαναβρεθῆς στὸ δ:όμο μου, θὰ σὲ τσακίσω!... Μὴ σοῦ περάσῃ ἡ ἰδέα πὼς σὲ φοβᾶμαι. Θέλω ὅμως νὰ κερδίσω τὴ γυναῖκα μου μόνάχος μου, κι' ὄχι ἀπ' τὴν ἀπδία ποὺ θὰ τῆς φέρῃ ἕνας μεγαλείτερος σύνδεσμός της μαζί σου... (Φεύγει, ἐνῶ ὁ φασουλῆς μένει ἀπολιθωμένος).

Λ. ΛΟΡΡΑΙΝ

— Ἀπ' ὅ,τι ξέρω, οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες δὲν φοροῦσαν μακρυές... περισκελίδες!...

Συναρπαστικὸ συγκινητικὸ μυθιστόρημα ὑπὸ Ἰωάννας Ἀναγνώστου - Μπουκουβάλα

«Σιδόνεβες, φαιδί μου;»

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ἡ Φλώρα στὸ δεῖπνο ποὺ κάλεσε τὴν ἀδελφή της, ἀρχισε νὰ ἐρωτοτροπῆ προκλητικὰ μὲ τὸ Νώντα, ἀδιαφορώντας μὲ σκληρότητα γιὰ τὰ αἰσθήματα τῆς Φροσούλας καὶ τὴν ἀγρια ζήλεια τοῦ ἀνδρα της. Ἡ Φροσούλα φοβήθηκε κι' αὐτὴ τὴ φορὰ πὼς θὰ ἔχανε τὸν ἀνδρα ποὺ ἀγαποῦσε καὶ φανέρωσε ὅλες αὐτὲς τὶς ἀνησυχίες της στὴ μητέρα της, ποὺ προσπαθοῦσε ἀπὸτομο νὰ τὴν παρηγορήσῃ, μολονότι ὁ Νώντας εἶχε περισσότερο ἀπὸ μιὰ ἑβδομάδα νὰ περάσῃ ἀπὸ τὸ σπίτι τους. Κι' ἀξαφνα, ἕνα βράδυ ξέσπασε ἡ συμφορά. Ὁ Οὔγκο ἔφερε τὴ Φλώρα σὲ κακὰ χάλια καὶ τὴν παρέδωσε στὴν μητέρα της. Τὴν εἶχε χτυπήσει καὶ τὸ πρόσωπό της ἦταν παραμορφωμένο. Ὅπως τοὺς ἐξήγησε ὁ Οὔγκο τὴν εἶχε πιάσει ἐπ' αὐτοφώρῳ σ' ἕνα ἐξωχικὸ κέντρο νὰ τὸν ἀπατᾶ μὲ τὸν Νώντα Της ὁλόσε, λοιπόν, ὅτι θὰ φροντίζε γιὰ τὸ διαζύγιο καὶ τὴν φοβέριζε ὅτι θὰ τὴν κατέστρεφε, ἂν τολμοῦσε νὰ ξαναγυρίσῃ στὴν Ἰταλία. Γιατί τώρα ἡ Φροσὼ ἔκανε αὐτὴν τὴν τρέλλα; Γιατί — ὅπως ἐξήγησε στὴ μητέρα της — δὲ μποροῦσε ν' ἀνεχθῇ τὴ σκέψι ὅτι ὁ Νώντας θὰ γινόταν ἀνδρας τῆς Φροσούλας...

12ον

— Μάλλον πὼς αὐτὴ τὸν ἀγαπάει.. Τί σημασία ἔχει; Δὲ μποροῦσα ν' ἀνεχτῶ τὴ σκέψι πὼς ἡ ἀδελφή μου θὰ πάντρευόταν μὲ τὸ μόνο ἄντρα, ποὺ ἀγάπησα ἀληθινὰ στὴ ζωή μου!...

— Γιατί δὲν τὸν παντρεύτηκες;

— Ἐπειδὴ δὲ μοῦ ταίριαζε, τὸ ξέρετε...

— Καὶ πῶς τόλμησες νὰ κάνης τέτοιο πρᾶγμα;

— Κι' ἐγὼ δὲν ξέρω. Νά, ἡ ἀγάπη... Τόσα χρόνια ἔμενε κρυμμένη μέσα μου, ἡ ἀγάπη γιὰ τὸ Νώντα. Ἔπρεπε νὰ ξεσπάσῃ...

— Δὲ φοβήθηκες; Δὲ σκέφθηκες τί συνέπειες θὰ εἶχε γιὰ σένα;

— Ὄχι. Μὲ ξεγέλασε ὁ Οὔγκο...

— Δὲ σκέφθηκες τί συνέπειες θὰ εἶχε γιὰ τὴν ἀδελφή σου; Τέτοιο τέρας ἔγινες, λοιπόν; Δὲν κατάλαβες πὼς ἡ ἀδελφή σου δὲν εἶχε τίποτα ὡς τώρα ἀπὸ τὴ ζωή, καμμιὰ χαρά; Ἀφοῦ μάντεψες τὸ εἰδύλλιο, πὼς σοῦ βάσταξε ἡ καρδιὰ πάλι νὰ τὸ καταστρέψῃς;

— Ἕνα ἠλίθιο εἰδύλλιο! Ὁ Νώντας δὲν ἦταν ὁ κατάλληλος ἄντρας, οὔτε γιὰ τὴ Φρόσω. Ἂν γίνῃ μεγάλη πιανίστα, θὰ γελοῦσε ὁ κόσμος μαζί της μ' ἕνα τέτοιο γάμο.

— Αὐτὸ δὲ μποροῦσες νὰ τὸ κρίνῃς ἐσύ!...

— Δὲν ἔκρινα τίποτα. Χρόνια, ἀπὸ παιδί, ἀγαποῦσα τὸ Νώντα κι' αὐτὸς μ' ἀγαποῦσε. Ἤρθε ἡ στιγμὴ νὰ χαροῦν τὴν ἀγάπη μας. Θὰ τὴ χαιρόμασταν, ἀκόμα κι' ἂν ξέραμε ὅτι πρόκειται νὰ πεθάνουμε.

— Τώρα, τί κατάλαβες; Βόγγιδε ἡ μάνα. Ἔσπειρες γύρω σου, συντρίμια. Συντρίμια!

Κάθησε μὲ τὰ ροζιασμένα της χέρια, διπλωμένα στὴν ποδιά της, μὲ μιὰ ἔκφρασι θανάσιμης λύπης στὸ πρόσωπό της.

Ἡ Φροσούλα φαινόταν νὰ μὴν ἀκούη τί γινόταν γύρω της. Τὰ δάκρυα ἔτρεχαν ἀργά, βουβά, στὰ μάγουλά της.

— Τώρα τί θὰ κάνης δυστυχισμένο κορίτσι; ρώτησε ἡ μάνα τὴ μεγάλη της κόρη. Τί θὰ κάνης; Ποῦ θὰ μείνης; Πῶς θὰ φανῆς στὴν κοινωνία;

— Ποῦ θὰ μείνω; Ἐδῶ! Πρέπει νὰ ἐξαφανιστῶ ἀπὸ τὸν κόσμο, ὥσπου νὰ συνέλθω, ὥσπου νὰ ξαναγίνη ἀνθρωπινὸ τὸ πρόσωπό μου...

— Τὸ πρόσωπό σου θὰ ξαναγίνη ἀνθρωπινό. Ἡ τιμή σου ὅμως;

Σήκωσε ἡ Φλώρα τὸ κεφάλι της.

— Δὲν ἔχω ἀνάγκη κανένα, κανένα!... Εἶμαι ἄτομο ἐλεύθερο, κι' ἔχω δικαίωμα νὰ ζήσω ὅπως μ' ἀρέσει. Εἶμαι καλλιτέχνις, μεγάλη καλλιτέχνις καὶ μοῦ ἐπιτρέπονται στὸ κάτω - κάτω καὶ λίγες παρεκτροπές...

— Ἄχ!...

Σὰν βογγητό, σὰν ἀναστεναγμὸς ἀκούστηκε ἡ φωνὴ τῆς Φροσούλας. Τὴν ἄλλη στιγμή, ἐκεῖ ποὺ δὲν τὸ περίμεναν, τὸ κοριτσάκι σωριάστηκε κάτω ἀναίσθητο.

Μεταξὺ ζωῆς καὶ θανάτου

Ὁ γιατρὸς Πάνος Βέρτας ἔμεινε ἀπολιθωμένος, ὅταν ἤρθε κι' ἐξήτασε τὴ Φροσούλα. Ἡ Φλώρα εἶχε κρυφτῆ. Δὲν εἶχε ἰδέα αὐτὸς τί συνέβη καὶ πὼς λιποθύμησε ἔτσι ξαφνικὰ ἡ μικρή. Ξέφρενη ἡ Ἑλένη, εἶχε στείλει ἕνα παιδάκι νὰ τὸν φωνάξη.

Δὲ δυσκολεύτηκε νὰ συνεφέρῃ τὴ Φροσούλα. Οὔτε καὶ τὸν ἀνησυχοῦσε ἡ λιποθυμία. Ἐκεῖνο ποὺ τὸν ἔκανε νὰ σουφρώνη τὰ φρύδια του, ἦταν ἡ γενικὴ της κατάστασι.

— Μὰ τί ἔπαθε πάλι; Τὴ βλέπω χειρότερα, δὲ μπορῶ νὰ σᾶς τὸ κρύψω. Πολὺ ἀδύνατη. Ὅπως τότε, τὸν καιρὸ ποὺ ὑποφέρατε.

Δὲν ἀποκρίθηκε ἡ μάννα. Μέσα ἔνοιωθε τὸ ἄλλο της παιδί, τὸ ἔνοχο ἀλλὰ δυστυχισμένο της παιδί. Καὶ τὰ χείλη της δὲ μποροῦσαν ν' ἀρθρώσουν τὴν ἀλήθεια.

— Ὑπέφερε πολὺ τὸν τελευταῖο καιρό... ἀποκρίθηκε.

— Μά γιατί; ἐπέμενε ὁ γιατρός. Ἡ Φλώρα σας εἶναι τώρα βασίλισσα. Δὲ μπορεῖ νὰ βοηθήση λιγάκι; Μάλιστα, ἔμαθα πὼς ἤρθε καλοπαντρεμένη. Καλὸς τὸ δεχτήκατε...

Ἔκλεισε τὰ μάτια της ἡ μάννα, γιὰ νὰ ἐμποδίση τὰ δάκρυα, ποὺ ἤθελαν νὰ κυλήσουν. Ὁ γιατρὸς τὴν κύτταξε παραξενεμένος.

— Ἄλλη φορὰ θὰ σᾶς πῶ, ψιθύρισε ἡ μάννα. Πέστε μου τώρα τί θὰ κάνουμε γιὰ τὴ μικρή.

— Ἀπόλυτη ἀνάπαυσι, ἡρεμία καὶ καλὴ τροφή. Τίποτ' ἄλλο γιὰ τὴν ὥρα. Ἔπειτα, θὰ κάνουμε μιὰ ἀκτινοσκόπησι γιὰ νὰ ἐξασφαλίστοῦμε.

Κάτι βούλιαξε μέσα στὴν καρδιὰ τῆς μάννας σ' αὐτὴ τὴ λέξι. Κι' ὁ γιατρὸς ἔφυγε.

Οἱ ἡμέρες, ποὺ ἀκολούθησαν ἦταν ἐφιαλτικὲς καὶ γιὰ τὶς τρεῖς γυναῖκες. Ἡ Φρόσω παραληροῦσε ἀπὸ τὸν πυρετό. Ἡ Φλώρα πονοῦσε πολὺ καὶ ἀνησυχοῦσε γιὰ τὸ ἕνα της μάτι. Δὲν ἤθελε ὅμως μὲ κανένα τρόπο νὰ παρουσιαστῇ στὸ γιατρό.

— Προτιμῶ νὰ πεθάνω, ἔλεγε, παρὰ νὰ δῇ σ' αὐτὴ τὴ κατάστασι.

— Νὰ πούμε, ὅτι ἔπεσες καὶ χτύπησες.

— Δὲ γίνεται! Οὔτε πρέπει νὰ πάρη κανεὶς εἴδησι πὼς βρίσκομαι ἐδῶ. Θὰ κρυφτῶ ὥσπου νὰ γίνω καλά, κι' ἔπειτα θὰ φύγω...

— Δὲ θὰ ποῦμε, ὅτι νόμιζες;

— Δὲν εἶναι καμμία βία. Θὰ τὸ ποῦμε ὅταν θὰ βρίσκωμαι πάλι στὴ δάλα μου.

Ἡ Ἑλένη περνοῦσε διαρκῶς κοντὰ στὴ μικρὴ της τὴν τραβοῦσε διαρκῶς κοντὰ στὴ μικρὴ της τὴν κόρη. Ὅταν ἄκουγε ὅμως τὴ Φλώρα νὰ βογγάη ἀπὸ τοὺς πόνους τὴ νύχτα, πεταγόταν κι' ἔτρεχε κοντά της.

Ἔτσι πέρασαν δέκα βασανιστικὲς ἡμέρες. Στὸ μεταξύ, ἤρθαν οἱ βαλίτσες τῆς Φλώρας. Ὁ Οὔγκο τὶς ἔστειλε μ' ἕνα ταξί. Μαζὶ κι' ἕναν ἐξοφλημένο λογαριασμὸ τοῦ ξενοδοχείου κι' ἕνα σημείωμα:

«Φεύγω σήμερα».

Οἱ βαλίτσες ἔμεναν κλειστές. Κι' ἡ Φλώρα οὔτε συλλογιζόταν ν' ἀλλάξη φουστάνι. Φοροῦσε μιὰ παλιὰ ρόμπα τῆς Φρόσως... Ὅσο γιὰ λεφτά, δὲν εἶχε τίποτα.

— Μ' ἄφησε χωρὶς δεκάρα, ἐξομολογήθηκε στὴ μητέρα της.

— Πῶς; ἀπόρησε αὐτή, γουρλώνοντας τὰ μάτια της. Δὲν ἔχεις ἀτομική σου περιουσία; Τί ἔγιναν τὰ κέρδη σου;...

— Ἔχω καταθέσεις στὴ Ρώμη. Ἀπάνω μου ὅπως δὲν εἶχα οὔτε δεκάρα δική μου.

— Τώρα;

— Τώρα θὰ μὲ συντηρήσης ἐσύ, μάννα, ὥσπου νὰ πάρω τὰ λεφτά μου...

Τὸ χρῆμα ἔφευγε. Φάρμακα τῆς Φρόσως, καλὴ τροφή... Τὸ μικρὸ κομπόδεμα λιγόστευε ἐπικίνδυνα.

Ἐπὶ τέλους, ἄρχισαν καὶ τὰ δυὸ κορίτσια νὰ παίρνουν τὸ καλύτερο. Τὸ πρόσωπο τῆς Φλώρας ἡμέρευε, πῆρε πάλι τὴν ὡραία του ὄψι (ἂν καὶ ἐκείνη παραπονιόταν πὼς αἰσθανόταν θαμπὸ τὸ ἕνα της μάτι). Τῆς Φρόσως ὁ πυρετὸς ἄρχισε νὰ ὑποχωρῇ.

Ἦταν πιὰ τέλος τοῦ Ἰουνίου, ὅταν σηκώθηκε ἀπὸ τὸ κρεβάτι ἡ μικρή. Ἀμίλητη, χλωμή, σὰν φάντασμα, κάθησε ἀμέσως στὸ πιάνο.

Ἡ μητέρα ἔβαλε τὶς φωνές.

— Τί κάνεις; Ὁ γιατρὸς εἶπε ἀνάπαυσι.

— Θὰ ξεκουραστῶ μετὰ τὶς ἐξετάσεις, ἀποκρίθηκε ἡ μικρή. Τὸ βάζεις στὸ νοῦ σου πὼς εἶναι δυνατὸν νὰ χάσω τὸ χρόνο μου; Θὰ τρελλαθῶ, θὰ σκοτωθῶ!

Μὲ τὴ Φλώρα δὲν ἄλλαξαν λέξι. Κάθονταν σὰ σιωπηλὰ φαντάσματα στὸ τραπέζι.

Ἡ Φλώρα γυρίζε ἀλλοῦ τὰ μάτια της κι' ἡ Φρόσω κύτταζε τὸ πιάτο της. Ἡ ὄρεξί της δὲν ἔνοιωθε νὰ ξαναγυρίσῃ. Μὲ δάκρυα στὰ μάτια, τὴν ἱκέτευε ἡ μητέρα της νὰ τραφῇ καλά. Ἐκείνη ὅμως δὲ μποροῦσε νὰ βάλη ἐνὸ μπουκιὲς στὸ στόμα της. Καὶ τὰ μάγουλά της ὅλο καὶ χλώμιαζαν, ὅλο καὶ βαθούλωναν.

Τὸ δίπλωμα

Ἡ αἴθουσα ἦταν ἀσφυκτικὰ γεμάτη, τὴν ἡμέρα τῶν διπλωματικῶν ἐξετάσεων τῆς Φρόσως. Ἡ φήμη της εἶχε ξεπεράσει τὰ ὅρια τοῦ Ὠδείου, καὶ κόσμος πολὺς εἶχε μαζευτῆ νὰ τὴν ἀκούσῃ.

Ὁ καθηγητής της ἦταν χλωμὸς ἀπὸ τὴ συγκίνησι. Ὅταν ἐμφανίστηκε ἡ κοπελλίτσα, ὁ κόσμος κράτησε τὴν ἀναπνοή του.

Χλωμὴ σὰν κέρινη, ἀδύνατη, μὲ μία ἔκφρασι βασανισμένη στὸ λεπτὸ διάφανο πρόσωπό της, προχώρησε ἡ Φροσούλα στὸ πιάνο. Στὰ χείλη της μιὰ πικρὴ πτυχὴ φανέρωνε τὴν ψυχική της ἀγωνία. Φοροῦσε ἕνα ἁπλό, φτηνὸ φουστανάκι, ἂν καὶ ἡ Φλώρα τὴν εἶχε συμβουλέψει μὲ τὴ μητέρα της νὰ φορέσῃ τὴν τουαλέττα, ποὺ τῆς εἶχε χαρίσει ὁ Οὔγκο καὶ ποὺ εἶχε μείνει στὸ σπίτι.

— Ἡ τουαλέττα αὐτὴ δὲ μοῦ ἀνήκει, ἀποκρίθηκε ἡ Φροσούλα.

Καὶ φόρεσε τὸ ἁπλὸ της φουστανάκι.

Κάθησε στὸ πιάνο καὶ σκοπίτσε τὸ ἴδρτα ἀπὸ τὰ χέρια της. Ἔπειτα, ἔκλεισε τὰ μάτια της, σὰ νάθελε νὰ συγκεντρωθῇ.

Βαθειές, ἀπόκοσμες ἀκούστηκαν οἱ πρῶτες μελῳδίες Μπάχ! Ἕνα κομμάτι γραμμένο γιὰ ἐκκλησιαστικὸ ὄργανο, ποὺ μετέφερε στὴν αἴθουσα τὶς συναυλίας τὴν κατάνυξι τῆς γοτθικῆς ἐκκλησίας. Σὰν κύματα ξεσπλωνόνταν τ' ἀοπίσματα, οἱ συγχορδίες, διαδέχονταν ἡ μιὰ τὴν ἄλλη, ἀλλάζοντας φωτοσκιάσεις. Ἀπὸ τὶς πρῶτες κιόλας νότες, κατάλαβε τὸ ἀκροατήριο ὅτι βρισκόταν μπροστὰ σὲ μιὰ μυσταγωγία.

Ἄξαφνα, ἐνῶ ὅλοι κρατοῦσαν τὴν ἀνα-

ΛΟΓΙΑ ΚΑΤΟΣΤΑΡΑΤΑ

Μασκαράτες

Γιὰ Καρνάβάλι χαρωπὸ
ὅλοι μιλοῦν αὐτὲς τὶς μέρες
κι' ὕφος, ὡστόσο, σκυθρωπὸ
ἔχουν οἱ ταβερνοπατέρες...
Γιατὶ γιορτὲς Καρναβαλιοῦ
στὴν Πλάκα θὰ ἑορτασθοῦνε
κι' οἱ σπαδοὶ τοῦ βαρελιοῦ
μὲ τζιτζιφιογκους θὰ μπλεχτοῦνε!

★

Στὰ ταβερνάκια μας τ' ἁπλὰ
φευτικες θἀρχυνται μουσοῦδες
ἀσπρα κολλάρα καὶ φηλὰ
καὶ ψηλομύτισες Σουσοῦδες...
Κι' ὅπως θὰ γίνωντ' ἀκταρμὰς
κάθε βραδυὰ τὰ ταβερνάκια
θὰ μᾶς μπερδεύουνε κι' ἐμᾶς
μὲ τὰ παρδαλογαϊτανάκια!

★

Τὸ κάθε τί θὰ νοθευτῆ
στὴν κρασομάννα μας τὴ Πλάκα
κι' οἱ τέντυ-μπούδες κι' αὐτοὶ
θἀθροῦν, ἐκεῖ νὰ «σπάσουν πλάκα»!
Στὰ ταβερνεῖα μας θὰ στρωθοῦν
καὶ στὰ τραπέζια μας μοιράδα
κι' οἱ κρασοπότες
(θὰ βρεθοῦν
μὲ... γιαουρτοπαιδα
(παρέα!

★

Ἄσε ποὺ νέοι ἀρ-
(κετοί,
μὰ κι' ὡρισμένες
(σουσουρᾶδες
(τζίβα) θὰ βάλουν
(προσθετη
γιὰ νὰ φανοῦνε μα-
(σκαρᾶδες!
Ἔτσι θὰ στραπα-
(τσαρισθῆ
καὶ τὸ μουστάκι ἀ-
(νεπιπτοι μου-
πούχει γιὰ σπίτι
(θεσπιωτη
τοῦ ἀντρικοῦ τοῦ φι-
(λοτιμου!

ΜΙΛΤΟΣ ΓΙΟΜΑΤΑΡΗΣ

πνοή τους, ἡ Φρόσω σταμάτησε. "Ενα ἐλαφρὸ ἐπιφώνημα μέσα στὸ πλῆθος.

— Τράκ!...

'Η φοβερὴ λέξη, ἡ πληγὴ τοῦ καλλιτέχνη. Μετὰ δυὸ δευτερόλεπτα, ἡ Φρόσω ξαναπῆρε τὸ κομμάτι ἀπὸ τὴν ἀρχή. Προχώρησε λιγώτερο ἀπὸ τὴν πρώτη φορὰ καὶ ξανασταμάτησε. 'Ιδρὼς ἔσταζε στὸ μέτωπό της. 'Η ἀγωνία τῆς παραμόρφωνε τὸ κέρινο προσωπάκι της.

'Ο καθηγητής της πετάχτηκε ἀπὸ μιὰν ἄκρη. Μὲ φωνὴ πνιγμένη ἀπὸ τὴν ἀγωνία κι' αὐτός, τῆς εἶπε:

— Προχώρει, παρακάτω! Δὲν ἔχει σημασία...

"Επιασε ἀπὸ κάπου ἀλλοῦ τὴ σύνθεσι ἡ δύστυχη κοπελλίτσα. Τὰ χέρια της ἔτρεμαν τόσο, ποὺ τἄβλεπε κι' ὁ κόσμος. Σταματήματα ἀπάνω στὰ σταματήματα, τρικλίσματα...

'Η 'Ελένη ἔνοιωθε τὴ ζωὴ νὰ τῆς φεύγη ἀπὸ τὴν ἀγωνία. Πίσω της, κάτι κοριτσόπουλα ψιθύριζαν:

— Τί περίεργο! Ποτὲ δὲν εἶχε τράκ ἡ Φρόσω.

Κι' ὁ καθηγητὴς της ἔπιασε τὸ πρόσωπό του μὲ τὰ δυὸ του χέρια, σὲ μιὰ κίνησι γεμάτη ἀπόγνωσι.

"Ετσι μὲ ἀγωνία τέλειωσε τὸ πρῶτο της κομμάτι. "Επειτα ἡ Φρόσω σηκώθηκε.

"Ετρεξε πίσω της ὁ καθηγητὴς κι' ἡ 'Ελένη δὲ βάσταξε κι' αὐτή. Πετάχτηκε ἀπὸ τὴ θέσι της.

Μὲρε τὴ Φρόσω πεσμένη σὲ μιὰ καρέκλα, μισολιπόθυμη. 'Ο καθηγητὴς ἀπὸ πάνω της προσπαθοῦσε νὰ τὴν ἐμψυχώση μὲ λόγια:

— Πρέπει νὰ ἐπιδιληθῆς στὸν ἑαυτό σου. Εἶναι γελοῖο αὐτὸ τὸ πρᾶγμα. Τί ἔχεις;

— Τί ἔχεις, παιδί μου; ρώτησε κι' ἡ 'Ελένη, περνώντας τὰ χέρια της στὸ μέτωπο τοῦ κοριτσιοῦ.

— Δὲν ξέρω... ἀποκρίθηκε ἡ κοπέλλα, μὲ χείλη ἄσπρα. Κι' ἐγὼ δὲν ξέρω. Δὲν ὁρίζω τὸν ἑαυτό μου. Δὲν ὁρίζω τίποτα. Οὔτε τὰ χέρια, οὔτε τὸ μυαλό. Δὲν ξέρω ποῦ βρίσκομαι. Μοῦ φαίνεται πὼς παίζω γιὰ πρώτη φορὰ αὐτὰ τὰ κομμάτια...

— Θέλεις νὰ σταματήσουμε, λοιπόν; ρώτησε ὁ καθηγητής. Νὰ διακόψης τὶς ἐξετάσεις σου;

'Η Φρόσω πήδησε. Τὰ λόγια αὐτὰ λὲς καὶ τῆς ἔδωσαν θάρρος.

— "Οχι! φώναξε ἀποφασιστικά. Θέλω νὰ τελειώσω τὶς ἐξετάσεις μου!

— Μὰ δὲν πρέπει νὰ χάσης τὸ βαθμό σου. 'Εμεῖς πᾶμε γιὰ βραβεῖο.

— 'Οπωσδήποτε θὰ συνεχίσω, ἀποκρίθηκε ἡ κοπέλλα

Ράγισε ἡ καρδιὰ τῆς μάννας, καθὼς τὴν εἶδε νὰ σφίγγη τὰ χείλη της, χλωμὴ σὰ φάντασμα καὶ νὰ προχωρῆ πρὸς τὴ σκηνή, σὰ νὰ βάδιζε στὸ ἱκρίωμα. Πίσω ἀπὸ τὴν πλάτη της ὁ καθηγητὴς ψιθύρισε στὴν 'Ελένη:

— Δὲ φταίει ἡ Φρόσω. 'Αδυνάτισε πολύ. Εἶναι ἄρρωστη. Τὰ χέρια της καΐνε...

— Μονάχα νὰ τελειώση, ψιθύρισε ἡ μάννα.

Καὶ σήκωσε τὰ μάτια της ἱκετευτικά, σὲ μιὰ γρήγορη, βουβὴ προσευχή.

Μὲ κόπο καὶ μόχθο ἔβγαλε τὸ πρόγραμμά της ἡ Φροσούλα. Σταματήματα κάθε τόσο. Κι' ἀνάμεσα στὰ σταματήματα, τὸ παίξιμό της ἀνάβλυζε ὑπέροχο, θερμό, δονούμενο, συναπαστικό. "Ενα παίξιμο γεμάτο ἀνομοιογένεια, ποὺ φανέρωνε τὸ ταλέντο της, ἀλλὰ καὶ τὴν ψυχική της κατάστασι.

'Η Φλώρα παρακολούθησε ὅλη αὐτὴ τὴν ἀγωνία μὲ μιὰ εἰρωνική πτυχὴ στὰ χείλη.

Εἶχε ντυθῆ περίφημα, κι' ἔμοιαζε πάλι μὲ ζωντανὴ κούκλα.

"Οταν τέλειωσε, ἐπὶ τέλους, τὸ μαρτύριο τῆς Φρόσως, ὁ κόσμος μαζεύτηκε στὸ καμαρίνι. 'Η κοπέλλα μόλις στεκόταν στὰ πόδια της. Λόγια τυπικά — συγχαρητήρια, ποὺ μοιαζαν πιὸ πολὺ μὲ παρηγορία... Γενικά, ἀντὶ γιὰ θρίαμβο, μιὰ ἀποτυχία.

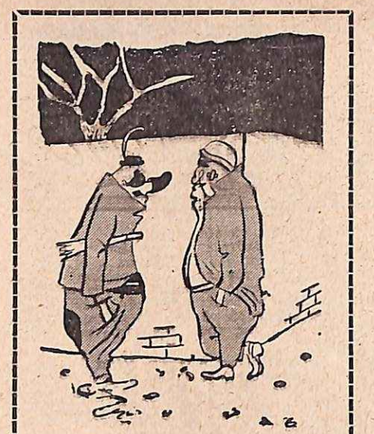
Μετὰ λίγα,λεπτὰ τῆς ὥρας, τὸ κέντρο τοῦ ἐνδιαφέροντος μετατέθηκε.

'Αντὶ ν' ἀσχολῆται ὁ κόσμος μὲ τὴ Φρόσω, στράφηκε στὴ Φλώρα. Τὴν εἶδαν, τὴν ἀνακάλυψαν. Κι' ὅλοι τὴν τριγύρισαν. Λὲς κι' ἦταν βασίλισσα. Οἱ καθηγητὲς τοῦ Ὠδείου, οἱ παλιὲς της συμμαθήτριες, ὅλος κόσμος ἄγνωστος. "Ολοι τὴν κύτταζαν μὲ θαυμασμὸ καὶ καθένας προσπαθοῦσε νἀρθῆ κοντά της νὰ τῆς πῆ ἕνα καλὸ λόγο.

Οταν ἀνακάλυψαν τὴν 'Ελένη, τὴν τριγύρισαν κι' αὐτὴν μὲ περιέργεια.

— "Α, ἡ μητέρα! Συγχαρητήρια, κυρία μου! Νὰ σᾶς ζήση. Ποιὰ στὴ χάρι σας, νἄσαστε μητέρα μιᾶς τέτοιας καλλιτέχνιδος!

'Η 'Ελένη τάχασε. Πρώτη φορὰ γινόταν τὸ κέντρο τοῦ ἐνδιαφέροντος ἑνὸς κοιμισοῦ καὶ μοσφωμένου πλήθους. Πρώτη φορὰ ἔβλεπε ν' ἀντανακλᾶ ἀπάνω της ἡ δόξα τῆς μεγάλης της τέχνης. 'Αντὶ νὰ χαρῆ ὅμως, ἔνοιωσε μιὰ ἀκατανίκητη ἐπιθυμία νὰ κλάψη,

— Πῶς τὰ πέρασες στὸ χορὸ μεταμφιεσμένων;

— Τέσσερα μὲ τρία... Τέσσερα ρολόγια καὶ τρία πορτοφόλια!...

'Η Φλώρα τὸ κατάλαβε καὶ τὴν σκούντησε ἀπότομα.

— Πρόσεχε! Μὴν ἀρχίσης τώρα τὰ κλάματα καὶ ρεζιλευτοῦμε...

"Επιψε ἡ μάννα τὰ δάκρυά της. Κι' ἐνῶ ὁ κόσμος τῆς ἔσφιγγε τὸ χέρι, αὐτὴ συλλογιζόταν πικρά:

«Νά τῆς μάννας ἡ ἀμοιδή. 'Η ἀντανάκλασι τῆς δόξας... Πόση εὐτυχία θὰ μποροῦσε νὰ μοῦ φέρη ὅμως κι' αὐτό. Ἂν ἦταν ἀλλοιώτικα τὰ πράγματα».

"Αρχησε πολὺ νὰ διαλυθῆ ὁ κόσμος, ἐπειδὴ ὅλοι ἤθελαν νὰ ρωτήσουν κάτι τὴ Φλώρα, νὰ μάθουν νέα γιὰ τὴ σταδιοδρομία της καὶ γιὰ τὸ γάμο της. 'Εκείνη, γιὰ μὲν τὴ σταδιοδρομία της δὶηγόταν θαύματα. Τὴν ἀλήθεια, ἀλλὰ κάπως παραφουσκωμένη! Τὰ ἴδια θαύματα ἔλεγε καὶ γιὰ τὸ γάμο της. Σὲ τόνο κάπως ψυχρό. Κι' ὅταν τὴ ρωτοῦσαν ποιὸς εἶναι ὁ ἄντρας της, ἀποκρινόταν ἐπιφυλακτικά:

— "Εφυγε. 'Επείγουσες ὑποθέσεις τὸν κάλεσαν στὴ Ρώμη...

Μὲ πολλὴ τέχνη κατάφερνε νὰ εἶναι τέτοιο τὸ ὕφος της ποὺ νὰ δείχνη πὼς κάτι συνέβαινε μὲ τὸν ἄντρα της, χωρὶς νὰ δίνη ὅμως σὲ κανένα τὸ δικαίωμα νὰ ρωτήση. Προλείανε τὸ ἔδαφος γιὰ μιὰ μελλοντικὴ ἀποκάλυψι τοῦ διαζυγίου της.

Πρώτη ἡ Φρόσω ἔδωσε τὸ σύνθημα γιὰ νὰ φύγουν.

— Μάννα, ψιθύρισε κάποια στιγμή, πᾶμε, γιὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ. Θὰ πέσω κάτω, ἂν μείνουμε ἄλλο,

Σήγκαν στὸ δρόμο κι' ἡ Φροσούλα βόγγηξε:

— Νὰ πάρουμε ἕνα ταξὶ ὡς τὴ στάσι τοῦ λεωφορείου. Δὲ μπορῶ νὰ περπατήσω.

Πῆραν ταξὶ κι' ἔπειτα μπῆκαν στὸ λεωφορεῖο. "Οταν ἔφτασαν στὸ σπίτι, ἡ Φρόσω ἔπεσε στὸ κρεβάτι της κι' ἔκλεισε τὰ μάτια της. 'Ακούμπησε ἡ 'Ελένη τὸ χέρι της στὸ μέτωπο τοῦ κοριτσιοῦ καὶ τρόμαξε. "Εκαιγε. Μέτωπο τοῦ κοριτσιοῦ καὶ τρόμαξε. "Εκαιγε.

— Τρέχω νὰ φωνάξω τὸ γιατρό! ψιθύρισε.

Καλπάζουσα

— Μόνο ἕνα θαῦμα μπορεῖ νὰ τὴ σώση!...

'Αφάντασστη λύπη ἀντιλαλοῦσε στὴ φωνὴ τοῦ γιατροῦ, καθὼς πρόφερε αὐτὰ τὰ λόγια.

'Η 'Ελένη ὄρθια μπροστά του, στεκόταν ἀκίνητη, σὰν κατάδικος, ποὺ ἀκούει νὰ διαβάζουν τὴν ἀπόφασι. 'Η Φλώρα, καθισμένη παρέκει, παρακολουθοῦσε μὲ μάτια μεγάλα, πελώρια κι' αὐτή.

— Καλπάζουσα πρόφερε ὁ Βέρτας. Πρέπει νὰ μπῆ γρήγορα στὸ νοσοκομεῖο. Νὰ δοῦμε ἂν θὰ μπορέση νὰ παλέψη ἡ ἐπιστήμη...

'Η Φλώρα σηκώθηκε. "Ηταν κι' αὐτὴ χλωμή, σὰν πεθαμένη.

— Μήπως θἄπρεπε νὰ πάη ἔξω, στὴν 'Ελβετία, γιατρέ; ρώτησε.

— Αὐτὴ τὴ στιγμή, ὄχι. Φοβᾶμαι τὸ ταξίδι. "Αν ὀρθοποδήση λιγάκι, τότε θὰ εἶναι ξίδι. "Αν ὀρθοποδήση λιγάκι, τότε θὰ εἶναι ἰδανικὴ λύσι νὰ πάη στὸ Νταβός.

'Η 'Ελένη ἔκλεισε μὲ τὰ χέρια της τὸ στόμα της, γιὰ νὰ μὴν ἀκουστῆ τ' ἀναφυλητό της.

— Πρὸς Θεοῦ! εἶπε ὁ γιατρός. Νὰ μὴν πάρη εἴδησι, ὅτι εἶναι ἔτσι βαρειά. Θὰ χάση τὸ ἠθικό της, καὶ τὸ ἠθικὸ εἶναι ἕνας σπουδαῖος βοηθὸς σ' αὐτὴ τὴν ἀρρώστεια. Θὰ φροντίσω νὰ σταλῆ αὔριο κιόλας στὸ νοσοκομεῖο.

— Δὲν ἔχουμε λεφτά, δὲν ἔχουμε δεκάρα! στέναξε ἡ μάννα.

— Θὰ πάη στὴ «Σωτηρία», στὸ τμῆμα τῶν ἀπόρων, ἀποκρίθηκε ὁ γιατρὸς μὲ μιὰ ματιὰ γεμάτη μομφὴ στὴ Φλώρα.

Αὐτὴ κοκκίνισε.

— Δὲν ἔχω κι' ἐγὼ δεκάρα! Πρέπει νὰ φύγω γιὰ τὴν 'Ιταλία, νὰ πάω νὰ ξεκαθαρίσω τὴν περιουσία μου...

— Δὲ θὰ πᾶς στὴν 'Ιταλία! φώναξε ἡ μάννα.

— Θὰ πάω νὰ πάρω τὰ λεφτά μου καὶ θὰ φύγω.

— Πρέπει νὰ τὸ σκεφθῆς καλά...

'Ο γιατρὸς ἔφυγε. 'Η 'Ελένη κύτταξε τὴ μεγάλη της τὴν κόρη. Αὐτὴ ἔπεσε στὴν ἀγκαλιὰ τῆς μάννας της, μὲ μιὰ ἀπότομη κίνησι. Λυγμοὶ τὴ συγκλόνισαν.

'Εγὼ φταίω, ἐγὼ φταίω, μάννα, τὸ ξέρω! Μὴ μοῦ λὲς τίποτα. Θὰ σκοτωθῶ!

Τὰ χέρια τῆς μάννας ἔμειναν στὴν ἀρχὴ ἀκίνητα, λίγο-λίγο, ὅμως, ὅσο ἐνοιωθε ἀπάνω της τὸ κορμὶ τῆς Φλώρας νὰ σπαράζη, τὰ χέρια της τὰ ροζιασμένα, τὰ βασανισμένα της χέρια σηκώθηκαν, ἔκλεισαν στοργικὰ ἀπάνω ἀπὸ τὸ κορμὶ τῆς κοπέλλας.

'Η φωνὴ της ἀκούστηκε γεμάτη σπαραγμό:

— Ναί, ἐσὺ φταῖς, παιδί μου. Καὶ τώρα ὅμως, ἔχεις καιρὸ νὰ ἐπανορθώσης. Καὶ τώρα ἴσως μπορέσουμε νὰ τὴ σώσουμε.

— Δὲ θ' ἀφίση ὁ Θεὸς νἄχω αὐτὸ τὸ κρῖμα στὴ συνείδησί μου.

— Παρακάλεσέ τον, Φλώρα. "Αν τὸ θελήσης μ' ὅλη σου τὴν καρδιά, ἡ Φροσούλα μας θὰ σωθῆ.

— Ναί, θὰ τὴ σώσουμε, ἀποκρίθηκε ἡ Φλώρα καὶ σκούπισε βιαστικὰ τὰ δάκρυά της.

"Επειτα, προχώρησε πρὸς τὸ διπλανὸ δωμάτιο, ὅπου, μὲ κλειστὰ τὰ μάτια, ἡ Φρόσω φαινόταν βυθισμένη.

— Φροσούλα, φώναξε, μὲ ὕφος ὅσο μποροῦσε πιὸ φυσικὸ ἡ Φλώρα... Φροσούλα, δὲν ἔχεις τίποτα σπουδαῖο. Πάντως πρέπει νὰ μπῆς στὸ νοσοκομεῖο. Ἐγὼ θὰ φύγω. Θὰ πάω νὰ τὰ ἑτοιμάσω ὅλα γιὰ τὸ ταξίδι σου...

'Η Φρόσω ἄνοιξε τὰ μάτια της. Μιὰ γυάλινη ματιά, χωρὶς μίσος, χωρὶς ἀγάπη. Μιὰ φωνοῦλα ἀχρωμη:

— Φλώρα, μὴν κάνης τὸν κόπο...

— Γιατί, Φροσούλα; "Αφησέ με νὰ ἐξιλεωθῶ. Δῶσε μου μιὰ εὐκαιρία νὰ ἐξιλεωθῶ. "Ηταν ἡ πρώτη φορά, ποὺ μιλοῦσε ἔτσι ἡ μεγάλη. 'Η Φρόσω ἀνακάθησε στὸ κρεβάτι της, κύτταξε σὰ νὰ τὴν ἔβλεπε πρώτη φορὰ τὴν ἀδελφή της. Κι' ἔπειτα, μὲ μιὰ ἀργή, κουρασμένη κίνησι, τὶς ἔπιασε τὸ χέρι.

— Δὲ σοῦ κρατάω κάκια, Φλώρα. Μὴ φοβᾶσαι. "Οσο γιὰ ἐξιλέωσι, δὲ θὰ προφτάσης...

'Εκείνη τὴ στιγμὴ μπῆκε ἡ μάννα στὸ δωμάτιο. 'Η Φροσούλα γύρισε τὰ μάτια της, πελώρια, πρὸς αὐτήν.

— Μαννοῦλα ἔλα ἐδῶ κοντά.

Ζύγωσε ἡ μάννα.

— Δὲ θέλω νὰ κάνετε φασαρία γιὰ μενα, εἶπε ἡ μικρή. "Αν εἶναι νὰ γίνω καλά, θὰ γίνω κι' ἐδῶ. Δὲ θέλω νὰ φύγω ἀπὸ τὸν τόπο μου, ἀπὸ κοντά σου,

'Η Φλώρα σηκώθηκε.

— Φροσούλα, δὲ θὰ σὲ ρωτήσουμε γι' αὐτό. 'Εγὼ μιὰ φορὰ θὰ φύγω σὲ δυὸ-τρεῖς ἡμέρες, μόλις τακτοποιηθῆς ἐσὺ στὸ νοσοκομεῖο. Κι' ὅ,τι μπορέσω, θὰ κάνω...

"Επεσε πάλι στὰ ἀξιλάρια της ἡ μικρὴ κι' ἔκλεισε τὰ μάτια της. Μέσα ἀπὸ τὰ κλειστά της βλέφαρα, κύλησαν δυὸ δάκρυα.

Μάννα καὶ κόρη ἄλλαξαν μιὰ τρομαγμένη ματιά. 'Η 'Ελένη ἔχωσε τὰ νύχια της στὶς χούφτες της, γιὰ νὰ μὴ ξεσπάση σὲ ἀναφυλητά.

Θλιμένα κρεβάτια στὴ σειρά

Εἶχε περάσει πολλὰ βάσανα ἡ δύστυχη 'Ελένη στὴ ζωή της. Εἶχε δουλέψει σκληρά, εἶχε χηρέψει, εἶχε πιῆ φαρμάκια ἀπὸ τὴ μεγάλη της τὴν κόρη, εἶχε σκουπίσει τὰ δάκρυα τῆς Φροσούλας τόσες φορὲς κι' εἶχε πνίξει τὰ δικά της τὰ δάκρυα, γιὰ νὰ μὴν ἀποθαρρύνη τὰ παιδιά της.

"Οταν ὅμως μπῆκε στὴ μεγάλη θλιμμένη αἴθουσα, μὲ τὴ σειρὰ τὰ κρεβάτια, κατάλαβε πὼς ὑπάρχουν δυστυχίες πιὸ μεγάλες κι' ἀπὸ τὸ θάνατο.

Γυναικεῖα πρόσωπα, μὲ μάτια πελώρια, μ' ἔκφρασι γεμάτη ἀγωνία, στράφηκαν πρὸς τὸ μέρος της. 'Ερώτησι μὲ τὰ μάτια, κι' ὄχι μὲ τὰ χείλη.

Τὴ Φροσούλα τὴν ἔβαλαν σ' ἕνα ἀκρινὸ κρεβάτι, ποὺβλεπε στὸ δάσος. Οἱ νοσοκόμες περνοῦσαν ἀθόρυβες μὲ τὰ λαστιχένια τους παπούτσια. Τὰ πρόσωπά τους ἐδείχναν κούρασι. Ποῦ καὶ ποῦ καμμιὰ ματιὰ μὲ κάποιο ἐνδιαφέρον, κανένα χαμόγελο μὲ στοργή.

Μὲ τὸ ὕφος της τῆς μεγάλης κυρίας, ἡ Φλώρα προσπάθησε νὰ τοὺς ἐπιδιληθῆ.

— Πότε μποροῦμε νἀρχόμαστε;

— Κάθε Κυριακή.

— Μόνο;

— Ναί, ἡ τρίτη θέσι μόνο κάθε Κυριακή.

— Δὲν εἶναι δυνατόν! φώναξε ἡ Φλώρα. Δὲν εἶναι δυνατόν... Δὲν εἴμαστε ὅποιοι κι' ὅποιοι.

Κι' εἶπε μὲ καμάρι τ' ὄνομά της. Οἱ ἀδελφὲς κυττάχτηκαν, μὲ τὸ κουρασμένο τους ὕφος. Τ' ὄνομά της δὲν τοὺς ἔλεγε τίποτα.

— Πρωταγωνίστρια τῆς "Οπερας τῆς Ρώμης! εἶπε ἡ Φλώρα.

Μιὰ μικρὴ ἀδελφή, μὲ γαλανὰ μπιρμπιλωτὰ μάτια, πετάχτηκε, αὐθάδικα:

— "Αν εἴσαστε πρωταγωνίστρια τῆς "Οπερας τῆς Ρώμης, νὰ τὴ βάλετε στὴν πρώτη θέσι τὴν ἀδελφή σας καὶ τότε θὰ τὴ βλέπετε κάθε μέρα...

Δάγκωσε τὰ χείλη της ἡ Φλώρα κι' ἔκανε μιὰ κίνησι πειραγμένης μεγαλειότητος.

'Η Φροσούλα ψιθύρισε, ξεψυχισμένη:

— Μὴν κάνετε φασαρία γιὰ μένα... Δὲ θἀρθῆτε πολλὲς φορές.

— Σώπα! βόγγηξε ἡ μάννα.

— Τὰ βλέπετε; εἶπε ἡ προϊσταμένη. Δὲν τοὺς κάνει καλὸ νὰ βλέπουν συχνὰ τοὺς δικούς τους. Δὲν χρειάζονται συγκινήσεις. 'Εμεῖς ἐδῶ ξέρουμε τὴ δουλειά μας.

'Η 'Ελένη πῆρε τὴν προϊσταμένη σὲ μιὰ γωνιά. "Ολη ἡ ψυχή της ἀνέβηκε στὰ μάτια της γιὰ νὰ τῆς πῆ τὰ λόγια:

— Ἀδελφή... δὲν εἶμαι πλούσια... Δὲν ἔχω τίποτε νὰ σᾶς χαρίσω... Εἶμαι μονάχα μιὰ δυστυχισμένη μάννα. Καὶ σᾶς παρακαλῶ νὰ μοῦ τὴν προσέχετε, νὰ μοῦ τὴν ἀγαπᾶτε...

'Η ἀδελφὴ ἀκούμπησε τὸ χέρι της προστατευτικὰ στὸν ὦμο τῆς 'Ελένης:

— "Εννοια σας. Θὰ τὴν περιποιηθοῦμε, ὅσο δὲν παίρνει ἄλλο...

— Κι' ἂν τύχη... ἂν τύχη καὶ πάη στὸ χειρότερο;...

Τὸ πρόσωπο τῆς προϊσταμένης πῆρε μιὰ ἔκφρασι ὑπηρεσιακή:

— "Οταν παρουσιαστῆ ἀπρόοπτη ἀνάγκη, εἰδοποιοῦμε πάντα τοὺς συγγενεῖς.

"Ηταν λόγια ἁπλᾶ, συνηθισμένα. 'Η καρδιὰ τῆς μάννας βούλιαξε, λὲς κι' ἔχασε τὸ στήριγμά της.

— Λοιπόν, εἶπε ἡ προϊσταμένη. Δὲν ἔγετε πιὰ τίποτα νὰ κάνετε ἐσεῖς ἐδῶ. Μπορεῖτε νὰ πηγαίνετε. Καὶ νὰ μᾶς ἀφίσετε τὴν κοπέλλα, νὰ σᾶς τὴν κάνουμε καλά.

Πλησίασε τὴ Φρόσω, μὲ κάποια στοργή:

— Ε, μικρούλα; Τί λές; Θὰ γίνουμε γρήγορα καλά...

"Ενα ἀχνό, πικρὸ χαμόγελο φώτισε τὸ προσωπάκι τῆς κοπέλλας. Καὶ τὰ μάτια της στηλώθηκαν γεμάτα ἄφατη θλῖψι στὴ μητέρα της.

Τὴ φίλησε ἡ δύστυχη 'Ελένη, καὶ χωρίστηκαν. Σ' ὅλο τὸ δρόμο τοῦ γυρισμοῦ τὰ δάκρυα δὲ σταματοῦσαν ἀπὸ τὰ μάτια της.

Στὸ σπίτι, ἡ Φλώρα τὴν ἀγκάλιασε.

— Μάννα, μὴ μὲ καταρασθῆς...,

— "Οχι, παιδί μου...

— Θὰ γίνη καλὰ ἡ Φρόσω. Μεθαύριο θὰ φύγω...

— Πήγαινε στὴν εὐχὴ τοῦ Θεοῦ.

— Μὴν ἀνησυχῆς, ὅμως ἂν δὲ σοῦ στείλω ἀμέσως χρήματα. Θὰ πῆ, ὅτι συνάντησα δυσκολίες...

— Φοβᾶμαι γιὰ σένα, Φλώρα. 'Ο Οὐγκο μοῦ φαίνεται ἱκανὸς γιὰ ὅλα!...

— Εἶναι σκληρὸς ἄντρας, ἀδυσώπητος. 'Αλλά, ὥσπου νὰ πάρη εἴδησι, ὅτι πῆγα, θὰ φύγω. Κι' ἔπειτα, κι' ἂν ἀκόμα φανταστοῦμε, ὅτι διατρέχω κίνδυνο, δίκαια θὰ ὑποφέρω. Εἶναι μιὰ ἐλάχιστη ἐξιλέωσι γιὰ τὸ κακὸ ποὺκανα στὴ Φρόσω.

— "Αν τὸ πάρης ἔτσι... Δὲ θέλω ὅμως νὰ πάθης κι' ἐσὺ κακό.

— Θὰ πάω νὰ χαλάσω τὰ συμβόλαιά μου μὲ τὴ Ρώμη. Θὰ κυττάξω νὰ πάω στὸ Παρίσι. Εἶναι δύσκολη ἡ σταδιοδρομία ἐκεῖ, φοβερή. 'Η φωνή μου ὅμως συναπράξει. "Αν ἐπιβληθῶ στὸ Παρίσι, ἀπὸ ἐκεῖ θὰ φύγω γιὰ τὴν 'Αμερική...

— "Ολα αὐτὰ μποροῦνε νὰ γίνουν. Τὸ μόνο ποὺ πρέπει νὰ κάνης, ἂν θελήσης νὰ μ' ἀκούσης μιὰ φορά, εἶναι νὰ βρῆς ἕνα καλό, τίμιο ἄντρα, νὰ σ' ἀγαπάη, νὰ παντρευτῆς καὶ νὰ γίνης μιὰ πιστὴ καὶ καλὴ σύζυγος...

— "Εχουμε καιρό... Δὲ βιάζομαι. Εἶδα καὶ τὴ γλύκα τῆς παντρειᾶς...

— Ποιὸς φταίει;

— 'Εγὼ πάντα ἐγώ, φυσικά. 'Αλλὰ δὲ μπορῶ νὰ εἶμαι σκλάβα. Δὲ θὰ βιαστῶ νὰ παντρευτῶ.

— "Οπως θέλεις, παιδί μου. Μόνο κύτταξε μὴ μᾶς ξεχάσης. Μὴ ξεχάσης τὴ δυστυχισμένη σου τὴν ἀδερφούλα. Μόνο τὸ χρῆμα μπορεῖ νὰ τὴ σώση. Εἴτε ἐδῶ, εἴτε στὴν 'Ελβετία, εἶναι ἀπόλυτη ἀνάγκη νἄχουμε χρήματα.

— "Αν σᾶς ξεχάσω, νὰ μὲ ξεχάση ὁ Θεός!... πρόφερε ἐπίσημα ἡ μεγάλη.

Λίγες ἑβδομάδες ἀγωνία

Μετὰ δυὸ ἡμέρες ἔφυγε ἡ Φλώρα. Οὔτε τῆς ἐπίτρεψαν νὰ ξαναδῆ τὴν ἀδελφή της. Τὸ μόνο ποὺκανε πρὶν φύγη, ἦταν νὰ πουλήση μιὰ-δυὸ τουαλέττες της καὶ νὰ δώση τὰ χρήματα στὴ μητέρα της.

— Νὰ μ' αὐτὰ τὰ λεφτὰ νὰ τῆς πηγαίνης ὡραῖα πράγματα τὴν Κυριακή, ὥσπου νὰ λάβης τὰ πολλὰ χρήματα.

— 'Εσὺ θὰ ξαναρθῆς ἀπὸ δῶ; ρώτησε ἡ μάννα.

— Δὲν ξέρω. Δὲ μπορῶ νὰ 'πῶ. Βλέποντας καὶ κάνοντας. Θὰ σᾶς στείλω ὁπωσδήποτε λεφτά, καὶ θὰ μοῦ γράψετε καὶ σεῖς τί λένε οἱ γιατροί, ἂν μπορῆ νὰ ταξιδέψη ἡ Φροσούλα...

'Η Φλώρα φίλησε τὸ χέρι τῆς μητέρας της.

— Μὲ συχώρεσες; ψιθύρισε τὴν ὥρα ποὺ χωρίζονταν.

'Ακούμπησε ἡ μάννα τὸ χέρι της στὸ κεφάλι τῆς κοπέλλας.

— "Οπως σὲ συγχώρησα ἐγώ, νὰ σὲ συγχωρήση κι' ὁ Θεός.

— Σ' εὐχαριστῶ, μητέρα, γιὰ ὅλα! "Αν δὲ σὲ εἶχα κοντά μου αὐτὸ τὸν καιρό, θὰ εἶχα τρελλαθῆ. Δὲν ξέρεις πόσο μοῦ κόστισε κι' ἐμένα... γιὰ τὸν Οὔγκο...

— Τὸ πιστεύω, Φλώρα...

— "Οχι ὅτι τὸν ἀγαποῦσα τόσο... 'Αλλά, νά, πίστευα πιὰ πὼς ἡ ζωή μου ἦταν ἐξασφαλισμένη... Τώρα, πάει, ὅ,τι ἔγινε, ἔγινε. "Α... ἤθελα νὰ σοῦ πῶ καὶ κάτι ἄλλο: "Αν τυχὸν κι' ὁ Νώντας ξαναγυρίση στὴ Φρόσω, νὰ μὴν κάνη τὴν ἀκατάδεχτη...

Κούνησε ἡ μάννα τὸ κεφάλι της:

— "Εχει κι' ἡ Φρόσω τὴν ὑπερηφάνειά της, παιδί μου. Τί νομίζεις;

— Αὐτὰ κάνετε καὶ σεῖς! πέταξε ἡ Φλώρα, ἄξαφνα, μὲ τὸ κακό της τὸ ὕφος.

"Επειτα φίλησε πάλι τὴ μητέρα της.

— Πάντως, μὴ τῆς λὲς τίποτα, νὰ μὴ τὴν παράξης. 'Εξ ὅλλου, ὁ Νώντας δὲν πιστεύω νὰ ξαναβρεθῆ... "Εμαθα πὼς ζήτησε μετάθεσι... Δὲ σᾶς τὸ εἶπα, εἶδα τὴν 'Ισμήνη. Θέλησε νὰ μοῦ γυρίση τὴν πλάτη. Μοῦ εἶπε ὅμως, ὅτι ὁ Νώντας μετατίθεται στὴν Κομοτινή. Αὐτὸς τὸ ζήτησε ἔτσι μακρυά...

Στεκόταν στὸ κατώφλι κι' ἔλεγε αὐτὰ τὰ νέα.

— 'Ο Νώντας δὲν ὑπάρχει πιὰ οὔτε γιὰ σένα, κι' οὔτε γιὰ τὴ Φρόσω εἶπε ἡ μάννα. Δὲν πρέπει οὔτε νὰ τὸν θυμᾶσαι! Πήγαινε, στὴν εὐχὴ τοῦ Θεοῦ!

Κι' ἡ Φρόσω ἔφυγε.

'Η ζωὴ τῆς 'Ελένης ἔπειτα περιορίστηκε ἀπὸ Κυριακὴ σὲ Κυριακή. Αὐτὴ τὴν ἐντύπωσι εἶχε: Πὼς ὅλη τὴν ἑβδομάδα δὲ ζοῦσε καὶ πὼς μονάχα τὴν Κυριακὴ ἀνάσαινε κάπως. "Οταν ἔβαζε τὰ καλά της τὰ ροῦχα γιὰ νὰ τιμήση τὴν κορούλα της κι' ἔπαιρνε τὸ λεωφορεῖο γιὰ τὴ «Σωτηρία», εἶχε τὴν ἐντύπωσι πὼς τότε ἄρχιζε ἡ ζωή. Μιὰ ζωὴ ποὺ μετριόταν μὲ πόνο.

Τὶς δυὸ πρῶτες Κυριακὲς πῆρε τὴν κορούλα της σὲ κακὴ κατάστασι. Τῆς εἶχαν κάνει ἐπεμβάσεις χειρουργικές, τὴν εἶχαν βασανίσει. 'Η μικρὴ γύριζε στὴ μητέρα της μάτια μεγάλα, ἱκετευτικά, κι' ἡ μάννα διάβαζε σ' αὐτὰ τὰ μάτια:

— Γιατί μὲ βασανίζετε; 'Αφοῦ ξέρετε ἔτσι κι' ἀλλιῶς τὸ τέλος.

Οἱ γιατροὶ τηροῦσαν στάσι ἐπιφυλακτική. Σ' ὅλες τὶς ἐρωτήσεις τῆς μάννας ἀπαντοῦσαν:

— Κάνουμε ὅ,τι μᾶς λέει ἡ ἐπιστήμη. "Αλλο τίποτα δὲν εἶναι ἀνθρώπινα δυνατὸ νὰ γίνη.

Πέρασαν ἔτσι πέντε-ἕξη ἑβδομάδες. Μπῆκαν τὰ πρῶτα φθινοπωρινὰ κρύα. 'Η Φροσούλα ἤσυχη τώρα ἀπὸ ἐπεμβάσεις φαινόταν κάπως πιὸ χαρούμενη. "Η πικρὴ ἔκφρασι ὅμως δὲν ἔφευγε ἀπὸ τὰ μάτια της.

— Πᾶμε καλύτερα! τῆς ἔλεγε κάθε τόσο ἡ μάννα.

Κι' αὐτὴ στήλωνε τὰ μάτια της κι' ἀποκρινόταν σιγανά:

— Τοὐλάχιστον δὲν ὑποφέρω. "Ηταν ἄδικο νὰ μὲ κάνουν ἔτσι νὰ ὑποφέρω...

Μάταια περίμενε ἡ 'Ελένη νὰ δῆ μιὰ σπίθα αἰσιοδοξίας στὰ μάτια τοῦ γιατροῦ.

Μὲ τὴ λαχτάρα νὰ πῆ τὸν καλὸ λόγο, ἡ 'Ελένη τούλεγε:

— Πᾶμε καλύτερα, δὲν εἶναι ἔτσι, γιατρέ;

— 'Ακόμα δὲ μποροῦμε νὰ ποῦμε τίποτα! ἦταν ἡ στερεότυπη ἀπάντησί του.

Κι' οἱ ἑβδομάδες περνοῦσαν.

Τέλος τοῦ 'Οκτώβρη ἦρθε, ἐπὶ τέλους, ἕνα γράμμα ἀπὸ τὴ Φλώρα. "Ενα σύντομο γράμμα, σὰν τηλεγράφημα ἀπὸ τὴ Βενετία:

«Μαμᾶ... Δὲν σᾶς ξέχασα... Εἶναι πολὺ δύσκολα τὰ πράγματα ἐδῶ. 'Υπάρχουν ὅμως κι' ἐυχάριστα... Μόλις ἡσυχάσω, θὰ φροντίσω νὰ πάη ἡ Φροσούλα στὴν 'Ελβετία. Ρώτα τὸ γιατρό, γίνεται τώρα; Σὲ φιλῶ. Φίλησέ μου τὴ Φρόσω».

Αὐτό! Τίποτ' ἄλλο, οὔτε μιὰ δεκάρα.

Τὰ χρήματα, ποὺ εἶχε ἀφίσει ἀπὸ τὶ, τουαλέττες της τέλειωσαν

της σὲ σημεῖο ποὺ ν' ἀποκλεῖη πάλι τὴν ταλαιπωρία τοῦ ταξιδιοῦ.

Ἡ Ἑλένη κάθησε κι' ἔγραψε καὶ δεύτερο γράμμα στὴ Φλώρα. Ἡ ἀπάντησι ἄργησε λιγάκι. Πάλι δυὸ-τρεῖς ἑβδομάδες:

«Μαμᾶ, κάνε ὑπομονή. Πρὶν ἀπὸ τὰ Χριστούγεννα εἶναι ἀδύνατο νὰ κάνω τὸ παραμικρό. Δὲ μπορῶ νὰ σοῦ ἐξηγήσω. Ἀμέσως μετὰ τὰ Χριστούγεννα θὰ ἔρθη ἐδῶ ἡ Φρόσω. Ἔλα μαζί της κι' ἐσύ. Ρώτησα ἐδῶ γιατροὺς. Γελᾶνε γιὰ τὸ χειμώνα. Ἴσα-ἴσα ὁ χειμώνας κάνει καλὸ σ' αὐτὴ τὴν ἀρρώστεια. Πὲς τῆς Φροσούλας νὰ κάνη κουράγιο κάνα-δυὸ μῆνες. Ὅλα θἀρθοῦνε στὸ καλύτερο. Κι' ἀφοῦ ἔγιναν οἱ ἐπεμβάσεις καὶ πῆρε τὸ καλύτερο; μὴ φοβᾶστε. Μὲ τὰ μέσα τῆς ἐπιστήμης τώρα αὐτὴ ἡ ἀρρώστεια γιατρεύεται. Τοῦ χρόνου τέτοιον καιρὸ θὰ ἐγγραφῆ στὸ Ὀδεῖον ἐδῶ, στὸ ἐξωτερικό. Νὰ τῆς τὸ πῆς νὰ χαρῆ».

Ἔδειξε τὸ γράμμα ἡ Ἑλένη στὴ μικρὴ της τὴν κόρη. Αὐτὴ τὸ διάβασε πολλὲς φορές. Ἔνα ὄχι χαμόγελο ἔπαιξε στὰ χείλη της... Καὶ δὲν εἶπε λέξι.

Ὁ θάνατος τῆς Φροσούλας

Ἀπάνω στὰ λευκά της τὰ σεντόνια ἡ Φρόσω κουνοῦσε τὰ δάχτυλά της, σὰ νἄπαιζε πιάνο. Μελῳδίες φανταστικὲς τὴν τριγυρίζαν... Ἀρπίσματα βαθειά, λὲς καὶ κουνιόνταν οἱ γοτθικὲς κολῶνες... Ἀσκόρντα πρωτόγνωρα, λὲς κι' ἀνατρίχιαζαν τ' ἀγάλματα τῶν Ἁγίων στὶς κόγχες τῆς ἐκκλησίας. Κι' ἔπειτα, ξαφνικά, χωρὶς προετοιμασία, μιὰ ἀνάλαφρη μελῳδία, σὲ τρεῖς χρόνους. Ἕνα βάλς... Καὶ κοπέλλες ἀνάερες, ποὺ φτερνίζαν στὴν ἀγκαλιὰ ὁμορφων καβαλλιέρων καὶ φουστάνια βαρύτιμα καὶ διαμαντικά.

Ἕνα εὐτυχισμένο χαμόγελο στὰ χείλη τῆς ἀρρωστης.

Κι' ἔπειτα ὅλα αὐτὰ ἔσβυσαν. Ἕνα ἀμάξι στάθηκε μπροστά της. Ἕνα μαῦρο ἀμάξι, ποὺ τόσερναν τέσερα μαῦρα ἄλογα. Στάθηκε μπροστά της καὶ περίμενε.

Ἡ φωνὴ τῆς κοπέλλας ἀκούστηκε σπαρακτική:

— Μαννούλα μου! Πρόφτασε! Ἦρθαν νὰ μὲ πάρουν! Δὲ θέλω νὰ φύγω...

Ἡ ἀδελφὴ πῆγε κοντά της, τῆς χάϊδεψε τὸ χέρι.

— Ἡσύχασε. Εἰδοποιήσαμε τὴ μητέρα σου. Ὅπου καὶ νἄναι, θἀρθῆ.

Ἄνοιξε ἡ Φρόσω τὰ μάτια, κύτταξε γύρω της μὲ ἀγωνία. Τὸ μαῦρο ἀμάξι εἶχε ἐξαφανιστῆ.

— Εἶναι Κυριακὴ σήμερα; ρώτησε τρεμάμενη.

— Ναί, ναί, ἀποκρίθηκε ἡ ἀδελφή.

— Σήμερα εἶναι Πέμπτη, εἶπε ἡ κοπελλίτσα, σταθερά.

— Καὶ τί μ' αὐτό;

— Ὦ... Τίποτα... Τίποτα... Δὲν πειράζει. Πάντως, τὴν εἰδοποιήσατε, θἀρθῆ;

— Ναί, ναί, ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμή.

Παρακολουθῆστε ἀπὸ τὸ σημερινὸ παννυχικὸ τεῦχος τοῦ «ΘΗΣΑΥΡΟΥ» (σελὶς 79) τὸ συγκλονιστικὸ ἀστυνομικὸ μυθιστόρημα τοῦ δημοφιλοῦς Ἀμερικανοῦ συγγραφέως

ΤΖΕΪ·ΜΣ ΤΣΕΪΖ

Η ΓΟΗΣΣΑ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

Μιὰ ἀκατανίκητη γόησσα μελαχροινῆς ὁμορφιᾶς ἀγωνίζεται μὲ τὴν ἐγκληματικὴ συμμορία της ν' ἁρπάξη ἕνα θησαυρό, ποὺ βρίσκεται κλεισμένος σ' ἕνα θωρακισμένο αὐτοκίνητο, σωστὸ κινητὸ ἀτσάλινο φρούριο καὶ μὲ τὴν τολμηρὴ φαντασία της, βρίσκει στὸ τέλος κάποιο ἐξυπνο τρόπο. Ἀλλὰ τὴν τελευταία στιγμή, τὰ σατανικὰ σχέδια τῆς συμμορίας ἀναπρέπονται ἀπὸ ἕναν ἀπρόοπτο καὶ ἀστάθμητο παράγοντα: ἕνα μικρὸ παιδάκι! Ἀπὸ τὴ στιγμὴ αὐτὴ ὅλοι οἱ γκάνγκστερς εἶναι πιὰ χαμένοι, γιατὶ τοὺς περιμένει ἡ ἠλεκτρικὴ καρέκλα...

Ἡ Φρόσω ξανάκλεισε τὰ μάτια της. Μπροστά της ἁπλώθηκε τώρα ἡ θάλασσα.

Ἡ ὡραία θάλασσα τῆς Γλυφάδας. Μιὰ βαρκοῦλα μὲ ὁλόλευκα πανιά, ἁπάνω στὸ βαθυγάλανο ἀτλάζι. Μιὰ κοριτσίστικη, εὐτυχισμένη φωνή, τραγουδοῦσε ἕνα ἐρωτικὸ τραγούδι.

Ὕψωσε κι' ἡ Φροσούλα τὴ φωνή της, τόσο φάλτσα, τόσο ἀδύναμη μέσα στὸ μεγάλο θάλασσο, μὲ τὰ θλιμένα κρεβάτια.

Δυὸ ἀδερφὲς ἤρθαν κοντά της, κάτι ψιθύρισαν μεταξύ τους. Σὲ λίγο, ἕνα φορεῖο στάθηκε δίπλα στὸ κρεβάτι της. Μιὰ ἀδελφὴ τὴ σκούντηξε:

— Φροσούλα!...

Ἄνοιξε ἡ κοπέλλα τὰ μάτια, γυρίζοντας ἀπὸ μακρυνὸ ὄνειρο.

— Φροσούλα... Θὰ σὲ πᾶμε σὲ ἄλλο δωμάτιο... Μοναχικό...

Μιὰ ἀστραπὴ χαρᾶς πέρασε στὰ μάτια τῆς μικρῆς:

— Στὴν πρώτη θέσι;

— Ναί, στὴν πρώτη θέσι.

— Ἔστειλε χρήματα ἡ ἀδελφή μου;

— Ἔτσι φαίνεται. Ἔχουμε διαταγὴ νὰ σὲ πᾶμε σ' ἕνα ἄλλο δωμάτιο...

— Πᾶμε, εἶπε ἡ κοπελλίτσα.

Κι' ἡ χαρὰ τῆς ἔδωσε δύναμι ν' ἀναση-κωθῆ στὸ κρεβάτι της.

Τὴν πήγανε σ' ἕνα δωμάτιο μοναχικό. Δὲν εἶχε πολυτέλεια. Ἕνα κρεβάτι. Τίποτ' ἄλλο. Καὶ μιὰ πολυθρόνα δίπλα, ποὺ περίμενε τὴν πονετικὴ γυναίκα, ποὺ θὰ ξαγρυπνοῦσε. Ξαπλώθηκε σ' αὐτὸ τὸ κρεβάτι ἡ Φροσούλα, μ' ἕνα εὐτυχισμένο χαμόγελο.

— Ἐδῶ εἶναι καλύτερα...

— Ναί, ἐδῶ εἶσαι μόνη.

— Μπορῶ νὰ τραγουδῶ καὶ νὰ παίζω πιάνο;...

— Καὶ νὰ παίζης πιάνο ὅσο θέλεις. Δὲν ἐνοχλεῖς κανένα...

Ἔκλεισε ἡ κοπελλίτσα τὰ μάτια της. Τὰ δάκτυλά της κινήθηκαν ἀργά, ἐπίμονα.

— Παίζω τὸ Πένθιμο ἐμβατήριο τοῦ Σοπέν, ψιθύρισε. Δὲν ξέρω γιατί μοῦ ἦρθε νὰ τὸ παίξω τώρα. Ὅταν τελειώση, θὰ παίξω κάτι χαρούμενο, πολὺ χαρούμενο.

Μὲ κλειστὰ τὰ μάτια, ἐξακολούθησε νὰ παίζη ἁπάνω στὰ σεντόνια της.

Ἕνα χέρι τὴν ἄγγιξε στὸ μέτωπο. Ἄνοιξε τὰ μάτια της. Ἦταν ἡ μαννούλα της.

Ἡ ἑτοιμοθάνατη τῆς χαμογέλασε.

— Παίζω ὡραία, μαννούλα;...

— Ναί, παιδί μου...

— Κατάλαβες τί εἶναι;

— Μπετόβεν;

Ἕνα χαμόγελο σχεδὸν εὔθυμο πέρασε στὰ μαρμάνα χείλη τῆς ἄρρωστης.

— Λάθος, μαννούλα! Τὸ Πένθιμο ἐμβατήριο τοῦ Μπετόβεν ταιριάζει σὲ ἥρωες. Ἐγὼ παίζω τὸ Πένθιμο ἐμβατήριο τοῦ Σοπέν. Αὐτὸ ταιριάζει σὲ γυναῖκες, σὲ ἄρρωστα, δυστυχισμένα κορίτσια...

Μέσ' ἀπὸ τὸ χαμόγελό της, τὰ μάτια της βούρκωσαν. Καὶ ἔτσι, μὲ ἀνοιχτὰ μάτια, ἐξακολούθησε νὰ παίζη...

Ἡ Ἑλένη γύρισε κι' ἔρριξε μιὰ ματιὰ ἱκετευτικὴ γύρω της. Ὁ γιατρὸς στεκόταν στὴν πόρτα. Ἔκανε μιὰ κίνησι ἀπελπισίας, καὶ τῆς ψιθύρισε:

— Ἂν εἶχε φύγει πρὶν δυὸ ἑβδομάδες ἴσως νὰ σωζόταν. Τώρα... Ἔφθασε τὸ τέλος. Δὲν εἶναι δυνατὸ νὰ σᾶς τὸ κρύψουμε πιά...

Μιὰ ἀνατριχίλα συντάραξε τὸ κορμὶ τῆς μάννας. Δάγκωσε τὰ χείλη της, τὰ μάτωσε.

Χωρὶς δάκρυα, ἔπιασε τὸ χέρι τῆς κόρης της, ποὺ μόλις εἶχε σταματήσει τὸ φανταστικὸ πιάνο.

— Φροσούλα...

— Ναί, μαμά...

— Θέλεις τίποτα;

— Τίποτα... Εἶμαι πολὺ καλά. Εἶδες, μαννούλα, ἡ Φλώρα ἔστειλε λεφτὰ πολλὰ λεφτά. Καὶ μ' ἔβαλαν στὴν πρώτη θέσι. Μόνη. Ἔτσι μπορῶ νὰ κάνω ὅ,τι θέλω. Εἶναι τόσο καλὰ ἐδῶ... Κι' οὔτε τὸ μαῦρο ἀμάξι βλέπω πιά...

— Ποιὸ μαῦρο ἀμάξι; ρώτησε μὲ τρόμο ἡ μάννα.

Ἔκλεισε ἡ κοπέλλα τὰ μάτια της.

— Ἄχ, νὰ το! στέναξε. Νά το! Μὲ ἤβρε κι' ἐδῶ. Μαμά!... Δῶσε μου τὸ χέρι σου... Μὴ φύγης ἀπὸ κοντά μου καὶ μὴν ἀφίσης νὰ μὲ πάρουν. Θέλω, λέει, νὰ μὲ πάνε στὴν Ἐλβετία. Ἀλλὰ ἐγὼ δὲ θέλω τώρα πιά. Κρυώνω, πολύ. Ἐκεῖ θἄχη πολλὰ χιόνια. Ἐγὼ θέλω νὰ εἶμαι κοντὰ στὸν ἥλιο, κοντὰ στὴ θάλασσα... Νά, ἀκοῦς τὸ κῦμα; Σπάει ἔξω, ἔξω ἀπὸ τὸν τοῖχο. Μόλις γίνω καλά, θὰ σηκωθῶ καὶ θὰ παίζω στὴν ἀμμουδιά. Ὅπως ὅταν ἤμουν μικρούλα. Θυμᾶσαι;... Θὰ παίζω, θὰ παίζω... Μαννούλα...

Τὸ χέρι της σφίχτηκε ἁπάνω στὸ χέρι τῆς μάννας.

— Μαννούλα, κρυώνω πολύ. Μὲ πῆγαν στὴν Ἐλβετία. Τὸ μαῦρο ἀμάξι τρέχει ἀκόμη... Ἀνεβαίνουμε στὸ βουνό... Τί ψηλά'... Τί ψηλά!... Μαννούλα..

Οἱ ἀδελφὲς ζύγωσαν, ἔκαναν νὰ τραβήξουν τὴ μάννα. Αὐτή, μὲ μιὰ κίνησι ἀγέρωχη, τὶς ἔσπρωξε ἀπὸ κοντά της. Ἡ φωνή της, ψιθυριστή, σταθερή, τὶς ἀπομάκρυνε:

— Ἡ θέσι μου εἶναι ἐδῶ. Δὲν ἔχετε τὸ δικαίωμα...

Ἄχ... ἀνασταίνεται ἡ Φροσούλα. Φθάσαμε... Ἀνεβήκαμε... παρὰ τρίχα νὰ πέσουμε. Ἦταν ἕνας γκρεμός. Ἕνας μεγάλος γκρεμός. Δὲ φοβήθηκες μαμά;...

— Ὄχι, παιδί μου. Μὴ φοβᾶσαι κι' ἐσύ...

— Τώρα δὲ φοβᾶμαι. Φθάσαμε. Ὡραία! Τώρα θέλω τὸ πιάνο μου πάλι. Νὰ μοῦ τὸ φέρουν ἐδῶ. Ποῦ εἶναι τὸ δίπλωμά μου;...

— Ἐδῶ, στὴν τσάντα μου! εἶπε ἡ μάννα.

Ἄνοιξε, ἔβγαλε τὸ χαρτί. Ἕνα ψεύτικο χαρτί... Α' Βραβεῖο... Ἕνα πλαστὸ γραμμένο χαρτί, ποὺ ἔκρυβε τὸν κακὸ βαθμὸ τοῦ ἀληθινοῦ διπλώματος.

Ἡ Φροσούλα στήλωσε τὰ μάτια της στὰ γράμματα.

— Πρῶτο βραβεῖο! ψιθύρισε, κι' ἕνα εὐτυχισμένο χαμόγελο τῆς φώτισε τὴ φυσιογνωμία της... Μαμᾶ... ξέρεις τί κακὸ ὄνειρο εἶχα δῆ; Πὼς πῆρα μόλις λίαν καλῶς...

— Κακὸ ὄνειρο παιδί μου.

— Ναί. Εἶχα δῆ πολλὰ ἄσχημα ὄνειρα τελευταῖα καὶ φοβόμουν. Εἶχα δῆ... Ὄχι... νὰ μὴ λέη κανεὶς ἄσχημα ὄνειρα... Ποῦ εἶναι ὁ Νώντας;

Ἡ ἐρώτησι ἔκανε τὴν καρδιὰ τῆς μάννας νὰ σταματήση.

— Ἐφυγε γιὰ μιὰ στιγμή, ἀποκρίθηκε γρήγορα κάποια ἀδελφή.

— Τὸν θέλεις; ρώτησε ἡ μάννα.

— Ναί. Θἄθελα νὰ εἶναι ἐδῶ, νὰ δῆ τὸ δίπλωμά μου... Νὰ τὸν φανέξετε νἀρθῆ. Ἀλλά... Τί γίνεται πάλι; Γιατί μὲ τυλίγετε μὲ τὰ μαῦρα σεντόνια; Γιατί; Μαννούλα!...

Ἡ φωνὴ της ἀκούστηκε σπαρακτική, τρομαγμένη. Τὰ χέρια της γαντζώθηκαν στὰ χέρια τῆς μάννας.

Σταθερὴ ἀκούστηκε ἡ φωνὴ τῆς Ἑλένης:

— Μὴ φύγης στιγμή. Μὲ κυνηγάνε... Θέλουν νὰ μοῦ κάνουν κακό... Ἡ Φλώρα μὲ κυνηγάει... Μαμά! Θέλει νὰ μὲ τυλίξη στὸ μαῦρο σεντόνι... Μὴν τὴν ἀφίσης.

— Ἡ Φλώρα σ' ἀγαπάει, ψιθύρισε ἡ μάννα. Εἶναι ἀδελφή σου. Σ' ἀγαπάει πολύ, Φροσούλα. Κάνεις λάθος.

Ἡ μικρὴ ἄνοιξε τὰ μάτια της. Δυὸ πελώρια, γυάλινα μάτια.

— Μ' ἀγαπάει ἡ Φλώρα, μαμᾶ;

Ἡ φωνή της ἦταν ἀπόκοσμη.

— Ναί, παιδί μου.

— Τὸ πιστεύεις ποὺ τὸ λές; Τότε γιατί δὲν ἔδωσε σημεῖο ζωῆς ἀκόμα;

— Πῶς; Ἀφοῦ πλήρωσε, κι' ἤρθες ἐδῶ.

Ἡ Φροσούλα ἀνασηκώθηκε. Ἱδρὼς στάλαξε στὸ μέτωπό της.

— Ξέρω ποῦ βρίσκομαι. Τώρα τὰ καταλαβαίνω ὅλα. Μ' ἔχουν ἐδῶ γιὰ νὰ πεθάνω... Βάζουν μόνους τοὺς ἑτοιμοθάνατους, τὸ ξέρω, μαννούλα. Σκύψε, θέλω νὰ σοῦ πῶ γρήγορα... Τὴ Φλώρα τὴ συχώρεσα... Κι' ἐσύ, νὰ μὴ λυπηθῆς ποὺ πεθαίνω.

Ἀνίκανη ν' ἀρθρώση λέξι ἡ δύστυχη μάννα, χάϊδευε τὰ χέρια τῆς μικρῆς.

— Δὲν πειράζει, μαννούλα. Εἶμαι τόσο μικρή, καὶ πόνεσα τόσο. Ποιὸς ξέρει ἂν ζοῦσα πολλὰ χρόνια, πόσο θὰ πονοῦσα ἀκόμα... Ἄφησέ με νὰ πεθάνω στὴν ἀγκαλιά σου. Εἶσαι ἡ πιὸ γλυκειὰ μαννούλα τοῦ κόσμου... Δῶσε μου τὸ λόγο σου πὼς δὲ θὰ λυπηθῆς πολύ.

— Μοῦ ζητᾶς τ' ἀδύνατα, παιδί μου...

Τὸ κορμὶ τῆς ἑτοιμοθάνατης παιδούλας σπαρτάρησε. Ἡ φωνὴ της ἀκούστηκε πάλι σπαρακτική:

— Μάννα! Σφίξε με γερὰ ἁπάνω σου! Τώρα μὲ παίρνουν γρήγορα, μὲ τραβᾶνε... Ποῦ μὲ πᾶτε; Ποῦ μὲ πατε; Θἄ κλαίη ἡ μαννούλα μου! Δὲ θέλω!... Δὲ θέλω!...

Τὰ χέρια της τυλίχτηκαν σπασμωδικὰ γύρω ἀπὸ τὸ λαιμὸ τῆς μάννας. Ἡ Ἑλένη τὴν ἔσφιξε ἁπάνω της, γερά... γερά...

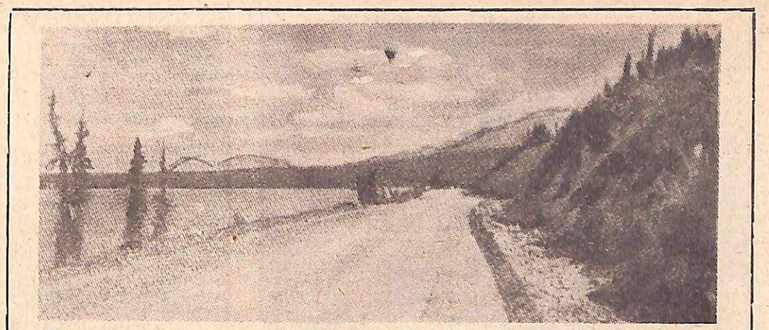
ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Ἐκυκλοφόρησε τὸ τεῦχος Μαρτίου τοῦ περιοδικοῦ «Ναυτικὴ Ἑλλάς» μὲ ἐνδιαφέρουσα ὕλη καὶ εἰκόνες ἀπὸ τὴν ζωὴ τοῦ πολεμικοῦ καὶ ἐμπορικοῦ ναυτικοῦ, καὶ ἁλιέων, τῶν ἑλληνοβρώπων, τῶν φίλων τῆς θαλάσσης κλπ.

— *Πῶς τὰ περάσατε μὲ τὰ σκί, ἐφέτος;*

Ἕνα σημεῖο τοῦ μεγάλου ἐθνικοῦ δρόμου, ποὺ συνδέει τὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες μὲ τὴν Ἀλάσκα.

Ο "ΛΕΥΚΟΣ ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΣ„ ΤΗΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

Σὲ 50 χρόνια ἡ Ἀλάσκα θὰ φιλοξενῆ 30 ἑκατεμμύρια κατοίκους, ποὺ θὰ θησαυρίζουν ἀπὸ τὸ πλουσιώτατο ὑπέδαφός της!...

Ἡ ΙΑ δουος εἶναι πλεσμένοι ἀπὸ σκληρὰ πάστα καὶ μποροῦν νὰ ἀντιμετωπίσουν συνθῆκες ζωῆς σκληρότερες ἀπὸ ἐκεῖνες, ποὺ ἐπικρατοῦν στὰ εὐκρατα κλίματα, ἡ Ἀλάσκα, ἡ 49ἡ πολιτεία τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν, δικαιώνει ἀπόλυτα τὴν ἐπωνυμία «λευκὸς παράδεισος», ποὺ τῆς ἔχει δώσει ὁ ἀμερικανικὸς τύπος. Σήμερα, καμμιὰ ἄλλη χώρα στὸν κόσμο δὲν προσφέρει, στοὺς μελλοντικοὺς ἀποίκους της, τόσο κολοσσιαίες δυνατότητες πλουτισμοῦ. Ἡ Ἀλάσκα, ποὺ ὁ τωρινὸς πληθυσμός της μόλις φτάνει τὶς 220.000 κατοίκων, μπορεῖ νὰ διαθρέψη, σύμφωνα μὲ τοὺς ὑπολογισμοὺς τῶν Ἀμερικανῶν ἐμπειρογνωμόνων, 5 ἑκατομμύρια καινούργιους ἀποίκους, φτάνει αὐτοὶ νὰ θελήσουν νὰ ἐγκατασταθοῦν ἐκεῖ, ἀφηφώντας τὸ τρομερὸ κρύο τοῦ (λευκοῦ παραδείσου).

Φυσικά, ὑπάρχουν πολλοὶ ἄνθρωποι, ποὺ δὲ θὰ δεχόντουσαν μὲ κανένα τρόπο νὰ θυσιάσουν τὶς ἀνέσεις καὶ τὴν θαλπωρή τους γιὰ τὰ πλούσια ἀνταλλάγματα, ποὺ θὰ τοὺς προσφέρη ἡ ὑπερβόρεια αὐτὴ χώρα. Πολὺ περισσότεροι, ὅμως, εἶναι ἐκεῖνοι, ποὺ θὰ σαγηνευτοῦν ἀπὸ τὶς φωνὲς τῶν λευκῶν Σειρήνων. Ὄχι μονάχα—προβλέπουν οἱ Ἀμερικανοὶ — ἡ Ἀλάσκα θ' ἀποκτήση σύντομα τὸν πληθυσμὸ τῶν 5 ἑκατομμυρίων, ποὺ μπορεῖ σήμερα νὰ φιλοξενήση, ἀλλὰ καὶ θὰ ξεπεράση, σὲ 50 χρόνια, ὅταν θὰ ἔχουν ὁλοκληρωθῆ τὰ ἔργα γιὰ τὴν ἀξιοποίησί της, τὰ 30 ἑκατομμύρια κατοίκους!

Ὡστόσο, ὅταν λέμε πὼς ἡ Ἀλάσκα μπορεῖ νὰ (διαθρέψη) σήμερα 5 ἑκατομμύρια καὶ μετὰ μισὸν αἰῶνα 30 ἑκατομμύρια κατοίκους, χρησιμοποιοῦμε ἕνα μεταφορικὸ σχῆμα λόγου. Ἡ φτώχεια της σὲ γεωργικὰ καὶ κτηνοτροφικὰ προϊόντα εἶναι τέτοια, ὥστε ἀκόμη καὶ γιὰ τὰ 210.000 στόματα τοῦ σημερινοῦ πληθυσμοῦ της ἀναγκάζεται νὰ μπαίνη ἀπ' ἔξω τὸ σύνολο σχεδὸν τῶν τροφίμων. Οἱ ἀγρότες τῆς Ἀλάσκας θἄταν οἱ μόνοι, ποὺ θὰ μποροῦσαν νὰ συντηρήσουν τὸν ἑαυτό τους, ἂν μιὰ μέρα οἱ εἰσαγωγὲς σταματοῦσαν.

Ὁ,τι, ὅμως, τῆς λείπει ἀπ' αὐτὴν τὴν πλευρά, τὸ ἀναπληρώνει καὶ μὲ τὸ παραπάνω ὁ τεράστιος πλοῦτος τοῦ ὑπεδάφους της. Ἡ χώρα αὐτὴ — ἐντεκα φορὲς μεγαλύτερη ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα σὲ ἔκταση — ποὺ οἱ Ρῶσοι, τὸν περασμένον αἰῶνα, τὴν πούλησαν στοὺς Ἀμερικανοὺς γιὰ 7½ ἑκατομμύρια δολλάρια, κρύβει, κάτω ἀπὸ τὰ χιόνια καὶ τοὺς πάγους, ποὺ τὴν σκεπάζουν τὸ μεγαλύτερο μέρος τοῦ χρόνου, ἀπέραντους θησαυροὺς, ποὺ θὰ χρειαστῆ νὰ περάσουν πολλὰ ἀκόμη χρόνια, γιὰ νὰ γίνη μὲ ἀκρίβεια ὁ ὑπολογισμός τους. Ἐκεῖνο, ποὺ εἶναι γνωστὸ ἀπὸ τώρα καὶ ποὺ ἀρκεῖ γιὰ νὰ μᾶς δώση μιὰ ἰδέα γιὰ τὴν σπουδαιότητά της εἶναι πὼς τὸ ὑπέδαφός της περιέχει ἄφθονο χρυσάφι, πλατίνα, πετρέλαιο καὶ τὰ 31 ἀπὸ τὰ 33 «στρατηγικὰ μέταλλα».

Πολλοὶ εἶναι ἐκεῖνοι ποὺ ἀγοράζοντας, γιὰ ἕνα κομμάτι ψωμί, μερικὰ στρέμματα χέρσας γῆς στὴν Ἀλάσκα, ξημέρωσαν πλούσιοι ἀπὸ τὴ μιὰ μέρα στὴν ἄλλη. Καὶ εἰκοσιπέντε μεγάλες ἑταιρίες πετρελαίου ὀργώνουν ἀκατάπαυστα τὴν χώρα, κέρνοντας γεωτρήσεις καὶ ἀνοίγοντας φρέατα, γιὰ νὰ βγάλουν τὸ πολύτιμο μαῦρο χρυσάφι, ποὺ ἡ ἀφθονία του, στὴ 49η πολιτεία τῆς Ἀμερικῆς, φαίνεται πὼς ξεπερνᾶει καὶ τοὺς πιὸ αἰσιόδοξους ὑπολογισμούς.

Ὁ πλοῦτος αὐτὸς συνοδεύεται — φαινόμενο χαρακτηριστικὸ σ' ὅλες τὶς εὔπορες χῶρες — ἀπὸ ἐξαιρετικὰ ὑψηλὸ τιμάριθμο. Ἡ ζωὴ στὴν Ἀλάσκα εἶναι μάλιστα φορὰ ἀκριβώτερη ἀπ' ὅσο στὴν πανάκριβη, γιὰ τὸν Εὐρωπαῖο ταξιδιώτη, Ἀμερική. Ἀλλ' αὐτὸ δὲν ἐνοχλεῖ κανέναν — οὔτε τοὺς ὑπαλλήλους, ποὺ οἱ μισθοὶ τους εἶναι πολὺ ὑψηλότερες παρὰ στὴν Ἀμερική, οὔτε, πολὺ περισσότερο, τοὺς ἐλεύθερους ἐπιχειρηματίες.

Τὸν φτώχεια, στὴν Ἀλάσκα δὲ θὰ τὴν βρῆτε παρὰ μονάχα ἀνάμεσα στὸν ἰθαγενῆ πληθυσμό, στὶς 35.000 τῶν Ἐσκιμώων, Ἐρυθροδέρμων καὶ Ἀλεουτίων, ποὺ ἐξακολουθοῦν νὰ ζοῦν σὲ ταπεινοὺς συνοικισμούς ἀποτελουμένους ἀπὸ 20 ὡς 25 σπίτια τὸ πολύ, ἐντελῶς ἀδιάφοροι γιὰ τὸν πυρετὸ τοῦ εὐκολου πλουτισμοῦ, ποὺ ἐχει καταλάβει τοὺς λευκούς. Μονάχα ἕνα μέρος ἀπὸ τοὺς Ἐσκιμῶους ἔχει παρασυρθῆ ἀπὸ τὸν καινούργιο ἄνεμο, ποὺ φύσηξε στὴ χώρα, κι' ἐχει κατέβει στὶς πόλεις. Γιὰ ν' ἀνακατευτῆ στὸν κόσμο τῶν «μπὶζνες». Ἀντίθετα, οἱ Ἐρυθρόδερμοι ἔχουν μείνει ὁλοσδιόλου ἀπροσάρμοστοι καὶ τὸ χαρακτηριστικώτερο σ' αὐτὴ τὴν ἀπροσαρμοστικότητά τους, εἶνε πὼς διατηροῦν, μετὰ ἕναν αἰῶνα ἀμερικανικῆς κατοχῆς, τὶς ρωσικὲς ἐπιδόσεις! Οἱ περισσότεροι ἔχουν παραμείνει πιστοὶ στὴν ὀρθόδοξη θρησκεία — σὲ κάθε χωριὸ Ἐρυθροδέρμων βρίσκει κανεὶς καὶ ἀπὸ μιὰ βυζαντινοβρόδοξη ἐκκλησία, κατασκευασμένη ἀπὸ ξύλο! —καὶ πολλοὶ ἔχουν ρωσικὰ ὀνόματα. Ὅσο γιὰ τοὺς λευκούς, ἐπιμένουν νὰ τοὺς ἀποκαλοῦν πάντα, ἀνεξαρτήτα ἀπὸ τὴν ἐθνικότητα, στὴν ὁποία ἀνήκουν, «κοσσάκ) — δηλαδὴ κοζάκους!

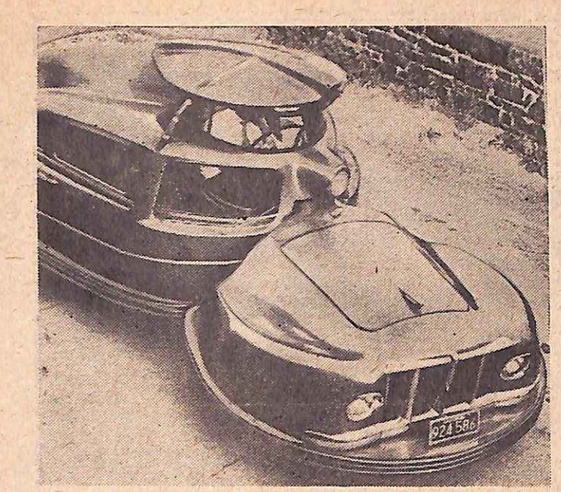
Ἡ πιὸ ἰδιότυπη ἐκδήλωσι τοῦ πλούτου, ποὺ ἀποτελεῖ κοινὸ σημεῖο ὅλων σχεδὸν τῶν λευκῶν κατοίκων τῆς Ἀλάσκας, εἶναι πὼς τὸ ἀεροπλάνο ἔχει ἀντικαταστήσει γι' αὐτοὺς τὸ αὐτοκίνητο.

Ἡ ἀντικατάστασι αὐτὴ δὲν ὀφείλεται σὲ ἐπιδεξιότητα σὲ ἐκκεντρικότητα, ἀλλὰ σὲ εἰδικὲς συνθῆκες, ποὺ ἐπικρατοῦν σ' αὐτὸν τὸν τόπο καὶ ποὺ ἔπ δάλλουν πὶν ὅσο τὸ δυνατὸ μεγαλύτερη συντομευσι τῶν μακρυνῶν ἀποστάσεων. Ὑπάρχουν ἄνθρωποι στὴν Ἀλάσκα, ποὺ εἶναι ὑποχρεωμένοι νὰ πάρουν τὸ ἀεροπλάνο γιὰ νὰ βροῦν τὸν γιατρό τους, τὸν κουρέα τους, τὸν ράφτη τους, οἱ μεταφορὲς τῶν ἀνθρώπων, τῶν ζώων, τῶν τροφίμων, τοῦ ταχυδρομείου, ὅλων τῶν ἐπιθυμιῶν καὶ τῶν ἀνάγκων, γίνονται ἀποκλειστικὰ μὲ τὸ ἀεροπλάνο.

Γιὰ τὸ ἀδιόκοπο αὐτὸ ταξίδι πήγαινε ἕλα, οἱ εὐποὶτέρροι ἔχουν τὸ ἰδιωτικὸ μονοκινητήριο ἀεροπλάνο τους, ποὺ δὲ στοιχίζει, ἀλλωστε, περισσότερο ἀπὸ ἕνα Α-μάξι πολυτελείας: 4.500 δολλάρια, δηλαδὴ 125.000 δραχμές. Οἱ ὑπόλοιποι, χρησιμοποιοῦν ἀναλόγως ἀεροπλάνα, ποὺ ἐκτελοῦν χρέη ταξὶ καὶ ποὺ ὁδηγοῦνται ἀπὸ εἰδικευμένους πιλότους ἱκανοὺς νὰ τὰ προσγειώνουν στὰ πιὸ ἀπίθανα σημεῖα.

Ἀντίθετα μὲ τὸ ἀεροπλάνο, τὸ αὐτοκίνητο εἶναι μᾶλλον σπάνιο εἶδος. Αὐτοκίνητα θὰ συναντήσετε σχεδὸν μόνο στὸν μεγάλο ἐθνικὸ δρόμο, ποὺ συνδέει, ἀνάμεσα ἀπὸ τὸν Καναδᾶ, τὴν Ἀλάσκα μὲ τὴν Ἀμερικανικὴ συμπολιτεία.

Ἄλλου, στὸ ἐσωτερικὸ τῆς χώρας, ἕνα ταξίδι μὲ αὐτοκίνητο θὰ ἦταν καθαρὴ σὐτοκτονία. Τὸ ἀεροπλάνο εἶναι τὸ μόνο συγκοινωνιακὸ μέσο, ποὺ μπορεῖ νὰ σᾶς ὁδηγήση στὸν ποσοσμὸ σας χωρὶς τὸν κίνδυνο νὰ ἀποκλειστῆτε ἀπὸ τοὺς πάγους.

Νὰ τὸ αὐτοκίνητο («Ἐπιβίωσι») τοῦ Οὐῶλτερ Τζέρομ. Τὸ μπροστινὸ βαγόνι παρέχει ἀπόλυτη ἀσφάλεια στὸν ὁδηγὸ καὶ στοὺς ἐπιβάτες σὲ περίπτωσι συγκρούσεως. Τὸ αὐτοκίνητο αὐτὸ ἔχει ἐπίσης ἐπαρκῆ θωράκισι ἀπὸ χάλυβα καὶ ἐλαστικὸ στὸ πίσω μέρος καὶ στὰ πλάγια.

Τὸ αὐτοκίνητο ποὺ παρέχει ΑΣΦΑΛΕΙΑ 100%!

Ὁ κατασκευαστὴς του τὸ ὀνόμασε «Ἐπιβίωσι»

Ἕνας Ἀμερικανός, ὁ Οὐῶλτερ Τζέρομ, ἀφιέρωσε δέκα χρόνια τῆς ζωῆς του καὶ δέκα περίπου χιλιάδες δολλάρια γιὰ νὰ κατασκευάσῃ ἕνα αὐτοκίνητο, στὸ ὁποῖον ἔδωσε τὸ ὄνομα «Ἐπιβίωσις». Ὅπως τὸ φανερώνει τὸ ὄνομα αὐτό, ἡ πρόθεσις τοῦ κατασκευαστοῦ του εἶναι νὰ ἀσφαλίσῃ τοὺς ἐπιβάτες του ἀπὸ κάθε κίνδυνο. Καὶ φαίνεται ὅτι τὸ κατώρθωσε.

Ὁ Τζέρομ εἶχε προσέξει ὅτι, σύμφωνα μὲ τὶς στατιστικές, τὰ τρία δυστυχήματα στὰ τέσσερα ὀφείλονται σὲ ἔλλειψι προσοχῆς ἐκ μέρους τοῦ ὁδηγοῦ. Μιὰ ἀπὸ τὶς πολλὲς αἰτίες ποὺ κάνουν τὸν ὁδηγὸ νὰ μὴν προσέχῃ εἶναι καὶ ἡ κουβέντα ποὺ πιάνει μὲ τοὺς ἐπιβάτες. Γιὰ ν' ἀποφύγῃ αὐτὸς ὁ κίνδυνος, ὁ Ἀμερικανὸς κατασκευαστὴς τὸν ἀπομάνωσε τελείως.

Δεύτερη παρατήρησι τοῦ Τζέρομ ἦταν ὅτι ὅταν ὁ ὁδηγὸς κάνει χαμηλά, πρέπει νὰ καταβάλλῃ μεγάλη διανοητικὴ προσπάθεια γιὰ νὰ ἐκτιμήσῃ τὴν κατάστασι τοῦ δρόμου ποὺ ἀκολουθεῖ (στροφές, λακοῦβες κλπ.), καὶ τὴν κίνησι τῶν ἄλλων τροχοφόρων. Γι' αὐτὸ τὸ λόγο, τὰ χαμηλὰ αὐτοκίνητα ποὺ δὲν ἀφίνουν τὸν ὁδηγὸ νὰ δῇ τὸ δρόμο ἀπὸ μακρυά, ἔχουν τὸ ρεκὸρ στὰ δυστυχήματα. Ὁ Τζέρομ ἔβαλε λοιπόν, τὸ κάθισμα τοῦ ὁδηγοῦ πολὺ ψηλά. Ὅσο ψηλότερα βρίσκεται ὁ ὁδηγός, ὑποστηρίζει, τόσο ταχύτερα μπορεῖ νὰ διακρίνῃ τὸν ἐνδεχόμενο κίνδυνο.

Γύρω στὸ κάθισμα τοῦ ὁδηγοῦ ὑψώνεται ἕνας πυγμαῖος ἀπὸ ἀθραυστο κρύσταλλο, ποὺ τοῦ ἐπιτρέπει νὰ βλέπῃ ποὺς ὅλες τὶς διευθύνσεις.

Ὁ Τζέρομ πρόσεξε ἐπίσης ὅτι ὁ «καθαριστήρας» μὲ τὸ ἀδιάκοπο πήγαινε - ἔλα του, γίνεται πολλὲς φορὲς αἰτία δυστυχημάτων, γιατὶ μπερδεύει τὸν ὁδηγό. Γιὰ τὸ λόγο αὐτό, τὸν ἀντικατέστησε μὲ ἕνα ἄλλο, ποὺ περιστρέφεται κυκλικὰ καὶ ποὺ καθαρίζεται μόνος του, περνώντας ἀνάμεσα ἀπὸ δυὸ σταθερὲς βούρτσες.

Ἂς ἔλθουμε τώρα στοὺς κινδύνους δυστυχημάτων. Ἡ «Ἐπιβίωσι» μπορεῖ νὰ συγκρουσθῇ μὲ ἄλλα αὐτοκίνητα ἢ νὰ πέσῃ πάνω σ' ἕναν τοῖχο κλπ., χωρὶς κανεὶς ἀπὸ ἐκείνους ποὺ βρίσκονται μέσα σ' αὐτὴν νὰ πάθῃ τίποτα. Τὰ μέσα τῆς προστασίας εἶναι πολλά. Πῶτα - πρῶτα, ἡ «Ἐπιβίωσι» ἀποτελεῖται ἀπὸ δύο αὐτοκίνητα ἀντὶ γιὰ ἕνα. Στὸ μπροστινὸ αὐτοκίνητο — ἢ βαγόνι ἂν προτιμᾶτε, — βρίσκεται ὁ κινητὴρ καὶ οἱ ἐφεδρικοὶ τροχοί. Τὸ βαγόνι αὐτὸ εἶναι ἐφοδιασμένο ἐπίσης μὲ δύο ἰσχυρότατους φάρους. Στὸ δεύτερο βαγόνι ποὺ ἀκολουθεῖ, βρίσκεται ὁ πυργίσκος τοῦ ὁδηγοῦ, τὰ καθίσματα τῶν ἐπιβατῶν καὶ ὁ χῶρος γιὰ τὶς ἀποσκευές. Τὰ δύο βαγόνια συνδέονται μεταξύ τους μὲ εἰδικοὺς κρίκους ἀπὸ χάλυβα.

Τὰ φρένα ποὺ ἔχει ὁ ὁδηγὸς ὑπροστά του ἐπιδροῦν στοὺς τροχοὺς καὶ τῶν δύο βαγονιῶν.

Τὰ δύο βαγόνια εἶναι φτιαγμένα ἀπὸ σκληρότατο χάλυβα. Ἀλλὰ πίσω ἀπ' αὐτὸν ὑπάρχει ἕνα στρῶμα ἐλαστικοῦ, ποὺ ἀποτελεῖ πρόσθετη προστασία σὲ περίπτωσι συγκρούσεως.

— Ἂς πάρουμε τώρα τὸ ἐνδεχόμενο μιᾶς συγκρούσεως. Ἐκεῖνο ποὺ θὰ ὑποστῇ τὶς συνέπειές της εἶναι τὸ μπροστινὸ βαγόνι. Τὸ δεύτερο βαγόνι δὲν θὰ πάθῃ τίποτε. Ἀλλὰ καὶ στὶς πιὸ δυσμενεῖς συνθήκες, οἱ ἐπιβάτες κι' ὁ ὁδηγός, θὰ γλυτώσουν τὸ πολὺ-πολὺ μὲ μερικοὺς μώλωπες.

Ἂς πάρουμε ὅμως τὴν περίπτωσι ὅτι ἕνα αὐτοκίνητο πέφτει ἀπὸ πίσω ἢ ἀπὸ τὰ πλάγια πάνω στὴν «Ἐπιβίωσι». Καὶ σ' αὐτὴν ἀκόμη τὴν περίπτωσι ὁ κίνδυνος εἶναι ἐλάχιστος. Γιατὶ τὸ πισινὸ βαγόνι προστατεύεται ἀπὸ ἕνα εἶδος προτειχίσματος ἀπὸ χάλυβα, ποὺ ἔχει στὸ ἐσωτερικό του ἕνα παχὺ στρῶμα ἀπὸ ἐλαστικό. Τὸ προτείχισμα αὐτὸ ἐκτείνεται καὶ στὰ πλάγια.

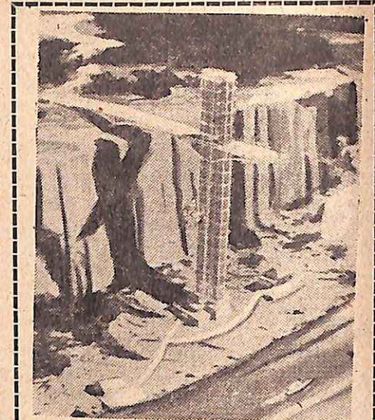
Τὸ δεύτερο βαγόνι εἶναι ἐφωδιασμένο καὶ μ' ἕνα βοηθητικὸ κινητῆρα. Ἔτσι, ἂν συντριβῇ τὸ πρῶτο βαγόνι, ὁ ὁδηγὸς μπορεῖ νὰ συνεχίσῃ τὸ ταξίδι μὲ τὸ δεύτερο.

Ἄλλο ἐνδεχόμενο: Ἀπὸ ἀπροσεξία τοῦ ὁδηγοῦ, ἡ «Ἐπιβίωσι» πέφτει σ' ἕνα γκρεμό. Προκειμένου γιὰ ἕνα ἄλλο αὐτοκίνητο συμβαίνουν συνήθως τὰ ἑξῆς πράγματα: α) Τὸ αὐτοκίνητο, λόγω τοῦ ὅτι τὰ τοιχώματά του εἶναι ἐλαφρά, συντρίβεται πάνω στὶς πέτρες. β) Οἱ πόρτες του, λόγω τῆς διαιότητος τῆς πτώσεως, ἀνοίγουν μόνες τους καὶ οἱ ἐπιβάτες τινάζονται ἔξω. γ) Τὸ αὐτοκίνητο, ὅταν φύσῃ στὸ βάθος τοῦ γκρεμοῦ ἢ καὶ πρωτύτερα, ἂν οἱ συγκρούσεις εἶναι ἐξαιρετικὰ βίαιες, πιάνει φωτιά. Μὲ τὴν «Ἐπιβίωσι» αὐτοὶ οἱ κίνδυνοι περιορίζονται στὸ ἐλάχιστον γιατὶ 1) Τὰ τοιχώματά της εἶναι ἀπὸ χάλυβα κι' ἡ ἀντίστασι ποὺ παρουσιάζουν εἶναι ἀσυγκρίτως μεγαλύτερη 2) Τὸ στρῶμα τοῦ ἐλαστικοῦ ποὺ βρίσκεται πίσω ἀπὸ τὸ χάλυβα μετριάζει τὴ διαιότητα τῶν συγκρούσεων. 3) Οἱ πόρτες της δὲν ἀνοίγουν καὶ στὶς πιὸ βίαιες συγκρούσεις. Ἔτσι, οἱ ἐπιβάτες δὲν κινδυνεύουν νὰ τιναχτοῦν ἔξω. 4) Ὁ ὁδηγὸς χάρις σ' ἕνα αὐτόματο μηχανισμὸ ἀποσυνδέει τὰ δύο βαγόνια. Ἔτσι, ἂν τὸ πρῶτο βαγόνι πιάσῃ φωτιά, εἶναι δυνατὸν νὰ προληφθῇ ἡ ἐπέκτασί της καὶ στὸ δεύτερο. Στὴν περίπτωσι αὐτή, οἱ ἐπιβάτες τοῦ δευτέρου βαγονιοῦ δὲν θὰ ἔχουν παρὰ νὰ περιμένουν ἐκείνους ποὺ θὰ τοὺς ἀνασύρουν ἀπὸ τὸ βάθος τοῦ γκρεμοῦ.

Ἡ «Ἐπιβίωσι» ἔχει τὴν ἐξωτερικὴ ἐμφάνισι ἑνὸς κομψοῦ καὶ πολυτελοῦς ἁματος μάχης

Στὸ ἐξωτερικό της εἶναι βαμένη μὲ μιὰ εἰδικὴ φωσφοριζουσα μπογιά. Ἔτσι, τὴ νύχτα, λάμπει ἀπὸ πάνω ὡς κάτω

Ἡ «Ἐπιβίωσι» ἀναπτύσσει ταχύτητα 80—120 χιλιομέτρων τὴν ὥρα. Μπορεῖ νὰ χρησιμεύσῃ ὡς πούλμαν ἢ ὡς ἰδιωτικὸ αὐτοκίνητο γιὰ τὶς ἐκδρομές. Ὁ κατασκευαστὴς της ἐπενόησε ἐπίσης ἕνα μικρότερο τύπο γιὰ τὴν πόλι. Γιὰ τὴ στιγμή, ὅμως δὲν ἀντιμετωπίζει τὴν παραγωγή του σὲ βιομηχανικὴ κλίμακα «Δὲν πιστεύω, εἶπε χαρακτηριστικά, ὅτι οἱ ἄνθρωποι εἶναι τόσο φρόνιμοι. γιὰ νὰ προτιμήσουν τὴν «Ἐπιβίωσι» ἀπὸ τὶς σκοτῶστρες ποὺ τοὺς προσφέρουν οἱ ἄλλοι κατασκευασταί».

ΣΤΟΥΣ ΚΑΤΑΡΡΑΚΤΕΣ ΤΟΥ ΝΙΑΓΑΡΑ
Ὁ πύργος αὐτός, ὕψους 90 μέτρων, κατασκευάστηκε τελευταία κοντὰ στοὺς καταρράκτες τοῦ Νιαγάρα, γιὰ νὰ μποροῦν οἱ ἐπισκέπτες νὰ ἀπολαύσουν καλύτερα τὸ μοναδικὸ σὲ μεγαλοπρέπεια θέαμα. Ὁ πύργος ἀποτελεῖται ἀπὸ ἕνα ξενοδοχεῖο καὶ τέσσερα ἀναψυκτήρια, ἀπὸ τοὺς μεγάλους ἐξώστες τῶν ὁποίων ἀπολαμβάνει κανεὶς μιὰ μοναδικὴ στὸν κόσμο θέα. Γιὰ νὰ διευκολύνεται ἡ θέα αὐτή, οἱ τοῖχοι τοῦ κτιρίου πρὸς τὸ μέρος τοῦ καταρράκτη εἶναι ἀπὸ κρύσταλλο.

ΓΙΑ ΝΑ ΣΩΣΗ ΤΗ ΓΑΤΑ ΤΟΥ
Ὁ νεαρὸς Ἄλμπερτ Στρήτ, 11 χρόνων, κάτοικος τῆς Ἐρσκάϊνβιλ τῆς Αὐστραλίας, θέλοντας νὰ σώσῃ τὴ γάτα του, ποὺ τὴν κυνήγησε ἕνας σκύλος, σφηνώθηκε ἀνάμεσα σὲ δυὸ τοίχους, ποὺ ἄφιναν ἕνα κενὸ 17 ἑκατοστομέτρων μεταξύ τους. Ὅταν θέλησε νὰ ξαναβγῇ, στάθηκε ἀδύνατο νὰ κινηθῇ καὶ ἐπὶ ἕξη ὧρες ἔμεινε στὴ δραματικὴ αὐτὴ θέσι, γιατὶ κανεὶς δὲν ἄκουγε τὶς φωνές του. Τέλος λίγο πρὶν νυχτώσῃ τὸν ἔβγαλαν ἀπὸ τὴ δύσκολη αὐτὴ θέσι οἱ ἄντρες τῆς πυροσβεστικῆς ὑπηρεσίας, ἀφοῦ ἀναγκάστηκαν νὰ γκρεμίσουν τὸν τοῖχο τῆς μιᾶς οἰκοδομῆς.

Πῶς καθόσαστε ΣΤΟ ΤΡΑΠΕΖΙ;

Ἀποκαλυπτικὲς παρατηρήσεις γιὰ τὸ χαρακτῆρα σας

Ὁ ΤΡΟΠΟΣ μὲ τὸν ὁποῖον κάθεσαστε στὸ τραπέζι, δὲν εἶναι διάφορος γιὰ ἕναν ἐπιφανειακὸ παρατηρητή. Μπορεῖ, τουναντίον, νὰ ἀποκαλύψῃ πολλὰ πράγματα γιὰ τὸν χαρακτῆρα, τὶς συνήθειές σας, τὶς ἀσχολίες σας καὶ γενικώτερα γιὰ τὴν προσωπικότητά σας. Νὰ τί λέει σχετικὰ ὁ Γερμανὸς ψυχολόγος δόκτωρ Κλάουγκελ.

1) Ἂν στεκώσαστε ὁλοίσια.— Σωματικὴ καὶ πνευματικὴ ἰσορροπία. Οἱ ἰδέες σας εἶναι ξεκάθαρες, ἀλλὰ καὶ ἀδιάλλακτες. Δὲν κάνετε ὑποχωρήσεις. Ξέρετε πάντοτε τί θέλετε καὶ δὲ σᾶς ἀρέσει νὰ σᾶς ἀντιλέγουν. Ἔχετε αἴσθημα αὐτοπειθαρχίας καὶ δὲν ἐπιθυμεῖτε νὰ ξεφεύγετε ἀπὸ τὸ δρόμο ποὺ χαράξατε. Ὁ ὁρίζων σας εἶναι, ὅμως, περιωρισμένος. Μὲ τὸ νὰ θέλετε νὰ ἔχετε ὅλα τὴν τάξι καὶ τὴν ἀκρίβεια, ἀφήνετε πολλὰ πράγματα νὰ σᾶς διαφεύγουν.

2) Ἂν γέρνετε τὸ κορμὶ πρὸς τὰ πίσω.— Καρδιὰ ξηρή. Πολλὴ ματαιοδοξία. Μ' ὅλο ποὺ προσπαθεῖτε νὰ φαίνεστε θαρραλέος, εἰσαστε κατὰ βάθος ἀτολμος καὶ οἱ ἀντιζοότητες, ἰδίως στὸν ἔρωτα, σᾶς ἀπεγοητεύουν εὔκολα. Ἐνοχλεῖσθε μὲ τὸ παραμικρὸ καὶ μνησικακεῖτε ἐναντίον ἐκείνων ποὺ τοὺς νομίζετε ἐμπόδια στὸ δρόμο σας.

3) Ἂν γέρνετε τὸ κορμὶ πρὸς τὰ ἐμπρός.— Ἐκεῖνο ποὺ σᾶς ἐνδιαφέρει περισσότερο ἀπὸ ὅλα εἶναι νὰ ἱκανοποιήσετε τὶς ἐπιθυμίες σας. Οἱ ἀπασχολήσεις σας ἔχουν ὑλικὸ περιεχόμενο. Στερεῖσθε ἰδανικῶν. Εἰσαστε, ὅμως, οἰκονόμος, προσεχτικὸς καὶ δὲ δίνετε εὔκολα τὴ φιλία σας. Προσπαθεῖτε πάντοτε νὰ κρύψετε τὴν ἀληθινὴ προσωπικότητά σας. Θέλετε οἱ ἄλλοι νὰ σᾶς βλέπουν ὅπως νομίζετε ὅτι σᾶς συμφέρει κι' ὄχι ὅπως εἶσαστε πραγματικά. Σᾶς λείπει ὁ αὐθορμητισμός.

4) Ἂν ἀκουμπᾶτε τὸν ἀγκῶνα σας πάνω στὸ τραπέζι.— Σᾶς ἀρέσει ἡ ὀνειροπόλησι περισσότερο ἀπὸ τὴ δράσι. Σᾶς χαρακτηρίζει ἐπίσης κάποια ὀκνηρία. Οἱ ἡμέρες σας κυλᾶνε κούφιες. Δὲν ἔχετε κακία καὶ δὲ ζηλεύετε τοὺς ἄλλους. Διστάζετε πολύ, πρωτοῦ κάμετε τὸ παραμικρό. Ἀφήνετε πολλὲς εὐκαιρίες νὰ σᾶς διαφεύγουν. Δὲν κάνετε ποτὲ τίποτε τὴ στιγμὴ ποὺ πρέπει.

5) Ἂν ἀκουμπᾶτε καὶ τοὺς δυὸ ἀγκῶνες σας στὸ τραπέζι.— Ἀνεξάρτητο πνεῦμα. Αὐταρέσκεια. Καλλιτεχνικὲς τάσεις. Τὰ αἰσθήματά σας, ὅμως, δὲν εἶναι σταθερὰ καὶ αὐτὸ σᾶς κοστίζει πολλὲς φορὲς καὶ σᾶς ἀπογοητεύει. Παρὰ τὴν ἀνεξαρτησία σας, τὸ ἐγκώμια καὶ ὁ θαυμασμὸς τῶν ἄλλων δὲν σᾶς ἀφήνουν ἀδιάφορο.

6) Ἂν στηρίζετε τὸ σαγόνι σας πάνω στὰ δυὸ χέρια σας ἑνωμένα.— Εἰσαστε ἀναποφάσιστος καὶ δὲν ξέρετε ποτὲ τί θέλετε. Ἔχετε καλὴ καρδιὰ καὶ πλούσια αἰσθήματα, ἀλλ' ἡ ἔλλειψι αὐθορμητισμοῦ καὶ ἡ διστακτικότης σας δὲν ἐμπνέει ἐμπιστοσύνη στοὺς ἄλλους. Ἔχετε ἀξιόλογα ψυχολογικὰ χαρίσματα καὶ οἱ παρατηρήσεις σας γιὰ τοὺς ἄλλους εἶναι πάντοτε σωστές. Δυστυχῶς, ὅμως, τὶς ἀφήνετε ἀχρησιμοποίητες.

7) Ἂν ἀκουμπᾶτε τοὺς ἀγκῶνες σας στὸ τραπέζι καὶ χώνετε τὸ πρόσωπό σας μέσα στὶς παλάμες σας.— Εἴσαστε ἐγωϊστὴς καὶ ἐνδιαφερόσαστε μόνο γιὰ τὸν ἑαυτό σας. Τὰ αἰσθήματά σας δὲν εἶναι ἀλτρουϊστικὰ καὶ δὲν τὸ χαρακτηρίζει ἡ γενναιοψυχία. Ἔχετε βία: ἐνστικτα καὶ δὲν καταβάλλετε καμμιὰ προσπάθεια γιὰ νὰ τὰ συγκρατήσετε. Κατὰ βάθος δὲν ἔχετε τόλμη καὶ ἀποφεύγετε ν' ἀναλαμβάνετε εὐθύνες. Αὐτὴ τὴ δειλία σας, παρὰ τὴν προσπάθεια σας νὰ τὴν κρύψετε, οἱ ἄλλοι τὴ μαντεύουν κάτω ἀπὸ τὰ λόγια καὶ τὶς πράξεις σας καὶ γι' αὐτὸ δὲ δημιουργεῖτε συμπάθειες γύρω σας.

8) Ἂν βάζετε τὰ χέρια σας στὰ γόνατα.— Ἡ στάσι αὐτὴ δείχνει κρυψίνοια καὶ ἐπιφυλακτικότητα. Φοβόσαστε τὴ ζωὴ κι' αὐτὸς ὁ φόβος παραλύει ὅλη τὴν ὁρμή σας. Προσπαθεῖτε νὰ καταπνίγετε πάντοτε τὴν προσωπικότητά σας καὶ νὰ κρύβετε τὰ αἰσθήματά σας, ἐνῶ κάθε ἄλλο παρὰ ἄξια περιφρονήσεως εἶναι. Αὐτὴ ἡ διάθεσι σᾶς φανερώνει στὴν ὑποκρισία. Ὁ χαρακτήρας σας, ὅμως, εἶναι κατὰ βάθος εἰλικρινὴς καὶ εὐθύς. Δὲν ἀντιδράτε στὰ διάφορα περιστατικὰ τῆς ζωῆς. Σᾶς λείπει, ἐξ ἄλλου, ὁ αὐθορμητισμὸς καὶ αὐτὸ σᾶς βλάπτει στὸ αἰσθηματικὸ πεδίο. Ἂν συνηθίσετε νὰ ἐξωτερικεύετε τὰ αἰσθήματά σας, θὰ εἰσαστε περισσότερο εὐτυχισμένος.

9) Ἂν διπλώνετε τὰ πόδια σας κάτω ἀπὸ τὴν καρέκλα.— Ἔχετε χαρακτῆρα ζωηρὸ καὶ ἴσως ἐξαλλο. Θυμώνετε εὔκολα. Οἱ ἐνθουσιασμοί σας συνοδεύονται καὶ ἀπὸ ἐπιμονή, γιὰ νὰ πραγματοποιήσετε τοὺς σκοπούς σας. Τὰ πάθη σας εἶναι φλογερά, ἀλλὰ δὲν διαρκοῦν πολὺν καιρό, γιατὶ ἡ σταθερότης δὲν ἀποτελεῖ τὸ κυριώτερο γνώρισμα τοῦ χαρακτῆρος σας. Ρέπετε πολὺ τὴν ὑπερβολὴ καὶ τὴ σπατάλη.

10) Ἂν τεντώνετε τὰ πόδια σας κάτω ἀπὸ τὸ τραπέζι.— Δὲν σᾶς ἀρέσει νὰ ὑποτάσσεστε στὶς κοινωνικὲς ἀπαιτήσεις. Οἱ τύψεις σᾶς ἐξεγείρουν καὶ ἡ ἐπιφάνεια τῶν πραγμάτων δὲ σᾶς συγκινεῖ. Ἐκεῖνο ποὺ θέλετε εἶναι νὰ φθάσετε στὸ βάθος κάθε πράγματος. Στὴν ἀγάπη εἴσαστε διστακτικός, ὄχι γιατὶ σᾶς λείπει τὸ θάρρος, ἀλλὰ γιατὶ θέλετε νὰ ἔχετε ἀπόλυτη βεβαιότητα γιὰ τὴ βούτητα τῶν αἰσθημάτων τοῦ ἀνυποψίαστου προσώπου. Μόνο στὴν περίπτωσι αὐτὴ μπορεῖτε νὰ τοῦ δώσετε ὅλη τὴν ἀγάπη καὶ τὴν ἐμπιστοσύνη σας. Ἀκολουθεῖτε πάντοτε τὸ δρόμο ποὺ ἔχετε χαράξει καὶ εἶναι δύσκολο νὰ σᾶς βγάλη κανεὶς ἀπ' αὐτόν.

11) Ἂν ἁπλώνετε τὴν πετσέτα στὰ γόνατά σας. — Χαρακτὴρ εὐθὺς καὶ εἰλικρινής. Ἔχετε ἀνώτερα αἰσθήματα. Σᾶς λείπει, ὅμως, ὁ αὐθορμητισμός. Τὸ λογικό σας συγκρατεῖ συνήθως τὶς ὁρμές σας. Ξέρετε νὰ κερδίζετε τὴ συμπάθεια τῶν ἄλλων. Ἡ συμπάθεια αὐτή, ἄλλωστε, σᾶς ἐνδιαφέρει.

12) Ἂν περνᾶτε τὴν πετσέτα στὸ πουκάμισό σας.— Ἡ γνώμη ποὺ ἔχουν οἱ ἄλλοι γιὰ σᾶς σᾶς ἀφήνει ὁλότελα ἀδιάφορο. Ζῆτε πολὺ γιὰ τὸν ἑαυτό σας, χωρὶς ὅμως, νὰ εἰσαστε ἐγωϊστής. Εἰσαστε μεγαλόψυχος καὶ γενναιόδωρος καὶ ἡ ἀφοσίωσί σας εἶναι εἰλικρινὴς καὶ ἀπερίοριστη. Ἀποδίδετε μεγάλη σημασία στὰ ἀγαθά σας καὶ θέλετε νὰ κανονίζετε τὴ ζωή σας ὅπως σᾶς ἀρέσει, χωρὶς νὰ ἐπηρεάζεσθε ἀπὸ τοὺς ἄλλους.

13) Ὅταν κάνετε τὸ ψωμὶ ψίχουλα μὲ τὰ δάκτυλά σας.— Εἰσαστε ἀνίκανος νὰ ἐπιβληθῆτε στὸν ἑαυτό σας καὶ ὑποχωρεῖτε εὔκολα στὶς παρορμήσεις σας, καλὲς ἢ κακές. Πέφτετε πολλὲς φορὲς θῦμα τῆς εὐπιστίας σας, γιατὶ δὲν κάνετε τὸν κόπο νὰ σκεφθῆτε λίγο. Ἐκεῖνο ποὺ νομίζετε γιὰ σκέψι εἶναι συνήθως ὁ ἀνταγωνισμὸς μεταξὺ δύο ἀντιθέτων τάσεων ποὺ γίνεται μέσα σας. Ἔχετε τὴν ἰδέα ὅτι θὰ κατορθώσετε νὰ δισπλάσετε τοὺς ἄλλους συμφωνα μὲ τὶς ἐπιθυμίες σας, ἀλλὰ συνηθέστερα ὑποτάσσεσθε σεῖς στὰ καπρίτσια τους.

14) Ἂν κόβετε τὸ ψωμὶ σας μπουκιές, πρὶν τὶς βάζετε πλάι στὸ πιάτο σας.— Σᾶς ἀπασχολεῖ κάποια κουφὴ σκέψι, ποὺ εἶναι πολλὲς φορὲς ἀντίρροπη ἀπὸ τὶς ἐπιφυλακτικὲς ἐκδηλώσεις σας. Τὸ παρὸν δὲ σᾶς ἱκανοποιεῖ καὶ θέλετε νὰ τὸ ξεκαθαρίσετε, γιὰ νὰ προπαρασκευάσετε καλύτερα τὸ μέλλον. Ἡ γενναιοψυχία σας, ποὺ ἀσκεῖται σὲ ἀντίθεση ἀντιλαμβάνεται τῆς ζωῆς, εἶναι ἀνάμικτη μὲ πολὺν οἶκτο γιὰ τοὺς ἄλλους.

παροιμίες

★ "Οταν ἡ φτώχεια μπαίνη ἀπὸ τὴν πόρτα, ὁ ἔρως φεύγει ἀπὸ τὸ παράθυρο.
Ἀγγλικὴ παροιμία

★ Γιὰ τὰ πεπόνια καὶ τὶς γυναῖκες τὸ σπουδαιότερο εἶναι νὰχῃς χέρι τυχερό.
Γερμανικὴ παροιμία

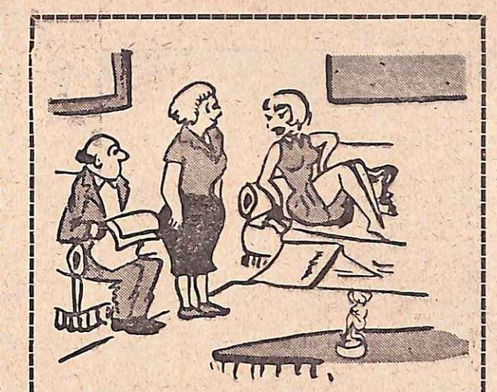
★ Δίχως τὸ κρασί, ἡ ἀγάπη εἶναι ψυχρή.
Γαλλικὴ παροιμία

★ Ἡ ἀγάπη ψωμὶ δὲ φέρνει.

★ Ἂν κάθεσαι στὴ θέσι σου, κανεὶς δὲ σὲ σηκώνει.

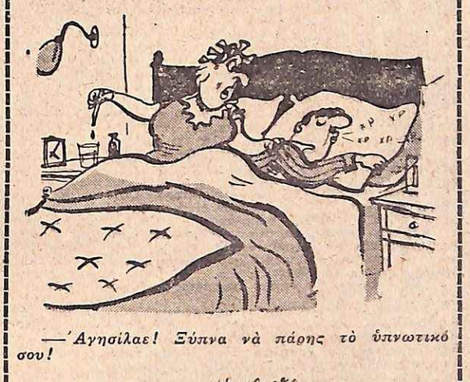
★ Σ' ὅλους δίνε τ' αὐτί σου, σὲ λίγους τὴ φωνή σου.

★ Κάνε καλὸ κι' ἂς κοίτεσαι σὰν νάσπειρες κριθάρι.
Ἑλληνικὲς παροιμίες

— Στὴν ἡλικία σου, ἐγὼ εἶχα παντρευτῆ κι' ὅλας, Κικὴ μου!

— Μὰ ἐσύ, μαμᾶ, ἤσουν τυχερή. Πέτυχες τὸν κουτὸ μὲ τὸ πρῶτο. Σήμερα ξύπνησαν οἱ ἄντρες!..

— Ἀγησίλαε! Σύπνα νὰ πάρης τὸ ὑπνωτικό σου!

— Πιστεύω, πὼς θὰ γίνη περίφημος σύζυγος!

— Τὸ σφυρὶ ποὺ μοῦ πουλήσατε γτὲς εἶναι ἐλαττωματικό. Δὲ γτυπάει ποτὲ τὸ καρφί!

Θά γίνω μητέρα!

Συμβουλές στὸν μέλλοντα πατέρα

Αν ἡ ἐγκυμοσύνη δημιουργῆ στὴ μέλλουσα μητέρα ἕνα σωρὸ προβλήματα, ἄλλα τόσα καὶ ἴσως περισσότερα, δημιουργεῖ καὶ στὸν μέλλοντα πατέρα. Γι' αὐτὸ νομίζουμε ὅτι πρέπει νὰ δώσουμε καὶ σ' αὐτὸν μερικὲς συμβουλές.

Οἱ περισσότεροι ἄντρες, ὅταν μάθουν ὅτι ἡ γυναῖκα τους εἶναι σὲ «ἐνδιαφέρουσα» ἢ δὲ δίνουν καμμία σημασία μέχρι τὴ στιγμὴ τοῦ τοκετοῦ, ἢ φοβοῦνται χωρὶς λόγο, σὰν νὰ συμβαίνῃ κάτι τρομερό. Προσέξτε νὰ μὴ βρεθῆτε σὲ καμμία ἀπὸ τὶς δύο ἄκρες. Αὐτὸ ποὺ συμβαίνει στὴ γυναῖκα σας, εἶναι τὸ πιὸ φυσικὸ γεγονός, καὶ συμβαίνει μὲ τὸν ἴδιο τρόπο ἀπ' τὸν καιρὸ ποὺ παρουσιάστηκε στὴ γῆ ἡ πρώτη γυναῖκα καὶ ὁ πρῶτος ἄντρας.

Δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ ἀναγκάζετε τὴν ἔγκυο γυναῖκα σας νὰ μένῃ στὸ κρεβάτι τὴ μισὴ μέρα, οὔτε νὰ τῆς παίρνετε τὸ τσιγάρο ἀπὸ τὸ στόμα, ὅπως δὲ χρειάζεται καὶ νὰ τὴν κοροϊδεύετε ὅταν σᾶς λέῃ νὰ τὴ βοηθήσετε σὲ μιὰ κουραστικὴ δουλειά.

Αὐτὸ ποὺ πρέπει νὰ προσέξετε ἰδιαιτέρως, εἶναι νὰ ἐπισκέπτεται συχνὰ τὸ γιατρό καὶ νὰ ἀκολουθῆ τὶς συμβουλές του.

Μὴν ἐκπλήττεστε ἂν ἡ γυναῖκα σας, κατὰ τὴ διάρκεια τῆς ἐγκυμοσύνης, ἔγινε πιὸ νευρική, θυμώνει εὔκολα, καὶ ἔχη παράλογα καπρίτσια. Ὁ μόνος τρόπος, γιὰ νὰ καλμάρῃ τὸ νευρικό της σύστημα, εἶναι νὰ δείξετε κατανόησι καὶ νὰ μὴν τῆς κάνετε παρατηρήσεις.

Ἂν ἔχη περίεργες ἐπιθυμίες, καλὸ εἶναι νὰ προσπαθῆτε νὰ τὶς ἱκανοποιήσετε, ὄχι γιατὶ διατρένει κίνδυνο ἡ ὑγεία της, ἀλλὰ γιὰ νὰ μὴν ἐρεθίζωνται τὰ νεῦρα της. Πάντως, ἂν σᾶς ζητήσῃ τὰ μεσάνυχτα ἕνα κομματάκι σοκολάτα, δὲν ὑπάρχει κανένας λόγος νὰ βγῆτε στοὺς δρόμους ψάχνοντας νὰ βρῆτε ἀνοιχτὸ περίπτερο. Οὔτε αὐτή, οὔτε τὸ παιδὶ θὰ πάθουν τίποτα, ἂν δὲ φάῃ ἐκείνη τὴ στιγμὴ σοκολάτα.

Αὐτὸ ποὺ χρειάζεται στὴ γυναῖκα σας ἀπαραιτήτως, εἶναι ἡ ψυχικὴ γαλήνη. Φροντίστε ἡ ζωὴ της νὰ εἶναι ἤρεμη, χωρὶς συγκινήσεις, καυγάδες καὶ σκοτοῦρες.

Πρέπει ἀκόμα, νὰ κάνετε ὡρισμένες παραχωρήσεις:

Μὴν τῆς ζητᾶτε νὰ πάῃ σὲ μιὰ κοσμικὴ συγκέντρωσι, ἂν δὲ θέλῃ νὰ παρουσιαστῆ στοὺς γνωστούς σας μὲ διογκωμένη τὴν κοιλιά. Μὴν τὴν ὑποχρεώνετε νὰ ξενυχτᾶ καὶ νὰ κουράζεται. Μὴ τὴν παρασύρετε στὸν κινηματογράφο, ἂν προτιμᾶ νὰ μείνῃ στὸ σπίτι. Ἔτσι θὰ κρατήσετε κι' ἐσεῖς κατὰ κάποιον τρόπο τὸ βάρος τοῦ παιδιοῦ καὶ θὰ νοιώσετε περήφανεια γι' αὐτό.

Δουλειὰ τοῦ συζύγου εἶναι νὰ φροντίσῃ νὰ βρῆ τὴν κλινικὴ ποὺ θὰ γεννήσῃ ἡ γυναῖκα του καὶ νὰ κλείσῃ ἐγκαίρως δωμάτιο. Μὴν ἐξηγᾶτε ὅτι καμμιὰ φορὰ τὸ παιδὶ δὲ θέλει νὰ βγῆ ὁ ἕνατος μήνας, γιὰ νὰ βγῆ στὸν κόσμο. Γιὰ τὸν ἴδιο λόγο, καὶ ἐπειδὴ δὲ μπορεῖτε νὰ προβλέψετε τὶ ὥρα θὰ ἀρχίσουν οἱ πρῶτες συσπάσεις, ὁπότε ἡ μητέρα θὰ πρέπει νὰ μεταφερθῆ ἀμέσως στὴν κλινική, φροντίστε νὰ ἔνετε ὅπ' σᾶς τὸν ἀριθμὸ ἑνὸς σταθμοῦ ταξί. Ἔτσι, θὰ μπορῆτε νὰ μεταφέρετε τὴν ἑτοιμογέννα χωρὶς νὰ χρειαστῆ νὰ φάγνετε τὴν τελευταία στιγμή.

★

Γενικά: ὅταν καταλάβετε ὅτι ἔφτασε ἡ ὥρα, προσέξτε νὰ μὴν πανικοβληθῆτε. Ὅλα πρέπει νὰ γίνουν μὲ τάξι καὶ ἡσυχία. Οἱ τελευταῖες προετοιμασίες, ἕνα τηλεφώνημα στὴν πεθερὰ σας ἢ στὴ μητέρα σας κλπ.

Ὁ ἐκνευρισμὸς δὲν κάνει καθόλου καλὸ σὲ σᾶς καὶ πρωτάτος στὴ γυναῖκα σας, ποὺ πρέπει νὰ εἶναι ὅσο τὸ δυνατὸ περισσότερο ψύχραιμη.

Ἴσως ἡ γυναῖκα σας θελῆση νὰ ἔχη κοντά της τὴ μητέρα της, αὐτὲς τὶς δύσκολες στιγμές. Μὴν κατεβάσετε τὰ μοῦτρα σας, ἀκόμη κι' ἂν δὲν λατρεύετε τὴν πεθερά σας. Ἡ γυναῖκα σας φυσικὰ σᾶς χρειάζεται, ἀλλὰ ἡ παρουσία τῆς μητέρας της, ποὺ στὸ κάτω-κάτω ἔχει περάσει τὴν ἴδια δοκιμασία, εἶναι φυσικὸ νὰ τὴν καθησυχάζῃ.

Ἂν ἡ γυναῖκα σας παραπονιέται ὅτι ἔχει πόνους, παρακαλέστε την, ὥσπου νὰ φτάσετε στὴν κλινική, νὰ ἀφήνῃ ἐλεύθερο τὸ σῶμα της τὴ στιγμὴ ποὺ αἰσθάνεται τὸν πόνο καὶ νὰ ἀναπνέῃ ἐλαφρά.

Ὅταν θὰ φτάσετε στὴν κλινική, πρέπει νὰ μείνετε κοντά της μέχρι τὴ στιγμὴ ποὺ θὰ τὴν μεταφέρουν στὴν αἴθουσα τοκετῶν. Δὲν εἶναι καθόλου εὐχάριστο γι' αὐτὴν νὰ μένῃ μόνη της, περιμένοντας τὸν ἔρχομό τοῦ παιδιοῦ.

Ὅση ὥρα ἡ γυναῖκα σας βρίσκεται στὸ τραπέζι τοῦ χειρουργείου, δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ πηγαινοέρχεσθε σά... λύκος στὸ διάδρομο, τρώγοντας τὰ νύχια σας. Αὐτὸ δὲν πρόκειται νὰ τὴ βοηθήσῃ σὲ τίποτα, ἐνῶ σᾶς σπάει τὰ νεῦρα. Καλύτερα νὰ κάνετε μιὰ βόλτα στὸν καθαρὸ ἀέρα.

★

Καὶ μερικὲς συμβουλὲς γιὰ μετὰ τὸν τοκετό: Φροντίστε, ὅταν ἡ μητέρα καὶ τὸ μωρὸ φύγουν ἀπ' τὴν κλινική, νὰ βροῦν ἕνα σπίτι συγυρισμένο καὶ στολισμένο ἑορταστικά. Ἂν μπορῆτε νὰ κάνετε καὶ ἕνα δῶρο στὴ γυναῖκα σας, δὲν πρόκειται νὰ τὸ ξεχάσῃ ποτέ.

Ἀλλὰ τὸ μεγαλύτερο δῶρο ποὺ μπορεῖτε νὰ τῆς κάνετε, εἶναι μιὰ νοσοκόμος ἢ ἔστω μιὰ ὁποιαδήποτε γυναῖκα, ποὺ νὰ ἀσχοληθῆ μὲ τὸ μωρὸ τὶς πρῶτες δεκαπέντε μέρες.

Εἶναι φυσικὸ τὸν πρῶτο καιρὸ νὰ νοιώσετε τὸν ἑαυτό σας κάπως παραμελημένο, μιὰ καὶ ὅλες οἱ φροντίδες θὰ πηγαίνουν στὸ νέο μέλος τῆς οἰκογενείας. Μὴν παραπονεθῆτε γι' αὐτό. Εἶναι μιὰ κατάστασι πολὺ φυσική, ποὺ ἄλλωστε δὲν πρόκειται νὰ κρατήσῃ ἐπ' ἄπειρον.

Ἂν ἡ γυναῖκα σας εἶναι κουρασμένη καὶ σᾶς παρακαλέσῃ νὰ φτιάξετε τὸ μπιπεράκι τοῦ μωροῦ, μὴ γκρινιάσετε. Ἂν δὲν τὴ βοηθήσετε καὶ σεῖς, πῶς θέλετε νὰ ὀργανώσῃ τὴ ζωὴ καὶ τῶν τριῶν σας;

Καὶ τώρα νὰ ἕνας πίνακας ποὺ πραγματεύεται τί θὰ εὐχαριστοῦσε καὶ τί θὰ στενοχωροῦσε τὴ γυναῖκα σας, ὅσον καιρὸ περιμένει τὸ παιδί:

ΤΙ ΘΑ ΤΗΝ ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΣΗ

Νὰ τὴ συνοδεύσετε στὸ γιατρὸ τὴν πρώτη φορὰ ποὺ θὰ πάῃ.

Νὰ διαλέξετε μὲ προσοχὴ τὴν κλινικὴ καὶ τὸ δωμάτιο ποὺ θὰ γεννήσῃ.

Νὰ τὴν πᾶτε στὸν κινηματογράφο τὴν ἡμέρα ποὺ τὰ νεῦρα της θὰ εἶναι ἐρεθισμένα.

Νὰ τὴν κυττᾶτε ὅπως τὴν κυττούσατε καὶ πρὶν ἀπ' τὴν ἐγκυμοσύνη της, ὅταν ἦταν κομψή.

ΤΙ ΘΑ ΤΗΝ ΣΤΕΝΟΧΩΡΗΣΗ

Νὰ τῆς τὸ λέτε συνεχῶς ἂν ἐπιθυμῆτε τὸ παιδὶ νὰ εἶναι ἀγόρι.

Ἂν τυχὸν τὰ οἰκονομικά σας εἶναι τέτοια, ποὺ θὰ ἦταν καλύτερα νὰ γεννιόταν τὸ παιδὶ μετὰ 2—3 χρόνια, ἀν τῆς τὸ πῆτε.

Νὰ ἀμφιβάλλετε γιὰ τὶς μελλοντικές της ἱκανότητες σάν μητέρας καὶ νὰ τῆς μιλᾶτε συνεχῶς γιὰ τὴ βοήθεια ποὺ θὰ μπορῆ νὰ τῆς δώσῃ ἡ μητέρα σας φροντίζοντας γιὰ τὸ παιδί.

Νὰ τὴν κοροϊδεύετε γιὰ τοὺς φόβους της σχετικὰ μὲ τὸν τοκετό, ἢ γιὰ τὶς ἀσκήσεις ποὺ κάνει γιὰ νὰ τὸν προετοιμάσῃ.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Τί πρέπει νὰ ξέρῃ ὁ πατέρας γιὰ τὸ νεογέννητο.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ γιὰ τὶς γυναῖκες

Πρωϊνοὶ γυμοὶ

Ἀποκτῆστε τὴ συνήθεια ν' ἀρχίζετε τὴν ἡμέρα σας πίνοντας τὸ ξυμὶ ἑνὸς φρεσκοστυμένου πορτοκαλιοῦ, ἢ τὸ χυμὸ ἑνὸς λεμονιοῦ, χωρὶς ζάχαρη κι' ἀραιωμένο μὲ χλιαρὸ νερό. Πρῶτε πολὺ σέλινο, λάχανο σαλάτα, καρότο ὠμὸ καὶ ξυσμένο.

Καθημερινὴ νυμναστική

Καλὴ κυκλοφορία τοῦ αἵματος σημαίνει μάτια λαμπερά, ζεστὸ σῶμα καὶ δέρμα σφιχτό. Κάνετε λοιπὸν κάθε μέρα λίγη γυμναστική. Περπατᾶτε στὸ δρόμο ζωηρά. Ἀναπνέετε βαθειά. Στὸ μπάνιο, τρίβετε ὅλο τὸ σῶμα σας μὲ μιὰ βούρτσα καὶ σκουπίζεσθε ὕστερα μὲ μιὰ φλοκάτη πετσέτα.

Ἡ καπνιὰ καὶ τὸ δέρμα

Ξέρετε πόσο κακὸ κάνει ἡ καπνιὰ τῆς ἀτμοσφαίρας στὶς κουρτίνες. Τὸ ἴδιο κάνει καὶ στὸ δέρμα σας καὶ στὰ μαλλιά σας. Καθαρίζετε, λοιπόν, ταχτικὰ τὸ πρόσωπό σας, ἰδίως ὅταν γυρίζετε ἀπ' ἔξω. Κι' ἂν δὲ φορᾶτε καπέλλο, σκεπάζετε τὰ μαλλιά σας μὲ μαντῆλι.

Γιὰ τὸ συνάχι

Ἂν τυχὸν συναχωθῆτε, μείνετε στὸ κρεβάτι μιὰ-δυὸ μέρες, γιὰ νὰ συνέλθετε. Χρησιμοποιῆτε χάρτινα μαντήλια, ποὺ θὰ τὰ καταστρέψετε ὕστερα. Λίγη κρέμα γύρω ἀπ' τὰ ρουθούνια σας θὰ ἐμποδίσῃ τὸ δέρμα νὰ κοκκινίσῃ καὶ νὰ ἐρεθιστῆ στὸ μέρος ἐκεῖνο. Πίνετε πολλὰ ζεστά. Ξεκουράζετε τὰ μάτια σας, γιατὶ κακοκαθαίνουν ἀπ' τὸ κρυολόγημα.

Οἱ καλοὶ τρόποι

Σ' ἕνα σαλόνι, ἐκεῖνοι ποὺ ξέρουν ν' ἀκοῦνε, διπλασιάζουν τὸ ταλέντο ἐκείνων ποὺ μιλᾶνε καλά. Γιατί, προσέχοντας στὴν κουβέντα, ἀπαντᾶνε ἀκριβῶς καὶ ὅπως πρέπει.

Ὅταν μιλᾶνε οἱ ἄλλοι, ὀφείλουμε νὰ μὴν εἴμαστε ἀφηρημένοι. Ἔτσι, θὰ μπορέσουμε πολλὲς φορὲς νὰ προσθέσουμε τὴν κατάλληλη λέξη ἢ ἔκφρασι ποὺ διαφεύγει γιὰ μιὰ στιγμὴ ἀπ' αὐτὸν ποὺ μιλάει, καὶ θὰ κερδίσουμε τὴ συμπάθειά του.

Ὅσο πληκτικὴ κι' ἂν εἶναι ἡ κουβέντα, ὅσα κι' ἂν τραβᾶν σὲ μάκρος, μὴ δείχνετε ἀνυπομονησία ὅταν μιλᾶνε οἱ ἄλλοι. Μὴ τοὺς διακόπτετε ποτέ. Μπορεῖτε μονάχα νὰ προσθέσετε κάποια κατάλληλη λέξι — γιατὶ κι' ἡ ἀπόλυτη σιωπὴ εἶναι ἀτοπη.

Μὴ δείχνετε πὼς καταλάβατε τὰ γλωσσικὰ σφάλματα τῶν ἄλλων. Μὴ ζητᾶτε νὰ σᾶς ἐπαναλάβουν ὅ,τι δὲν ἀκούσατε ἢ δὲν καταλάβατε.

Ὅταν μιλᾶτε, μὴν κάνετε κατάχρησι τῶν λέξεων «λέει, ἔχρτε» κλπ.

Μὴν κουβεντιάζετε γιὰ τὶς ἀτομικὲς ἢ τὶς οἰκογενειακὲς ὑποθέσεις σας, ποὺ δὲν ἐνδιαφέρουν τοὺς ξένους, οὔτε καὶ γιὰ κοινοτοπίες, ὅπως π.χ. γιὰ τὸν καιρό.

Μὴ παρατείνετε τὴν κουβέντα σας μὲ κάποιον, ὅταν δὲ μπορῆτε ν' ἀνακατευτοῦν κι' οἱ ἄλλοι σ' αὐτήν. Εἶναι ἄ-πρεπο τὸ ἴδιο ὅσο καὶ τὸ κρυφομίλημα.

Ἀποφεύγετε τὶς ξένες λέξεις, καθὼς καὶ τὶς μεγάλες λέξεις γιὰ μικρὰ πράγματα (ἔξοχο, ὑπέροχο, κλπ.).

Μάθετε ν' ἀναγνωρίζετε ὅτι κι' οἱ ἄλλοι «πιθανὸν νάχουν δίκιο», ἔστω ... ἂν ἔχουν ἄδικο!

Ἡ τουαλέττα τῶν φυτῶν

Τὰ πράσινα φυτά, ποὺ ἔχομε σὲ γλάστρες μέσα στὸ σπίτι μας, χρειάζονται μιὰ ταχτικὴ τουαλέτα —καθημερινή, ἂν εἶναι δυνατὸν— γιὰ νὰ γίνωνται πιὸ ὡραῖα καὶ ν' ἀναπτύσσωνται καλλίτερα. Γιατὶ ἡ σκόνη ποὺ κάθεται πάνω στὰ φύλλα τους, δὲν ἀποτελεῖ μονάχα ἀντιαισθητικὸ θέαμα, ἀλλὰ καὶ εἰσχωρεῖ στοὺς πόρους, δηλητηριάζοντάς τα σιγὰ-σιγά.

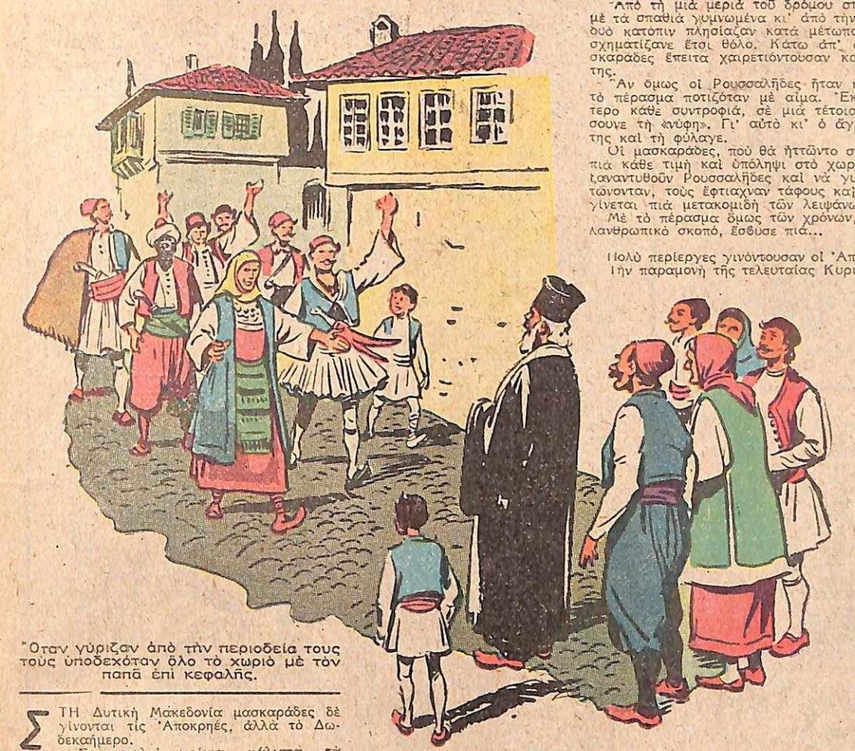

Νὰ πῶς θὰ γίνεται αὐτὴ ἡ τουαλέτα τους: Περνᾶμε στὴν ἀρχὴ τὰ φύλλα τους μ' ἕνα στεγνὸ πανὶ ἢ βαμπάκι. Ὕστερα τὰ καθαρίζομε μ' ἕνα σφουγγάρι βρεγμένο, σὲ ζεστὸ νερό. Ὅταν καθαρίσουν τελείως, τὰ ξαναπερνᾶτε μὲ τὸ σφουγγάρι, ἀλλὰ τώρα βρεγμένο μὲ κρύο νερό.

Ἡ περιποίησι αὐτὴ τῶν φυτῶν πρέπει νὰ γίνεται σὲ κλειστὸ χῶρο, ἢ τουλάχιστον κάπου ποὺ νὰ μὴν κάθωνται σκόνες ἀπάνω τους. Ἀφίνομε ἐκεῖ ὥσπου νὰ στεγνώσουν καλὰ κι' ὕστερα τὰ ξαναπᾶμε στὴ συνηθισμένη θέσι τους.

Γιὰ τὰ χρωματιστὰ μάρμαρα

Τὰ χρωματιστὰ μάρμαρα καθαρίζουν μὲ μιὰ πάστα ἀπὸ νερὸ ζεστό, μαῦρο σαπούνι καὶ σόδα, στὴν ὁποία προσθέσατε, ἀφοῦ κρύωσε, ἴση ποσότητα φιλοκοπανισμένης ἐλαφόπετρας. Ἀλείφετε μ' αὐτὴ τὴν πάστα δλόκληρη τὴν ἐπιφάνεια τοῦ μαρμάρου, τρίβοντας μὲ βούρτσα τὰ πιὸ λερωμένα μέρη. Ὕστερα τὸ περνᾶτε μὲ τὴ βούρτσα καὶ μὲ σκέτη σαπουνάδα. Ἀφίνετε μισὴ ὥρα, κι' ἔπειτα τὸ περνᾶτε μ' ἕνα σφουγγάρι καὶ τὸ ξεπλένετε μὲ νερὸ καθαρό. Τὸ σκουπίζετε καλὰ καὶ τὸ γυαλίζετε μὲ παρκετίνη.

Ὅταν γύριζαν ἀπὸ τὴν περιοδεία τους τοὺς ὑποδεχόταν ὅλο τὸ χωριὸ μὲ τὸν παπᾶ ἐπὶ κεφαλῆς.

Στὴ Δυτικὴ Μακεδονία μασκαράδες δὲ γίνονται τὶς Ἀποκρές, ἀλλὰ τὸ Δωδεκαήμερο.

Στὰ παλιὰ χρόνια, μάλιστα, τὰ Καρναβάλια γινόντουσαν ἀκόμα πιὸ ὁμορφα. Ἀπὸ κάθε χωριὸ συνήθιζαν νὰ μαζεύωνται δεκαπέντε παλληκάρια κι' ὅλα μαζί, ἀνήμερα τῶν Χριστουγέννων, πήγαιναν στὴν ἐκκλησία. Ἐκεῖ, μὲ τὴν εὐλογία τοῦ παπᾶ, ἀφοῦ γινόντουσαν «ἀδελφοποιτοί», μεταμφιέζόντουσαν κατόπιν σὲ φουστανελλάδες. Παίρνοντας τότε μαζί τους κουμπούρες καὶ γιαταγάνια, ξεκινοῦσαν γιὰ νὰ περιοδεύσουν στὶς γειτονικὲς πόλεις καὶ τὰ χωριά. Σκοπὸς πάντα τῆς περιοδείας τους αὐτῆς, ἦταν νὰ κάνουν ἐράνους ὑπὲρ κοινωφελῶν ἔργων. Οἱ μασκαράδες αὐτοί, ποὺ λεγόντουσαν καὶ «Ρουσσαλῆδες», ἐφοδιαζόντουσαν πρὶν φύγουν καὶ μὲ τρόφιμα ἀπὸ τὸν προεστὸ τοῦ χωριοῦ τους.

Ἀπὸ τοὺς φουστανελλάδες αὐτοὺς ἕνας ντυνόταν νύφη κι' ἕνας ἄλλος ἀράπης, ποὺ εἶχε καθήκοντα φύλακος τῆς νύφης. Ἡ συνοδεία, ἀφοῦ τραγουδοῦσε στὴν πλατεῖα τοῦ χωριοῦ της καὶ χόρευε, τραβοῦσε κατόπιν γιὰ τὰ γειτονικὰ χωριά. Ἐκεῖ ἐπαναλάμβανε τὸ ἴδιο πρόγραμμα καὶ τραγουδοῦσε, ἐνῶ ὅλοι οἱ κάτοικοι τῆς προσφεραν χρήματα. Οἱ φτωχοί, ἀντὶ γιὰ χρήματα, ἔδιναν στοὺς φουστανελλάδες ἀλεύρι, αὐγά, βούτυρο, τυρὶ καὶ ἄλλα. Ὅταν τελείωναν τὴν περιοδεία τους, οἱ «Ρουσσαλῆδες» ἔδιναν τὸ ποσόν, ποὺ εἶχαν μαζέψει, στὴ δημογεροντία τοῦ χωριοῦ τους, γιὰ τὶς ἀνάγκες τῆς Κοινότητας. Σκοπὸς τῆς περιοδείας τους ἦταν τὸ χτίσιμο ἐκκλησίας ἢ σχολείου τοῦ χωριοῦ, ἢ ἐπιδιόρθωσι γεφυριῶν, ποὺ χάλασαν ἡ δρομὼν, ποὺ εἶχαν ἀνάγκη ἐπισκευῆς. Ἐπίσης μ' αὐτὰ τὰ χρήματα γινόντουσαν βρύσες ἢ ὅ,τι ἄλλο χρειαζόταν τὸ χωριό.

Γιὰ τροφιμα, ποὺ μάζευαν οἱ «Ρουσσαλῆδες», τὰ πουλοῦσαν καὶ τὰ χρήματα τὰ ἔδιναν γιὰ τὸν ἴδιο ἐπίσης σκοπό.

Στὰ χωριά, ποὺ γύριζαν οἱ μασκαράδες, οἱ κάτοικοί τους εἶχαν ὑποχρέωσι νὰ τοὺς φιλοξενοῦν. Δὲν ἐπιτρεπόταν ὅμως νὰ μένουν ἀπὸ ἕνας στὰ σπίτια, ἀλλὰ ἀπὸ δύο. Ὅπου δὲ ἔμενε ἡ «νύφη», ἔπρεπε ἀπαραιτήτως νὰ μείνῃ κοντά της ὁ ἀράπης κι' ἕνας ἀκόμη Ρουσσαλῆς, γιὰ φύλακας.

Ἐπίσης, ἕνας μασκαρᾶς δὲ μποροῦσε νὰ πάῃ πουθενὰ μοναχός του, ἂν δὲν εἶχε συντροφιὰ ἕναν ἀπὸ τοὺς συντρόφους του, ποὺ, κρατώντας τὸ σπαθὶ του γυμνό, τὸν προφύλαγε ἀπὸ τὰ κακοποιὰ δαιμόνια κι' ἀερικά.

Ὅταν γύριζαν ἀπὸ τὴν περιοδεία — τὴν παραμονὴ τῶν Φώτων — τοὺς ὑποδεχόταν ὅλο τὸ χωριὸ μὲ τὸν παπᾶ ἐπὶ κεφαλῆς. Κατόπιν τοὺς ὁδηγοῦσε, σαν μὲ πομπὴ στὴν ἐκκλησία, ὅπου ὁ παπᾶς τοὺς ἔλυε ἐπίσημα ἀπὸ τὴν ὑποχρέωσι τῆς ἀδελφοποιήσεως. Ἔπειτα, ἀκολουθοῦσε πρὸς τιμήν τους μεγάλο γλέντι καὶ τὴν ἄλλη μέρα τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου, ξαναπιανε ὁ καθένας τὴ δουλειά του.

Τὸ ἔθιμο αὐτὸ τῆς ἀγάπης καὶ τῆς ἀδελφώσεως τῶν νέων τοῦ χωριοῦ, ποὺ ἐργαζόντουσαν γιὰ τὸ καλὸ τοῦ τόπου, ἦταν ἀπὸ τὰ ὡραιότερα. Αὐτὲς ὅμως οἱ συντροφιὲς τῶν μασκαράδων ἀνῆκαν σὲ διάφορα χωριὰ κι' ἦταν ὁπλισμένες μὲ γιαταγάνια, κουμπούρες καὶ μαχαίρια. Ἐπειδὴ δὲ γύριζαν ἀπὸ χωριὸ σὲ χωριό, ἡ συντροφιὰ τοῦ ἑνὸς χωριοῦ δὲν ἔπρεπε νὰ συναντηθῆ στὸ δρόμο μὲ τὴ συντροφιὰ ἄλλου χωριοῦ. Γιατί, μόλις ἀντάμωναν, παρουσιαζόταν ἀμέσως ἕνα ζήτημα φιλοτιμίας γιὰ τὸ ποιὰ συντροφιὰ θὰ ὑποχωροῦσε γιὰ νὰ περάσῃ πρώτη ἡ ἄλλη. Κι' ἂν δὲ ἀργοῦσαν τὰ «Ρουσσαλῆδων» ἦταν λογικὸ καὶ φρόνιμο, ξεχώριζαν ἀπ' τὴ συντροφιὰ τους, προχωροῦσαν μπροστά, χαιρετιόντουσαν μὲ τὰ γιαταγάνια καὶ κανονίζαν τὸ πέρασμά τους ἔτσι, ὥστε καμμιὰ παρέα νὰ μὴ φαγῆ, ὅτι ὑποχωρησε καὶ νὰ βγοῦν κι' οἱ δυὸ ἱκανοποιημένες. Ἡ λύσι, ποὺ ἔδιναν, ἦταν ἡ ἑξῆς:

Ἀπὸ τὴ μιὰ μεριὰ τοῦ δρόμου στεκόταν ἡ συντροφιὰ τοῦ ἑνὸς χωριοῦ μὲ τὰ σπαθιὰ γυμνωμένα κι' ἀπὸ τὴν ἄλλη ἡ συντροφιὰ τοῦ ἄλλου. Κι' οἱ δυὸ κατοπτὶν πλησίαζαν κατὰ μέτωπον, σηκώναν τὰ γιαταγάνια τους καὶ σχηματίζανε ἕτσι θόλο. Κάτω ἀπ' αὐτὸν περνοῦσαν οἱ «νύφες». Οἱ μασκαράδες ἔπειτα χαιρετιόντουσαν καὶ κάθε συντροφιὰ ἔπαιρνε τὸ δρόμο της.

Ἂν ὅμως οἱ Ρουσσαλῆδες ἦταν κακοκέφαλοι καὶ πεισματάρηδες, τότε τὸ πέρασμα ποτιζόταν μὲ αἷμα. Ἐκεῖνο μάλιστα, ποὺ πρόσεχε περισσότερο κάθε συντροφιά, σὲ μιὰ τέτοια συνάντησι, ἦταν νὰ μὴ τῆς σκοτώσουνε τὴ «νύφη». Γι' αὐτὸ κι' ὁ ἄγριος ἀράπης στεκόταν διαρκῶς κοντά της καὶ τὴ φύλαγε.

Οἱ μασκαράδες, ποὺ θὰ ἠττῶντο στὴ σύγκρουσι καὶ θὰ ἐφευγαν, ἔχαναν πιὰ κάθε τιμὴ καὶ ὑπόληψι στὸ χωριό τους. Δὲν τοὺς ἐπιτρεπόταν δὲ νὰ ξαναντυθοῦν Ρουσσαλῆδες καὶ νὰ γυρίσουν τὰ χωριά. Ὅσοι πάλι σκοτώνονταν, τοὺς ἐφτιαχναν τάφους καὶ τοὺς ἄφηναν στὶς ἐρημιές, χωρὶς νὰ γίνεται πιὰ μετακομιδὴ τῶν λειψάνων τους...

Μὲ τὸ πέρασμα ὅμως τῶν χρόνων, τὸ ἔθιμο αὐτό, ποὺ κυρίως εἶχε φιλανθρωπικὸ σκοπό, ἐσβύσε πιά...

★

Πολὺ περίεργες γινόντουσαν οἱ Ἀποκρὲς στὸ Μυρίχοβο τῆς Μακεδονίας. Τὴν παραμονὴ τῆς τελευταίας Κυριακῆς τῆς Ἀποκρηᾶς ἔπαιρναν ἕνα μεγάλο κολοκύθι κι' ἀφοῦ τὸ σκέπαζαν μ' ἕνα κόκκινο πανί, τὸ γύριζαν τρεῖς φορὲς μέσα στὸ σπίτι, λέγοντας τὸ ἑξῆς τραγοῦδι:

«Κεφάλι, καλοκέφαλο
τοῦ γέρου προπαποῦ κεφάλι,
στὸν κόσμο βυθισμένο,
γερὸ κεφάλι, δυνατὸ
βουτήξου ἄλλη μιὰ φορὰ
καὶ πές μας τὴν ἀλήθεια...»

Ἀφοῦ τὸ γύριζαν ἔτσι τρεῖς φορές, τὸ πήγαιναν στὸ κατώι καὶ τὸ ἄφηναν νὰ πέσῃ μέσα σ' ἕνα μεγάλο καζάνι καὶ γεμάτο νερό. Ρίχνοντάς το στὸ νερό, τὸ ρωτοῦσαν:

— Θὰ ζήσω πολλὰ χρόνια;

Ἀνάλογα δὲ μὲ τὸν ἀριθμὸ τῶν καταδύσεων καὶ τῶν ἀναδύσεων τοῦ κολοκυθιοῦ στὸ νερό, θὰ ἦταν καὶ τὰ χρόνια τῆς ζωῆς ἐκείνου ποὺ ρωτοῦσε.

Ἔπειτα ἔπαιρναν τὴν κολοκύθα, τὴν τρυποῦσαν καὶ μέσα στὶς τρύπες ἔβαζαν σπόρους ἀπὸ σιτάρι, καλαμπόκι, φασόλια ἢ ἄλλα δημητριακὰ καὶ ρωτοῦσαν, ρίχνοντας πάλι τὴν κολοκύθα στὸ νερό:

— Πῶς θὰ πάῃ ἡ χρονιά; Τί νὰ σπείρουμε ἐφέτος;

Ἔπειτα σκέπαζαν τὸ καζάνι μὲ κόκκινο πανί καὶ φεύγανε, λέγοντας τρεῖς φορές:

— Ἡ κόκκινη, ἡ ζωντανὴ φωτιὰ νὰ φέξῃ καὶ νὰ δέξῃ.

Τὸ πρωὶ τῆς ἄλλης ἡμέρας, μόλις λαλοῦσαν τὰ κοκόρια, σηκώνανε τὸ καζάνι καὶ κυττάζαν στὸ κατώι. Καὶ τότε, ἂν φαινόταν ἡ κολοκύθα πὼς εἶχε στὸ πάνω μέρος τὸ κριθάρι, σήμαινε ὅτι ἡ χρονιὰ θὰ ἦταν κατάλληλη γιὰ νὰ καλλιεργηθῆ κριθάρι. Ἂν πάλι εἶχε ἀπάνω τὸ σιτάρι, καλλιεργοῦσαν σιτάρι.

Ἡ κολοκύθα ἐπίσης ἔδειχνε ποιὰ ἦταν ἡ καλύτερη δουλειὰ γιὰ τὴ χρονιὰ ἐκείνη, καθὼς καὶ ποιὸ ἐπάγγελμα ἔπρεπε νὰ ἀκολουθήσῃ τὸ παιδὶ τῆς οἰκογένειας γιὰ νὰ προσδέσῃ. Ἔβαζαν δηλαδὴ ἕνα φτερὸ ἀπὸ κόκκορα, ἕνα πραῖνο κλαδὶ μὲ φύλλα πυξαρίου ἢ ἄλλου φυτοῦ, ἕνα ξυλάκι ξεφλουδισμένο χωρὶς φύλλα, δύο-τρία ἀπὸ λαγό, ἕνα ἀγκυρο καὶ μιὰ βελόνα μὲ κλωστή. Ἂν ἡ κολοκύθα βρισκόταν τὸ πρωὶ ἔχοντας στὸ πάνω μέρος τὸ φτερὸ τοῦ κόκκορα, τὸ παιδὶ ἔπρεπε νὰ γίνῃ ὁνυθοτρόφος, ἂν εἶχε τὸ πράσινο κλαδὶ ἔπρεπε νὰ πάῃ στὴ χώρα γιὰ ξυλέμπορος, ἂν εἶχε τὸ γυμνὸ ξυλάκι, ἔπρεπε νὰ γίνῃ καρβουνιάρης, ἂν εἶχε τὸ δόντι τοῦ λαγοῦ, γουναράς, ἂν εἶχε τὸ ἄγκυρο, κτηνοτρόφος, ἂν τὴ βελόνα, ράφτης. Ἐπαιρναν κατόπιν τὸ παιδὶ καὶ τὸ ἀνεβάζαν σ' ἕναν ἀγῶνα. Ἐκεῖ τοῦ ἔδιναν γλυκὸ καὶ τοῦ τραγουδοῦσαν τὸ τραγοῦδι τῆς δουλειᾶς, χορεύοντας.

Τὸ τῆς ράφτη π. χ. εἶχαν ἕνα τραγοῦδι, ποὺ ἀρχίζε ὡς ἑξῆς:

«Βελόνα μου νοργη-νοργή,
μυτίτσε καὶ ξεμυτίτσε καὶ πέρνα τὴν κλωστή σου
καὶ ντύνε καὶ τὸ βασιλπὰ ντύνε τὴ βοϊβοντίνα,
καὶ ντύσε καὶ τὸ φούκαρα, νὰ «πρέψῃ» σαν βεζύρης
καὶ ράψε καὶ μιὰς κοπελλιᾶς ποδιὰ νὰ βάζη φρουτα,
νὰ βάλη μπλὰ κόκκινα κυδώνια μυρωδάτα,
νὰ ρίξη εἰς τὸ ράφτη μας ταίρι της νὰ τὸν κάνη,
κι' οἱ δυὸ μαζὶ νὰ ράψουνε ζωὴ σαν περιβόλι,
νὰ κάνουν καὶ τὰ ἀγόρια τους γερὰ ὡσὰν τὰ μπλὰ,
νὰ κάνουν καὶ τὶς τσοῦπες τους γλυκὲς σαν τὰ κεράσια...»

Ἀφοῦ τελεί

Ἐξ ἀριστερῶν πρὸς τὰ δεξιά: 1) Τὸ γραμματόσημο αὐτὸ πρωτοχρησιμοποιήθηκε τὸ 1846 ἀπ' τὸ ταχυδρομεῖο τῆς ἀμερικανικῆς πόλεως Ἀννάπολις, πρὶν καθιερωθῇ ἐπισήμως τὸ νέο σύστημα στὶς Ἡνωμ. Πολιτεῖες. Σπανιρινὴ ἀξία του: 15.000 δολλάρια. 2) Τὸ γραμματόσημο τῆς νήσου τοῦ Μαυρικίου, τοῦ 1847, ἀξίζει σήμερα 20.000 δολλάρια. 3) Αὐτὰ τὰ γραμματόσημα τῶν νήσων Χαβαΐ (1851) βρίσκονταν κυρίως πάνω σὲ γράμματα ἱεραποστόλων. Σήμερα ἀξίζουν 15.000 δολλάρια. 4) Τὸ ἀκριβώτερο γραμματόσημο εἶναι τῆς Βρεταννικῆς Γουϊάνας, τοῦ 1856. Ὑπάρχει ἕνα μόνο στὸν κόσμο, πουλήθηκε δὲ 50.000 δολλάρια.

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΩΝ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΩΝ

Πῶς δημιουργήθηκε ἕνα νέο «πάθος»

Ἕνα καινούργιο «πάθος» ἄρχισε νὰ δημιουργῆται τὴν 1η Μαΐου 1840, ὅταν τὸ Ταχυδρομεῖο τοῦ Λονδίνου πούλησε γιὰ πρώτη φορὰ κάτι χαρτάκια μὲ κόλλα στὸ πίσω μέρος τους, προωρισμένα γιὰ νὰ τὰ κολλᾶνε πάνω στοὺς φακέλλους τῶν ἐπιστολῶν, σὰν ἀπόδειξι ὅτι προπληρώθηκαν τὰ ταχυδρομικὰ τέλη τους.

Τὸ πλῆθος πολιορκοῦσε ὅλη τὴν ἡμέρα τὸ Ταχυδρομεῖο, γιὰ ν' ἀγοράσῃ τὰ πρῶτα αὐτὰ γραμματόσημα τοῦ κόσμου: ἕνα μαῦρο τῆς 1 πέννας κι' ἕνα μπλὲ τῶν 2 πεννῶν. Οἱ περισσότεροι ἀγορασταὶ δὲν τὰ ἤθελαν γιὰ τὴν ἀλληλογραφία τους, ἀλλὰ γιὰ νὰ τὰ κρατήσουν γιὰ ἐνθύμιο. Ἔτσι, μέσα σὲ μιὰ μέρα, πουλήθηκαν πάνω ἀπὸ 60.000 γραμματόσημα.

Ἡ ἐνθουσιώδης αὐτὴ ὑποδοχὴ δικαίωσε τοὺς ἀγῶνες ποὺ ἔκανε ἐπὶ 3 χρόνια ὁ ἐφευρέτης τῶν γραμματοσήμων Ρόουλαντ Χίλλ, γιὰ νὰ πείσῃ τοὺς στενοκέφαλους ἁρμοδίους νὰ δεχθοῦν τὴν ἰδέα του.

Πράγματι, τὸ 1837, ὁ Χίλλ κυκλοφόρησε ἕνα φυλλάδιο, στὸ ὁποῖο πρότεινε ριζικὲς μεταρρυθμίσεις τῆς Βρεταννικῆς ταχυδρομικῆς ὑπηρεσίας. Συνιστοῦσε δηλαδὴ νὰ ἐλαττωθοῦν τὰ ταχυδρομικὰ τέλη σὲ 1 πέννα μόνο γιὰ κάθε 15 γραμμάρια (ἐνῶ ὡς τότε φτάνανε τὸ 1 σελλίνι γιὰ κάθε γράμμα), νὰ εἶναι πάντα τὰ ἴδια γιὰ ὅλα τὰ μέρη τῆς χώρας, καὶ νὰ προπληρώνωνται ἀπ' τὸν ἀποστολέα.

Γιὰ τὴν εὐκολώτερη ἐφαρμογὴ τοῦ συστήματος αὐτοῦ τῆς προπληρωμῆς, ὑποδείκνυε νὰ πουλᾶνε τὰ ταχυδρομεῖα εἴτε εἰδικοὺς φακέλλους εἴτε χαρτάκια μὲ τὴ σφραγῖδα τους γιὰ ἐπικόλλησι στοὺς κοινοὺς φακέλλους.

Σήμερα, δὲ μᾶς κάνει καμμιὰ ἐντύπωσι αὐτὴ ἡ πρότασι τοῦ Χίλλ. Στὴν ἐποχή της! Γνωστοὶ καὶ φίλοι τὴ βρήσησαν στὴν πρωτότυπη ἰδέα της, παρωτρύνοντάς της 16.000 γραμματόσημα. Ἐπειδὴ ὅμως δὲν τῆς φτάναιε ἀκόμα, δημοσίευσε στοὺς «Τάϊμς» μιὰ ἀγγελία, μὲ τὴν ὁποία παρακαλοῦσε νὰ τῆς στείλουν κι' ἄλλα ὅσοι θὰ εἶχαν αὐτὴ τὴν καλωσύνη.

Ἐπίσης διακοσμοῦσαν τότε μὲ γραμματόσημα τὰ τζάκια τῶν σπιτιῶν, τὶς βεντάλιες τῶν κυριῶν, τὰ κουτιὰ τῶν ζαχαρωτῶν, κλπ.

Ὡς τὸ 1850, ἐξέδωσαν κι' ἄλλες χῶρες γραμματόσημα: ἡ Ἑλβετία, ἡ Βραζιλία, οἱ Ἡνωμ. Πολιτεῖες, τὸ Βέλγιο, ἡ Γαλλία, ἡ Βαυαρία καὶ διάφορες βρεταννικὲς ἀποικίες. Ὁ ἀριθμός τους εἶχε φτάσει κι' ὅλας τὰ 50. Τὸ 1860, εἶχαν γίνει 400 περίπου.

Τότε ἀκριβῶς ἕνας τυπογράφος τοῦ Στρασβούργου εἶχε τὴν ἔμπνευσι νὰ κυκλοφορήσῃ ἕνα χειρόγραφο κατάλογο τῶν γραμματοσήμων αὐτῶν καὶ τῶν τιμῶν τους. Κι' ἔπειτα ἀπὸ μερικοὺς μῆνες, κάποιος Ἄλφρὲ Ποτὶκ ἐξέδωσε στὸ Παρίσι τὸν πρῶτο ἔντυπο κατάλογο γραμματοσήμων.

Ὁ πρῶτος ἔμπορος γραμματοσήμων ἦταν ὁ Βέλγος Ζὰν Μοέν. Ἐξ ἄλλου, στὸ Λονδίνο δημιουργήθηκε ἕνα ὑπαίθριο «παζάρι» γιὰ ἀγοραπωλησίες καὶ ἀνταλλαγὲς γραμματοσήμων. Λειτουργοῦσε κάθε μέρα ὡς τὶς 4 τ' ἀπόγευμα. Ὕστερα ἕνας πόλισμαν διέλυε τὸν κόσμο.

Τὸ 1862, ὁ Παρισινὸς Ζουστὶν Λαλιὲ τύπωσε τὸ πρῶτο λεύκωμα γιὰ γραμματόσημα. Ἀκολούθησαν δὲ ἀμέσως τὸ παράδειγμά του καὶ πολλοὶ ἄλλοι.

Ὡστόσο, τὸ καινούργιο αὐτὸ «πάθος» τῆς συλλογῆς γραμματοσήμων δὲν εἶχε βαφτιστῆ ἀκόμα. Ἕνας Γάλλος συλλέκτης τὸ ὠνόμασε «γραμματοσημομανία», ἀλλ' ἡ λέξι δὲν ἄρεσε. Ἄλλος Γάλλος λοιπὸν ὁνόματι Ἐρπέν, ἔπλασε τὸν ὅρο «φιλοτελισμός», ἀπ' τὶς ἑλληνικὲς λέξεις «φίλος» καὶ «τέλος» (δηλαδὴ τὸ ταχυδρομικὸ τέλος, τὸ γραμματόσημο). Κι' ἡ ὀνομασία αὐτὴ καθιερώθηκε διεθνῶς.

Σήμερα, οἱ φιλοτελισταὶ ὅλου τοῦ κόσμου ὑπολογίζονται σὲ 75.000.000 καὶ τὰ εἴδη γραμματοσήμων ὑπερβαίνουνε τὶς 150.000. Τὰ σπανιώτερα ἀπ' αὐτὰ κοστίζουν χιλιάδες δολλάρια.

✪✪

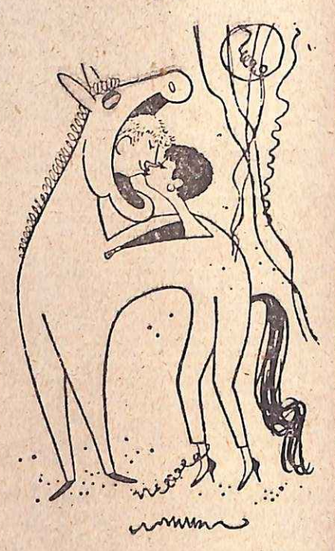
Οἱ Ἀποκρηὲς στὴ Νεάπολι

Στὰ μεσαιωνικὰ χρόνια οἱ Ἀποκρηὲς γιορτάζονταν μ' ἐξαιρετικὴ λαμπρότητα στὴ Νεάπολι. Μιὰ χρονιὰ μάλιστα ἀναφέρεται ὅτι γιὰ τὴ διοργάνωσί τους ξοδεύτηκαν ἀπὸ τὴν ἀριστοκρατία τῆς πόλεως 100 χιλιάδες δουκάτα, ποσὸ τεράστιο γιὰ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη. Πολλὲς φορὲς ὅμως, κατὰ τὴ διάρκεια τῶν ἑορτῶν, συνέβαιναν δυσάρεστα ἐπεισόδια.

Στὰ 1494 π.χ. ἐνῶ παιζόταν, μὲ τὴν εὐκαιρία τῆς Ἀποκρηᾶς κάποιο θεατρικὸ ἔργο, ὁ δούκας τοῦ Τολέζε χτύπησε μὲ τὸ σπαθί του θανάσιμα στὸ πρόσωπο τὸν Δὸν Πομπέο ντ' Ἄννα, ἐπειδὴ καθόταν μπροστά του καὶ τοῦ ἔκρυβε λίγο τὴ θέα τῆς σκηνῆς!...

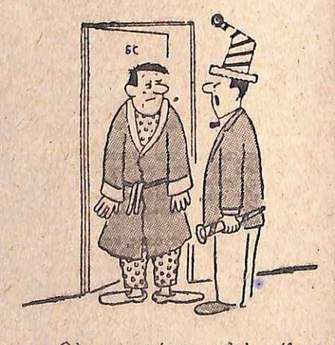

— Θέλω μιὰ θέσι σὲ σοβαρὴ ἐπιχείρησι!

Χωρὶς λόγια

✪✪

— Θὰ σταματήσετε, ἐπὶ τέλους, νὰ ρογαλίζετε; Ἔχουμε πάρτυ στὸ διπλανὸ δωμάτιο καὶ μᾶς ἐνοχλεῖτε!

ΠΡΟΦΥΛΑΧΘΗΤΕ ἀπὸ τὴν ἄνοιξι!

Πῶς θὰ ἀποφύγετε τὶς ἀνοιξιάτικες κομμάρες καὶ τὰ ἄλλα δυσάρεστα ἐπακόλουθα τῆς ἐποχῆς αὐτῆς

Ἡ ΠΙΟ ἐπικίνδυνη ἐποχή, ἡ ἄνοιξι, πλησιάζει. Ἡ ἐποχή, ποὺ ἐξυμνήθηκε ἀπὸ τοὺς ποιητές, ποὺ γοητευει τοὺς ρωμαντικούς, ἀλλὰ καὶ ποὺ ἐξασφαλίζει στοὺς γιατροὺς τὴν πιὸ πλούσια πελατεία!

Γιατὶ ἡ ἄνοιξι, καθὼς ξέρομε, δὲ συνοδεύεται μόνο ἀπὸ ρόδα, ἀπὸ χελιδόνια κι' ἀπὸ λιακάδες. Γιὰ τὸν ὀργανισμὸ εἶναι μιὰ περίοδος ἐξαιρετικὰ κρίσιμη. Οἱ αὐπνίες ἀποτελοῦν συνηθισμένο φαινόμενο, ἀκόμη καὶ γιὰ ἐκείνους ποὺ κοιμοῦνται ὁμαλὰ σὲ ἄλλες ἐποχὲς τοῦ χρόνου. Τὰ μέλη μας, προπαντὸς οἱ κνῆμες, καὶ τὰ μηράτσα, γίνονται βαρειὰ σὰν μολύβι, ἡ διάθεσι γιὰ πνευματικὴ καὶ σωματικὴ ἐργασία μειώνεται, ἐνῶ πολλὰ ἄτομα ὑποφέρουν ἀπὸ πονοκεφάλους καὶ ἄλλα ἀπὸ ἀνορεξιά.

Ἔχει ἀκόμη ἐπιστημονικά, ὅπως καὶ στατιστικά, διαπιστωθῆ, ὅτι ἡ ἄνοιξι εὐνοεῖ τὶς ἀνώμαλες ψυχικὲς καταστάσεις: τὴν ἀδικαιολόγητη μελαγχολία, τὴν ἐριστικὴ διάθεσι, τὴ γέννησι ἀπροσδιορίστων, καὶ ἀνικανοποίητων κατὰ συνέπεια, ἐπιθυμιῶν. Κι' ἀκόμη τὴν ἐποχὴ αὐτή, συμβαίνουν τὰ περισσότερα δυστυχήματα, καθὼς καὶ οἱ περισσότερες αὐτοκτονίες.

Ἐπίσης, ὁ Ἀπρίλιος καὶ ὁ Μάϊος ἔρχονται πρῶτοι, ἀνάμεσα σ' ὅλους τοὺς μῆνες τοῦ χρόνου, σὲ ποσοστὸ θνησιμότητας. Ἀκόμη καὶ μεταξὺ τῶν ρυματικῶν, ποὺ μιὰ καθιερωμένη πλάνη μᾶς ἔχει κάνει νὰ πιστέψωμε πὼς τὸ φθινόπωρο εἶναι ἡ πιὸ κρίσιμη περίοδος γι' αὐτούς, τὴν ἄνοιξι σημειώνονται οἱ περισσότεροι θάνατοι.

Ὡστόσο, ἡ στάσι τῶν πιὸ πολλῶν ἀνθρώπων ἀπέναντι στοὺς ἐπερχόμενους «ἐαρινοὺς κινδύνους» εἶναι ἐντελῶς παθητική. Συνήθως, ἡ περίοδος αὐτὴ ἀντιμετωπίζεται σὰν μιὰ δοκιμασία, ποὺ πρόκειται νὰ εἶναι παροδική, χωρὶς νὰ ἔχη σημασία γενικώτερη. Ἀντίληψι λανθασμένη — λένε σήμερα οἱ ἐπιστήμονες — γιατὶ καὶ ἡ πιὸ ἀνώδυνη μορφὴ ἐνοχλήσεων, οἱ «ἀνοιξιάτικες κομάρες», μπορεῖ νὰ ἔχη ὀδυνηρὰ ἐπακόλουθα, ἀλλὰ καὶ γιατὶ ἐπίσης, χωρὶς τὴν κατάλληλη προπαρασκευὴ καὶ προφύλαξι, ὁ ὀργανισμὸς διατρέχει ἀμεσώτατο κίνδυνο ν' ἀρρωστήσῃ στὸ διάστημα τῶν δύο κρισίμων μηνῶν.

Ἡ κλιματικὴ μεταβολή, ποὺ τὸν βρίσκει ἐξαντλημένο ἀπὸ τὴν πάλη του μὲ τὶς δυσμενεῖς κλιματικὲς συνθῆκες τοῦ χειμῶνα, τὸν «ξεγελάει» πὼς κάποιο τρόπο, καί, ὅταν παρουσιάσῃ ὁ κίνδυνος τῆς ἀρρώστειας, οἱ δυνάμεις του εἶναι μειωμένες, ὥστε νὰ μὴν εἶναι σὲ θέσι νὰ ἀμυνθῇ ἀποτελεσματικά.

Τὸ χειμῶνα, ὅλοι, λίγο-πολύ, κάνουμε μιὰ ζωὴ ἀνθυγιεινή, ποὺ καθιστᾶ τὸ σῶμα εὐάλωτη λεία στὶς ἀρρώστειες. Οἱ κλειστοὶ χῶροι μὲ τὴν ἔλλειψι ἐπαρκοῦς ὀξυγόνου, ἡ καθιστικὴ ζωή, ἡ κατανάλωσι περισσότερης τροφῆς, καὶ ἰδιαίτερα λιπαρῶν οὐσιῶν, παρὰλληλα μὲ τὸν περιορισμὸ στὴν κατανάλωσι φρούτων καὶ λαχανικῶν, δημιουργοῦν μιὰ σειρὰ ἀπὸ δυσμενεῖς προϋποθέσεις γιὰ τὴν γενικὴ κατάστασι τῆς ὑγείας, ποὺ οἱ καοποί της φανερώνονται τὴν ἄνοιξι. Μὲ τὸ τέλος τοῦ χειμῶνα, ὁ ὀργανισμὸς βρίσκεται στὸ ἔσχατο ὅριο τῆς ἀντοχῆς του. Ὡς τότε ἀντέδρα, ἀγωνίζεται, ἀλλὰ ξαφνικὰ χαλαρώνει τὴν ἀντίστασί του, ἀτονεῖ καὶ εἶναι ἀπρόθυμος καὶ ἀπροετοίμαστος ν' ἀντιμετωπίσῃ τὴν ἀρρώστεια. Στὴν οὐσία, δηλαδή, γιὰ τοὺς κινδύνους, ποὺ διατρέχομε τὴν ἄνοιξι δὲ φταίει ἡ ἴδια ἡ ἄνοιξι, μὰ ὁ χειμώνας, ποὺ ἐκτελεῖ τὸν ἴδιο ρόλο — κατὰ τὴν χαρακτηριστικὴ φράσι ἑνὸς Γερμανοῦ γιατροῦ — ποὺ ἐκτελεῖ σὲ μιὰ μάχη ἡ προετοιμασία τοῦ πυροβολικοῦ πρὶν ἀπὸ τὴν τελικὴ ἐξόρμησι τοῦ πεζικοῦ!

Οἱ κίνδυνοι, ἐν τούτοις, ποὺ ἐκδηλώνονται τὴν ἄνοιξι, δὲν εἶναι τόσο δύσκολο ν' ἀντιμετωπιστοῦν. Ἀρκεῖ νὰ δείξωμε μιὰ ἰδιαίτερη προσοχὴ καὶ νὰ ἐφαρμόσωμε μὲ τάξι καὶ συνέπεια ἕνα πρόγραμμα ὑγιεινῆς κατὰ τὶς τρεῖς ἀποφασιστικὲς ἑβδομάδες, τὶς τελευταίες δηλαδὴ ἑβδομάδες τοῦ Μαρτίου, ποὺ θὰ προκαθορίσουν τὴν κατάστασι τῆς ὑγείας μας κατὰ τὸ δίμηνο ποὺ θὰ ἀκολουθήσῃ.

Τὸ πρῶτο μέτρο ἀμύνης, ποὺ ἐπιβάλλεται ἐναντίον τῶν («ἐαρινῶν κινδύνων»), εἶναι ἡ συστηματικὴ βιταμινοθεραπεία. («Βιταμίνες, βιταμίνες καὶ πάλι βιταμίνες!») λένε οἱ εἰδικοὶ Γερμανοὶ ἐπιστήμονες.

Τὸ ἰδεῶδες εἶναι τὸ («κοκτέηλ βιταμινῶν») ποὺ πρέπει νὰ τὸ παίρνετε, κατὰ προτίμησι, κάθε πρωΐ, πρὶν ἀπὸ ὁποιαδήποτε ἄλλη τροφή. Τὸ κοκτέηλ αὐτὸ εἶναι ἕνας θρεπτικώτατος καὶ τονωτικώτατος χυμὸς ἀπὸ πολτοποιημένα μῆλα, πορτοκάλια, καρότα, παντζάρια καὶ σπανάκι, χωρὶς νὰ ἀποκλείεται ἡ προσθήκη καὶ ἄλλου φρούτου ἢ λαχανικοῦ τῆς ἐποχῆς, ἀνάλογα πλούσιου σὲ βιταμίνες. Φυσικά, τὸ μίγμα αὐτὸ δὲν εἶναι καθόλου εὐχάριστο στὴ γεῦσι, ἀλλ' ἀποτελεῖ τὸ καλύτερο μέσο ἐνισχύσεως τοῦ ὀργανισμοῦ, γιὰ τὴν κρίσιμη μάχη, ποὺ θὰ ὑποχρεωθῇ σὲ λίγο νὰ δώσῃ. Παίρνοντας τὸ «κοκτέηλ βιταμινῶν» — ποὺ στὴν Γερμανία σήμερα, γνωρίζει ἐξαιρετικὴ διάδοσι, ἰδιαίτερα ἀνάμεσα στοὺς ἀθλουμένους — μπορεῖτε νὰ εἶσαστε βέβαιοι πὼς θὰ ἀποφύγετε τὶς «ἀνοιξιάτικες κομμάρες» καὶ τὰ ἄλλα δυσάρεστα ἐπακόλουθα τῆς ἐποχῆς. Ἡ δίαιτα, ὅμως, αὐτὴ πρέπει νὰ συνεχιστῇ σταθερὰ ἐπὶ ἕνα εἰκοσαήμερο τὸ λιγώτερο.

Συγχρόνως, πρέπει νὰ αὐξάνετε τὴν ἀναλογία τῶν λαχανικῶν — προπαντὸς ὡμὲς σαλάτες — στὴν τροφὴ σας καὶ νὰ προσαρμόζετε βαθμιαία τὸν ἑαυτό σας στὴν συντελεύμενη κλιματικὴ μεταβολή, πρὶν ἀκόμη ζεστάνῃ πολὺ ὁ καιρός.

Ἀκόμη καὶ στὶς πιὸ κρύες μέρες τοῦ Μαρτίου, νὰ φροντίζετε νὰ βρισκόσαστε ὅσο τὸ δυνατὸ συχνότερα σὲ ἀνοικτὸ χῶρο, νὰ κάνετε μακρυνοὺς περιπάτους καὶ ἐκδρομές, νὰ ἀποφεύγετε τὶς συγκεντρώσεις σὲ σπίτια μὲ πολλὰ ἄτομα. Ἔτσι, ἡ μετάβασι ἀπὸ τὶς χειμερινὲς στὶς ἐαρινὲς συνθῆκες ζωῆς θὰ γίνῃ ὁμαλὰ καὶ ἀνώδυνα.

Στὰ παραπάνω, πρέπει νὰ προσθέσετε καὶ τὰ ἑξῆς, γιὰ τὴν συμπλήρωσι τοῦ ὑγιεινοῦ προγράμματος τῶν τριῶν τελευταίων ἑβδομάδων τοῦ Μαρτίου:

1) Βαθειὲς εἰσπνοές, πρωῒ καὶ βράδυ, μπροστὰ στὸ ἀνοικτὸ παράθυρο.

2) Ὅσο τὸ δυνατὸ πιὸ ἄφθονες ὧρες ὕπνου.

3) Λίγη γυμναστικὴ καὶ ἐπίδοσι στὰ σπόρ.

4) Ἐλάττωσι τῆς νικοτίνης καὶ τοῦ ἀλκοόλ.

Ἂν τηρήσετε ὅλες αὐτὲς τὶς ὁδηγίες — διαβεβαιώνουν οἱ Γερμανοὶ ἐπιστήμονες — θὰ ἀπολαύσετε τὴν ἄνοιξι σὲ ὅλες τὶς εὐχάριστες καὶ θελκτικὲς πλευρές της, χωρὶς τὸν κίνδυνο νὰ δοκιμάσετε καὶ τὶς δυσάρεστες ὄψεις της. Στὸ κάτω-κάτω, ἕνα ἐλαφρῶς ἀσκητικὸ καὶ κάπως κουραστικὸ εἰκοσαήμερο δὲν εἶναι καὶ τόσο βαρὺ ἀντάλλαγμα, ὅταν κατοχυρώνεται ἡ ὑγεία σας στὴν πιὸ κρίσιμη περίοδο τοῦ χρόνου!

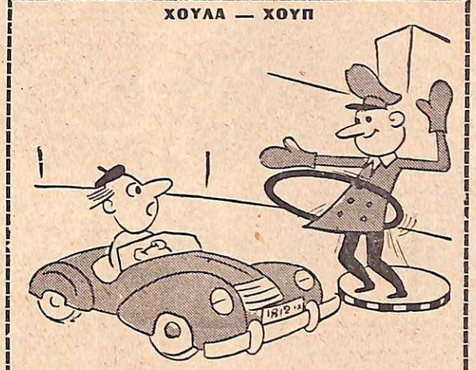
✪✪

Μακάβριο γλέντι

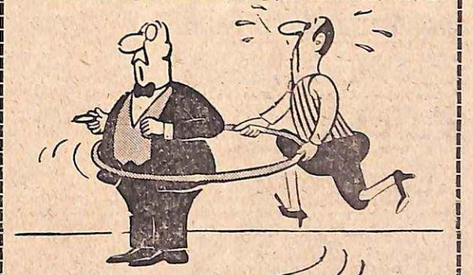
Στὴν Ἀγγλία δόθηκε ἕνας Ἀποκριάτικος χορὸς ἀπὸ τὸ σωματεῖο τῶν ἐργολάβων κηδειῶν. Ὅλοι οἱ προσκαλεσμένοι, ἀντὶ νὰ πάνε μὲ ἁμάξια στὸ χορό αὐτό, πῆγαν μὲ νεκροφόρες καὶ φορῶντας πενθίμα ροῦχα. Ἡ αἴθουσα τοῦ χοροῦ εἶχε στολιστῆ μὲ μαῦρα μεταξωτὰ ὑφάσματα, μὲ λαμπάδες καὶ στεφάνια. Κι' αὐτὸ ἀκόμη τὸ τραπέζι, ποὺ πάνω σ' αὐτὸ θὰ γευμάτιζαν οἱ προσκαλεσμένοι ἦταν σκεπασμένο μὲ μαῦρο τραπεζομάντηλο καὶ στὸ κέντρο του, ἀντὶ γιὰ «ζαρντινιέρα», ὑπῆρχε ἕνα φέρετρο, σὲ μικρογραφία, στολισμένο μὲ θαυμάσια ἐξωτικὰ λουλούδια. Παρ' ὅλη ὅμως τὴ μακάβρια αὐτὴ διακόσμησι, οἱ προσκαλεσμένοι ἔφαγαν μὲ ὄρεξι, χόρεψαν μὲ κέφι καὶ διασκέδασαν ὡς τὸ πρωΐ.

Στὸ τέλος τοῦ γεύματος σηκώθηκε ὁ πρόεδρος τοῦ σωματείου τῶν ἐργολάβων κηδειῶν καὶ ἤπιε εἰς ὑγείαν ὅλων τῶν παρόντων καὶ ὑπὲρ τῆς εὐδοκιμήσεως καὶ τῆς πρόδου τῆς ἐργασίας τους!... Ἡ πρόποσί του χαιρετίσθηκε μὲ μεγάλο ἐνθουσιασμό. Ἀπεῤῥίγραπτος ὅμως ἦταν ὁ ἐνθουσιασμὸς ὅλων, ὅταν σηκώθηκε ὁ ἀντιπρόεδρος καὶ ἤπιε «εἰς ὑγείαν τῶν κυρίων ἰατρῶν, τῶν καλυτέρων φίλων!...»

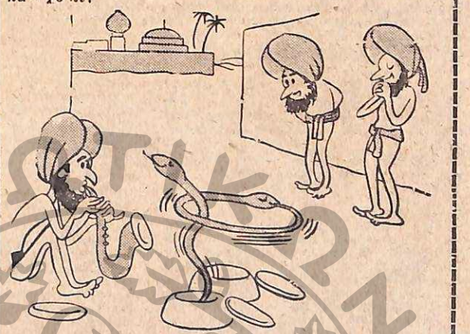
ΧΟΥΛΑ — ΧΟΥΠ

— Ἀπὸ σήμερα θὰ κυκλοφοροῦμε κυκλικά, κύριε!

— Εἶδες Ἰάκωβε πῶς τὰ καταφέρνω στὸ γοῦλα - γκόλφ:

— Μ' αὐτὸ τὸ ρυθμὸ θὰ κάνω κι' ἐγὼ μερικοὺς γύρους!

— Χούπλα!

Ἡ κουκουβάγια συμπεριλαμβάνεται κι' αὐτὴ στὰ ἀπειλούμενα μὲ ἐξαφάνισι ζωϊκὰ εἴδη.

600 εἴδη ζώων
ΑΠΕΙΛΟΥΝΤΑΙ ΜΕ ΕΞΑΦΑΝΙΣΙ!

Τὰ περισσότερα κινδυνεύουν ἀπὸ τὴν ἀνθρώπινη ἁπληστία καὶ τὸν τεχνικὸ πολιτισμὸ

ΑΠΟ τὴν Γροιλανδία ὡς τὴν Ἀντάρκτικὴ Ἤπειρο, 600 εἴδη ζώων ἀπειλοῦνται μὲ ἐξαφάνισι: Αὐτὴ εἶναι ἡ κοινὴ διαπίστωσι τῶν διαπρεπέστερων Εὐρωπαίων ζωολόγων, ποὺ κρούουν τὸν κώδωνα τοῦ κινδύνου καὶ καλοῦν τὶς κυβερνήσεις ὅλου τοῦ κόσμου νὰ ἐνδιαφερθοῦν γιὰ τὴν σωτηρία τῶν ζωϊκῶν αὐτῶν εἰδῶν ἀπὸ τὴν ὁριστικὴ ἐξολόθρευσι.

Σύμφωνα μὲ τοὺς ὑπολογισμοὺς τῶν ἰδίων σοφῶν, 106 εἴδη ζώων ἐξαφανίστηκαν ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τῆς γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ ὡς τὸ 1800, 33 ἀπὸ τὸ 1800 ὡς τὸ 1900 καὶ 40 ἀπὸ τὸ 1900 ὡς τὶς ἡμέρες μας. Ἀπὸ τὰ 600 ἀκόμη εἴδη ποὺ ἀπειλοῦνται σήμερα μὲ ἐξαφάνισι, τὰ 100 εἶναι καταδικασμένα, χωρὶς καμμιὰ σχεδὸν ἐλπίδα σωτηρίας, νὰ χαθοῦν ἀπὸ τὸ πρόσωπο τῆς Γῆς μέσα στὰ ἐρχόμενα 50 χρόνια.

Οἱ βασικώτεροι λόγοι, ποὺ συντελοῦν στὴν συνεχῆ αὐτὴ μείωσι τῆς ἀπέραντης, ἄλλοτε, ποικιλίας τοῦ ζωϊκοῦ κόσμου, εἶναι οἱ ἀκόλουθοι τρεῖς:

Πρῶτον, τὸ ἄγριο, τὸ ἐξοντωτικὸ κυ...γι ὡρισμένων ζώων, φαριῶν καὶ φτερωτῶν ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο.

Δεύτερον, ἡ καταστροφὴ — ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο πάλι καὶ ἀπὸ τὴν ἀδιάκοπη πρόοδο τῶν τεχνικῶν τελειοποιήσεων — τῶν προϋποθέσεων γιὰ τὴν διαβίωσι καὶ τὴν διατροφὴ τῶν ἀπειλούμενων μὲ ἐξαφάνισι ζώων στὶς πολιτισμένες περιοχές.

Τρίτον, τέλος, ἡ «βιολογικὴ ἐξάντλησι» ὡρισμένων ἀπὸ τὰ εἴδη αὐτά.

Στὴν πρώτη κατηγορία, τῶν κυρίως θυμάτων τοῦ ἀνθρώπου, ἀνήκουν, προπαντός, τὰ μεγάλα θηλαστικά, χερσαῖα καὶ θαλάσσια, ποὺ ἀναπαράγονται, καθὼς ξέρομε, δύσκολα, καὶ δὲν προφταίνουν, ἔτσι, νὰ ἀναπληρώσουν τὶς ἀπώλειες στὸν ἴδιο ρυθμό, μὲ τὸν ὁποῖο ἐξολοθρεύονται ἀπὸ τὸ ἀνθρώπινο γένος.

Οἱ φάλαινες, ποὺ οἱ τάξεις τους ἀραιώνουν κάθε χρόνο ἀπὸ τοὺς στολίσκους τῶν φαλαινοθηρικῶν ποὺ ἐκστρατεύουν ἐναντίον τους, δὲν ἔχουν — κατὰ τὶς προβλέψεις τῶν ζωολόγων — παρὰ περιωρισμένη πίστωσι χρόνου, γιὰ νὰ ἐξακολουθήσουν νὰ κυκλοφοροῦν ἀκόμη στὶς θάλασσες τοῦ πλανήτη μας. Σὲ ὡρισμένες περιοχές, ὅπου ἄλλοτε ἀφθονοῦσαν, σήμερα δὲν ὑπάρχουν οὔτε γιὰ δεῖγμα καὶ τὸ ἴδιο φαινόμενο συμβαίνει καὶ μὲ τὶς φώκιες.

Πλησιάζει, ἐπίσης, ὁ καιρός, ποὺ τὰ λιοντάρια θὰ χαθοῦν ἐντελῶς ἀπὸ τὴν ἀσιατικὴ ἤπειρο. Τὰ τελευταῖα λιοντάρια τῆς Περσίας σκοτώθηκαν τὸ 1923 καὶ τὰ τομάρια τους βρίσκονται σήμερα στὰ τζαμιὰ καὶ σέρνονται στοὺς δρόμους, ὅταν εἶναι κάποια μεγάλη γιορτή. Μονάχα στὶς Ἰνδίες, σ' ἕνα δάσος κοντὰ στὴ Βομβάη, ὅπου ἔχει ἀπαγορευθῆ τὸ κυνήγι, ἐπιζοῦν ἀκόμη 250 λιοντάρια. Ἡ ἰνδικὴ κυβέρνησι, ὅμως, ἀποφάσισε τὴν ὑλοτόμησι τοῦ δάσους αὐτοῦ, γιὰ νὰ ἀφιερωθῆ τὸ ἔδαφος γιὰ στὴν καλλιέργεια, καὶ μποροῦμε νὰ ποοδικάσουμε ἀπὸ τώρα ποιὸ θὰ εἶναι ἡ τύχη τῶν δυστυχισμένων θηρίων, ποὺ τὸ κατοικοῦν.

Οἱ ἀφρικανικοὶ λέοντες θὰ ἐπιζήσουν, ἀσφαλῶς, περισσότερα χρόνια ἀπὸ τοὺς ἀσιατικούς, ἀλλὰ καὶ τὸ δικό τους μέλλον εἶναι ἀρκετὰ ἀβέβαιο. Μονάχα στὴ Νότιο Ἀφρική, ὅπου, μὲ τὸ σωτήριο σύστημα τῶν ἐθνικῶν πάρκων, τὰ λιοντάρια, καθὼς καὶ ἄλλα ἄγρια ζῶα, ἔχουν ἐξασφαλιστῆ ἀπὸ τὸ ἐξολοθρευτικὸ μένος τῶν ἀνθρώπων, μπορεῖ νὰ ἐλπίζεται ἡ διατήρησί τους. Τὰ λιοντάρια τοῦ ὄρους Ἄτλας — μιὰ ἀπὸ τὶς ὡραιότερες ράτσες λιονταριῶν τῆς Μαύρης Ἠπείρου — ἔχουν πιὰ ἐξαφανιστῆ ἐντελῶς καὶ τὴν ἴδια τύχη ἔχουν γνωρίσει οἱ θαυμάσιες γαλάζιες ἀντιλόπες τῆς Νότιας Ἀφρικῆς καὶ οἱ νοτιοαφρικανικοὶ ἐλέφαντες.

Ὅπως στὴν Ἀφρική, ὁ ὑπέρμετρος ζῆλος τῶν κυνηγῶν καταδίκασε σὲ ὁριστικὴ ἐξολόθρευσι τὰ πάρα πάνω εἴδη ζώων, ἔτσι καὶ στὴ Νότιο Ἀμερικὴ χάθηκε γιὰ πάντα τὸ «κουάγκα», ποὺ συγκαταλεγόταν ἀνάμεσα στοὺς ὡραιότερους ἐκπροσώπους τοῦ ζωϊκοῦ βασιλείου. Τὸ «κουάγκα» ἦταν ἕνα εἶδος ζέβρας, ποὺ οἱ Νοτιοαμερικανοὶ ἐπέμεναν νὰ τὸ χρησιμοποιοῦν γιὰ τὶς μεταφορὲς δημητριακῶν, μ' ὅλο ποὺ ἡ αἰχμαλωσία τὸ καταδίκαζε σὲ πρόωρο θάνατο ἀπὸ μαρασμό. Τὸ ἀποτέλεσμα στάθηκε νὰ ἐξαφανιστοῦν ἐντελῶς ἀπὸ τὶς «πάμπας» τὰ ζῶα αὐτὰ γύρω στὸ 1870. Τὸ τελευταῖο «κουάγκα» ψόφησε τὸ 1883 στὸ ζωολογικὸ κῆπο τοῦ Ἀμστερνταμ.

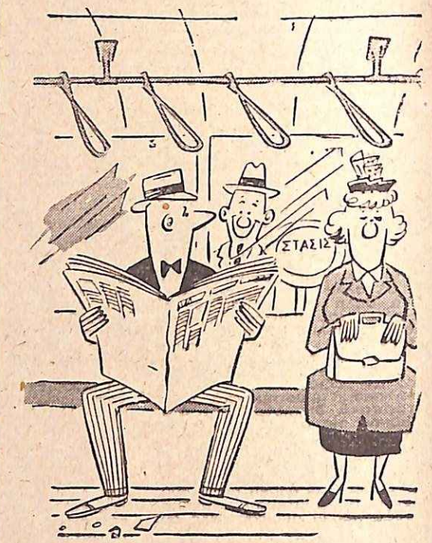
Γιὰ νὰ ξαναγυρίσωμε τώρα στὴν Ἀφρική, ὁ ἱπποπόταμος καὶ ὁ ρινόκερως εἶναι ἄλλα δύο εἴδη, ποὺ ἀπειλοῦνται, ἂν ὄχι μὲ ἄμεση, πάντως μὲ ἀρκετὰ βραχυπρόθεσμη ἐξαφάνισι. Ὁ ρινόκερως, μάλιστα, ποὺ σπανίζει πάρα πολὺ τὰ τελευταῖα χρόνια, ἔχει δυὸ κινδύνους: Ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς κυνηγούς, τὸν θερίζουν καὶ τὰ αὐτοκίνητα, ποὺ ἡ μυωπία του, συνδυασμένη μὲ ἀπόλυτη ἐλλειψι ἑτοιμότητας, δὲν τοῦ ἐπιτρέπει νὰ τὰ ἀποφύγη, ὅταν ξεπροβάλουν, τὴ νύχτα, σὲ κάποιο δρόμο ποὺ διασχίζει τὴν ζούγκλα!

Ἀλλὰ καὶ στὴν Εὐρώπη, ἐπίσης, ὑπάρχουν κατηγορίες ζώων καὶ φτερωτῶν, ποὺ ὁ ἄνθρωπος, ἐκούσια ἢ ἀκούσια, τὶς ἔχει καταδικάσει σὲ θάνατο. Δὲν εἶναι μακρυὰ ὁ καιρὸς —προβλέπουν οἱ ζωολόγοι — ποὺ θὰ χαθῆ ἐντελῶς ὁ γραφικώτατος λευκὸς πελαργός, ποὺ ἔχει τὴ συνήθεια νὰ στήνη τὴ φωλιά του στὶς στέγες τῶν σπιτιῶν τῶν χωρικῶν. Χρόνο μὲ τὸν χρόνο, ἀπὸ τὴ μία ὡς τὴν ἄλλη ἄκρη τῆς Ἠπείρου μας, πληθαίνουν στὶς στέγες οἱ ἄδειες φωλιές, ποὺ δὲν ἔρχεται κανεὶς πελαργὸς νὰ τὶς κατοικήση! Στὴν Γερμανία, εἰδικά, ὁ ἀριθμὸς τῶν φτερωτῶν αὐτῶν περιωρίστηκε κατὰ 75% τὰ τελευταῖα ἑκατὸ χρόνια.

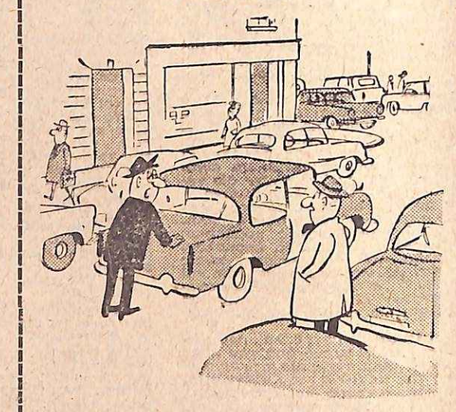
Ἡ αἰτία, ποὺ ὁδηγεῖ τοὺς λευκοὺς πελαργοὺς στὴν προοδευτικὴ αὐτὴ ἐξαφάνισι, εἶναι ὅτι ὁ ἄνθρωπος, ἀποξεραίνοντας τὰ ἕλη καὶ τὶς λίμνες, ἔχει στερήσει τὰ φτερωτὰ αὐτὰ ἀπὸ τοὺς βατράχους καὶ τὰ ἄλλα βασικὰ εἴδη τῆς διατροφῆς τους, ποὺ βρίσκανε στὰ στεκάμενα νερά. Ὁ ἴδιος παράγοντας — ἡ ἐκπολιτιστικὴ ἐξέλιξι καὶ τὰ τεχνικὰ ἔργα — ἔχει συντελέσει στὸν τρομακτικὸ περιορισμὸ τῶν καστόρων. Τὰ συμπαθητικώτατα κι' ἐξυπνότατα αὐτὰ ζῶα, μὲ τὸ ἐκπληκτικὸ ἀρχιτεκτονικὸ ἔνστικτο, πλησιάζουν νὰ ἐξαφανιστοῦν ἐντελῶς ἀπὸ τὴν Εὐρώπη. Ὁ ἀριθμός τους περιωρίστηκε στὸ ἕνα τρίτο μέσα σὲ τριάντα χρόνια καὶ μονάχα στὸν ποταμὸ Ἔλβα διατηροῦν ἀκόμη μιὰ σχετικὰ μεγάλη ἀποικία, ἀπιστελούμενη ἀπὸ τριακόσιους περίπου κάστορες.

Ὑποψήφιο γιὰ ἐξαφάνισι ἀπὸ τὴν Ἤπειρό μας εἶναι καὶ τὸ πουλὶ—σύμβολο τῆς σοφίας, ἡ κουκουβάγια. Ἡ ἐξαφάνισί της — ποὺ μποροῦμε νὰ τὴν θεωρήσουμε σὰν μιὰ... διαμαρτυρία γιὰ τὴν τόσο ἄσοφη ἐποχὴ μας! — θὰ ὁλοκληρωθῆ, ἴσως, ὡς τὸ ἔτος 2000. Χαρακτηριστικὸ εἶναι πὼς στὴν περιοχὴ τῆς Βάδης καὶ Βυρτεμβέργης, στὴν Γερμανία, ὅπου ἄλλοτε οἱ κουκουβάγιες ἀφθονοῦσαν, δὲν ἔχουν ἀπομείνει τώρα παρὰ δυὸ μονάχα, ἀρσενικές, ποὺ μάταια ἀναζητοῦν μιὰ θηλυκὴ σύντροφο!

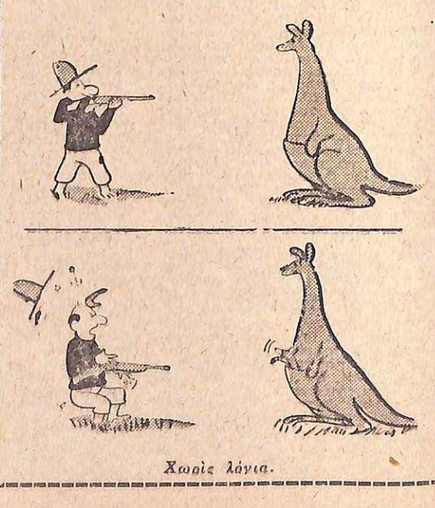
Κολοσσιαῖες ἀπώλειες, τέλος, ἔχουν σημειωθῆ καὶ στὶς τάξεις τῶν ἀποδημητικῶν περιστεριῶν. Ὡς τὸν περασμένο αἰῶνα, σκοτείνιαζε, κυριολεκτικά, ὁ οὐρανὸς στὰ δάση τῆς Βόρειας Ἀμερικῆς ἀπὸ τὰ ἑκατομμύρια τῶν φτερωτῶν αὐτῶν. Σήμερα, ἔχουν ὁλοκληρωτικὰ σκεδὸν ἐξοντωθῆ!

Χωρὶς λόγια.

— Μοῦ σώθηκε ἡ βενζίνη γυρεύοντας μέρος γιὰ νὰ τὸ παρκάρω!...

Χωρὶς λόγια.

Γιατὶ τοὺς λείπει ἡ γυμναστική

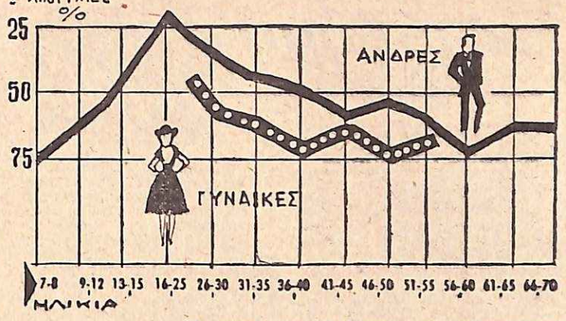
ΕΙΝΑΙ λανθασμένη ἡ ἀπάληψι ὅτι ἀρχίζομε «νὰ παίρνωμε τὴν κάτω βόλτα» μετὰ τὰ 40 χρόνια. Στὴν πραγματικότητα, αὐτὸ συμβαίνει μετὰ τὰ 26 — τουλάχιστον γιὰ τοὺς Ἀμερικανούς!

Στὴν καταπληκτικὴ αὐτὴ διαπίστωσι κατέληξαν οἱ δοκιμὲς ποὺ ἔγιναν σ' ἕνα εἰδικὸ ἐργαστήριο ἐρευνῶν τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Ἰλλινόϊς.: Οἱ ἄντρες ἀρχίζουν νὰ γερνᾶνε ἀπ' τὰ 26 κι οἱ γυναῖκες ἀκόμα νωρίτερα. Οὔτε τὰ σπόρ, οὔτε ὁ τρόπος τῆς ζωῆς, οὔτε οἱ Ὀλυμπιακὲς νίκες δὲ μποροῦν νὰ κρύψουν τὸ γεγονὸς ὅτι οἱ Ἀμερικανοὶ «ξέχασαν πῶς νὰ μένουν νέοι», κατὰ τὴ χαρακτηριστικὴ ἔκφρασι ἑνὸς εἰδικοῦ.

Οἱ ἔρευνες καὶ οἱ παρατηρήσεις ἀπέδειξαν ὅτι τὸ σφρίγος καὶ ἡ σωματικὴ ἀπόδοσι ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν αὐξάνουν συνεχῶς ὡς τὰ 17 χρόνια γιὰ τ' ἀγόρια καὶ τὰ 14 γιὰ τὰ κορίτσια. Στὴν ἡλικία αὐτὴ φτάνουν στὸ κατακόρυφο, διατηροῦνται δὲ ἐκεῖ ἐπὶ 8 χρόνια περίπου. Ὕστερα ἀρχίζουν νὰ ἐλαττώνωνται συνεχῶς, ὡς τὰ 60. Μ' ἄλλα λόγια, ἡ μεγάλη πλειονότης τῶν Ἀμερικανῶν εἶναι «μεσόκοποι» ἀπὸ τὰ 25 ὡς τὰ 60 χρόνια τους.

Ὑπάρχουν, βέβαια, καὶ ὡρισμένοι πού, στὰ 50, διατηροῦνται ἀκόμη νέοι ὅπως ἦταν στὰ 25. Αὐτοὶ ὅμως ἀποτελοῦν ἐξαιρέσεις, πρόκειται δὲ πάντα γιὰ ἀνθρώπους ποὺ ἀκολούθησαν σ' ὅλη τους τὴ ζωὴ ἕνα λογικὸ πρόγραμμα ἐργασίας, φυσικῆς ἀσκήσεως καὶ ἀναπαύσεως. Οἱ ἄλλοι ὅλοι κάνουν καθιστικὴ ζωή, ἀδιαφοροῦν γιὰ τὴ γυμναστικὴ καὶ τὴ ζωὴ τοῦ ὑπαίθρου, μετακινοῦνται συνεχῶς μὲ τὰ αὐτοκίνητα καὶ μὲ τὰ ἀσανσὲρ.

Τὰ παιδιὰ ἀκολουθοῦν κι' αὐτὰ τὸ παράδειγμα τῶν γονέων τους. Εἰδικὰ

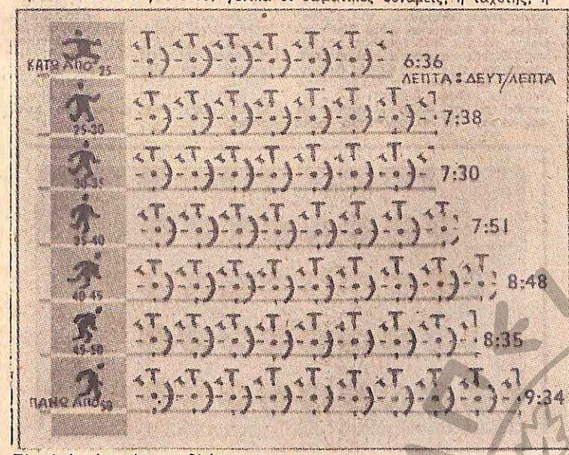
Ἡ μαύρη γραμμὴ δείχνει τὶς αὐξομειώσεις τοῦ σφρίγους καὶ τῆς σωματικῆς ἀποδόσεως γιὰ τοὺς ἄντρες στὶς διάφορες ἡλικίες, ἡ δὲ γραμμὴ μὲ τὶς ἄσπρες κουκίδες γιὰ τὶς γυναῖκες. Οἱ ἀριθμοὶ τῆς κατακόρυφης στήλης ἀφοροῦν τὸ ποσοστὸ τῶν ἀποτυχιῶν σὲ διάφορες σωματικὲς δοκιμασίες.

ΟΙ ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΙ *γερνᾶνε ἀπ' τὰ* 26

μάλιστα τὰ κορίτσια ἐγκαταλείπουν νωρίτερα τὴ φυσικὴ ἀγωγή, ἀπὸ φόβο μήπως ἰδρώσουν, χαλάσουν τὸ χτένισμά τους, τσαλακώσουν τὸ φόρεμά τους καὶ γίνουν λιγώτερο ἐπιθυμητά! Ἔτσι ἐξηγεῖται γιατὶ ἡ σωματικὴ κατάπτωσι ἀρχίζει πιὸ γρήγορα γι' αὐτά, παρὰ γιὰ τ' ἀγόρια.

Πρέπει νὰ σημειωθῆ ὅτι οἱ παρατηρήσεις αὐτὲς ἐπιβεβαιώθηκαν στὸ δεύτερο παγκόσμιο πόλεμο, ὅταν ἕνα ἀνησυχαστικὰ μεγάλο ποσοστὸ νέων καὶ τῶν δύο φύλων βρέθηκε ἀπὸ τὶς στρατολογικὲς ὑπηρεσίες ὄχι πολὺ κατάλληλο γιὰ τὴ στρατιωτικὴ ὑπηρεσία. Ὡστόσο, σ' ὅλους αὐτοὺς ἡ φυσικὴ ἀγωγὴ θαυματούργησε κατόπιν καὶ τοὺς ξανάδωσε τὴ «φόρμα» τους.

Ἡ κατάπτωσι ποὺ εἴπαμε, ἀρχίζει μὲ τὴν ἐλάττωσι τῆς δυνάμεως τῶν ὤμων. Ἔπειτα λιγοστεύουν γενικὰ οἱ σωματικὲς δυνάμεις, ἡ ταχύτης, ἡ

Σ' αὐτὸ τὸν πίνακα βλέπετε παραστατικὰ σὲ πόσο χρόνο κατὰ μέσον ὅρον (λεπτὰ καὶ δευτερόλεπτα) μπορεῖ ἕνας ἀθλητὴς νὰ τρέξη 1 μίλι, στὶς διάφορες ἡλικίες.

εὐλυγισία, τὸ αἴσθημα τῆς ἰσορροπίας. Οἱ παλμοὶ τῆς καρδιᾶς ἀδυνατίζουν. Ἐλαττώνεται ἡ ἱκανότης συγκρατήσεως τῆς ἀναπνοῆς καὶ ὁ μυϊκὸς τόνος. Ἀκολουθοῦν πονοκέφαλοι, ἀνησυχία, νευρικότης, διαταραχὲς πεπτικές, ἀναπνευστικὲς καὶ κυκλοφοριακές, ἐλάττωσι τῆς ἱκανότητος προσαρμογῆς στὴν ἐργασία.

Τὸ «φάρμακο» γι' αὐτὴ τὴν κατάστασι εἶναι ἡ γυμναστική, μιὰ ὥρα κάθε μέρα τὸ λιγώτερο, καὶ μὲ ἀσκήσεις ὁλόενα πιὸ ἔντονες. Ὁ ἀριθμὸς τῶν ἀσκήσεων αὐτῶν δὲν εἶναι σταθερὰ καθωρισμένος. Κάθε ἄνθρωπος ἔχει τὰ δικά του ὅρια, πρέπει ὅμως νὰ προσπαθῆ συνεχῶς νὰ τὰ μεγαλώνη.

«Ἐπαναλαμβάνετε, ἐπαναλαμβάνετε, ἐπαναλαμβάνετε» εἶναι τὸ σύνθημα ἀδιάλλακτων ὅσο τὸ μεγάλο Ρῶσο βαρυτὲρ Βλαντιμίρ Κούρτς, ποὺ ἔχει κατορθώσει, μὲ τὴν ἐντατικὴ ἐξάσκησί του, ν' ἀποκτήση τὸ μεγαλύτερο καρδιο-αγγειακὸ σύστημα τοῦ κόσμου.

Ἐξ ἄλλου, ὁ Γιαπωνέζος Ντιοὺκ Καχαναμόκε, ἄλλοτε πρωταθλητὴς τοῦ κόσμου στὴν κολύμβησι 100 ὑάρδων, εἶναι σήμερα 65 χρονῶν, κι' ὅμως κολυμπάει τὶς 100 ὑάρδες σὲ 60 δευτερόλεπτα, χρηγορώτερα δηλαδὴ ἀπ' τὰ 95% τῶν σπουδαστῶν τῶν ἀμερικανικῶν κολλεγίων!

Ἀλλὰ κι' οἱ πνευματικὲς καὶ ψυχικὲς ἰδιότητες ἀποδείχθηκε ὅτι βρίσκονται σὲ στενὴ σχέσι μὲ τὴ σωματικὴ ὑγεία καὶ ρώμη. Ὅταν εἶναι καλὴ ἡ κυκλοφορία τοῦ αἵματος, ἐπικρατοῦν τὰ θετικὰ καὶ δημιουργικὰ στοιχεῖα τῆς προσωπικότητος. Ὅταν εἶναι κακή, ἐμφανίζονται οἱ φόβοι καὶ οἱ ἀγωνίες. «Νοῦς ὑγιὴς ἐν σώματι ὑγιεῖ», ὅπως λέγανε πολὺ σωστὰ οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες.

Οἱ Ἀμερικανοὶ λοιπόν, ποὺ ἀρχίζουν νὰ «γερνᾶνε» πρόωρα ἀπὸ τὴ σωματικὴ πλευρά, παρουσιάζουν συγχρόνως ὑπερέντασι, νευρικότητα, ἐλάττωσι τῆς ἱκανότητος ἀφομοιώσεως τῶν νέων ἰδεῶν καὶ μεθόδων ἐργασίας.

Μιὰ ἄλλη σειρὰ ἐρευνῶν ἀπέδειξε ὅτι ἐκεῖνοι ποὺ γυμνάζονται, ὑποφέρουν ἀπὸ πολὺ λιγώτερες χρόνιες παθήσεις, πεπτικὲς ἀνωμαλίες, παχυσαρκία, διαταραχὲς τῆς ὁράσεως καὶ γενικὴ κόπωσι. Ἐπίσης, εἶναι συχνότερες οἱ στομαχικὲς παθήσεις, ὁ διαβήτης, οἱ νευροπάθειες καὶ οἱ καρδιακὲς καὶ κυκλοφοριακὲς ἀνωμαλίες σ' ὅσους κάνουν καθιστικὴ ζωή.

Νὰ τώρα ἕνας πίνακας τῶν κυριωτέρων σωματικῶν καὶ ψυχικῶν μεταβολῶν, ποὺ παρουσιάζουν οἱ μεσόκοποι, καὶ τῶν μέτρων ποὺ πρέπει νὰ παίρνουν γιὰ τὴν ἀντιμετώπισί τους:

1) Συγκέντρωσι περιττοῦ λίπους, ἐξασθένησι τῶν μυῶν τοῦ στομάχου, βαθμιαία παραμόρφωσι τῆς σιλουέττας.

Ἀκολουθῆστε τὴν ἰσορροπημένη δίαιτα ποὺ θὰ σᾶς ὑποδείξη ὁ γιατρός σας, καὶ κάνετε ταχτικὰ γυμναστική, τὸ λιγώτερο μιὰ ὥρα τὴν ἡμέρα.

2) Ἐλάττωσι τῆς εὐλυγισίας τοῦ σώματος.

Κάνετε ρυθμικὲς ἀσκήσεις, μὲ κάψεις, στροφές, κλπ., ἐπὶ 20—40 λεπτά, γιὰ νὰ συνέλθουν οἱ μῦς ἀπὸ τὴν παρατεταμένη ἀκινησία.

3) Τὰ μάτια κουράζονται εὐκολώτερα καὶ δὲ βλέπουν καλὰ τὸ βράδυ.

Παρακολουθῆστε μὲ τὰ μάτια σας ἀντικείμενα ποὺ κινοῦνται γρήγορα, ὅπως π.χ. τὶς μπάλες τοῦ πίνγκ-πόνγκ, τὰ αὐτοκίνητα ποὺ τρέχουν, κλπ. Ἐπίσης, πλένετε συχνὰ τὰ μάτια σας μὲ κρύο νερό.

4) Ἐλαττώνεται τὸ συναίσθημα τῆς ἰσορροπίας καὶ ὁ γενικὸς συντονισμὸς τῶν κινήσεων.

Κάνετε ἀσκήσεις ἰσορροπίας, ποδήλατο, σκῖ, βουτιὲς καὶ χορό.

5) Λιγοστεύει ἡ μυϊκὴ δύναμι, ἀρχίζοντας ἀπὸ τοὺς μῦς τῶν ὤμων.

Ἀκολουθῆστε ἕνα προοδευτικὸ πρόγραμμα ἀσκήσεων μετακινήσεως, ὅπως εἶναι τὸ τρέξιμο, τὸ ποδήλατο ἢ τὸ κολύμπι.

6) Αὐξάνουν ἡ χοληστερόλη τοῦ αἵματος, ἡ ἀρτηριακὴ πίεσις καὶ οἱ διαστάσεις τῆς καρδιᾶς.

Ἐφαρμόζετε ἕνα πρόγραμμα ἀσκήσεων ἀντοχῆς, ἐπὶ 1 ὥρα τὴν ἡμέρα τὸ λιγώτερο. Κόψτε ἢ ἐλαττῶστε τὸ κάπνισμα, τὸ ποτό, τὴ τηγανιτά, περιορίστε τὰ ἀμυλώδη καὶ τὰ ζαχαρώτά.

7) Λιγοστεύει ἡ ἱκανότης συγκρατήσεως τῆς ἀναπνοῆς καὶ ἡ αἰμοσφαιρίνη τοῦ αἵματος.

Κάνετε ἀσκήσεις βαθείας ἀναπνοῆς.

8) Ἐλαττώνεται ὁ βασικὸς μεταβολισμός.

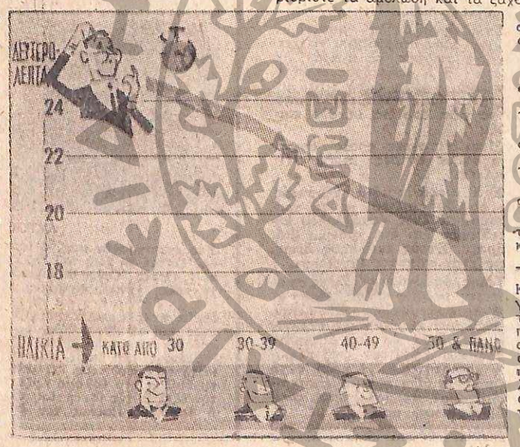
Ἀκολουθῆστε τὶς ὑποδείξεις τοῦ γιατροῦ σας.

9) Ἀγωνίες, νευρικότης, ἔλλειψι προσαρμογῆς.

Θὰ ὑποχωρήσουν μὲ τὶς ἀσκήσεις ποὺ τονώνουν γενικὰ τὸ σῶμα.

10) Χρονία κόπωσι, πονοκέφαλοι, δυσπεψία.

Κάνετε πρωῒ καὶ βράδυ ἀσκήσεις ἀντοχῆς, ὅπως εἶναι τὸ κουπί, τὸ ποδήλατο καὶ ἡ ἅρσι βαρῶν.

Κάνετε ἐπὶ 2 λεπτὰ τῆς ὥρας γρήγορο «βῆμα σημειωτόν» (180 βήματα ἐπὶ τόπου στὸ λεπτό). Ὕστερα πάρτε δυὸ βαθεῖες ἀναπνοὲς καὶ συγκρατῆστε τὴν τρίτη ὅσο περισσότερο μπορεῖτε. Στὸν παραπάνω πίνακα, βλέπετε ἐπὶ πόσα δευτερόλεπτα μποροῦν οἱ ἄνθρωποι τῶν διαφόρων ἡλικιῶν νὰ κρατήσουν τὴν ἀναπνοή τους ἀνάλογα μὲ τὶς συνθῆκες αὐτές.

Ενδιαφέρουσα σελίδα

ΟΙ ΣΥΧΝΟΤΕΡΕΣ μορφὲς τῆς κήλης

Ὑπάρχει στὰ 15% τῶν ἀνθρώπων

Η ΚΗΛΗ εἶναι μιὰ πάθησι κοινὴ καὶ πασίγνωστη. Ἀλλ' ὁ πολὺς κόσμος δὲν ὑποπτεύεται τὴν ἐκπληκτικὴ διάδοσί της: Πράγματι, τὰ 15% τῆς ἀνθρωπότητος πάσχουν ἀπὸ κήλη — κι' ἀπ' αὐτοὺς τὰ 75% εἶναι ἄντρες. Σύμφωνα δὲ μὲ μιὰ ἀμερικανικὴ στατιστική, ἀπὸ κάθε 5 ἐργάτες βιομηχανικῶν ἐργοστασίων, ὁ ἕνας ἔχει κήλη ἢ παρουσιάζει προδιάθεσι σ' αὐτήν.

Συχνότερα παθαίνουν κήλη οἱ παλαιστές, οἱ κηπουροί, οἱ ὑδραυλικοί, οἱ χτίστες, οἱ δύτες, οἱ ὑαλουργοί, οἱ ἀγθοφόροι, οἱ ξυλουργοί, οἱ σκαφτιάδες, οἱ μουσικοὶ πνευστῶν ὀργάνων καὶ ὅσοι κάνουν γενικὰ βαρειὲς χειρωνακτικὲς δουλειές. Τὸ εἶδος τῆς ἐργασίας ὅλων αὐτῶν τους δημιουργεῖ μιὰ πρόσθετη πίεσι μέσα στὴν κοιλιά τους, ποὺ εὐνοεῖ τὸ σχηματισμὸ κήλης. Αὐτὸ ὅμως δὲ σημαίνει, ὅτι ἀποκλείεται νὰ πάθουν κήλη κι' ὅσοι κάνουν ἐλαφρειὰ ἐργασία καὶ καθιστικὴ ζωή.

Μὲ τὴ λέξι «κήλη», οἱ γιατροὶ ἐννοοῦν κάθε ἔξοδο ἱστῶν ἢ ὀργάνων ἀπὸ τὴ φυσικὴ κοιλότητα ὅπου πρέπει νὰ βρίσκωνται. Ἡ ἔξοδος αὐτὴ γίνεται ἀπὸ ἕνα ἄνοιγμα τῶν κοιλιακῶν τοιχωμάτων, ποὺ εἴτε ὑπῆρχε ἐκ γενετῆς καὶ δὲν ἔκλεισε ὅπως θάπρεπε, εἴτε δημιουργήθηκε κατόπιν ἀπὸ κάποια μεγάλη σωματικὴ προσπάθεια.

Ὑπάρχουν 5 κοινὲς μορφὲς κήλης κι' ἄλλες 12 σπάνιες. Ἡ βουβωνοκήλη εἶναι ἡ πιὸ συνηθισμένη ἀπ' ὅλες καὶ ἀντιπροσωπεύει τὰ 90% τῶν περιπτώσεων στοὺς ἄντρες καὶ τὰ 50% στὶς γυναῖκες (στὶς ὁποῖες ὀνομάζεται καὶ «κολποκήλη»).

Ὅπως τὸ λέει ἡ ὀνομασία της, σχηματίζεται στὸ βουβωνικὸ πόρο, σ' ἕνα ἄνοιγμα δηλαδὴ τῶν κοιλιακῶν τοιχωμάτων, ἀπ' τὸ ὁποῖο κατεβαίνουν οἱ ἀρσενικοὶ γεννητικοὶ ἀδένες πρὸς τὸ ὄσχεον κατὰ τὴν ἀνάπτυξί τοῦ ἐμβρύου. Λίγο πρὶν γεννηθῇ τὸ παιδί, τὸ ἄνοιγμα αὐτὸ πρέπει κανονικὰ νὰ κλείσῃ. Ἂν μείνῃ ἀνοιχτό, σχηματίζεται κήλη στὸ νεογέννητο, ὅταν γιὰ ὁποιοδήποτε λόγο αὐξηθῇ ἡ πίεσι στὸ ἐσωτερικό της κοιλιάς του. Ἀκόμα καὶ τὸ κλάμα τοῦ μωροῦ μπορεῖ τότε νὰ τοῦ προκαλέσῃ κήλη (γι' αὐτὸ λέει ὁ λαός, ὅτι τὰ ἀρσενικὰ μωρὰ δὲν πρέπει νὰ κλαῖνε πολύ).

Ἀλλὰ κι' ὅταν ἔχῃ κλείσει τὸ ἄνοιγμα αὐτό, μπορεῖ νὰ ξαναν οίξῃ, ἂν ὑπάρχῃ μιὰ ἀδυναμία τῶν κοιλιακῶν μυῶν. Μὲ μιὰ ἀπότομη προσπάθεια, π. χ., μ' ἕνα σήκωμα βάρους, μπορεῖ τότε νὰ σχηματισθῇ κήλη, ἀπὸ τὰ σπλάχνα, ποὺ κατεβαίνουν στὸ ὄσχεον.

Κατὰ τὸν ἴδιο τρόπο, μπορεῖ νὰ προκληθῇ κήλη καὶ στὶς γυναῖκες (σ' αὐτές, ὁ βουβωνικὸς πόρος περιέχει ἕνα ἀπὸ τοὺς συνδέσμους τῆς μήτρας). Στοὺς ἄντρες ὅμως, ἡ βουβωνοκήλη εἶναι δέκα φορὲς συχνότερη παρὰ στὶς γυναῖκες.

Δυὸ εἶναι οἱ μέθοδοι θεραπείας. τῆς βουβωνοκήλης: οἱ κηλεπίδεσμοι καὶ ἡ ἐγχείρησι.

Ὁ κηλεπίδεσμος εἶναι μιὰ εἰδικὴ ζώνη μὲ μαξιλαράκια, ποὺ σπρώχνουν τὰ σπλάχνα τὰ ξαναφέρνουν στὴ θέσι τους καὶ τὰ συγκρατοῦν ἐκεῖ. Δὲ θεραπεύει πραγματικὰ τὴν κήλη, ἀλλὰ φέρνει μιὰ προσωρινὴ ἀνακούφισι. Συνιστᾶται κυρίως σὲ περιπτώσεις ποὺ, γιὰ ὁποιοδήποτε λόγο, δὲ μπορεῖ νὰ γίνῃ χειρουργικὴ ἐπέμβασι.

Ἡ ἐγχείρησι ἀποτελεῖ τὴ μόνη ριζικὴ θεραπεία. Χάρις στὶς σημερινὲς προόδους τῆς χειρουργικῆς, ἡ δὲν παρουσιάζει σχεδὸν κανένα κίνδυνο. Μπορεῖ νὰ γίνῃ κατὰ διαφόρους τρόπους, ἀναλόγως τῆς ἡλικίας τοῦ ἀρρώστου, τῆς μορφῆς καὶ τοῦ μεγέθους τῆς κήλης, τῆς καταστάσεως τῶν ἱστῶν, κλπ. Πάντως, ὁ χειρουργὸς σπρώχνει στὴ θέσι τους τὰ σπλάχνα καὶ χρησιμοποιεῖ ὕστερα τοὺς μυϊκοὺς ἱστούς, ἔτσι ὥστε νὰ φράξῃ ἀποτελεσματικὰ τὸ ἄνοιγμα.

Στὴ βουβωνοκήλη, τὰ σπλάχνα ποὺ βγαίνουν ἀπὸ τὰ κοιλιακὰ τοιχώματα εἶναι ἔντερα. Ἂν λοιπόν, ἡ πάθησι παραμεληθῇ, μπορεῖ νὰ σφιχτῇ ἀπὸ κάποιο λόγο τὸ τμῆμα αὐτὸ τοῦ ἐντέρου, νὰ σταματήσῃ ἡ κυκλοφορία τοῦ αἵματος καὶ νὰ προκληθῇ γάγγραινα. Χρειάζεται τότε ἄμεση ἐγχείρησι, γιατὶ κινδυνεύει ἡ ζωὴ τοῦ ἀρρώστου. Ἡ ἐγχείρησι δὲ αὐτὴ γίνεται τότε ὑπὸ πολὺ δυσκολώτερες συνθῆκες καὶ συνοδεύεται ἀπὸ κόψιμο τοῦ ἐντέρου, ποὺ ἔπαθε γάγγραινα. Ἡ θνησιμότης φτάνει σ' αὐτὴ τὴν περίπτωσι τὰ 10% ἐνῶ στὶς ἐγχειρήσεις τῆς ἁπλῆς κήλης εἶναι μόλις ½ %.

Ἀποτελεῖ ἐπομένως ἀληθινὸ ἔγκλημα κατὰ τῆς ζωῆς μας ἡ παραμέλησι τῆς βουβωνοκήλης.

Ἡ μηροκήλη ἀποτελεῖ μιὰ σπανιώτερη, ἀλλὰ σοβαρώτερη μορφὴ κήλης. Εἶναι τριπλάσια συχνὴ στὶς γυναῖκες, παρὰ στοὺς ἄντρες.

Τὰ ἔντερα βγαίνουν τότε ἀπὸ μιὰ σχισμή, ποὺ ὑπάρχει στὴν κόρυφὴ τῶν μηρῶν. Ἐπειδὴ δὲ οἱ μυϊκοὶ ἱστοὶ εἶναι ἐκεῖ πιὸ σφιχτοὶ καὶ ἡ κατεύθυνσι τῆς κήλης σχηματίζει ἀπότομη γωνία, συμβαίνει συχνότερα περίσφιγξι, στὰ 33% τῶν περιπτώσεων.

Ἡ ὀμφαλοκήλη ἀντιπροσωπεύει ἕνα ποσοστὸ 4% τοῦ συνόλου τῶν περιπτώσεων τῆς κήλης. Τὰ σπλάχνα ξεπροβάλλουν ἀπ' τὸ ἄνοιγμα τοῦ ὀμφαλοῦ, ποὺ δὲν ἔχει κλείσει καλά, ἢ ἔχει ξανανοίξει ἔπειτα ἀπὸ μιὰ μεγάλη προσπάθεια, ἀπὸ δυνατὸ βῆχα ἀπὸ ὄγκους τῆς κοιλιᾶς, ἀπὸ ὑπερβολικὸ λίπος ἢ ἐπανειλημμένες ἐγκυμοσύνες.

Στὴν ὀμφαλοκήλη μπορεῖ νὸ βγῇ ἀπ' αὐτὸ τὸ ἄνοιγμα τὸ στομάχι, ἡ σπλῆνα, τὸ σηκώτι, τὸ ἔντερα ἢ ἡ χοληδόχος κύστις. Συνήθως, ἡ κήλη αὐτὴ εἶναι μικρή, ὅταν ὅμως παραμεληθῇ, μπορεῖ νὰ γίνῃ ὅσο ἕνα μεγάλο καρπούζι.

Εἶναι τέσσερες φορὲς συχνότερη στοὺς ἄντρες παρὰ στὶς γυναῖκες.

Στὰ μικρὰ παιδιά, θεραπεύεται συνήθως ριζικά, μὲ τὴ χρησιμοποίησι ἑνὸς κατάλληλου κηλεπιδέσμου ἐπὶ ἕνα χρονικὸ διάστημα. Στοὺς ἐνηλίκους ὅμως, χρειάζεται πάντοτε ἐγχείρησι.

Τέλος, ὑπάρχουν κι' ἄλλες σπανιώτερες μορφὲς κήλης, ὅπως π. χ. ἡ διαφραγμοκήλη. Σ' αὐτήν, τὰ σπλάχνα τῆς κοιλιᾶς περνοῦν ἀπὸ ἕνα ἄνοιγμα τοῦ διαφράγματος καὶ βγαίνουν στὴ θωρακικὴ κοιλότητα. Ἡ κήλη αὐτὴ δὲν παρουσιάζει καμμιὰ ἐξωτερικὴ διόγκωσι, προκαλεῖ ὅμως συμπτώματα, ποὺ μοιάζουν μὲ τῆς χολοκυστίτιδος τοῦ ἕλκους τοῦ στομάχου καὶ τῶν καρδιακῶν παθήσεων. Ἀνακαλύπτεται δὲ μὲ τὴν ἀκτινοσκόπησι.

Τὸ παιδικὸ ἄσθμα

Σύμφωνα μὲ τὶς παρατηρήσεις τῶν Γάλλων ἐπιστημόνων, οἱ βιταμίνες Α καὶ Ο ἀποδίδουν πολὺ καλὰ ἀποτελέσματα σὲ περιπτώσεις παιδικοῦ ἄσθματος. Οἱ ἴδιες βιταμίνες μποροῦν νὰ χρησιμοποιηθοῦν καὶ σὲ μεγάλους.

Ὅταν ἀνοίξῃ ἡ μύτη

Ὑπάρχει ἕνας ἀσφαλὴς τρόπος γιὰ νὰ σταματήσετε τὸ αἷμα, ἂν τυχὸν ἀνοίξῃ ἡ μύτη σας: Τὴν πιάνετε μὲ τὸν ἀντίχειρα καὶ τὸ δείκτη σας καὶ τὴν πιέζετε ἐπὶ ἕνα τέταρτο τῆς ὥρας. Σ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα ἀναπνέετε ἀπὸ τὸ στόμα. Ἂν δὲ σταματήσῃ τὸ αἷμα μ' αὐτὸ τὸν τρόπο, πρέπει νὰ συμβουλευθῆτε τὸ γιατρό.

Διαλύει τοὺς θρόμβους τῶν στεφανιαίων

Ἡ πλασμίνη, ἕνα ἔνζυμο ποὺ διαλύει τοὺς θρόμβους τοῦ αἵματος, χρησιμοποιήθηκε ἀπὸ χρόνια σὲ περιπτώσεις θρομβώσεων ποὺ ἐμποδίζουν τὴν κυκλοφορία στὰ μπράτσα καὶ στὶς κνῆμες. Τώρα λοιπὸν θ' ἀρχίσῃ νὰ ἐφαρμόζεται καὶ γιὰ τὶς τόσο ἐπικίνδυνες θρομβώσεις τῶν στεφανιαίων ἀρτηριῶν τῆς καρδιᾶς. Ἐνῶ τὰ ἀντιθρομβωτικὰ φάρμακα ἐμποδίζουν ἕνα ὑπάρχοντα θρόμβο νὰ μεγαλώσῃ καὶ προλαμβάνουν τὸ σχηματισμὸ καινούργιων, ἡ πλασμίνη τὸν διαλύει καὶ ἀποκαθιστᾶ τὴν κυκλοφορία, πρὶν νεκρωθῇ ὁ καρδιακὸς μῦς ἀπὸ ἔλλειψι αἵματος.

Νέο ἀναισθητικὸ

Τὸ ὁπλοστάσιο τῶν ἀναισθητικῶν πλουτίσθηκε τελευταία μ' ἕνα καινούργιο φάρμακο, τὸ φλουοτάνιο. Τὸ φάρμακο αὐτὸ δὲν προκαλεῖ ναυτία καὶ ἐμετοὺς καὶ ἀποβάλλεται ταχύτατα καὶ εὐχερέστερα ἀπὸ τὸν ὀργανισμό. Παρουσιάζει, ἐξ ἄλλου, τὸ πλεονέκτημα ὅτι δὲν εἶναι ἐκρηκτικό, ὅπως συμβαίνει μὲ ἄλλα ἀναισθητικὰ φάρμακα. Τὸ πλεονέκτημα αὐτὸ εἶναι σημαντικώτατο, γιατί, ὡς γνωστόν, στὶς καινούργιες χειρουργικὲς αἴθουσες, χρησιμοποιοῦνται διάφορες ἠλεκτρικὲς συσκευές, ποὺ, λόγω τῆς ἀναπτυσσομένης θερμότητος, ὑπάρχει κίνδυνος νὰ προκαλέσουν ἐκρήξεις, ὅπως ἔγινε πολὺς φορὲς ὡς τώρα.

Ἡ θεραπεία τῆς ἡμικρανίας

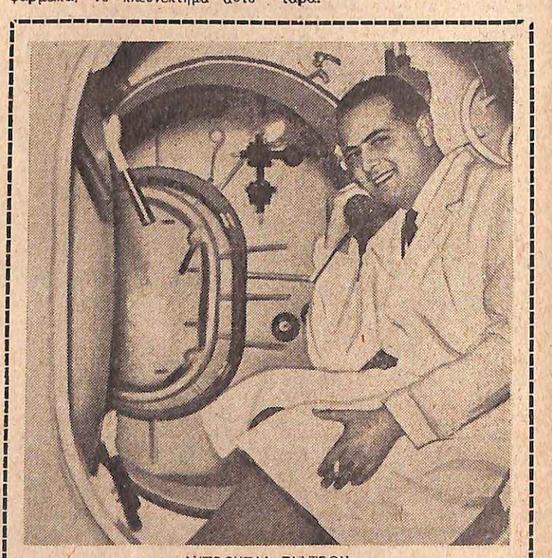
Ἡ αἰτία ποὺ προκαλεῖ τὴν ἡμικρανία παραμένει ἀγνωστη. Οἱ ἐπιστήμονες παρατήρησαν, ὅτι ὁ πόνος συνδυάζεται μὲ μιὰ διαστολὴ τῶν ἐνδοκρανιακῶν καὶ ἐξωκρανιακῶν ἀρτηριῶν. Γι' αὐτό, πολλοὶ ἐπιστήμονες, ἀντὶ γιὰ τὰ συνήθη ἀναλγητικά, ποὺ τὸ ἀποτέλεσμά τους εἶναι πρόσκαιρο, προτιμοῦν σὲ σοβαρὲς μορφὲς ἡμικρανίας, τὴ χρῆσι ἀγγειοσυσταλτικῶν φαρμάκων. Τὰ φάρμακα αὐτὰ ἐμποδίζουν τὴ διαστολὴ τῶν ἀρτηριῶν κι' ἔτσι προλαβαίνουν τὸν πόνο.

Διάφοροι ἱοὶ προκαλοῦν τὸν καρκίνο

Κατὰ τὸ διάστημα βιολόγο Στάνλεϋ (ἐφαρεῖο Ρόμπελ), ὁ καρκίνος ὀφείλεται σὲ ὡρισμένους ἱούς. Οἱ ἱοὶ αὐτοί, ὅμως, δὲν προκαλοῦν πάντοτε καρκίνο. Γιὰ νὰ γίνῃ αὐτό, πρέπει νὰ προσδέσουν τοὺς γεννητὰς τῶν κυττάρων. Διαφορετικά, παραμένουν ἀδρανεῖς ἢ προκαλοῦν ἄλλες διαταραχὲς στὸν ὀργανισμό. «Δὲν πιστεύω ὅτι ὑπάρχει εἰδικὸς ἱὸς τοῦ καρκίνου, ἐδήλωσε ὁ δόκτωρ Στάνλεϋ. Πολλοὶ ἱοί, ὅμως, μποροῦν νὰ μεταβάλουν ἕνα ὑγιὲς κύτταρο σὲ καρκινῶδες».

Τράπεζα ὀστεώδους μυελοῦ

Στὴ Νέα Ὑόρκη ἱδρύθηκε μιὰ «τράπεζα ὀστεώδους μυελοῦ». Ὡς γνωστόν, κατὰ τὸν τελευταῖο καιρό, πραγματοποιήθηκαν θεραπεῖες λευχαιμίας μὲ τὴν καταστροφὴ τῶν λευχαιμικῶν κυττάρων τοῦ ὀστεώδους μυελοῦ καὶ τὴν ἀντικατάστασί τους μὲ ἄλλα ὑγιῆ. Ἡ καταστροφὴ γίνεται μὲ ἀκτινοβολίες σὲ «δόσεις θανάτου», ποὺ ἢ ἐπίδρασί τους, ὅμως, περιορίζεται μόνο στὰ καρκινώδη κύτταρα.

ΑΥΤΟΘΥΣΙΑ ΓΙΑΤΡΟΥ

Στὴ φωτογραφία μας, ὁ νεαρὸς Ἰταλὸς γιατρὸς Ραφαέλε Παλότα, ποὺ ἔσωσε τὴ ζωὴ τοῦ Ἕλληνος πλοιάρχου τοῦ πολεμικοῦ ναυτικοῦ κ. Ι. Πασᾶ. Ὅπως θὰ θυμοῦνται οἱ ἀναγνῶστες μας, ὁ κ. Πασᾶς εἶχε πάθει γενικὴ παράλυσι τὸ περασμένο καλοκαίρι, ἐπιδιδόμενος στὸ ὑποθρύχιο ψάρεμα σὲ μεγάλο βάθος. Ἡ πάθησι αὐτή, ἀπὸ τὴν ὁποία πρεσβέλλονται συχνὰ οἱ δύτες, θεραπεύεται ὅταν ὁ ἄρρωστος μπῇ σὲ εἰδικὸ θάλαμο, στὸν ὁποῖο δημιουργεῖται τεχνητὴ πίεσι καὶ θερμοκρασία, ὅμοιες μ' αὐτὲς ποὺ ἐπικρατοῦν ἀπὸ βάθος τῆς θαλάσσης, στὸ ὁποῖο εἶχε κατεβῇ ὁ δύτης. Ἐπακολουθεῖ δὲ κλιμακωτὴ ἐλάττωσί τους. Ὁ νεαρὸς Ἰταλὸς γιατρὸς κλείστηκε θελημα τικὰ μέσα στὸ θάλαμο μαζὶ μὲ τὸν κ. Πασᾶ, γιὰ νὰ παρακολουθήσῃ τὴν ἐξέλιξι τῆς θεραπείας του. Γιὰ τὴν αὐτοθυσία του αὐτή, ἡ Α.Μ. ὁ βασιλεὺς Παῦλος τὸν ἐτίμησε μὲ τὸ μετάλλιο τῶν ἐξαιρέτων πράξεων.

Οἱ κίνδυνοι ΑΠΟ ΤΑ ΚΑΘΑΡΤΙΚΑ

Ἀποφύγετε τοὺς ὑποκλυσμοὺς καὶ τὰ ὑπόθετα

Η δυσκοιλιότης εἶναι ἡ ἀσθένεια τῶν ἀνθρώπων ποὺ περνοῦν καθιστικὴ ζωὴ καὶ εἰδικώτερα τῶν κατοίκων τῶν πόλεων, ποὺ δὲν τρέφονται κανονικὰ καὶ ποὺ ζοῦν σὲ ἀδιάκοπο ἐκνευρισμό. Ἡ θεραπεία αὐτῆς τῆς ἀσθενείας ἀπαιτεῖ μακρὰ καὶ ἐπίμονη προσπάθεια. Καὶ γι' αὐτὸ πολλοὶ ἄνθρωποι βρίσκουν ὡς προχειρότερη λύσι τὰ καθαρτικά. Ἀλλὰ μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ χειροτερεύουν τὴν κατάστασί τους καὶ καθιστοῦν προβληματική, ἂν ὄχι ἀδύνατη, τὴ θεραπεία.

Στὶς περιπτώσεις αὐτὲς δημιουργεῖται ἕνας φαῦλος κύκλος. Τὰ ἔντερα συνηθίζουν εὔκολα στὰ καθαρτικὰ καὶ γίνονται ὁλοένα καὶ περισσότερο ὀκνηρά. Ἔτσι, ἡ δυσκοιλιότης ἐπιδεινώνεται.

Τὰ καθαρτικὰ μπορεῖ κανεὶς νὰ τὰ χρησιμοποιήσῃ ἄφοβα γιὰ νὰ καταπολεμήσῃ μιὰ ἐφήμερη δυσκοιλιότητα, ποὺ ὀφείλεται σ' ἕνα πλούσιο γεῦμα, στὴν ἀλλαγὴ τῶν συνηθειῶν ζωῆς, σ' ἕνα ταξίδι κτλ. Ἀλλὰ σ' ὅλες τὶς ἄλλες περιπτώσεις εἶναι ἐπικίνδυνα.

Τὰ κυριώτερα μειονεκτήματα ποὺ ἔχουν τὰ καθαρτικὰ εἶναι τὰ ἀκόλουθα:

1) Ὅσο κι' ἂν αὐτὸ φαίνεται παράξενο, τὰ καθαρτικὰ παχαίνουν ἀντὶ ν' ἀδυνατίζουν, γιὰ τὸ λόγο ὅτι διεγείρουν τὴν ὄρεξι καὶ εὐνοοῦν τὴν ἀφομοίωσι.

2) Τὰ καυστικὰ στοιχεῖα ποὺ περιέχουν προκαλοῦν φλογώσεις τῶν βλεννογόνων τῶν ἐντέρων καὶ τὰ γόδρνουν στὴν κυριολεξία.

3) Ἀφυπνίζουν τὰ μικρόβια ποὺ βρίσκονται μέσα στὸν ἐντερικὸ σωλῆνα. Τὰ μικρόβια αὐτά, μὲ τὶς τοξίνες ποὺ ἀποβάλλουν, μπορεῖ νὰ προκαλέσουν σοβαρὴ δηλητηρίασι.

4) Τὰ ἀλατοῦχα καθαρτικά, ὅπως ἡ θειϊκὴ μαγνησία ἢ τὸ θειϊκὸ νάτριο, ἐπιδροῦν διαβρωτικὰ στὸ βλεννογόνο τοῦ στομάχου. Ἀλλα καθαρτικὰ παρεμποδίζουν τὴ λειτουργία τῆς πέψεως καὶ προκαλοῦν σοβαρὲς στομαχικὲς διαταραχές. Τὸ ἔλαιο τῆς παραφίνης, τέλος, προκαλεῖ βάρος στὸ στομάχι καὶ ναυτία.

5) Ὅλα σχεδὸν τὰ ἀλατοῦχα καθαρτικὰ προκαλοῦν διάρροια. Ὁ ὀργανισμὸς παθαίνει τότε ἀφυδάτωσι. Τὰ νεφρά, στὴν περίπτωσι αὐτή, δὲν μποροῦν νὰ λειτουργήσουν κανονικά.

6) Τὰ πολὺ δραστήρια καθαρτικὰ προκαλοῦν κωλικούς, ποὺ ἐπιδεινώνουν τὶς προκαλούμενες ἀπὸ τὴ δυσκοιλιότητα βλάβες καὶ εἰδικώτερα τὶς αἱμορροΐδες.

7) Οἱ ἔγκυες γυναῖκες δὲν πρέπει νὰ παίρνουν καθαρτικά, χωρὶς νὰ ζητήσουν προηγουμένως τὴ γνώμη τοῦ γιατροῦ τους. Σ' ὁποιαδήποτε περίπτωσι, τὰ καθαρτικὰ ποὺ θὰ χρησιμοποιήσουν πρέπει νὰ εἶναι ἐλαφρά. Τὰ βίαια καθαρτικὰ προκαλοῦν σπασμοὺς τῶν ἐντέρων, ποὺ συνοδεύονται ἀπὸ κωλικούς. Ὁ ἀντίκτυπος αὐτῶν τῶν κωλικῶν γίνεται ἰδιαίτερα αἰσθητὸς στὴ μήτρα. Ἐξαιρετικὰ ἐπικίνδυνα εἶναι ὡρισμένα φυσικὰ καθαρτικά, ὅπως ἡ ἀλόη καὶ τὸ ρεβέντι.

Ὅπως εἴπαμε καὶ παραπάνω, τὸ ἔλαιον τῆς παραφίνης, ποὺ ἔχει ὁρυκτὴ προέλευσι, προκαλεῖ βάρος στὸ στομάχι καὶ ναυτία. Πολλοὶ γιατροί, ἐξ ἄλλου, τὸ καταδικάζουν, γιατὶ μπορεῖ, σὲ ὡρισμένες περιπτώσεις, νὰ εὐνοήσῃ τὸν καρκίνο. Ἕνα ἄλλο μειονέκτημά του εἶναι ὅτι ἀποξηραίνει τὸν ἐντερικὸ σωλῆνα καὶ καθιστᾶ δύσκολη τὴν ἀποβολὴ τῶν περιττωμάτων.

Τὸ ρετσινόλαδο σὲ μικρὲς δόσεις εἶναι ἀβλαβές. Οἱ περισσότεροι γιατροί, ὅμως, προτιμοῦν τὸ ἀγνὸ λάδι τῆς ἐλπίδας. Οἱ πάσχοντες ἀπὸ δυσκοιλιότητα μποροῦν νὰ παίρνουν τὸ πρωὶ μιὰ κουταλιὰ τῆς σούπας, προτοῦ βάλουν ὁτιδήποτε ἄλλο στὸ στόμα τους. Τὸ λάδι τῆς ἐλπίδας διεγείρει τὶς ἐκκρίσεις τῆς χολῆς, καθαρίζει τὰ ἔντερα καὶ ἐπαυξάνει τὴ δραστηριότητά τους.

Ἀντὶ γιὰ τὰ καθαρτικά, εἶνε προτιμώτερα ὡρισμένα ροφήματα, ὅπως τὸ μπόλντο, ἡ μέντα, τὸ ἐκχύλισμα ἀπὸ φύλλα ἀγκινάρας, τὰ ἄνθη τῆς μολόχας κτλ. ποὺ διεγείρουν τὸ ἧπαρ καὶ αὐξάνουν τὴν ἔκκρισι τῆς χολῆς. Ἐκεῖνοι, ποὺ χρησιμοποιοῦν ροφήματα, πρέπει νὰ τὰ ἀλλάζουν συχνά, γιατὶ τὸ στομάχι συνηθίζει εὔκολα σ' αὐτά.

Τὰ διοσκία τῆς φαινολφθαλεΐνης ἐρεθίζουν τὸν ἐντερικὸ σωλῆνα καὶ γι' αὐτὸ πρέπει νὰ τὰ ἀποφεύγετε.

Ἀξιόλογες καθαρτικὲς ἰδιότητες ἔχουν ἐπίσης οἱ σπόροι ὡριμένων φυτῶν, ὅπως τοῦ λιναριοῦ. Οἱ σπόροι αὐτοὶ ἀπορροφοῦν πολὺ νερὸ καὶ ἐπιταχύνουν τὶς κινήσεις τῶν ἐντέρων. Ἡ ἐνέργειά τους εἶναι καθαρὰ μηχανική. Ἀποτελοῦν τὰ ἠπιώτερα καὶ πιὸ ἀβλαβῆ καθαρτικά.

Ὡρισμένα φυσικὰ καθαρτικὰ νερά, ποὺ περιέχουν θειϊκὸ νάτριο ἢ ἄλατα μαγνησίας εἶναι καλὰ γιὰ τοὺς δυσκοιλίους ποὺ πάσχουν ἀπὸ τὸ σηκώτι τους καὶ ποὺ γιὰ τὸ λόγο αὐτὸ νωχελεύουν δύσκολα. Δὲν πρέπει, ὅμως, νὰ κάνετε κατάχρησι σ' αὐτά.

Εἶναι πολὺ κακή, ἐξ ἄλλου, ἡ συνήθεια ποὺ ἔχουν πολλοὶ ἀσθενεῖς νὰ χρησιμοποιοῦν ὑπόθετα. Τὰ ὑπόθετα εἶναι τὸ ἴδιο βλαβερὰ ὅπως τὸ καθαρτικὰ ἢ τὰ κλύσματα. Ἔχουν ἄμεσα ἀποτελέσματα, ἀλλὰ προκαλοῦν συμφορήσεις τῶν βλεννογόνων τῶν ἐντέρων, χειροτερεύουν τὶς αἱμορροΐδες καὶ ἡ παρατεινομένη χρῆσι τους ἀτονεῖ τὰ ἔντερα, ποὺ δὲν εἶναι πιὰ σὲ θέσι ν' ἀποβάλουν τὸ περιεχόμενό τους.

Δὲν εἶναι ἐπίσης ἀξιοσύστατα τὰ συχνὰ κλύσματα, ποὺ περιέχουν χονδρὸ ἁλάτι, σαπουνὶ ἢ γλυκερίνη. Ἡ κατάχρησί τους διαστέλλει τὰ τοιχώματα τῶν ἐντέρων, φθείρει τὴν ἀντοχή τους καὶ καταστρέφει τὴν ἐλαστικότητά τους. Μποροῦν ἐπίσης νὰ προκαλέσουν φλογώσεις τῶν νεφρῶν, μὲ ὅλα τὰ δυσάρεστα ἀποτελέσματά της.

Τὰ κλύσματα μὲ σαπούνι πρέπει ἰδίως ν' ἀποφεύγωνται στὰ βρέφη. Σὲ πολλὲς περιπτώσεις μπορεῖ νὰ προκαλέσουν ἀκόμη καὶ ἀκαριαῖο θάνατο.

Λιγώτερο ἐρεθιστικὰ καὶ προτιμώτερα ἀπὸ πολλῶν ἀπόψεων εἶνε τὰ κλύσματα μὲ λίγο λάδι. Διευκολύνουν τὴν ἀποβολὴ τῶν περιττωμάτων, χωρὶς νὰ ἔχουν δυσάρεστη ἐπίδρασι στὸν ἐντερικὸ σωλῆνα.

✪✪

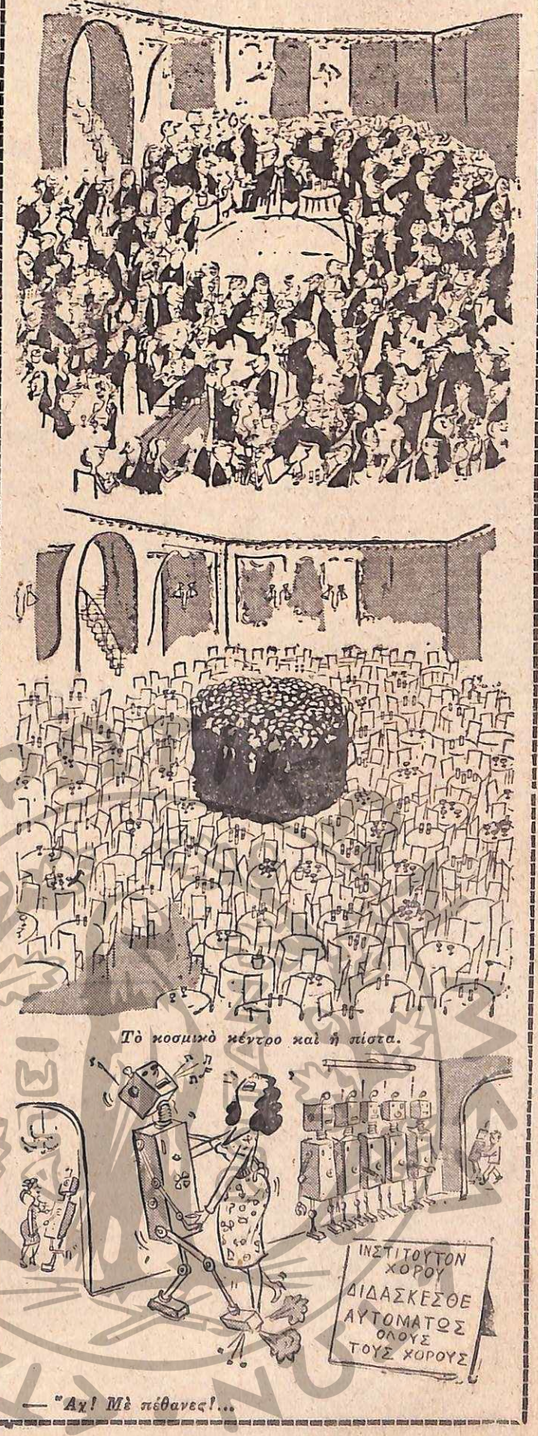
Ἐγχειρήσεις γιὰ τὴν ἀποπληξία

Σὲ ἀποπληξίες ποὺ ἔχουν τὴν προέλευσί τους ἔξω ἀπ' τὸν ἐγκέφαλο, ὠφελεῖ συχνὰ ἡ χειρουργικὴ ἐπέμβασι. Πράγματι, ἔχει διαπιστωθῇ ὅτι, στὰ 25% τῶν περιπτώσεων, ἡ ἀποπληξία ὀφείλεται σὲ στέρησι τοῦ ἐγκεφάλου ἀπὸ αἷμα, ἐξ αἰτίας ἑνὸς θρόμβου ποὺ ἔφραξε τὰ αἱμοφόρα ἀγγεῖα στὰ σημεῖα εἰσόδου τους στὸν ἐγκέφαλο. Μὲ μιὰ κατάλληλη λοιπὸν ἐγχείρησι, μπορεῖ τότε ν' ἀποκατασταθῇ ἡ κυκλοφορία, ὅσο εἶναι ἀκόμη καιρός. Ὁ χειρουργὸς φθάνει ὡς τὸ θρόμβο, ἀπὸ μιὰ τομὴ ἀνοιγμένη στὸ αἱμοφόρο ἀγγεῖο στὸν τράχηλο.

Τηλέφωνο χωρὶς μικρόβια

Ἐπινοήθηκε ἕνας νέος τύπος τηλεφώνου, ποὺ τὸ μικρόφωνό του ἀποστειρώνεται μέσα σὲ λίγα δευτερόλεπτα ἀφοῦ ξανατοποθετηθῇ στὴ θέσι του, μετὰ τὴ χρησιμοποίησί του. Ἡ ἀποστείρωσι αὐτὴ γίνεται μὲ μιὰ εἰδικὴ λυχνία, ποὺ οἱ ὑπεριώδεις ἀκτίνες της καταστρέφουν ὅλα τὰ μικρόβια, τοὺς ἰοὺς καὶ τοὺς μύκητες.

Γελιοθεραπεία

Τὸ κοσμικὸ κέντρο καὶ ἡ πίστα.

— *"Ἀχ! Μὲ πέθανες!..*

ΜΕ ΤΑ ΧΕΙΛΗ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

Ο ἀβλακός ΚΑΙ Η ΦΑΣΟΛΑΔΑ

(Ἡ γωνιὰ ἑνὸς εὐθυμου ἀποκρηάτικου κέντρου. Ἐκεῖνος καὶ Ἐκείνη προσπαθοῦν νὰ κάνουνε κέφι, ξεχνώντας ὅτι τὸ τάμπλ ντ' ὅτ κάνει ἑκατὸν πενῆντα δραχμὲς τὸ ἄτομο καὶ ἡ μπουκάλα τὸ κρασὶ ἑξῆντα!...)

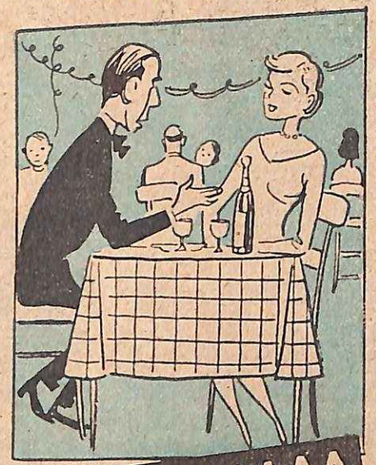
ΕΚΕΙΝΟΣ: (ρίχνοντας λίγο κρασὶ στὸ ποτῆρι της, σὰ νάναι ρευστὸ τιμαλφές...): Μπορεῖς ὅμως, νομίζω, νὰ μὴν κυττᾶς προκλητικὰ αὐτὸν ἐκεῖ τὸ νεαρό, ἀπέναντι...

ΕΚΕΙΝΗ (ρουφάει τὸ κρασί, μὲ ὅλο τὸ σεβασμό, ποὺ τοῦ ὀφείλεται): Δὲν ἐννοεῖς, τέλος πάντων, νὰ πάψῃς τὰ ἴδια καὶ τὰ ἴδια, οὔτε ἀπόψε ποὺ εἶναι Καρναβάλι;...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ἀπόψε, δηλαδή, ποὺ εἶναι Καρναβάλι, πρέπει νὰ κάνω στραβὰ μάτια;... Νὰ φορέσω τὴ μάσκα τῆς ἀδιαφορίας καὶ νὰ γίνω μασκαρᾶς τῶν σκυλιῶν — καὶ ὄχι τῆς Ἀποκριάς;...

ΕΚΕΙΝΗ: Μὲ ποιὸν τρόπο, παρακαλῶ, εἶναι δυνατὸ νὰ γίνῃς τῶν σκυλιῶν μασκαρᾶς;...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μὲ τὸν τρόπο τῆς ἀνοχῆς, ποὺ δημιουργεῖ τὴν ἐξαχρείωσι τῆς γυναίκας καὶ τὸν παχυδερμισμὸ τοῦ ἄντρα!...

ΕΚΕΙΝΗ: Α... Κι' ἐσὺ ἔχεις ἐνδιαφέρον γιὰ μένα;...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Δὲν τὸ ξέρεις; Δὲν τὸ βλέπεις;...

ΕΚΕΙΝΗ (ξεσπάει): Ξέρω καὶ βλέπω, ὅτι μοῦ ἔγινες στενὸς κορσές! Παντοῦ καὶ πάντα φαντάζεσαι, ὅτι μὲ τριγυρίζουν ἀνθρωποφάγοι, ἕτοιμοι νὰ μὲ φάνε! Ὅταν βγαίνουμε μαζί — καὶ βγαίνουμε μόνο μαζί!... — ἀγριοκυττᾶς ὅλον τὸν κόσμο ποὺ θὰ διασταυρώσουμε, ἕτοιμος νὰ ἁρπαχτῇς μὲ τὸ σύμπαν γιὰ μιὰ ὑποψία ματιᾶς, γιὰ μιὰ ὑπόνοια χαμόγελου!... «Ποιὸν κύτταξες;... Ποιὸς σὲ κύτταξε;...», μὲ ρωτᾶς διαρκῶς. Ἂν τηλεφωνήσῃς στὸ σπίτι καὶ βρῇς τὸ τηλέφωνο νὰ βουΐζῃ — ἀκόμα καὶ ἀπό... ἐμπλοκή! — τρέχεις ἀμέσως γιὰ νὰ μὲ ρωτήσῃς, ἀγριεμένος: «Σὲ ποιὸν τηλεφωνοῦσες;...». Ἄντε νὰ σοῦ βγάλω ἀπὸ τὸ μυαλό, ὅτι δὲν τηλεφωνοῦσα κι' ὅτι αὐτὸς ποὺ μιλοῦσα μαζί του δὲν ἦταν ὁ φίλος μου!... Πρέπει νὰ ξέρῃς, ὅτι ἡ ζωή μου ἔχει γίνει κόλαση!

ΕΚΕΙΝΟΣ (πειστικά): Ἔχει γίνει παράδεισος!

ΕΚΕΙΝΗ (εἰρωνικά): Ἔλα!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μάλιστα... Ζῆς μέσα στὸ ἦπιο κλῖμα τοῦ συζυγικοῦ ἐνδιαφέροντος, ὅπως ἕνα λουλούδι τοῦ θερμοκηπίου τῆς ζωῆς... Καὶ αὐτὸ εἶναι, πίστεψέ με, ἐξαίρεσις: Οἱ σύζυγοι δὲ διακρίνονται γιὰ τὸ φανατισμὸ τῶν αἰσθημάτων τους ποὺ ἡ διάρκειά τους δὲν περνάει τὶς πιὸ πολλὲς φορὲς τὸ μῆνα τοῦ μέλιτος. Μετὰ ἀπὸ τὴν κατανάλωσι τῶν αἰσθηματικῶν ζαχαρωτῶν τῆς πρώτης ἐποχῆς, ἡ καυτὴ λάβα κρυώνει, ὁ Ἰσημερινὸς μεταβάλλεται σὲ Πόλο! Ἀπὸ ἐκεῖ καὶ πέρα, ἔχουμε τοὺς συζύγους τῆς «λογικῆς τρυφερότητος». Αὐτὴ ἀδιαφορεῖ, αὐτὸς δὲ δίνει φράγκο... Πῶς εἶναι δυνατὸ νὰ φαντασθοῦν, ὅτι μιὰ ἄλλη ἢ ἕνας ἄλλος μποροῦνε νὰ τρυπώσουνε στὸ ἀδιαπέραστο σινικὸ τεῖχος τοῦ συζυγικοῦ βίου τους;... Καὶ ὅμως: Πολλὲς φορὲς τὸ τεῖχος αὐτὸ παθαίνει ρωγμὲς — κάποτε κι' ἀπὸ μέσα... — ποὺ μειώνουν τὴν ἀντοχή του... Καί, ὅταν ἀκολουθήσῃ κατάρρευσι, ὑπάρχουνε περιπτώσεις, ποὺ οἱ ὑπαίτιοι ζητᾶνε κι' εὐθύνες ἀπὸ πάνω! Αὐτὸ ὅμως εἶναι ἄλλο ζήτημα... Ἐκεῖνο ποὺ προέχει νὰ ὑπογραμμίσω εἶναι τὸ ὅτι τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ ἑνὸς ἀπὸ τοὺς συζύγους γιὰ τὸν ἄλλο, τὸ ἐνδιαφέρον ποὺ συνεχίζεται καὶ παρατείνεται καὶ μετὰ τὸ γάμο, πρέπει νὰ κάνῃ αὐτὸν ποὺ ἀγκαλιάζει περήφανο — κι' ὄχι νὰ τὸν ἐνοχλῇ! Γιατί, ἴσως μπορεῖ νὰ εἶναι ἐνοχλητικὸ στὶς ἐκδηλώσεις του, εἶναι ὅμως καὶ ἀναμφίβολα τιμητικὸ στὴν αἰτιολ' α του: Καὶ αὐτὴ εἶναι ὁ ἔρως — ὁ συζυγικὸς ἔρως, ποὺ ἐξακολουθεῖ νὰ ὑπάρχῃ καὶ μέσα στὴ συζυγικὴ ρουτίνα, ἀγέραστος, αἰώνιος, ἀειθαλής...

ΕΚΕΙΝΗ: Βάλε μου, σὲ παρακαλῶ, λίγο κρασί, γιὰ νὰ πάω κάτω αὐτὸ τὸ «ἀειθαλής»! (Ἐκείνος τῆς βάζει μερικὰ... καράτια ἀπὸ ρευστὸ μποτιλιαρισμένο χρυσάφι). Καὶ σαν τέτοια, μένει ἀνεξέλεγκτη καὶ σκοτεινή... Τῆς γυναίκας ὅμως ἡ ζωὴ εἶναι φῶς-φανάρι μπροστὰ στὰ ἐρευνητικὰ μάτια, τὰ αὐθάδη καὶ ἀδιάκριτα, τοῦ ἄντρα ἱεροεξεταστή! Ὄχι! Δὲν παραδέχομαι, ὅτι ἀγαπάει τὴ γυναίκα του ὁ ἄντρας ποὺ τὴν καταπελζει: φοβᾶται μὴν καταπατήσῃ κάποιος ἄλλος τὰ οἰκόπεδά του καὶ τρυγήσῃ κανένα τσαμπὶ ἀπὸ τὸ ἰδιόκτητο ἀμπέλι του... Ἀπὸ κεῖ πηγάζει ὁ ἔλεγχος κι' ἡ ζήλεια: Ἀπὸ τὸν ἐγωϊσμὸ κι' ὄχι ἀπὸ τὴν ἀγάπη...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ὄχι δά! Ἀμφισβητεῖς τὴν ἀγάπη μου;... (Γιὰ νὰ τὴν πείσῃ, σπαταλάει ἀκόμα μερικὲς σταγόνες πολύτιμου κρασιοῦ στὸ ποτῆρι της...).

ΕΚΕΙΝΗ (πίνει τὸ κρασί, μένει ὅμως ἀμετάπειστη): Εἶμαι σίγουρη γιὰ τὸν ἐγωϊσμό σου!... Μὲ θὲς μόνο δική σου,— ἀποκλειστικὴ ἰδιοκτησία σου!... Ἀφίνει ἕνας ἰδιοκτήτης σπιτιοῦ ἕναν ξένο νὰ τοῦ πάρῃ μιὰ πόρτα ἢ ἕνα παράθυρο;... Ἔτσι εἶσαι κι' ἐσύ: Αὐστηρὸς ἰδιοκτήτης — καὶ τίποτ' ἄλλο...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Εἶναι πολὺ δυσάρεστο, ὅτι κατεβάζεις τόσο χαμηλὰ τὰ αἰσθήματά μου —πιὸ πολὺ μάλιστα: τὰ πλαστογραφεῖς, τὰ ἐξευτελίζεις!

ΕΚΕΙΝΗ: Μεγάλα λόγια...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ἔλα νὰ χορέψουμε...

ΕΚΕΙΝΗ: Οἱ δυό μας;...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ἀλλά: Τί; Ἤθελες νὰ χορέψουμε οἱ τρεῖς μας;...

ΕΚΕΙΝΗ (πνίγει μιὰ γκριμάτσα δυσαρεσκείας): Ὄχι... Ἀλλά... μιὰ ἀλλαγὴ δὲ θὰ ἔβλαπτε!...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ἀλλαγὴ στὸν καβαλλιέρο;...

ΕΚΕΙΝΗ: Μὴ θυμώνῃς... Μιλάω γιὰ ἀλλαγὴ μόνο ἐπιφανειακή... Ἡ βάσι εἶσαι καὶ μένεις ἐσύ!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Τότε τί χρειάζονται οἱ ἄλλοι;...

ΕΚΕΙΝΗ: Γιὰ νὰ διώχνουμε τὴν πλήξι τῆς ὁμοιομορφίας...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Α! Ὥστε ἐγὼ εἶμαι πληκτικός;...

ΕΚΕΙΝΗ: Πόσο βιάζεσαι νὰ βγάλῃς συμπεράσματα δυσάρεστα καὶ προσβλητικὰ γιὰ σένα!...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μὰ ἔτσι δὲν εἶπες, ὅτι ψάχνεις νὰ βρῇς ἕναν τρίτο, ποὺ νὰ διώξῃ τὴν πλήξι ποὺ σοῦ προκαλῶ ἐγώ;...

ΕΚΕΙΝΗ: Τὴν πλήξι τῆς ὁμοιομορφίας... Κάθε πρᾶγμα συνηθίζεται — ἀκόμα κι' ὁ ἀστακός, καὶ τὸ μαῦρο χαβιάρι... Χρειάζεται, λοιπόν, καμμιὰ φασολάδα ποῦ καὶ πού, γιὰ νὰ κόβῃ τὴν ὁμοιομορφία τῶν διαλεχτῶν φαγιῶν, ποὺ φέρνει μοιραία πλῆξι!...

ΕΚΕΙΝΟΣ (φιλύποπτα): Α... Κατάλαβα: Ψάχνεις, σὰ νὰ λέμε, κι' ἐσὺ γιὰ τὴ φασολάδα σου!...

ΕΚΕΙΝΗ (γελάει): Τί κουτὸς ποὺ εἶσαι! Τί ἀδιόρθωτα κουτός!...

ΕΚΕΙΝΟΣ (ἀρχίζει νὰ σιγοβράζῃ): Μόνο κουτός;... Ἠλίθιος!

ΕΚΕΙΝΗ: Ἔλα... Μὴν ἀρχίζῃς πάλι τὴ γκρίνια ἀποκρηάτικα... Δὲν πληρώνουμε τόσα λεφτὰ ἀποκρηάτικα, γιὰ νὰ χαλάσουμε τὸ κέφι μας...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μά, ἂν πρόκειται νὰ θὲς τρίτους καὶ τέταρτους, εἶναι φυσικὸ τὸ κέφι μας νὰ χαλάσῃ... Ἴσως, μάλιστα, γίνῃ καὶ τίποτε χειρότερο—ἴσως ν' ἁρπαχτοῦμε μαλλιὰ μὲ μαλλιά!

ΕΚΕΙΝΗ (μὲ κωμικὸ φόβο): Ὄχι .. Ὄχι..; Ἰδίως γιατὶ θὰ εἶμαι ἐγὼ ἡ χαμένη — ποὺ ἔχω πολλὰ μαλλιὰ — κι' ἐσὺ ὁ κεδεμένος — ποὺ δὲν ἔχεις καθόλου!

ΕΚΕΙΝΟΣ (κοχλάζει): Νά τώρα, ποὺ μὲ λὲς καὶ γέρο!

ΕΚΕΙΝΗ: Ἀκουσες τέτοια λέξι ἀπὸ τὰ στόμα μου;...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ἀφοῦ εἶπες ὅτι δὲν ἔχω μαλλιά;... Ὅποιος δὲν ἔχει μαλλιά, εἶναι φαλακρός, κι' ὅποιος εἶναι φαλακρός, εἶναι γέρος!

ΕΚΕΙΝΗ: Μὲ συγχωρεῖς... Ὑπάρχουνε καὶ νέοι φαλακροί...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Α, ἔτσι... Κι' ἐγὼ εἶμαι ἀπὸ τοὺς νέους φαλακρούς;...

ΕΚΕΙΝΗ: Τοὺς ἐφηβους!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ἡ καλοσύνη σου...

ΕΚΕΙΝΗ: Ἔλα, πιὸ καλά, νὰ χορέψουμε...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Δὲ θὰ σὲ πλήξῃ αὐτό;... Δὲ θὰ προτιμούσες τή... φασολάδα;...

ΕΚΕΙΝΗ: Δηλαδή;...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Νά, αὐτὸν τὸ νεαρό, ἀπέναντι...

ΕΚΕΙΝΗ (τὸν ἀγκαλιάζει): Ὄχι. Προτιμῶ τὸν ἀστακό! (Χορεύουνε. Ἐκείνη παραδίνεται ἡδονικὰ στὴν ἀγκαλιά του, ἐνῶ κυττάει, ἀκόμα πιὸ ἡδονικά, τὸν ἄλλο...).

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

Για τον Έρωτα

★ Ἡ εὐκαιρία δημιουργεῖ τοὺς ψεύτικους ἐραστές.

Ἀμπὲλ Μπονάρ

★ Στὸν ἔρωτα δὲν πετυχαίνουν ἐκεῖνοι ποὺ δὲν πιστεύουν τὶς γυναῖκες τόσο περίεργες, ὅσο πραγματικὰ εἶναι.

Ἀρσὲν Οὐσσαί

★ Μπορεῖ ν' ἀγαπᾶη κανείς, χωρὶς νὰ τὸ ξέρῃ.

Ρενὲ Μπουαλέβ

★ Ὁ ἔρως εἶναι χωρὶς ἀμφιβολία ἰσχυρότερος ἀπὸ τὸν πλοῦτο, ἔχει, ὅμως, ἀνάγκη ἀπὸ τὴ συνδρομή του.

Μαρσὲλ Πρεβῶ

★ Ἡ φτώχεια καὶ μόνη της εἶναι βαρειὰ ἀρρώστεια. Ὅταν, ὅμως, βάλῃς κοντά της καὶ τὸν ἔρωτα, τότε γίνεσαι δυὸ φορὲς ἄρρωστος.

Μένανδρος

★ Κανένας πλοῦτος δὲν ἀρκεῖ, γιὰ νὰ ἱκανοποιήσῃ τὶς ἐπιθυμίες τῆς γυναίκας, ἔστω κι' ἂν τρέχῃ ἀπὸ ποτάμια.

Μέγας Βασίλειος

★ Τὰ ἐρωτικὰ λόγια μοιάζουν μὲ τὶς χάντρες τοῦ κομπολογιοῦ. Ἂν ἡ πρώτη ξεφύγῃ, γλυστροῦν κι' ἄλες οἱ ἄλλες.

Ἰαπωνικὴ παροιμία

ΟΜΟΡΦΗ ἀπ' τό κεφάλι ὡς τά πόδια!...

Πῶς θὰ φτιάξετε τὸ μορφολογικὸ πορτραῖτο σας

Οἱ γυναῖκες ἔχουν τὴν τάση νὰ ἐντοπίζουν τὴν ὁμορφιά τους σ' αὐτὸ ἢ ἐκεῖνο τὸ σημεῖο. Τὸ ὅτι ἡ ὁμορφιά τους βρίσκεται περισσότερο στὸ σύνολο παρὰ στὶς λεπτομέρειες, εἶναι ἀνίκανες νὰ τὸ καταλάβουν. Καὶ γι' αὐτὸ τὶς βλέπει κανεὶς νὰ χάνουν ὧρες ὁλόκληρες μπροστὰ στὸν καθρέφτη τους, γιὰ νὰ διορθώσουν τὰ φρύδια τους, ἐνῶ παραμελοῦν πολλὰ ἄλλα μέρη τοῦ σώματός τους, ποὺ ἔχουν, ὡστόσο, μεγαλύτερη σημασία.

Δύο εἶναι τὰ σημεῖα, ποὺ πρέπει νὰ προσέξουμε γιὰ νὰ ἐκτιμήσουμε τὴν αἰσθητικὴ ἀξία τοῦ γυναικείου σώματος: πρῶτον, τὶς ἀναλογίες τῶν διαφόρων μερῶν του μεταξύ τους καὶ δεύτερο τὸ σχῆμά τους.

Ἂς μιλήσουμε πρῶτα γιὰ τὶς ἀναλογίες.

Οἱ ἀναλογίες, δυστυχῶς, δὲν εἶναι εὔκολο νὰ τροποποιηθοῦν. Ἀλλ' ἡ γλώσσα τους μᾶς ἐπιτρέπει νὰ ξεχωρίσουμε τὰ τυχὸν ἐλαττώματα ἀρχιτεκτονικῆς, ποὺ παρουσιάζει ἕνα γυναικεῖο σῶμα, καὶ μᾶς δίνει τὴν εὐχέρεια νὰ προσπαθήσουμε νὰ τὰ κρύψουμε ἢ, τούλάχιστο, νὰ τὰ κάνουμε λιγώτερο ἐμφανῆ.

1ον. Ἀνάστημα.

Μιὰ γυναῖκα μπορεῖ νὰ εἶναι ὁμορφη μ' ὁποιοδήποτε ἀνάστημα, ἀρκεῖ τὰ διάφορα μέρη τοῦ σώματος νὰ βρίσκωνται σὲ ἀναλογία μ' αὐτό. Μιὰ γυναῖκα, πάντως, ποὺ ἔχει ἀνάστημα κάτω ἀπὸ 1μ.50 εἶναι ἀναμφισβήτητα πολὺ κοντή, ἐνῶ μιὰ ἄλλη, ποὺ ξεπερνάει τὸ 1μ85 θὰ τὴν χαρακτηρίσουμε ὡς πολὺ ψηλή. Τὸ πιὸ πλεονεκτικὸ ἀνάστημα γιὰ τὴ γυναῖκα, ἐκεῖνο, δηλαδή, ποὺ δείχνει πιὸ καλὰ τὴν ὁμορφιά της, εἶναι τὸ περιλαμβανόμενο μεταξὺ 1μ65 καὶ 1μ75.

2. Συγκριτικὴ μελέτη τοῦ κορμοῦ καὶ τῶν κάτω ἄκρων.

Στὴν ὀρθία στάσι, τὸ μέσο τοῦ σώματος, ποὺ ἀντιστοιχεῖ στὸ μέσο τοῦ ἀναστήματος, πρέπει νὰ βρίσκεται στὸ ὕψος (ἢ περίπου) τῶν ἀκολούθων τριῶν σημείων: τοῦ ἀκροτάτου κατωτάτου (νοητοῦ) σημείου τοῦ θώρακος, τοῦ ἀνωτέρου μέρους τῆς ἀρθρώσεως τῆς λεκάνης ἢ τῆς ἀρχῆς τῆς καμπύλης τῶν γλουτῶν. Μποροῦμε νὰ τοποθετήσουμε αὐτὸ τὸ σημεῖο στὴν περιοχὴ τοῦ ὀμφαλοῦ.

Ὅταν τὸ μέσο τοῦ σώματος βρίσκεται στὰ τέσσερα αὐτὰ σημεῖα, ἢ δὲν ἀπέχη ἀπ' αὐτὰ περισσότερο ἀπὸ δύο ἑκατοστά, πρὸς τὰ πάνω ἢ πρὸς τὰ κάτω, μποροῦμε νὰ ποῦμε, ὅτι ὑπάρχει ἁρμονία ἀναλογιῶν μεταξὺ τοῦ κορμοῦ καὶ τῶν κάτω ἄκρων.

Ὅταν τὸ μέσο τοῦ σώματος βρίσκεται σὲ ἀπόστασι μεγαλύτερη ἀπὸ δυὸ ἑκατοστά, πρὸς τὰ κάτω ἀπ' αὐτὰ τὰ σημεῖα, τὰ κάτω ἄκρα εἶναι κοντὰ καὶ ὁ κορμὸς μακρός. Ἂν, ἀντίθετα, βρίσκεται σὲ ἀπόστασι μεγαλύτερη ἀπὸ δυὸ ἑκατοστά, πρὸς τὰ πάνω, ὁ κορμὸς εἶναι κοντὸς καὶ τὰ κάτω ἄκρα μακρά.

Σὲ μιὰ γυναῖκα, τὰ πολὺ κοντὰ κάτω ἄκρα ἀποτελοῦν μεγαλύτερο ἐλάττωμα παρ' ὅ,τι τὰ πολὺ μακρά.

Οἱ γυναῖκες, ποὺ ἡ λεκάνη τους βρίσκεται χαμηλὰ καὶ ποὺ τὰ κάτω ἄκρα τους εἶναι κοντά, ἔχουν ἄσχημο βάδισμα. Ὅταν κάθωνται, μποροῦν νὰ φαίνωνται ψηλὲς ἢ μετρίου ἀναστήματος, λόγῳ τοῦ ὑπερβολικοῦ μήκους τοῦ κορμοῦ τους.

Ἡ εὐρύτης τῆς λεκάνης τροποποιεῖ τὴν ὄψι τῶν κάτω ἄκρων καὶ μᾶς ξεγελάει ὡς πρὸς τὸ ἀληθινὸ μῆκος τους. Μιὰ στενὴ λεκάνη π. χ. θὰ κάμῃ τὰ κάτω ἄκρα νὰ φαίνωνται μακρύτερα, ἐνῶ μιὰ πλατειὰ λεκάνη θὰ τὰ δείξῃ πιὸ κοντά.

3. Εὐρύτης τοῦ στήθους.

Ἡ εὐρύτης τοῦ στήθους καθορίζεται ἀπὸ τὴν ἀπόστασι σὲ εὐθεῖα γραμμὴ τῶν ἐξωτερικῶν ἄκρων τῶν βραχιόνων, στὸ ὕψος τῶν δελτοειδῶν μυῶν (μὲ τὰ νέρια κατεβασμένα κατὰ μῆκος τοῦ σώματος). Ἡ εὐρύτης τοῦ στήθους δὲν εἶναι, λοιπόν, ἡ ἀπόστασι μεταξὺ τῶν δύο ἀκραίων σημείων τοῦ κορμοῦ, στὸ ἀνώτερο μέρος του. Ἡ ἐντύπωσί μας προσδιορίζεται ἐπίσης καὶ ἀπὸ τοὺς βραχίονες.

Γιὰ νὰ βρίσκεται σὲ ἁρμονία μὲ τὸ ὑπόλοιπο σῶμα ἡ ἀπόστασι αὐτὴ πρέπει ν' ἀντιστοιχῇ στὰ 24—25% τοῦ ἀναστήματος. Γιὰ ἕνα ἀνάστημα 1μ65, ἡ γραμμὴ τοῦ στήθους πρέπει νὰ κυμαίνεται μεταξὺ 0μ396 καὶ 0μ412. Κάτω ἀπ' αὐτοὺς τοὺς ἀριθμούς, τὸ στῆθος εἶναι στενό. Πάνω ἀπ' αὐτούς, εἶναι εὐρύ. Ὅσο παχαίνουν οἱ βραχίονες, τόσο εὐρύτερο γίνεται τὸ στῆθος μιᾶς γυναίκας.

4. Εὐρύτης τῆς λεκάνης.

Ἡ εὐρύτης τῆς λεκάνης καθορίζεται ἀπὸ τὴν ἀπόστασι σὲ εὐθεῖα γραμμὴ μεταξὺ τῶν ἐξωτερικῶν ἄκρων τῶν ἰσχίων.

Γιὰ νὰ βρίσκεται σὲ ἁρμονία μὲ τὸ ὑπόλοιπο σῶμα, τὸ πλάτος τῆς λεκάνης πρέπει ν' ἀντιστοιχῇ στὰ 20—21% τοῦ ἀναστήματος καὶ στὰ 16% τῆς γραμμῆς τοῦ στήθους (ὅπως τὴν προσδιωρίσαμε ἀνωτέρω). Σ' ἕνα ἀνάστημα 1μ65 π. χ. ἡ λεκάνη πρέπει νὰ ἔχη πλάτος 0μ331—0μ346. Κάτω ἀπ' αὐτὰ τὰ μέτρα, ἡ λεκάνη εἶναι στενή. Ὅταν νὰ ξεπερνάη, εἶναι πλατειά. Ὅταν ἡ λεκάνη εἶναι πολὺ πλατειὰ σχετικὰ μὲ τὸ στῆθος, τὰ χέρια δὲ μποροῦν νὰ πέσουν κανονικὰ κατὰ μῆκος τοῦ σώματος, γιατὶ ἐνοχλοῦνται ἀπὸ τὰ ἰσχία.

5. Πάχος τοῦ θώρακος.

Στὴν ὀρθία στάσι, ὅταν ἡ διάπλασι τοῦ θώρακος εἶναι κανονική, ἡ γραμμὴ τοῦ στέρνου ἀπὸ τὴ βάσι τοῦ λαιμοῦ σχηματίζει γωνία 45 μοιρῶν μὲ τὴ νοητὴ κάθετο τοῦ σώματος. Ὅταν ἡ γραμμὴ αὐτὴ πλησιάζῃ στὴν κάθετο, τὸ στῆθος εἶναι ἀνύπαρκτο. Ὅταν ξεπερνάη τὶς 45ο τὸ στῆθος εἶναι μεγάλο. Καὶ στὶς δυὸ περιπτώσεις, μιλᾶμε γιὰ ἀντιαισθητικὸ στῆθος.

6. Μῆκος τῶν ἄνω ἄκρων.

Στηρίξετε τὴν πλάτη σας σ' ἕναν τοῖχο καὶ τεντῶστε τὰ χέρια σας στὰ πλάγια. Ἡ ἀπόστασι μεταξὺ τοῦ ἄκρου τῶν δακτύλων τοῦ δεξιοῦ χεριοῦ καὶ ἐκείνου τῶν δακτύλων τοῦ ἀριστεροῦ χεριοῦ, πρέπει νὰ εἶναι ἴση πρὸς τὸ ἀνάστημά σας ἢ νὰ μὴν τὸ περνάη περισσότερο ἀπὸ δύο ἑκατοστά. Ἂν τὸ ξεπερνάη, τὰ χέρια εἶναι μεγάλα. Ἂν εἶναι μικρότερη, τότε τὰ χέρια εἶναι μικρά.

Ὅταν τὰ χέρια βρίσκωνται κατὰ μῆκος τοῦ σώματος, τὸ ἄκρον τῶν δακτύλων πρέπει νὰ φθάνη στὸ ἥμισυ τοῦ ὕψους τῶν μηρῶν ἢ νὰ μὴν τὸ ξεπερνάη περισσότερο ἀπὸ δύο ἑκατοστά. Ὅταν δὲ φθάνη σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο, τὰ χέρια εἶναι κοντά. Ὅταν τὸ ξεπερνάη, τὰ χέρια εἶναι μακρά.

7. Μῆκος τοῦ μηροῦ καὶ τῆς κνήμης.— Θέσις τοῦ γόνατος.

Τὸ γόνατο πρέπει νὰ βρίσκεται στὸ μέσο τοῦ συνολικοῦ μήκους τοῦ ποδιοῦ, ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τῶν μηρῶν μέχρι τῶν ἀστραγάλων. Αὐτὸ σημαίνει, ὅτι τὸ μῆκος τῶν μηρῶν καὶ τῆς κνήμης πρέπει νὰ εἶναι τὸ ἴδιο.

Τὸ χαμηλὸ γόνατο (μηρὸς μακρύτερος ἀπὸ τὴν κνήμη) δείχνει μεγαλύτερες ἱκανότητες γιὰ τὸ τρέξιμο παρὰ γιὰ τὸ πήδημα. Τὸ ψηλὸ γόνατο (μηρὸς πιὸ κοντὸς ἀπὸ τὴν κνήμη) δείχνει, ἀντίθετα, μεγαλύτερες ἱκανότητες γιὰ τὸ πήδημα παρὰ γιὰ τὸ τρέξιμο.

Οἱ μακροὶ μηροὶ (σχετικὰ μὲ τὴν κνήμη) ἀποτελοῦν στὴ γυναῖκα μεγαλύτερο ἐλάττωμα ἀπὸ τοὺς κοντούς.

8. Ὕψος (ἢ μῆκος) τοῦ λαιμοῦ.

Τὸ ὕψος ἢ τὸ μῆκος τοῦ λαιμοῦ δὲν ἐξαρτᾶται μόνον ἀπὸ τὸ μῆκος τῶν τραχηλικῶν σπονδύλων, ποὺ περιλαμβάνονται μεταξὺ τῆς βάσεως τοῦ κρανίου καὶ τῶν πρώτων πλευρῶν, ἀλλ' ἐπίσης ἀπὸ τὴν ἀνάπτυξι τοῦ τραπεζοειδοῦς μυός, ποὺ σχηματίζει τὴν ὀπισθία βάσι του, καὶ ἀπὸ τὸ ὕψος τῶν ὤμων.

Ἕνας λαιμὸς πολὺ κοντὸς ἢ πολὺ ψηλὸς ἀποτελεῖ ἐλάττωμα. Οἱ πιὸ ἀντιαισθητικοὶ λαιμοὶ εἶναι οἱ κοντόχοντροι καὶ οἱ ψηλόλιγνοι. Ὅταν οἱ ὦμοι βρίσκωνται πολὺ ψηλά, ὁ λαιμὸς καταντάει ἀνύπαρκτος. Ὁ λαιμὸς τοῦ κύκνου προϋποθέτει ὤμους ἐλαφρὰ πεσμένους.

9. Συγκριτικὴ μελέτη χεριῶν καὶ ποδιῶν.— Ἀρθρώσεις.

Κατὰ γενικὸ κανόνα, τὸ μῆκος τοῦ πέλματος τοῦ ποδιοῦ πρέπει νὰ εἶναι ἴσο μὲ τὸν πῆχυ τοῦ χεριοῦ, ἀπὸ τὸν ἀγκῶνα ὡς τὸν καρπό. Τὸ χέρι πρέπει νὰ ἔχη τὸ μῆκος τοῦ προσώπου, ἀπὸ τὸ σαγόνι ὡς τὸ ἀνώτερο ἄκρο τοῦ μετώπου.

Οἱ ἀρθρώσεις στὴ γυναῖκα πρέπει νὰ εἶναι λεπτές. Οἱ χονδρὲς ἀρθρώσεις μπορεῖ νὰ καταστρέψουν καὶ τὶς καλύτερες ἀναλογίες.

10. Περίμετρος τοῦ στήθους.

Ἡ ἀνάπτυξι τῶν μυῶν πρέπει νὰ εἶναι ἀνάλογη μὲ καθένα ἀπὸ τὰ μέρη τοῦ σώματος καὶ μὲ τὸ σύνολό του. Ὅταν τὰ χέρια π. χ. παρουσιάζουν, ἀπὸ τὴν ἄποψι τοῦ πάχους, μεγαλύτερη ἀνάπτυξι ἀπὸ τὰ πόδια ἢ ἀντίστροφα, τὸ θέαμα εἶναι ἀντιαισθητικό.

Προκειμένου γιὰ τὸ στῆθος, ἡ περίμετρός του δὲν ἐξαρτᾶται μόνο ἀπὸ τὴν εὐρύτητα τῆς θωρακικῆς κοιλότητος ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὴν ἀνάπτυξι τῶν ραχιαίων, τραπεζοειδῶν καὶ στηθιαίων μυῶν. Ἡ περίμετρος, λοιπόν, μπορεῖ νὰ ἐπηρεασθῇ ἀπὸ τὸ πάχος ἢ τὴν ἀδυναμία τοῦ σώματος καὶ ἰδιαίτερα τοῦ ἀνωτέρου μέρους του, δηλαδὴ τοῦ θώρακος.

Ἡ περίμετρος τοῦ στήθους ὑπολογίζεται κατὰ τὴν εἴσοδο καὶ τὴν ἔξοδο τοῦ ἀέρος. Στὴν πρώτη περίπτωσι, πρέπει ν' ἀντιστοιχῇ στὰ 56% καὶ στὴ δεύτερη στὰ 52% τοῦ ὕψους. Ἡ περίμετρος τοῦ στήθους μιᾶς γυναίκας ὕψους 1μ65 πρέπει, λοιπόν, νὰ εἶναι 0μ924 κατὰ τὴν εἰσπνοὴ καὶ 0μ858 κατὰ τὴν ἐκπνοή.

11. Μέση.

Πρέπει ν' ἀντιστοιχῇ στὰ 38—40% τοῦ ὕψους τοῦ σώματος. Γιὰ μιὰ γυναῖκα π. χ. ὕψους 1μ65, πρέπει νὰ κυμαίνεται μεταξὺ 0μ627 καὶ 0μ66.

12. Λαιμός.

Θὰ μετρήσετε τὸ λεπτότερο μέρος του ποὺ βρίσκεται στὴ μέση περίπου. Πρέπει ν' ἀντιστοιχῇ στὸ 20—21,5% τοῦ ὕψους. Π. χ. γιὰ μιὰ γυναῖκα ὕψους 1μ65, ἡ περίμετρος τοῦ λαιμοῦ πρέπει νὰ κυμαίνεται μεταξὺ 0μ33 καὶ 0μ354.

13. Περίμετρος τοῦ βραχίονος.

Τὸ χέρι τεντωμένο: 18—19% τοῦ ὕψους.

Τὸ χέρι λυγισμένο: 20—21,5% τοῦ ὕψους.

Π. χ. γιὰ μιὰ γυναῖκα ὕψους 1μ65, ἡ περίμετρος τοῦ βραχίονος τεντωμένου πρέπει νὰ κυμαίνεται μεταξὺ 0μ1297—0μ313 καὶ λυγισμένου μεταξὺ 0μ33—0μ354.

14. Περίμετρος τοῦ πήχεος.

Πρέπει ν' ἀντιστοιχῇ στὰ 14—15% τοῦ ὕψους. Π. χ. σὲ μιὰ γυναῖκα ὕψους 1μ65 πρέπει νὰ κυμαίνεται μεταξὺ 0μ231 καὶ 0μ247.

15. Περίμετρος τοῦ μηροῦ.

Θὰ μετρήσετε τὸ πιὸ ὀγκῶδες μέρος, ποὺ βρίσκεται ἀμέσως ἐπειτα ἀπὸ τοὺς γλουτούς. Πρέπει ν' ἀντιστοιχῇ στὰ 31—33% τοῦ ὕψους. Π. χ. σὲ μιὰ γυναῖκα ὕψους 1μ65 πρέπει νὰ κυμαίνεται μεταξὺ 0μ51 καὶ 0μ544.

16. Περίμετρος τοῦ γαστροκνημίου.

Θὰ μετρήσετε τὸ πιὸ ὀγκῶδες μέρος. Πρέπει ν' ἀντιστοιχῇ στὰ 20—21,5 τοῦ ὕψους.

Π. χ. σὲ μιὰ γυναῖκα ὕψους 1μ65, ἡ περίμετρος τοῦ γαστροκνημίου πρέπει νὰ κυμαίνεται μεταξὺ 0μ33 καὶ 0μ354.

Ὅπως προκύπτει ἀπὸ τὰ ἀνωτέρω, ἡ περίμετρος τοῦ γαστροκνημίου, τοῦ λαιμοῦ καὶ τοῦ βραχίονος λυγισμένου, πρέπει νὰ εἶναι περίπου ἡ ἴδια, ν' ἀντιστοιχῇ, δηλαδή, στὰ 20—21,5% τοῦ ὕψους.

Ἂς ἔρθουμε τώρα στὸ σχῆμα, ποὺ προσδιορίζεται ἀπὸ τὴν ἰδιαίτερη διάπλασι τῶν μυῶν καθενὸς ἀπὸ τὰ μέρη τοῦ σώματος καὶ τοῦ συνόλου.

Οἱ γενικοὶ αἰσθητικοὶ κανόνες ὡς πρὸς τὴ διάπλασι τοῦ γυναικείου σώματος εἶναι οἱ ἀκόλουθοι:

α) Κάθε καμπυλότης εἶναι πλεονεκτική, κάθε εὐθεῖα εἶναι μειονεκτική.

β) Ἡ γωνιώδης διάπλασις εἶναι ἕνα σοβαρώτατο μειονέκτημα γιὰ τὴ γυναῖκα.

γ) Οἱ πιὸ ὡραῖες καμπύλες εἶναι ἐκεῖνες, ποὺ ἔχουν σχῆμα ἐλλείψεως.

δ) Ἡ συμμετρία, ὅταν εἶναι ἀπόλυτη, δίνει στὸ σῶμα ἀγαλματένια ἐμφάνισι.

ε) Ἡ ἔλλειψι συμμετρίας δίνει κάποτε ἕνα ἰδιαίτερο θέλγητρο.

στ) Οἱ αἰσθητικοὶ προτιμοῦν τὸν ὠοειδῆ (ὁδὰλ) τύπο. Ἀλλ' ὅλοι συμφωνοῦν, ὅτι ὁ τριγωνικὸς εἶναι περισσότερο ἐκφραστικός. Ὁ πρῶτος ἀντιπροσωπεύει τὸ στατικὸ ἰδεῶδες τῆς ὁμορφιᾶς. Ὁ δεύτερος τὸ δυναμικό.

ζ) Ὁ στρογγυλὸς καὶ ὁ τετράγωνος τύπος πρέπει νὰ βρίσκωνται σὲ ἀπόλυτη ἁρμονία μὲ τὸ ὑπόλοιπο σῶμα. Στοὺς δύο αὐτοὺς τύπους, κάθε παρέκκλισι ἀπὸ τὴν ἁρμονία δημιουργεῖ δυσάρεστη ἐντύπωσι.

η) Οἱ μικτοὶ τύποι — καὶ εἶναι οἱ περισσότεροι — συγχωροῦν τὶς μεγαλύτερες παρεκκλίσεις.

Στὸ τελευταῖο συνέδριο αἰσθητικῆς, ποὺ συνῆλθε στὴ Βιέννη καὶ στὸ ὁποῖο πῆραν μέρος φυσιολόγοι, γιατροί, αἰσθητικοί, γλύπτες, ζωγράφοι κλπ., ὁ δόκτωρ Ρομπέρ Μωρὲν ὑπέδειξε ἕναν πρωτότυπο τρόπο, ποὺ ἐπιτρέπει νὰ κατατάξουμε τὰ σώματα σὲ ἁρμονικὰ καὶ μὴ ἁρμονικά. Πρόκειται γιὰ ἕνα εἶδος μορφολογικοῦ πορτραίτου, ποὺ συντάσσεται ὡς ἑξῆς:

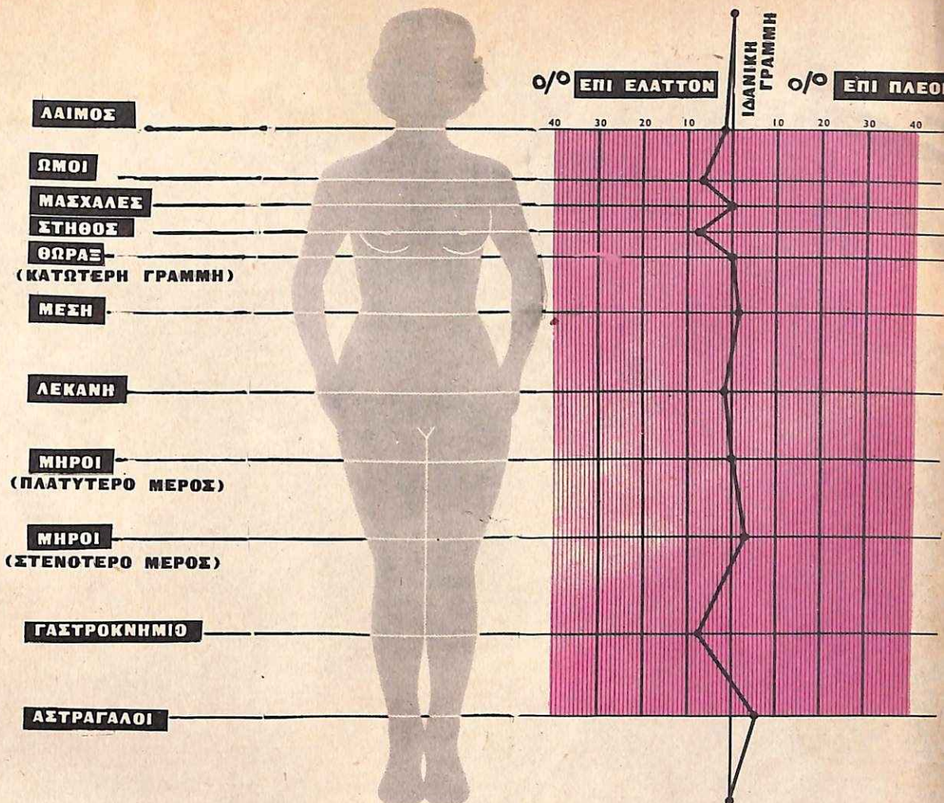
Χαράσσουμε μιὰ κάθετη γραμμή, ποὺ ἀντιστοιχεῖ στὰ ἰδανικὰ μέτρα τοῦ γυναικείου σώματος.

Εἶναι αὐτονόητο, ὅτι αὐτὰ τὰ ἰδανικὰ μέτρα ἐξαρτῶνται ἀπὸ τὴν ἡλικία, τὸ βάρος καὶ τὸ ἀνάστημα.

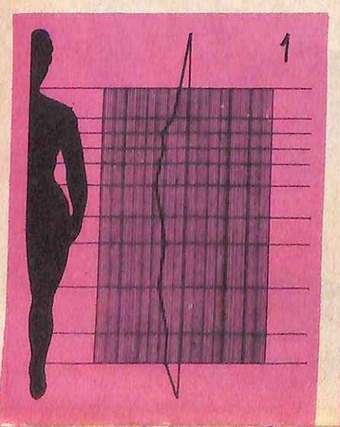
Μὲ βάσι αὐτὴ τὴν κάθετη γραμμή, χαράσσουμε δεύτερη, ποὺ ἀντιστοιχεῖ στὰ πραγματικὰ μέτρα τοῦ σώματος. Ὅπου ὑπάρχει σύμπτωσι μεταξὺ ἰδανικῶν καὶ πραγματικῶν μέτρων, οἱ δύο γραμμὲς συμπίπτουν. Στὶς ἐπὶ ἔλαττον παρεκκλίσεις, ἡ δεύτερη γραμμὴ λοξεύει πρὸς τὰ ἀριστερά. Στὶς ἐπὶ πλέον λοξεύει πρὸς τὰ δεξιά.

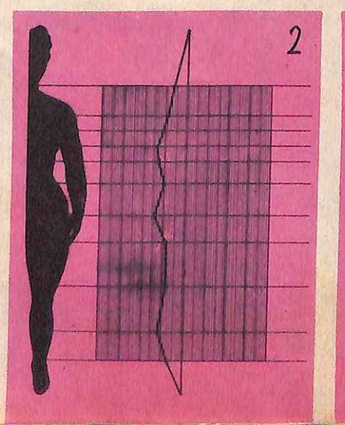
Δὲ μένει τώρα παρὰ νὰ συγκρίνουμε τὴ δεύτερη γραμμὴ μὲ τὴν πρώτη. Ἂν οἱ παρεκκλίσεις εἶναι μικρότερες ἀπὸ 10%, μποροῦμε νὰ χαρακτηρίσουμε ἕνα σῶμα ὡς ἁρμονικό. Ἂν ξεπερνοῦν τὰ 10%, τὸ σῶμα αὐτὸ δὲν εἶναι ἁρμονικό.

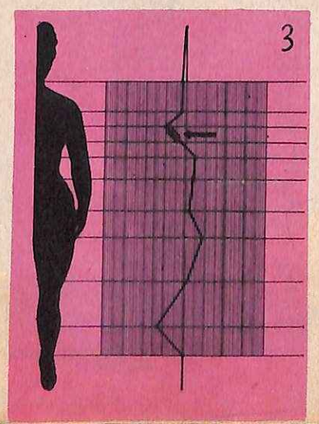
Κάθε γυναῖκα μπορεῖ νὰ κάμῃ αὐτὸ τὸ μορφολογικὸ πορτραῖτο τοῦ ἑαυτοῦ της. Θὰ πληροφορηθῇ ἔτσι τί εἶναι ἐκεῖνο ποὺ λείπει ἀπὸ τὸ σῶμα της καὶ τί εἶναι ἐκεῖνο ποὺ περισσεύει, καὶ θὰ ἐνεργήσῃ ἀνάλογα

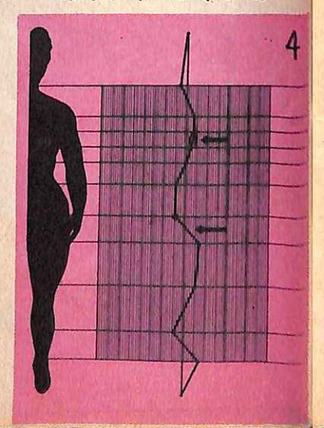

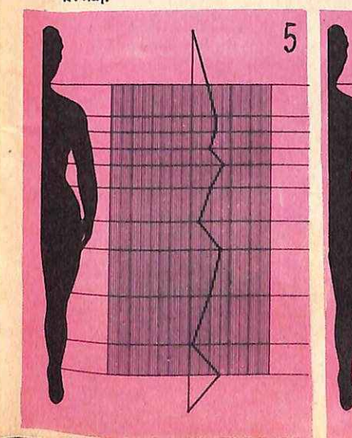
Ἡ κάθετη γραμμὴ στὴ μέση ἀντιστοιχεῖ στὰ ἰδανικὰ μέτρα τοῦ τύπου σας (ποὺ θὰ προσδιορισθοῦν ἀπὸ τὸ βάρος τοῦ σώματος, τὸ ἀνάστημα, τὴν ἡλικία κλπ.). Ἡ δεύτερη γραμμὴ (ἡ τεθλασμένη) ἀντιστοιχεῖ στὰ πραγματικὰ μέτρα τοῦ σώματός σας, ποὺ θὰ τὰ πάρετε ὅπως δείχνει ἡ πρὸς τὰ ἀριστερὰ εἰκών. Ἡ γραμμὴ αὐτὴ θὰ παρεκκλίνῃ πρὸς τὰ ἀριστερὰ κάθε φορὰ ποὺ τὰ πραγματικὰ μέτρα σας εἶναι μικρότερα ἀπὸ τὰ ἰδανικὰ καὶ πρὸς τὰ δεξιὰ κάθε φορὰ ποὺ τὰ πραγματικὰ μέτρα σας ξεπερνοῦν τὰ ἰδανικά. Θὰ ἔχετε ἔτσι τὸ μορφολογικὸ πορτραῖτο σας. Στὸ ἀνωτέρω διάγραμμα, αἱ παρεκκλίσεις ἐπὶ ἔλαττον ἢ ἐπὶ πλέον δὲν ξεπερνοῦν σὲ καμμιὰ περίπτωσι τὸ 10%. Τὸ σῶμα αὐτῆς τῆς νέας μπορεῖ, λοιπόν, νὰ χαρακτηρισθῇ ὡς ἁρμονικό.

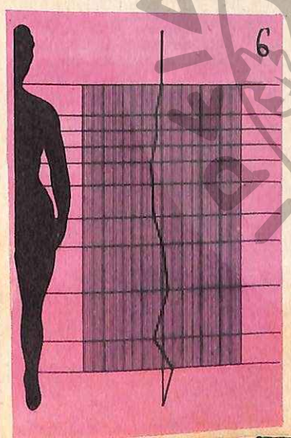

1

2

3

4

5

6

Στὴ γειτονιὰ τοῦ Καρναβαλιοῦ

Στὴ γειτονιὰ τὴ φτωχική,
τὴν τελευταία Κυριακὴ
ἐστήθηκε τρικούβερτο καὶ θορυβῶδες πάρτυ.
Κι' ἄρχισε κάθε μορφονιά,
στὴ φτωχικὴ τὴ γειτονιὰ
σὰν νύφη νὰ στολίζεται σχεδὸν ἀπ' τὴν Τετάρτη.

★

"Ολες στὰ ὄπλα! Στὰ πανιά!
Ἡ Κατινιὼ δανείστηκε δυὸ - τρία μπιχλιμπίδια,
κι' ἡ σμιχτοφρύδα ἡ Ρουμπινιὰ
κρυφὰ πῆγε κι' ἀγόρασε τσιμπίδι γιὰ τὰ φρύδια.
Κόντρα στὸ πεῖσμα ὅλογῶν,
ἡ Μαριγὼ πῆρε «μανὸν»
κι' ἂς ἤτανε τὰ νύχια της ἀπ' τὶς δουλειὲς σπασμένα.
Κι' ἡ Φώφη, ποὺ τὴ λὲν «τσολιᾶ»,
τὰ ξέπλεκά της τὰ μαλλιὰ
τὰ εἶχε δυὸ μερόνυχτα καλοφορμαρισμένα.

★

Ἡ γειτονιὰ ὁλόκληρη, θαρρεῖς, ἑτοιμαζόταν
κι' ὁ πυρετὸς ἐφούντωνε τῆς προετοιμασίας.
Κι' ἂν τὸ σκεφτόταν, εὔκολα κανεὶς θ' ἀφουγκραζόταν
τρελλοὺς παλμοὺς ἀκράτητης ἀνυπομονησίας.

★

Ὡς κι' ὁ χαζὸς ὁ Γιακουμῆς
— τὸ στερνοπούλι τῆς μαμμῆς —
καινούργια ἀμερικάνικη ἀγόρασε γραβάτα.
Καὶ τοῦ Τζουρμπᾶ ἡ πεθερὰ
ἀνασκουμπώθηκε γερὰ
καὶ σημαιοστολίστηκε καὶ δαύτη σὰν φρεγάτα.

★

Κασσέλες ἀνοιχτήκανε, φουστάνια σιδερώθηκαν,
καὶ τόσος ντόρος ἔγινε, ὥστε ἀναστατώθηκαν
καὶ γέροι καὶ παιδιά.
"Ωσπου—ἐπὶ τέλους!—ἔφτασε κι' ἡ θρυλικὴ βραδυά,
μὲ προσδοκίες, ὄνειρα κι' ἐλπίδες φορτωμένη.
Νωρὶς - νωρὶς ἐφτάσανε στὸ πάρτυ οἱ καλεσμένοι
— Γιαπωνεζούλα ἡ Φανή,
ἡ Δέσποινα μαχαρανή,
τὸ Ἑλενάκι ἀπάχισσα, τὸ ἴδιο κι' ἡ Τασία,
γιατρὸς ὁ κὺρ Χαράλαμπος, ἡ Φρόσω μασκησία,
μαϊμοῦ ὁ Μᾶνος ὁ Τζιτζῆς,
ὁ Φώτης πεθαμενατζῆς,
ὁ Μίλτος ταυρομάχος,
ὁ Βάγγος γέρο - ραμολὶ
καὶ Κολομπίνα ἡ Διλή,
παρ' ὅλο της τὸ πάχος.

★

Κι' οἱ ἄλλοι, ὅμως, ἔκαναν ὡραῖες ἐμφανίσεις.
Κινέζος ὁ Χαρίλαος, πιερρότος ὁ Διονύσης,
τσιγγάνα ἡ Χαρίκλεια, ὁ Νάσος ἀρλεκίνος,
ὁ Παντελῆς μαχαραγιᾶς
καί, μὲ τὰ ροῦχα τῆς γιαγιᾶς,
μπαμπόγρια ὁ Ντίνος.
Χανούμισσα ἡ νόστιμη κορούλα τοῦ Σωτήρη,
ὁ Ἀριστείδης ναύαρχος, ὁ Φώντας Κολλητήρι,
ἡ Μελπομένη δούκισσα κι' ὁ Γιάγκος κάου μπόϋ.
ὁλοΐδιος κι' ὁλάφτυστος σὲ ἀγαρμπιὰ καὶ μπόϊ.

Καὶ φούντωσε καὶ κόρωσε τὸ κέφι ἄψε - σβῆσε.
Καί, πίνοντας γουλιὰ - γουλιά,
τραγούδησαν τὴ «Μυγδαλιά»,
τὸ «Ἔλα ὅπως εἶσαι»,
μὰ ὅλοι χειροκρότησαν σὰν ὁ οἰκοδεσπότης
—ὁ Περικλῆς ὁ Τσιριπῆς,
χορευταρᾶς περιωπῆς
καὶ μέγας κρασοπότης—
ἐξήτησε, γεμίζοντας τὴν ἔκτη τὴν καγάτα,
νὰ ποῦν τὴν «Παικολίσσιμα»... μαγιώρα «Σερενάτα».

★

Μετά, τὸ ρίξαν στὸ χορό,
χορὸ τρελλὸ καὶ ζωηρό,
μὲ σκέρτσα, μὲ λυγίσματα καὶ μὲ φιγοῦρες γίλιες.
Χόρεναν ὅλοι, γενικά,
ἀπὸ ταγκὸ λικνιστικὰ
μέχρι βαλσάκια... τσίφτικα καὶ μάγκικες καντρίλλιες.

★

Μὲ πόσο κέφι γλέναγαν κι' εὐδαιμονία πόση!
"Εξω καϋμοὶ καὶ στεναγμοί,
ὡς τὴ μοιραία τὴ στιγμὴ
π' ἀναμεσά τους βιάστηκε ὁ ἔρως νὰ τρυπώσῃ.
Μὲ μιὰ ματιά,
πῆραν φωτιὰ
καρδιὲς ποὺ τὶς ἐμούδιαζαν ὁ μόχθος κι' ἡ ρουτίνα.
Κι' ὁ ναύαρχος ἀγάπησε τρελλὰ τὴν Κολομπίνα
καὶ, γενικά, μπλεχτήκανε ἀπ' τὴ στιγμὴ ἐκείνη
χανούμισσες καὶ δούκισσες, πιερρότοι κι' ἀρλεκίνοι,
κι' ὁ ἔρωτας σημάδευε καὶ πάντα ἔκανε διάνες,
πληγώνοντας, χωρὶς φωνές,
ἀπάχισσες, μαχαρανές,
γιατροὺς καὶ κάου μπόϋδες, Κινέζους καὶ τσιγγάνες.

★

Καὶ νίκησε ὁ ἔρωτας, μὲ δίχως δυσκολία,
κι' ὅλο τὸ κέφι γίνηκε γλυκεια μελαγχολία,
ποὺ τὶς καρδιὲς τὶς γέμιζε μὲ φόβους καὶ μ' ἐλπίδες,
μὲ τρομαγμένα ὄνειρα καὶ μὲ δειλὲς χαρές,
μελαγχολία ὁμορφη ποὺ ἔζησες καὶ εἶδες
πολλές, πολλὲς φορές.

★

Στὴ γειτονιὰ τὴ φτωχικὴ
τὴν τελευταία Κυριακὴ
τὰ γείλη χαμογέλασαν στὸ πεῖσμα τῆς ρουτίνας.
Καί, κάνοντας σεφτὲ καλὸ
—ἀχ! Καραβάλι μου τρελλό!—
ὁ Ἀριστείδης ζήτησε τὸ χέρι τῆς Κατίνας.

★

Καὶ στὸ λευκὸ πληθύναγε οἱ νύφες κι' οἱ γαμπροί,
κι' ὅταν θὰ φτάσῃ πιὰ ἡ Λαμπρή,
θὰ γίνουν ξεφαντώματα.
Τὰ μῦρα καὶ τ' ἀρώματα
ἀπ' τοὺς ἀνθοὺς τῆς λεμονιᾶς
— νισάφι τὰ φαρμάκια! —
τῆς φτωχικῆς τῆς γειτονιᾶς
θὰ πλημμυρίσουν τὰ στενὰ καὶ ταπεινὰ δρομάκια...

ΓΙΩΡΓΟΣ ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

Πῶς ἐμφανίζεται στὰ διάφορα ὄργανα

Τὰ Χαρακτηριστικὰ ΣΥΜΠΤΩΜΑΤΑ Τοῦ ΚΑΡΚΙΝΟΥ

Ἡ ΕΓΚΑΙΡΗ διάγνωσι τοῦ καρκίνου σημαίνει 9 φορὲς στὶς 10 θεραπεία! Αὐτὸ τονίσθηκε καὶ πάλι ἀπὸ ἐπιστήμονες διεθνοῦς κύρους στὸ πρόσφατο καρκινολογικὸ συνέδριο, ποὺ συγκροτήθηκε στὸ Λονδῖνο.

Ἀλλὰ νὰ ποιὰ εἶναι τὰ πράγματα, ποὺ πρέπει νὰ κινήσουν τὴν προσοχή μας:

1) Κάθε ἀνώδυνο ὄγκος, ποὺ ἐμφανίζεται ξαφνικὰ καὶ χωρὶς προφανῆ αἰτία, ἰδίως στὴν περιοχὴ τοῦ στήθους, τῶν χειλέων καὶ τῆς γλώσσας. Τὸ πρᾶγμα αὐτὸ ἔχει ἰδιαίτερη σημασία ἔπειτα ἀπὸ τὴν ἡλικία τῶν 35 χρόνων.

2) Κάθε ἀλλαγὴ τοῦ χρώματος ἢ τοῦ μεγέθους μιᾶς κρεατοελιᾶς ἢ ὁποιουδήποτε ἄλλου στίγματος, ποὺ ἔχουμε στὸ πρόσωπο ἢ στὸ σῶμα.

3) Κάθε μεταβολὴ τῶν πεπτικῶν «συνηθειῶν». Ἕνας ἄνθρωπος, ποὺ ὁ πεπτικὸς σωλήνας του λειτουργοῦσε ὡς χτὲς κανονικά, θὰ πρέπει νὰ δώση ἰδιαίτερη προσοχὴ σὲ μιὰ ἐπίμονη διάρροια ἢ σὲ μιὰ ἐπίμονη δυσκοιλιότητα κλπ.

4) Κάθε ἀπώλεια βάρους, ποὺ δὲ δικαιολογεῖται ἀπὸ ὡρισμένη δίαιτα ἢ ἀπὸ ὑπερβολικὴ καταπόνησι.

5) Κάθε συνάχι, βήχας, κλπ., ποὺ παρατείνονται ἐπὶ ἑβδομάδες. Ἡ δυσχέρεια στὴν κατάποσι, ποὺ δὲν εἶναι ἐφήμερη, ἀλλὰ συνεχίζεται, πρέπει νὰ κινήση ἐπίσης τὴν προσοχή σας.

6) Κάθε αἱμορραγία, ὁσονδήποτε ἐλαφρή, ἰδίως ἂν προέρχεται ἀπὸ τὰ ὄργανα τοῦ φύλου, τοὺς οὐροποιητικούς, τοὺς πεπτικοὺς ἢ τοὺς ἀναπνευστικοὺς ἀγωγούς.

7) Πρέπει νὰ προσέξετε, τέλος, κάθε πληγή, ἀκόμη κι' ἕνα μικρὸ σπυράκι, ποὺ ἀργοῦν νὰ κλείσουν.

Ἂς δοῦμε τώρα ποιὰ εἶναι τὰ ἰδιαίτερα χαρακτηριστικὰ ποὺ παρουσιάζει ὁ καρκίνος τῶν διαφόρων ὀργάνων:

Βρόγχοι (πολὺ συχνὸς κατὰ τὰ τελευταῖα χρόνια). Τὸ πρῶτο σύμπτωμα τοῦ καρκίνου τῶν βρόγχων εἶναι ἕνας μικρός, ξηρὸς καὶ ἐπίμονος βήχας, ποὺ στὴν ἀρχὴ δὲ συνοδεύεται ἀπὸ πτύελα. Τὰ πτύελα ἐμφανίζονται ἀργότερα κι' ἔκτὸς ἀπὸ τὶς βλέννες, περιέχουν ἐπίσης αἵματος. Ὅταν ὁ ἀσθενὴς ἀρχίση νὰ αἰσθάνεται πόνους στὸ στῆθος, αὐτὸ σημαίνει, ὅτι ὁ καρκινώδης ὄγκος ἔχει σχηματισθῆ. Ἡ ἀναπνευστικὴ δυσχέρεια εἶναι ἐλαφρὴ στὴν ἀρχή, γίνεται, ὅμως, ἐντονώτερη ὅταν σχηματισθῆ ὑγρὸ στὸν ὑπεζωκότα. Ἡ ἀπίσχνανσι εἶναι ἐμφανής.

Τὰ κρούσματα καρκίνου τῶν βρόγχων πολλαπλασιάζονται στὶς ἡμέρες μας. Ὁ καλούμενος «καρκίνος τοῦ πνεύμονος», ἄλλωστε, εἶναι συνηθέστερα βρογχοπνευμονικὸς καρκίνος, ποὺ ἄρχισε ἀπὸ τοὺς βρόγχους.

Παχὺ ἔντερον (συχνός). Ὁ καρκίνος τοῦ παχέος ἐντέρου ἐξελίσσεται μὲ τρόπο πολὺ ὕπουλο. Τὰ 90 % τῶν ἀσθενῶν παραπονοῦνται μόνο γιὰ μιὰ μεταβολὴ τοῦ τρόπου τῶν κενώσεών τους. Πρόχρονια δυσκοιλιότητα. Ἡ κοιλιὰ εἶναι διάρροια ἢ, ἀντίθετα, γιὰ μιὰ σιγὰ τὰ κόπρανα γίνονται αἱματηρά. Σὲ μερικὲς περιπτώσεις παρουσιάζονται ψευτοδιάρροιες, μὲ ἀποβολὴ βλεννῶν καὶ αἵματος. Οἱ διάρροιες αὐτὲς συνοδεύονται καὶ ἀπὸ πόνους. Ὅλα αὐτὰ τὰ συμπτώματα γίνονται ὁλοένα καὶ πιὸ ἔντονα. Σὲ ἐξαιρετικὰ σπάνιες περιπτώσεις, τὸ πρῶτο σύμπτωμα εἶναι ἡ μερικὴ ἔμφραξι τῶν ἐντέρων. Ἄλλοτε ἐμφανίζεται ἕνα ἀπόστημα στὸ δεξιὸ μέρος. Ὁ καρκίνος τοῦ παχέος ἐντέρου συνοδεύεται συνήθως καὶ ἀπὸ ἐλαφρὸ πυρετό.

Στόμαχος (παρουσιάζει τὴ μεγαλύτερη συχνότητα). Κάθε ἕλκος τοῦ στομάχου μπορεῖ νὰ ἐξελιχθῆ σὲ καρκίνο. Οἱ διεθνεῖς στατιστικὲς ἀναφέρουν, ὅτι τὰ ἕλκη τοῦ στομάχου ἐξελίσσονται σὲ καρκίνους σὲ ποσοστὸ 20%. Ἂς ποσθέσουμε, ὅμως, ὅτι οἱ περισσότεροι καρκίνοι τοῦ στομάχου ἐμφανίζονται χωρὶς νὰ προηγηθῆ ἕλκος.

Κανένα σύμπτωμα δὲν προδίδει, κατὰ τὸ πρῶτο στάδιο, τὴν ὕπαρξι αὐτοῦ τοῦ καρκίνου. Ἀργότερα, ἐμφανίζονται μικρὲς διαταραχὲς γενικῆς φύσεως ἢ ἐντοπισμένες στὰ πεπτικὰ ὄργανα, ἀλλ' εἶναι τόσο ἀσήμαντες, ποὺ ὁ ἀσθενὴς δὲν ἀποδίδει σημασία σ' αὐτές. Μὲ τὸν καιρό, ὅμως, γίνονται ἐντονώτερες καὶ συνοδεύονται ἀπὸ ἀνορεξία. Ὁ ἀσθενὴς αἰσθάνεται ἀποστροφὴ γιὰ ὡρισμένες τροφὲς καὶ ἰδίως τὶς λιπαρές. Ἡ ἀνορεξία αὐτή, ὅπως εἶναι φυσικό, προκαλεῖ ἀπίσχνανσι.

Ὁ ἀσθενὴς αἰσθάνεται γενικὴ κακεξία, χωρὶς νὰ μπορῆ νὰ προσδιορίση τὴν αἰτία ἢ τὰ ἰδιαίτερα χαρακτηριστικά της. Τὸ στομάχι του τοῦ φαίνεται σὰν ἄδειο. Ἀργότερα, ὅμως, ἔχει τὴν ἐντύπωσι πὼς τὸ στομάχι του εἶναι γεμάτο μὲ μολύβι. Οἱ πόνοι μοιάζουν μ' ἐκεῖνους τοῦ ἕλκους, ἀλλ' εἶναι πιὸ ἀόριστοι καὶ ἀσθενέστεροι.

Ἂν ὁ ὄγκος βρίσκεται κοντὰ στὴν καρδιὰ (ἀνώτερο στόμιο) τοῦ στομάχου, ὁ ἀσθενὴς δυσκολεύεται στὴν κατάποσι. Τὸ πρόσωπό του, ἐξ ἄλλου, παίρνει ἕνα χρῶμα γκρίζο, λόγῳ τῆς προϊούσης ἀναιμίας. Ἕνα ἀξιοπρόσεκτο σύμπτωμα εἶναι τὸ αἴσθημα ναυτίας τὸ πρωῒ κι' ἔπειτα ἀπὸ τὰ γεύματα. Οἱ ἐμετοὶ φανερώνουν στένωσι τοῦ πυλωροῦ (κατώτερο στόμιο τοῦ στομάχου). Ἡ δυσκοιλιότης ποὺ παρατηρεῖται στὴν ἀρχή, παραχωρεῖ ἀργότερα τὴ θέσι της στὴ διάρροια.

Γλῶσσα (συχνός). Ὁ καρκῖνος τῆς γλώσσας προσβάλλει σὲ ποσοστὸ 90% ἄτομα μεταξὺ τῶν 45 καὶ τῶν 70 χρόνων. Οἱ αἰτίες του εἶναι τὸ κάπνισμα, τὰ κακοβαλμένα δόντια, ποὺ πληγώνουν τὴ γλῶσσα, ὁ χρόνιος ἀλκοολισμός, ἡ σύφιλις λόγῳ πλημμελοῦς θεραπείας, ἢ οἱ καλούμενες «λευκοπλασίες», ποὺ προκαλοῦν τὴν ἐμφάνισι λευκῶν πλακῶν στὴ γλῶσσα καὶ τὸν οὐρανίσκο καὶ ποὺ ἔχουν συνηθέστερα συφιλιδικὴ προέλευσι. Σὲ πολλὲς περιπτώσεις, συνεργάζονται δύο ἢ περισσότεροι παράγοντες.

Στὴν ἀρχὴ ἐμφανίζονται σποραδικοὶ πάνοι στὴ γλῶσσα, ἰδίως ὅταν πίνουμε οἰνοπνευματώδη ποτά. Οἱ πόνοι αὐτοὶ ἐκτείνονται πολλὲς φορὲς στὸ ἕνα ἢ στὸ ἄλλο αὐτί. Ἡ σιελόρροια γίνεται ταυτόχρονα πιὸ ἄφθονη. Μέσα στὸ σάλιο διακρίνονται πολλὲς φορὲς μικρὲς κόκκινες ραβδώσεις. Ἔπειτα ἐμφανίζεται ἕνα σκληρὸ ἕλκος σὲ κάποιο σημεῖο τῆς γλώσσας. Τὸ ἕλκος αὐτὸ ἔχει συνηθέστερα τὴν ἕδρα του ἀρκετὰ ψηλά, στὸ δεξιὸ ἢ τὸ ἀριστερὸ μέρος. Σὲ μερικὲς περιπτώσεις πρόκειται γιὰ ἕνα μικρὸ ὄγκο, ποὺ εἶναι ὁρατὸς ἢ ποὺ μποροῦμε νὰ τὸν πιάσουμε μὲ τὸ χέρι μας. Ὕστερα ἀπὸ κάμποσο διάστημα ἡ ἀναπνοὴ γίνεται δυσώδης, ἡ κατάποσι δύσκολη κι' ὁ ἀσθενὴς δυσχεραίνεται στὴν ὁμιλία. Ἡ εὐκινησία τῆς γλώσσας, ἐξ ἄλλου, ἐξαφανίζεται βαθμιαῖα.

Οἰσοφάγος (ἀρκετὰ συχνός). Ὁ καρκῖνος τοῦ οἰσοφάγου προκαλεῖ στὴν ἀρχὴ μερικὲς ἀόριστες ἐνοχλήσεις. Ὁ ἀσθενὴς αἰσθάνεται ἀργότερα δυσκολία στὴν κατάποσι καὶ πολλὲς φορὲς οἱ τροφὲς ξανανεβαίνουν στὸ στόμα του. Ὑποφέρει, ἐξ ἄλλου, ἀπὸ ἐπίμονο κι' ἐνοχλητικὸ βῆχα.

Ἂν ὁ καρκῖνος βρίσκεται στὸ ἀνώτερο μέρος τοῦ οἰσοφάγου, ἡ δυσκολία στὴν κατάποσι ἐμφανίζεται ἀπὸ πολὺ ἐνωρίς. Ὅταν βρίσκεται στὴ μέση, ἡ δυσκολία αὐτὴ ἐμφανίζεται μόνον προκειμένου γιὰ τὶς στερεὲς τροφές. Ὅταν, τέλος, βρίσκεται στὸ κατώτερο μέρος, οἱ τροφὲς ξανανεβαίνουν συχνὰ στὸ στόμα.

Ἡ ἀπίσχνανσις ἀκολουθεῖ γοργότατο ρυθμό.

Ὠοθῆκες (πολὺ συχνός). Ἡ ἀσθενὴς βλέπει τὴν κοιλιά της νὰ φουσκώνη στὸ κάτω μέρος καὶ ταυτόχρονα αἰσθάνεται πόνους ἀκαθόριστους καὶ βαθεῖς. Τὰ συμπτώματα αὐτὰ συνοδεύονται καὶ ἀπὸ διαταραχὲς τῶν ἐντέρων καὶ τῆς οὐροδόχου κύστεως, λόγῳ τῆς πιέσεως, ποὺ ἐξασκεῖται σ' αὐτὰ τὰ ὄργανα.

Ἡ περίοδος εἶναι ἄλλοτε ὑπεράφθονη κι' ἄλλοτε ἀνεπαρκής, συνοδεύεται δὲ ἀπὸ πόνους (δυσμηνόρροια). Ὀδυνηρὲς εἶναι ἐπίσης καὶ οἱ σεξουαλικὲς σχέσεις. Οἱ κολικοὶ ποὺ παρατηροῦνται συχνά, μποροῦν νὰ μᾶς παραπλανήσουν καὶ νὰ μᾶς κάνουν νὰ ὑποθέσουμε, ὅτι τὸ κακὸ βρίσκεται στὰ ἔντερα. Οἱ κολικοὶ αὐτοὶ ὀφείλονται στὶς συστροφὲς τοῦ ὄγκου.

Μετὰ τὴν ἐμμηνοληξία, τὸ χαρακτηριστικώτερο σύμπτωμα τοῦ καρκίνου τῶν ὠοθηκῶν εἶναι ἡ αἱμορραγία (ποὺ μπορεῖ ἐπίσης νὰ ὀφείλεται καὶ σὲ καρκῖνο τῆς μήτρας).

Πάγκρεας (πολὺ συχνός). Ὁ καρκῖνος τοῦ παγκρέατος παρατηρεῖται συνήθως σὲ ἄτομα ἡλικίας 45—70 χρόνων. Ἐκδηλώνεται ἀρχικὰ μ' ἕναν ἴκτερο, ποὺ δὲ συνοδεύεται οὔτε ἀπὸ πυρετὸ οὔτε ἀπὸ πόνους καὶ ποὺ ἡ ἔντασί του αὐξάνει βαθμιαῖα. Σπανιώτερα, τὸ πρῶτο σύμπτωμα εἶναι ἕνας πόνος, ἄλλοτε βαθὺς κι' ἄλλοτε ἀξύς, ποὺ μοιάζει μὲ κολικό. Ὁ πόνος αὐτὸς παρατηρεῖται συνήθως ὅταν ὁ ἀσθενὴς εἶναι πλαγιασμένος.

Ὅταν τὸ πρῶτο σύμπτωμα εἶναι ὁ ἴκτερος, πρόκειται πιθανώτατα γιὰ ὄγκο τῆς κορυφῆς τοῦ παγκρέατος. Ἂν, ἀντίθετα, τὸ πρῶτο σύμπτωμα εἶναι ὁ πόνος, πρόκειται γιὰ ὄγκο τοῦ κεντρικοῦ ἢ τοῦ κατωτέρου μέρους τοῦ παγκρέατος.

Ὁ ἀσθενὴς δὲν ἔχει δρεξι καὶ αἰσθάνεται φαγούρα σὲ διάφορα μέρη τοῦ σώματος. Ἡ ἀπίσχνανσι κι' ἡ ἐξάντλησι τῶν δυνάμεων εἶναι πολὺ μεγάλη. Ὁ καρκῖνος αὐτὸς σπανιώτατα συνοδεύεται ἀπὸ πυρετό.

Δέρμα. Οἱ καρκῖνοι τοῦ δέρματος διακρίνονται σὲ τρεῖς διαφορετικὲς κατηγορίες.

α) Οἱ καρκινοειδεῖς ὄγκοι ἐμφανίζονται στὸ ἀνώτερο μέρος τοῦ προσώπου καὶ συνηθέστερα κοντὰ στὸ δακρυγόνο ἀγωγό. Μοιάζει μὲ μιὰ μικρὴ θηλὴ ἢ ἕνα σπυράκι, ποὺ ἐξελκώνεται ταχύτατα, ἀλλὰ μεγαλώνει πολὺ ἀργά. Αὐτὸ τὸ ἕλκος ποὺ εἶναι ἀνώδυνο, προχωρεῖ σὲ βάθος καὶ φτάνει ὡς τὸ κόκκαλο. Ἂν δὲν καταπολεμηθῆ ἐγκαίρως, μπορεῖ νὰ πάρη τεράστιες διαστάσεις καὶ νὰ ἐξαπλωθῆ σ' ὁλόκληρο τὸ πρόσωπο.

β) Ὁ κυρίως καρκῖνος τοῦ δέρματος, ποὺ μπορεῖ νὰ ἐμφανισθῆ σ' ὁποιοδήποτε σημεῖο τῆς ἐξωτερικῆς ἐπιφανείας τοῦ σώματος. Οἱ καρκῖνοι αὐτοὶ προσβάλλουν συνήθως τοὺς ἀσχολουμένους μὲ ὡρισμένα ἐπαγγέλματα. Τὰ πιὸ ἐπικίνδυνα ἀπὸ αὐτὴ τὴν ἄποψι ἐπαγγέλματα εἶναι τῶν ὑφαντῶν, τῶν καθαριστῶν θερμαστρῶν, τῶν ἐργαζομένων σὲ ἐργοστάσια πίσσης, πετρελαίου καὶ τῶν παραγώγων τους, τῶν ἀκτινοθεραπευτῶν, ποὺ δὲν παίρνουν ἐπαρκῆ μέτρα προστασίας, τῶν ναυτικῶν κλπ. Φαίνεται, ἐξ ἄλλου, ὅτι τὰ ἄτομα μὲ κόκκινα μαλλιὰ ἔχουν μεγαλύτερη προδιάθεσι σ' αὐτοὺς τοὺς καρκίνους ἀπὸ τοὺς μελαχροινούς.

γ) Τὰ μελανώματα. Πρόκειται γιὰ τὶς μικρὲς μαῦρες κηλίδες, ποὺ εἴτε ὑπάρχουν ἐκ γενετῆς, εἴτε ἐμφανίζονται ἀργότερα. Οἱ κηλίδες αὐτὲς ἀρχίζουν ξαφνικά, εἴτε ἔπειτα ἀπὸ ἕναν ἐρεθισμό, εἴτε χωρὶς προφανῆ αἰτία, νὰ μεγαλώνουν καὶ νὰ σκουραίνουν. Ἐμφανίζονται ταυτόχρονα σ' αὐτὰ μικρὲς αἱματηρὲς ραβδώσεις. Ἡ ἐξέλκωσι ἐπακολουθεῖ καὶ προκαλεῖ ἔντονη φαγούρα.

Πνεύμων (πολὺ συχνός). Ὁ καρκῖνος τοῦ πνεύμονος εἶναι εἴτε πρωτοπαθής, ἔχει, δηλαδή, τὴν αἰτία του στὸν ἴδιο τὸν πνεύμονα, εἴτε δευτεροπαθής, ὀφείλεται, δηλαδή, σὲ μετάστασι. Ὁ πρωτοπαθὴς καρκῖνος εἶναι ἐξαιρετικὰ ὕπουλος καὶ πιὸ σιωπηλὸς ἀπὸ ἐκεῖνο τῶν βρόγχων. Ἐξελίσσεται «κρυφὰ» καὶ τὰ πρῶτα συμπτώματά του ἐμφανίζονται πολὺ ἀργά. Τὰ χαρακτηριστικὰ συμπτώματα αὐτοῦ τοῦ καρκίνου εἶναι ἡ δύσπνοια, ποὺ μεγαλώνει ὁλοένα, ὁ βήχας κι' οἱ αἱματηρὲς ἀποχρέμψεις. Ὁ ἀσθενὴς ἀδυνατίζει ταχύτατα.

Προστάτης (συχνός). Ὁ καρκῖνος τοῦ προστάτου χαρακτηρίζεται ἀπὸ μιὰ συνεχῆ τάσι πρὸς οὖρηση. Κι' ὅστόσο, ἡ οὖρηση εἶναι δύσκολη. Ἔχει τὰ ἴδια συμπτώματα μ' ἐκεῖνα τῆς ἁπλῆς ὑπερτροφίας αὐτοῦ τοῦ ὀργάνου, ποὺ εἶναι πολὺ συνήθης στοὺς ἄνδρες γύρω στὰ 60. Οἱ πόνοι, ὅμως, στὴν περιοχὴ τοῦ περινέου παρουσιάζουν μεγαλύτερη ὀξύτητα καὶ σταθερότητα καὶ ἐξαπλοῦνται ταχύτατα στὰ γεννητικὰ ὄργανα, στὸ κατώτερο μέρος τῆς ράχης καὶ τοὺς μηρούς.

Σὲ μερικὲς περιπτώσεις, ὅμως, ἡ ἐξέλιξί του εἶναι σιωπηλὴ καὶ ὕπουλη. Ὁ ἀσθενὴς αἰσθάνεται μόνο μερικοὺς πόνους στὴν ὀσφυακὴ χώρα, σὰ νὰ πρόκειται γιὰ συνηθισμένη ὀσφυαλγία. Ἄλλοτε, ὅσο κι' ἂν αὐτὸ φαίνεται παράξενο, ἐμφανίζεται ἕνα αὐτόματο κάταγμα τοῦ ὀστοῦ τοῦ μηροῦ ἢ κάποιου ἄλλου ὀστοῦ. Ἡ αἱματουρία στὴν ἀρχὴ τῆς οὐρήσεως μπορεῖ νὰ εἶναι ἐπίσης σύμπτωμα αὐτοῦ τοῦ καρκίνου.

Ἀπευθυσμένο (πολὺ συχνός). Πρέπει νὰ προσέχετε κάθε αἱμορραγία ἀπὸ τὸ μέρος τοῦ πρωκτοῦ καὶ νὰ μὴν καθησυχάζετε μὲ τὴ σκέψι, ὅτι πρόκειται γιὰ αἱμορροΐδες. Γιατὶ ἡ συνύπαρξι καρκίνου τοῦ ἀπευθυσμένου καὶ αἱμορροΐδων εἶναι πολὺ συχνή. Τὰ συμπτώματα ποικίλλουν ἀναλόγα μὲ τὸ μέρος, ὅπου βρίσκεται ὁ ὄγκος. Οἱ πρωϊνοὶ κολικοὶ πρέπει νὰ κινήσουν ἰδιαίτερως τὴν προσοχή σας. Ἐπίσης οἱ διάρροιες, ποὺ ἐναλλάσσονται μὲ περιόδους δυσκοιλιότητος.

Ἡ αἱμορραγία τοῦ ἀπευθυσμένου διακρίνεται ἀπὸ ἐκείνην τῶν αἱμορροΐδων. Στὴν πρώτη, τὰ κόπρανα περιδάλλονται ἀπὸ αἱματηρὲς βλέννες. Στὴ δεύτερη, ἀντίθετα, πρόκειται γιὰ ἕνα ἁπλὸ κόκκινο σειρητί. Τὸ αἷμα ἐδῶ ὀφείλεται στὴ συστολὴ τοῦ σφιγκτῆρος. Ἀλλ' ἡ διάκρισι αὐτὴ δὲν εἶναι ἀπόλυτη.

Νεφρὰ (συχνός). Ἡ αἱματουρία εἶναι συνήθως τὸ πρῶτο σύμπτωμα τοῦ καρκίνου τῶν νεφρῶν. Τὰ οὖρα ἐδῶ, ἀπὸ τὴν ἀρχὴ ὡς τὸ τέλος τῆς οὐρήσεως, παρουσιάζονται ἀναμικτα μὲ αἷμα. Οἱ πάνοι εἶναι ἀκαθόριστοι στὴν ἀρχή, ἀλλὰ σιγὰ-σιγὰ ἐντείνονται. Ἄλλα συμπτώματα εἶναι ὁ πυρετός, τὸ αἰφνίδιο κάταγμα ἑνὸς ὀστοῦ, ὁ βήχας, οἱ αἱματῆρες ἀποχρέμψεις, ποὺ φανερώνουν μετάστασι τοῦ καρκίνου σ' ἄλλο ὄργανο κλπ.

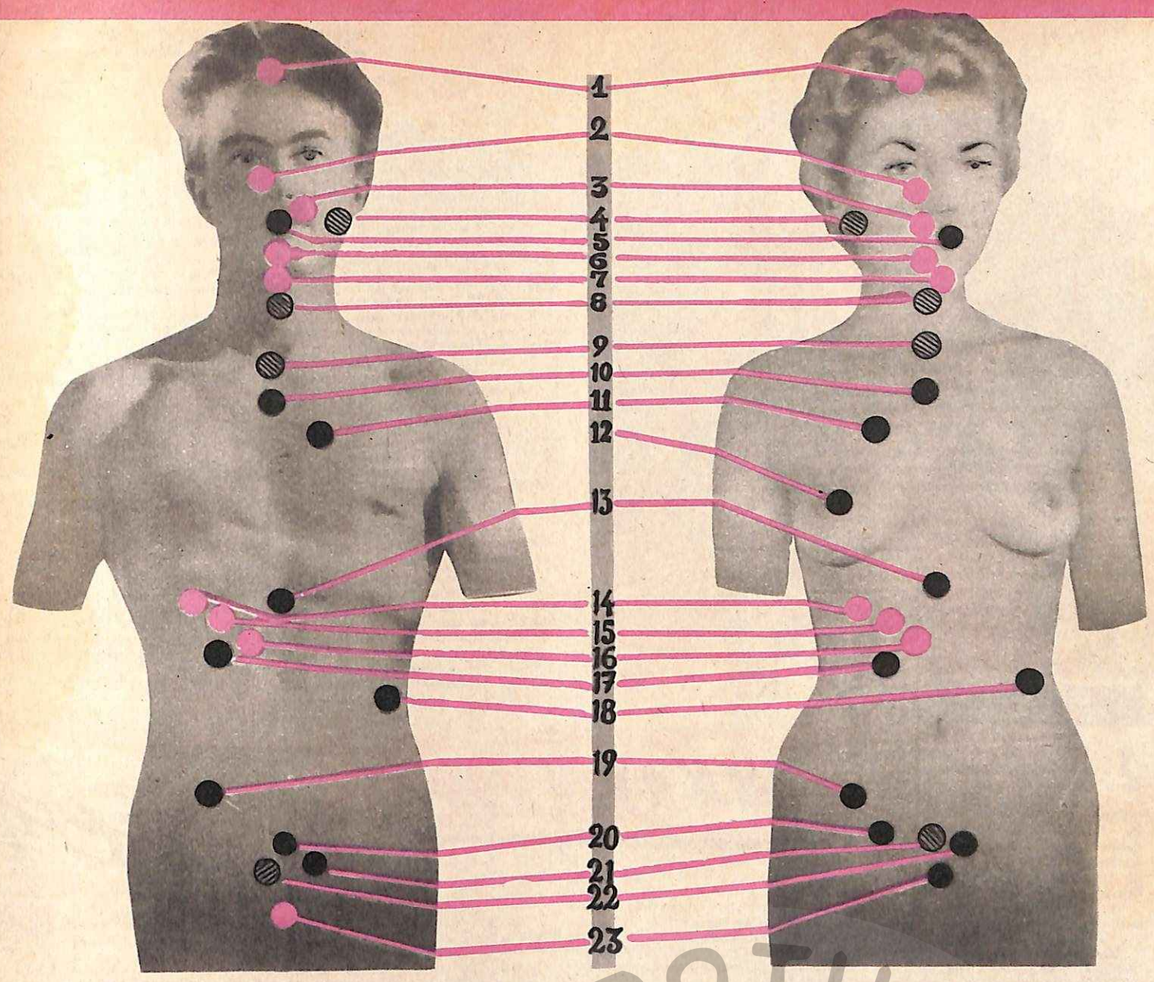
Μήτρα (πολὺ συχνός). Ὁ καρκῖνος τῆς μήτρας ἐγκαθίσταται εἴτε στὸν τράχηλο, εἴτε στὰ τοιχώματα, εἴτε σ' ὁποιοδήποτε ἄλλο σημεῖο αὐτοῦ τοῦ ὀργάνου. Ὁ καρκῖνος τοῦ τραχήλου εἶναι πιὸ συχνός. Χαρακτηρίζεται ἀπὸ ἀπώλειες αἵματος (μητρορραγίες) ἀνεξάρτητες ἀπὸ τὰ ἔμμηνα. Ἐμφανίζεται συνήθως γύρω στὰ 40. Ὁ καρκῖνος τῆς ἴδιας τῆς μήτρας εἶναι συχνότερος μετὰ τὴν ἐμμηνοληξία.

Κατὰ κανόνα, κάθε ἀπώλεια αἵματος, ἀνεξάρτητα ἀπὸ τὰ ἔμμηνα, πρέπει νὰ θεωρῆται ὡς ὕποπτη, ἐφ' ὅσον δὲν ἀποδειχθῆ τὸ ἀντίθετο.

Τὸ χοριο-ἐπιθηλίωμα, τέλος, μπορεῖ νὰ ἐμφανισθῆ καὶ σὲ νέες γυναῖκες ἔπειτα ἀπὸ ἕναν τοκετό, μιὰ ἀποβολὴ κλπ.

Μιὰ γυναῖκα ποὺ, ἔπειτα ἀπὸ τὴν ἐμμηνοληξία, παθαίνει μιὰ αἱμορραγία, ὁσονδήποτε ἀσήμαντη κι' ἂν εἶναι, εἴτε αὐτόματα, εἴτε ὕστερα ἀπὸ μιὰ σεξουαλικὴ ἐπαφὴ κλπ., πρέπει νὰ συμβουλευθῆ ἀμέσως τὸ γιατρό της, γιατὶ εἶναι δυνατὸ νὰ πρόκειται γιὰ καρκῖνο τοῦ τραχήλου ἢ καὶ τῆς ἴδιας τῆς μήτρας.

Ἐκεῖνο ποὺ κάνει τοὺς περισσότερους καρκίνους δυσίατους, παραπροῦν οἱ ἐπιστήμονες, εἶναι τὸ ὅτι οἱ ἀσθενεῖς καταφεύγουν στὸ γιατρό, ὅταν ὁ ὄγκος ἔχη διαμορφωθῆ τελείως. Ἀλλὰ τότε ἐλάχιστα πράγματα μποροῦν νὰ γίνουν.

Τὰ ὄργανα ὅπου ἐμφανίζονται οἱ κυριώτεροι καρκῖνοι 1) Ἐγκέφαλος. 2) Δέρμα. 3) Χεῖλος. 4) Παρωτὶς (ὁ μέγιστος τῶν σιελογόνων ἀδένων, ποὺ βρίσκεται κάτω ἀπὸ τὸ αὐτί). 5) Γλῶσσα. 6) Φάρυγξ. 7) Λάρυγξ. 8) Θυρεοειδὴς ἀδήν. 9) Οἰσοφάγος. 10) Βρόγχοι. 11) Πνεύμονες. 12) Στῆθος. 13) Στόμαχος. 14) Ἧπαρ. 15) Χοληδόχος κύστις. 16) Δωδεκαδάκτυλον. 17) Πάγκρεας. 18) Νεφρά. 19) Παχὺ ἔντερον. 20) Ὠοθῆκες. 21) Οὐροδόχος κύστις. 22) Ἀπευθυσμένον. 23) Προστάτης. Στὰ ἀνώτερω πρέπει νὰ προστεθῆ καὶ ἡ μήτρα καθὼς καὶ τὰ ἀνδρικὰ ὄργανα τοῦ φύλου. Οἱ μαῦρ κύκλοι δείχνουν τοὺς λιγώτερο συχνοὺς καρκίνους, οἱ γραμμωτοὶ τοὺς συχνοὺς καὶ οἱ μαῦροι τοὺς πολὺ συχνούς.

ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

— 'Η βασίλισσα! εἶπε ἔκπληκτος ὁ ἀστυνομικός.

ΣΤΟ ΧΟΡΤΙ της ὄπερας

ΣΤΙΣ ἀρχὲς τῆς βασιλείας της, ἡ Μαρία 'Αντουανέττα ἔπληττε στ' ἀνάκτορα τῶν Βερσαλλιῶν. 'Η παντοδύναμη αὐτὴ βασίλισσα ἔνοιωθε τὸν ἑαυτό της σκλάβο τῆς ἐθιμοτυπίας. -Δὲν ἦταν ποτὲ ἐλεύθερη νὰ κάνῃ ὅ,τι ἤθελε καὶ δὲ μποροῦσε νὰ πάῃ ὅπου τῆς ἄρεσε.

'Η κυρία ντὲ Νοάϊγ καὶ ἡ κυρία ντὲ Μαρσὰν ἦταν οἱ ἄγριοι φύλακες τῆς ἐθιμοτυπίας. 'Η Μαρία-'Αντουανέττα στενοχωριόταν πολὺ μὲ τὶς συμβουλές τους καὶ τὴν ἄγρυπνη παρακολούθησή τους.

Ὅσον ἀφορᾶ τὸ βασιλιᾶ, αὐτὸς εἶχε νωθρὴ ἰδιοσυγκρασία. 'Η καρδιά του δὲν εἶχε σκιρτήσει ἀκόμα πλάϊ στὴ δροσερὴ καὶ ζωηρὴ Αὐστριακὴ πριγκήπισσα, ποὺ ἦταν γυναῖκα του.

Μόνο μιὰ θαλαμηπόλος ἀπὸ τὴ Βρεττάνη, ἡ Μάρθα, φαινότανε νὰ νοιώθῃ τὴ σκλαβιὰ τῆς Μαρίας 'Αντουανέττας.

'Η ἐθιμοτυπία ἀπαγόρευε στὴ Μάρθα νὰ μιλάῃ τῆς βασίλισσας. 'Αλλὰ τὰ μάτια της, γεμᾶτα συμπόνια καὶ τρυφερότητα, καθὼς κύτταζαν τὴν κυρία της, φανέρωναν μιὰ ψυχὴ εὐαίσθητη. 'Αντουανέττα εἶχε κατοικίδει, ὅτι μποροῦσε νὰ ἔχῃ ἐμπιστοσύνη στὴ θαλαμηπόλο της.

Κι' ἕνα βράδυ, ὕστερ' ἀπὸ τὸ κουραστικὸ καὶ τυπικὸ δεῖπνο. ἡ βασίλισσα κάλεσε τὴ Μάρθα καὶ τῆς εἶπε:

— 'Απόψε στὶς δέκα θέλω νὰ μοῦ ἑτοιμάσῃς κρυφὰ ἕνα ἀμάξι καὶ νὰ μὲ συνοδεύσῃς στὸ Παρίσι...

'Η Μάρθα ψιθύρισε ἕνα «πολὺ καλὰ» κι' ἔφυγε.

"Επειτ' ἀπὸ δυὸ ὧρες, ἐνῶ ὁ ἄνεμος σφύριζε δυνατὰ καὶ τ' ἀνάκτορα ἦταν σιωπηλά, ἡ βασίλισσα κι' ἡ Μάρθα βγῆκαν ἀπὸ τὴ μικρὴ πόρτα τοῦ πάρκου κι' ἀνέβηκαν βιαστικὰ σ' ἕνα ἀμάξι.

'Ο ἀμαξᾶς εἶχε τὴν ἰδέα, ὅτι ἀνέβηκαν στὸ ἀμάξι δυὸ ἀπὸ τὶς θαλαμηπόλους τῶν Βερσαλλιῶν.

'Η νύχτα ἦταν σκοτεινή. Σταγόνες βροχῆς ράντιζαν τὰ τζάμια τοῦ ἀμαξιοῦ, ποὺ προχωροῦσε γρήγορα.

— Ξέρεις ποῦ πᾶμε; ρώτησε ἡ βασίλισσα.

— "Οχι, Μεγαλειοτάτη ἀπάντησε ἡ Μάρθα.

— "Εχω ἐδῶ μαζί μου δυὸ ἀποκρητάκια ντόμινα. Θὰ τὰ φορέσουμε πρὶν φτάσουμε στὸ Παρίσι. Θὰ πᾶμε στὸ χορὸ τῆς "Οπερας!...

'Η Μάρθα ἔβγαλε κραυνὴ γεμάτη ἔκπληξη.

— Γιατί ἀπορεῖς; ρώτησε ἡ βασίλισσα. Δὲν καταλαβαίνεις, ὅτι μιὰ βασίλισσα εἶναι πρῶτ' ἀπ' ὅλα γυναῖκα; 'Η πιὸ ἁπλὴ ἀστὴ ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ πάῃ ἀπόψε στὸ χορό... Ξέρω, ὅτι εἶσαι πιστὴ καὶ γι' αὐτὸ σὲ παίρνω μαζί μου...

— 'Η Μεγαλειότης σας μπορεῖ νᾶχῃ ἐμπιστοσύνη σὲ μένα. 'Αλλ' ἂν ὁ Βασιλιᾶς θελήσῃ νὰ σᾶς ἐπισκεφθῇ ἀπόψε καὶ δὲ σᾶς βρῇ;...

— "Ω!... 'Ο Βασιλιάς!... εἶπε ἡ Μαρία-'Αντουανέττα. Θὰ εἶναι εὐχαριστημένος ἂν περάσῃ τὴ βραδυὰ του χωρὶς ἐμένα...

Σὲ λίγο ἡ Μάρθα τόλμησε νὰ ρωτήσῃ:

— Θὰ φορέσουμε καὶ μάσκες;

— Βέβαια!... Μεῖνε ἥσυχη. Κανεὶς δὲ θὰ μᾶς γνωρίσῃ.

Μὲ μάσκες στὸ πρόσωπο καὶ τυλιγμένες στὰ ντόμινά τους οἱ δυὸ γυναῖκες ἐμπαιναν σὲ λίγο στὴ σάλα τῆς ὄπερας.

'Η ὀρχήστρα ἔπαιζε ἕνα χαρούμενο σκοπὸ καὶ πολλὰ ζευγάρια χόρευαν μὲ ζωηρὴ εὐθυμία. 'Η βασίλισσα κι' ἡ Μάρθα προχωροῦσαν ἀνάμεσα στὸ τρελλὸ πλῆθος, ποὺ διασκέδαζε.

Ξαφνικά, ἕνας 'Αρλεκῖνος στάθηκε μπροστά τους.

— Κυρίες μου, εἶπε, ποῦ πᾶτε μόνες σας; Εἶμαι πρόθυμος νὰ χορέψω μὲ μιὰ ἀπὸ σᾶς. Καί... θὰ ἤθελα νὰ χορέψω μ' ἐσένα, κυρία μου. Φαίνεται πὼς εἶσαι ἀριστοκράτισσα!...

Κι' ὁ 'Αρλεκῖνος πρόσφερε τὸ μπράτσο του.

— Εὐχαριστῶ, ψιθύρισε ἡ Μαρία-'Αντουανέττα. Δὲ χορεύω...

'Ο 'Αρλεκῖνος θέλησε τότε ν' ἀγκαλιάσῃ τὴ μέση τῆς βασίλισσας.

'Αλλὰ ἐκείνη τοῦδωσε ἕνα μπάτσο.

— Στὴν ὀργή!... φώναξε ὁ 'Αρλεκῖνος. Θὰ μοῦ τὸ πληρώσῃς, παλιογυναῖκα!

Καὶ φώναξε ἀμέσως δυὸ ἀστυνομικούς, νὰ συλλάβουν τὶς γυναῖκες.

'Ο κόσμος μαζεύτηκε γύρω τους κι' οἱ ἀστυνομικοὶ ἐπέμεναν νὰ βγάλουν τὶς μάσκες τους.

Μερικοὶ χορευτὲς ὡστόσο διαμαρτυρήθηκαν:

— "Οχι!... "Οχι!... Δὲ βγάζουν τὶς μάσκες ἀπὸ τὶς κυρίες!...

Οἱ δυὸ ἀστυνομικοὶ ὡστόσο παρέλαβαν τὶς δυὸ γυναῖκες.

— Ποῦ μᾶς πᾶτε; ρώτησε ἡ βασίλισσα.

— Στὸ ἀστυνομικὸ τμῆμα!

— Θὰ σᾶς δώσω πολλὰ χρήματα. 'Αφῆστε μας ἐλεύθερες...

— 'Αδύνατον, κυρία μου...

Σὲ λίγο οἱ ἀστυνομικοὶ ὡδήγησαν τὴ Μαρία 'Αντουανέττα, τὴ Μάρθα καὶ τὸν 'Αρλεκῖνο στὸν ἀξιωματικὸ τοῦ τμήματος καὶ τοῦ διηγήθηκαν τί ἔγινε στὴν "Οπερα.

— Βγάλτε τὶς μάσκες σας! εἶπε ἐκεῖνος.

— 'Αδύνατον! τοῦ ἀπάντησε ἡ βασίλισσα.

— Τὰ ὀνόματά σας!

— Μαρία καὶ Μάρθα...

— "Οπως στὸ Εὐαγγέλιο... εἶπε ὁ ἀστυνόμος. Γιατί χτυπήσατε τὸν κύριο;

— Γιατὶ μ' ἔβρισε!...

— Εἶμαι ὑποχρεωμένος νὰ σᾶς κρατήσω ἐδῶ!

— Εἶσθε ὑποχρεωμένος νὰ μᾶς ἀφίσετε ἐλεύθερες, εἶπε ἡ Μαρία 'Αντουανέττα. Μόνο πρέπει νὰ σᾶς μιλήσω ἰδιαιτέρως.

— Περάστε μέσα, εἶπε ὁ ἀστυνόμος, δείχνοντάς της τὴν πόρτα τοῦ ἰδιαίτερου γραφείου του.

— Σᾶς εἶπα νὰ μᾶς ἀφίσετε ἐλεύθερες καὶ θὰ σᾶς ἀμείψω, συνέχισε ἡ βασίλισσα.

— Εἶσθε τόσο πλούσια; ἀπόρησε ἐκεῖνος. Πρέπει νὰ μάθω ποιὰ εἶσθε!

— "Αν μάθουν ποιὰ εἶμαι, εἶμαι χαμένη...

— Δὲ θὰ τὸ μάθῃ κανείς ἐκτὸς ἀπὸ μένα...

'Ο ἀστυνόμος, ὡραῖο παλληκάρι, τὴν κύτταξε καλὰ στὰ μάτια.

— Θὰ σᾶς ἀφίσω ἐλεύθερες, εἶπε, ἀλλὰ πρῶτα πρέπει νὰ δῶ τὸ πρόσωπό σας.

Καί, μὴ μπορῶντας ν' ἀντισταθῇ στὴν περιέργειά του, ἔβγαλε μ' εὐγενικὴ κίνηση τὴ μαύρη βελούδινη μάσκα ἀπὸ τὸ πρόσωπο τῆς Μαρίας 'Αντουανέττας.

— 'Η βασίλισσα!... εἶπε ἔκπληκτος.

Σὲ λίγο πρόσθεσε:

— Συχωρέστε με!

— Σᾶς συγχωρῶ, εἶπε ἡ βασίλισσα. Μοῦ ὁρκίζεστε, ὅτι δὲ θὰ πῆτε τίποτα σὲ κανένα;

— Τ' ὁρκίζομαι...

Καί, μὲ ὕφος μυστηριῶδες πρόσθεσε:

— Αλλοστε, σᾶς ἀγαπῶ, καὶ δὲ θέλω νὰ κινδυνεύσετε...

— Μ' ἀγαπᾶτε; ρώτησε ἡ βασίλισσα.

— Ναί... Σᾶς λατρεύω... Δὲν εἶμαι γιὰ σᾶς παρὰ ἕνας ἄγνωστος, ἕνας τρελλός, ἕνας ἔνοχος ἴσως... 'Αλλὰ ἀκοῦστε με: Σᾶς εἶδα γιὰ πρώτη φορὰ τὴν ἡμέρα ποὺ μπαίνατε στὸ Παρίσι, μαζὶ μὲ τὸ διάδοχο. "Ημουν ἕνας ἀπὸ τοὺς καβαλλάρηδες τῆς ἀκολουθίας σας. 'Ο κόσμος ζητωκραύγαζε γύρω σας... Σᾶς εἶδα καὶ μαγεύτηκα ἀπὸ τὴν ὁμορφιά σας. Δὲ μποροῦσα ἀπὸ τότε νὰ βγάλω τὴ μορφὴ σας ἀπ' τὴν καρδιά μου. Καὶ νά ποὺ τώρα βρίσκεσθε ἀντίκρυ μου, τόσο ὁμορφη!... 'Α! Πόσο σᾶς ἀγαπῶ καὶ πόσο εἶμαι δυστυχισμένος!... Εἶσθε ἡ βασίλισσα τῆς Γαλλίας κι' εἶμαι ἕνας ἀσήμαντος. 'Αλλὰ σᾶς ἀγαπῶ!... Συχωρέστε με!...

— Πῶς σᾶς λένε; ρώτησε ἡ Μαρία 'Αντουανέττα.

— Ρονέν...

— Κύριε Ρονέν, ἂν ποτὲ μὲ χρειασθῆτε, εἰδοποιῆστε με...

— Μεγαλειοτάτη, ἀπάντησε ὁ ἀξιωματικός, δὲ θέλω τίποτα. Τὸ μόνο ποὺ ζητῶ ἀπ' τὸ Θεὸ εἶναι ἡ εὐτυχία σας. "Ω! Πῶς τρέμω γιὰ σᾶς! 'Η ἐποχή μας εἶναι τόσο ταραγμένη!...

'Η βασίλισσα, φορῶντας πάλι τὴ μάσκα της, τοῦ εἶπε:

— Εἰδοποιῆστε νάρθῃ ἕνα ἀμάξι. Καί... σᾶς εὐχαριστῶ!...

✚

'Η βασίλισσα κι' ἡ Μάρθα βρισκόντουσαν σὲ λίγο στὶς Βερσαλλίες. Τὴ νύχτα ἐκείνη ἡ Μαρία 'Αντουανέττα δὲν ἔκλεισε μάτι...

Τοῦ κάκου ὁ 'Αρλεκῖνος ρωτοῦσε κατόπιν τὸν ἀστυνομικὸ γιατί ἄφησε ἐλεύθερες τὶς γυναῖκες. 'Ο Ρονὲν περιοριζόταν νὰ τοῦ λέῃ:

— "Ετσι ἔπρεπε νὰ κάνω...

Κανεὶς δὲν ἔμαθε γιὰ τὸ ἐπεισόδιο αὐτὸ τῆς βασίλισσας. Μονάχα μετὰ τὸ θάνατο τοῦ Ρονέν, ἔγινε γνωστὸ ἀπὸ τὸ ἡμερολόγιό του.

"Επειτα ἀπὸ μερικὰ χρόνια ἡ Μαρία 'Αντουανέττα καθότανε μέσα σ' ἕνα κάρρο, ποὺ τὴν ὡδηγοῦσε στὴ λαιμητόμο. Κύτταζε μὲ βλέμμα ξαφνικά, ἀκούστηκαν κραυγές: «Στὰ ὅπλα!».

'Η Μαρία 'Αντουανέττα εἶδε μερικοὺς ἀνθρώπους τοῦ λαοῦ, ποὺ τοὺς ὡδηγοῦσε ἕνας ἔφιππος ἀξιωματικός.

'Ο κόσμος σώπασε.

— Γρήγορα νὰ σώσουμε τὴ βασίλισσα!...

'Ηταν ὁ Ρονέν!...

Τὸ πλῆθος ὅμως δὲν τὸν ἄφησε νὰ φτάσῃ ὡς τὸ κάρρο. Σὲ μιὰ στιγμὴ οἱ ἐθνοφύλακες ἔρριξαν τὸν Ρονὲν ἀπὸ τ' ἄλογο καὶ τὸν σκότωσαν.

Πρὶν πεθάνῃ, πρόφτασε κι' ἔρριξε ἕνα βλέμμα γεμᾶτο πόνο κι' ἀγάπη στὴ βασίλισσα, ποὺ τὸν κύτταζε μὲ τρυφερότητα κι' εὐγνωμοσύνη.

Τὸ κάρρο ἐξακολούθησε τὸ δρόμο του...

'Η Μαρία 'Αντουανέττα τραβοῦσε πρὸς τὸ θάνατο, μὲ τὴν καρδιὰ γεμάτη πίκρα, ἀλλὰ συγχρόνως καὶ μ' ἕνα παρήγορο συναίσθημα!

ΜΩΡΙΣ ΕΡΛΑΝ

Συγκλονιστικὸ κοινωνικὸ καὶ δραματικὸ μυθιστόρημα ὑπὸ ΠΙΕΡ ΝΤΕΚΟΥΡΣΕΛ

ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ μιᾶς ἀθῳότας

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

'Ο Γκοελὰντ ἐξηγεῖ στὸ Ρομπὲρ καὶ στὸν κ. Ζερβαὶ ὅτι, ὁ Κορβὸλ κατάφερε νὰ γίνῃ σπουδαῖα προσωπικότης στὸν πύργο καὶ νὰ θεωρῆται πολύτιμος καὶ ἀπαραίτητος, συγκεντρώνοντας τὴν ἐμπιστοσύνη καὶ τὴ συμπάθεια τῆς Μαντελέν, τοῦ συμβολαιογράφου καὶ τοῦ γιατροῦ, πρόκειται δὲ νὰ παντρευτῇ τὴν κοπέλλα. Συμφωνοῦν λοιπὸν θλοι πὼς ὁ γάμος αὐτὸς πρέπει νὰ ἐμποδισθῇ μὲ κάθε τρόπο. Κι' ὁ Ρομπὲρ ἀποφασίζει νὰ δραπετεύσῃ μὲ τὴ βοήθεια τῆς κ. Ζερβαὶ καὶ τῶν δυὸ ἄλλων. Γιὰ καλὴ του τύχη, βρίσκεται στὴ Νουμέα ἕνας παλιὸς του γνώριμος, ὁ ἠθοποιὸς Φλορεμόν, ναυάγιο, ἔπειτα ἀπὸ μιὰ ἀποτυχημένη τουρνέ. Οἱ τοπικὲς ἀρχὲς τοῦ δίνουν ἕνα εἰσιτήριο δωρεάν, γιὰ νὰ γυρίσῃ στὴ Γαλλία "Οταν λοιπὸν συναντᾶτε τυχαίως τὸ Ρομπὲρ καὶ μεθαίνει τὸ δρᾶμα του, γιὰ νὰ τοῦ ἀποδείξῃ τὴν ἐμπιστοσύνη τοῦ τοῦ δίνει τὸ εἰσιτήριό του καὶ τὰ χαρτιὰ τῆς ταυτότητός του, ἐνῶ ὁ ἴδιος καταφέρνει νὰ ταξιδέψῃ σὰν ναύτης μὲ τὸ ἰστιοφόρο τοῦ Γκοελάντ. Καθὼς φεύγει ὅμως ὁ Ρομπὲρ, τὸν βλέπει μιὰ γυναῖκα καὶ ε.δοποιεῖ τὶς ἀρχές. 'Αμέσως δίδεται διαταγὴ νὰ σταματήσουν τὰ δυὸ πλοῖα, ποὺ ἔχουν ἤδη ξεκινήσει, καὶ γίνεται μιὰ ἔρευνα πάνω σ' αὐτά

12ον

'Ο Ρομπὲρ ἔκαμε μιὰ ἔνστικτη κίνησι διαμαρτυρίας. Θυμήθηκε ὅμως ἀμέσως τὴν κατάστασί του κι' ἄρχισε τὴ δουλειά, ποὺ τὸν διατάξανε.

'Ενῶ ἔτριβε τὸ κατάστρωμα καὶ τσπλένε μ' ἕνα κουβᾶ συλλογιζόταν συγχρόνως τὴ Μαντελέν, τὴν κ. Ζερβαί, τὸ Γκοελάντ, τὸ Φλοριμόν...

Δὲ μποροῦσε νὰ ξέρῃ ὡστόσο τὶς δυνατὲς συγκινήσεις, ποὺ εἶχαν δοκιμάσει αὐτοὶ οἱ δυὸ τελευταῖοι.

"Οταν ἄκουσε τὴν κανονιὰ κι' εἶδε τὴ βενζινάκατο μὲ τοὺς χωροφύλακες, ὁ Φλορεμὸν μάντεψε ἀμέσως πὼς εἶχαν ἀνακαλύψει τὴ δραπέτευσι τοῦ Ντερὸς κι' ἔψαχναν νὰ τὸν βροῦνε.

Θάκαναν τὴν ἀρχὴ ἀπ' τὸ «Μορμπιχάν», ποὺ ἦταν τὸ κοντυνότερο. "Επειτα θὰ πήγαιναν στὸ «Ἀλμπατρος»... Μὰ ὄχι, αὐτὸ δὲν ἔπρεπε νὰ γίνῃ!

"Ενα σχέδιο βλάστησε ἀμέσως μέσα στὸ γόνιμο μυαλὸ τοῦ ἠθοποιοῦ.

—Γιὰ τ' ὄνομα τοῦ Θεοῦ, ψιθύρισε στὸ Γκοελάντ, ἂν ἀγαπᾶτε τὸν κ. Ρομπὲρ καὶ τὴ δίδα Μαντελέν, ἀφῆστε με νὰ κάνω ὅ,τι πρέπει, χωρὶς νὰ δείξετε καμμιὰ ἐκπληξη γιὰ ὅσα θὰ δῆτε καὶ θ' ἀκοῦσετε!

— Δὲν καταλαβαίνω γρῦ, θὰ κάνω ὅμως ὅπως μοῦ λέτε, ἀφοῦ μ' ἐξορκίζετε στὰ πιὸ ἀγαπητά μου πράγματα. Δὲ θ' ἀνοίξω καθόλου τὸ στόμα μου!...

'Ο Φλορεμὸν τὸν ἄφησε τότε μονάχο καὶ χώθηκε σὲ μιὰ πόρτα, ἀφοῦ φρόντισε νὰ σκοντάψῃ πάνω σ' ἕνα ναύτη, ποὺ βρέθηκε στὸ δρόμο του.

Οἱ χωροφύλακες κι' οἱ δεσμοφύλακες εἶχαν ἀνεβῆ κιόλας στὸ πλοῖο.

— Τί συμβαίνει, κύριοι; τοὺς ρώτησε ὁ καπετάνιος.

— Δραπέτευσε ἕνας κατάδικος, τοῦ ἐξήγησε ὁ ἐπικεφαλῆς τους. "Εχουμε διαταγή, πρὶν φάξουμε ἀλλοῦ, νὰ κάνουμε πρῶτα μιὰ ἔρευνα στὰ πλοῖα, ποὺ σαλπάρανε πρὸ ὀλίγου.

— Πολὺ καλά. Κάνετε ὅμως γρήγορα, σᾶς παρακαλῶ πολύ!

Οἱ χωροφύλακες ψάξανε γρήγορα ὅλο τ' ἀμπάρι. "Ενας ἀπ' αὐτοὺς διέκρινε σὲ μιὰ γωνιὰ ἕνα μαῦρο ὄγκο, πίσω ἀπὸ ἕνα βαρέλι.

— Νά τος! φώναξε.

"Ωρμησαν ὅλοι πρὸς τὰ ἐκεῖ κι' ἀντίκρυσαν ἑνανὰ ἄνθρωπο κατάχλωμο, μὲ κλειστὰ τὰ μάτια καὶ τὸ στόμα μισανοιχτό, μὲ τὰ ροῦχα ἀκατάστατα.

— Φαίνεται μεθυσμένος, ὁ φίλος! παρατήρησε ἕνας χωροφύλακας.

Καὶ τὸν τράνταξε δυνατὰ γιὰ νὰ συνέλθῃ. 'Εκεῖνος ἔβγαλε μόνο ἕνα ἀναρθρο μουγκητό, ποὺ τελείωσε σὲ μιὰ μασημένη βλαστήμια. Δὲν ἄνοιξε τὰ μάτια του, οὔτε κουνήθηκε ἀπ' τὴ θέσι του.

— Πάφτε τον! διάταξε ὁ ἐνωμοτάρχης. Φέστε τον ἀπάνω! Θὰ βροῦμε τὸν τρόπο νὰ τοῦ λύσουμε τὴ γλῶσσα.

Τέσσερες χωροφύλακες τὸν σηκώσανε ἀπ' τὰ χέρια κι' ἀπ τὰ πόδια καὶ τὸν ἀνεβάσανε στὸ κατάστρωμα.

Φαίνεται πὼς ὁ καθαρὸς ἀέρας τοὔκανε καλό, γιατὶ τεντώθηκε κι' ἔτριψε τὰ μάτια του.

Οἱ ναῦτες στέκονταν γύρω καὶ τὸν κύτταζαν μὲ περιέργεια. 'Ο Γκοελάντ, δίπλα στὸν καπετάνιο, ἔτρεμε σὰν τὸ φύλλο.

Εἶχε ἀναγνωρίσει τὸ Φλορεμόν. Τοῦ εἶχε κάνει ὅμως κατάπληξι ἡ ξαφνικὴ μεταβολὴ τῆς φυσιογνωμίας του. Πραγματικά, ὁ ἠθοποιὸς παρίστανε θαυμάσια τὸ μεθυσμένο ἀλήτη...

— Βλέπετε τὰ χάλια του; εἶπε ὁ ἐνωμοτάρχης στὸν καπετάνιο.

— Ναί, ἀλήθεια... Μὰ δὲν ἦταν ἔτσι, ὅταν μοῦ ζήτησε νὰ τὸν πάρω στὸ καράβι μου!

— Γιατὶ τότε δὲν εἶχε μεθύσει ἀκόμα...

'Ο Φλορεμὸν εἶχε ἀνακαθήσει καὶ κύτταζε γύρω του, μὲ θολὴ ματιά. Βλέποντας τοὺς χωροφύλακες, ἀνασκίρτησε, σὰν τρομαγμένος.

— Τὰ χαρτιά σου, ἀγόρι μου; τὸν ρώτησε ὁ ἐνωμοτάρχης μὲ προσποιητὴ καλωσύνη.

— Τὰ χαρτιά μου;... Τί νὰ τὰ κάνετε; ταύλισε ἐκεῖνος μπερδεύοντας τὰ λόγια του.

— Νὰ τὰ δοῦμε.

— 'Απὸ πότε χρειάζεται κανεὶς χαρτιὰ στὸν τόπο του;... 'Εδῶ εἶν' ὁ τόπος μου... ἡ Γαλλία... ἀφοῦ εἶναι γαλλικὸ τὸ καράβι...

— "Ωστε δὲν ἔχεις χαρτιά;...

— "Ο... ὄχι...

— 'Εγὼ ὅμως ἔχω.

Κι' ὁ ἐνωμοτάρχης ἔβγαλε ἀπ' τὴν τσέπη του τὴν περιγραφὴ τοῦ δραπέτη.

'Ο Φλορεμὸν φάνηκε πὼς παράχτηκε, βλέποντας τὸ χαρτὶ ἐκεῖνο. 'Ερρίξε μιὰ ματιὰ στὴ θάλασσα, σὰ νὰ λογάριαζε τὴν ἀπόστασι ποὺ τὸν χώριζε ἀπ' αὐτήν.

— Κρατᾶτε τον γερά! διάταξε ὁ ἐνωμοτάρχης δυὸ χωροφύλακες.

Καὶ διάβασε τὸ χαρτί:

— Ξυρισμένος... Μαῦρα μάτια... Μαῦρα μαλλιά... "Ισια μύτη... Αὐτὸς εἶναι! "Ισως μερικὲς λεπτομέρειες δὲ συμφωνοῦν ἀπόλυτα, τὸ σύνολο ὅμως δὲν ἀφίνει καμμιὰ ἀμφιβολία.

— Μὰ τί θέλετε ἀπὸ μένα, τελοσπάντων; ρώτησε ἀπότομα ὁ Φλορεμόν.

— Τὸ ξέρεις καλά, ἀγόρι μου! Εἶσαι ὁ κατάδικος Ρομπὲρ Ντεούς 'Ο ἀριθμὸς 122. Πᾶγες νὰ τὸ σκάσῃς, μὰ δὲν τὰ κατάφερες. Τώρα ποὺ σὲ πιάσαμε τὸ καλύτερο γιὰ σένα εἶναι νά...

'Ο ἐνωμοτάρχης δὲν πρόλαβε ν' ἀποτελειώσῃ τὴ φράσι του. Μὲ μιὰ κρυτσυνιά, ὁ Φλορεμὸν τὸν πέταξε μακρυά. Συγχρόνως ξέφυγε ἀπ' τοὺς δυὸ χωροφύλακες ποὺ τὸν κρατοῦσαν. "Ωρμησε γρήγορος σὰν ἀστραπή, καὶ δρασκέλισε τὴν κουπαστή, γιὰ νὰ πέσῃ στὴ θάλασσα.

'Αλλὰ δὲν πρόφτασε, γιατὶ τὸν ἅπαιξαν πάλι οἱ χωροφύλακες. Τοῦ καταφέρανε μερικὲς γροθιὲς καὶ τὸν κρατήσαν ἀκίνητο.

— Δέστε τον! φώλιασε ὁ ἐνωμοτάρχης, μανιασμένος. Αὐτὸς εἶναι, τὸν καπάτσι! Τώρα εἶμαι βέβαιος!

Παρ' ὅλη τὴν ἀντίστασι τοῦ Φλορεμόν, οἱ χωροφύλακες τὸν ἔδεσαν γρήγορα χειροπόδαρα, ἔτσι ποὺ δὲ μποροῦσε νὰ κουνηθῇ πιά.

— Βλέπετε, λοιπόν, καπετάνιε, πὼς εἶχα δίκιο; εἶπε θριαμβευτικὰ ὁ ἐνωμοτάρχης.

— Ναί, βέβαια... Αὐτὸς ὁ ἄθλιος μοῦ παρουσιάστηκε γιὰ ἠθοποιός. Καὶ δὲ σκέφτηκα καθόλου νὰ τοῦ ζητήσω τὰ χαρτιὰ του...

— Τώρα ποὺ θὰ τὸν πᾶμε στὸ κάτεργο, θὰ πληρώσῃ ἀκριβὰ τὸν κόπο, ποὺ μᾶς ἔδαλε ὅλους!

— Τοῦ ἀξίζει τοῦ κατεργάρη... Σᾶς παρακαλῶ νὰ ξεμπερδέψετε γρήγορα μὲ τὶς διατυπώσεις, γιὰ νὰ προφτάσουμε νὰ συνεχίσουμε τὸ ταξίδι μας, πρὶν ἁλλάξῃ ὁ ἄνεμος.

— Ναί, ναί, καπετάνιε...

'Ο ἐνωμοτάρχης παραγγείλε στὸν κυβερνήτη τῆς βενζινάκατου νὰ εἰδοποιήσῃ μ' ἕνα σῆμα πὼς εἶχαν ἐκπληρώσει τὴν ἀποστολή τους. "Επειτα ἀπὸ μερικὰ λεπτά, μιὰ κανονιὰ ἀνάγγειλε στὰ πλοῖα πὼς ἦταν ἐλεύθεροι πιὰ νὰ φύγουν.

Στὸ μεταξύ, ὁ Γκοελάντ εἶχε πλησιάσει τὸ Φλορεμόν, ποὺ τὸν φύλαγαν δυὸ χωροφύλακες. Ξαπλωμένος στὸ κατάστρωμα, μὲ τὸ κεφάλι του ἀκουμπισμένο σὲ μιὰ κουλούρα σκοινιά, ὁ ἠθοποιὸς ἐξακολουθοῦσε νὰ παριστάνῃ τὸ μεθυσμένο.

'Ο γερο-ναυτικὸς εἶχε καταλάβει ἀπ' τὴν ἀρχὴ τῆς σκηνῆς αὐτῆς τὴν ἀξιοθαύμαστη αὐτοθυσία τοῦ Φλορεμὸν καὶ τὸ τολμηρὸ σχέδιό του. Κι' εἶχε θαυμάσει πραγματικὰ τὴν

ΝΟΣΤΑΛΓΙΚΟΙ ΜΟΝΟΛΟΓΟΙ

Ὁ ἀμαξᾶς

Νά τὸ γιατάκι τοῦ Λουκᾶ τοῦ ἀμαξᾶ,
ποὺ πάντα δούλευε τὸ γκέμι μὲ μεράκι,
ποὺκανε στράκες καὶ ποὺ φόραγε λρδὰ
τὸ καβουράκι.

★

Μὲ μιὰ φωνὴ βαρειὰ σπασμένη καὶ βραχνή,
τὴ φάτσα σπαζοντας συχνὰ τὴ σοβαρὴ του,
φιλοκουβέντιαζε σιγὰ μὲς στὸ παγνί
μὲ τὸ Ντορῆ του.

★

Κι' ὅλες τὶς ἄγερ τὶς λεξέντη τὰ Λουκᾶ
—κι' ἀριστοκράτισσες μεγάλες καὶ πληβέες—
γιατὶ στ' ἀμάξι του γινόταν τακτικὰ
«ἐρωλαβιές».

★

Ραντεβουδάκια φοβισμένα, διαστικά,
—ὅ,τι μποροῦσε ὁ καιρὸς νὰ ἐπιτρέπῃ—
κι' ἦταν ὀρθάνοιχτα τὰ μάτια τοῦ Λουκᾶ,
χωρὶς νὰ βλέπῃ.

★

Κύτταζε μόνο ἐμπρός, ἀμίλητος, βαρύς,
μὲ δυὸ ρουθούνια κατακόκκινα σὰ ρόδια
κι' ἔτρεχ' ἡ ἀλαφρὰ λὲς κι' εἶχεν ὁ Ντορῆς
φτερὰ στὰ πόδια.

★

"Υπουλα, ὅμως, καὶ πολὺ σατανικὰ
ἄερας φύσηξε «προδοσία» κάποιο βράδυ,
κι' ἔκαν' ἀμέσως τὸ γιατάκι τοῦ Λουκᾶ
σωστὸ ρημάδι.

★

Κι' ἔμειν' ἐμόνο κάποιος θρῦλος, ποὺ ἰστοιες τόσων ἀνθρώπων τοὺς καϋμοὺς καὶ τὶς χαρές (τους),
Κι' ἂν μὲ ρωτᾶς γιὰ τὸ Λουκᾶ καὶ τὸ Ντορῆ,
Θεὸς σχωρέστους...

Γ. ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

Ικανότητα ποὺ ἔπαιζε αὐτὸ τὸν ἐπικίνδυνο ρόλο.

Μὲ τὴν πρόφασι πὼς ἤθελε νὰ τακτοποιήση τὰ σκοινιά, ἔσκυψε πάνω ἀπ' τὸ Φλωρίμόν. Οἱ χωροφύλακες εἶχαν ἀποτραβηχτῆ λίγο, γιὰ νὰ τὸν ἀφίσουν νὰ κάνη τὴ δουλειά τοῦ.

— Καλὰ δὲν τὰ κατάφερα;... τοῦ ψιθύρισε ὁ ἡβοπολὸς, τόσο σιγά, ὥστε νὰ τὸν ἀκούση ἐκεῖνος μονάχα.

Μὰ ὁ Γκοελάντ δὲν πρόλαβε ν' ἀπαντήση, γιατὶ εἶχαν πλησιάσει στὸ μετάξυ ὁ ἐνωμοτάρχης κι' ὁ πλοίαρχος.

— Κατεβάστε αὐτὸ τὸν ἀχρεῖο στὴ βενζινάκατο! διάταξε ὁ ἐνωμοτάρχης.

Οἱ χωροφύλακες ὑπάκουσαν ἀμέσως. Τοὺς βοήθησε κι' ὁ Γκοελάντ, ποὺ βρῆκε ἔτσι τὴν εὐκαιρία νὰ σφίξη τὸ χέρι τοῦ Φλορίμόν, σὰ νἄθελε νὰ τοῦ ἐκφράση τὴ συγκίνησι ποὺ γέμιζε τὴν καρδιά του.

Ἐκεῖνος χαμογέλασε καὶ κύτταξε τὸ «Ἀλματρὸς», ποὺ εἶχε ἀπομακρυνθῆ καὶ φαινόταν σὰν ἕνα μαῦρο σημάδι.

— Σώθηκε! ψιθύρισε στὸ Γκοελάντ.

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

Α'.

Βγαίνοντας ἀπ' τὸ δικαστήριο, μετὰ τὴν καταδίκη τοῦ Ρομπὲρ Ντερός, ἡ Μαντελὲν ἀκουμποῦσε στὸ μπράτσο τοῦ κ. Ἀρντουΐν, γιατὶ δὲν τὴ βαστοῦσαν τὰ πόδια της...

Τοὺς ἀκολουθοῦσαν ὁ δόκτωρ Μποναρντὲλ κι' ὁ Κορβόλ.

Μένανε κι' οἱ τέσσερες ἀμίλητοι. Ἦταν χλωμοί, ἐπηρεασμένοι βαθειὰ ἀπ' τὸ τρομερὸ δράμα, ὅπου εἶχαν παίξει τὸ ρόλο τους.

Ὁ Γκοελάντ τοὺς συνώδευε, βουβὸς κι' αὐτός, μὲ τὴν τραχειὰ φυσιογνωμία του ἀλλοιωμένη ἀπ' τὴ συγκίνησι.

Ἡ σύσκεψι τῶν ἐνόρκων εἶχε κρατήσει πολύ. Εἶχε πιὰ νυχτώσει.

Γιὰ ν' ἀποφύγουν τοὺς περιέργους, ὁ κ. Ἀρντουΐν εἶχε δώσει διαταγὴ στὸν ἀμαξᾶ νὰ τοὺς περιμένη μπροστὰ σὲ μιὰ πορτίτσα, στὸ πίσω μέρος τοῦ Δικαστικοῦ Μεγάρου.

Ὁ δρόμος ἐκεῖνος ἦταν ἔρημος.

Τὴ στιγμὴ ποὺ θ' ἀνέβαινε στ' ἀμάξι, ἡ Μαντελὲν ἔρριξε μιὰ ματιὰ στὸ κτίριο ἀπ' ὅπου ἔβγαινε. Σκέφθηκε, ὅτι ἦταν κλεισμένος ἐκεῖ μέσα ὁ δολοφόνος τῆς μητέρας της, καταδικασμένος ἀπ' τὴν ἀνθρώπινη δικαιοσύνη, ἀτιμασμένος τσακισμένος, περιμένοντας νὰ τὸν στείλουνε στὰ κάτεργα.

— Ἐκδικήθηκα γιὰ σένα, μητέρα! ψιθύρισε ἡ κοπέλλα.

Τ' ἀμάξι ξεκίνησε. Ἡ Μαντελὲν εἶχε μαζευτῆ σὲ μιὰ γωνιὰ κι' ἐπαναλάμβανε μηχανικὰ τὶς ἴδιες λέξεις, σὰ νἄθελε ν' ἀντιληφθῆ τὴν πραγματικότητα αὐτοῦ ποὺ εἶχε συμβῆ.

Θάλεγε κανεὶς πὼς ἤθελε ν' ἀπολαύση ὁλοκληρωτικὰ τὴν πικρὴ χαρὰ τῆς τιμωρίας τοῦ κακούργου, ποὺ τὴν εἶχε ἀφίσει ὀρφανὴ καὶ ποὺ εἶχε σκοτώσει τὴ δεύτερη μητέρα του, γιὰ νὰ ἱκανοποίηση τὸ χαρτοπαικτικὸ πάθος του...

Τί τὴς εἶχε πῆ στὸ δικαστήριο;... Εἶχε τολμήσει ν' ἀρνηθῆ, νὰ ἐπικαλεσθῆ τὸ Θεό, νὰ τῆς μιλήση γιὰ τὰ παιδικά τους χρόνια, νὰ τῆς θυμίση πὼς τὴν εἶχε ἀγαπήσει καὶ πὼς ἐπρόκειτο νὰ παντρευτοῦνε... Ὁ ἄτιμος!...

Εὐτυχῶς, ἡ Δικαιοσύνη εἶχε κάνει τὸ καθῆκον της, χτυπώντας τον ἀλύπητα.

Ὡστόσο — πράγμα παράξενο — παρ' ὅλες τὶς προσπάθειές της νὰ χαρῆ γι' αὐτὴ τὴ δίκαιη καταδίκη, ἡ Μαντελὲν παρατήρησε μ' ἔκπληξι κι' ἀγανάκτησι, ὅτι γλυστροῦσε μέσα στὴν καρδιά της κάποιο αἴσθημα οἴκτου γιὰ τὸν ἔνοχο.

Τὰ χείλια της ψιθύριζαν πάντα:

— Ἐκδικήθηκα γιὰ σένα, μητέρα!

Συχρόνως ὅμως, κάτι τί μέσα της ἔλεγε;

«Πόσο θὰ ὑποφέρη ὁ δυστυχισμένος!»...

Τοῦ κάκου προσπαθοῦσε νὰ διώξη αὐτὴ τὴ συμπόνια της γιὰ τὸ δολοφόνο τῆς μητέρας της. Δὲν τὸ κατάφερνε, μ' ὅλο ποὺ τὴ θεωροῦσε σὰν ἔγκλημα...

Οἱ σύντροφοί της δὲν εἶχαν προφέρει οὔτε μιὰ λέξι σ' ὅλη τὴ διαδρομή.

Ὅταν ἔφτασε στὸ χωριό, τ' ἀμάξι σταμάτησε μπροστὰ στὰ σπίτια τοῦ γιατροῦ καὶ τοῦ Κορβόλ, ποὺ γειτονεύανε.

Ὁ Κορβὸλ κατέβηκε πρῶτος καὶ χαιρέτησε μὲ σεβασμὸ τὴ Μαντελέν. Ἦταν κατάχλομος, τὰ μάτια του λάμπανε παράξενα. Ἡ Μαντελὲν ἐνοιωσε ἕνα ξαφνικὸ τρόμο στὸ κύτταγμά του. Τραβήχτηκε πίσω, πνίγοντας μιὰ κραυγή.

Ὡστόσο ἡ φωνὴ τοῦ Κορβὸλ εἶχε τὸ συνηθισμένο ἥρεμο τόνο της. Πρὶν ἀπομακρυνθῆ μὲ τὸ γιατρό, πρόσθεσε πὼς θὰ πήγαινε τὴν ἄλλη μέρα στὸν πύργο, γιὰ νὰ τεθῆ στὶς διαταγὲς τοῦ κ. Ἀρντουΐν καὶ τῆς ὀρφανῆς.

Ἔπειτα ἀπὸ λίγο καιρὸ ὁ συμβολαιογράφος ἔφυγε ἀναγκαστικὰ γιὰ τὸ Μπορντώ, ὅπου τὸν καλοῦσαν οἱ δουλειές του.

Πέρασαν οἱ μέρες κι' ἔφτασε ἡ ἀνοιξι.

Ἐξωτερικὰ τίποτα δὲ φαινότανε νἄχη ἀλλάξει στὸν πύργο. Πίσω ὅμως ἀπ' τοὺς τοίχους του, στὶς πολυτελεῖς αἴθουσές του, βασίλευε τώρα βαρειὰ σιωπή.

Οἱ ὑπηρέτες κυκλοφοροῦσαν ἀθόρυβα, σὰ νὰ συμμερίζονταν τὸν ἀγιάτρευτο πόνο τῆς κυρίας τους.

Ὁ Γκοελάντ φαινόταν πὼς εἶχε γεράσει μεμιᾶς κατὰ 20 χρόνια.

Ἀκόμα κι' ἡ δὶς Οὐλμπρέγκ, ἡ δασκάλα, εἶχε παραιτηθῆ ἀπ' τὰ ρωμαντικὰ ὄνειρα της.

Ἡ Μαντελὲν ζοῦσε κλεισμένη στὸν ἑαυτό της. Δὲν ἔβγαινε ἔξω καὶ δὲ δεχότανε κανένα ξένο.

Στὴν ἀρχὴ τοῦ πένθους της, εἶχαν τρέξει νὰ τὴν παρηγορήσουν ἄγνωστοι συγγενεῖς καὶ φίλοι, ἀκόμα κι' ἀδιάφοροι. Τὶς ἐκφράζανε τὴ συμπάθειά τους καὶ προσπαθοῦσαν νὰ τῆς ὑποδείξουν τὴν ἀνάγκη νὰ παντρευτῆ γιὰ νὰ διασκεδάση τὸν πόνο της.

Ἡ ὁμορφιά της κι' ἡ περιουσία της εἶχαν τραβήξει πολλοὺς ὑποψήφιους. Αὐτὴ ὅμως ἔδειξε σ' ὅλους μιὰ ψυχρότητα, ποὺ τοὺς ἀποθάρρυνε τελείως.

Σιγὰ-σιγά, βασίλεψε στὸν πύργο μιὰ θλιβερὴ μοναξιά, ποὺ τὴ διακόπτανε μόνο οἱ ἀραιὲς ἐπισκέψεις τοῦ κ. Ἀρντουΐν, οἱ καθημερινὲς ἐμφανίσεις τοῦ γιατροῦ Μποναρντέλ — ποὺ δὲν ἔμενε περισσότερο ἀπὸ λίγα λεπτά — κι' ἡ παρουσία τοῦ Κορβόλ, ποὺ ἐξακολουθοῦσε νὰ φροντίζη γιὰ τὰ συμφέροντα τῆς ὀρφανῆς.

Ἡ Μαντελὲν περνοῦσε τὶς περισσότερες ὧρες της στὴν κάμαρα, ὅπου εἶχε δολοφονηθῆ ἡ μητέρα της.

Μπροστὰ σ' αὐτὸ τὸ πεῖσμα της, νὰ μὴν ἀνέχεται τὴν παρουσία κανενός, ὁ γιατρὸς κουνοῦσε τὸ κεφάλι του κι' ἔλεγε:

— Ἂς μὴν ἀπελπιζώμαστε. Δὲ θ' ἀργήση ν' ἀλλάξη...

Ὡστόσο ἡ αἰτία ποὺ ἔκανε τὴ Μαντελὲν ν' ἀποφεύγη ὅλο τὸν κόσμο καὶ νὰ μένη κλεισμένη στὸ δωμάτιο τοῦ ἐγκλήματος δὲν ἦταν μόνο ὁ πόνος της γιὰ τὸ θάνατο τῆς μητέρας της. Τὴν τυραννοῦσε συγχρόνως μιὰ ἐμμενὴ ἰδέα, σκληρὰ κι' ἀδιάκοπα.

Ἔνοιωθε τὴν ἀνάγκη νὰ μείνη μόνη γιὰ ν' ἀναζητήση τὴ λύση τοῦ τρομεροῦ προβλήματος, ποὺ δὲν ἔφευγε καθόλου ἀπ' τὴ σκέψι της...

Ὁ Ρομπὲρ εἶχε δολοφονήσει τὴ μητέρα της... ὁ Ρομπέρ, ὁ ἄνθρωπος ποὺ ἀγαποῦσε, ὁ ἀραδωνιαστικὸς ποὺ τὴ λάτρευε!... Αὐτὴ εἶχε ἐκδικηθῆ καὶ τὸν εἶχε στείλει στὰ κάτεργα.

Γιατί, λοιπὸν ἐμφανιζόταν στὰ ὄνειρά της ἡ χλωμὴ μορφὴ του καὶ τῆς παραπονιόταν πὼς τὸν εἶχε κατηγορήσει ἄδικα;

Γιατί ἄκουγε διαρκῶς ν' αὐτηχῆ στ' αὐτιά της ἡ τελευταία λέξι, ποὺ εἶχε προφέρει ὁ κατάδικος μέσα στὸ δικαστήριο, ὅταν τὸν ἐπαιρναν οἱ χωροφύλακες;... Τῆς εἶχε πῆ τότε, μὲ μιὰ βαθειὰ φωνή, ποὺ ἔφτασε ὡς τὴν ψυχή της:

«Νὰ θυμάσαι, Μαντελέν, ὅτι, χάρις σὲ σένα, ἡ ἀνθρώπινη δικαιοσύνη χτυπησε ἕνα ἀθῶο!».

Κι' ὅμως δὲ χωροῦσε ἀμφιβολία! Ὁ Ρομπὲρ Ντερὸς ἦταν ὁ δολοφόνος τῆς μητέρας της, ἐφ' ὅσον τὸν εἶχε ὅλη ἡ ἰδία μὲ τὸ μαχαίρι στὸ χέρι κι' εἶχε παρευρεθῆ στὸ ἔγκλημα!

Γιατί, λοιπόν, νὰ ἔχη γλυστρήσει μέσα στὴν ψυχή της ἡ παράξενη ἐκείνη συμπόνια γιὰ τὸ φονιά;... Γιατί ὁ ἐγκληματικὸς ἐκεῖνος οἶκτος νὰ ρίχνη ἕνα δισταγμὸ στὴν καρδιά της, ἐφ' ὅσον φαινόταν πὼς δὲν ἐπιτρεπότανε κανεὶς δισταγμός;

Πήγαινε συχνὰ νὰ προσευχηθῆ πάνω στὸν τάφο τῆς μητέρας της, στὸ παρεκκλήσιο τοῦ πύργου, καὶ νὰ ἱκετέψη τὴ νεκρὴ νὰ τῆς στείλη μιὰ παρηγοριά, μιὰ βεβαιότητα ποὺ θὰ τὴν καθησύχαζε ἐπιτέλους.

Ὅταν ξαναγύριζε ἀπὸ κεῖ, ντρεπότανε γιὰ τὰ αἰσθήματα ποὺ τὴν εἶχαν ταράξει, ἐπικρατοῦσαν μέσα της ἡ περιφρόνησι καὶ τὸ μῖσος, ξανάρχιζε νὰ κατοριέται τὸ φονιὰ τῆς μητέρας της κι' εὐχαριστοῦσε τὸ Θεό, ποὺ τῆς εἶχε ἐπιτρέψει ν' ἀνακαλύψη τὸν ἔνοχο.

Ἀνατρίχιαζε στὴ σκέψι πώς, δίχως αὐτὴ τὴ σύμπτωσι, θὰ μποροῦσε νὰ γίνη μιὰ μέρα γυναῖκα τοῦ δολοφόνου.

Μὰ συχρόνως τῆς ἐσφιγγε τὴν ψυχὴ τὸ συναίσθημα τῆς ἀπόλυτης μοναξιᾶς της στὸν κόσμο. Δὲν εἶχε ἄλλον ἀπ' τὸ συμβολαιογράφο, τὸ γιατρὸ καὶ τὸ Γκοελάντ. Ἀλλ' ὁ πρῶτος ἔμενε ἀναγκαστικὰ μακρυά της, γιατὶ εἶχε τὴν οἰκογένειά του καὶ τὶς δουλειές του. Ὁ δεύτερος ἦταν ἕνας ἐγωϊστικὸς τύπος γεροντοπαλλήκαρου, ἀνίκανος νὰ τὴν προστατέψη ἀποτελεσματικά. Κι' ὁ καλὸς Γκοελάντ τῆς ἦταν ἀφοσιωμένος σὰ σκυλί, ἀλλὰ δὲ μποροῦσε νὰ τοῦ ζητήση τίποτε περισσότερο ἀπὸ μιὰ τυφλὴ ὑπακοή.

Ὅσο γιὰ τὸν Κορβόλ, εἶχε βέβαια πολλὰ χαρίσματα, ζῆλο, δραστηριότητα. Τῆς πρόσφερε πολλὲς ὑπηρεσίες. Ὡστόσο φαινότανε πὼς εἶχε ξυπνήσει πάλι στὴν ψυχή της ἡ ἀποστροφὴ ποὺ ἔνοιωθε γι' αὐτόν, ἀπὸ τότε ποὺ ζοῦσε ἀκόμα ἡ μητέρα της. Δὲν τοῦ ἔκρυβε μάλιστα τελείως αὐτὲς τὶς ἐχθρικὲς διαθέσεις της, καὶ συχνὰ τὸν πλήγωνε μὲ μιὰ σκληρὴ λέξι της, ἀντὶ γιὰ τὶς εὐχαριστίες ποὺ τοῦ ἀξίζανε.

Ὕστερα, ξαφνικά, διαδέχονταν τὴν ἐχθρικὴ συμπεριφορά της δείγματα τυφλῆς ἐμπιστοσύνης κι' ἀνεξήγητης ὑποταγῆς στὶς θελήσεις καὶ τὶς ἐπιθυμίες του.

— Ἔχουν κάτι τέτοιες παραξενιὲς οἱ κοπέλλες στὴν ἡλικία τῆς Μαντελέν! ἔλεγε ὁ γιατρός. Δὲν εἶναι τίποτα. Θὰ τῆς περάση...

Ὡστόσο, ὁ Κορβὸλ φαινόταν πὼς ἔμενε ἀναίσθητος, τόσο στὶς ἀδικες κακοκεφιὲς τῆς Μαντελέν, ὅσο καὶ στὶς ἐκδηλώσεις τῆς συμπαθείας της. Ἦταν πάντα ψυχρός, ἤρεμος. Δὲν παρουσιαζότανε μπροστά της, παρὰ μόνο ὅταν τὸ ἀπαιτοῦσε ἀπαραιτήτως ἡ δουλειά του.

— Ἐξυπηρετῶντας μ' ὅλη μου τὴν καρδιὰ τὴ δεσποινίδα ντὲ Κερμαντὲκ ἔλεγε στὸ γιατρό, κάνω τὸ καθῆκον ποὺ μοῦ ὑπαγορεύει ἡ συνείδησί μου. Δὲ ζητάω ἄλλη ἀνταμοιβὴ ἀπ' τὴν ἱκανοποίησι τῆς ἐκπληρώσεως τοῦ καθήκοντος!

Ὅλοι τὸν ἐκτιμοῦσαν γιὰ τοὺς κόπους του. Κι' ἡ Τύχη τοῦ χαμογελοῦσε. Τὰ παιχνίδια του στὸ Χρηματιστήριο εἶχαν πετύχει ἐπιτέλους, περισσότερο ἀπὸ τὶς ἐλπίδες του — ἔτσι ποὺ κανεὶς ἀπ' τὸ περιβάλλον τῆς Μαντελὲν δὲ μποροῦσε ν' ἀποδώση τὴν ἀφοσίωσί του στὸ συμφέρον.

Μ' αὐτὲς τὶς συνθῆκες, θὰ τοῦ ἦταν εὔκολο νὰ ξεφύγη γιὰ πάντα ἀπ' τὴν ἀνθρώπινη δικαιοσύνη καὶ νὰ δημιουργήση μιὰ θέσι ἀνώτερη ἀπ' ὅ,τι εἶχε ποτὲ ὀνειρευτῆ. Θὰ μποροῦσε, δίχως δυσκολία, νὰ βρῆ μιὰ πλούσια

— Νὰ μὲ συγχωρῆτε, ἀλλὰ δὲν ἔπρεπε νὰ μπῆτε πρῶτος!...

νύφη, νὰ μπῆ σὲ μιὰ καλὴ οἰκογένεια, νὰ χαρῆ τὴ «μεγάλη ζωή», μὲ τὴ βεβαιότητα τῆς ἀτιμωρησίας.

Μὰ δὲν ἤθελε τώρα πιὰ αὐτό. Ἀγαποῦσε τὴ Μαντελέν — ἡ καλύτερα ἔνοιωθε ἕνα ξέφρενο πόθο νὰ τὴν ἀποκτήση. Ἡ περιφρόνησι κι' ἡ ἀποστροφὴ τὴς κοπέλλας εἶχαν σπρώξει τὸ πάθος του σὲ παροξυσμό.

Τὸ αἷμα ποὺ εἶχε χύσει, ἡ δολοφονία τῆς μητέρας τῆς νέας, ποὺ ὀνειρευότανε νὰ σφίξη στὴν ἀγκαλιά του, ὄχι μόνο δὲν τὸν σταματοῦσαν, ἀλλ' ἀπεναντίας κάνανε πιὸ πικάντικο τὸν ἀνόσιο ἔρωτά του, παρόξυναν τὸ πάθος του μέχρι παραληρήματος.

Πῆγε νὰ τρελλαθῆ ἀπ' τὴ μανία του, ὅταν παρουσιάστηκαν διάφοροι ὑποψήφιοι γιὰ τὸ χέρι της. Εὐτυχῶς ὅμως γιὰ τὰ σχέδιά του, ἡ Μαντελὲν τοὺς ἀπέκρουσε ὅλους.

«Σίγουρα, ἡ καρδιά της εἶναι ἀκόμα γεμάτη ἀπ' τὴν ἀνάμνησι τοῦ Ρομπέρ — σκεπτόταν ὁ Κορβόλ. Ὀνειρεύεται νὰ τὸν πενθήση αἰώνια, σὲ μιὰ ἀτέλειωτη μοναξιά, δίχως καμμιὰ παρηγοριά! Ἀλλ' ὁ χρόνος θὰ σβύση αὐτὰ τὰ παράλογα σχέδιά της. Θ' ἀγαπήση... Καὶ θέλω ν' ἀγαπήση ἐμένα!».

Τί εὐτυχισμένος, ποὺ ἦταν γιατὶ εἶχε στείλει τὸν ἀντίζηλό του στὰ κάτεργα!

Μὰ ἔπρεπε νὰ βρίσκεται ἐκεῖ, ὅταν θὰ ξυπνοῦσε ἡ καρδιὰ τῆς κοπέλλας. Ἔπρεπε προπάντων νὰ προκαλέση αὐτὸς ὁ ἴδιος τὸ ξύπνημά της.

Προσπάθησε στὴν ἀρχὴ νὰ πετύχη τὸ σκοπό του, χωρὶς βίαια κι' ἐπικίνδυνα μέσα. Βάλθηκε πρῶτα νὰ διαλύση τὶς προκαταλήψεις, ποὺ μποροῦσε νὰ εἶχαν γεννηθῆ στὸ νοῦ τοῦ συμβολαιογράφου καὶ τοῦ γιατροῦ ἀπ' τὴ στάσι τῆς Μαντελὲν ἀπέναντί του.

Χρειάστηκε γι' αὐτὸ πολλὴ ὑπομονὴ καὶ ἐπιτηδειότητα. Ἔδειχνε σχολαστικὴ τιμιότητα στὴ διαχείρισι τῶν ὑποθέσεων καὶ συχρόνως τέτοιο σεβασμὸ στὰ ἄσπρα μαλλιὰ τοῦ κ. Ἀρντουΐν, ὥστε νὰ πηγαίνη κάπουκάπου ὡς τὸ Μπορντὼ γιὰ νὰ τὸν συμβουλευθῆ γιὰ κάτι σοβαρό. Μ' αὐτὴ τὴν τακτική, δὲν ἄργησε νὰ τὸν κάνη σύμμαχό του.

Κάποια μέρα μάλιστα — ἕνα χρόνο μετὰ τὸ θάνατο τῆς κ. Κερμαντὲκ — ὁ Ἀρντουΐν εἶπε στὴ Μαντελέν, ποὺ εἶχε ἐκδηλώσει καὶ πάλι τὴν ἀντιπάθειά της γιὰ τὸν Κορβόλ:

— Ἐπιτρέψτε μου μιὰ συμβουλή, ἀγαπητό μου παιδί. Δὲν εἶναι καθόλου σωστὸ νὰ φέρνεσθε ἔτσι σ' ἕναν ἄνθρωπο, ποὺ σᾶς δείχνει κάθε μέρα τόση στοργὴ κι' ἀφοσίωσι χωρὶς συμφέρον. Σ' αὐτὸν χρωστᾶτε, κατὰ μέγα μέρος, τὸ ὅτι σώθηκε ἡ τιμὴ τοῦ ὀνόματός σας, μετὰ τὴν καταστροφή, ποὺ βρῆκε τὸν πατέρα σας.

»Σήμερα, ὁ κ. Κορβὸλ δὲν εἶναι βέβαια τόσο πλούσιος ὅσο ἐσεῖς. Ἔχει ὅμως μιὰ καλὴ περιουσία. Ἴσως νάναι ὁ ἄνθρωπος, ποὺ θὰ διαλέξετε αὔριο γιὰ σύζυγό σας, μὲ τὴν ἀπόλυτη ἔγκρισί μου.

Ἡ Μαντελὲν τὸν κύτταξε, σαστισμένη, δίχως ν' ἀπαντήση. Δὲν ἐπέμεινε ἄλλωστε περισσότερο ὁ κ. Ἀρντουΐν...

Μὰ κι' ὁ δόκτωρ Μποναρντέλ, ἀπὸ ἀδιάφορος ποὺ ἦταν πρίν, εἶχε γίνει εἰλικρινὴς κι' ἀφοσιωμένος σύμμαχος τοῦ Κορβόλ — τοὐλάχιστον ὅσο τοῦ τὸ ἐπέτρεπε ὁ ἐγωϊσμός του! Ὅταν ἔμαθε, λοιπόν, τὸν ὑπαινιγμὸ τοῦ συμβολαιογράφου γιὰ ἕνα πιθανὸ γάμο τοῦ Κορβὸλ καὶ τῆς Μαντελέν, εἶπε κι' αὐτός:

— Ἂν τὸν ἀγαπήση, ἡ Μαντελέν, δὲ θὰ κάνη ἴσως ἀσχημα νὰ τὸν παντρευτῆ!

Ὑπῆρχαν ὡστόσο ἄλλα δυὸ πρόσωπα, ποὺ ἡ ἐπιρροή τους μποροῦσε νὰ φέρη ἐμπόδια στὰ σχέδια τοῦ Κορβόλ: ὁ Γκοελάντ κι' ἡ δὶς Οὐλμπρέγκ.

Ὅσο γιὰ τὸν πρῶτο, ὅλες οἱ προσπάθειες τοῦ Κορβὸλ νὰ κερδίση τὴ συμπάθειά του πήγαν χαμένες. Μετὰ τὴν καταδίκη τοῦ Ρομπέρ, ὁ γερο-ναυτικὸς ζοῦσε στὸν πύργο, σὲ μιὰ σχετικὴ ἀνεξαρτησία — ποὺ τὴν ἐπιτρέπανε οἱ τόσες ὑπηρεσίες ποὺ εἶχε προσφέρει ἄλλοτε στὸν Κερμαντὲκ καὶ στὴ χήρα του. Δὲν ἔκανε καμμιὰ ὡρισμένη δουλειά. Ἦταν κάτι σὰν πιστὸ σκυλί, ποὺ τὸ ἀγαπᾶνε ὅλοι, τὸ χαϊδεύουνε κι' ἀνέχονται ἀκόμα καὶ τὶς κακοκεφιές του.

Ὁ Κορβὸλ προσπάθησε νὰ τὸν κερδίση, ἀλλὰ δὲν τὸ κατάφερε. Δὲ μπόρεσε νὰ διαλύση τὴ δυσπιστία καὶ τὴν ἀντιπάθειά του.

Ἡ δὶς Οὐλμπρέγκ ὑποχώρησε πιὸ εὔκολα. Γιὰ νὰ φτάση στὸ σκοπό του, ὁ Κορβὸλ μεταχειρίστηκε ἕνα ρωμαντικὸ παραμύθι: Τῆς μίλησε ἀόριστα γιὰ ἕναν ἔρωτα, ποὺ τὸ καθῆκον τὸν ὑποχρέωνε νὰ θάψη γιὰ πάντα στὸ βάθος τῆς καρδιᾶς του. Τῆς εἶπε, ὅτι ἡ ζωή του θὰ ἦταν στὸ ἑξῆς ἀφιερωμένη σ' ἕνα ἱερὸ καθῆκον ποὺ τὸν ἀνάγκαζε νὰ μείνη ἀνύπαντρος. Πρόσθεσε, τέλος, ὅτι, γιὰ τὴν ἡσυχία καὶ τὴν εὐτυχία της, θἄπρεπε ν' ἀπομακρυνθῆ ἀπ' τὸ σπίτι ἐκεῖνο, ὅπου ἡ παρουσία της ἦταν ἀχρηστη καὶ μποροῦσε νὰ προκαλέση δυσάρεστες περιπλοκές. Τῆς ἀνάγγειλε δέ, ὅτι τῆς εἶχε βρῆ μιὰ πολὺ καλὴ θέσι στὴν Ἀγγλία.

Ἡ γεροντοκόρη ἔκλαψε πολύ, ἀλλὰ δέχθηκε στὸ τέλος αὐτὴ τὴν ἀναγκαία «θυσία» κι' ἔφυγε γιὰ πάντα ἀπ' τὸν πύργο.

Ἔτσι, ὁ Κορβὸλ ἐμεινε κύριος τῆς καταστάσεως. Μποροῦσε πιὰ ν' ἀντιμετωπίση τὸ μέλλον μὲ πεποίθησι.

Ἡ ἀνάμνησι τοῦ Ρομπὲρ θὰ σβυνότανε σιγὰ-σιγὰ ἀπ' τὸ νοῦ τῆς Μαντελέν. Καί, μέσα στὴ μοναξιά της, θἄρχιζε ἀσφαλῶς τὴ ματιά της σ' αὐτόν, στὸν Κορβόλ.

Θ' ἀναγνώριζε τὶς ἱππρεσίες, ποὺ τῆς εἶχε προσφέρει, τὴν ἀφοσίωσί του καὶ τὶς φροντίδες του. Καὶ δὲ μποροῦσε παρὰ νὰ συγκινηθῆ ἀπ' τὸ φλογερό, διακριτικὸ καὶ ὑπομονετικὸ ἔρωτά του, ποὺ περίμενε τόσα χρόνια μιὰ λέξι ἐλπίδας...

Ὁ Κορβὸλ χαμογελοῦσε σ' αὐτὴ τὴ σκέψι καὶ ψιθύριζε:

— Εἶχα δίκιο ἄλλοτε ποὺ εἶπα: «Γιατί ὄχι;...».

Β'.

Ἡ Μαντελὲν εἶχε περάσει ἀπὸ μιὰ σκληὴ περίοδο ἀγωνίας καὶ ἀβεβαιότητος, ὅταν ἕνα πρωῒ ὁ συμβολαιογράφος Ἀρντουΐν ἔφτασε ἀπροειδοποίητα στὸν πύργο. Ἐρχότανε γιὰ μιὰ ὑπόθεσι ἀπαλλοτριώσεως κάποιου κτήματος τῆς Μαντελέν, ἀπ' ὅπου θὰ περνοῦσε μιὰ σιδηροδρομικὴ γραμμή. Ὁ Κορβὸλ δὲν εἶχε θελήσει ν' ἀναλάβη μόνος τὴν εὐθύνη μιᾶς τόσο σπουδαίας ἀποφάσεως κι' εἶχε ζητήσει νὰ συνενοηθῆ μὲ τὸ συμβολαιογράφο.

Οἱ σχετικὲς συζητήσεις κράτησαν σχεδὸν μιὰ βδομάδα.

Τέλος, ἕνα μεσημέρι, ὁ κηδεμόνας τῆς Μαντελὲν ἀνάγγειλε πὼς θἄφευγε τὴν ἄλλη μέρα.

— Θὰ σᾶς παρακαλέσω πολύ, ἀγαπητέ μου φίλε, τοῦ εἶπε ἡ ὀρφανή, νάρθῆτε νὰ κουβεντιάσουμε σήμερα τ' ἀπόγευμα γιὰ κάποια σοβαρὰ ζητήματα.

— Εἶμαι στὴ διάθεσί σας, ἀγαπητή μου, ἀπάντησε πρόθυμα ὁ συμβολαιογράφος.

Δυὸ ὧρες ἀργότερα, πῆγε στὸ διαμέρισμα τῆς νέας. Τὴ βρῆκε, ὅπως πάντα στὴν κάμαρα τῆς μητέρας της.

Φαινόταν κατασυγκινημένη. Τὸ πρόσωπό της ἦταν ἀκόμα πιὸ χλωμὸ παρὰ συνήθως.

— Ποιὸ εἶν' αὐτὸ τὸ τόσο σπουδαῖο, ποὺ ἔχετε νὰ μοῦ πῆτε; τὴ ρώτησε ὁ συμβολαιογράφος μὲ πατρικὴ στοργή. Μοῦ φανήκατε σχεδὸν τρομαγμένη, σήμερα στὸ τραπέζι.

— Πραγματικά, ἔχω νὰ σᾶς μιλήσω γιὰ σοβαρὰ πράγματα, φίλε μου... ἢ μᾶλλον νὰ σᾶς ἀνακοινώσω κάποιες σκέψεις ποὺ μὲ τραζοῦνε καὶ ποὺ πιστεύω νὰ σᾶς ἐνδιαφέρουνε.

Ὁ κ. Ἀρντουΐν κύτταξε ἔκπληκτος τὴ νέα. Διαβάζοντας στὴν ἀλλοιωμένη φυσιογνωμία της ἕνα πραγματικὸ καὶ βαθὺ πόνο, ἄφησε τὸν παιχνιδιάρικο τόνο, ποὺ εἶχε ἀρχίσει νὰ παίρνη.

Ἡ Μαντελὲν τοὔδειξε μιὰ πολυθρόνα καὶ κάθησε ἀντίκρυ του.

— Σᾶς ἀκούω! εἶπε σοβαρὰ ὁ συμβολαιογράφος.

Ὡστόσο, ἡ κοπέλλα ἔμενε ἀμίλητη, σὰ νὰ μὴν ἤξερε πὼς ν' ἀρχίση.

— Συχωρέστε με ἂν διστάζω... εἶπε. Βλέπετε, αὐτὸ ποὺ ἔχω νὰ σᾶς πῶ μοῦ φέρνει σκληρὲς ἀναμνήσεις.

— Πρόκειται, λοιπόν...

— Γιὰ τὶς συνθῆκες τῆς δολοφονίας τῆς μητέρας μου! Θυμόσαστε τὴν τρομερὴ ἐκείνη νύχτα;

— Πολὺ καλά... μ' ὅλες τὶς λεπτομέρειες, σὰ νὰ ἦταν χτές.

— Ἀκριβῶς γιὰ μιὰ ἀπ' αὐτὲς θὰ ἤθελα νὰ σᾶς ρωτήσω...

— Ποιάν; Εἶμαι στὶς διαταγές σας, ὅπως ξέρετε.

— Ὅταν φτάσατε στὸν πύργο, τὴ νύχτα ἐκείνη, φέρνατε κάποιο γράμμα, ἂν δὲν κάνω λάθος.

— Ναί. Ὁ μακαρίτης ὁ πατέρας σας μοῦ εἶχε ἀναθέσει νὰ τὸ παραδώσω στὴ μητέρα σας.

— Ξέρατε τὸ περιεχόμενό του;

— Ὄχι, καθόλου. Ἤξερα μονάχα πὼς ἐπρόκειτο γιὰ κάτι σοβαρώτατο. Γιατὶ ὁ παλιός μου φίλος, πρὶν ἀποφασίση νὰ βάλη τέλος στὴ ζωή του, μοῦ ἔγραψε εἰδικὰ καὶ μοῦ εἶχε συστήσει νὰ πάω αὐτὸ τὸ γράμμα στὴ μητέρα σας, ἀκριβῶς μετὰ τρία χρόνια. Ἐκτὸς ἂν ἐρχότανε νὰ τὸ ζητήση προηγουμένως κάποιος, ποὺ δὲν τὸν ὠνόμαζε, δίνοντάς μου ἀπαραιτήτως γι' ἀντάλλαγμα 200 χιλιάδες φράγκα.

— Καὶ δὲν εἶχε ἔρθει κανείς;

— Ὄχι.

— Κανεὶς δὲ σᾶς μίλησε ποτὲ γι' αὐτὸ τὸ γράμμα, ποὺ βρισκότανε στὰ χέρια σας, οὔτε ἔκανε τὸν παραμικρὸ ὑπαινιγμό;

— Ποτέ. Γι' αὐτό, ὅταν ἔφτασε ἡ μέρα ποὺ μοῦ εἶχε ὁρίσει ὁ πατέρας σας, ἔφυγα ἀπ' τὸ Μπορντώ, παρ' ὅλο τὸ κρύο καὶ τὴν ἀρρώστεια τῆς γυναίκας μου κι' ἤρθα στὸν πύργο γιὰ νὰ ἐκπληρώσω τὴν ἀποστολή μου. Σᾶς τόχα πῆ ἄλλωστε αὐτό, ὅταν ἔφτασα, τὴ νύχτα ἐκείνη τῶν Χριστουγέννων. Δὲ θυμόσαστε;

— Ναί, βέβαια. Θυμᾶμαι... Θυμᾶμαι ἐπίσης ὅτι, πρὶν πάω στὴν ἐκκλησία γιὰ τὴ νυχτερινὴ λειτουργία, ἀνέβηκα στὴν κάμαρα τῆς μητέρας μου νὰ τὴ φιλήσω. Κι' εἶδα τὸ γράμμα πάνω σ' αὐτὸ ἐκεῖ τὸ προσευχητάριο.

Κι' ἡ κοπέλλα ἔδειξε τὸ

να καὶ θὰ θαναβρίσκανε Ἴσως τὸ γράμμα...

— Πῶς θὰ τὸ βρίσκανε οἱ ξένοι, ἐφ' ὅσον δὲν τὸ βρήκαμε ἐμεῖς, οἱ ἄνθρωποι τοῦ σπιτιοῦ;... Ὄχι, ὄχι! Χάθηκε αὐτὸ τὸ χαρτὶ καὶ δὲ θὰ τὸ ξαναδοῦμε ποτέ!

— Ἴσως νὰ τόκαψε ἡ μητέρα σας.

— Ναί, μπορεῖ. Μολονότι μοῦ φαίνεται παράξενο νὰ κατέστρεψε ἀμέσως μόλις τὸ ἔλαβε, ἕνα χαρτὶ ποὺ, πρὶν ἀπὸ λίγα λεπτὰ ἀκόμα, ἄξιζε τόσο ἀκριβά!

— Μά, ἐπὶ τέλους, τί πιστεύετε σεῖς, παιδί μου;

— Δὲν πιστεύω τίποτα. Ἀναρωτιέμαι μονάχα μήπως εἶχε συμφέρον ὁ δολοφόνος νὰ καταστρέψῃ αὐτὸ τὸ τόσο πολύτιμο γράμμα.

— Ὁ Ρομπὲρ Ντερός;

— Αὐτός... ἢ κάποιος ἄλλος.

— Ποιὸς ἄλλος; Δὲν ὑπάρχει ἄλλος δολοφόνος ἀπ' αὐτόν. Δὲν εἶχε συνένοχο στὸ φριχτὸ ἔγκλημά του. Αὐτὸν μονάχα εἴδατε!...

— Ναί, ναί, ἀλήθεια... Τὸν εἶδα!... τραύλισε ἡ Μαντελέν.

Ἀπλώθηκε σιωπὴ γιὰ λίγο. Ξαφνικά, ἀκούστηκε ἕνα ἐλαφρὸ χτύπημα στὴν πόρτα.

— Ποιὸς εἶναι; ρώτησε ζωηρὰ ἡ Μαντελέν.

— Ἐγώ, δεσποινίς, ἀπάντησε μαλακὰ ἡ φωνὴ τοῦ Κορβόλ. Ἔχω νὰ δώσω κάτι στοιχεῖα στὸν κ. Ἀρντουΐν.

— Ναί, ναί. Ἐλᾶτε μέσα! εἶπε ἡ κοπέλλα, ποὺ εἶχε συνέλθει ἀπ' τὴν ταραχή της.

Ὁ Κορβὸλ μπῆκε στὸ δωμάτιο κι' ἔριξε μιὰ ἀνήσυχη κι' ἐρωτηματικὴ ματιὰ στὴ Μαντελὲν καὶ στὸ συμβολαιογράφο.

— Πάνω στὴν ὥρα ἤρθατε ἀγαπητέ μου Κορβόλ, τοῦ εἶπε ὁ Ἀρντουΐν. Μὲ τὴ συνηθισμένη σας διορατικότητα, θὰ μᾶς βοηθήσετε νὰ λύσουμε ἕνα πρόβλημα.

— Ἕνα πρόβλημα; Ποιό; ρώτησε ὁ Κορβόλ.

Ὁ συμβολαιογράφος τοῦ ἐπανέλαβε μὲ συντομία ὅσα τοῦ εἶχε πῆ ἡ νέα.

Ἐκεῖνος ἔμεινε ἀπαθὴς ὅταν ὁ καλὸς ἄνθρωπος τοῦ ἀνακοίνωσε τὶς παράξενες ἀμφιβολίες, ποὺ τοὺς εἶχε γεννήσει ἡ ἐξαφάνισι τοῦ γράμματος.

Ὡστόσο, ἀνατρίχιασε σύγκορμος ἀπ' τὸν τρόμο του, σὲ μιὰ ξαφνικὴ σκέψι ποὺ τοῦ ἦρθε:

«Μήπως τυχὸν ὑπάρχη ἀντίγραφο ἐκείνου τοῦ καταραμένου γράμματος; Μήπως μοῦ στήνουνε παγίδα;».

Τὸν καθησύχασε ὅμως ὁ εἰλικρινὴς τόνος τοῦ γέρου συμβολαιογράφου, ἡ τίμια φυσιογνωμία του, ἡ ἐμπιστοσύνη ποὺ ὑπῆρχε στὴ ματιά του.

Πῆρε τότε ἕνα ὕφος πόνου καὶ οἴκτου.

— Ἀπορῶ εἶπε πῶς παρασυρθήκατε κι' οἱ δυό σας ἀπὸ τὸ αἴσθημα, ποὺ μοῦ ἐκφράσατε... Βέβαια τὸ ἐξηγεῖ ἡ μεγάλη καὶ φυσικὴ συμπάθεια, ποὺ εἴχατε τότε γιὰ τὸ Ρομπὲρ Ντερός. Μὰ εἶναι πολὺ μυθιστορηματικό!

»Δὲ μπορεῖ νὰ ὑπάρξῃ ἡ παραμικρὴ ἀμφιβολία γιὰ τὴν ἐνοχὴ αὐτοῦ τοῦ δυστυχισμένου, ἐφ' ὅσον ἡ δὶς Κεομαντὲκ ὁρκίσθηκε πὼς τὸν εἶδε. Κι' εἶναι τρέλλα νὰ ὑποθέσῃ κανείς, ὅτι γελάστηκε, ἀφοῦ τὸν ἤξερε τόσο καλά.

»Δὲν ἔχουμε, λοιπόν, ν' ἀσχοληθοῦμε παρὰ μὲ κεῖνο τὸ γράμμα, ποὺ δὲν τὸ εἶχε σκεφθῆ κανεὶς ὡς τώρα. Μοῦ φαίνεται ὡστόσο πὼς δὲν εἶναι τόσο ἀνεξήγητη ἡ ἐξαφάνισί του... Τὸ δικαστήριο παραδέχθηκε, ὅτι ὁ σκοπὸς τῆς δολοφονίας ἦταν ἡ κλοπὴ τῶν χαρτονομισμάτων, ποὺ βρέθηκαν στὴν τσέπη τοῦ δράστου... Μὰ δὲ μπορεῖ νὰ ὑπῆρχε καὶ κάποιος ἄλλος;

»Ποιὸς ξέρει ἂν ὁ Ρομπὲρ Ντερὸς δὲν εἶχε κάνει προηγουμένως καὶ ἓν' ἄλλο ἔγκλημα;... Μιὰ πλαστογραφία, ἂς ποῦμε. Ἕνας χαρτοπαίχτης εἶναι ἱκανὸς γιὰ ὅλα... Ἴσως νἀταν κλεισμένη μέσα σὲ κεῖνο τὸ φάκελλο ἡ ἀπόδειξι τοῦ ἐγκλήματός του, κι' ὁ κ. Κερμαντὲκ, πάντα καλὸς μαζί του σὰν πατέρας, νὰ τοῦδωσε μιὰ προθεσμία γιὰ νὰ ἐπανορθώσῃ τὸ σφάλμα του. Αὐτὸς ὁ ἄθλιος ὅμως προτίμησε νὰ κάνῃ ἕνα δεύτερο ἔγκλημα, γιὰ νὰ ἐξαφανίσῃ τὴν ἀπόδειξι τοῦ πρώτου... Θὰ πῆρε τότε τὸ γράμμα καὶ θὰ τόρριξε στὸ ἀναμμένο τζάκι... χωρὶς νὰ ὑποπτεύεται, ὅτι ὁ Θεὸς εἶχε στείλει ἕνα μάρτυρα τῆς δολοφονίας!

Οὔτε ἡ Μαντελέν, οὔτε ὁ συμβολαιογράφος βρῆκαν τί ν' ἀπαντήσουν στὰ ἐπιχειρήματα καὶ τὶς λογικὲς αὐτὲς ὑποθέσεις.

Ὡστόσο, ὁ Ἀρντουΐν ἐπιχείρησε μιὰ καινούργια καὶ λεπτομερῆ ἔρευνα γιὰ τὸ χαμένο γράμμα.

Ρώτησαν τοὺς ὑπηρέτες, ἄνοιξαν ὅλα τὰ συρτάρια, ἔψαξαν τὰ ἐπίπλα, φυλλομέτρησαν ἕνα-ἕνα τὰ χαρτιά.

Ὁ Κορβὸλ ὑπέδειξε τὶς μυστικώτερες κρύπτες.

Τοῦ κάκου ὅμως. Ἔπειτα ἀπὸ δυὸ μέρες, ἐγκατέλειψαν πιὰ τὶς ἄκαρπες ἔρευνες καὶ παραιτήθηκαν ἀπὸ τὶς ἐλπίδες.

Ὁ συμβολαιογράφος γύρισε στὸ Μπορντώ, βέβαιος ἀκόμα μιὰ φορὰ πὼς εἶχε τιμωρηθῆ δίκαια ὁ Ρομπὲρ Ντερός.

Μὰ κι' ἡ Μαντελὲν ντρεπότανε γιὰ τὶς ἀμφιβολίες της.

Δὲν εἶχε λοιπὸν νὰ φοβηθῆ τίποτα ὁ ἀληθινὸς δολοφόνος.

Τότε ὁ ἄθλιος ἄρχισε νὰ ἐπιδιώκη ἀκατάπαυστα τὴν πραγματοποίησι τῶν σχεδίων του. Ὑφανε ἕνα ἱστὸ ἀράχνης καὶ τὸν τέντωσε γύρω ἀπὸ κάθε βῆμα τῆς Μαντελέν, ἀπὸ κάθε κίνησί της.

Περίμενε ἔτσι δυὸ ὁλόκληρα χρόνια. Μετροῦσε τὶς προόδους, ποὺ εἶχε σημειώσει στὸ πνεῦμα τῆς νέας. Κάποτε ἔλαμπε ἀπὸ ἐλπίδα, συχνότερα ὅμως ἦταν περίλυπος γιὰ τὶς μάταιες προσπάθειές του.

Δὲν τολμοῦσε πιὰ νὰ καταφύγη στὴν ὑπνωτικὴ ὑποβολή, ποὺ εἶχε χρησιμοποιήσει τὴν τραγικὴ ἐκείνη νύχτα.

Πρῶτα, φαινόταν πὼς εἶχε ἀποκατασταθῆ πιὰ ἡ ὑγεία τῆς κοπέλλας. Εἶχε ξαναβρῆ τὴ ζωηρὴ ἀντίληψι καὶ τὴν περηφάνειά της. Φαινόταν πὼς ὁ πόνος εἶχε ὡριμάσει τὸ νοῦ καὶ τὴν ψυχή της κι' εἶχε ἀναπτύξει τὸ χαρακτῆρα της.

Ποιὸς ξέρει, λοιπόν, ἂν δὲν ἀποτύγχανε μιὰ καινούργια προσπάθεια ὑποδουλώσεως τῆς θελήσεώς της... κι' ἂν ἡ ἀποτυχία αὐτὴ δὲν ξέσκιζε τὸ μυστηριῶδη πέπλο, ποὺ σκέπαζε στὰ μάτια της τὶς ἀνεξήγητες συνθῆκες τῆς δολοφονίας τῆς μητέρας της;...

Θὰ ἦταν κάτι παράτολμο. Ὁ Κορβὸλ προτιμοῦσε νὰ μὴ ριψοκινδυνέψη.

Καλύτερα ἦταν ν' ἀφίση τὸ χρόνο νὰ συμπληρώσῃ τὸ ἔργο του καὶ νὰ ἐξακολουθήσῃ στὸ μεταξὺ νὰ προσφέρῃ συνεχῶς στὴν ὀρφανὴ τὶς ἀποδείξεις τῆς ἀφοσιώσεώς του.

Σιγὰ-σιγά, θὰ κατώρθωνε νὰ τὴ συγκινήσῃ. Ποιὰ γυναίκα δὲ μαντεύει τὸν ἔρωτα ἑνὸς ἄντρα καὶ δὲν περηφανεύεται στὸ βάθος τῆς καρδιᾶς της γιὰ τὸ φλογερὸ πάθος ποὺ τοῦ ἐνέπνευσε;

Πόσο ὑπέφερε ὡστόσο ὁ Κορβόλ, περιμένοντας μὲ ὑπομονή! Πόσα σκοτεινὰ σχέδια κατάστρωνε στὸ μεταξύ! Πόσες φορὲς σκέφθηκε νὰ καταφύγη καὶ πάλι στὸ ἔγκλημα!

Πόσα σκληρὰ μαρτύρια πέρασε, γιὰ νὰ μείνη κύριος τοῦ ἑαυτοῦ του καὶ νὰ καταπνίξη τοὺς πόθους του!

Στὶς στιγμὲς ποὺ ἔχανε τὸ θάρρος του, ἀρθώνονταν μπροστά του τὰ περασμένα καὶ τὸ μέλλον τοῦ φαινόταν σὰν ἕνα τρομερὸ σκιάχτρο.

Μὰ τί εἶχε νὰ φοβηθῆ; Δὲν ὑπῆρχε πιὰ τίποτε ἀπ' τὰ περασμένα! Οἱ νεκροὶ κοιμόταν στοὺς τάφους τους. Τὸ γράμμα ποὺ τὸν κατηγοροῦσε, εἶχε καῆ, εἶχε γίνει στάχτη...

Ὅσο γιὰ τὸν ἀθῶο Ντεράς βρισκόταν στὰ κάτεργα, στὴν ἄκρη τοῦ κόσμου...

Γιατί, λοιπόν, ἔτρεμε ὁ Κορβόλ;...

Τὶς νύχτες προπάντων — ὡρισμένες νύχτες — δὲ μποροῦσε νὰ κλείση μάτι...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια

Διάνα

Ἡ νέα ΕΠΙΤΥΧΙΑ τοῦ καφὲ ΠΑΠΑΓΑΛΟΣ

Ἐνῶ κοιμᾶται ἤσυχα ἡ γυναῖκα αὐτή, τὰ λεπτὰ σώματα ποὺ εἶναι προσαρμοσμένα πάνω της, σὲ διάφορα σημεῖα, καὶ ποὺ καταλήγουν σ' ἕνα μηχάνημα, σημειώνουν ὅ,τι συμβαίνει στὸ σῶμα της. Ἔτσι μπορεῖ νὰ καθορισθῆ ὁ «κύκλος τοῦ ὕπνου» της τὸ ἐπαγγελματικὸ στάδιο ποὺ πρέπει νὰ διαλέξῃ, καὶ ὁ σύζυγος ποὺ τῆς ταιριάζει.

ΟΙ «ΚΥΚΛΟΙ ΤΟΥ ΥΠΝΟΥ» ὁδηγοῦν στὸ διαζύγιο

Οἱ «ἄνθρωποι τῆς ἡμέρας», οἱ «πρωϊνοὶ» καὶ οἱ «βραδυνοὶ»

"Ἡ ὥρα πέρτεις στὸ κρεβάτι συνήθως, ἀγάπη μου;»

Μιὰ ὁμάδα Ἀμερικανῶν γιατρῶν πιστεύει ὅτι κάθε ἄντρας πρέπει νὰ κάνῃ αὐτὴ τὴν ἐρώτησι στὴν κοπέλλα ποὺ θέλει νὰ παντρευτῇ. Ἀπ' τὴν ἀπάντησι δὲ ποὺ θὰ πάρῃ, θὰ κρίνῃ ἂν ὁ γάμος τους θὰ εἶναι εὐτυχισμένος ἢ ὄχι.

Πράγματι, στὴν «Κλινικὴ τοῦ Ὕπνου» τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Σικάγου, ὁ καθηγητὴς Κλάϊτμαν καὶ οἱ συνεργάτες του μελέτησαν πάνω ἀπὸ 30 χρόνια τὰ μυστήρια τοῦ ὕπνου. Ἀφοῦ λοιπὸν ἐξέτασαν δεκάδες χιλιάδων ἀντρες καὶ γυναῖκες, κατέληξαν στὸ συμπέρασμα ὅτι ὑπάρχουν διάφοροι «κύκλοι ὕπνου». Μετρῶντας δὲ τὶς μεταβολὲς τῆς θερμοκρασίας καὶ τὰ ἐγκεφαλικὰ κύματα, καταγράφοντας τοὺς καρδιακοὺς παλμούς, τὸ σφυγμὸ καὶ τὴν ἀναπνοή, ἀνακάλυψαν ὅτι οἱ περισσότεροι ἐνήλικοι καὶ τῶν δύο φύλων εἶναι «ἄνθρωποι τῆς ἡμέρας». Αὐτοὶ ἀποτελοῦν τὸ μέσον ὅρο. Στὰ δυὸ ἄκρα βρίσκονται οἱ «πρωϊνοὶ» καὶ οἱ «βραδυνοί».

Οἱ «ἄνθρωποι τῆς ἡμέρας» ξυπνᾶνε στὶς 7—8 τὸ πρωὶ καὶ ἀναπτύσσουν τὴ μεγαλύτερη ἐνεργητικότητά τους ἀπ' τὶς 2 ὡς τὶς 6 τ' ἀπόγευμα.

Οἱ «πρωϊνοὶ» ξυπνᾶνε πιὸ νωρίς, γεμάτοι κέφι καὶ ζωτικότητα, προγευματίζουν καλὰ καὶ ρίχνονται ἀμέσως μὲ ζῆλο στὶς δουλειές τους. Μετὰ τὸ μεσημέρι, ἡ ἀπόδοσί τους ἀρχίζει νὰ λιγοστεύῃ. Καί, στὶς 10 τὸ βράδυ, θέλουν νὰ πλαγιάσουνε.

Οἱ «βραδυνοὶ» εἶναι νυσταγμένοι καὶ κακόκεφοι, ἂν ἀναγκαστοῦν νὰ ξυπνήσουν νωρὶς τὸ πρωί. Τὶς πρῶτες πρωϊνὲς ὧρες ἔχουν μιὰ νωχέλεια καὶ ἀδράνεια. Ἀρχίζουν νὰ «ζωντανεύουν» τ' ἀπόγευμα καὶ θέλουν νὰ μένουν τὸ βράδυ ξύπνιοι μετὰ τὰ μεσάνυχτα.

Ὅπως καταλαβαίνετε λοιπόν, εἶναι ἀδύνατο νὰ ταιριάσουν ἕνας ἄντρας «πρωϊνὸς» καὶ μιὰ γυναῖκα «βραδυνή», Ὅσο κι' ἂν ἀγαποῦνται, ὑπάρχει μεγάλος κίνδυνος νὰ ναυαγήσῃ γρήγορα ὁ γάμος τους.

Δυστυχῶς, δὲν εἶναι εὔκολο ν' ἀλλάξωμε τὴ ρύθμισι τοῦ «ἐσωτερικοῦ ρολογιοῦ» μας, ποὺ κανονίζει τὴ διάρκεια καὶ τὶς ὧρες τοῦ ὕπνου μας. Ἂν π.χ. ἀνήκουμε στὸν «πρωϊνὸ» τύπο, ξυπνᾶμε τὸ πρωὶ στὶς 7, ἀκόμη κι' ὅταν δὲν ἔχουμε καμμιὰ δουλειὰ π.χ. τὶς Κυριακὲς ἢ τὶς ἡμέρες τῆς ἀδείας μας. Κι' ἀρχίζομε νὰ χασμουριώμαστε καὶ νὰ νυστάζουμε στὶς 11 τὸ βράδυ, ἀκόμη κι' ἂν περάσαμε ὅλη τὴν ἡμέρα.

Χρειάζεται πολλὴ ὑπομονὴ γιὰ ν' ἀλλάξωμε τὸν κύκλο τοῦ ὕπνου μας. Τὸ πρᾶγμα εἶναι εὐκολώτερο γιὰ τοὺς «ἀνθρώπους τῆς ἡμέρας», ἀλλὰ πολὺ πιὸ δύσκολο γιὰ τοὺς «βραδυνούς», ποὺ δὲν ἐννοοῦν νὰ ξυπνήσουν νωρὶς τὸ πρωὶ καὶ νὰ πλαγιάσουν ἐπίσης νωρὶς τὸ βράδυ.

Ὡστόσο, ὅταν δυὸ ἄνθρωποι ποὺ ἀγαποῦνται ἀληθινά, πεισθοῦν ὅτι ἡ βασικὴ αἰτία τῶν συζυγικῶν προστριβῶν τους εἶναι ἡ διαφορὰ στὶς συνήθειες τοῦ ὕπνου τους, ἔχουν ἤδη μισοκερδίσει τὴ μάχη. Δὲ μένει πιά, παρὰ νὰ μεταχειρισθοῦν ὅλη τὴ θέλησί καὶ τὴν ὑπομονή τους, στοὺς δύσκολους μῆνες τῆς ἀναπροσαρμογῆς, γιὰ ν' ἀλλάξουν ἀναλόγως τὶς ὧρες τοῦ ὕπνου καὶ τῆς ἐργασίας τους καὶ νὰ σώσουν ἔτσι τὸ γάμο τους.

Ἀλλ' αὐτὸ δὲ γίνεται πάντα—ἢ μᾶλλον γίνεται σπάνια. Τὶς περισσότερες φορές, ἡ κατάληξι εἶναι τὸ διαζύγιο.

Ἐκτὸς ἀπ' τοὺς γιατροὺς, ἔχουν ἀσχοληθῆ μ' αὐτὸ τὸ πρόβλημα καὶ οἱ Ἀμερικανοὶ δικηγόροι, οἱ εἰδικευμένοι στὰ διαζύγια. Ἐξετάζοντας λοιπὸν ἕνα πλῆθος περιπτώσεων μὲ τὸ πρίσμα αὐτῶν τῶν νέων ἀνακαλύψεων, σχημάτισαν τὴ βεβαιότητα ὅτι ἕνας μεγάλος ἀριθμὸς διαζυγίων ὀφείλεται ἀρχικὰ στὶς διαφορὲς τοῦ κύκλου τοῦ ὕπνου. Ἀπὸ κεῖ ξεκινάει τὸ κακό, ἔστω κι' ἂν μεσολάβησαν ἀργότερα ἄλλοι λόγοι, δευτερεύοντες, ποὺ ἔκρυψαν τὸν ἀρχικό. Ἰδίως τὰ διαζύγια, ποὺ δίνονται γιὰ «ψυχικὴ σκληρότητα», ἔχουν πολὺ συχνὰ αὐτὴ τὴν αἰτία.

Ὅταν ἡ γυναῖκα ἑνὸς γνωστοῦ Ἀμερικανοῦ διηγηματογράφου ζήτησε διαζύγιο, εἶπε στὸ δικαστήριο ὅτι ὁ ἄντρας της εἶχε τὴ συνήθεια νὰ τὴν ξυπνᾶη στὴ μέση τῆς νύχτας. Κουβέντιζε μαζί της ὡς τὶς 2 μετὰ τὰ μεσάνυχτα. Ἔπειτα τὸν ἔπαιρνε ὁ ὕπνος καὶ κοιμόταν σχεδὸν ὡς τὸ μεσημέρι, ἐνῶ αὐτὴ ξυπνοῦσε στὴ συνηθισμένη ὥρα της, στὶς 7 τὸ πρωΐ. Αὐτὸ τὸ νυχτερινὸ μαρτύριο τῆς εἶχε τσακίσει τὰ νεῦρα.

Μιὰ παρόμοια περίπτωσι παρουσιάστηκε προσφάτως σ' ἕνα δικαστήριο τῆς Ν. Ὑόρκης. Τώρα παραπονιόταν ὁ σύζυγος ὅτι ἡ γυναίκα του δὲν ἐννοοῦσε νὰ κοιμηθῆ παρὰ τὶς «μικρὲς ὧρες». Ἀπ' τὸ πρωὶ ὡς τὸ μεσημέρι, κοιμόταν ἡ δὲν ἔκανε τίποτα. Καὶ «ξυπνοῦσε» πραγματικὰ μόνο μετὰ τὴν ὥρα τοῦ τσαγιοῦ. Ὁ σύζυγος εἶχε κάμει ὑπομονὴ πέντε μῆνες, τώρα ὅμως δὲ βαστοῦσε πιά...

Ἀλλὰ καὶ στὸν ἐπαγγελματικὸ τομέα παίζουν ρόλο οἱ κύκλοι τοῦ ὕπνου. Ἂν ἕνας προϊστάμενος εἶναι δραστηριότερος τὶς πρωϊνὲς ὧρες κι' ἔχη τότε τὶς λαμπρότερες ἰδέες του, ἐνῶ τὸ μυαλὸ τῶν ὑπαλλήλων του δὲ μπορεῖ νὰ λειτουργήση κανονικὰ ἀπὸ τόσο νωρίς, δὲ μπορεῖ ποτὲ νὰ πάη καλὰ καὶ ν' ἀποδώση ἡ συνεργασία τους.

Οἱ «πρωϊνοὶ» καὶ οἱ «ἄνθρωποι τῆς ἡμέρας» εἶναι ἀδύνατο νὰ προκόψουν σὲ ἐργασίες νυκτερινές, ποὺ εἶναι οἱ κατάλληλες γιὰ τοὺς «βραδυνούς».

Πρὶν διαλέξῃ λοιπὸν κανεὶς τὴν καριέρα ποὺ θ' ἀκολουθήση, πρέπει νὰ παίρνη σοβαρὰ ὑπ' ὄψι του τὶς συνήθειες τοῦ ὕπνου του.

Τὸ ἰδεῶδες θὰ ἦταν, γιὰ ὅλους τοὺς ἐργαζομένους εἴτε πνευματικὰ εἴτε χειρωνακτικά, νὰ χωρισθοῦν σὲ τρεῖς ὁμάδες, ὥστε οἱ ὧρες τῆς ἐργασίας τους νὰ κανονισθοῦν ἀνάλογα μὲ τὸν κύκλο τοῦ ὕπνου τους. Ἔτσι μονάχα θὰ χρησιμοποιόταν ἐπωφελέστερα ἡ ἀπόδοσί τους, ἐνῶ ἀλλοιῶς πηγαίνει χαμένη, ἂν ἀναπτύσσεται νωρίτερα ἢ ἀργότερα ἀπὸ τὶς ὧρες τῆς δουλειᾶς τους.

Μιὰ ἔρευνα ποὺ ἔγινε πρὸ μηνῶν σὲ 800 ἐπιχειρήσεις, ἐπιβεβαίωσε αὐτὴ τὴν ἀνάγκη τοῦ διαχωρισμοῦ τῶν ὑπαλλήλων καὶ τῆς κατατάξεώς τους σὲ τρεῖς ὁμάδες. Διαπιστώθηκε ἐπίσης ὅτι οἱ «πρωϊνοὶ» ὑπάλληλοι ἐργάζονται καλλίτερα ἀπὸ τὶς 11 ὡς τὶς 3.30', οἱ «ἄνθρωποι τῆς ἡμέρας» ἀπὸ τὶς 2 ὡς τὶς 6 τ' ἀπόγευμα καὶ οἱ «βραδυνοὶ» μετὰ τὶς 6 (δηλαδὴ ἀφοῦ σκολάσουν συνήθως).

Οἱ κύκλοι τοῦ ὕπνου ἐξηγοῦν ἐπίσης σὲ πολλὲς περιπτώσεις γιατὶ ὡρισμένοι ἄνθρωποι δὲ μποροῦν νὰ κοιμηθοῦνε.

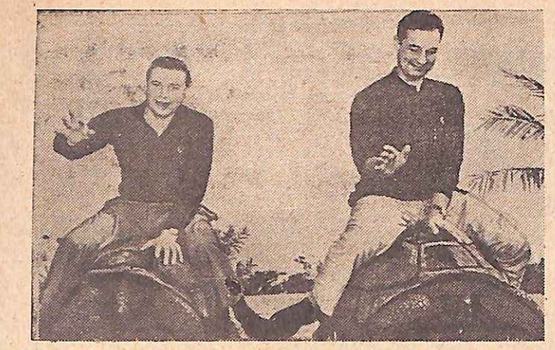
Σ' ἕνα εἰδικὸ ἐργαστήριο τῆς Ν. Ὑόρκης, ποὺ μελετάει ἀπ' τὸ 1947 αὐτὰ τὰ προβλήματα, μιὰ ὁμάδα γιατρῶν καὶ ἐπιστημόνων ἔχει καταλήξει στὸ συμπέρασμα ὅτι πολλοὶ ποὺ ὑποφέρουν ἀπὸ ἀϋπνία, εἶναι ἁπλῶς «βραδυνοί». Γι' αὐτὸ δὲ μποροῦν νὰ κοιμηθοῦν πρὶν ἀπὸ τὴ 1 ἢ τὶς 2 μετὰ τὰ μεσάνυχτα, ὅσο νωρὶς κι' ἂν πλαγιάσουνε.

✪✪

Τὸ λάδι τῶν μαργαριταριῶν

Ὑπάρχει μιὰ παλιὰ ἀντίληψι, ριζωμένη σὲ πολὺ κόσμο, ὅτι, ὅσες γυναῖκες ἔχουν μαργαριταρένια κολλιέ, πρέπει νὰ τὰ φοράνε διαρκῶς, καὶ στὸν ὕπνο τους ἀκόμη. Ἄλλοιῶς τὰ μαργαριτάρια χάνουν σιγὰ-σιγὰ τὴν ὡραία λάμψι καὶ τὴ στιλπνότητά τους.

Ὅπως βεβαιώνει λοιπὸν ἕνας διάσημος Ἀμερικανὸς κοσμηματοπώλης, αὐτὸ εἶναι σωστὸ κι' ἔχει ἐπιστημονικὴ ἐξήγησι: Τὰ μαργαριτάρια περιέχουν ἕνα λάδι, ποὺ τείνει νὰ στεγνώσῃ μὲ τὸν καιρό. Τὸ ἀντικαθιστοῦν ὅμως, ἀπορροφῶντας τὶς λιπαρὲς ἐκκρίσεις τοῦ δέρματος. Συνεπῶς, πρέπει νὰ τὰ φοράη κανεὶς διαρκῶς, καὶ μάλιστα κατάσαρκα, γιὰ νὰ μένουν ὡραῖα καὶ γυαλιστερά.

Στὶς Βερμοῦδες, κάνανε ἱππασία πάνω σὲ δυὸ χελῶνες!

ΤΟ ΕΞΩΦΡΕΝΙΚΩΤΕΡΟ στοίχημα τοῦ κόσμου!...

Τὰ κατορθώματα δυὸ Βέλγων ἀδελφῶν, ποὺ τοὺς ἐξασφαλίσανε δωρεὰν τὸ νῦρο τῆς Ὑδρογείου

Ἡ περίφημη Ἱστορία τοῦ «Γύρου τοῦ Κόσμου σὲ 80 ἡμέρες» ἀπὸ τὸ Φιλέα Φόγκ, ποὺ ἐπινόησε ἡ φαντασία τοῦ Ἰουλίου Βέρν καὶ ποὺ εἴδαμε πέρυσι ζωνταναμένη στὴν ὀθόνη ἀπὸ τὸ Μάϊκ Τόντ, ἐπαναλήφθηκε, τελευταία, στὴν πραγματικότητα. Βέβαια, τὸ καινούργιο... σενάριο παρουσιάζει κάποιες μικροδιαφορὲς ἀπὸ τὸ προηγούμενο, μὰ οἱ μικροδιαφορὲς ἀκριβῶς αὐτὲς ποὺ ἔχει, τὸ κάνουν ἀκόμη πιὸ διασκεδαστικὸ καὶ περιπετειῶδες!

Ἡ ἀρχὴ στὴν ἀληθινὴ αὐτὴ ἱστορία, ὅπως καὶ σ' ἐκείνη, ποὺ ἐπινόησε ὁ Βέρν, στάθηκε ἕνα στοίχημα.

Ἕνα βράδυ, σὲ κάποιο μπὰρ τῶν Βρυξελλῶν, ὁ Ντίνο Βασταπάνε, διευθυντὴς μιᾶς φίρμας βερμούτ, διακήρυσσε μὲ πεῖσμα πὼς οἱ νέοι τῆς ἐποχῆς μας εἶναι ἀνίκανοι γιὰ μεγάλες καὶ τολμηρὲς περιπέτειες.

Δυὸ ἀπὸ τοὺς ἀκροατές του ὁ κόμης Ἄμπελ Ἀρμὰν ντ' Οὐτρεμὸν καὶ ὁ ἀδελφός του Μάρκ θεωρήσανε, μολονότι δὲ βρίσκονται πιὰ στὴν πρώτη νεότητα (ὁ πρῶτος εἶναι 38 καὶ ὁ δεύτερος 33 χρόνων), πὼς ἡ παρατήρησι αὐτὴ τοὺς ἔθιγε ἄμεσα. Καὶ προκαλέσανε τὸν Βασταπάνε νὰ βάλουν ἕνα στοίχημα μεταξύ τους, γιὰ νὰ τοῦ ἀποδείξουν πὼς αὐτοὶ οἱ δυό, τοὐλάχιστον, ἦταν ἄξιοι γιὰ μιὰ τέτοια περιπέτεια.

Τὸ στοίχημα, ποὺ τοὺς πρότεινε τότε ὁ βιομήχανος, βάκανε, ἴσως, κάθε ἄλλον νὰ ὀπισθοχωρήσῃ, ὁμολογῶντας ἀδυναμία.

Ἀλλὰ οἱ δύο ἀδελφοὶ συμφώνησαν ἀμέσως χωρὶς τὴν παραμικρὴ ἀντίρρησι.

Σύμφωνα μὲ τοὺς ὅρους, ποὺ τοὺς ἔθεσε ὁ Βαστοπάνε, θὰ πρεπε νὰ ἐκτελέσουν τὸ γῦρο τοῦ κόσμου σὲ 30 ἡμέρες (οἱ ἀποστάσεις, βλέπετε, συντομεύτηκανε ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τοῦ Φιλέα Φόγκ) καὶ νὰ ἐπιχειρήσουν, στὸ διάστημα αὐτὸ 33 ἀθλους, ἐπιτυχάνοντας τοὐλάχιστον στοὺς 22 καὶ προσκομίζοντας φωτογραφίες ἀποδεικτικὲς τῆς ἐπιτυχίας τους.

Στὴν περίπτωσι, ποὺ ὁ Ἀρμὰν καὶ ὁ Μάρκ τὰ καταφέρνανε, ὁ βιομήχανος θὰ τοὺς πλήρωνε τὶς δαπάνες τοῦ ταξιδιοῦ τους. Διαφορετικά, οἱ δαπάνες αὐτὲς θὰ βαραίνανε τοὺς ἰδιους.

Οἱ ἄθλοι, ποὺ πρότεινε ὁ Βασταπάνε, δείχνανε πὼς δὲν τοῦ ἔλειπε τὸ χιοῦμορ, μὰ οὔτε καὶ κάποιος... σαδισμός: Ὁ κόμητας κι' ὁ ἀδελφός του κινδυνεύανε, ὄχι μονάχα ν' ἀποτύχουν, μὰ καὶ νὰ ρεζιλευτοῦνε.

Στὴν Τεχεράνη, ἐνῶ βρισκονταν ἀκόμη στὴν ἀρχὴ τοῦ ταξιδιοῦ τους, κινδύνεψαν νὰ ὑποστοῦν τὴν πρώτη ἀποτυχία. Ἔπρεπε, κατὰ τοὺς ὅρους τοῦ στοιχήματος, νὰ φωτογραφηθοῦν πάνω στὴ ράχι μιᾶς γκαμήλας. Στὴν περσικὴ πρωτεύουσα, ὅμως, δὲν ὑπῆρχε παρὰ μία μοναδικὴ γκαμήλα, ποὺ καὶ αὐτὴ τὴν εἶχε... ἀπαγάγει ἕνας δημοσιογράφος, γιὰ νὰ ἐξαναγκάσῃ τοὺς Βέλγους ἀδελφοὺς νὰ τοῦ παραχωρήσουν τὸ κοπυράϊτ τῆς φωτογραφίας!

Τέλος, ἡ συμφωνία γιὰ τὸ κοπυράϊτ κλείστηκε καὶ οἱ ντ' Οὐτρεμὸν φωτογραφιστήκανε πάνω στὴν ἀπαχθεῖσα γκαμήλα!

Στὸ Νέο Δελχί, ὁ Μάρκ ἦταν ὑποχρεωμένος νὰ ἀποθαναντιστῇ μ' ἕνα φιδὶ γύρω ἀπὸ τὸν λαιμό του — πρᾶγμα, ποὺ τὸ ἔκανε, ἂν καὶ κατάχλωμος ἀπ' τὸ φόβο του — καὶ ὁ Ἀρμὰν νὰ κοιμηθῇ στὸ κρεβάτι ἑνὸς φακίρη. Ὁ δεύτερος ἦταν πολὺ πιὸ τυχερός, γιατί, διαπιστώνοντας πὼς, στὸ σημεῖωμα ποὺ τοὺς ἔδωσε, ὁ Βασταπάνε δὲν ἔκανε συγκεκριμένο λόγο γιὰ καρφιά, ἔβγαλε ὅλα τὰ καρφιὰ ἀπ' τὸ κρεβάτι τοῦ φακίρη καὶ κοιμήθηκε θαυμάσια!

Δυσκολώτερο στάθηκε, στὴ Βομβάη, νὰ πείσουν ἕνα τροχονόμο νὰ τοὺς δώσῃ τὸ κράνος του, γιὰ νὰ φωτογραφηθοῦν μ' αὐτὸ στὸ κεφάλι. Τέλος, βρέθηκε ἕνας βολικὸς τροχονόμος, ποὺ τοὺς ἔκανε αὐτὴ τὴ χάρι, στὸ αἐροδρόμιο, ἐνῶ ἐφευγαν πιὰ ἀπογοητευμένοι πὼς θὰ μποροῦσαν νὰ τὰ καταφέρουν.

Στὸ Μπανγκόγκ ἐκτελέσανε εὔκολα τὸν ὅρο, ποὺ τοὺς ἐπέβαλλε νὰ ἀποθανατιστοῦν πίσω... ἀπὸ τὰ σίδερα τῆς φυλακῆς, καὶ στὸ Χόνγκ-Κόνγκ πραγματοποιήσανε καὶ τοὺς τρεῖς ἄθλους, ποὺ τοὺς εἶχε ἀναθέσει ὁ βιομήχανος. Βγάλανε τὸ καπέλλο ἑνὸς Κινέζου μανδαρίνου, πήρανε ἕνα ζουρλομανδύα ἀπ' τὸ φρενοκομεῖο καὶ ἐπιβιβάσανε μαζί τους στὸ ἀεροπλάνο ποὺ ταξιδεύανε, ἕνα βάτραχο, ποὺ τὸν εἶχαν πιάσει ζωντανό!

Δυστυχῶς ὁ βάτραχος πού, καθὼς φαίνεται, δέν... τὸν σήκωσε τὸ ταξεῖδι στοὺς αἰθέρες, ψόφησε πρὶν ἀκόμα φτάσουν στὸ Τόκιο!

Στὴν Ἰαπωνικὴ πρωτεύουσα, τοὺς περίμενε ἡ πρώτη σοβαρὴ ἀποτυχία: Παρ' ὅλα τὰ πάρακάλια τους, ὁ διάδοχος Ἀκιχίτο ἀρνήθηκε κατηγορηματικά, ἐπικαλούμενος τὸ αὐλικὸ πρωτόκολλο, νὰ φωτογραφηθῇ ἀνάμεσα στοὺς δυὸ ἀδελφοὺς ντ' Οὐτρεμόν.

Χάρις στὸν πρόωρο θάνατο τοῦ βατράχου, ποὺ ἔπρεπε νὰ φτάσῃ σῶος στὶς Βρυξέλλες, καὶ στὴν ἄρνησι τοῦ Ἀκιχίτο, ὁ Βασταπάνε εἶχε κιόλας κερδίσει δυὸ σημεῖα στὸ στοίχημα καὶ κέρδισε καὶ τρίτο, ὅταν ὁ περίφημος πρωτοπυγμάχος Σούγκαρ Ρόιπισον ἀρνήθηκε, στὴ Νέα Ὑόρκη, νὰ ποζάρῃ στὸ ρίγκ πυγμαχῶντας (στὰ ψέμματα, ἐννοεῖται!) μὲ τὸν κόμητα Ἀρμὰν ντ' Οὐτρεμόν.

Δέχτηκε, ὅμως, σύμφωνα μὲ τὸν ἑπόμενο ὅρο τοῦ στοιχήματος, νὰ χαρίσῃ στοὺς δυὸ ἀδελφοὺς τὰ γάντια του τοῦ μπόξ.

Στὸν Καναδᾶ, ὁ Ἀρμὰν καὶ ὁ Μάρκ ντ' Οὐτρεμὸν ἀποτύχανε στὶς προσπάθειές τους νὰ δανειστοῦν καὶ νὰ φορέσουν στολὲς τῆς ἐφίππης καναδικῆς ἀστυνομίας, τὰ καταφέρανε, ὅμως, περίφημα, ὅταν, σύμφωνα μὲ τὴν ἐπιθυμία τοῦ Βασταπάνε, ἐπιχειρήσανε μιὰ νύχτα νὰ κλέψουν μιὰ πινακίδα ἀπὸ ἕνα κεντρικὸ δρόμο τοῦ Μοντρεάλ!

Οἱ δυὸ ἀδελφοὶ κλέψανε τὴν πινακίδα — ἀφοῦ προμηθεύτηκαν μιὰ σκάλα καὶ μιὰ τανάλια, γιὰ ν' ἀνεβοῦν καὶ νὰ τὴν ξεβιδώσουν — χωρὶς νὰ τοὺς πάρῃ κανένας χαμπάρι. Ἐννοεῖται πὼς, μόλις φωτογραφηθήκανε μὲ τὸ τρόπαιο αὐτὸ στὰ χέρια, σπεύσανε νὰ τὴν ἐπιστρέψουν, ἐξηγῶντας τί τοὺς εἶχε παρακινήσει στὴν πρᾶξι τους!

Στὶς Βερμοῦδες, ὁ Ἀρμὰν καὶ ὁ Μάρκ κάνανε... ἱππασία πάνω σὲ δυὸ χελῶνες καί, στὸ ἀεροπλάνο ποὺ τοὺς μετέφερε στὴν Εὐρώπη, κόψανε ἕνα κομμάτι ἀπὸ τὴν στολὴ τῆς ὑπηρεσίας συνοδοῦ!

Στὸ Παρίσι, ὑποχρεωθήκανε νὰ παρακαλέσουν τὸν διευθυντὴ τῆς «Φράνς Σουάρ» κ. Λαζαρὲφ νὰ τοὺς χαρίσῃ... τὶς τιράντες του!

Ἐκεῖνος τὸ ἔκανε πρόθυμα, τοὺς ἔγραψε, μάλιστα, πάνω στὶς τιράντες καὶ μιὰ ἐγκάρδια ἀφιέρωσι!

Ἡ ἑπομένη, ὅμως, προσπάθεια, ποὺ ἦταν κι' ἡ 33η στὸν κατάλογο, ἔμελλε νὰ καταλήξῃ σ' ἀποτυχία. Οἱ δυὸ ἀδελφοὶ κατεβήκανε, μιὰ νύχτα, στὶς κατακόμβες τοῦ Παρισιοῦ, γιὰ νὰ κλέψουν ἕνα κρανίο καὶ νὰ τὸ μεταφέρουν στὸ Βέλγιο... Ἡ κλοπὴ τοῦ κρανίου ἔγινε, ἀλλά, στὴν ἔξοδο, τοὺς περιμέναν οἱ ἀστυνομικοί, ποὺ τοὺς πληροφόρησαν εὐγενικώτατα πὼς ἀπαγορεύεται... ἡ ἐξαγωγὴ σκελετῶν!

Γιὰ τοὺς δυὸ ἀδελφούς, ὅμως, ἡ ἀποτυχία αὐτὴ δὲν εἶχε καμμιὰ πρακτικὴ σημασία. Εἶχαν κιόλας κερδίσει τὸ στοίχημα καί, τριάντα ἀκριβῶς μέρες μετὰ τὴν ἀναχώρησί τους, βρίσκονταν πίσω στὶς Βρυξέλλες, ὅπου τοὺς περίμενε ὁ Βασταπάνε ἔχοντας ἕτοιμο τὸ τσὲκ τῶν ἐξόδων τοῦ ταξιδιοῦ τους!

Ὁ πιτσιρίκος στὸ στρατὸ

Κάποιος Οὔλριχ Ντρέγκερ, ἀπ' τὴ Βόννη τῆς Δυτικῆς Γερμανίας, εἰδοποιήθηκε τελευταίως νὰ παρουσιαστῇ στὸ πλησιέστερο στρατιωτικὸ κέντρο, γιὰ νὰ ὑποβληθῇ στὴν ἀπαραίτητη ἰατρικὴ ἐξέτασι πρὶν προσκληθῇ γιὰ κατάταξι στὸ στρατό. Πράγματι, ὁ πατέρας του τὸν πῆρε ἀπ' τὸ χέρι καὶ τὸν πῆγε... Ἀλλ' οἱ ἁρμόδιοι τὸν ξανάστειλαν πίσω στὸ σπίτι του, ἀφοῦ τοῦ δώσανε... μερικὲς καραμέλες. Γιατὶ εἶχε γίνει κάποιο λάθος, κι, ὁ Οὔλριχ Ντρέγκερ ἦταν... ἕνας πιτσιρίκος 4 χρόνων!...

ΠΕΣ

Μπάμιες
Ντομάτες χεμιστές
Φασολάκια
Πιπεριὲς χεμιστὲς
Ἀρακὰς
Ντολμαδάκια

ΣΕΛΕΚΤ

ΚΥΡΙΟΙ
Στοῦ «ΚΑΜΜΕΡ»
ΣΑΣ ΠΕΡΙΜΕΝΕΙ
ΜΙΑ ΕΚΠΛΗΞΙΣ
"FLO'I'D"
ΜΕΤΑ ΤΟ ΞΥΡΙΣΜΑ

ΛΑΝΟΛΙΝΗ ΚΑΙ ΓΑΛΑΚΤΩΜΑ
Colax
ΕΞΑΛΕΙΦΕΙ ΡΥΤΙΔΕΣ
ΣΚΑΣΙΜΑΤΑ - ΛΕΙΧΗΝΕΣ
ΔΙΑΤΗΡΕΙ ΤΟ ΔΕΡΜΑ
ΝΕΑΝΙΚΟ
ΓΑΛΑΚΤΩΜΑ
ΓΙΑ ΤΟΝ ΚΑΘΑΡΙΣΜΟ
ΤΟΥ ΠΡΟΣΩΠΟΥ

Η ΟΔΥΣΣΕΙΑ τοῦ Λάζλο Ράϊκ

Οἱ ἀπίστευτες περιπέτειες ἑνὸς παιδιοῦ 9 χρόνων, ποὺ ἀναγκάστηκε, τέσσερες φορὲς ὡς τώρα, ν' ἀλλάξῃ ὄνομα καὶ γονεῖς!

ΕΔΩ καὶ λίγο καιρό, δόθηκε ἀπὸ τὴν Βουδαπέστη μιὰ σύντομη εἴδησι, ποὺ πέρασε ἐντελῶς ἀπαρατήρητη ἀπὸ τὸν καθημερινὸ τύπο: «Ἡ οὐγγρικὴ κυβέρνησι — ἀνακεϊνώθηκε — παραχώρησε τὴν ἄδεια νὰ ξαναγυρίσῃ ὁ μικρὸς Λάζλο Ράϊκ στὴ Βουδαπέστη καὶ νὰ ἐγκατασταθῇ στὸ σπίτι τοῦ θείου του καὶ θετοῦ τοῦ πατέρα Λάγιος Γκυόρκ.

Ὁ Λάζλο Ράϊκ, 9 χρόνων, εἶναι ὁ γυιὸς τοῦ ἄλλοτε ὑπουργοῦ τῶν Ἐξωτερικῶν τῆς Οὐγγαρίας Λάζλο Ράϊκ, ποὺ ἡ πολύκροτη δίκη του καὶ ἡ ἐκτέλεσί του, τὸ 1949, εἶχαν ἀναστατώσει τὴν παγκόσμια κοινὴ γνώμη. Μὲ τὴν ἄδεια, ποὺ τοῦ δίνεται τώρα νὰ ξαναγυρίσῃ στὴ Βουδαπέστη, γράφεται ὁ ἐπίλογος, γιὰ τὸ παιδὶ αὐτό, μιᾶς μυθιστορηματικῆς περιπέτειας, ποὺ ἄρχισε λίγους μῆνες μετὰ τὴν γέννησί του καὶ ποὺ ἀνάλογη μ' αὐτὴν δὲ γνώρισε, ἀσφαλῶς, κανένα ἄλλο παιδὶ τῆς ἡλικίας του στὸν κόσμο.

Ὅταν γεννήθηκε ὁ μικρὸς Λάζλο, ὅλα δείχνανε πὼς τὸν περίμενε μιὰ εὐτυχισμένη ζωή. Ὁ πατέρας του ἦταν ἀκόμη ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν καὶ ἡ μητέρα του, ἡ Τζούλια Φόλντι, ἀπόφοιτη τῆς Σορβόννης, συγκαταλεγόταν ἀνάμεσα στὶς ὡραιότερες καὶ πιὸ μορφωμένες Οὐγγαρέζες. Ὅμως, δὲν εἶχαν περάσει παρὰ μερικοὶ μῆνες ἀπὸ τότε, ποὺ ὁ Λάζλο ἦρθε στὸν κόσμο, σὰν ξέσπασε ἡ τρομερὴ ἀναταραχή, ποὺ ὡδήγησε τὸν πατέρα του στὸ ἐδώλιο τοῦ κατηγορουμένου καί, ἀπὸ ἐκεῖ, στὸ ἐκτελεστικὸ ἀπόσπασμα. Δεκαπέντε μέρες μετὰ τὴν σύλληψι τοῦ ἄντρα της συλλαμβάνονταν καὶ ἡ Τζούλια Φόλντι Ράϊκ καὶ καταδικαζόταν σὲ φυλάκισι 5 ἐτῶν.

Ὅσο γιὰ τὸ βρέφος, ποὺ βρέθηκε μονομιᾶς πεντάρφανο, χωρὶς νὰ προλάθῃ καλὰ-καλὰ νὰ γνωρίσῃ οὔτε πατέρα οὔτε μητέρα, ἡ κυβέρνησι τότε τὸ ἔστειλε στὸ ὀρφανοτροφεῖο Ματίας Ρακόζυ, ὅπου καταχωρήθηκε μὲ τὸ ψεύτικο ὄνομα Ἰστβὰν Κόβατς. Τὰ χαρτιὰ του τὸν παρουσίαζαν σὰν γυιὸ κάποιου Γιάνος Κόβατς, ἠλεκτροτεχνίτη, ποὺ εἶχε πεθάνει ἀπὸ καρδιακὴ συγκοπή, ἐνῶ γιὰ τὴ μητέρα του ἀναφερόταν πὼς πέθανε στὸν τοκετό. Ἀκόμη κι' ἡ ἴδια ἡ διευθύντρια τοῦ ὀρφανοτροφείου δὲν ἔμαθε πάρα ἀρκετὰ χρόνια ἀργότερα πὼς ὁ τρόφιμός της αὐτὸς ἦταν ὁ γυιὸς τοῦ περιφήμου Λάζλο Ράϊκ.

Ἂν, ὅμως, ἡ μητέρα τοῦ παιδιοῦ, κλεισμένη στὴ φυλακή, δὲν μποροῦσε νὰρθῇ σὲ καμμιὰ ἐπικοινωνία μαζί του καὶ νὰ μάθῃ τὸ παραμικρὸ γιὰ τὴν τύχη του, ἡ γιαγιά του, ἡ Καταλίνα Φόλντι, κίνησε γῆ καὶ οὐρανό, γιὰ νὰ ξαναβρῇ τὰ χαμένα ἴχνη τοῦ μικροῦ Λάζλο.

(«Ὁ γαμπρός μου εἶναι νεκρός, ἡ κόρη μου εἶναι φυλακισμένη. Χαρίστε σὲ μιὰ γρηὰ γυναίκα τὴν μεγαλύτερη χαρὰ τῆς ζωῆς της, δίνοντάς της πίσω αὐτὸ τὸ ἀθῶο παιδί», ἔγραφε στὰ ἀναρίθμητα γράμματα, ποὺ ἔστελνε στὸν τότε πρωθυπουργὸ Ματίας Ρακόζυ καὶ τὶς ἄλλες ἰσχυρὲς προσωπικότητες τῆς Οὐγγαρίας.

Ἐπὶ τρία χρόνια, δὲν εἶχε πάρει στὰ γράμματά της τὴν παραμικρή, θετικὴ ἢ ἀρνητική, ἀπάντησι. Οὔτε κανένας εἶχε συγκατανεύσει νὰ τῆς ἀποκαλύψῃ πὼς τὸ παιδὶ βρισκόταν στὸ ὀρφανοτροφεῖο σὰν γυιὸς τοῦ ἠλεκτροτεχνίτη Γιάνος Κόβατς).

Ὥσπου, ἕνα πρωϊνὸ τοῦ 1952, τὸ ἀνέλπιστο, μὰ θαῦμα ἔγινε. Ἡ ἀστυνομία εἰδοποίησε τὴν ἡλικιωμένη κυρία Φόλντι πὼς μποροῦσε νὰ παραλάβῃ τὸν ἔγγονό της ἀπὸ τὸ ὀρφαντοτροφεῖο Ματίας Ρακόζυ, ἀλλὰ μὲ δυὸ προϋποθέσεις: Πρῶτο, πὼς δὲ θὰ ἀποκάλυπτε στὸ παιδί, οὔτε σὲ κανέναν τρίτο, τὴν πραγματική του ταυτότητα καί, δεύτερο, πὼς θἀβριοκε ἡ ἴδια ἕνα ἀντρόγυνο πρόθυμο νὰ τὸν υἱοθετήσῃ.

Ἡ Καταλίνα Φόλντυ ὑποσχέθηκε κατηγορηματικὰ πὼς θὰ σεβόταν αὐτὸ τὸ μυστικό. Καί, γιὰ τὴν υἱοθεσία τοῦ παιδιοῦ, πρότεινε τὸν δεύτερο γαμπρό της, τὸν Λάγιος Γκυόρκ, καὶ τὴν κόρη της, ποὺ δὲν εἶχαν δικά τους παιδιὰ καὶ δέχτηκαν μὲ χαρὰ νὰ τὸ ἀναλάβουν. Ἔτσι, ὁ Λάζλο Ράϊκ, ἀλλάζοντας γιὰ δεύτερη φορὰ ὄνομα, ἔγινε Ἰστβὰν Γκυόρκ καὶ σύντομα συνήθισε νὰ θεωρῇ τὸν θεῖο του καὶ τὴν θεία του σὰν πραγματικούς του γονεῖς.

Τὴν ἄνοιξι τοῦ 1954, ἡ Τζούλια Φόλντι Ράϊκ ἀποφυλακίστηκε. Ἀλλὰ ἡ ἀστυνομία τῆς ἔθεσε τὸν ὅρο, γιὰ νὰ μποροῦ νὰ κυκλοφορῇ ἐλεύθερα, ν' ἀλλάξῃ ἐπώνυμο καὶ νὰ μὴν ἐπιχειρήσῃ, ἐπίσης, ν' ἀποκαλύψῃ τὴν ἀλήθεια γιὰ τὴν καταγωγή του στὸν γυιό της.

Μὲ τὴν κουφὴ ἐλπίδα πὼς αὐτὸ θὰ τὴ βοηθοῦσε νὰ ξαναπάρῃ ἀργότερα τὴν κηδεμονία τοῦ παιδιοῦ της, ἡ Τζούλια Φόλντι ζήτησε νὰ μετονομαστῇ σὲ Τζούλια Γκυόρκ. Οἱ ἀστυνομικοὶ δὲ φέρανε ἀντίρρηση καὶ ἡ μητέρα τοῦ μικροῦ Λάζλο ἡ Ἰστβὰν μποροῦσε, ἔτσι, τουλάχιστον, νὰ βλέπῃ ὁπὸ καιρὸ σὲ καιρὸ τὸ παιδί της, ἐμφανιζόμενη ὡς μακρυνὴ συγγενὴς τῆς οἰκογένειας Γκυόρκ. Στὸ μεταξύ, τὰ ληξιαρχεῖα εἰδοποιήθηκαν ν' ἀφαιρέσουν τὸ ἐπώνυμο Ράϊκ ἀπὸ τὰ μητρῶα τους ὡς τὸ 1860!

Τὸν ἑπόμενο χρόνο, ὁ μικρὸς Λάζλο ἡ Ἰστβάν, ποὺ ἦταν 5 ἐτῶν πιὰ καὶ σὲ θέσι νὰ καταλαβαίνῃ, ἔμαλλε νὰ δοκιμάσῃ τὴν μεγαλύτερη ἔκπληξι τῆς ζωῆς του. Μὲ τοὺς καινούργιους ἰδεολογικοὺς καὶ πολιτικοὺς ἀνέμους, ποὺ φύσηξαν στὴ χώρα, ἡ οὐγγρικὴ κυβέρνησι ποροδέχτηκε πὼς ὀφειλόταν σὲ («πλάνη») ἡ καταδίκη τοῦ Ράϊκ καὶ ἀποφάσισε ν' ἀποκατασταθῇ τὴ μνήμη του.

Ἡ Τζούλια Γκυόρκ ξαναπῆρε τὸ ὄνομα Τζούλια Ράϊκ καί, μαζί μ' αὐτό, τὴν θέσι τῆς διευθύντριας τῆς Κρατικῆς Βιβλιοθήκης καὶ μιὰ ἀποζημίωσι ἀπὸ 200.000 φιορίνια γιὰ τὴν ἐκτέλεσι τοῦ συζύγου της. Συγχρόνως, τῆς δόθηκε καὶ ἡ κηδεμονία τοῦ παιδιοῦ της, ποὺ ξαναπῆρε τὸ ὄνομα Λάζλο Ράϊκ — καὶ ποὺ τὰ ληξιαρχεῖα ὑποχρεωθήκανε νὰ τὸ ἐπανεφέρουν στὰ μητρῶα τους.

Κατάπληκτος, ὁ μικρὸς Λάζλο ἔμαθε μονομιᾶς τὴν ἱστορία τοῦ πραγματικοῦ του πατέρα καὶ τῆς πραγματικῆς του μητέρας καί, τὴν ἑπομένη μέρα, ἀκολούθησε τὴν ἐπίσημη κηδεία αὐτοῦ τοῦ πατέρα, ποὺ δὲν τὸν εἶχε γνωρίσει ποτὲ καὶ ποὺ εἶχε σκοτωθῇ πρὶν ἀπὸ πέντε χρόνια!

Ὡστόσο, οἱ περιπέτειές του δὲν ἔμελλαν νὰ τελειώσουν ἐδῶ. Ὅταν ξέσπασε ἡ οὐγγρικὴ ἐπανάστασι, τὸν Ὀκτώβριο τοῦ 1956, ἡ Τζούλια Ράϊκ, φοβισμένη, ζήτησε, μαζὶ μὲ τὸν γυιό της, καταφύγιο στὴν γιουγκοσλαβικὴ πρεσβεία. Μετὰ τὸ τέλος τῶν ἐχθροπραξιῶν οἱ Γιουγκοσλάβοι παραδώσανε τοὺς πρόσφυγες στοὺς Ρώσους, μὲ τὴν ἐγγύησι πὼς δὲ θὰ διέτρεχε κανένα κίνδυνο ἡ ζωή τους.

Ἡ Τζούλια Φόλντι Ράϊκ κι' ὁ γυιός της ὁδηγήθηκανε, τότε, στὴ Ρουμανία, ὅπου ἡ χήρα τοῦ ἄλλοτε ὑπουργοῦ καταδικάστηκε σὲ νέα φυλάκισι καὶ ὁ μικρὸς Λάζλο ξαναμπῆκε σὲ ὀρφανοτροφεῖο, ρουμανικὸ αὐτὴ τὴ φορά.

Τελευταία, ἐπειτα ἀπὸ ἐπίμονες ἐκκλήσεις τῆς φυλακισμένης μητέρας του, ἡ οὐγγρικὴ κυβέρνησι δέχτηκε νὰ ἐπιτρέψῃ τὸν ἐπαναπατρισμὸ τοῦ παιδιοῦ, ποὺ θὰ τεθῇ πάλι στὴν κηδεμονία τοῦ θείου του, τοῦ Λάγιος Γκυόρκ. Ἄγνωστο, ὅμως, εἶναι, γιὰ τὴν ὥρα, ἂν θὰ διατηρήσῃ τὸ ἀρχικὸ ὄνομά του, Λάζλο Ράϊκ, ἢ θὰ ξαναπάρῃ τὸ προηγούμενο, Ἰστβὰν Γκυόρκ, ποὺ εἶχε ἀπὸ τὸ 1952 ὡς τὸ 1955!

Κινηματικά

★ Ὁ σύζυγος μοιάζει μὲ τὸ νεκροκόρο, ποὺ ἔχει συνηθίσει τόσο πολὺ μέσα στὴν ἐκκλησία, ὥστε περνάει μπροστὰ ἀπὸ τὴν Ἁγία Τράπεζα χωρὶς νὰ προσκυνάῃ.

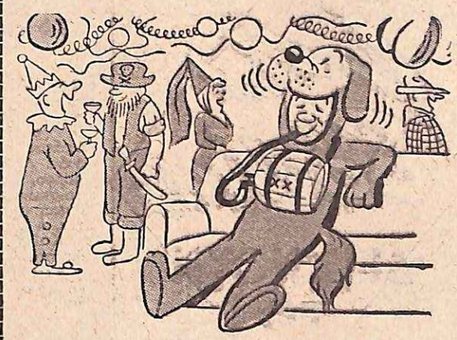
Σάρλ Σανγκλέ

★ Μιὰ τιμια γυναίκα δὲν πρέπει νὰ ἔχῃ τίποτα μυστικὸ ἀπὸ τὸν ἄντρα της.

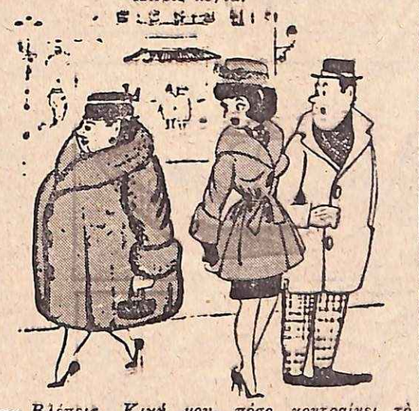
Πλαῦτος

★ Γιὰ μιὰ γυναίκα, εἶναι πιὸ εὐχάριστο νὰ σκύβῃ τὸ κεφάλι μπροστὰ σ' ἕναν ἄντρα μὲ ταλέντο, παρὰ νὰ τραβάῃ ἀπὸ τὴ μύτη ἕναν ἠλίθιο.

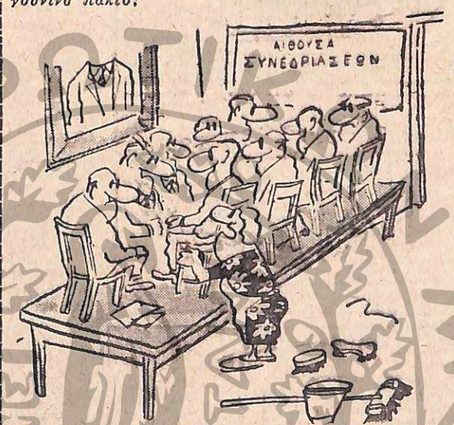
Μπαλζάκ

Χωρὶς λόγια.

— *Βλέπεις, Κικὴ μου, πόσο χοντραίνει τὸ γούνινο παλτό!*

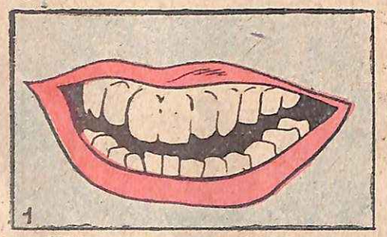

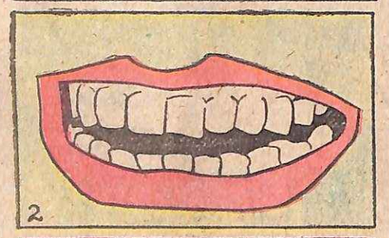
— *Συνεδριάστε ἐδῶ, μέχρι νὰ σκουπίσω!*

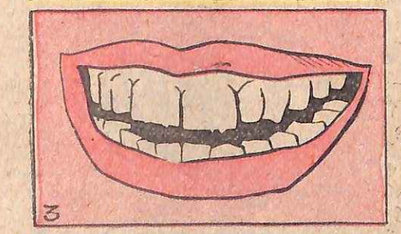

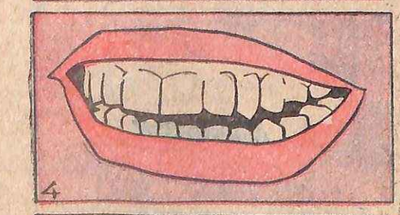
Ὁ σκόρος: Ἔφαγα μὲ τὴ ψυχή μου!

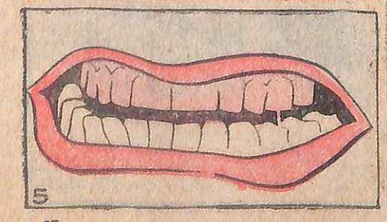
Τά Σόντια ΔΕΙΧΝΟΥΝ ΤΟ ΧΑΡΑΚΤΗΡΑ ΣΑΣ

1

2

3

4

5

Τὸ χρῶμα, τὸ σχῆμα καὶ τὸ μέγεθός τους

ΥΠΑΡΧΕΙ σχέσις μεταξὺ τῶν δοντιῶν καὶ τοῦ χαρακτῆρος τοῦ ἀτόμου;

Προτοῦ ἀπαντήσωμε σ' αὐτὴ τὴν ἐρώτησι, ἂς σημειώσωμε τὴ σχέσι ποὺ ὑπάρχει μεταξὺ τῶν δοντιῶν καὶ τῆς ὁμορφιᾶς. Λέμε γιὰ ἕνα πρόσωπο ὅτι εἶναι ὄμορφο, ὅταν ὅλα του τὰ χαρακτηριστικὰ βρίσκωνται σὲ ἁρμονία μεταξύ τους. Ἂν, ὅμως, αὐτὸ τὸ πρόσωπο ἔχη ἄσχημα δόντια, ἡ ὁμορφιά του καταστρέφεται ἀμέσως.

Καὶ τώρα ἂς ἀκούσωμε τὸ Γερμανὸ καθηγητὴ Φράντς Λάνγκε:

«Τὰ δόντια, γράφει, ἀποτελοῦν οὐσιαστικὸ μέρος τοῦ σώματος καὶ μποροῦμε νὰ ἰδοῦμε σ' αὐτὰ ὄχι μόνο τὴν εἰκόνα τῆς σωματικῆς ὑγείας τοῦ ἀτόμου, ἀλλὰ κι' ἐκείνη τῆς διανοητικῆς του ἀναπτύξεως καὶ τοῦ χαρακτῆρος του. Τὰ καλοφτιαγμένα καὶ κανονικὰ δόντια δείχνουν πάντοτε καλὴ ὑγεία.

Ἀλλὰ τὰ ὑγιᾶ δόντια δὲν εἶναι τὰ λευκά, οὔτε τὰ κιτρινωπά. Προσεχτικὲς παρατηρήσεις ἔδειξαν ὅτι τὰ ὑγιὰ δόντια ἔχουν τὸ χρῶμα τοῦ ἐλεφαντοστοῦ. Τὰ κίτρινα δόντια φανερώνουν κακὴ λειτουργία τοῦ πεπτικοῦ συστήματος, ἐνῶ τὰ μαργαριταρένια παρατηροῦνται στὰ ἄτομα ποὺ ὑποφέρουν ἀπὸ ἀναιμία. Τὰ μαυρειδερὰ δόντια προδίδουν παθήσεις τοῦ ἀναπνευστικοῦ συστήματος, τοῦ ἥπατος ἢ τῶν νεφρῶν.

Τὰ ἄτομα, ἐξ ἄλλου, ποὺ προσβάλλονται συχνὰ ἀπὸ τερηδόνα ἔχουν συνήθως ἀρθριτικὴ προδιάθεσι. Ἀναμφισβήτητη εἶναι, τέλος, ἡ σχέσι μεταξὺ τῶν δοντιῶν καὶ τῶν ἐνδοκρινῶν ἀδένων».

Ὁ καθηγητὴς Λάνγκε ξεχωρίζει ἐννέα τύπους δοντιῶν, ποὺ ὁ καθένας τους ἀντιστοιχεῖ σὲ ὡρισμένη κατηγορία ἀτόμων, τόσο στὸ σωματικὸ ὅσο καὶ στὸ διανοητικὸ καὶ ψυχικὸ ἐπίπεδο. Οἱ τύποι αὐτοὶ εἶναι οἱ ἀκόλουθοι:

1) Δόντια μακρουλὰ καὶ στενά.

Φανερώνουν ἀτολμία καὶ ἔλλειψι ἀποφασιστικότητος καὶ πρωτοβουλίας. Δείχνουν ἐπίσης σημαντικὴ ἀτονία, ἰδίως ὅταν εἶναι πολὺ λευκὰ ἢ ἔχουν χρῶμα μαργαριταρένιο.

2) Δόντια κοντὰ καὶ γερά.

Τὰ δόντια αὐτὰ φανερώνουν σταθερὴ θέλησι καὶ μεγάλη δραστηριότητα. Οἱ ἄνθρωποι μὲ παρόμοια δόντια προχωροῦν κατ' εὐθείαν στὸ σκοπό τους, χωρὶς νὰ πολυπροσέχουν τὶς λεπτομέρειες. Ἔχουν συνήθως πρακτικὲς ἐπιδιώξεις καὶ τὸ συμφέρον παίζει σ' αὐτὲς πρωτεύοντα ρόλο.

3) Οἱ κοπτῆρες τῆς ἄνω σιαγόνος πλατειοὶ καὶ τετράγωνοι.

Μεγάλη εὐαισθησία. Ἔμφυτη κλίσι πρὸς τὸ ὡραῖο σ' ὅλες του τὶς ἐκδηλώσεις, φιλολογικὲς καὶ καλλιτεχνικὲς ροπές.

4) Δόντια τῆς ἄνω σιαγόνος προεξέχοντα.

Οἱ ἄνθρωποι μὲ παρόμοια δόντια δὲν ἔχουν ποτὲ ἐμπιστοσύνη στὸν ἑαυτό τους καὶ ἀμφιταλαντεύονται διαρκῶς. Εἶναι ἐπίσης πονηροὶ καὶ ὕπουλοι. Ἐκδικητικὲς τάσεις.

5) Δόντια τῆς κάτω σιαγόνος προεξέχοντα.

Δείχνουν ἐγωϊσμό, σκληρότητα καὶ οἴησι. Τὸ μόνο ποὺ σκέφτονται οἱ ἄνθρωποι μὲ παρόμοια δόντια εἶναι τὸ ἀτομικό τους συμφέρον. Θυσιάζουν σ' αὐτὸ καὶ τὰ ἱερώτερα αἰσθήματά τους.

6) Δόντια μικρὰ καὶ λευκά.

Τὰ δόντια αὐτὰ μοιάζουν σὰν σπυριὰ ρυζιοῦ. Φανερώνουν κατὰ κανόνα μεγάλη ἀντοχὴ στοὺς κόπους καὶ τὶς ἀσθένειες. Οἱ ἄνθρωποι μὲ παρόμοια δόντια εἶναι συνήθως ζηλόφθονοι καὶ ἐκδικητικοί.

7) Κυνόδοντες πολὺ στενοί.

Οἱ ἄνθρωποι μὲ παρόμοια δόντια εἶναι δύστροποι, μοχθηροί, ἐκδικητικοί, δόλιοι στὶς συναλλαγές τους καὶ ἀνειλικρινεῖς στὶς φιλίες τους.

8) Κυνόδοντες πλατειοί.

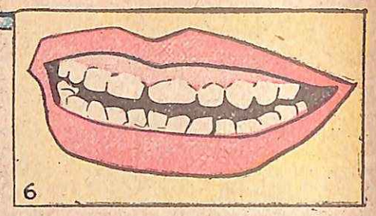
Εἰλικρινεῖς καὶ εὐθεῖς χαρακτῆρες. Μπορεῖ κανεὶς νὰ τοὺς ἐμπιστευθῆ ἀπόλυτα. Οἱ ἄνθρωποι μὲ παρόμοια δόντια ἔχουν εὐγενικὰ αἰσθήματα, εἶναι κοινωνικοὶ καὶ ἐξυπηρετοῦν πρόθυμα τοὺς ἄλλους.

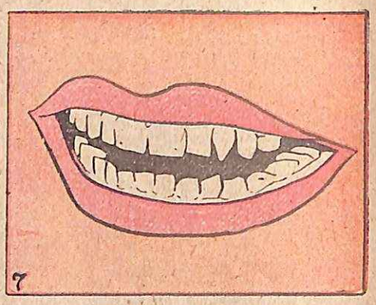
9) Τραπεζίτες σφιγμένοι ὁ ἕνας κοντὰ στὸν ἄλλον.

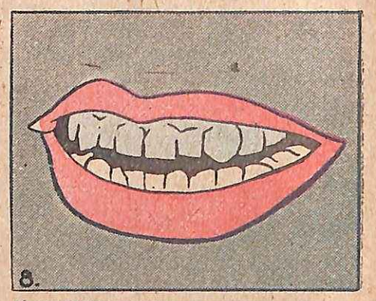
Οἱ σφιγμένοι ὁ ἕνας κοντὰ στὸν ἄλλον τραπεζίτες, ποὺ συνυδάζονται μὲ κοπτῆρες ἀπομακρυσμένους μεταξύ τους, φανερώνουν κακότροπο χαρακτῆρα, διάνοια κατώτερη ἀπὸ τὸ μέτριο καὶ περιωρισμένες ἀντιλήψεις γιὰ ὅλα.

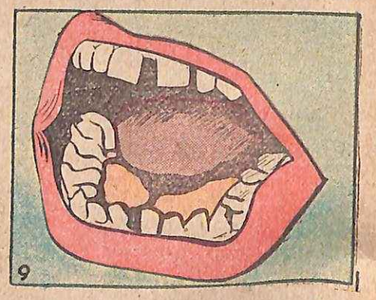
Συνηθίστε, λοιπόν, νὰ κυττάζετε τοὺς ἀνθρώπους ποὺ σᾶς ἐνδιαφέρουν στὸ στόμα. Τὰ δόντια τους θὰ σᾶς ποῦν πιθανὸν πολὺ περισσότερα ἀπὸ ὅ,τι τὰ μάτια ἢ ἡ μύτη τους.

Εἶναι αὐτονόητο ὅτι τὰ ὅσα γράψαμε παραπάνω ἀναφέρονται στὰ φυσικὰ δόντια. Τὰ τεχνητὰ δόντια (ὀδοντοστοιχίες, γέφυρες κτλ.) δὲ μποροῦν νὰ μᾶς δώσουν καμμιὰ πληροφορία, ἐκτὸς μόνο ἂν ἀποτελοῦν ἀπόλυτη ἀπομίμησι τῶν φυσικῶν.

6

7

8

9

1) Δόντια μακρουλὰ καὶ στενά. 2) Δόντια κοντὰ καὶ γερά. 3) Οἱ κοπτῆρες τῆς ἄνω σιαγόνος πλατειοὶ καὶ τετράγωνοι. 4) Δόντια τῆς ἄνω σιαγόνος προεξέχοντα. 5) Δόντια τῆς κάτω σιαγόνος προεξέχοντα. 6) Δόντια μικρὰ καὶ λευκά. 7) Κυνόδοντες πολὺ στενοί. 8) Κυνόδοντες πλατειοί. 9) Τραπεζίτες σφιγμένοι ὁ ἕνας κοντὰ στὸν ἄλλο.

Ἡ νέα μόδα, ποὺ ἔχει κατακτήσει τὸ Παρίσι

Τὶ χρῶμα ἔχει τὸ ψυγεῖο σας; Ἄσπρο, κρέμ, θαλασσί, φυστικί; Ὁποιο χρῶμα κι' ἂν ἔχη, ὀφείλομε νὰ σᾶς πληροφορήσωμε πὼς εἶναι πιά... ντεμοντέ! Γιατὶ ἡ τελευταία λέξι τῆς μόδας ἀπαιτεῖ νὰ ἔχετε ψυγεῖο ζωγραφισμένο, κατὰ προτίμησι, μάλιστα, ἀπὸ ἕναν μεγάλο «μαΐτρ»!

Ἡ ἐξωφρενικὴ αὐτὴ μόδα τῶν... «ψυγείων τεχνικολόρ» — ὅπως τὰ ἀποκάλεσε εἰρωνικὰ μιὰ γαλλικὴ ἐφημερίδα—γεννήθηκε, ἐδῶ καὶ λίγο καιρό, στὸ Παρίσι. Καὶ δὲν ἄργησε νὰ κατακτήση ὄχι μονάχα τὴν παρισινὴ ἀφρόκρεμα καὶ τοὺς λάτρεις τῶν ἐκκεντρισμῶν, ἀλλὰ καὶ ἀρκετοὺς διαλεκτοὺς ζωγράφους, τόσο ἀνάμεσα στοὺς μοντέρνους, ὅσο—μὰ σὲ μικρότερο ποσοστὸ—καὶ ἀνάμεσα στοὺς πιστοὺς στὴν ἀκαδημαϊκὴ τεχνοτροπία, ποὺ δὲν θεωροῦν καθόλου ὑποτιμητικὴ γιὰ τὴν τέχνη τους τὴν ἀντικατάστασι τοῦ καναβάτσου μὲ τὴν λεία ἐπιφάνεια ἑνὸς ἠλεκτρικοῦ ψυγείου.

Φυσικά, ὑπάρχουν καὶ καλλιτέχνες, ποὺ διαφωνοῦν ἀπολύτως σ' αὐτὸν τὸν γάμο τῶν οἰκιακῶν σκευῶν μὲ τὶς εἰκαστικὲς τέχνες! Ὁ περίφημος Πικασσὸ ἔγινε ἔξω φρενῶν, ὅταν τοῦ προτείναμε νὰ ἀναλάβη κι' αὐτὸς τὴν διακόσμησι μὲ ζωγραφικὲς παραστάσεις ἑνὸς ψυγείου καὶ ἄφησε νὰ ἐννοηθῆ πὼς μιὰ τέτοια δουλειὰ θὰ ἦταν κατάλληλη μόνο γιὰ μπογιατζήδες! Ἀρκετοί, ἐπίσης, συνάδελφοί του ἀποκρούσανε τὶς ἀνάλογες προτάσεις, ποὺ τοὺς ἔγιναν, μολονότι συνοδεύονταν ἀπὸ δελεαστικὲς ὑποσχέσεις ἀμοιβῆς.

Ἀποτελεῖ, ὡστόσο, καθὼς ἔρεμε, κανόνα ἀπαράβατο, ὅσοι ἀντιστέκονται σὲ μιὰ μόδα, νὰ μὴν κατορθώνουν τελικὰ νὰ ἐμποδίσουν τὴν μόδα αὐτὴ νὰ ἐπικρατήση. Τὰ «ψυγεῖα τεχνικολόρ» γνωρίσανε τρομαχτικὴ ζήτησι καὶ ἄρχισαν ν' ἀγοράζωνται σὲ τιμὲς ἀστρονομικές, προπαντὸς ὅταν οἱ ζωγραφικὲς παραστάσεις τους ἔφεραν τὴν ὑπογραφὴ μιᾶς διασημότητας.

Τὸ ἀποκορύφωμα, στὴ διάδοσι τῆς νέας μόδας, τὸ δημιούργησε ἡ ὀργάνωσι μιᾶς ἐκθέσεως, στὴ Γκαλερὶ Σαρπαντιέ, μὲ τὰ «ἀριστουργηματικώτερα» ἀπὸ τὰ ζωγραφισμένα ψυγεῖα. Στὰ ἐγκαίνια τῆς ἐκθέσεως, ἔδωσε τὸ «παρὼν» ὁλόκληρο τὸ κοσμικὸ καὶ τὸ καλλιτεχνικὸ Παρίσι. Κυρίες τῆς ὑψηλῆς ἀριστοκρατίας, στὰρ τοῦ κινηματογράφου καὶ τοῦ θεάτρου, πολιτικὲς προσωπικότητες καὶ ἄνθρωποι τῶν γραμμάτων συρρεύσανε γιὰ νὰ ἀποθαυμάσουν τὰ ψυγεῖα — ἔργα τέχνης ποὺ οἱ δημιουργοί τους — δηλαδή, οἱ ἑταιρίες ἠλεκτρικῶν εἰδῶν, ποὺ τὰ εἶχαν κατασκευάσει, καὶ οἱ ζωγράφοι, ποὺ τὰ εἶχαν διακοσμήσει — τὰ προσφέρανε δωρεὰν στοὺς ὀργανωτὲς τῆς ἐκθέσεως, γιὰ νὰ διατεθῆ τὸ προϊὸν ἀπὸ τὴν πώλησί τους σὲ διαφόρους φιλανθρωπικοὺς σκοπούς.

Ἡ μεγάλη ἔκπληξι τῆς ἐκθέσεως, ποὺ χαρακτηρίστηκε ἀπὸ τοὺς συντηρητικώτερους κύκλους σὰν «καλλιτεχνικὸ σκάνδαλο», στάθηκε ἡ συμμετοχὴ σ' αὐτὴν τοῦ ἀκαδημαϊκοῦ Ζὰν Κοκτώ, ποὺ καὶ στὰ γεράματά του ἀκόμη ἐννοεῖ νὰ ἐξακολουθῆ νὰ παίζη τὸν ρόλο τοῦ «τρομεροῦ παιδιοῦ» τῆς γαλλικῆς τέχνης. Ποιητὴς λογοτέχνης, ζωγράφος, σκηνοθέτης καὶ πρόεδρος τῆς ἐπιτροπῆς τοῦ διεθνοῦς κινηματογραφικοῦ φεστιβὰλ τῶν Καννῶν, ὁ Κοκτὼ δὲν δίστασε, ἀδιαφορώντας ἂν θὰ σκανδάλιζε τοὺς συναδέλφους του τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας, νὰ ἐπιδείξη τὸ ταλέντο του καὶ ὡς διακοσμητὴς ἠλεκτρικῶν ψυγείων!

Τὸ ψυγεῖο, ποὺ φιλοτέχνησε, δίνοντάς του, μὲ μερικὲς ὑπερμοντέρνες γραμμές, τὴ φυσιογνωμία ἑνὸς... Ἄρεϊου — ἢ ἑνὸς ρομπὸτ — προκάλεσε τὸν γενικὸ θαυμασμὸ καί, στὸν πλειστηριασμὸ ποὺ ἐπακολούθησε, τὸ διεκδικήσανε μὲ πεῖσμα ἀρκετοὶ φιλότεχνοι. Τελικά, τὸ ἠλεκτρικὸ ψυγεῖο τοῦ Κοκτὼ κατακυρώθηκε στὸ σεβαστὸ ποσὸν τῶν 70.000 δραχμῶν — στὸ ἐξαπλάσιο τοῦ ποσοῦ ποὺ θὰ εἶχε ἂν ἦταν ἀζωγράφιστο!

Ὁ μεγάλος, ὅμως, Κοκτώ, ἔμελλε νὰ δοκιμάση μιὰ ἦττα σ' αὐτὸν τὸν πλειστηριασμό. Τὸ ψυγεῖο ποὺ ἀγοράστηκε ἀκριβώτερα, δὲν ἦταν τὸ δικό του, ἀλλὰ ἐκεῖνο, ποὺ παρουσίασε ὁ νέος καλλιτέχνης Μπεονάρ Μπυφφέ, ποὺ θεωρεῖται ὡς τὸ «παιδὶ θαῦμα» τῆς σύγχρονης γαλλικῆς ζωγραφικῆς.

Τὸ ψυγεῖο τοῦ Μπυφφὲ κατακυρώθηκε στὴν τιμὴ τῶν 78.000 δραχμῶν—«τιμὴ εὐκαιρίας», ἔγραψε ἕνας κριτικός, «σχετικὰ μὲ τὴν πραγματική του ἀξία»!

Ἡ διακόσμησι τοῦ ψυγείου αὐτοῦ, χωρὶς νὰ παριστάνη κάτι τὸ συγκεκριμένο, ἦταν, ὡστόσο, γοητευτική, χάρις στὸν θαυμάσιο συνδυασμὸ τῶν χρωμάτων, ποὺ καλύπτανε ὅλη τὴν ἐπιφάνειά του χωρὶς ν' ἀφήνουν λευκὸ οὔτε ἕνα τετραγωνικὸ ἑκατοστόμετρο.

«Ἀναρτιέμαι — δήλωσε ὁ ἀγοραστὴς του—ἂν ἕνα τέτοιο θαυμάσιο ψυγεῖο πρέπει νὰ τὸ βάλω στὴν κουζίνα ἢ στὸ... σαλόνι μου!»

Ἀληθινὰ ὀνειρώδη ἐμφάνισι εἶχε καὶ τὸ ψυγεῖο, ποὺ διακοσμήθηκε ἀπὸ τὸν ζωγράφο Καρζού. Ἕνας ἥλιος, πού, παιχνιδίζοντας ἀνάμεσα στὰ κλαριά, ἔριχνε τὶς ἀχτῖνες του σὲ μιὰ βαθυγάλαζη ἐπιφάνεια—λίμνη ἢ θάλασσα—ὅπου ἀρμένιζε ἕνα πλοῖο.

Λιγώτερο ἐντυπωσιακὸ καὶ «θορυβῶδες» ἀπὸ τὸ ψυγεῖο τοῦ Μπυφφέ, ἦταν, ὡστόσο, πολὺ πιὸ εὐγενικὸ καὶ διατηροῦσε, κατά κάποιο τρόπο, τὴν φυσιογνωμία τοῦ... ψυγείου!

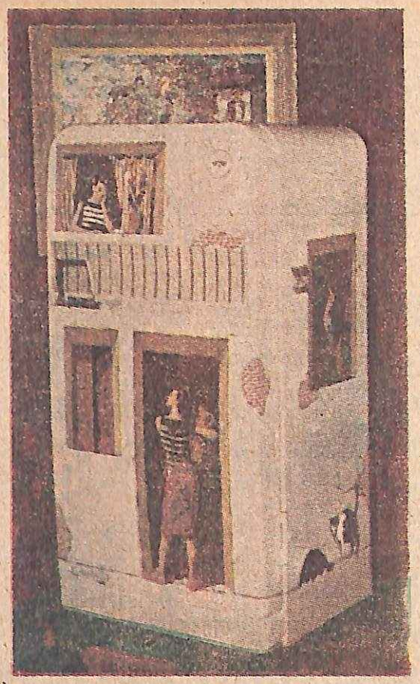
Δύο ἀκόμη ψυγεῖα σχολιάστηκαν μὲ ἰδιαίτερο θαυμασμὸ ἀπὸ τὸ κοινὸ καὶ τοὺς κριτικούς: Τὸ ψυγεῖο τοῦ Γαλλοαλγερινοῦ Ζὰν Μισὲλ Ἀτλάν, ποὺ θεωρεῖται ὡς μιὰ ἀπὸ τὶς σημαντικώτερες φυσιογνωμίες τῆς πρωτοπορειακῆς ζωγραφικῆς, καὶ ποὺ παρουσίασε μιὰ ὑποβλητικὴ σύνθεσι σὲ κόκκινο καὶ μαῦρο, σὲ στὺλ ποὺ θυμίζει τὶς τοιχογραφίες τῶν σπηλαίων. Καὶ τὸ ψυγεῖο τοῦ νέου Ἰταλοῦ ζωγράφου Καπουλέττι, ποὺ συγκίνησε ξεχωριστὰ τοὺς πιὸ ρωμαντικούς.

Ὁ Καπουλέττι, ποὺ ξεκίνησε σὰν σκηνογράφος, παρουσίασε ἕνα ψυγεῖο σωστὸ σκηνικὸ θεάτρου. Μιὰ κοπέλλα, κρατώντας μιὰ στάμνα, μπαίνει στὴν ἀνοιχτὴ πόρτα ἑνὸς σπιτιοῦ, ἐνῶ ἀπὸ τὸ μπαλκόνι της δίνει τριφεράκι μιὰ νέος. Στὴν πλαϊνὴ πλευρὰ τοῦ ψυγείου εἶναι ζωγραφισμένο ἕνα πασάδυρο, ὅπου ξεχωρίζει ἕνα γέρο νὰ παραμερίζη τὴν κουρτίνα, καὶ στὴ βάσι του καμπουριάζει μιὰ γάτα. Τὰ θαυμάσια χρώματα, ποὺ συμπληρώνουν ἁρμονικὰ τὸ ὅλο, κάνουν τὸ ἔργο τοῦ Καπουλέττι, κατὰ τοὺς κριτικούς, ἕνα ἀληθινὸ ἀριστούργημα.

Ὅπως ἦταν ἐπόμενο, ἡ τεράστια ἐπιτυχία, ποὺ σημείωσε ἡ ἔκθεσι τῆς Γκαλερὶ Σαρπαντιέ, ὑπῆρξε ἡ χαριστικὴ βολὴ γιὰ τὶς ἀντιρρήσεις, ποὺ εἶχαν βιαστῆ νὰ κατακεραυνώνουν τὴ νέα μόδα. Τὰ «ψυγεῖα τεχνικολόρ» ἐξασφαλίσανε τοὺς ζωγράφους, ποὺ τὰ διακοσμήσανε, πολὺ περισσότερα ἀπ' ὅσο τοὺς εἶναι ἐξασφαλισμένοι οἱ πίνακές τους.

Καὶ, ὅπως σωστὰ παρατήρησε κάποιος ἀπ' αὐτούς, δὲν ὑποβιβάζει καθόλου τὴν τέχνη τὸ ὅτι ἐξωραΐζει μὲ τὴν παρουσία της ἕνα εἶδος ποὺ ἔχει καθαρὰ πρακτικὸ προορισμό.

«Ἡ ζωγραφικὴ — συμπεραίνει μιὰ παρισινὴ ἐφημερίδα» — μπῆκε πιὰ στὴν ἐποχὴ... τῶν πάγων! Καὶ ποιὸν πειράζει πολὺς καιρός, θ' ἀκούμε τοὺς ἀπαλλήλους τῶν καταστημάτων ἠλεκτρικῶν εἰδῶν νὰ μᾶς ρωτᾶνε: Τί προτιμᾶτε: Ψυγεῖο Τζένεραλ Ἠλέκτρικ — Κοκτώ; Ἢ Ζήμενς—Μπυφφέ;»

Τὸ «ρωμαντικὸ» ψυγεῖο τοῦ Ἰταλοῦ Καπουλέττι.

Τὸ ψυνειο, ποὺ παρουσίασε ὁ Γαλλοαλγερινὸς ζωγράφος Ἀτλάν.

Οἱ κύστεις
ΚΑΙ Η ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΤΟΥΣ

Ἡ χειρουργικὴ ἀφαίρεσί τους γίνεται μὲ τὴ μεγαλύτερη εὐκολία

Συμβαίνει πολλὲς φορὲς νὰ ἐμφανισθῆ στὸν καρπὸ τοῦ χεριοῦ μας ἕνα σκληρὸ καὶ στρογγυλὸ ἐξόγκωμα, ὅσο ἕνα μπιζέλι ἢ καὶ μεγαλύτερο ἀκόμη, ποὺ δὲν προκαλεῖ καλόλου πόνο, φέρνει ὅμως κάποια ἀδυναμία καὶ μιὰ μικρὴ δυσκολία στὶς κινήσεις —π.χ. σὲ μιὰ δακτυλογράφο ποὺ χρησιμοποιεῖ πολὺ τὸ χέρι της.

Τὸ μικρὸς αὐτὸς ὄγκος — ἐγχληπτικός, ἀντιαισθητικός, ἀλλ' ὄχι ἐπικίνδυνος— εἶναι μιὰ κύστις ποὺ περιέχει ἕνα πηχτὸ καὶ ἀχρωμο ὑγρό.

Αὐτὸ τὸ εἶδος τῆς κύστεως λέγεται «γάγγλιον».

Οἱ κύστεις εἶναι διαφόρων εἰδῶν. Ἀπὸ τὶς κοινότερες εἶναι οἱ «σημειωματογάνοι», ποὺ τὶς βλέπομε συχνὰ πάνω στὰ κεφάλια τῶν φαλακρῶν, μεγάλες σὰν αὐγά, ἢ καὶ μεγαλύτερες ἀκόμα. Δημιουργοῦνται ἀπὸ τὴν ἀπόφραξη ἑνὸς μικροῦ ἀδένος, ποὺ βρίσκεται στὴ ρίζα τῆς τρίχας. Ἡ ἔκκρισί του δὲ μπορεῖ πιὰ νὰ βγῆ, συγκεντρώνεται σιγὰ - σιγὰ καὶ διογκώνει τὸν ἀδένα, ποὺ ἀποκτᾶ ἔτσι τεράστιες διαστάσεις.

Εὐτυχῶς, οἱ κύστεις αὐτὲς εἶναι εὔκολο ν' ἀφαιρεθοῦν, κι' εἶναι ἀδικαιολόγητοι ὅσοι τὶς ἀφίνουν, ἀδιαφορῶντας γιὰ τὸ ἀντιαισθητικὸ θέσιμα ποὺ παρουσιάζουν.

Κατὰ τὸν ἴδιο τρόπο εἶναι δυνατὸ νὰ διογκωθοῦν καὶ οἱ γαλακτοπαραγωγοὶ ἀδένες, ὅταν ἀποφραχθῆ ὁ ἐκφορητικὸς πόρος τους καὶ δὲ μπορεῖ πιὰ νὰ βγῆ τὸ γάλα. Οἱ κύστεις αὐτὲς δὲν ἔχουν καμμιὰ σχέσι μὲ τὸν καρκῖνο τοῦ στήθους. Ἀλλὰ μονάχα ὁ γιατρὸς μπορεῖ νὰ κάνη τὴ διάκρισι.

Ἄλλοτε πάλι δημιουργοῦνται κύστεις ἀπὸ αἷμα ποὺ ξεχύθηκε κάτω ἀπὸ τὸ δέρμα ἔπειτα ἀπὸ τραυματισμὸ καὶ δὲν ἀπορροφήθηκε.

Ἄλλες σχηματίζονται μέσα στὸ στόμα, κάτω ἀπ' τὴ γλῶσσα, ἀπὸ τὴν ἀπόφραξι ἑνὸς ἀδένος ποὺ βρίσκεται ἐκεῖ, κι' ἄλλες στοὺς βαρθολινείους ἀδένες τῶν γυναικείων ὀργάνων τοῦ φύλου (αὐτὲς οἱ τελευταῖες μπορεῖ νὰ διαπυηθοῦν).

Ὑπάρχουν ἔπειτα κύστεις ποὺ μπορεῖ νὰ περιέχουν μέσα τους τρίχες, δόντια, ἢ καὶ κομμάτια ὀστῶν! Εἶναι οἱ λεγόμενες «δερμοειδεῖς» καὶ σχηματίζονται μὲ τὸν ἑξῆς τρόπο: Στὰ πρῶτα στάδια τῆς ἀναπτύξεως τοῦ ἐμβρύου, ὑπάρχουν κενὰ σὲ διάφορα μέρη τοῦ σώματός του, ὅπως π.χ. στὴ μέση, στὸν τράχηλο, στὶς γωνιὲς τῶν ματιῶν κλπ. Μέσα σ' αὐτὰ λοιπὸν μπορεῖ νὰ κλειστοῦν κομμάτια δέρματος κι' ἔτσι νὰ δημιουργηθοῦν οἱ δερμοειδεῖς κύστεις, ποὺ εἶναι κάποτε μεγάλες σὰν πορτοκάλια. Ἡ χειρουργικὴ ἀφαίρεσί τους μπορεῖ νὰ γίνη μὲ τὴ μεγαλύτερη εὐκολία.

Ἡ «ὠδατὶς» κύστις δημιουργεῖται στὸν ἄνθρωπο ἀπὸ τοὺς ἐχινοκόκκους. Τὰ παράσιτα αὐτὰ προέρχονται ἀρχικὰ ἀπ' τὰ πρόβατα, μεταδίδονται στοὺς ἀνθρώπους ἀπὸ τὰ σκυλιὰ καὶ σχηματίζουν στὸ σηκότι, στὴ σπλῆνα, στοὺς πνεύμονες, κλπ., αὐτὸ τὸ εἶδος τῶν κύστεων.

Ἄλλο εἶδος κυστικοῦ ὄγκου σχηματίζεται κάποτε στὸ θυρεοειδῆ ἀδένα. Μεγαλώνει κι' αὐτὸς ὅσο ἕνα μικρὸ αὐγό.

Τὸ εὐτύχημα εἶναι ὅτι ὅλες οἱ κύστεις ἀφαιροῦνται συνήθως μ' εὐκολία, μὲ μιὰ σχετικὰ ἁπλῆ χειρουργικὴ ἐπέμβασι.

Μολονότι οἱ περισσότερες εἶναι ἀκίνδυνες, δὲν πρέπει νὰ παραμελοῦνται ποτέ, γιὰ διαφόρους λόγους, κυριως δὲ γιατί, ἂν παραμεγαλώσουν, μπορεῖ νὰ δυσκολέψουν τὴ λειτουργία τῶν γειτονικῶν ὀργάνων.

Αὐτὸ σημειώνει συχνὰ μὲ τὶς κύστεις τῶν ὠοθηκῶν, ποὺ γίνονται μεγάλες ὅσο ἕνα φοὺτ-μπόλ, κάνουν τὴ γυναῖκα νὰ φαίνεται σὰν ἔγκυος καὶ τῆς φέρνουν πόνους, ἰδίως κατὰ τὶς ἡμέρες τῆς περιόδου.

Ἡ Μιράντα ἀπαντᾶ

ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΤΗΣ ΑΛΛΗΣ

Ἡ Κυρία Περσεφόνη, μᾶς γράφει, νὰ τῆς ὑποδείξωμε ἕνα τρόπο, γιὰ νὰ μὴν ἀπεχθάνεται τὰ παιδιὰ τῆς «ἀλλης».

Ποιὰ εἶναι ἡ ἄλλη; Εἶναι ἡ πρώην γυναῖκα τοῦ σημερινοῦ συζύγου της, ποὺ τὴν παντρεύτηκε καὶ τῆς ἔφερε στὸ σπίτι τρία παιδιά, 12, 10 καὶ 8 χρόνων.

Καὶ τῆς ἀπαντοῦμε πὼς δὲν ὑπάρχει ἄλλος τρόπος ἀπὸ τὴν ἀγάπη. Πρέπει ν' ἀρχίση νὰ τ' ἀγαπᾶ. Καὶ πρέπει νὰ τ' ἀγαπᾶ.

Σέρετε γιατί; Γιατὶ τότε μόνο θὰ ἔχετε τὴν ἀγάπη τοῦ συζύγου σας.

Ὁ σημερινὸς ἄντρας σας δὲν παντρεύτηκε μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ ἔχη μιὰ γυναῖκα, ἀλλὰ καὶ μητέρα γιὰ τὰ παιδιά του.

Πόση ἀπογοήτευσι θὰ νοιώση αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος, ὅταν καταλάβη, ὅτι τὸν παντρευτήκατε μόνο ἀπὸ συμφέρον!

Μὲ λίγη καλὴ θέλησι, μὲ λίγο ἀνθρωπισμό, καὶ διαρκῶς μὲ τὸ χαμόγελο στὰ χείλη πρέπει νὰ ὑποδέχεστε τόσο αὐτόν, ὅσο καὶ τὰ παιδιά του.

Μία καλὴ Χριστιανή. Ἐδιάβασα μὲ πολὺ καλωσύνη τὸ γράμμα σας, καὶ προσπάθησα, κάπως, νὰ σᾶς δικαιολογήσω μέσα στὴν ψυχή μου.

Δὲν τὰ κατάφερα. Κι' αὐτὸ ἐρρετε, γιατί; Γιατὶ ἐνῶ βρίσκεστε στοὺς κόλπους μιᾶς χριστιανικῆς ἑνώσεως δὲν τηρεῖτε τὶς συμβουλὲς τῆς Γραφῆς καὶ τὶς ἐντολὲς τῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας.

Ἡ ἐκκλησία δὲν ἀπαγορεύει τὸ γάμο. Ἡ ἐκκλησία τὸν διδάσκει, βέβαια αὐτὴ ἦταν ἡ πρώτη ἐπιθυμία τοῦ Θεοῦ. Δηλαδή, γ' ἀναλάδη ἡ γυναῖκα τὸ ἀνεψάκι τοῦ μεγάλου ἔργου του τῆς ἀναπαραγωγῆς τοῦ ἀνθρωπίνου γένους. Κάθε ἄλλη, λοιπόν, ὑποχρέωσις μένει κατὰ μέρος καὶ ἡ γυνὴ πρέπει νὰ ὑπακούη εἰς τὸν ἄντρα».

Καὶ τώρα γιὰ τὴν ποιότητα τοῦ ἀνδρός.

Δὲν εἶναι χριστιανοὶ μόνον ἐκεῖνοι ποὺ ἀνήκουν στὶς ἑνώσεις. "Ὁλοι οἱ «βαπτισθέντες ἐν Κυρίῳ εἶναι Χριστιανοί». Μὴ δημιουργῆτε, λοιπόν, αἱρέσεις, μὴ νομίζετε τὸν ἑαυτό σας καλλίτερο ἀπὸ τοὺς ἄλλους, ἐπειδὴ ἀνήκετε σὲ κοτηχητικά.

Σᾶς συμβουλεύω, νὰ κάνετε τὸ θέλημα τῶν γονέων σας, καὶ νὰ μὴ παραβαίνετε ἄλλη μιὰ χριστιανικὴ ἐντολή, τῆς ὑπακοῆς πρὸς τοὺς γονεῖς.

Τρελλὸ ἐρωτευμένο. Βέβαια, εἶναι σοβαρὸ τὸ ζήτημά σας, ὅπως τὸ χαρακτηρίζετε κι' ἐσεῖς. Σοβαρό, ὄχι ὡς πρὸς τὸ ζήτημα τῆς ἀμοιβαίας ἀγάπης σας καὶ τὶς ἀρνήσεως τῶν γονέων, ὅσο ὡς πρὸς τὴν ἀπαγωγή!

Ἡ ἀπαγωγή, εἶναι ἡ χειρότερη πράξις ὅταν ἔρχεται ὡς λύσις, σ' ἕνα ἐρωτικὸ εἰδύλλιο!

Δυσφημεῖ τὴν οἰκογένεια, θέτει τοὺς γονεῖς σὲ δύσκολη θέσι, οἱ ὁποῖοι κλείνονται,σὰν ντροπιασμένοι στὸ σπίτι τους, γιὰ νὰ ἀποφύγουν τὰ σχόλια καὶ τὶς εἰρωνικὲς ματιὲς τῶν γειτόνων καὶ γνωστῶν τους.

Ἡ κοινὴ σας, ἀφοῦ ὑπόσχεται ὅτι θὰ τὰ κανονίσετε στὴν ἀρχὴ μὲ κάτι οἰκονομίες, τῆς ὁποίας νὰ φρῆτε δουλειά. Ἡ ἀγαπημένη σας δὲν ἔρρει ὅμως πόσο δύσκολη εἶναι ἡ ζωὴ καὶ τί ὑποφέρουν τὰ ζευγάρια ἐκεῖνα, ποὺ πρωτοβγαίνουν στὴν κοινωνία, δίχως τ' ἀπαραίτητα ἐνὸς νοικοκυριοῦ καὶ δίχως τὸ κανονισμένο τουλάχιστον εἰσόδημα γιὰ νὰ ζήσουν!

Πρὸς Θεοῦ, ἀποφύγετε μιὰ τέτοια λύσι. Λάβετε ὑπ' ὄψι σας καὶ τὸ πεῖσμα τοῦ πατέρα, στοῦ ὁποίου τὴν καλωσύνη πρέπει νὰ βασίζεστε. Ἀλλ' ἂν συμβῆ τὸ ἀντίθετο!

Προτιμότερο νὰ ἔρετε ὑπομονή, ὥσπου νὰ φρῆτε τὸν τρόπο νὰ λυγίσετε τὸν ἀκαμπτὴ ἐπιμονὴ τοῦ πατέρα.

Πρώτη ἀγάπη. Δὲν μποροῦμε νὰ ποῦμε ὅτι τὰ συγκρούσια ἀγαίνουν πάντα σὲ κακό.

Ἴσα, ἴσα, ποὺ οἱ περισσότεροι γάμοι, ποὺ ἔγιναν μὲ συνοικέσιο ἀγῆκαν πιὸ πολὺ εὐτυχισμένοι, ἀπὸ τοὺς ἐξ ἔρωτος.

Δυστυχῶς, τὸ συνοικέσιο, εὐνόησε τὴν ἀδελφή σας.

Μεσολάβησε, δηλαδή, σ' αὐτὴ τὴν περίπτωσι, καὶ λιγάκι ὁ Ἔρως!

Τὸν ἔφεραν γιὰ σᾶς, εἶδε τὴν ἀδελφή σας, καὶ ὡς γυναῖκα τοῦ ἄρεσε ἐκείνη πιὸ πολύ.

Τί ἄλλη ἐξήγησι θέλετε;

Ματωμένη καρδιά. Συμβαίνει μὲ σᾶς κάτι, ποὺ συμβαίνει στὶς περισσότερες κοπέλλες.

Γνωρίζουν ἕναν ἄντρα ποὺ τοὺς ὑπόσχεται πολλὰ καὶ τὶς μεθάει μὲ τὰ τρυφερά του λόγια καὶ νομίζουν ὅτι τὶς ἀγαπάει. Δὲν βλέπουν δηλαδή, τὸ ἐγωϊστικὸ πάθος του.

Ἐπίσης, δὲν εἶναι καλὸς σύζυγος ἐκείνος ποὺ θέλει τὴν κόρη, ἀλλὰ διώχνει τὴν μητέρα, προπάντων ὅταν εἶναι ἄρρωστη, καὶ δὲν ἔχει κανέναν ἄλλον γιὰ νὰ τὴ βοηθήση.

Ὁ σύζυγος αὐτὸς δὲν ἀγαπᾶ τὴ γυναῖκα του.

Μικρὴ πληγωμένη καρδιά. Μὲ λύπησαν αὐτὰ ποὺ γράφετε. Κι' ἐσεῖς ἔχετε δίκηο, ἀλλὰ κι' ὁ ἀρραβωνιαστικός σας.

Ἐκεῖνοι, ποὺ δὲν ἔχουν δίκηο στὴν προκειμένη περίπτωσι εἶναι οἱ γονεῖς σας.

Εἶναι τόσο ἀπαιτητικοί, ποὺ δὲν μποροῦν νὰ καταλάβουν τί κακὸ σᾶς κάνουν;

Γι' αὐτὸ νομίζω πὼς πρέπει ν' ἀλλάξετε τακτική. Δηλαδή, ἐκείνος νὰ τοὺς ἐξηγήση τὶς ἀπαιτήσεις, ποὺ ἔχει ἀπέναντί του τὸ Κράτος, καὶ ἐκείνες ποὺ ἔχει αὐτὸς ὡς σύζυγος. Ἐσεῖς πρέπει νὰ ὑποστηρίξετε τὶς ἀπόψεις του καὶ νὰ μὴν τρομοκρατῆσθε ἀπὸ τὰ αὐστηρὰ λόγια.

Νομίζω, πὼς ὅταν δοῦν κι' αὐτοὶ τὴν ἀμοιβαία ἀγάπη σας καὶ τὴν ἀπόφασί σας, θὰ ἀρχίσουν νὰ ὑποχωροῦν καὶ δὲν θὰ τὰ θέλουν ὅλα δικά τους.

Θὰ σκεφθοῦν ἐπὶ τέλους καὶ γιὰ τὴν εὐτυχία τοῦ παιδιοῦ τους.

ΜΙΡΑΝΤΑ

Βεβαιωθῆτε μόνη σας
πῶς μπορεῖ νὰ γίνετε
2 φορὲς πιὸ ὄμορφη
χάρις στὴν πούδρα
Tokalon

Δοκιμάσετέ την ἀπόψε κι' ὅλας καὶ θὰ δῆτε μὲ πόσες θαυμαστικὲς ἐκδηλώσεις θὰ σᾶς περιτριγυρίζουν ὅλοι οἱ ἄνδρες.

Εὐτυχῆ ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΑ

Μασκαρέματα

—Πῶς θὰ μὲ προτιμοῦσες; Ἀπάντησα, γκέϊσα ἡ μαρκησία;

Ξαφνιάστηκα τόσο ἀπὸ τὴν ἐρώτησι αὐτὴ τῆς γυναίκας μου ὥστε μ' ἔπιασε λόξυγκας.

—Νὰ σοῦ φέρω λίγο νερό, προθυμοποιήθηκε γιὰ πρώτη φορά, ὕστερα ἀπὸ τὸν λεγόμενο («μῆνα τοῦ μέλιτος»).

Ἤπια δέκα γουλιές, χωρὶς νὰ πῶ ἀναπνοή, κι' ἄρχισα νὰ συνέρχωμαι. Κι' ὅταν ἦρθα ἐντελῶς στὰ συγκαλά μου, ἡ γυναίκα μου μοῦ ἐξήγησε:

—Ἡ Καίτη μᾶς κάλεσε σ' ἕνα ἀποκριάτικο πάρτυ, ποὺ θὰ γίνη στὸ σπίτι της. Ἀλλὰ οἱ καλεσμένοι, λέει, πρέπει νὰ πᾶνε ἀπαραιτήτως μασκέ. Γι' αὐτὸ θέλησα νὰ πάρω τὴ γνώμη σου, πρὶν τὸ ἀποφασίσω.

—Ποιὸ πράμα; τὴ ρώτησα μὲ τὴ σειρά μου, ἐνῶ αἰσθανόμουνα τὴν ἀπειλὴ τῆς ἐπανόδου τοῦ λόξυγκα.

—Μὰ κουτὸς εἶσαι ἢ τὸν κουτὸ μοῦ παριστάνεις; νευρίασε. Ζητάω τὸ γοῦστο σου γιὰ τὸ ἀποκριάτικο κοστοῦμι ποὺ θὰ φορέσω. Καὶ σὲ ζαναρωτάω: Πῶς μὲ προτιμᾶς; Ἀπάντησα, γκέϊσα ἡ μαρκησία;

Ὅπως συνηθίζω σὲ ὅλες τὶς δύσκολες στιγμὲς τῆς τυραννισμένης μου ζωῆς, ἔξυσα ἀφηρημένα τὸ κεφάλι μου.

Δὲν μοὔμενε καμμιὰ ἀμφιβολία πὼς τὸ ζήτημα ἤτανε σοβαρὸ καὶ πὼς ἔπρεπε νὰ τὸ ἀντιμετωπίσω μὲ ἀνάλογη σοβαρότητα.

—Ἄσε με νὰ τὸ σκεφτῶ, τῆς εἶπα, θέλοντας νὰ κερδίσω χρόνο.

—Καλά, συγκατένευσε παραδόξως. Ἔχουμε δόξα τῷ Θεῷ καιρό. Σκέψου, λοιπόν, μὲ τὴν ἡσυχία σου, κι' αὔριο τὸ πρωὶ μοῦ λές.

Φουρτουνιασμένος κι' ἀνήσυχος, εἶδα κι' ἔπαθα νὰ κλείσω μάτι. Καὶ περασμένα μεσάνυχτα πιὰ βυθίστηκα σ' ἕνα ταραγμένο ὕπνο, γεμάτο ἐφιάλτες.

Ξύπνησα μὲ χαλασμένο κέφι καὶ ζυνισμένα μοῦτρα.

—Λοιπόν; ἄρχισε τὸ τροπάρι της ἡ γυναίκα μου, πρὶν καλὰ καλὰ προφτάσω ν' ἀνοίξω τὰ μάτια μου.

—Γκέϊσα, τῆς εἶπα, ἔτσι στὸ βρόντο, ἁπλῶς καὶ μόνο γιὰ νὰ δώσω ἕνα τέλος σ' αὐτὴ τὴν ἐνοχλητικὴ συζήτησι.

—Καὶ γιατί γκέϊσα; ξεφώνισε, διαψεύδοντας τὶς ἐλπίδες μου.

—Γιατὶ τὸ προσωπάκι σου, τῆς ἀπάντησα μ' ἑτοιμόπτα, εἶναι ὀβάλ καὶ θὰ σοῦ πηγαίνη πολὺ τὸ γιαπωνέζικο μακιγιάζ.

Πετάχτηκε ἀπ' τὸ κρεβάτι, στρώθηκε μπροστὰ στὴν τουαλέττα της, κυτάχτηκε στὸν καθρέφτη, σουβρωσε τὶς χειλάρες της, ταίτωσε πρὸς τὰ πάνω τὶς φρυδάρες της καὶ μουρμούρισε φανερὰ κολακευμένη:

—Λές;

Ἀδίκα, ὅμως, περίμενε ἀπάντησι, γιατὶ στὸ μεταξὺ εἶχα πάει στὸ λουτρὸ κι' ἔρριχνα ἀφθονο νερὸ στὸ σκοτισμένο κεφάλι μου.

Ὅταν γύρισα, τὴ βρῆκα σὲ ἄλλη στάσι· εἶχε σηκώσει τὰ μαλλιά της, ἀφήνοντας νὰ κατρακυλᾶνε στ' αὐτιά της δυὸ τρεῖς ἄχαρες καὶ προχειροφτιαγμένες μπούκλες.

—Πῶς μὲ βρίσκεις ἔτσι; μὲ ξαναρώτησε, κυττάζοντάς με ἀπὸ τὸν καθρέφτη.

—Θαῦμα! τὴν διαβεβαίωσα.

—Τὰ βλέπεις, λοιπόν; πανηγύρισε. Τὸ χτένισμα τῆς μαρκησίας μοῦ δίνει ἄλλο ἀέρα ἄλλη μεγαλοπρέπεια!

—Τότε ντύσου μαρκησία καὶ ξεμπέρδευε!

—Ναί, ἀλλὰ φοβᾶμαι μὴ με κονταίνη τὸ κρινολίνο. μὲ πληροφόρησε.

—Βάλε, λοιπόν, κιμονὸ που θὰ σὲ ψηλώνη!

—Μπᾶ! Μόνο ἡ ἀπάκικη σκιστὴ φούστα θὰ μὲ δείχνη πιὸ ψηλή.

—Τότε, πρὸς τί ἡ ἄσκοπη αὐτὴ συζήτησι; Κοτσάρισε τὰ ἀπάκικα κι' ἂς θεωρηθῆ τὸ ζήτημα λῆξαν!

Ἐπακολούθησε μιὰ μικρή, ἀλλὰ τόσο παρήγορη σιγή. Κα-

Κανοποιημένη Χαρούμενη

χαμογελᾶ
ἐλεύθερα
Διατηρεῖ
λαμπερὰ-
καθαρὰ
δόντια καὶ
εὐχάριστη ἀναπνοὴ
μὲ τὴ νέα
Ὀδοντόπαστα NIVEA

Σωληνάριο μικρὸ 30 γρμ.
οἰκονομικὸ 65 »

ΔΟΚΙΜΑΣΤΕ ΚΑΙ ΣΕΙΣ
ΔΕΝ ΘΑ ΤΗΝ ΑΛΛΑΞΕΤΕ ΠΟΤΕ

ΓΝΗΣΙΟΝ ΠΡΟΪΟΝ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥ BEIERSDORF ΓΕΡΜΑΝΙΑΣ

Ἡ ἀνθρωπότης
ΑΠΕΙΛΕΙΤΑΙ ΑΠΟ ΔΙΨΑ!..

Θὰ χρησιμοποιηθῆ τὸ νερὸ τῶν θαλασσῶν;

Κάθε χρόνο πέφτουν πάνω στὴ γῆ 125.000 κυβικὰ χιλιόμετρα νεροῦ μὲ τὴ μορφὴ βροχῆς. Ἀπ' αὐτά, ὅμως μόνο τὰ 41.000 (κάτι λιγώτερο ἀπὸ τὸ 1)3) μαζεύονται στὰ ὑπόγεια στρώματα, ἀπὸ ὅπου ὁ ἄνθρωπος τὰ ἀντλεῖ κατόπιν γιὰ ν' ἀντιμετωπίση τὶς ἀνάγκες του.

Ἔτσι, τὰ φυσικὰ ἀποθέματα νεροῦ παραμένουν σταθερά. Ὁ πληθυσμὸς τοῦ πλανήτου μας, ἀντίθετα, αὐξάνει μὲ ταχύτατο ρυθμό, ἐνῶ ταυτόχρονα συγκεντρώνεται σὲ ὡρισμένες ζῶνες. Ἀλλὰ καὶ ἡ καλύτερευσι τῶν συνθηκῶν διαβιώσεως αὐξάνει ἐπίσης τὴν κατανάλωσι νεροῦ. Ἂς προσθέσωμε καὶ τὸ ὅτι οἱ ἀνάγκες τῆς γεωργίας καὶ τῆς βιομηχανίας σὲ νερὸ αὐξάνουν συνεχῶς. Γιὰ ὅλους αὐτοὺς τοὺς λόγους, ὁ πλανήτης μας ἀρχίζει νὰ αἰσθάνεται τὴν ἔλλειψι νεροῦ καὶ οἱ εἰδικοὶ ὑπολογίζουν ὅτι τὸ πρόβλημα αὐτὸ θὰ ἐμφανισθῆ ὀξύτατο ἔπειτα ἀπὸ μερικὲς δεκαετηρίδες.

Ἀλλὰ πῶς μπορεῖ ν' ἀντιμετωπισθῆ αὐτὸ τὸ πρόβλημα; Οἱ εἰδικοὶ δὲ βλέπουν παρὰ τὶς ἀκόλουθες λύσεις: ἢ τὸ λυώσιμο τῶν παληῶν πάγων ἢ τὴ μετατροπὴ τοῦ νεροῦ τῶν ὠκεανῶν (ποὺ ὑπολογίζεται σὲ 1.500.000.000 κυβικὰ χιλιόμετρα) σὲ πόσιμο.

Ἡ πρώτη λύσι μελετήθηκε ἀπὸ τὸν ὠκεανογράφο Τζὼν Ἰσσάκ, κατ' ἐντολὴν τῆς κυβερνήσεως τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν. Ὁ ἐπιστήμων αὐτὸς ἐπρότεινε τὴ ρυμούλκησι παγοβούνων μέχρι τῶν περιοχῶν ποὺ ὑποφέρουν ἀπὸ λειψυδρία. Αὐτοὶ οἱ ἀπὸ πάγο κολοσσοὶ περιέχουν γλυκὸ νερό, γιατὶ σὲν προέρχονται ἀπὸ τὴ θάλασσα, ἀλλ' ἀπὸ παλαιότατα στρώματα πάγου ποὺ εἶχαν σχηματισθῆ σὲ ξηρές.

Σύμφωνα μὲ τοὺς ὑπολογισμοὺς τοῦ δόκτορος Ἰσσάκ, ἕνα παγόβουνο μετρίων διαστάσεων μπορεῖ νὰ μᾶς δώση δύο δισεκατομμύρια κυβικὰ μέτρα ποσίμου νεροῦ. Ἡ μεταφορά του μέχρι τῶν ἀμερικανικῶν ἀκτῶν θὰ στοίχιζε ἕνα περίπου ἑκατομμύριο δολλάρια. Ἀλλὰ δυὸ δισεκατομμύρια κυβικὰ μέτρα νεροῦ, μὲ τὴν τιμὴ ποὺ αὐτὸ προσφέρεται σήμερα στὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες, ἀντιπροσωπεύουν ἀξία 100 ἑκατομμυρίων δολλαρίων. Ἡ χρησιμοποίησι τῶν παγοβούνων θὰ ἦταν, λοιπόν, ἀπολύτως συμφέρουσα.

Ἀλλὰ τὰ παγόβουνα δὲν λύνουν τὸ πρόβλημα. Γιατὶ οὔτε ἀνεξάντλητα εἶναι, οὔτε μποροῦν νὰ μετοφεθοῦν σὲ μεγάλες ἀποστάσεις. Στὴ δεύτερη περίπτωσι, ἕνα σημαντικὸ μέρος τους θὰ ἔλυωνε κατὰ τὴ μεταφορά, λόγω τῆς διαφορᾶς τῆς θερμοκρασίας τοῦ νεροῦ.

Ὅσον ἀφορᾶ τοὺς κυρίως πολικοὺς πάγους, δὲν εἶναι εὔκολο ν' ἀντιμετωπισθῆ ἡ χρησιμοποίησί τους σὲ μεγάλη κλίμακα. Γιατὶ θὰ ὑπῆρχε κίνδυνος ν' ἀνατραπῆ ἡ ἰσορροπία τοῦ πλανήτου μας. Ἡ μετατροπὴ τοῦ θαλασσίου νεροῦ σὲ πόσιμο, ἐξ ἄλλου, φαίνεται πολὺ εὐχερέστερη. Ὡρισμένες περιοχὲς τοῦ πλανήτου μας, ὅπως ἡ νῆσος Ἀρούμπα στὴν Καραϊβικὴ θάλασσα, τὸ κράτος τοῦ Κουβαΐτ στὸν Περσικὸ κόλπο καὶ ἡ ναυτικὴ βάσι τοῦ Πορτ-Ἐτιέν, στὴ Μαυριτανία, προφοβοτοῦνται σήμερα μ' αὐτὸ τὸν τρόπο.

Τὸ θαλάσσιο νερὸ περιέχει μόλις 3,5% ἅλατα (κυρίως χλωριοῦχο νάτριο) καὶ μεταλλικὰ στοιχεῖα. Τὰ φυτὰ καὶ τὰ ζῶα (ὅπως κι' ὁ ἄνθρωπος) χρειάζονται ἕνα νερὸ κατὰ πέντε φορὲς ἀγνότερο. Γιὰ νὰ χρησιμοποιήσωμε, λοιπόν, τὸ θαλάσσιο νερό, πρέπει νὰ τὸ ἀπαλλάξωμε προηγουμένως ἀπὸ τὰ βλαβερὰ στοιχεῖα ποὺ περιέχει. Τρεῖς τρόποι ὑπάρχουν γι' αὐτὸ τὸ σκοπό: ἡ ἐξάτμισι, ἡ πῆξι καὶ ἡ ἀποβολὴ αὐτῶν τῶν οὐσιῶν μὲ τὴ χρησιμοποίηση τῆς ἠλεκτρικῆς ἐνεργείας.

Τὸ φαινόμενο τῆς ἐξατμίσεως μὲ τὴ βοήθεια τῆς θερμότητος εἶναι τὸ πιὸ διαδεδομένο στὴ φύ-

σι. Ὁ ἥλιος μετασχηματίζει κάθε μέρα ἕνα σημαντικὸ μέρος ἀπὸ τὸ νερὸ τῆς θάλασσας σὲ ὑδρατμούς. Αὐτοὶ οἱ ὑδρατμοὶ γίνονται κατόπιν νέφη, ποὺ μὲ τὴ σειρά τους μεταβάλλονται σὲ βροχή. Τὸ ἴδιο φαινόμενο παράγεται στὸ σκέπασμα μιᾶς χύτρας μὲ νερό, ποὺ βράζει πάνω στὴ φωτιά.

Ἂρκει, λοιπόν, νὰ πάρωμε θαλάσσιο νερό, νὰ τὸ βράσωμε καὶ νὰ συλλέξωμε τοὺς ἀτμούς του. Αὐτοὶ οἱ ἀτμοὶ ὅταν ψυχθοῦν θὰ μᾶς δώσουν πόσιμο νερό. Ἀλλ' ἡ μετατροπὴ αὐτὴ στοιχίζει πολὺ ἀκριβά. Ὑπολογίζεται ὅτι, γιὰ νὰ μεταβάλωμε ἕναν τόννο θαλασσίου νεροῦ σὲ πόσιμο, μὲ τὴ μέθοδο τῆς ἐξατμίσεως, μᾶς χρειάζονται ὄχι λιγώτερα ἀπὸ 750 ὡριαῖα κιλοβὰτ ἠλεκτρικῆς ἐνεργείας!

Τὸ πρότυπο τῆς μετατροπῆς τοῦ θαλασσίου νεροῦ σὲ πόσιμο μὲ τὴ μέθοδο τῆς πήξεως τὸ βρίσκομε ἐπίσης στὴ φύσι. Στοὺς πόλους π. χ. μόνο τὸ καθαρὸ νερὸ μεταβάλλεται σὲ πάγο, ἐνῶ τὰ ἅλατα δὲν συμμετέχουν σ' αὐτὴ τὴν πῆξι. Μποροῦμε, λοιπόν, νὰ φέρωμε τὸ θαλάσσιο νερὸ στὴ θερμοκρασία τῆς πήξεως, γιὰ νὰ ἔχωμε πάγο ἀπὸ καθαρὸ νερὸ χωρὶς ἅλατα. Δὲ θὰ χρειασθῆ κατόπιν παρὰ νὰ λυώσωμε αὐτὸ τὸν πάγο, γιὰ νὰ ἔχωμε πόσιμο νερό.

Ἡ μέθοδος αὐτή, εἶναι, ὅμως, οἰκονομικὰ ἀσύμφορη, ὅπως καὶ ἡ προηγουμένη. Τὸ ἴδιο ἀσύμφορη εἶναι καὶ ἡ τρίτη μέθοδος ποὺ συνίσταται στὴν ἀπαλλαγὴ τοῦ θαλασσίου νεροῦ ἀπὸ τὰ ἅλατα ποὺ περιέχει. Γιατὶ καὶ ἐδῶ ἡ ποσότης τῆς ἠλεκτρικῆς ἐνεργείας ποὺ μᾶς χρειάζεται γιὰ νὰ ἐπιτύχωμε αὐτὸ τὸ ἀποτέλεσμα εἶναι πολὺ σημαντική.

Ἀπομένουν ἡ ἡλιακὴ καὶ ἡ ἀτομικὴ ἢ θερμοπυρηνικὴ ἐνέργεια. Ἡ ἐκμετάλλευσι τῆς ἡλιακῆς ἐνεργείας τελειοποιεῖται ὁλόενα καὶ οἱ ἐπιστήμονες ὑπολογίζουν ὅτι θὰ μποροῦν σὲ προσεχὲς μέλλον νὰ τὴν χρησιμοποιήσουν σὲ εὐρεῖα κλίμακα, γιὰ τὴ μετατροπὴ τοῦ θαλασσίου νεροῦ σὲ πόσιμο.

Ἡ ἀτομική, ὅπως καὶ ἡ θερμοπυρηνικὴ ἐνέργεια μποροῦν ἐπίσης νὰ περιορίσουν στὸ ἐλάχιστο τὸ κόστος τῆς παραγωγῆς. Οἱ ἐπιστήμονες, ὅμως, δὲν ἔχουν βρῆ ἀκόμη τὸν τρόπο τῆς χρησιμοποιήσεώς τους γιὰ νὰ πραγματοποιήσουν τὴν ἐν λόγω μετατροπή.

ΤΟΚΕΤΟΣ ΧΩΡΙΣ ΠΟΝΟΥΣ

(Ψυχοπροφυλακτικὴ μέθοδος)

ὑπὸ Dr. Pierre Vellay καὶ συνεργατῶν

Ἀπόδοσις εἰς τὴν ἑλληνικὴν ὑπὸ Δρ. Ἀναστ. Β. Τζιγγούνη

Τόμος Α' σελίδες 465 (Ἀνάπτυξις τῆς μεθόδου. Διαπιστώσεις ἐπιτόκων. Ἀπόκρισις ἐπὶ τοῦ ζεύγους, τῆς οἰκογενείας, τῆς κοινωνίας. Ὁμιλία Πάπα Πίου XII ἐπὶ τῆς μεθόδου). Τόμος Β' σελίδες 165. (Τεχνικὴ τῆς μεθόδου). Πωλεῖται εἰς τὰ βιβλιοπωλεῖα δραχ. 125, ἀποστέλλεται ἐλεύθερον ταχυδρομικῶν τελῶν δι' ἐμβάσεως τοῦ ἀντιτίμου εἰς τὸν μεταφραστὴν ὁδὸς Μπουμπουλίνας 29, Πειραιᾶς. Εἰς τοὺς πρωτοεμφανιστὰς καὶ ἐπιστρέφοντας τὰ πρῶτα τεύχη ἐκτίπτεται ἡ ἀξία τους.

Ἐξασφαλίσατε τὸ μέλλον τῶν κοριτσιῶν σας εἰς τὸν μοναδικὸν Οἶκον ἐμπιστοσύνης

„ΠΟΛΥΞΕΝΗ„

ΚΟΠΤΙΚΗ ΡΑΠΤΙΚΗ

ΕΛΕΝΗΣ ΚΑΡΑΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΥ

ΑΘΗΝΑΙ

ΒΙΚΤ. ΟΥΓΚΩ 48-48α

(Πλησίον Ὁμονοίας)

ΤΗΛ 526·603

Δι' ἀπόρους μ.λ.π. διδάστρα πλαττομένου

Ἐπὶ πλέον διδάσκεται Η ΓΑΛΛΙΚΗ διὰ φιγούρινα

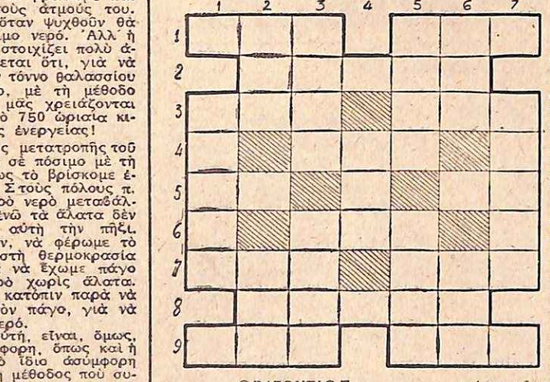
Δεχόμεθα καὶ ΕΣΩΤΕΡΙΚΕΣ

ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΚΑΘ' ΕΚΑΣΤΗΝ

ΓΙΑ ΜΙΚΡΟΥΣ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΟΥΣ

Συλλαβικὸ σταυρόλεξο

Στὸ σταυρόλεξο αὐτό, ἀντὶ νὰ βάλετε ἕνα μόνο γράμμα μέσα στὸ κάθε τετραγωνίδιο, θὰ τοποθετήσετε μιὰ ὁλόκληρη συλλαβή.

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) Ἐνώνει δυὸ ἢ καὶ περισσότερα πρόσωπα. — Προσφέρει μεγάλες ὑπηρεσίες κατὰ τὶς μεταφορές.

2) Σχετίζονται μὲ ἕνα σημεῖο τοῦ ὁρίζοντος.

3) Βρίσκεται μεταξὺ τῶν δέκα πρώτων (οὐδ.). — Πόπλιος - Γάϊος ... : Ρωμαῖος στρατηγὸς τοῦ Β' π.Χ. αἰῶνος.

4) Πόλις τῆς Κεφαλληνίας.

5) Κάτι τὸ ἀποκρουστικό. — Ἕνα φύλλο χαρτί.

6) Μυστικὴ ὀργάνωσι τῆς Ἰταλίας.

7) Μηχανὴ (ξεν.). — Ἦσαν ἄλλοτε ἀπαραίτητα στὰ πλοῖα.

8) Πόλις τῆς Ἰουδαίας ἀπὸ τὴν ὁποία καταγόταν ὁ εὐσχήμων Ἰωσήφ».

9) Κάνει τὸν ἄνθρωπο νὰ ξεχωρίζη ἀπὸ τὰ ζῶα. — Τίτλος τῶν ἀρχηγῶν τῶν Ρώσων Κοζάκων.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) Τελικὸ συμπλήρωμα ἔργου (μεταφορ.).

2) Ρόλος ποὺ ἔκανε διάσημη τὴν Μάριον Μίκαελ. — Βοηθεῖ τὴν δρασι.

3) Σημεῖον τοῦ ὁρίζοντος. — Ἔχουν νόστιμο κρέας.

4) Ἄνθρωπος ὑπερβολικὰ φλύαρος (μεταφ.).

5) Διευθύνει τὸ ἄλογο. — Εἶναι ἄγνωστη στὸν νευρικό.

6) Μικρὸ δοκάρι. — Τὸ πιὸ ὡραῖο κομμάτι τῆς ζωῆς.

7) Τὸ ἀξίωμα καὶ ἡ δικαιοδοσία τοῦ διοικητοῦ φρουρίου ἐπὶ φραγκοκρατίας.

Δ.

Κινηματογραφικὸ παιγνίδι

Στοὺς τίτλους διαφόρων φίλμ ἀναφέρονται πολλὲς φορὲς ὀνόματα ζώων. Προσπαθῆστε νὰ βρῆτε ποιὸ ζῶο πρέπει νὰ τοποθετήσετε στὴ θέσι τῶν στιγμῶν σὲ καθένα ἀπὸ τοὺς τίτλους, ποὺ σᾶς δίνομε κατωτέρω. Γιὰ νὰ σᾶς διευκολύνουμε σᾶς δίνομε μέσα σὲ παρένθεσι καὶ τὸ ὄνομα ἑνὸς ἀπὸ τοὺς πρωταγωνιστές.

1) «Ἡ .... μὲ τὰ γαλάζια μάτια» (Μαρτὶν Καρόλ).

2) «Τὰ ... τοῦ ὑποκόσμου» (Σάρλ Βανέλ).

3) «Τὸ ... τῆς ἐρήμου» (Ρὸκ Χάτσον).

4) «Ὁ .... τῆς Μογγολίας» (Σοφία Λόρεν).

5) «Οἱ .... τοῦ Μιζοῦρι» (Ἄλαν Λάντ).

6) «Ἡ .... τοῦ ὑποκόσμου» (Λέσλυ Καρόν).

7) «Ὁ .... » (Γκρέης Κέλλυ).

8) «Ὁ μαῦρος ....» (Ρίτσαρντ Ντέννινγκ).

9) «Μεταξὺ δύο .... » (Στιούαρτ Γκρέϋντζερ).

Μικρὰ προβλήματα

1) Χωρίσετε τὸν ἀριθμὸ 64 σὲ τέσσερα μέρη οὕτως ὥστε προσθέτοντας 3 στὸ πρῶτο, ἀφαιρῶντας 3 ἀπὸ τὸ δεύτερο, πολλαπλασιάζοντας μὲ 3 τὸ τρίτο καὶ διαιρῶντας διὰ 3 τὸ τέταρτο, νὰ βρίσκετε πάντα τὸ ἴδιο ἀποτέλεσμα.

★

2) Ἡ ἡλικία ἑνὸς πατέρα καὶ ἑνὸς γυιοῦ ἀποτελοῦνται ἀπὸ τὸν ἴδιο ἀριθμό, ἀλλὰ ἀνεστραμμένο (π. χ. 52 — 25). Ἐὰν ἀφαιρέσουμε 1 καὶ ἀπὸ τὶς δυὸ ἡλικίες τους, τότε ἡ ἡλικία τοῦ πατέρα θὰ εἶναι ἀκριβῶς τὸ τετραπλάσιο τῆς ἡλικίας τοῦ γυιοῦ του. Πόσων χρόνων εἶναι ὁ καθένας τους;

★

3) Στὶς παρακάτω ἀριθμητικὲς πράξεις ὑπάρχουν οἱ ἑννέα πρῶτοι ἀριθμοὶ καὶ τὸ 0.

6 ... 7 ... 2 = 40

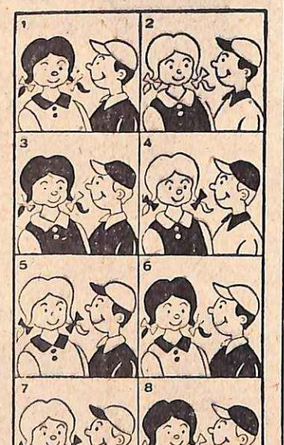
8 ... 5 ... 9 = 31

Τοποθετήσετε, τώρα στὴ θέσι τῶν στιγμῶν, διάφορα σημεῖα τῆς ἀριθμητικῆς ἔτσι ὥστε νὰ ἐπαληθεύουν τὸ ἀποτέλεσμα ποὺ σᾶς δίνουμε.

★

4) Ἕνας πατέρας 40 χρόνων ἔχει τρεῖς γυιοὺς 19, 16 καὶ 13 χρόνων. Ὑστερα ἀπὸ πόσα χρόνια οἱ τρεῖς γυιοὶ μαζὶ θὰ ἔχουν ἡλικία ἀκριβῶς διπλασία ἀπ' τοῦ πατέρα τους;

Ὁμοιότητες

Μέσα στὰ 8 σχέδια τῆς εἰκόνας μας πρέπει νὰ βρῆτε:

1) Δυὸ μὲ πανόμοια ἀγόρια καὶ κορίτσια.

2) Δυὸ μὲ ὅμοια κορίτσια καὶ διαφορετικὰ ἀγόρια.

3) Δυὸ μὲ ὅμοιο ἀγόρια καὶ διαφορετικὰ κορίτσια καὶ

4) Δυὸ σχέδια μὲ ἀνόμοια κορίτσια καὶ ἀγόρια.

Οἱ λύσεις στὴ σελ. 87

Στοὺς χορούς

Τὸ πρῶτο ποὺ θὰ προσέξουν εἶναι τὸ χτένισμα καὶ τὸ ὀντουλάρισμα τῶν μαλλιῶν. Τί φρίκη ἂν τὰ μαλλιά σας εἶναι κατσισμένα ἢ ἂν ἡ ἀπαισία πιτυρίδα ἀφήνει στὰ ροῦχα σας τὴ χιονη στὴν τουαλέττα σας ἢ στὸ κοστούμι τοῦ ἀνδρός σας. Μόνο μὲ τὸ ἀσυναγώνιστο καὶ μοναδικὸ εἰς τὸ εἶδος του

ΣΑΠΟΥΝΙ ΠΙΓΚΟΝ

μπορεῖτε νὰ εἶσθε βέβαιοι ὅτι θὰ ἐχετε μιὰ λαμπρὰ κόμμωσι καὶ καθαρὸ κεφάλι.

Ἕνα λούσιμο μὲ ΣΑΠΟΥΝΙ ΠΙΓΚΟΝ ἀρκεῖ διὰ νὰ ἐξουδετερωθῆ ἡ ΠΙΤΥΡΙΔΑ καὶ τὰ παράγωγά της ΦΑΓΟΥΡΑ, ΕΚΖΕΜΑΤΑ καὶ ΤΡΙΧΟΠΤΩΣΙΣ. Σὲ διάρκεια δευτερολέπτων τὸ ΣΑΠΟΥΝΙ ΠΙΓΚΟΝ συντρίβει καὶ διαλύει πλήρως ὅλες τὶς νοσογόνες ἑστίες τοῦ τριχωτοῦ, χωρὶς νὰ ἀλλάξη τὸ χρῶμα τῶν μαλλιῶν ἢ νὰ ἐρεθίζη τὸ δέρμα, δίδοντας συγχρόνως στιλπνότητα, εὐλυγισία καὶ ὡραιότητα στὰ μαλλιά.

Μοναδικὸ καὶ ἀπαραίτητον συμπλήρωμα τῆς περιποιήσεως τῶν μαλλιῶν σας εἶναι ἡ

ΜΠΡΙΓΙΑΝΤΙΝΗ ΠΙΓΚΟΝ

ἡ ὁποία μὲ τὰ εἰδικὰ τονοθεραπευτικὰ καὶ καλλυντικὰ της συστατικὰ ἀναζωογονεῖ τὴν τριχοφυΐαν, τονώνει τὰ μαλλιά, ἀποκρύπτει τὶς λευκὲς τρίχες χωρὶς νὰ τὶς βάφη καὶ τοὺς προσφέρει ἕνα αἰθέριο ἄρωμα.

Τὸ σαπούνι ΠΙΓΚΟΝ καὶ ἡ μπριγιαντίνη ΠΙΓΚΟΝ πωλοῦνται εἰς ὅλα τὰ Φαρμακεῖα καὶ Μυροπωλεῖα τῆς Ἑλλάδος.

Ζητεῖτε ἐπιμόνως ΠΙΓΚΟΝ σὲ πράσινο κουτί.

Γεν. Ἀντιπρόσ. Μ. Η ΦΟΥΝΤΟΥΚΟΣ
Κλεισθένους 15, Ἀθῆναι
Τηλ. 522-416

ΠΕΦΤΟΥΝ ΤΑ ΜΑΛΛΙΑ ΣΑΣ; Ἐξετάσατε ἐὰν τὸ τριχωτὸν τῆς κεφαλῆς σας εἶναι λιπαρόν. Τότε μεταχειρισθῆτε τὴν Lotion

SEBORINE

Εἶναι τὸ μόνον φάρμακον ποὺ σώζει τὰ μαλλιὰ ΑΣΦΑΛΩΣ. Ἄλλως ματαιοπονεῖτε. Ζητήσατέ την στὰ Φαρμακεῖα

ΤΙΣ ΠΡΟΙΚΕΣ τῶν κοριτσιῶν σας ἀντὶ νὰ τὶς ἀγοράζετε τυποποιημένες ἀπὸ τὰ καταστήματα μπορεῖτε μὲ τὰ ἴδια λεπτὰ νὰ τὶς φτειάχνετε ἐπὶ παραγγελία σ' ἕνα ἐργαστήριο κεντημάτων. Θὰ ἔχετε ἀπεριόριστη ποικιλία σχεδίων, ἐπιμελημένη ἐργασία καὶ ἐκλεκτὰ ὑλικὰ ὑφασμάτων τὰ ὁποῖα θὰ διαλέξετε μονάχες σας. Ἀπευθυνθῆτε στὸ ἐργαστήριο κεντημάτων τῆς Λούλας Νικολοπούλου Καρόρη 9 Β' ὄροφος, ἀριθμὸς δωματίου 5.

ΠΛΑΣΤΙΚΗ ΚΟΛΛΑ ΡΟΥΧΩΝ

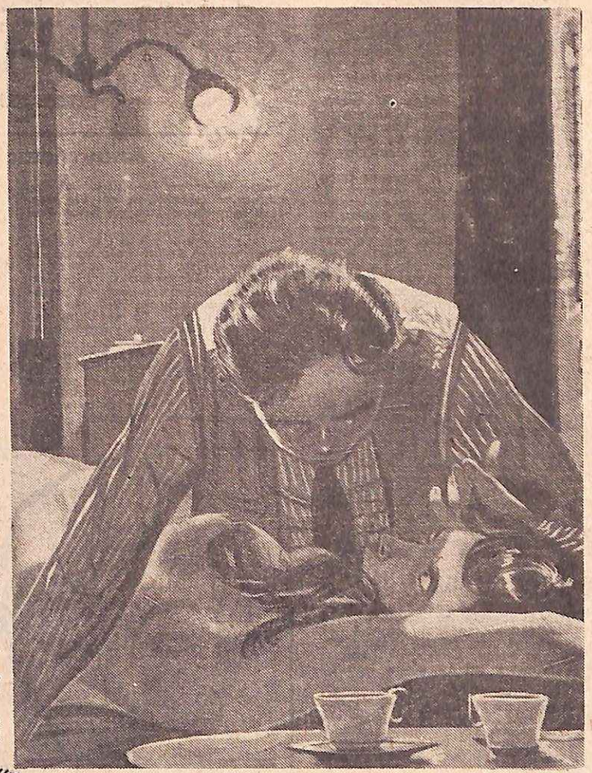

Δρχ. 6

Ἡ Bella σᾶς βγάζει ἀπὸ μπελᾶ

ΣΤΥΓΕΡΑ ΕΓΚΛΗΜΑΤΑ

Εἰκοσιδύο θύματα μέσα σὲ δυὸ χρόνια!...

Τὸ Τέρας ποὺ ἔπινε ἀνθρώπινο αἷμα

Μιὰ κρύα νύχτα τοῦ Μαρτίου τοῦ 1929, ἕνας ψηλὸς καὶ στρογγυλοπρόσωπος ἄντρας τριγύριζε στὸ δημόσιο πάρκο τοῦ Ντύσελντορφ. Κύτταζε γύρω του, ἀναζητῶντας καμμιὰ ἀπ' τὶς τροτέζες ποὺ σύχναζαν ἐκεῖ. Ἀλλὰ τὸ πάρκο ἦταν ἀδειανό.

— Κρυώνουν νὰ βγοῦν ἔξω ἀπόψε... μουρμούρισε ὁ ἄντρας.

Τὸ δεξιό του χέρι, χωμένο στὴν τσέπη τοῦ παλτοῦ του, ἔσφιγγε ἕνα γυαλιστερὸ κυνηγετικὸ μαχαῖρι... Δὲν εἶχε βρῆ τὸ θῦμα ποὺ ζητοῦσε, γιὰ νὰ ἱκανοποίηση τὸ πάθος ποὺ βασάνιζε τὸ ἀρρωστημένο μυαλό του!

Ξαφνικά, τὰ μάτια του γυάλισαν παράξενα. Ἕνας κόκνος κοιμότανε πάνω στὸ νερὸ τῆς λιμνούλας τοῦ πάρκου... Ὁ ἄνθρωπος μπῆκε ἀδίστακτα ὡς τὴ μέση στὸ παγωμένο νερό, ἅρπαξε τὸ πουλὶ καὶ τὸ τράβηξε ἔξω, ἐνῶ ἐκεῖνο φώναζε καὶ χτυποῦσε τὶς μεγάλες φτεροῦγες του.

Τὸ πέταξε χάμω, τὸ πάτησε μὲ τὸ ἕνα πόδι του καὶ τοὔκοψε τὸ λαιμὸ μὲ τὸ μαχαῖρι του! Ὕστερα ξαπλώθηκε χάμω, δίπλα του, κόλλησε τὰ χείλια του στὴν πληγὴ κι' ἄρχισε νὰ ρουφᾶ τὸ αἷμα του...

Τέσσερις μῆνες ἀργότερα, στὶς 9 Ἰουλίου, ὁ μικρὸς Φράντς Γκρούσελμπαρτ ἔπαιζε τόπι ἔξω ἀπ' τὸ σχολεῖο του. Ἦταν βράδυ, ἀργά. Τ' ἄλλα παιδιὰ εἶχαν φύγει.

Ἕνας κύριος καλοντυμένος πλησίασε τὸ Φράντς, τοῦ πρόσφερε μιὰ καραμέλα καὶ τοῦ πρότεινε νὰ πάη μαζί του, γιὰ νὰ τοῦ δώση κι' ἄλλες. Ὁ μικρὸς τὸν ἀκολούθησε, ἀνύποπτος.

Φτάσανε στὸ ὑπόγειο ἑνὸς παλιοῦ κι' ἀπόκεντρου σπιτιοῦ.

— Εἶναι πολὺ σκοτεινὰ ἐδῶ... εἶπε τὸ παιδὶ φοβισμένα.

Πρὶν ἀποτελειώση τὴ φράσι του, ἕνα μαχαῖρι εἶχε χωθῆ στὸ λαιμό του!... Ὁ δολοφόνος ἔσκυψε πάνω του κι' ἄρχισε νὰ πίνη ἀπολαυστικὰ τὸ αἷμα ποὺ ἔτρεχε σὰ βρύση...

Ὑστερα ἀπὸ δέκα μέρες, μιὰ τροπέζα, ἡ Ἔμμα Γκρός, καθότανε σ' ἕνα παγκάκι τοῦ πάρκου. Ἦταν ἕνα ζεστὸ καλοκαιρινὸ βράδυ. Κι' ἡ Ἔμμα εἶχε ξεκούμπωτη τὴ μπλούζα της στὸ λαιμό.

Ἕνας κύριος ψηλὸς καὶ γλυκομίλητος τὴν πλησίασε καὶ τῆς πρότεινε εὐγενικὰ τὴ συντροφιά του. Ἐκείνη δέχτηκε πρόθυμα. Τὸν πῆγε στὴν κάμαρά της. Τοῦ πρόσφερε ἕνα τσάϊ. Ὑστερα ξαπλώθηκε στὸ ντιβάνι. Ὁ ἄντρας ἔσκυψε γιὰ νὰ φιλήση τὸ γυμνὸ λαιμό της...

Ξαφνικά, ἡ Ἔμμα ἔνοιωσε ἕνα σουβλερὸ πόνο, ἐκεῖ ποὺ τὸ στόμα του ἄγγιζε τὴ σάρκα της. Καθὼς δὲ ἀνασήκωνε ἐκεῖνος τὸ κεφάλι του, εἶδε μὲ φρίκη πὼς τὰ χεῖλια του ἦταν κόκκινα, ματοβαμμένα!... Θέλησε νὰ φωνάξη, ἀλλὰ δὲν πρόλαβε. Ὁ ἄγνωστος ἔσφιξε τὰ χέρια του γύρω ἀπ' τὸ λαιμό της...

Ἡ ἀστυνομία τὴ βρῆκε νεκρή, στραγγαλισμένη, τὴν ἄλλη μέρα. Στὸ λαιμό της εἶχε κάτι παράξενα σημάδια ἀπὸ δαγκωματιές.

Οἱ ἐφημερίδες δώσανε μιὰ ὀνομασία στὸν ἄγνωστο κακοῦργο: Τὸν ἔβγαλαν «Δράκο τοῦ Ντύσελντορφ».

Ὁ ἀριθμὸς τῶν θυμάτων του μεγάλωσε, τὸ καλοκαῖρι καὶ τὸ φθινόπωρο τοῦ 1929. Ὅλη ἡ πόλις εἶχε τρομοκρατηθῆ. Κι' ἡ ἀστυνομία ἔμενε ἀνίσχυρη, ἐνῶ ὁ δολοφόνος συνέχιζε τὴ δρᾶσι του.

Μιὰ χήρα, ἡ Χέλγκα Κούν, βρέθηκε μισόγυμνη στὸ πάρκο, μὲ 22 μαχαιριὲς στὸ κορμί της. Πρὶν ξεψυχήση, μπόρεσε νὰ πῆ ὅτι ὁ δολοφόνος τῆς ψιθύριζε «Κάθησε φρόνιμα! Μὴ μιλᾶς!», ἐνῶ ἔβαλε ἐπανειλημμένως τὸ μαχαίρι του στὸ κορμί της. Ὕστερα γονάτισε δίπλα της κι' ἔγλειψε τὸ αἷμα ποὺ ἔτρεχε ἀπ' τὶς πληγές της.

Ὁ ἐγκληματίας ἐπιχείρησε καπόιν νὰ δολοφονήση τὴν Ἔρνα Πίννερ, μιὰ κοπέλλα 17 χρονῶν. Αὐτὴ ὅμως κατάφερε νὰ τοῦ ξεφύγη, στρίβοντας τὴ μύτη του μὲ τὰ δάχτυλά της καθὼς ἐτοιμαζότανε νὰ τὴ στραγγαλίση!

Ἥρθε ἔπειτα ἡ σειρὰ μιᾶς ἄλλης ἀνήλικης κοπέλλας, τῆς Γερτρούδης Σοῦλτε. Καθὼς περνοῦσε ἀπ' τὸ πάρκο, τὴ νύχτα γυρίζοντας στὸ σπίτι της, τὴν πλησίασε ἕνας ψηλὸς ἄντρας καὶ τῆς ἔκανε μιὰ ἐρωτικὴ πρότασι. Ἡ Γερτρούδη ἦταν τίμια κοπέλλα.

— Τί εἶν' αὐτὰ ποὺ μοῦ λέτε; διαμαρτυρήθηκε. Καλλίτερα νὰ πεθάνω!

— Πέθανε λοιπόν! πρόφερε ὁ ἄγνωστος.

Κι' ἔγωσε τὸ μαχαίρι του στὴν κοιλιά της...

Ἡ ἀστυνομία τὴ βρῆκε, τὴν ἄλλη μέρα, ζωντανὴ ἀκόμα. Οὔτε αὐτὴ ὅμως οὔτε ἡ Ἔρνα Πίννερ μπόρεσαν ν' ἀναγνωρίσουν τὸν κακοῦργο στὶς φωτογραφίες τῶν ἐγκληματιῶν ποὺ ὑπῆρχαν στὰ ἀστυνομικὰ ἀρχεῖα.

Ἡ λαβὴ τοῦ μαχαιριοῦ δὲν εἶχε δακτυλικὰ ἀποτυπώματα. Σίγουρα, ὁ ἐγκληματίας φοροῦσε γάντια.

Τὸ ἑπόμενο θῦμα του ἦταν ἕνας ἄντρας 45 χρονῶν: ὁ μηχανικὸς αὐτοκινήτου Ροὺτολφ Σέερ. Ὁ κακοῦργος τὸν βρῆκε μεθυσμένο στὸ δρόμο καὶ τοῦ κατάφερε 20 μαχαιριές. Γύρω ἀπὸ κάθε πληγή, ἄφισε τὰ ἴχνη τῶν χειλιῶν του, ποὺ εἶχαν ρουφήξει τὸ αἷμα του...

Ὕστερα ὁ δολοφόνος σκότωσε κατὰ τὸν ἴδιο τρόπο δυὸ κοπέλλες, ποὺ τὶς εἶχε γνωρίσει σ' ἕνα πανηγύρι καὶ τὶς εἶχε πείσει νὰ τὸν ἀκολουθήσουνε.

Στὶς 24 Ἀπριλίου, χάθηκαν ἀπ' τὸ σπίτι τους οἱ ἀδελφὲς Γκέρντα καὶ Χίλντα Κλάους, ἡλικίας 5 καὶ 14 ἐτῶν. Δυὸ μέρες ἀργότερα, ἡ ἀστυνομία πῆρε ἕνα ἀνώνυμο γράμμα, ποὺ ὑποδείκνυε ὅτι τὰ δυὸ κοριτσάκια ἦταν θαμμένα στὸ πάρκο, κοντὰ στὸ μέρος ὅπου εἶχε βρεθῆ ἄλλοτε σφαγμένος ὁ κύκνος... Ὁ «δράκος» τὰ εἶχε στραγγαλίσει, τάχε ἀκροτηριάσει ὕστερα μὲ τὸ μαχαῖρι του καὶ τοὺς εἶχε πιῆ τὸ αἷμα.

Οἱ κάτοικοι τοῦ Ντύσσελντορφ ἔτρεμαν ἀπ' τὴ φρίκη. Ἡ ἀστυνομία θρισκόταν σὲ ἀμηχανία καὶ ἀπόγνωσι...

Στὶς 14 Μαΐου, ἔφτασε μὲ τὸ τραῖνο στὸ Ντύσσελντορφ ἀπὸ τὴν Κολωνία μιὰ νέα ὑπηρέτρια, ὀνόματι Μαρία Μποῦντλικ. Δὲ βρῆκε νὰ τὴν περιμένη στὸ σταθμὸ μιὰ φίλη της, ὅπως εἶχαν συμφωνήσει. Ἔνδ λοιπὸν κύτταξε γύρω της μ' ἀμηχανία, μὴ ξέροντας ποῦ νὰ πάη, τὴν πλησίασε ἕνας κύριος καὶ τῆς πρότεινε νὰ τὴ συνοδέψη ὡς ἕνα γειτονικὸ ξενοδοχεῖο γιὰ κοπέλλες

Ὁ ἄντρας ἔσκυψε γιὰ νὰ φιλήση τὸ γυμνὸ λαιμό της.

Τὴν παρέσυρε ἔτσι ὡς τὸ πάρκο κι' ἐκεῖ ἐπιχείρησε ξαφνικὰ νὰ τὴ φιλήση.

— Ἄφῆστε με! φώναξε ἐκείνη μὲ φρίκη. Ξέρω ποιὸς εἶσαστε! Ὁ «δράκος»!...

Ἕνας διαβάτης πρόφαλε, ἐκείνη τὴ στιγμή. Ἡ Μαρία ἔτρεξε νὰ ζητήση τὴ βοήθειά του, ἐνῶ ὁ πρῶτος ἀπομακρυνόταν διαστικά.

Ἡ κοπέλλα διηγήθηκε στὸ νεοφερμένο τί τῆς εἶχε συμβῆ.

— Τρομερό! εἶπε ἐκεῖνος μὲ συμπόνια. Καὶμένο κορίτσι!... Ἔλατε μαζί μου, στὸ σπίτι μου. Ἡ γυναῖκα μου θὰ σᾶς δώση νὰ φᾶτε κάτι ζεστὸ κι' ὕστερα θὰ δοῦμε ποῦ θὰ μείνετε.

Καθησυχασμένη, ἡ Μαρία τὸν ἀκολούθησε ὡς ἕνα διαμέρισμα τῆς Μετμάνερ-Στράσε, ὅπου ὅμως δὲ βρῆκαν κανένα.

— Παράξενο, εἶπε ὁ ἄγνωστος. Φαίνεται πὼς θὰ ὑγῆκε ἔξω ἡ γυναῖκα μου...

Πρόσφερε στὴ Μαρία ἕνα φλιτζάνι γάλα. Ὕστερα τὸ πρότεινε νὰ τὴν πάη σ' ἕνα καλὸ ξενοδοχεῖο. Ἀντὶ γι' αὐτὸ ὅμως, κατάφερε νὰ τὴν παρασύρη ἔξω ἀπ' τὴν πόλι. Καί, ξαφνικά, τὴν ἀγκάλιασε κι' ἄρχισε νὰ τὴ φιλάη...

Ἡ δύστυχη κοπέλλα προσπαθοῦσε τοῦ κάκου νὰ τοῦ ξεφύγη. Τὰ χέρια του ἀνέβηκαν πρὸς τὸ λαιμό της. Μά, τὴ στιγμὴ ἐκείνη, φάνηκε ἐν' ἄλλο ζευγάρι. Κι' ὁ «δράκος» ἀναγκάστηκε ν' ἀφίση τὴ Μαρία καὶ νὰ ἐξαφανιστῆ...

Ἡ κοπέλλα βρῆκε ἕνα μικρὸ ξενοδοχεῖο, ὅπου πέρασε τὴ νύχτα της. Τὸ πρωΐ, παρουσιάστηκε στὴν ἀστυνομία καὶ διηγήθηκε τὴν τρομαχτική περιπέτειά της.

Ὑστερα, μολονότι δὲν ἤξερε τὴν πόλι, κατάφερε, μὲ τὴ βοήθεια τῶν ἀστυνομικῶν, νὰ ξαναβρῆ τὸ σπίτι τοῦ «δράκου».

Ἀλλ' ὁ κακοῦργος ἔλειπε. Μάθανε μόνο ἀπ' τὴ σπιτονοικοκυρά του πὼς λεγότανε Πέτερ Κοῦρτεν.

Τὴν ἄλλη μέρα, ἡ ἀστυνομία τὸν ἀνακάλυψε, κρυμμένον σ' ἕνα ξέχοικό πανδοχεῖο.

Στὴ δίκη του, ἀποκαλύφτηκε πὼς εἶχε σκοτώσει μέσα σὲ 2 χρόνια 22 θύματα, μὲ στραγγαλισμό, μαχαίρι, ψαλίδι, σφυρὶ ἢ πνίξιμο.

Πολλὰ ἀπ' αὐτὰ τὰ εἶχε ἀκροτηριάσει φριχτά. Κι' εἶχε πιῆ μ' ἀπόλαυσι τὸ αἷμα τους.

Ὅμως, οἱ ψυχίατροι ἀποφάνθηκαν ὅτι εἶχε τὰ λογικά του ἐν τάξει. Τὸ δικαστήριο τὸν καταδίκασε σὲ θάνατο, κι' ἡ ἐκτέλεσί του ἔγινε στὶς 2 Ἰουλίου 1931.

Ὁ ἐφιάλτης τοῦ Ντύσελντορφ εἶχε τελειώσει...

✪✪

Ρεβόλβερ... στὸ φοῦρνο

Καθὼς ἔτρωγε μὲ ὄρεξι, σ' ἕνα ρεστωράν τῆς ἀμερικανικῆς πόλεως Φὸρτ Γουέρθ, ἕνας ἀστυνομικὸς σταμάτησε ξαφνικὰ τὸ φαγητό του καὶ πετάχτηκε ὄρθιος, γιατὶ πέφτανε πιστολιὲς στὴν κουζίνα! Ἔτρεξε φυσικὰ νὰ δῆ τί συνέβαινε, κι' ἀνακάλυψε ὅτι ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ ρεστωράν εἶχε κρύψει ἕνα ρεβόλβερ μέσα στὸ φοῦρνο τῆς ἠλεκτρικῆς κουζίνας κι' εἶχε ξεχάσει νὰ τὸ πάρη ἀπὸ κεῖ μέσα πρὶν τὸν ἀνάψη ὁ μάγειρος!...

Ο γιατρός σας

Απαντήσεις επιστολών

ΠΑΘΟΛΟΓΟΥ

Ε. Κ. Λ., 10, 'Εντεῦθα: Δυστυχῶς δὲν εἶναι δυνατὸ νὰ σᾶς ἀπαντήσω μὲ λεπτομέρειες, ὥστε νὰ κατατοπισθῆτε ἐπαρκῶς. Ἐφόσον ὅμως μένετε ἐδῶ, ἀποταθῆτε σ' ἕνα γιατρό. Ἔχω τὴ γνώμη ὅτι εἶναι δυνατὴ ἡ βελτίωσή.

Μέλπω Φ., Θήβα: Ν' ἀκολουθήσετε τὶς συμβουλὲς τοῦ γιατροῦ ποὺ σᾶς παρακολουθεῖ. Εἶναι ὁ μόνος ἁρμόδιος στὴν περίπτωσί σας. Ἐκεῖνος θὰ σᾶς πῆ ἂν χρειάζεται ἀκτινογραφικὸς ἔλεγχος.

Ε. Μ. Λ., 40: Ἡ ψυχρότης ὑπάρχει σὲ μεγάλο σχετικὰ ποσοστό. Τὰ αἴτια εἶναι πολλά, ὀργανικὰ καὶ ψυχικά. Ὑπάρχουν διάφορες βλάβες ὀργανικές, μερικὲς μάλιστα ἀγνώστου αἰτιολογίας, καὶ ἄλλες ποὺ θεραπεύονται μὲ διαφόρους συνδυασμοὺς ὀρμονῶν καὶ βιταμινῶν τοὺς ὁποίους θὰ καθορίση ὁ εἰδικὸς γυναικολόγος ποὺ θὰ σᾶς ἐξετάση. Δὲ μπορεῖ ὅμως νὰ εἶστε βεβαία ὅτι ἡ ὑπεύθυνη στὴν περίπτωσί σας εἶστε ἐσεῖς.

Τρομοκρατημένο Χ.: Ἐφόσον ὑποτίθεται ὅτι τὸ νόημα βρίσκεται στὴν ἀρχή του, οὔτε ἡ ἀκτινογραφία, οὔτε ὁ γιατρὸς μποροῦν νὰ βοηθήσουν στὴ διάγνωσί του. Ὅσον ἀφορᾶ τὴ χειρουργική ἐπέμβασι, ὁδηγὸς θὰ εἶναι τὸ μέρος καὶ ἡ ἔκτασι τοῦ νοσήματος, ὅταν θὰ καταστῆ χειρουργήσιμο.

Ἀνικανοποίητη: Δὲν πέσατε διόλου ἔξω στὴ διάγνωσί σας. Ἐδῶ, λόγω τῆς φύσεως τοῦ θέματος, δὲν εἶναι δυνατὸ νὰ σᾶς ἐκθέσω λεπτομερῶς τὶς συνέπειες. Βλέπω ὅτι ἔχετε ἀρκετὴ μόρφωσι, ὥστε νὰ περιττεύουν οἱ συμβουλές μου. Μπορεῖτε νὰ παίρνετε τρεῖς φορὲς τὴν ἡμέρα, ἀπὸ ἕνα κουταλάκι Passinеurol καὶ νὰ κάνετε 15—20 ἐνέσεις Calcibromine.

Ρευματοπαθή, 10 — 15: Γιὰ τὶς ρευματοπάθειες, ἐκτὸς ἀπὸ τὰ θερινὰ φυσικὰ λουτρά, ὑπάρχουν καὶ τὰ τεχνητὰ τὸ χειμῶνα. Ἐπὶ πλέον ἐφαρμόζεται καὶ φαρμακευτικὴ ἀγωγὴ μὲ τὶς ἐνέσεις Fosticyiate, μιὰ τὴν ἡμέρα. Συγχρόνως μπορεῖτε νὰ παίρνετε καὶ τὰ χάπια Natrosal B1.

Ε. Μ. Φ. + 500: Σᾶς ἔλεγα ὅτι μὲ δίμηνες διακοπὲς θὰ κάνετε 10—15 ἐνέσεις Teston ἢ Arenorm τῶν 25 m.g. δυὸ τὴν ἑβδομάδα ἐνδομυϊκῶς. Ἐν συνεχείᾳ θὰ παίρνετε πρωΐ, μεσημέρι καὶ βράδυ πρὸ τῶν φαγητῶν, ἀπὸ ἕνα χάπι ἀπὸ τὸ ἴδιο μὲ τὶς ἐνέσεις φάρμακο, τὸ ἄλλο 30. Θὰ ἐξακολουθήσετε τὴν ἴδια σειρὰ θεραπείας μέχρις ὅτου μόνος σας διαπιστώσετε βελτίωσι.

Ἀδικημένο τῆς ζωῆς: Ἂν μένετε ἐδῶ, σᾶς συνιστῶ νὰ πᾶτε γιὰ σᾶς ἐξετάση ἕνας καλὸς νευρολόγος. Ἂν ὅμως μένετε μακρυὰ ἀπὸ τὴν Ἀθήνα, τότε νὰ πᾶτε ὁπωσδήποτε στὴν πιὸ κοντινὴ πόλι, ὅπου ὑπάρχει νευρολόγος. Τὸ νόσημα ποὺ μοῦ περιγράφετε ἔχει ὁπωσδήποτε ἀνάγκη νευρολογικῆς ἐξετάσεως καὶ πιθανὸν παρακολουθήσεως.

Ἄρη, 40: Ἡ θεραπεία, ποὺ μοῦ ἀναφέρετε, δὲν πρόκειται σὲ καμμιὰ περίπτωσι νὰ ἔχη ἐπιβλαβῆ ἐπίδρασι ἐπὶ τῆς ἀποδοχομώσεως παθήσεώς σας. Πιθανὸν ὅμως ὁ γιατρός, ποὺ σᾶς κουμπάρει, νὰ εἶναι ἐπιφυλακτικὸς γιὰ τὰ πιθανὰ ἀποτελέσματα τῆς ἐν λόγω θεραπείας.

Μιὰ μεσόκοπη γυναίκα: Ἐφόσον πρόκειται πραγματικὰ περὶ ξηροῦ δέρματος, θὰ χρησιμοποιῆτε τὴν κάτωθι κρέμα: Beauty cream with vitamin A. τῆς Lydia P. σὲ συνδυασμὸ μὲ τὴν Tonique lotion τῆς Lydia P. Γιὰ τὴν περίπτωσι τῶν ρυτίδων τῆς φίλης σας θὰ κάνη χρῆσι τῆς Lecithin cream τῆς Lydia P.

Κ. Δ. Μ., Ἐπαρχία: Ἐφόσον δὲν ἀρρώστησε ποτὲ ἀπὸ σοβαρὸ νόσημα, δὲν παρουσιάζει πυρετικὴ κίνησι καὶ ὁ ἀκτινογραφικὸς ἔλεγχος εἶναι φυσιολογικός, δὲ νομίζω ὅτι πρέπει ν' ἀνησυχῆτε. Μιὰ καλὴ διαιτητικὴ ἀγωγὴ καὶ ὡς βοηθητικὰ θὰ παίρνη τρία κουταλάκια τὴν ἡμέρα Hepavite ἢ Solepar Liq. 12.

Μαχητὴ Ρ. Π.: Εἶναι ἀπαραίτητο νὰ πᾶτε νὰ σᾶς ἐξετάση ἕνας γιατρός.

Στρατευμένο: Σύμφωνα μὲ τὴν περιγραφή, ποὺ μοῦ κάνετε, πιστεύω καὶ ἐγὼ ὅτι πρόκειται περὶ τῆς παθήσεως, ποὺ σᾶς εἶπε ὁ γιατρός σας, δηλαδὴ τῆς «βλεφαραδενίτιδος», γιὰ τὴν ὁποία χρειάζεται μακρὰ καὶ ἐπίμονη θεραπευτικὴ ἀγωγή, ἀπὸ εἰδικὸ ὀφθαλμίατρο. Ἐφόσον ὁ γιατρός σας ἔκανε καλὴ διάγνωσι, νομίζω ὅτι πρέπει νὰ τοῦ ἔχετε ἐμπιστοσύνη.

Ἀνάπηρο τοῦ πάθους: Εὐτυχῶς γιὰ σᾶς, ἀφοῦ κάνατε μόνος σας τὴ διάγνωσι τῆς παθήσεώς σας. Γνωρίζετε τὸν τρόπο τῆς θεραπείας, ἀρκεῖ νὰ κατορθώσ τε νὰ ἐπιβληθῆτε στὸν ἑαυτό σας. Βοηθητικὰς θὰ κάνετε 15—20 ἐνέσεις Calcibromine ἐνδοφλεβίως καὶ θὰ παίρνετε τρία κουταλάκια τὴν ἡμέρα Passineurol.

Ἀναγνώστρια Κ. Δ.: Εἶναι γνωστὸ ὅτι τὰ πολὺ ὥριμα καὶ ἄφθονα φρούτα, ἀντὶ ν' ἀδυνατίζουν παχαίνουν. Τὰ ξυνόμηλα, τὰ ροδάκινα καὶ τὸ καρπούζι εἶναι τὰ περισσότερο ἐνδεικνυόμενα, γιὰ τὴν ἀπισχναντική δίαιτα. Τὸ ποδήλατο ποὺ ἀναφέρετε, ἐνδείκνυται γιὰ τὴν ἐκγύμνασι τῶν κάτω ἄκρων.

Ἀδικημένη: Τὸ ἀντιασθητικὸ ἐλάττωμα τῶν πτερυγίων τῶν αὐτιῶν σας μπορεῖ νὰ διορθωθῆ μόνο μὲ μιὰ πλαστικὴ χειρουργικὴ ἐπέμβασι, ἡ ὁποία θὰ σᾶς κρατήση στὴν κλινικὴ λιγώτερο ἀπὸ 5 ἡμέρες.

Α. Λ.

Εἶναι τὸ δέρμα σας διψασμένο;

Αὐτὸ εἶναι τὸ μυστικὸ γιὰ νὰ διατηρῆτε τὸ δέρμα σας νεανικό, λεῖο καὶ δροσερό! Τὰ κύτταρα τοῦ δέρματος εἶναι γεμᾶτα ἀπὸ ὑγρό. Προσέξτε τὸ δέρμα ἑνὸς μωροῦ: 'Αποτελεῖται κατὰ 80% ἀπὸ ὑγρό. Μὲ τὰ χρόνια ὅμως τὸ δέρμα χάνει τὴν ἱκανότητα νὰ ἀναπληρώνη μόνο του τὸ ἀπόθεμα τοῦ ὑγροῦ του.

Χάνει τὴ φρεσκάδα του . . . διψᾶ. 'Η NIVEA δίνει στὸ δέρμα νὰ πιῆ, γιατὶ μόνον ἡ NIVEA περιέχει τὴν περίφημη EUCERIT ποὺ εἰσδύει στὸ δέρμα καὶ τοῦ δίνει τὸ ἀπαραίτητο ὑγρό. Δέρμα περιποιημένο μὲ NIVEA διατηρεῖται ἐλαστικὸ καὶ νεανικὸ σὰν μπουμπουκι.

Δροσερὸ δέρμα μὲ κρέμα **NIVEA**

-γιατὶ ἡ NIVEA δίνει στὸ δέρμα νὰ πιῆ

ΠΡΟΪΟΝ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥ BEIERSDORF - ΓΕΡΜΑΝΙΑΣ

ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΥ

Δ. Γ., Κηφισιά: 'Ασφαλῶς δὲν εἶναι ἐκεῖνο ποὺ φοβηθήκατε. Ὅλα τὰ συμπτώματα μαρτυροῦν ὅτι πρόκειται γιὰ μόλυνσι ἀπὸ τριχομονάδες. Θεραπευτικῶς θὰ κάνετε ἐπὶ δέκα ἡμέρες πρὸ τῆς περιόδου κάθε βράδυ κολπικὴ πλύσι μ' ἕνα κουτάλι τῆς κομπόστας ἀπὸ τὸ φάρμακο Nyimerate Solution μέσα σὲ τριακόσια δράμια νερὸ ζεστό. Ἀκολούθως θὰ τοποθετῆτε δυὸ χάπια ἐνδοκολπικῶς ἀπὸ τὸ φάρμακο Tabl. Vagin Trichomycine. Ἡ θεραπεία θὰ διακοπῆ κατὰ τὴ διάρκεια τῆς περιόδου καὶ θὰ ἐπαναληφθῆ ἀμέσως μετὰ τὴ λήξι της, ἐπὶ ὀκταήμερο ἀκόμη. Ἡ ὅλη θεραπεία θὰ ἐπαναληφθῆ καὶ τὸν ἑπόμενο μῆνα.

Α. Κ. Γ., Ἰωάννινα: Συχνὰ ἡ καταπολέμησι ἀπαιτεῖ μακροχρόνια θεραπεία. Γιὰ τὴ βελτίωσι τῆς καταστάσεως θὰ παίρνετε μετὰ τὴ λήξι τῆς περιόδου δυὸ χάπια τὴν ἡμέρα ἀπὸ τὸ φάρμακο Chlorydrate de Yochimbine Merk, ἐπὶ δεκαπέντε ἡμέρες. Ἐν συνεχείᾳ καὶ μέχρι τῆς ἐνάρξεως τῆς περιόδου ὁπότε θὰ διακόπτετε, θὰ διαλύετε κάτω ἀπὸ τὴ γλῶσσα καθημερινῶς ἀπὸ ἕνα ὑπογλώσσιο δισκίο Linguettes Perandren τῶν 10 m.g. Ἡ θεραπεία θὰ συνεχισθῆ ἐπὶ τρίμηνο.

Δυστυχισμένη ὑπαρξι: Δὲ μοῦ καθορίζετε ἀκριβῶς τὴ θέσι τοῦ μικροῦ σπυριοῦ. Ἐν πάσῃ περιπτώσει δὲν ὑπάρχει λόγος ἀνησυχίας. Θεραπευτικῶς θὰ ἐπιλείφετε τὸ σπυράκι μὲ πυκνὸ στρῶμα ἀλοιφῆς Pommade Cetavlex καὶ κατόπιν θὰ τὸ καλύπτετε μὲ ἕνα κομμάτι γάζα, ποὺ θὰ τὴν συγκρατῆ λίγο λευκοπλάστ. Ἡ ἀλλαγὴ θὰ γίνεται κάθε τρεῖς ἡμέρες.

Κάρα ἑνὸ λουλούδι τῆς Λευκωσίας, Κύπρο: Νὴ μὴν ἀνησυχῆτε, ἐφόσον μετὰ τὸ κτύπημα δὲν παρουσιάστηκε αἷμα, οὔτε αἰσθανθήκατε πόνο.

Δ. Σ. Β., Congo, Belge: Ἀπαντῶ λεπτομερῶς στὴ διεύθυνσι ποὺ μοῦ γράφετε.

Α. Π., Ἡράκλειο, Κρήτη: Στὸ πρῶτο πυρετοδιάγραμμα σημειώνεται σαφῶς ἡ ἡμέρα τῆς ὠοτοκίας, ἐνῶ στὸ πυρετοδιάγραμμα τοῦ δευτέρου μηνὸς δὲν σημειώνεται τόσο σαφῶς. Θεραπευτικῶς θὰ κάνετε μετὰ τὴ λήξι τῆς περιόδου πέντε ἐνέσεις, μιὰ κάθε τρεῖς ἡμέρες, Amp. Feminorm τῶν 5 m.g. Ὀκτὼ δὲ ἡμέρες πρὸ τῆς ἀναμενομένης περιόδου θὰ κάνετε τρεῖς ἐνέσεις, Amp. Luteol τῶν 10 m.g. Καθ' ὅλη τὴ διάρκεια τοῦ μηνὸς θὰ παίρνετε τρία χάπια τὴν ἡμέρα Tabl. Evit. Ἡ θεραπεία θὰ συνεχισθῆ ἐπὶ τρίμηνο.

Γ. Λ. Π. Η., Πύργο: Μὲ τὴ συνέχισι τῆς θεραπείας θὰ τακτοποιηθῆ. Θὰ συνεχίσετε τὴ λῆψι του φαρμάκου Evita τῶν 30 m.g. καὶ κατὰ τὴν 22α, 23η καὶ 24η ἡμέρα ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς περιόδου θὰ κάνετε ἀπὸ μιὰ ἔνεσι ἀπὸ τὸ φάρμακο Amp. Estroprol. Ἡ θεραπεία θὰ συνεχισθῆ ἐπὶ τρίμηνο.

Μικρὴ κυρία, Χ., Κόρινθο: Σὲ κάθε ἀλλαγὴ μηνὸς καὶ μέχρι τοῦ τετάρτου, θὰ κάνετε τρεῖς ἐνέσεις, μιὰ κάθε ἡμέρα, ἀπὸ τὸ φάρμακο Amp. Neoprol τῶν 10 m.g. Ἐσωτερικῶς, γιὰ τὴν ἀντιμετώπισι τῶν σὺν-ημέων ἀναγκῶν τοῦ ὀργανισμοῦ γιὰ τὴ διατροφὴ τοῦ ἐμβρύου θὰ παίρνετε καθημερινῶς καὶ μέχρι τοῦ τοκετοῦ, τέσσερα χάπια τὴν ἡμέρα, ἕνα χάπι ἀπὸ κάθε χρῶμα, ἀπὸ τὸ φάρμακο Tabl. Pregnavite. Θὰ ἀποφεύγετε τὴν ὑπερκόπωσι, τὴν ὀρθοστασία καὶ τὰ ὀλιγυρά καὶ πικάντικα. Λιπαρὰ φαγητά. Κάθε μήνα θὰ κάνετε γενικὴ ἐξέτασι οὔρων καὶ θὰ ἐπισκέπτεστε τὸ γιατρὸ ποὺ σᾶς παρακολουθεῖ.

Ροζίτα Ε. Λ., Τρίπολι: Ὅλα τὰ δυσάρεστα ἐνοχλήματα προέρχονται ὅπως ἀπέδειξε καὶ ἡ μικροβιολογικὴ ἐξέτασι ἀπὸ μόλυνσι τοῦ κόλπου ἀπὸ μονίλια. Θεραπευτικῶς θὰ κάνετε ἐπὶ ὀκτὼ ἡμέρες πρὸ τῆς περιόδου κάθε βράδυ κολπικὴ πλύσι μὲ ἕνα κουτάλι τῆς κομπόστας ἀπὸ τὸ φάρμακο Nylmerate Solution μέσα σὲ τριακόσια δράμια νερὸ ζεστό. Ἀκολούθως θὰ τοποθετῆτε δυὸ χάπια ἐνδοκολπικῶς ἀπὸ τὸ φάρμακο Tabl. Vagin Mycostatin καὶ θὰ ἐπαλείφετε τὰ ἐξωτερικὰ μέρη μὲ τὴν ἀλοιφὴ Mycostatin Ointment. Ἐσωτερικῶς γιὰ τὴ συμπλήρωσι τῆς θεραπείας θὰ παίρνετε κάθε ἑξῆ ὧρες ἀπὸ ἕνα χάπι ἀπὸ τὸ φάρμακο Caps. Mysteclin V τῶν 250 m.g. Ἡ θεραπεία θὰ διακοπῆ κατὰ τὴ διάρκεια τῆς περιόδου καὶ θὰ συνεχισθῆ ἐπὶ ὀκτάμερο ὅπως καὶ πρῶτα. Ἡ ὅλη θεραπεία θὰ ἐπαναληφθῆ καὶ κατὰ τὸν προσεχῆ μῆνα.

Ἀπελπισμένη — ἀρραβωνιασμένη, Θεσσαλονίκη: Νὰ δὲν πρόκειται γιὰ νόσημα, ἀλλὰ ὁπασῃ πρόκειται περὶ μολύνσεως τοῦ λια. Θεραπευτικῶς θὰ κάνετε ἐπὶ ὀκτὼ κόλπου ἀπὸ τριχομονάδες καὶ μονήμερες πρὸ τῆς ἐμφανίσεως τῆς περιόδου κάθε βράδυ κολπικὴ πλύσι μὲ ἕνα κουτάλι τῆς κομπόστας ἀπὸ τὸ φάρμακο Nylmerate Solution μέσα σὲ 300 δράμια νερὸ ζεστό. Ἀκολούθως θὰ τοποθετῆτε βαθιὰ ἐνδοκολπικῶς δυὸ χάπια ἀπὸ τὸ φάρμακο Tabl. Vagin. Mycostatine. Θὰ διακόψετε τὴ θεραπεία κατὰ τὴ διάρκεια τῆς περιόδου καὶ θὰ τὴ συνεχίσετε κατὰ τὸν ἴδιο τρόπο ἐπὶ ὀκταήμερο μετὰ τὴ λήξι. Κατὰ τὴν πρώτη θεραπεία καὶ κατὰ τὴν ἐπαναληψί της θὰ παίρνετε κάθε ἑξῆ ὧρες ἀπὸ ἕνα κοφοῦλι ἀπὸ τὸ φάρμακο Caps. Mysteclin V τῶν 250 m.g. Ἡ ὅλη θεραπεία θὰ ἐπαναληφθῆ καὶ κατὰ τὸν ἑπόμενο μῆνα.

Ν. Π., Ρέθυμνο: Ἐπρόκειτο περὶ αὐτομάτου ἀτελοῦς ἀποβολῆς. Ἡ συνεχιζομένη ἀπώλεια ὀφείλεται σὲ κατακράτησι ὑπολειμμάτων τοῦ ὠοῦ. Ἡ μόνη λύσι εἶναι ἡ κένωσι τῆς μήτρας μὲ ἀπόξεσι.

Κορρίνα, Νέα Ὑόρκη: Συχνὰ κατὰ τοὺς πρώτους μῆνες τῆς ἐγκυμοσύνης εἶναι δυνατὸ νὰ παρατηρηθῆ περίοδος, ἡ λεγομένη ψευδοπερίοδος, ποὺ μπορεῖ νὰ προκαλέση ταχὺ καὶ ἀμφιβολίες. Σ' αὐτὲς τὶς περιπτώσεις ἡ γυναικολογικὴ ἐξέτασι ξεκαθαρίζει τὴν κατάστασι.

Βικτωρία Σ. Τ. Μ. 21 Ἀκ. Πλ.: Ὅλα τὰ συμπτώματά σας ὀφείλονται σὲ βαρειὰ δυσμηνόρροια καὶ νευροφυτικὲς διαταραχές. Στὴν κατάστασί αὐτὴ προσετέθη καὶ ἡ ἐλάττωσι τῆς περιόδου ποὺ ὀφείλεται σὲ ὡοθηκικὴ ἀνεπάρκεια. Γιὰ τὴ βελτίωσι τῆς καταστάσεως, ἀμέσως μετὰ τὴν περίοδο θὰ κάνετε τρεῖς ἐνέσεις, μιὰ κάθε τρεῖς ἡμέρες ἀπὸ τὸ φάρμακο Amp. Benzormon τῶν 5 m.g. Τὴν 22α, 23η καὶ 24η ἡμέρα ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς περιόδου θὰ κάνετε ἀπὸ μιὰ ἔνεσι Amp. Neoprol τῶν 10 m.g. Ἐπίσης ἀπὸ τῆς 16ης ἡμέρας ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς περιόδου καὶ μέχρι τῆς ἐμφανίσεώς της θὰ παίρνετε ἀπὸ ἕνα χάπι τὴν ἡμέρα ἀπὸ τὸ φάρμακο Tabl. Ovestin τῶν 0,01 m.g. Ἡ θεραπεία θὰ ἐπαναληφθῆ ἐπὶ τρίμηνο.

Ἀτέλειωτη ἐλπίδα: Στὴν περίπτωσί σας, ἐκτὸς ἀπὸ μιὰ μικρὴ δευτεροπαθῆ ὡοθηκικὴ ἀνεπάρκεια, δὲ βλέπω τίποτε τὸ σοβαρό. Ἐπίσης τὸ πυρετοδιάγραμμά σας εἶναι θετικὸ ἀν καὶ ὄχι ἀπόλυτα ἱκανοποιητικό. Ἀπὸ τὴν πλευρὰ τοῦ συζύγου σας δὲ μοῦ γράφετε ἂν ἀπὸ τοῦ πρώτου τοκετοῦ σας καὶ μέχρι σήμερα, προσελήφθη ἀπὸ ὁξεῖα παρωτίτιδα ἢ φλεγμονὴ τῆς γεννητικῆς σφαίρας. Ἐν πάσῃ περιπτώσει εἶναι ἀπαραίτητο νὰ ὑποβληθῆ καὶ αὐτὸς σὲ μικροβιολογικὴ ἐξέτασι τοῦ ὑγροῦ του. Μετὰ τὴν ἀποστολὴ τῆς ἐξετάσεως θὰ σᾶς καθορίσω τὴ δέουσα θεραπεία.

Πυράκανθο: Τὰ ἐνοχλήματά σας ὀφείλονται σὲ δυσμηνόρροια, ἡ δὲ χειροτέρευσί τους σὲ ἀρχόμενη κλιμακτήριο. Γιὰ τὴ βελτίωσι τῆς καταστάσεως, ἀμέσως μετὰ τὴ λῆξι τῆς περιόδου θὰ παίρνετε τρία χάπια τὴν ἡμέρα καὶ ἐπὶ δέκα ἡμέρες, ἀπὸ τὸ φάρμακο Tabl. Lynoral τοῦ 0,01 m.g. Ἐν συνεχείᾳ καὶ μέχρι τῆς ἐμφανίσεως τῆς περιόδου θὰ παίρνετε τρία χάπια τὴν ἡμέρα Tabl. Evita τῶν 50 m.g. Ἐπίσης ὀκτὼ ἡμέρες πρὸ τῆς ἀναμενομένης περιόδου θὰ κάνετε τρεῖς ἐνέσεις, μιὰ κάθε ἡμέρα, ἀπὸ τὸ φάρμακο Amp. Luteol τῶν 10 m.g. Ἡ θεραπεία θὰ ἐπαναληφθῆ ἐπὶ τρίμηνο.

Φλώρα Δ., Ἐνταῦθα: Ἡ ἀνωμαλία τῆς περιόδου ὀφείλεται σὲ πρωτοπαθῆ ἀνεπάρκεια ὡοθηκῶν καὶ δόξαν ἔσω ἐκκρίσεως. Ἡ θεραπεία ποὺ κάνατε κατὰ ἄρατὰ χρονικὰ διαστήματα ἦταν τελείως ἀνεπαρκής. Γιὰ τὴν τακτοποίησί σας, μετὰ τὴ λῆξι τῆς περιόδου θὰ κάνετε πέντε ἐνέσεις, μιὰ κάθε τρεῖς ἡμέρες, ἀπὸ τὸ φάρμακο Amp. Ovormol B. τῶν 50.000 μονάδων. Ὀκτὼ δὲ ἡμέρες πρὸ τῆς ἀναμενομένης περιόδου θὰ κάνετε τρεῖς ἐνέσεις, μιὰ κάθε ἡμέρα ἀπὸ τὸ φάρμακο Amp. Luteol τῶν 10 m.g. Καθ' ὅλη τὴ διάρκεια τοῦ μηνὸς θὰ παίρνετε ἀπὸ δυὸ χάπια τὴν ἡμέρα ἀπὸ τὸ φάρμακο Tabl. Viten. Ἡ θεραπεία θὰ ἐξακολουθήση ἐπὶ τρίμηνο.

Δ. ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΨΥΧΙΑΤΡΟΥ - ΝΕΥΡΟΛΟΓΟΥ

Μιμόζα, Κιάτο: Ἡ ἀρρώστεια σας ἔχει ὅλα τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς ψυχονευρώσεως, ἰδεοληψίες, φοβίες, ἄγχος. Οἱ ἀρχικὲς κρίσεις καὶ οἱ κατοπινὲς ἐπιδεβαιῶν τὴ διάγνωσι. Τὸ συναισθηματικό σας ζήτημα εἶναι ἕνα ἀγκάθι, ποὺ διαρκῶς κεντρίζει τὸν νευροψυχικὸ παράγοντα σὲ νέες ἐρρωστημένες ἐκδηλώσεις. Πρέπει ὁπωσδήποτε νὰ γίνη ἀλλαγὴ περιβάλλοντος καὶ νὰ ὑποβληθῆτε σὲ συστηματικὴ κλινικὴ ὑποθεραπεία. Βέβαια ἡ θεραπεία αὐτὴ δὲ μπορεῖ νὰ γίνη κατὰ τὴ διάρκεια τῆς ἐγκυμοσύνης, οὔτε καὶ στὸ στάδιο τῆς γαλουχίας. Δὲν πρέπει ὅμως ἡ κατάστασι νὰ χρονίση.

Προστάθεια Β. Κ. Δ., Κατερίνη: Ἡ ἐπιβάρυνσι τοῦ κληρονομικοῦ ἔχει βέβαια κάποια σχέσι γιὰ τὸ δικά σας συμπτώματα. Αὐτὸ ὅμως δὲν ἀποτελεῖ τὸ πᾶν καὶ πρέπει ν' ἀντιδράσετε καὶ ἐσεῖς σὰν ἄτομο στὴ ζωή σας, ἀλλὰ νὰ ὑποβληθῆτε στὴν πρέπουσα θεραπεία. Ἡ θεραπεία ποὺ μοῦ γράφετε εἶναι πολὺ καλὴ γιὰ τὴν περίπτωσί σας, ἀλλὰ δὲ μπορεῖ νὰ γίνη στὸ σπίτι. Πρέπει νὰ νοσηλευθῆτε σὲ κλινική. Ἐφόσον αὐτὸ σᾶς εἶναι δύσκολο, νὰ πάρετε Tab. Serpasil forte de 1 m.g. No 100, ἀπὸ ἕνα κάθε βράδυ μετὰ τὸ φαγητό.

ΑΝΑΖΠΟ, Θεσσαλονίκη: Ἡ σημερινὴ δυσάρεστη κατάστασι εἶναι ἀποτέλεσμα τῶν μακροχρονίων κατεχρήσεων. Ἡ ἐπάνοδος στὸ φυσιολογικὸ δὲν εἶναι δυνατὸ νὰ γίνη ἀπὸ τὴ μιὰ μέρα στὴν ἄλλη. Πρέπει νὰ γίνη προπάθεια ἐπὶ μακρό, πρεμη ζωῆ καὶ συστηματικὴ θεραπεία. Νὰ κάνετε Amp. Calcibromine No 10 καὶ Amp. Multi - B No 10. Tab. 17— Ketovis ἢ No 2, ἀπὸ τρία τὴν ἡμέρα μετὰ τὸ φαγητό. Τοπικῶς νὰ γίνουν ἠλεκτροθεράπειες τουλάχιστον ἑλκοσι συνεδρίες. Μοῦ φαίνεται περισσότερο στοιχεῖα γιὰ τὴν ἀπὸ μιὰ νευροφυτικὴς διαταραχές. Τότε νὰ γίνουν ἐναλλὰξ ἐνδομυϊκὸς Amp. Arbromol No 10 καὶ Amp. Multi B + B12. Ἐσωτερικῶς νὰ πάρετε Tab. Miltown 400 m.g. No 100, ἀπὸ τρία τὴν ἡμέρα μετὰ τὸ φαγητό.

Ε. Σ. Τ., Θεσσαλονίκη: Οἱ παντοειδεῖς καταχρήσεις κούρσαν τὸ νεμικό σας σύστημα. Τὰ τὶκ εἶναι καταφυγή, ἀλλὰ καὶ διαμαρτυρία τῶν νεύρων σας. Ἡ θεραπεία σ' αὐτὲς τὶς περιπτώσεις ἐξατομικεύεται. Τὸ πιὸ σωστὸ εἶναι, νὰ ἐπισκεφθῆτε τὸν ψυχίατρο τῆς ἐμπιστοσύνης σας. Μπορεῖτε ὅμως γιὰ ἀκολουθήσετε τὸ ἀκόλουθο θεραπευτικὸ σχῆμα: Amp. Arbromol No 10 καὶ Amp. Bedoc 500 γ. No 10, ἐναλλὰξ ἐνδομυϊκῶς. Tab. Largactil de 0,025 gr. fl. No 2, ἀπὸ τρία τὴν ἡμέρα μετὰ τὸ φαγητό, ἀφοῦ γίνη ἐναρξὶ μὲ μικρὲς δόσεις. Τὰ θεραπευτικὰ ἀποτελέσματα θὰ μπορεῖ νὰ εἶναι ἄμεσα. Πρέπει νὰ ἐπιμείνετε πολύ.

Τράοδο, Λευκωσία, Κύπρος: Ἡ ἰδεοληψία, ποὺ σᾶς ἀπασχολεῖ καὶ σᾶς βασανίζει, τροφοδοτεῖται συνεχῶς καὶ κυρίως νὰ γίνη ἠλεκτροεγκεφαλογράφημα. Ἡ θεραπεία θὰ εἶναι διάφορη ἀνάλογα τῶν ἐργαστηριακῶν ἀποτελεσμάτων. Στὴν περίπτωσι ἀρνητικῶν ἀποτελεσμάτων μποροῦμε νὰ μιλᾶμε γιὰ νευροφυτικὲς διαταραχές. Τότε νὰ γίνουν ἐναλλὰξ ἐνδομυϊκὸς Amp. Arbromol No 10 καὶ Amp. Multi B + B12. Ἐσωτερικῶς νὰ πάρετε Tab. Miltown 400 m.g. No 100, ἀπὸ τρία τὴν ἡμέρα μετὰ τὸ φαγητό.

Ε. Σ. Τ., Θεσσαλονίκη: Οἱ παντοειδεῖς καταχρήσεις κούρσαν τὸ νεμικό σας σύστημα. Τὰ τὶκ εἶναι καταφυγή, ἀλλὰ καὶ διαμαρτυρία τῶν νεύρων σας. Ἡ θεραπεία σ' αὐτὲς τὶς περιπτώσεις ἐξατομικεύεται. Τὸ πιὸ σωστὸ εἶναι, νὰ ἐπισκεφθῆτε τὸν ψυχίατρο τῆς ἐμπιστοσύνης σας. Μπορεῖτε ὅμως γιὰ ἀκολουθήσετε τὸ ἀκόλουθο θεραπευτικὸ σχῆμα: Amp. Arbromol No 10 καὶ Amp. Bedoc 500 γ. No 10, ἐναλλὰξ ἐνδομυϊκῶς. Tab. Largactil de 0,025 gr. fl. No 2, ἀπὸ τρία τὴν ἡμέρα μετὰ τὸ φαγητό, ἀφοῦ γίνη ἐναρξὶ μὲ μικρὲς δόσεις. Τὰ θεραπευτικὰ ἀποτελέσματα θὰ μπορεῖ νὰ εἶναι ἄμεσα. Πρέπει νὰ ἐπιμείνετε πολύ.

Τράοδο, Λευκωσία, Κύπρος: Ἡ ἰδεοληψία, ποὺ σᾶς ἀπασχολεῖ καὶ σᾶς βασανίζει, τροφοδοτεῖται συνεχῶς καὶ κυρίως νὰ γίνη ἠλεκτροεγκεφαλογράφημα. Ἡ θεραπεία θὰ εἶναι διάφορη ἀνάλογα τῶν ἐργαστηριακῶν ἀποτελεσμάτων. Στὴν περίπτωσι ἀρνητικῶν ἀποτελεσμάτων μποροῦμε νὰ μιλᾶμε γιὰ νευροφυτικὲς διαταραχές. Τότε νὰ γίνουν ἐναλλὰξ ἐνδομυϊκὸς Amp. Arbromol No 10 καὶ Amp. Multi B + B12. Ἐσωτερικῶς νὰ πάρετε Tab. Miltown 400 m.g. No 100, ἀπὸ τρία τὴν ἡμέρα μετὰ τὸ φαγητό. Ἡ ψυχικὴ ἀπασχόλησι μὲ ἄλλα ζητήματα, τὴν ἐργασία σας καὶ τὰ σπόρ, θὰ σᾶς ἀπομακρύνη ἀπὸ τὶς ἀρρωστημένες αὐτὲς ἐκδηλώσεις.

Ἕνα δυστυχὴ συνάνθρωπο, Κέρκυρα: Ἐφόσον οἱ τομὲς καρδιολογικὲς ἐξετάσεις καὶ τὰ καρδιογραφήματα ἀπέδηναν ἀρνητικά, δὲν ὑπάρχει πραγματικὸς λόγος ἀνησυχίας γιὰ τὶς ἀνωμαλίες τοῦ σφυγμοῦ. Νὰ μὴν ἀσχολῆσθε μαζί τους, γιατὶ νὰ σᾶς ξεχάση καὶ αὐτός. Ὑπάρχει καὶ στοὺς ἄνδρες κλιμακτήρια ἡλικία, ποὺ συνοδεύεται ἐκτὸς τῶν ἄλλων καὶ ἀπὸ ἔντονες νευροφυτικὲς διαταραχές. Νὰ γίνουν Amp. Testoviron Dépot de 100 m.g. No 5, ἐνδομυϊκῶς μιὰ κάθε εἴκοσι ἡμέρες. Ἐσωτερικῶς νὰ πάρετε Tab. EVit. fl. No 2, ἀπὸ τρία τὴν ἡμέρα μετὰ τὸ φαγητό. Νὰ μὲ ἐνημερώσετε καὶ πάλι ἐπὶ τῆς πορείας τῆς νόσου μετὰ τὴν ἐφαρμογὴ τῆς θεραπείας αὐτῆς.

Ι. ΝΙΚΟΛΕΤΣΟΠΟΥΛΟΣ

Καλημέρα Ζωή!
με σοκολάτα Γάλακτος ΙΟΝ
ΣΟΚΟΛΑΤΑ ΓΑΛΑΚΤΟΣ 100%
ΙΟΝ

ΑΝΑΤΟΛΙΤΙΚΟ ΧΙΟΥΜΟΡ

Δέντρα καὶ φλουριὰ

ΚΑΠΟΤΕ ὁ Ναστραδίν, ἀφοῦ πούλησε ὅ,τι εἶχε καὶ δὲν εἶχε στὸ χωριό του, ἀποφάσισε νὰ μείνῃ σὲ μιὰ ἐξοχὴ ἔξω ἀπ' τὴν Προύσα.

— Μπαλτσιὰ πιὰ νὰ κάνω τὸ δάσκαλο στοὺς μικροὺς καὶ τὸν σοφὸ στοὺς μεγάλους!... εἶπε στὴ γυναίκα του.

— Καὶ τί σκέφτεσαι νὰ κάνῃς τώρα στὰ γεράματα, ἄντρα μου; Τρελλάθηκες ποὺ θ' ἀλλάξῃς δουλειά;... τὸν ἀποτρέπει ἐκείνη.

Ὁ Χότζας, ἀφοῦ σκέφτηκε γιὰ λίγο, τῆς εἶπε:

— Ἄκου, γυναῖκα κι' ἀποφάσισε, ἂν θέλῃς νἄρθῃς μαζί μου. Θ' ἀγοράσω ἐκεῖ ἕνα χτῆμα καὶ θὰ φυτέψω ὁπωροφόρα δέντρα:.. Ἔτσι, ἥσυχα θέλω νὰ περάσω τὰ τελευταῖα χρόνια ποὺ μοῦ χάρισε ὁ Ἀλλάχ!...

Κι' ἡ φατμέ, θέλοντας καὶ μή, τὸν ἀκολούθησε στὴν ἐξοχή.

Ἐκεῖ, ὅμως, τὸ χτῆμα ποὺ ἀγόρασε, γειτόνευε μὲ τοὺς μεγάλους μπαξέδες τοῦ πασᾶ. Κι' ἡ ἀφεντιά του, μόλις ἔμαθε πὼς ὁ Χότζας πῆγε κοντὰ στὰ λημέρια του, πέταξε ἀπ' τὴ χαρά του.

— Πολὺ γκιουζέλ συντροφιὰ θἄχω τώρα μὲ τὸ Ναστραδίν γείτονα! εἶπε.

Καὶ δὲν τὸν ἄφηνε σὲ ἡσυχία.

— Παράτησε τὰ πασαλίκι καὶ χάνει τὸν καιρό του μ' αὐτὸν τὸν τρελλὸ Χότζα... λέγανε δυσαρεστημένοι οἱ αὐλικοί του.

Μὰ ὁ πασᾶς τὸ χαβᾶ του!... Μόλις ξημέρωνε, ἄφηνε τὸ κονάκι του, γιὰ νὰ τρυπώσῃ στὸ καλύβι τοῦ Ναστραδίν καὶ ν' ἀρχίσουν τὸ λακρεντί.

Ἔτσι, ἕνα πρωΐ, ὅταν εἶδε ὁ πασᾶς τὸ Χότζα νὰ φυτεύῃ, παραξενεύτηκε καὶ τοῦπε:

— Μπρὲ τζάνουμε, τί κάθεσαι καὶ κάνεις ἐκεῖ;

— Δὲ βλέπεις, πολυχρονεμένε μου, πὼς φυτεύω; ἀποκρίθηκε ὁ Χότζας.

Καὶ συνέχισε τὴ δουλειά του.

— Καὶ τί φυτεύεις, Ναστραδίν;

— Ὁπωροφόρα δέντρα, πασᾶ μου... τοῦ ἀποκρίθηκε ἐκεῖνος. Ροδιές, πορτοκαλλιές, μουσμουλιές... Ὅ,τι θέλει ἡ ψυχή σου!...

Ὁ πασᾶς τότε ἀπόρησε ἀκόμη πιὸ πολὺ καὶ τὸν ρώτησε;

— Μὲ μωρὲ Χότζα, δὲ νομίζεις πὼς εἶσαι πολὺ γέρος, γιὰ νὰ φυτεύῃς τέτοια πράγματα; "Ὅσο νὰ μεγαλώσουν, τοῦ λόγου σου θἄχῃς πεθάνει...

Ὁ Ναστραδίν χαμογέλασε κι' ἀφοῦ σταμάτησε γιὰ λίγο τὸ φύτεμα, γύρισε κι' εἶπε στὸν πασᾶ:

— Πολυχρονεμένε μού, τί νὰ κάνουμε, ἀφοῦ ἔτσι τάφτιαξε ὁ Ἀλλάχ! Τοὺς καρποὺς ποὺ τρῶμε σήμερα ἐμεῖς, ἀνήκουνε ὅλοι σὲ δέντρα, ποὺ φύτεψαν οἱ μακαρίτες... Καὶ τοὺς καρποὺς, ποὺ θὰ τρῶνε αὔριο τὰ παιδιά μας, θ' ἀνήκουνε σὲ δέντρα ποὺ φυτέψαμε τοῦ λόγου μας...

Ὁ πασᾶς ἱκανοποιήθηκε ἀπὸ αὐτὴ τὴν ἀπάντησι τοῦ Χότζα, κι' ἀφοῦ ἔψαξε τὶς τσέπες του, ἔβγαλε καὶ τοῦδωσε μιὰ χούφτα χρυσᾶ φλουριά.

Ὁ Ναστραδὶν τότε, γελῶντας πονηρά, τοῦ ἔδειξε τὰ φλουριὰ καὶ τοῦ εἶπε:

— Νά ὅμως καὶ μιὰ ἐξαίρεσι ποὺ κάνει ὁ Προφήτης γιὰ τοὺς καλοὺς ἀνθρώπους. Σὲ μένα, τὰ δέντρα ποὺ φύτεψα, ἔδωσαν κιόλας τοὺς καρποὺς τους!...

Ὁ πασᾶς ἔσκασε στὰ γέλια κι' ἀφοῦ τὸν ἀγκάλιασε, τοῦπε συγκινημένος:

— Μωρὲ Χότζα, ἐσὺ μονάχα ξέρεις νὰ διώχνῃς τὶς σκοτοῦρες καὶ τὶς ἔννοιες τῶν ἀνθρώπων!...

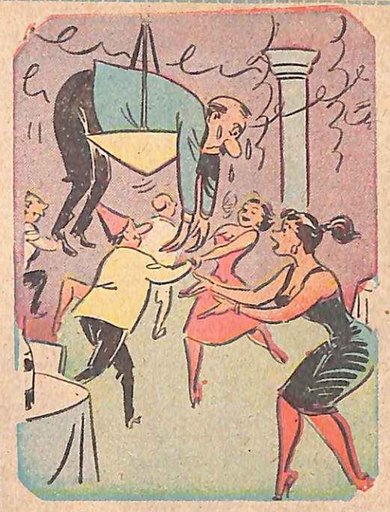
Κι' ἀπ' τὴ μεγάλη χαρά του ἔβγαλε καὶ τοῦδωσε ἄλλα τόσα χρυσᾶ φλουριά.

Ὁ Ναστραδὶν τὰ πῆρε κι' αὐτὰ κι' ἀφοῦ τὰ κύτταξε γιὰ λίγο, εἶπε στὸν πασᾶ:

— Πολυχρονεμένε μου, αὐτὸ εἶναι σωστὸ θαῦμα!... Ὅλοι μας ξέρουμε πὼς τὰ δέντρα δίνουνε καρπὸ μιὰ φορὰ τὸ χρόνο, μὰ ἐδῶ βλέπω, πὼς τὰ δικά μου, ποὺ μόλις σήμερα τὰ φύτεψα, δώσανε κιόλας καρπὸ καὶ μάλιστα δυὸ φορὲς μέσα στὴν ἴδια ἡμέρα!...

Καὶ πρὶν προλάβῃ ὁ ἀνοιχτοχέρης πασᾶς, ποὺ κρατοῦσε τὴν κοιλιά του ἀπ' τὰ γέλια, νὰ ξαναβγάλῃ φλουριά, ὁ Ναστραδὶν τὸν ἔκοψε:

— Αἶντε, πασᾶ μου, ὥρα νὰ πηγαίνῃς... Γιατί, ὅπως πᾶμε σήμερα, ἐγὼ μὲ τὰ χωράτα μου κι' ἐσὺ μὲ τὴ γενναιοδωρία σου, θὰ πᾶμε στὸ τέλος ἐγὼ πλούσιος πασᾶς στὰ παλάτι κι' ἐσὺ θὰ μείνῃς ἐδῶ ἀπένταρος νὰ φυτεύῃς!...

— Τί φταίω γώ, τζουτζοῦκο μου; Ρὸκ δὲν ἤθελες; (Τοῦ Β. Χριστοδούλου)

Ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος καὶ ὁ... Γόρδιος δεσμός! (Τοῦ Ἀρχέλαου)

— Μὴ μοῦ κάνῃς ἐμένα τὴν ἔξυπνη!... Πῶς σοῦσθε πὼς δὲν εἶχα συμβούλιο;... (Τοῦ Β. Χριστοδούλου)

ΟΙ ΙΔΙΟΤΡΟΠΙΕΣ ΤΟΥ ΠΕΛΟΠΙΔΑ

Τὸ ψάρι

ΠΟΥ θὰ πάη ἐπὶ τέλους αὐτὴ ἡ φρικαλέα καὶ ἀποκρουστικὴ κατάστασις, κύριε Παπαδόπουλε; Τὸ πρᾶγμα ἔχει φτάσει πλέον εἰς τὸ ἀπροχώρητον. Ὑπερέθη πᾶν ὅριον ἀνοχῆς, ὑπομονῆς καὶ ἐγκαρτερήσεως καὶ πρέπει νὰ τεθῇ τέρμα, γιατὶ ἀλλοιῶς ἔχω τὴν τιμὴν νὰ σᾶς πληροφορήσω ὅτι θὰ προβῶ σὲ ἀποφασιστικὰ μέτρα. Δὲν πάει ἄλλο, κύριε Παπαδόπουλε.

Τί εἶπατε; Περὶ τίνος πρόκειται; Κάνετε τὸ κορόιδο, κύριε Παπαδόπουλε; Προσποιεῖστε ὅτι δὲν ἀντιλαμβάνεσθε περὶ ποίου θέματος πρόκειται; Περὶ τῶν ψαριῶν πρόκειται. Περὶ τῶν ψαριῶν τὰ ὁποῖα τηγανίζετε καὶ βράζετε συνεχῶς, ἀπὸ τῆς ἀποφράδος ἡμέρας κατὰ τὴν ὁποίαν εἴκαμε τὸ ἀτύχημα νὰ νοικιάσετε τὸ διαμέρισμα τοῦ πρώτου ὀρόφου καὶ νὰ ἐγκατασταθῆτε — ἀπὸ δύο μηνῶν δηλαδή.

Ὁρίστε; Σᾶς ἀρέσει νὰ τρῶτε λίγο ψάρι; Νὰ τρῶτε, κύριε Παπαδόπουλε. Καὶ λίγο καὶ πολύ. Ἀλλὰ ἐσεῖς νομίζω ὅτι δὲν τρῶτε τίποτ' ἄλλο. Ἀπὸ τὴν πρώτη μέρα ποὺ ἤρθατε, ὅλο ψάρι μαγειρεύετε. Συνεχῶς καὶ ἀδιαλείπτως δουλεύει τὸ τηγάνι καὶ ἡ σχάρα καὶ ἡ κατσαρόλα καὶ ὁ φοῦρνος καὶ ὅλα τὰ μαγειρικὰ σκεύη, τὰ ὁποῖα δὲν κάνουν τίποτ' ἄλλο ἀπὸ τὸ νὰ μαγειρεύουν διαρκῶς ψάρι, εἰς ὅλας τὰς μορφὰς καὶ ὅλας τὰς ἐκδόσεις. Ψάρι τηγανητό, ψάρι τῆς σχάρας, ψάρι βραστό, ψάρι πλακί, ψάρι σαλί, ψάρι κεφτέδες, ψάρι σκορδαλιά, ψάρι, ψάρι, ψάρι, καὶ οὐδὲν ἕτερον ἀπὸ ψάρι.

Τί εἶπατε, κύριε Παπαδόπουλε; Ἔχετε ἀδυναμία στὸ ψάρι καὶ εἶναι δικαίωμά σας; Μέχρις ἑνὸς ὁρίου, κύριε Παπαδόπουλε. Καὶ δὲν θὰ σᾶς ἠρνεῖμην ποτὲ τὸ δικαίωμα τῆς ἀσυστόλου φαροφαγίας ἐὰν εἴχατε κανένα μοναχικὸ σπίτι, ἀπομονωμένο. Ἐκεῖ θὰ ἤσαστε ἐλεύθερος ὄχι μόνο νὰ τρῶτε ψάρι, ἀλλὰ νὰ τὸ κάνετε καὶ κρέμα προσώπου, ἐὰν σᾶς ἔκανε γούστο. Ἀλλὰ ἐδῶ εἶναι πολυκατοικία, κύριε Παπαδόπουλε, εἰς τὴν ὁποίαν κατοικοῦν καὶ πολλοὶ ἄλλοι ἄνθρωποι, οἱ ὁποῖοι ἔχουν καὶ μύτη. Καὶ δὲν σᾶς χρωστοῦν τίποτε αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι νὰ ζοῦν καθ' ὅλας τὶς ὥρας τοῦ ἡμερονυκτίου μέσα σὲ μιὰ ἀνυπόφορη ἀτμόσφαιρα ψαρίλας, ἡ ὁποία ἐκπέμπεται ἀπὸ τὴν κουζίνα σου καὶ τὴν τραπεζαρία σου καὶ ἐξαπλοῦται καὶ κυριαρχεῖ σὲ ὅλη τὴν πολυκατοικία. Διότι ἐδῶ, κύριε Παπαδόπουλε, ἀπὸ τῆς ἀποφράδος ἐκείνης ἡμέρας ὅλη ἡ πολυκατοικία βρωμάει ψάρι. Ἡ εἴσοδος, τὸ κλιμακοστάσιο, τὸ ἀσανσέρ, τὰ μάρμαρα, οἱ τοῖχοι, τὰ ταβάνια τὰ πατώματα καὶ ὅλα τὰ διαμερίσματα. Διότι ἡ ἀπαισία ὀσμὴ τῶν ψαριῶν εἰσδύει ἀπὸ παραθύρα, χαραμάδες καὶ κλειδαρότρυπες καὶ ποτίζει τὰ πάντα. Τὰ ροῦχα μου, κύριε Παπαδόπουλε. Μυρίστε τὰ ροῦχα μου, παρακαλῶ. Κι' αὐτὰ ἀκόμη ψάρι μυρίζουν. Καὶ δὲν εἶναι μόνο αὐτό, κύριε Παπαδόπουλε. Εἶναι καὶ οἱ γάτες ποὺ μαζεύονται. Ἀπὸ τῆς ἀποφράδος ἐκείνης ἡμέρας ὅλος ὁ γατίσιος πληθυσμὸς τῆς περιφερείας ἐδῶ δίνει τὸ ραντεβοῦ του. Ἑκατοντάδες γάτες πενῆντα γάτες πολιορκοῦν ἡμέρα καὶ νύκτα τὴν πολυκατοικία καὶ ἀναρριχῶνται στοὺς φωταγωγοὺς καὶ ἀνατρέπουν τενεκέδες τῶν σκουπιδιῶν καὶ συμπλέκονται καὶ οὐρλιάζουν καὶ κάνουν σαματᾶ. Καὶ ἀντὲ νὰ κλείσῃς μάτι μ' αὐτὴ τὴ γατοφασαρία καὶ τὶς κουτρουβάλες κατὰ τὴ διεκδίκησι τῶν ψαρικῶν ἀπορριμμάτων, αὐτός, κύριε Παπαδόπουλε εἶναι πρωτοφανὲς καὶ πρωτάκουστον καὶ ἀμφιβάλλω ἂν συμβαίνῃ σὲ ἄλλη πολυκατοικία ὄχι τῆς πρωτευούσης, ἀλλὰ τοῦ σύμπαντος κόσμου.

Αὐτὴ ἡ κατάστασις δὲ μπορεῖ νὰ ἐξακολουθήσῃ πλέον, κύριε Παπαδόπουλε. Μᾶς μπάφιασες μὲ τὴν ψαρίλα. Ἐπὶ τέλους ὑπάρχουν καὶ ἄλλα φαγητὰ ἐπὶ τῆς γῆς. Σταμάτα τὸ φάρι, λοιπόν, τὸ καλὸ ποὺ σοῦ θέλω, γιατί, ἂν ξαναμυρίσω τέτοιο πρᾶγμα, θ' ἀρπάξω κανένα τηγάνι καὶ θὰ σᾶς ἀρχίσω μὲ δαῦτο οἰκογενειακῶς. Εἶπα καὶ ἐλάλησα καὶ ἂν τολμᾶς, φέρε ψάρι ἄλλη φορά, ποὺ νὰ σὲ πάρῃ ὁ διάολος, κύριε Ψαροπαπαδόπουλε!

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

Ἕνα θρόνωμα στὸν καθρέφτη

ΣΤΟ γραφεῖο τοῦ ἀστυνομικοῦ ἐπιθεωρητοῦ Μόργκαν εἶχαν μαζευτῆ ὅσοι εἶχαν κάποια σχέσι μὲ τὴ δολοφονία τοῦ Ντυμπουά, τοῦ περίφημου σχεδιαστῆ γυναικείων φορεμάτων: Ἡ μεσόκοπη διευθύντρια τοῦ καταστήματός του κ. Τένμπυ, ἡ Βερόνικα Μπράουν, τὸ ὡραιότερο μανεκέν του, ὁ ἀρραβωνιαστικός της Μπὼμπ Μπλέϊκ κι' ὁ Τζέραντ Ράϋμον, ὁ κομψὸς καὶ ραφιναρισμένος ὑπάλληλος τοῦ καταστήματος ποὺ ἀνάγγελλε τὰ διάφορα μοντέλα στὶς ἐκθέσεις φορεμάτων.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Ὁ ἀρχιφύλακας Σμὶθ καθότανε κοντὰ στὸν ἐπιθεωρητὴ καὶ κύτταζε γύρω του μὲ ζαρωμένα φρύδια. Ἡ Βερόνικα ἦταν χλωμὴ καὶ τρομαγμένη, ἔτοιμη νὰ κλάψῃ. Τὸ πρόσωπο τοῦ Μπλέϊκ φαινόταν ἀνέκφραστο. Ἡ κ. Τένμπυ, ψηλή, ξανθειὰ καὶ παραβαμμένη, προσπαθοῦσε νὰ κάνῃ χιοῦμορ. Ὁ Ράϋμον φαινόταν κι' αὐτὸς τρομαγμένος σὰν τὴ Βερόνικα.

— Ἐλπίζω νὰ τελειώσουμε γρήγορα, δήλωσε ὁ Μόργκαν. Ὑποψιάζομαι ποιὸς εἶναι ὁ δολοφόνος...

— Γιατί λοιπὸν μᾶς μαλέψατε ὅλους; διαμαρτυρήθηκε ὁ Μπὼμπ Μπλέϊκ.

— Ναί, τί μᾶς κουβαλήσατε ἐδῶ; εἶπε κι' ὁ Ράϋμον, ἀγανακτισμένος.

— Κανεὶς δὲ σᾶς κουβάλησε, ἀπάντησε ὁ Μόργκαν. Ἤρθατε μὲ τὴ θέλησί σας, γιὰ νὰ βοηθήσετε τὴν ἀστυνομία, σὰν φιλόνομοι πολῖτες.

Σταμάτησε λίγο κι' ὕστερα πρόσθεσε:

— Ξέρετε ὅλοι τί συνέβη, ἐδῶ καὶ μιὰ βδομάδα. Ὁ κ. Ντυμπουὰ εἶχε πάει τὴ συλλογὴ τῶν πολύτιμων κοσμημάτων του σ' ἕνα ἀπ' τὰ καμαρίνια, ὅπου ἑτοιμαζόταν ἡ μὶς Μπράουν, φορῶντας τὸ μοντέλο «Σεληνόφως». Σὲ σπάνιες μόνο περιπτώσεις χρησιμοποιοῦσε αὐτὴ τὴ συλλογή του, καὶ τώρα ἤθελε νὰ διαλέξῃ ὡρισμένα κοσμήματα γιὰ νὰ συνοδέψουν τὸ περίφημο ἐκεῖνο μοντέλο του.

»Ἄφισε λοιπὸν τὴν κασετίνα πάνω στὴν τουαλέτα, ἔσκυψε μπροστὰ καὶ πῆρε ἕνα διαμαντένιο κολλιὲ κι' ἕνα βραχιόλι... Καὶ τώρα, μὶς Μπράουν, διηγηθῆτε μας τί εἴδατε τότε μέσα στὸν καθρέφτη τῆς τουαλέτας.

— Ἕνας ἄνθρωπος, μ' ἕνα ἄσπρο κασκὸλ τυλιγμένο γύρω ἀπ' τὸ πρόσωπό του, ἐμφανίστηκε πίσω μας, ψιθύρισε ἡ Βερόνικα. Κρατοῦσε στὸ σηκωμένο χέρι του ἕνα ρόπαλο. Φαίνεται πὼς εἶχε παρακολουθήσει τὸν κ. Ντυμπουὰ ἀπ' τὴν πόρτα.

— Μὰ βέβαια, δὲ θὰ μπῆκε ἀπ' τὸ παράθυρο! εἶπε μ' ἕνα ψεύτικο γέλιο ἡ κ. Τένμπυ.

— Νὰ λείπῃ τὸ χιοῦμορ, παρακαλῶ! παρατήρησε αὐστηρὰ ὁ ἐπιθεωρητής. Συνεχίστε, μὶς Μόργκαν!

— Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς χτύπησε μὲ τὸ ρόπαλο τὸ κ. Ντυμπουά, κι' ὕστερα ἐμένα ὥσπου ἔχασα τὶς αἰσθήσεις μου... Δὲν ξέρω τί ἔγινε κατόπιν.

— Νὰ σᾶς τὸ πῶ ἐγώ: Ξαναχτύπησε πολλὲς φορὲς τὸν κ. Ντυμπουὰ καὶ τὸν σκότωσε. Πῆρε ἔπειτα τὰ κοσμήματα κι' ἐξαφανίστηκε...

Ὁ ἐπιθεωρητὴς στράφηκε ὕστερα στὴν κ. Τένμπυ καὶ πρόσθεσε:

— Ἐσεῖς εἴδατε μιὰ στιγμὴ τὸ δολοφόνο, καθὼς ἔφευγε τρέχοντας, μέσα ἀπ' τὸ ἀτελιέ. Ὅπως μᾶς τὸν περιγράψατε, ἔμοιαζε μὲ τὸν κ. Μπλέϊκ. Ἡ περιγραφή του ὅμως ἀπ' τὴ μὶς Μπράουν εἶναι ἐντελῶς διαφορετική, ὅμοια μὲ τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ κ. Ράϋμον... Δὲν τὸ βρίσκεις παράξενο, Σμίθ;

— Ἀσφαλῶς! συμφώνησε ὁ ἀρχιφύλακας. Γιατὶ ὁ κ. Ράϋμον εἶναι ψηλόλιγνος, μὲ λεπτὸ πρόσωπο, ἐνῶ ὁ κ. Μπλέϊκ εἶναι μετρίου ἀναστήματος, γεμάτος καὶ μὲ πρόσωπο τετράγωνο.

— Συνεπῶς, ἡ μιὰ ἀπ' τὶς δυὸ μάρτυρες λέει ψέμματα... γιὰ νὰ καλύψῃ κάποιον!

— Αὐτὸ πρέπει νὰ ὑποθέσουμε κύριε ἐπιθεωρητά, παραδέχθηκε ὁ ἀρχιφύλακας.

— Νὰ λείπουν οἱ ὑπαινιγμοί! διαμαρτυρήθηκε ὁ Ράϋμον, πηδῶντας ὄρθιος.

Ὁ ἀρχιφύλακας τὸν ἀγριοκύτταξε.

— Πολὺ εὐερέθιστος εἴσαστε, ἀγαπητέ μου, εἶπε ξερά. Καθῆστε στὴ θέσι σας καὶ μὴ μᾶς φέρνετε προσκόμματα στὴ δουλειά μας.

Ὁ ἐπιθεωρητὴς σώπασε μιὰ στιγμή. Ὕστερα κύτταξε τὸ Μπὼμπ Μπλέϊκ καὶ εἶπε ἥσυχα:

— Κύριε Μπλέϊκ, πρὶν χάσῃ τὶς αἰσθήσεις του ὁ κ. Ντυμπουά, προσπάθησε ν' ἁρπάξῃ τὸ δολοφόνο. Βρέθηκε λοιπὸν μέσα στὴ φοῦχτα του ἕνα κουμπὶ σακκακιοῦ. Πιστεύω πὼς ξέρω ἀπὸ ποῦ προερχότανε!

Ἡ Βερόνικα κύτταξε τὸν ἀρραβωνιαστικό της, ποὺ δάγκανε νευρικὰ τὰ χείλια του. Ὁ φόβος ἔσφιξε ξαφνικὰ τὴν καρδιά της.

"Ἤξερε πόση ἀνάγκη ἀπὸ λεφτὰ εἶχε ὁ Μπόμπ, γιὰ ν' ἀνοίξῃ ἕνα μικρὸ γραφεῖο καὶ νὰ δουλέψῃ ὡς ἀρχιτέκτων... Μήπως εἶχε γελαστῆ στὴν περιγραφή της: Μήπως ὁ δράστης ἦταν πραγματικὰ ὁ Μπόμπ;...

Τὸ καμαρίνι της δὲν εἶχε δυνατὸ φωτισμό, κι' ὁ δολοφόνος φοροῦσε μιὰ ρεμπούπλικα χωμένη ὡς τὰ μάτια του κι' ἕνα κασκὸλ γύρω ἀπ' τὸ πρόσωπό του...

Τὰ μάτια της γέμισαν δάκρυα...

Μὰ ὄχι, ὄχι! Ἦταν ἀδύνατο νὰ κάνῃ ἕνα τέτοιο πρᾶγμα ὁ Μπόμπ!

Ὡστόσο τὴν εἶχαν ζώσει οἱ ἀμφιβολίες... Ἄκουσε σὰν ἀπὸ μακρυὰ τὸ Μόργκαν νὰ λέῃ:

— Ξοδέψατε πολλὰ λεφτὰ αὐτὲς τὶς δυὸ τελευταῖες μέρες, κ. Μπλέϊκ. Λεφτὰ ποὺ δὲν τὰ εἴχατε πρίν. Θὰ μποροῦσε κανεὶς νὰ σκεφθῆ...

Ἡ Βερόνικα κύτταξε τὸν ἀρραβωνιαστικό της, ποὺ εἶχε γίνει κατακόκκινος. Ἦταν ἔτοιμη νὰ ἐξηγήσῃ πὼς τοῦ εἶχε δανείσει αὐτὴ μιὰ μικρὴ κληρονομιὰ ποὺ πῆρε ἀπὸ μιὰ θεία της. Ἀλλὰ δὲν πρόλαβε, γιατὶ ὁ ἐπιθεωρητὴς συνέχισε, μιλῶντας στὸν ἀρχιφύλακα, σὰν νὰ μὴ βρισκόταν κανεὶς ἄλλος μπροστά:

— Ἀπ' τὸ ἄλλο μέρος, ὁ κ. Ράϋμον φαίνεται νἄχε ἕνα σοβαρὸ λόγο νὰ πάρῃ τὰ κοσμήματα. Φλερτάρει ἀπὸ καιρὸ μὲ τὴν κ. Τένμπυ, μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ καλυτερέψῃ μὲ τὴ βοήθειά της τὴ θέσι του στὴν ἐπιχείρησι. Γιὰ νὰ τὴν περιποιῆται ὅμως, χρειάζεται πολλὰ ἔξοδα... Δὲ θἄταν ἄσχημα λοιπὸν γι' αὐτόν, ἂν ἔβαζε στὸ χέρι τὰ κοσμήματα καὶ τὰ πουλοῦσε!

— Αὐτὸ εἶναι μιὰ ἄτιμη κατηγορία! φώναξε ἡ κ. Τένμπυ. Ἂν δὲ σταματήσετε, θὰ εἰδοποιήσω τὸ δικηγόρο μου!

— Εἰδοποιῆστε τον, ἀπάντησε κρύα ὁ Μόργκαν. Θὰ τὸν χρειαστῆτε...

Στράφηκε ὕστερα στὴ Βερόνικα καὶ πρόσθεσε:

— Πέστε μου, μὶς Μπράουν, σὲ ποιὸ χέρι κρατοῦσε τὸ ρόπαλο ὁ δολοφόνος;

— Στὸ δεξιό, ἀπάντησε ψιθυριστὰ ἡ κοπέλλα.

Ὁ Ράϋμον γέλασε θριαμβευτικά.

— Ἐγὼ εἶμαι ἀριστερόχειρας, κύριε ἐπιθεωρητά! Ἱκανοποιηθήκατε τώρα;

— Ναί, μὲ τὸ παραπάνω... χάρις σὲ σᾶς! Ξεχνᾶτε, φαίνεται, πὼς ἡ μὶς Μπράουν καθόταν ἀντίκρυ στὸν καθρέφτη τῆς τουαλέτας της κι' ἔβλεπε μέσα σ' αὐτὸν τὸ δολοφόνο ποὺ στεκόταινε πίσω της. Αὐτὸ σημαίνει ὅτι, ἂν στὴν πραγματικότητα ὁ δράστης κρατοῦσε τὸ ρόπαλο στὸ ἀριστερό χέρι, στὸν καθρέφτη θὰ φαινότανε νὰ τὸ κρατάη μὲ τὸ δεξιό!

»Μπορεῖτε νὰ κάμετε τὸ πείραμα αὐτό, κ. Ράϋμον, μ' ἕνα καθρέφτη στὴ φυλακὴ σας, περιμένοντας τὴ δίκη σας...

»Πρέπει νὰ ξέρετε ἀκόμη ὅτι κάναμε μιὰ ἔρευνα στὸ διαμέρισμά σας, τὴν ὥρα ποὺ βρισκόσαστε στὸ κατάστημα, καὶ βρήκαμε ἐκεῖ ἕνα σακκάκι μ' ἕνα καινουργιαμμένο κουμπί, ὅμοιο μ' ἐκεῖνο ποὺ βρέθηκε μέσα στὴ χοῦφτα τοῦ νεκροῦ!

Ἀλλ' ὁ Ράϋμον δὲν ἄκουγε πιὰ τὸν ἐπιθεωρητή, γιατὶ εἶχε λιποθυμήσει...

ΤΖΩΝ ΜΠΙΝΓΚΑΜ

«Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς χτύπησε μὲ τὸ ρόπαλό του τὸν κ. Ντυμπουά»

Γυναῖκες

ΣΤΑΥΡΟΦΟΡΟΙ

Η ΑΓΕΡΩΧΗ ΑΜΑΖΟΝΑ

Μ'ΙΑ καὶ ὁ Βαλδουῖνος ὁ Γ' δὲν εἶχε ἀφήσει κληρονόμο, τὸν διαδέχτηκε ὁ ἀδελφός του 'Αμαλάριχος ὁ Α', τὸν Αὔγουστο τοῦ 1162. "Ηταν τότε εἴκοσι ἑφτὰ χρόνων, «μεγαλόσωμος, μ' εὐγενικὸ πρόσωπο, δετίσια μύτη, ξανθὰ μαλλιὰ ριχμένα πρὸς τὰ πίσω, μάτια λαμπερὰ καὶ πλούσια γενειάδα. "Οταν τὸν ἔπιανε τὸ κέφι, τὰ γέλια του τράνταζαν τὸν τόπο». Ὁ 'Αμαλάριχος ὅμως γελοῦσε σπάνια ἐπειδὴ εἶχε ἕνα φυσικὸ ἐλάττωμα, ποὺ τὸν ἔκανε σκυθρωπό, λιγόλογο καὶ μονήρη: "Ηταν βραδύγλωσσος. Δὲν ἀπηύθυνε τὸ λόγο, παρὰ μόνο, ὅταν δὲ μποροῦσε νὰ τὸ ἀποφύγη. 'Η γυναῖκα του, ἡ πεντάμορφη 'Αγνὴ τοῦ Κουρτεναί, ποὺ τὸν ἀκολουθοῦσε πιστὰ σ' ὅλες του τὶς ἐκστρατεῖες, προσπαθοῦσε νὰ τοῦ δώση θάρρος. "Εκλαιγε στὴν ἀγκαλιά του κι' ἔκανε τὸ πᾶν γιὰ νὰ τοῦ βγάλη τὴν ἰδέα, πὼς ἦταν «στόχος» τῶν Σταυροφόρων, ἐπειδὴ δὲν κατάφερνε νὰ μιλήση καθαρά.

—Γελιέσαι, ἀγαπημένε μου! τοῦ ἔλεγε τρυφερά. Εἶσαι ἕνας μεγάλος, δυνατὸς καὶ τίμιος βασιλέας, μὲ τὶς πιὸ θριαμβευτικὲς νίκες. "Αν δὲν ἤσουν ἐσύ, ἂν δὲν πολεμοῦσες στὸ πλευρὸ τοῦ Βαλδουΐνου, ἡ 'Ιερουσαλὴμ θὰ ἦταν ἀκόμη στὰ χέρια τῶν ἀπίστων. Κανεὶς, λοιπόν, δὲ σκέφτεται τίποτα ἐναντίον σου.

Ὁ 'Αμαλάριχος κουνοῦσε τὸ κεφάλι του καὶ δὲν ἀποκρινόταν. 'Ωστόσο μιὰ μέρα τῆς εἶπε:

—Πρέπει νὰ χωρίσουμε, 'Αγνή! Μένεις κοντά μου, μόνο ἐπειδὴ μὲ λυπᾶσαι. Μὴ μὲ κυττᾶς ἔτσι! Σοῦ λέω τὴν ἀλήθεια καὶ θέλω νὰ ὑπακούσης στὴ θέλησί μου. Σοῦ δίνω τὴν ἐλευθερία σου. 'Απ' αὐτὴ τὴ στιγμή, μπορεῖς νὰ κανονίσης τὴ ζωή σου μὲ τὸν τρόπο ποὺ θέλεις. Δὲν ὑπάρχει πιὰ τίποτε μεταξύ μας.

'Αχρὶ ἡ πεντάμορφη Σταυροφόρος, ἔπεσε στὰ πόδια του.

—Καὶ τὸ παιδί μας; τὸν ρώτησε. 'Η Σίβυλλα; Δὲν τὴ συλλογίστηκες πρὶν πάρης αὐτὴ σου τὴν ἀπόφασι; Θὰ τὴν ἀφήσης λοιπὸν νὰ μεγαλώση χωρὶς πατέρα;

—'Η Σίβυλλα θάζη ἐσένα. 'Η ἀγάπη σου, θ' ἀναπληρώση καὶ τὴ δική μου ἀγάπη. Συγχώρεσέ με, 'Αγνή! 'Αλλὰ τὸ τέλος ἔχει φτάσει. Ἐδῶ χωρίζουν οἱ δρόμοι μας...

"Ηταν παράξενο. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ποὺ λάτρευε ὡς τὴν ὥρα τὴ γυναῖκα του, ποὺ δὲν ἤθελε νὰ τὴν ἀφήση οὔτε στιγμὴ ἀπὸ τὸ πλευρό του, ἔγινε ξαφνικὰ σκληρὸς ἀπέναντι σ' ἕνα πλάσμα ποὺ τόσο τὸν εἶχε βοηθήσει. 'Η 'Αγνὴ δὲν ἦταν μόνο πιστὴ κι' ἀφοσιωμένη σύζυγος. Ἐν ἦταν μόνο μιὰ λαμπρὴ μητέρα. "Ηταν καὶ μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ τολμηρὲς Σταυροφόρους, ποὺ ἔλαβε μέρος σ' ὅλες σχεδὸν τὶς μεγάλες μάχες. Ὅταν οἱ φράγκοι ἐπιτίθονταν ἀδιάκοπα γιὰ νὰ κατακτήσουν τὴ Δαμασκό, τὸ Χαλέπι, τὴν Τύρο. 'Απρόμητη σὰ δέκα ἄντρες, ἀδιαφορῶντας γιὰ τὴ ζωή της, ἔπεφτε πάνω στὸν ἐχθρὸ ἀκραυγάζοντας σὰν ὁμηρικὴ σειρῆνα καὶ ἐμψυχώνοντας τοὺς συμπολεμιστές της». Τὸ χρονικὸ τῶν Σταυροφοριῶν τῆς πλέκει ἐγκώμιο. 'Αναφέρει μὲ κάθε λεπτομέρεια ὅλα τ' ἀπίστευτα κατορθώματά της καὶ συμπληρώνει πὼς «ἡ 'Αγνὴ ὑπῆρξε ὁ καλὸς φύλακας τῶν χριστιανῶν, ποὺ χωρὶς τὴν παρουσία της, πολλοὶ θὰ τάβαζαν στὰ πόδια εἴτε ἀπὸ δειλία, εἴτε ἀπὸ τάση πρὸς τὴ λιποταξία...».

Δὲ θέλω νὰ κινδυνεύης, τῆς ἔλεγε. Φτάνει ὅσο πολέμησες, πρέπει πιὰ νὰ ξεκουράστης. "Αν σὲ χάσω, θὰ χαθῶ κι' ἐγὼ μαζί σου. Γιατί ποιὰ ἄλλη γυναῖκα θὰ μπορέση νὰ σ' ἀναπληρώση; Ποιὰ ἄλλη γυναῖκα θὰ δεχτῆ τὴν ἀγάπη ἑνὸς ἀνθρώπου, ποὺ δὲ μπορεῖ νὰ μιλήση; "Α, γλυκέ μου ἀγγελε! 'Απὸ τὴ στιγμὴ ποὺ θὰ παντρευτοῦμε, δὲ θὰ σ' ἀφήσω πιὰ νὰ σηκώσης ἅρματα. Θὰ σὲ κλείσω σ' ἕνα πύργο, μακρυὰ ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, γιὰ νὰ σ' ἔχω δική μου. Θὰσαι ἡ βασίλισσα τῶν παραμυθιῶν κι' ἐγὼ ὁ Ιππότης τῶν ὀνείρων σου...

Παντρεύτηκαν. Μὰ ἕνας πολεμιστὴς ποὺ ἔχει περάσει τὸ μεγαλύτερο μέρος τῆς ζωῆς του σὲ μάχες καὶ πολέμους, δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ μείνη μὲ σταυρωμένα χέρια. Τὸ ἴδιο συνέβη καὶ μὲ τὴν 'Αγνὴ Κουρτεναί. Παρακάλεσε τότε τὸν 'Αμαλάριχο:

—Μὴ μοῦ στερήσης τὴ χαρὰ νὰ μὲ παίρνης μαζί σου! "Αφησέ με νὰ σ' ἀκολουθῶ ὅπως ἄλλοτε κι' ὁρκίζομαι στὸ Θεὸ νὰ ὑπακούω στὶς προσταγές σου. Δὲ θὰ μπαίνω στὴ μάχη, παρὰ μόνο ὅταν μοῦ τὸ ἐπιτρέπης. Γιὰ χάρη σου, δὲν πρόκειται πιὰ νὰ ξανακινδυνέψω.

Τὴν ἔσφιξε στὸ στῆθος του ἐκεῖνος.

—Αὐτὴ ἦταν κι' ἡ δική μου ἐπιθυμία. Νάρχεσαι μαζί μου στὶς ἐκστρατεῖες. 'Αλλὰ φοβάμουν μὴν ξαναρχίσης πάλι τὰ ἴδια. Τώρα ὅμως ποὺ ὁρκιστήκες, δὲ θὰ σοῦ πῶ ὄχι.

'Από τὴ στιγμὴ ἐκείνη, τὸ ἐρωτευμένο αὐτὸ ζευγάρι τῶν Σταυροφόρων δὲ χώρισε. Οὔτε κι' ὅταν ἡ 'Αγνὴ ἔφερε στὸν κόσμο «ἕνα δεύτερο ἄγγελο, τὴ Σίβυλλαν». Γιατὶ ὁ 'Αμαλάριχος, παρατῶντας γιὰ λίγο τὸν πόλεμο κι' ἀφήνοντας στὸ πόδι τοὺ τὸ Γουλιέλμο Σαιντομέρ, ἔμεινε κοντά της πάνω ἀπὸ δυὸ μῆνες, γιὰ νὰ χαρῆ τὴν εὐλογία τῆς πατρότητας καὶ τὴ χαρὰ τῆς οἰκογενειακῆς ζωῆς. 'Η 'Αγνὴ γιὰ πρώτη φορὰ «δέχτηκε χαλιν'ρι». Γιὰ πρώτη φορὰ δὲν ἔβγαλε λέξι ἀπὸ τὸ στόμα της, ὅταν εἶδε τὸν 'Αμαλάριχο νὰ ἑτοιμάζεται γι' ἀναχώρησι. Τὸν κύτταξε μόνο στὰ μάτια, τοῦ χαμογέλασε κι' ἐκεῖνος κατάλαβε: 'Η τολμηρὴ σύντροφός του γνώριζε τώρα ἄλλου εἴδους χαρές. Ὁ πόλεμος, ποὺ ἦταν μέσα στὸ αἷμα της, ἔπεφτε πιὰ σὲ δεύτερη μοῖρα. 'Η 'Αγνὴ ἦταν μητέρα! Καὶ σὰ μητέρα, ἤθελε ν' ἀκολουθήση τὰ καινούργια καθήκοντά της, ποὺ τῆς ἐπέβαλλαν οἱ περιστάσεις.

Συγκινημένος ὁ μεγάλος πολεμιστής, ἔγειρε καὶ τὴ φίλησε στὸ μέτωπο. "Ενα φιλὶ γέματο τρυφερότητα, σὰν ἀδελφοῦ, σὰ σύζυγου καὶ σὰ πατέρα.

— Σ' εὐχαριστῶ, τῆς εἶπε. Τώρα μεγάλωσες ἀκόμη πιὸ πολὺ στὰ μάτια μου.

Πάνω στὰ δυὸ χρόνια, ὁ 'Αμαλάριχος κέρδισε ἕνα σωρὸ ἀπίθανες νίκες. "Ομως τώρα ποὺ δὲν ἦταν πιὰ κοντά του ἡ 'Αγνή, «κλεινόταν δλοένα καὶ πιὸ πολὺ στὸν ἑαυτό του κι' ἡ ὁμιλία του γινόταν ἀκόμη πιὸ δύσκολη. "Υστερα ἔφτασε μιὰ μέρα, ποὺ ἄρχισε νὰ πιστεύη πὼς τὸ φωνητικό του αὐτὸ ἐλάττωμα, γινόταν στάχος γιὰ κοροϊδία ἀνάμεσα στοὺς φεουδάρχες καὶ στοὺς κατώτερους Σταυροφόρους. Ὁ 'Αμαλάριχος φαινόταν ψυχικὰ τραυματισμένος, ἀγέλαστος καὶ πάντα ἀποτραβηγμένος ἀπὸ τὶς διασκεδάσεις, τὰ συμπόσια καὶ τοὺς ἀγῶνες τῶν ἱπποτῶν». Ὁ Γουλιέλμος τῆς Τύρου, ποὺ ἔγραψε τὸ χρονικό του, μᾶς περιγρφει πόσο δύσκολες μέρες περνοῦσε, ὅταν τὸν ἔπιανε ἡ κρίσι αὐτὴ τοῦ φόβου καὶ τῆς ὑποψίας.

Τὰ πράγματα ἄλλαξαν κάπως, ὅταν πέθανε ὁ ἀδελφός του Βαλδουΐνος καὶ κληρονόμησε τὸ θρόνο τῆς 'Ιερουσαλήμ. 'Η 'Αγνή, ποὺ ἔτρεμε ἡ ψυχὴ της μήπως βαρύνη ἀκόμη περισσότερο ἡ κατάστασί του, ξαναβρῆκε τὸ γέλιο της καὶ τὴν ξενοιασιά της. Νὰ ὅμως ποὺ ξαφνικά, ὁ 'Αμαλάριχος τῆς πρότεινε νὰ χωρίσουν.

—"Ωστε δὲν ὑπρχει πιὰ ἐλπίδα γιὰ μᾶς; τὸν ρώτησε ἔντρομη. Δὲ θὰ μπορέσουμε νὰ ξαναζήσουμε ὅπως ἄλλοτε;

Ὁ βασιλέας τὴν κύτταξε λυπημένος.

— Σ' ἀγαποῦσα καὶ θὰ σ' ἀγαπῶ πάντα, ἀποκρίθηκε. Μὰ εἶμαι ἕνας ἄρρωστος, ἕνας ἀδύνατος καὶ δυστυχισμένος ἄνθρωπος. Πάρε τὴ Σίβυλλα καὶ φύγε. Γύρισε ἂν θὲς στὴ Γαλλία ἢ πήγαινε ὅπου ἀλλιοῦ ἐπιθυμεῖς. "Ομως ἀφησέ με μόνο! "Ισως ὅταν θὰ μοῦ λείψης, νὰ τρέξω νὰ σ' ἀναζητήσω...

Πῆρε τὴν κόρη της ἡ τραγικὴ βασίλισσα κι' ἔφυγε γιὰ τὴν 'Αντιόχεια. 'Η θεία της Ραχὴλ τοῦ Κουρτεναί, τὴ δέχτηκε ἐνθουσιασμένη «μὰ τὴ μάλλωσε ποὺ ἐγκατέλειψε τόσο εὔκολα ἕνα μεγάλο βασιλέα κι' ἕνα τόσο πλούσιο βασίλειο σὰν τὴν 'Ιερουσαλήμ». 'Η Ραχὴλ τὴ συμβούλεψε ἀκόμη, πὼς ἔπρεπε νὰ ξαναγυρίση πίσω καὶ ν' ἀπαιτήση τὰ νόμιμα δικαιώματα, τόσο τῆς κόρης της, ὅσο καὶ τὰ δικά της. "Ομως ἐκείνη δὲ σκεφτόταν τὸ ἴδιο, «'Η ψυχή της δὲ λαχταροῦσε τὸ βασιλέα, ἀλλὰ τὸν ἄνθρωπο. Δὲ ζητοῦσε τὰ πλούτη του, ἀλλὰ τὴν ἀγάπη του». Καὶ τὸν περίμενε ὑπομονετικά. Μὰ κυλοῦσαν οἱ βδομάδες κι' οἱ μῆνες κι' ὁ 'Αμαλάριχος δὲν ἔλεγε νὰ φανῆ. 'Η θεία της τότε, ποὺ ἦταν περισσότερο γυναῖκα «καὶ ἑπομένως μὲ περισσότερη πονηριά», τῆς μπῆκαν οἱ ψύλλοι στ' αὐτιά. Κι' ἔστειλε κάποιον ἔμπιστό της, νὰ πληροφορηθῆ τί ἔκανε ὁ βασιλέας σ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα.

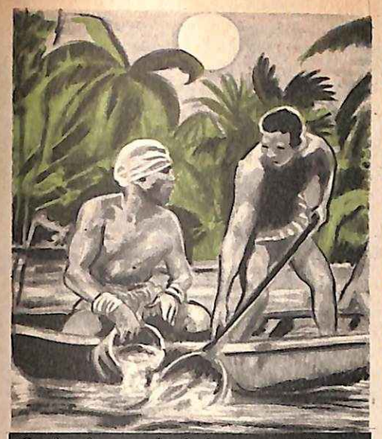
Πῆγε κι' ἦρθε ὁ ἀπεσταλμένος σὰν τὸ πουλὶ ἀπ' τὴν 'Ιερουσαλήμ, φέρνοντας μαζί του τὰ πιὸ παράξενα νέα: «Ὁ βασιλέας εἶχε ἐπιδοθῆ στὴν εὐγενικὴ ψυχαγωγία τοῦ κυνηγιοῦ μὲ τὸ γερράκι, μὰ εἶχε μαζί του καὶ μιὰ τ.χοδιώκτισσα, τὴν 'Ορτὰνς Ντελαμουνατιέ», ποὺ εἶχε ἀκολουθήσει τοὺς Σταυροφόρους, ὄχι ἀπὸ ἀληθινὴ πίστι, «μὰ γιὰ νὰ κάνη τὴν τύχη της». Τόμαθε αὐτὸ ἡ 'Αγνὴ καὶ πληγώθηκε κατάκαρδα. "Ομως δὲν ἔκλαψε, οὔτε ἔδειξε τὴν παραμικρὴ λιποψυχία. 'Αγκάλιασε μόνο τὴ Σίβυλλα καὶ γύρισε στὴ Ραχήλ, ποὺ τὴν κυττοῦσε κατάπληκτη γιὰ τὴν ἀπάθειά της.

—Μιὰ μέρα ὁ 'Αμαλάριχος θὰ γυρίση, τῆς εἶπε. "Αν ὄχι γιὰ μένα, θάρθη τοὐλάχιστον γιὰ τὴν κόρη του...

Ὁ παράξενος ὅμως ἐκεῖνος βασιλέας δὲν ξαναγύρισε. Σύμφωνα μὲ τὸ χρονικὸ ποὺ περιγράφει τὴ ζωή του, ἔμεινε πάντα μὲ τὴν ἰδέα πὼς ὅλοι τὸν κατάτρεχαν γιὰ τὴ βραδυγλωσσία του.

Γ. Β. Ι.

Ὀχτὼ μέρες πρὶν ἀπὸ τὴν πανσέληνο οἱ ἰθαγενεῖς τῶν Σαμόων βγαίνουν μὲ τὶς βάρκες τους γιὰ νὰ μαζέψουν τὰ κουφάρια τῶν («παλόλο»), ποὺ ἐπιπλέουν.

Ἡ Σελήνη ἐπηρεάζει ΤΗ ΖΩΗ ΜΑΣ

Περίεργες διαπιστώσεις, ποὺ ἐπιβεβαιώνουν πανάρχαιες δοξασίες

Ως τὰ τελευταῖα χρόνια, ἡ ἐπιστήμη ἀρνιόταν ἀκόμη καὶ νὰ συζητήση τὶς ἀποκρυφιστικὲς δοξασίες, σύμφωνα μὲ τὶς ὁποῖες τὰ οὐράνια σώματα καὶ οἱ διάφορες ἐποχὲς ἀσκοῦν μιὰ ἄμεση ἐπιρροὴ στὴ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου. Ἐδῶ, ὅμως, καὶ λίγο καιρό, ὡρισμένοι σοφοί, κινούμενοι, στὴν ἀρχή, ἀπὸ ἁπλὴ περιέργεια, σκέφτηκαν νὰ ἐλέγξουν τὴν συσχέτισι τῶν ἐπικρατέστερων ἀπ' αὐτὲς τὶς δοξασίες μὲ τὴν πραγματικότητα.

Τὸ ἔργο, στὸ ὁποῖο ἐπιδοθήκανε, ἦταν καθαρὰ στατιστικό. 'Αποθλέψανε, δηλαδή, νὰ ἐξακριβώσουν μὲ χεροπιαστὰ στοιχεῖα καὶ ἀριθμούς, ἂν ἡ ὄλβια ἢ ἡ θῆτα ἀπὸ τὶς «προλήψεις» αὐτὲς δικαιώνεται, συμπτωματικὰ ἔστω, ἀπὸ τὰ πράγματα. Τὸ ἀποτέλεσμα τῶν στατιστικῶν αὐτῶν ἐρευνῶν ξάφνιασε καὶ τοὺς ἴδιους τοὺς ἐρευνητές. Θέλετε ἀπὸ ἁπλῆ σύμπτωσι, θέλετε ἐπειδὴ ἡ μυστηριώδης αὐτὴ συσχέτισι ὑπάρχει πράγματι καὶ ἔχει τὶς ἀπόκρυφες αἰτίες της, οἱ στατιστικὲς ἐπαληθεύσανε κατὰ γράμμα τὶς ἁπλοϊκὲς δοξασίες, ποὺ κυκλοφοροῦν στὸ στόμα τῶν ἀνθρώπων τοῦ λαοῦ!

Στοὺς θαλασσινοὺς ὅλων σχεδὸν τῶν θορείων χωρῶν, στὰ χωριὰ τῶν ἀκτῶν τῆς Γερμανίας, τῆς 'Ολλανδίας, τῆς Δανίας, τῆς Νορβηγίας, ἐπικρατεῖ, ἀπὸ πανάρχαια χρόνια, ὁ θρῦλος πὼς ἡ φουσκοθαλασσιὰ εὐνοεῖ τὸν τοκετό. 'Αντίθετα, ὅταν τὰ νερὰ κάθωνται — λένε οἱ θαλασσινοὶ καὶ οἱ ψαράδες αὐτῶν τῶν χωρῶν — τὸ παιδὶ δὲ δείχνει καμμιὰ θιασοῦνι νὰ βγῆ ἀπὸ τὴν κοιλιὰ τῆς μάνας τους καὶ περιμένει νὰ ξανανέβουν τὰ νερά, γιὰ νὰ φανερώση τὴν ἀνυπομονησία του!

Ποιός θὰ μποροῦσε στὰ σοβαρὰ νὰ ὑποθέση πὼς ὁ ποιητικὸς καὶ χαριτωμένος αὐτὸς θρῦλος ἔχει τὸ παραμικρὸ ἀντίκρυσμα στὴν πραγματικότητα;

Καὶ ὅμως ναί! — διαβεβαιώνει ἕνας ἀναμφισβήτητου κύρους Γερμανὸς ἐπιστήμονας, ὁ δόκτωρ Κίρχοφ, σ' ἕνα ἄρθρο του, ποὺ δημοσιεύτηκε στὸ ἰατρικὸ περιοδικὸ «Μεντιτσίνισε Κλίνικ».

Χρόνια ὁλόκληρα ἀφιέρωσε ὁ δόκτωρ Κίρχοφ στὴ συγκέντρωσι τοῦ ἀπαραίτητου ὑλικοῦ καὶ τὴ μελέτη τῶν στατιστικῶν στοιχείων, ποὺ τοῦ ἐπέτρεψαν στὸ τέλος νὰ διαπιστώση κατὰ τὸν θετικώτερο τρόπο πὼς ἡ φουσκοθαλασσιὰ φέρνει πράγματι, σ' ὅλες τὶς περιοχὲς ὅπου κυριαρχεῖ ὁ θρῦλος, μιὰ ἀπότομη, ὅσο καὶ ἀνεξήγητη, ἄνοδο τοῦ ἀριθμοῦ τῶν γεννήσεων! Καὶ πὼς, ἀντίστροφα, τόσο λιγοστεύουν οἱ γεννήσεις στὰ μέρη αὐτά, ὅσο τραβιοῦνται τὰ νερὰ καὶ ρηχαίνει ἡ θάλασσα!

Φυσικά, στὸ ἄρθρο αὐτό, ὁ Γερμανὸς ἐπιστήμονας περιωρίστηκε ν' ἀνακοινώση τὰ συγκεκριμένα πορίσματα τῶν ἐρευνῶν του, χωρὶς νὰ ἐπιχειρήση νὰ ἑρμηνεύση τὸ παράδοξο φαινόμενο.

Ποιὰ ἑρμηνεία, ἄλλωστε, θὰ μποροῦσε νὰ δώση, ὅταν ἡ ἐπιστήμη δὲν ἔχη κάνει τὸ παραμικρὸ ἀκόμη βῆμα στὴν ἐξερεύνηση τῶν μυστικῶν σχέσεων τοῦ ἀνθρώπου μὲ τοὺς ἀγνώστους νόμους τῆς φύσεως, ποὺ τὸν περιβάλλει;

Πρὶν κατασιγάση ἀκόμη ὁ σάλος, ποὺ προκάλεσαν στὸν γερμανικὸ ἐπιστημονικὸ κόσμο οἱ ἀνακοινώσεις τοῦ δόκτορος Κίρχοφ, μιὰ ὁμάδα ἐπιστημόνων τοῦ Φράϊμπουργκ ξεκίνησε, μὲ τὸ ἴδιο ἀδιάθετο ὕφος, γιὰ νὰ ἐξακριβώση, ἂν μιὰ εὐρύτατα διαδεδομένη ἐπίσης στὴ Γερμανία καὶ τὶς ἄλλες χῶρες τῆς δόρειας Εὐρώπης δοξασία, ὅτι ἡ Σελήνη παίζει ἕναν καθοριστικὸ ρόλο στὸ φῦλο τοῦ παιδιοῦ ποὺ θὰ γεννηθῆ, ἀνταποκρίνεται στὴν πραγματικότητα.

Κι' ἐδῶ ἡ στατιστικὴ ἔρευνα ἦρθε νὰ ἐπιβεβαίωση ἐκεῖνο ποὺ σταθερὰ πιστεύουν, ἀπὸ ἀμέτρητους αἰῶνες, οἱ ἁπλοὶ ἄνθρωποι: 'Αποδείχτηκε, δηλαδὴ μὲ ἀριθμούς, ποὺ δὲν ἐπιδέχονται καμμιὰ ἀμφισβήτησι, πὼς, ὅταν τὸ φεγγάρι βρίσκεται στὴ γέμισι, γεννιοῦνται περισσότερα ἀγόρια, ἐνῶ ὅταν ἀντίθετα βρίσκεται στὴ χάσι του, γεννιοῦνται περισσότερα κορίτσια!

«Δὲν θάπρεπε —παρατηροῦν οἱ σοφοὶ τοῦ Φράϊμπουργκ— νὰ βροῦμε στὸ φαινόμενο αὐτὸ μιὰ ἄμεση ἀνταπόκρισι μὲ τοὺς ἐκστατικοὺς θρησκευτικοὺς χορούς τῶν πρωτόγονων φυλῶν τῆς Νότιας Ἀμερικῆς, ποὺ χαιρετᾶν τὴν πανσέληνο σὰν μιὰ ὑπόσχεσι γογιμότητας;»

'Ακόμη ἕνας σοφός, ὁ Σουηδὸς φυσικὸς καὶ χημικὸς Σβάντε 'Αρρένιους, κατάληξε στὸ συμπέρασμα πὼς ὑπάρχουν ἀναμφισθήτητα μυστικὲς σχέσεις ἀνάμεσα στὰ ὄντα τοῦ πλανήτη μας καὶ στὸ Σύμπαν, ποὺ μᾶς περιβάλλει. Κατὰ τὸν 'Αρρένιους, ποὺ ἔξακρίβωσε, σὲ ἀναρίθμητα πειράματά του μὲ ζωτικοὺς μικροργανισμοὺς καὶ μὲ φυτά, πὼς τὸ ἡλιακὸ φῶς εἶναι ἕνας θαυμασιότερος παράγοντας ἀναδημιουργίας τῆς ζωῆς, ἐνδέχεται οἱ σχέσεις αὐτές, οἱ ἀπροσδιόριστες ἀκόμη ἀπὸ τὴν ἐπιστήμη, νὰ ὀφείλωνται στὸ ὅτι ἡ ζωὴ ἦρθε στὴ Γῆ μας ἀπὸ ἄλλους πλανῆτες τοῦ ἡλιακοῦ μας συστήματος ἢ, ἴσως, καὶ ἀπὸ ἀκόμη μακρυνότερους κόσμους. Ὁ 'Αρρένιους, μάλιστα, προχωρεῖ καὶ στὸν ἀκόμη τολμηρότερο ἰσχυρισμὸ πὼς ἡ πίεσι τοῦ ἡλιακοῦ φωτός, ὑπολογιζόμενη σὲ μισὸ χιλιοστὸ τοῦ γραμμαρίου κατὰ τετραγωνικὸ μέτρο, εἶναι ἐκείνη ποὺ ἔφερε τοὺς σπόρους τῆς ζωῆς ἀπὸ τοὺς μακρυνοὺς αὐτοὺς κόσμους στὴ Γῆ, μέσα ἀπὸ τὴν ἀπεραντωσύνη τοῦ Διαστήματος.

'Αλλὰ οἱ ὀπαδοὶ τῆς θεωρίας πὼς τὰ οὐράνια σώματα παίζουν ἀθλητικὰ ἕνα μεγάλο ρόλο στὴ ζωὴ τῶν ἀνθρώπων καὶ τῶν ζώων ἔχουν κι' ἄλλα χαρακτηριστικὰ στοιχεῖα νὰ παρατάξουν σ' ἐνίσχυσι τῶν ἀπόψεών τους, ποὺ γιὰ πρώτη φορὰ συναντοῦν μιὰ τέτοια ὑποστήριξι ἀνάμεσα στοὺς σοβαροὺς ἐπιστημονικοὺς κύκλους.

Στὰ νησιὰ τοῦ συγκροτήματος τῶν Σαμόων, τοὺς μῆνες 'Οκτώβριο καὶ Νοέμβριο καὶ ἀκριβῶς ὀχτὼ μέρες πρὶν ἀπὸ τὴν πανσέληνο, συμβαίνει ἕνα παράξενο φαινόμενο, ποὺ γιορτάζεται μ' ἐνθουσιασμὸ ἀπ' ὅλο τὸν πληθυσμό. Τὰ χαράματα, πρὶν ἀκόμη ξεπροβάλη ὁ ἥλιος ἀπὸ τὰ κύματα, ἡ ἐπιφάνεια τῆς θάλασσας, κοντὰ στὶς ἀκτές, γεμίζει ἀπὸ μιὰ πηχτὴ μάζα, ποὺ τὴν ἀποτελοῦν τὰ κουφάρια τῶν «παλόλο». Τὸ «παλόλο» εἶναι ἕνα μικροσκοπικὸ θαλάσσιο ζῶο, ποὺ μοιάζει μὲ σκουλῆκι καὶ ποὺ τὴ νύχτα αὐτή, ποὺ μπαίνει ἡ Σελήνη στὴν τελευταία της φάσι, πεθαίνει μιὰ ἀληθινὰ ἀλλόκοτη μεταμόρφωσι.

Χωρίζεται σὲ δυὸ μέρη καὶ ἐνῶ τὸ μπροστινὸ μέρος του ἐπιζῆ καὶ κρύβεται ἀνάμεσα στὰ κοράλλια καὶ στὶς ρωγμὲς τῶν βράχων, τὸ πίσω μέρος, νεκρὸ καὶ φορτωμένο μὲ αὐγά, παρασύρεται ἀπὸ τὰ νερά! "Οταν τὸ πολύτιμο αὐτὸ φορτίο ἐκπληρώση τὸν προορισμό του, τὰ κουφάρια τῶν «παλόλο» χάνονται στὴν ἄβυσσο...

Γιὰ τοὺς ἰθαγενεῖς τῶν νησιῶν, τὸ φαινόμενο αὐτὸ ἔχει ἕνα πανηγυρικὸ συμβολικὸ χαρακτῆρα. Πρὶν χαράξη ἀκόμη, οἱ ἄντρες μπαίνουν στὶς βάρκες, γιὰ νὰ μαζέψουν τὰ κουφάρια τῶν «παλόλο», ποὺ ἐπιπλέουν. Στὸ μεταξύ, οἱ γυναῖκες ἀνάβουν φωτιὲς στὴν ἀκτὴ καὶ ἐπακολουθεῖ μιὰ θρησκευτικὴ γιορτή, μὲ γιορούς, ἀφιερωμένους στὴν γονιμότητα, ποὺ συμβολίζεται ἀπὸ τὸ διχασμὸ τοῦ «παλόλο» — διχασμό, ποὺ πραγματοποιεῖται τὴν ἴδια πάντα νύχτα, ὀχτὼ μέρες πρὶν ἀπὸ τὴν πανσέληνο!

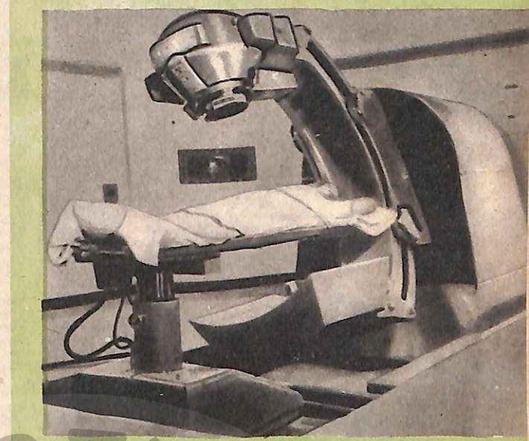
Πρόσφατες ἔρευνες τῶν ζωολόγων καὶ βιολόγων ἀποκαλύψανε πὼς, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ «παλόλο», τὰ καβούρια καὶ οἱ θαλάσσιες χελῶνες ὑπακοῦνε ἐπίσης στοὺς αἰνιγματικοὺς νόμους τῶν σεληνιακῶν ἐπιδράσεων καὶ πὼς ὁ πολλαπλασιασμός τους ρυθμίζεται μὲ μαθηματικὴ ἀκρίβεια ἀπὸ τὶς φάσεις τοῦ ἀχρου δορυφόρου τῆς Γῆς μας. Οἱ θαλάσσιες χελῶνες ἀνεβαίνουν στὶς ἀκτὲς τῶν νησιῶν, γιὰ ν' ἀφήσουν στὴν ἄμμο τ' αὐγά τους, ὅταν εἶναι πανσέληνος ἡ νέα σελήνη. Καὶ τὰ καβούρια γιορτάζουν τοὺς γάμους τους ὀχτὼ μέρες πρὶν ἀπὸ τὸ τελευταῖο τέταρτο τῆς Σελήνης!

'Ασφαλῶς — ἀρχίζουν νὰ παραδέχωνται οἱ σοφοὶ — ὅλα αὐτὰ τὰ φαινόμενα δὲ μποροῦν νὰ εἶναι τυχαῖα. Καὶ ἡ ἐπιστήμη θὰ βρεθῆ, σίγουρα, μπροστὰ σὲ καινούργιους καὶ ἀγνωστους κόσμους, ὅταν ἐρευνήση τὸ μυστικὸ μηχανισμὸ τῶν σχέσεων, ποὺ ὑπάρχουν ἀνάμεσα στὰ οὐράνια σώματα καὶ στὴν ἁπλῆ ζωή!

Η ΕΥΑ ΜΠΑΡΤΟΚ ΚΑΙ Ο ΠΡΙΓΚΗΨ

Ἡ Εὔα Μπάρτοκ βρίσκεται τὶς ἡμέρες αὐτὲς στὸ Σαὶν Βενσὰν τῆς 'Αόστης μαζὶ μὲ τὸν πρίγκηπα Σὶβ τῆς Παλιτάνα, ποὺ τὴν ἀκολουθεῖ παντοῦ, παρὰ τὶς ἀντιρρήσεις τοῦ πατέρα του. 'Η Εὔα πῆγε, ἀλλὰ δὲ βρῆκε ἀντάξιό της τὸ κόσμημα ποὺ τῆς προσέφεραν καὶ τὸ πέταξε φεύγοντας στὸ πρόσωπο τοῦ δωρητοῦ.

ΟΠΛΑ ΚΑΤΑ ΤΟΥ ΚΑΡΚΙΝΟΥ

Μιὰ ἀπὸ τὶς νέες ἰατρικὲς ἐφαρμογὲς τῆς ἠλεκτρονικῆς ἐπιστήμης εἶναι καὶ ἡ εἰκονιζομένη περιστροφικὴ συσκευὴ ραδιενεργοῦ κοβαλτίου. Ὑπῆρχε μιὰ μόνο στὴ Σουηδία, ἀλλὰ τώρα ἐγκαταστάθηκε καὶ δεύτερη στὴν 'Αγγλία. Ὁ γιατρός, πίσω ἀπὸ ἕνα κρυστάλλινο παράθυρο, κατευθύνει τὴν ἀκτινοβολία μὲ ἀκρίβεια ἑκατοστοῦ τοῦ χιλιοστομέτρου. Ἔτσι καταστρέφονται ἀπ' αὐτὴν οἱ ὄγκοι χωρὶς νὰ ὑποστοῦν ζημιὰ οἱ ὑγιεῖς ἱστοί.

ΖΩΓΡΑΦΟΣ ΜΕ... ΜΕΛΛΟΝ

Ὁ Ρόμανυ ντὲ Βιλλιὲ εἶναι ἕνας μικροσκοπικὸς ζωγράφος πολὺ γνωστὸς στοὺς Λονδρέζους. "Ολα τὰ κοριτσάκια τῆς ἀγγλικῆς πρωτεύουσας φιλοδοξοῦν νὰ τοῦ χρησιμεύσουν γιὰ μοντέλο σ' ἕνα ἀπὸ τοὺς πίνακές του. Ἀλλὰ ὁ Ρόμανυ ἔχει ἀδυναμία στὴν ἀδελφὴ του Μάρτζυ, τὴν ὁποία ἔχει ζωγραφίσει σὲ 240 στάσεις.

Ἀδύνατα

Ὁ ὡραῖος Ἄδωνις

Ὁ Ἄδωνις παραμένει πάντα ὁ τύπος τῆς ἀνδρικῆς ὁμορφιᾶς. Ἀλλ' ἡ ὁμορφιὰ του ἔχει μέσα της πολλὴ θηλυκότητα. Εἶναι μιὰ ὁμορφιὰ πλημμυρισμένη ἀπὸ τρυφερότητα καὶ ἡδυπάθεια. Μιὰ ὁμορφιά, ὅμως, ποὺ ἔχει ἰδιαίτερο θέλγητρο γιὰ τὶς γυναῖκες, γιατὶ φέρνει τὸν ἄνδρα στὸ ἐπίπεδο τῆς δικῆς τους θέρμης καὶ περιπαθείας. Ἀπὸ τὴν ὁμορφιὰ αὐτὴ λείπει τὸ στοιχεῖο τῆς δυνάμεως καὶ τῆς ρώμης. Γι' αὐτό, ὁ Ἄδωνις συμβολίζει περισσότερο τὸν καρδιοκλέρτη, ποὺ κάνει τὶς γυναῖκες νὰ τρελλαίνωνται γι' αὐτόν.

Ὁ Ἄδωνις λατρευόταν στὴ Φοινίκη καὶ τὴ Συρία, ἀπὸ πολὺ ἐνωρίς, ὅμως, πῆρε ἐξέχουσα θέση στὴν ἑλληνικὴ μυθολογία.

Σύμφωνα μὲ τὸν ἀρχαῖο μῦθο, ἡ Ἀφροδίτη, γιὰ νὰ ἐκδικηθῇ τὴ Σμύρνα ἢ Μύρρα, κόρη τοῦ βασιλιᾶ τῆς Συρίας Θείαντος, ποὺ ἦταν ἀσυγκίνητη στὶς χαρὲς τοῦ ἔρωτα, τῆς ἐνέπνευσε ἕνα ἀνόσιο πάθος γιὰ τὸν ἴδιο τὸν πατέρα της. Τὸ πάθος της αὐτὸ τὸ ἱκανοποίησε μὲ τὴ βοήθεια τῆς τροφοῦ της, ποὺ βύθισε σὲ ληθαργικὸ ὕπνο τὸν Θείαντα.

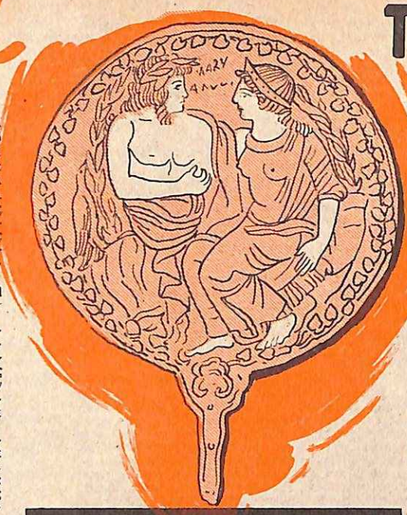
Ὅταν, ὅμως, αὐτὸς ξύπνησε καὶ ἀνακάλυψε τὸ φρικαλέο ἀνοσιούργημα, κυνήγησε μὲ τὸ ξίφος τὴν κόρη του γιὰ νὰ τὴν σκοτώσῃ. Ἡ Σμύρνα παρακάλεσε τότε τοὺς θεοὺς νὰ τὴν κρύψουν ἀπὸ τὴν ὀργὴ τοῦ πατέρα της κι' αὐτοί, ποὺ τὴν λυπήθηκαν, τὴν μεταμόρφωσαν στὸ ὁμώνυμο δένδρο.

Ἐννέα μῆνες ἀργότερα, ἕνας ἀγριόχοιρος ἔσκισε τὸ φλοιὸ αὐτοῦ τοῦ δένδρου καὶ τότε βρῆκε στὸν κόσμο ἕνα ὡραιότατο βρέφος, ποὺ τὸ παρέλαβε ἡ Ἀφροδίτη καὶ τὸ ἔκρυψε μέσα σ' ἕνα καλάθι. Ἡ θεὰ τὸ παρέδωσε κατόπιν στὴν Περσεφόνη γιὰ νὰ τὸ φυλάξῃ στὸ ὑπόχθόνιο βασίλειό της καὶ νὰ τὸ μεγαλώσῃ. Στὸ παιδάκι αὐτὸ δόθηκε τὸ ὄνομα Ἄδωνις, ποὺ σημαίνει ὁ ὡραῖος καὶ δυνατὸς κύριος.

Ὅταν ὁ Ἄδωνις μεγάλωσε, ἡ Περσεφόνη, γοητευμένη ἀπὸ τὴν ὁμορφιά του, ἀρνήθηκε νὰ τὸν δώσῃ πίσω στὴν Ἀφροδίτη. Ἐπακολούθησε τότε ἔρις μεταξὺ τῶν δύο θεαινῶν. Ἀλλὰ τὴ διαφορὰ τους ἔλυσε ὁ Ζεύς, ποὺ ὥρισε ὅτι ὁ Ἄδωνις θὰ ἔμενε τέσσερις μῆνες κοντά του, ἄλλους τόσους κοντὰ στὴν Ἀφροδίτη καὶ τοὺς ὑπόλοιπους τέσσερις κοντὰ στὴν Περσεφόνη.

Ἀργότερα, ὅμως, ὁ κυρίαρχος τοῦ Ὀλύμπου παραχώρησε τοὺς δικούς του στὴν Ἀφροδίτη, ποὺ εἶχε ἔτσι τοὺς ὀκτὼ μῆνες τοῦ χρόνου τὸν Ἄδωνι κοντά της. Σ' αὐτὸ τὸ μοίρασμα τοῦ χρόνου, μποροῦμε νὰ δοῦμε μιὰ ἀντιστοιχίας μεταξὺ τῶν παγερῶν ἡμερῶν τοῦ χειμώνα, ὁπότε ἡ σπορὰ παραμένει κάτω ἀπὸ τὴ γῆ καὶ τῶν ὑπολοίπων μηνῶν, κατὰ τοὺς ὁποίους ἡ γῆ ξαναγεννιέται καὶ σκεπάζεται μὲ πλούσια βλάστησι.

Ἀλλὰ ἂς συνεχίσωμε τὸ μῦθο.

Ἄδωνις καὶ Ἀφροδίτη. (Παράστασι σ' ἀρχαῖο καθρέφτη).

Ἡ Ἀφροδίτη ἀγάπησε παράφορα τὸν Ἄδωνι καὶ τὸν ἔκρυβε ἀπὸ ὅλους, γιὰ νὰ μὴν τυχὸν τῆς τὸν πάρουν. Ὁ Ἄδωνις, ὅμως, ποὺ ἦταν ἱκανώτατος κυνηγός, πῆρε μιὰ μέρα τὰ βέλη του καὶ πῆγε στὸ δάσος γιὰ νὰ κυνηγήσῃ.

Στὸ σημεῖο αὐτὸ τοῦ μύθου, παρεμβαίνουν ἡ Ἄρτεμις καὶ ὁ Ἄρης. Ἡ Ἄρτεμις εἶχε ἀγανακτήσει κι' αὐτὴ τὸν Ἄδωνι, ἀλλ' ὅλες οἱ προσπάθειές της γιὰ νὰ τὸν συγκινήσῃ ἔμειναν χωρὶς ἀποτέλεσμα. Ἀπὸ τ' ἄλλο μέρος, ὁ Ἄρης, ποὺ ἀγαποῦσε τὴν Ἀφροδίτη, ἤθελε νὰ ἐκδικηθῇ ἐκείνον ποὺ τοῦ τὴν εἶχε πάρει.

Ὁ μῦθος μιλάει γιὰ ἕναν κάπρο, ποὺ πλήγωσε τὸν Ἄδωνι καὶ τὸν ἔβαλωσε πάνω στὰ χορτάρια μισοπεθαμένον. Αὐτὸ τὸν κάπρο τὸν εἶχε στείλει ἡ Ἄρτεμις ἢ, σύμφωνα μὲ μιὰ ἄλλη ἐκδοχή, εἶχε πάρει τὴ μορφὴ αὐτοῦ τοῦ ζώου ὁ Ἄρης, γιὰ νὰ ἐξοντώσῃ τὸ μισητό του τιτάνα.

Ὁ ὡραῖος Ἄδωνις ξεψύχησε στὴν ἀγκαλιὰ τῆς Ἀφροδίτης, ποὺ ἔτρεξε γιὰ νὰ τὸν βοηθήσῃ. Κι' ἀπὸ τὸ σῶμα του, σύμφωνα μὲ τὸ μῦθο πάντοτε, φύτρωσαν δυὸ ἄνθη, ἡ ἀνεμώνη καὶ τὸ ῥόδο. Αὐτὸ τὸ ῥόδο ἦταν στὴν ἀρχὴ λευκό. Τ' ἁγκάθια του, ὅμως, τρύπησαν τὴν Ἀφροδίτη κι' ἀπὸ τὸ θεϊκὸ αἷμα της τὰ φύλλα του βάφτηκαν κόκκινα.

Ὑπάρχει κι' ἄλλη παράδοσι, ποὺ παρουσιάζει τὸν Ἄδωνι σὰν γιὸ τοῦ Φοίνικος καὶ τῆς Ἀλφεσιβοίας, ποὺ ἦταν κόρη τοῦ Ἀγήνορος. Ἄλλη ἀκόμη παράδοσι μᾶς λέει ὅτι ὁ Ἄδωνις ἦταν γιὸς ἢ ἔγγονὸς τοῦ βασιλιᾶ τῆς Πάφου Κινύρα καὶ τῆς Μεθάρμης, κόρης ἑνὸς ἀπὸ τοὺς ἄλλους βασιλιάδες τῆς νήσου.

Ὁ μῦθος τοῦ Ἀδώνιδος παρουσιάζει μεγάλη ὁμοιότητα μ' ἐκεῖνον τοῦ Ἀσσυριακοῦ θεοῦ Ταμμοὺζ ἢ Θαμμούζ. Πρέπει νὰ σημειωθῇ ὅτι στὴ Συρία ὑπάρχει ποταμὸς μὲ τὸ ὄνομα Ἄδωνις, ποὺ πηγάζει ἀπὸ τὸ Λίβανο. Κάτω τὴν ἄνοιξι, ὅταν λυώνουν τὰ χιόνια, τὰ νερὰ αὐτοῦ τοῦ ποταμοῦ ξεχειλίζουν καὶ ταυτόχρονα γίνονται κοκκινωπά, ἀπὸ τὴ λάσπη ποὺ κατεβαίνει ἀπὸ τὸ βουνό.

Στὰ παληὰ χρόνια, λοιπόν, οἱ κάτοικοι τῆς περιοχῆς πίστευαν πὼς ἡ πληγὴ τοῦ Ἀδώνιδος ἀνανεωνόταν καὶ ὅτι τὸ αἷμα του ποὺ χυνόταν ἀπ' αὐτὴν ἔβαφε κόκκινα τὰ νερὰ τοῦ ὁμωνύμου ποταμοῦ.

Ἡ λατρεία τοῦ Ἀδώνιδος ἁπλώθηκε καὶ στὴ γειτονικὴ Αἴγυπτο, ὅπου ἡ γιορτὴ του πανηγυριζόταν κατὰ τὴν ἀρχὴ τοῦ θέρους μὲ μεγάλη λαμπρότητα. Κατὰ τοὺς μετὰ τὸν Μεγάλο Ἀλέξανδρο χρόνους, ἡ ἴδια ἡ θεσσαλικὴ ἄπαιρνε μέρος σ' αὐτὴν μαζὶ μὲ γυναῖκες καὶ νέες, ποὺ προφέρονταν ἀπὸ τὶς μεγαλύτερες οἰκογένειες. Κρατοῦσαν ὅλες στὰ χέρια τους κάνιστρα μὲ γλυκίσματα καὶ δοχεῖα μὲ ἄνθη. Μπροστὰ ἀπὸ τὴν πομπὴ προχωροῦσαν μαῦροι δοῦλοι, ποὺ σήκωναν στοὺς ὤμους τους δυὸ πολυτελέστατα κρεβάτια. Αὐτὰ τὰ κρεβάτια προωρίζονταν γιὰ τὸν Ἄδωνι καὶ τὴν Ἀρτέμιδα.

Στὴν Αἴγυπτο, πανηγυριζόταν πρῶτα ἡ ἀνάστασι τοῦ Ἀδώνιδος. Στὴν Ἑλλάδα, ἀντίθετα, ὅπου ἡ λατρεία τοῦ Ἀδώνιδος ἄρχισε ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου, οἱ ἑορτὲς ἄρχιζαν μὲ θρηνῴδη ἄσματα καὶ τερματίζονταν μὲ ἄλλα χαρμόσυνα. Πανηγυρίζόταν, δηλαδή, πρῶτα ὁ θάνατος τοῦ Ἀδώνιδος καὶ κατόπιν ἡ ἀνάστασί του.

Σύμφωνα μὲ πολλοὺς ἑρμηνευτές, ὁ μῦθος τοῦ Ἀδώνιδος συμβολίζει τὸ θάνατο τῆς φύσεως κατὰ τὸ χειμώνα καὶ τὴν ἀναγέννησί της κατὰ τὴν ἄνοιξι.

Μιὰ παρεμφερὴς τελετὴ διασώζεται ἀκόμη καὶ σήμερα σὲ πολλὰ χωριὰ τοῦ Ζαγορίου καὶ ἰδιαίτερα στὴ Βίτσα. Ἡ γιορτὴ αὐτὴ εἶναι γνωστὴ μὲ τὸ ὄνομα τοῦ Ζαφείρη. Τὸ πρόσωπο τοῦ Ζαφείρη ὑποδύεται ἕνας νέος ἢ μιὰ νέα, ποὺ παριστάνει τὸν πεθαμένο. Οἱ ἄλλες νέες τὸν στολίζουν μὲ ἄνθη καὶ ταυτόχρονα θρηνοῦν τὸν πρόωρο χαμό του. Εἶναι ὁ ἀγαπημένος ὅλων τους καὶ τῆς καθεμιᾶς χωριστά. Σὲ κάποια στιγμή, ὅμως, ὁ νέος ποὺ παριστάνει τὸ Ζαφείρη τινάζεται· ἀρθρώνει καὶ τότε οἱ νέες ξεφωνίζουν χαρούμενα καὶ πανηγυρίζουν μὲ εὐθυμα τραγούδια τὴν ἀνάστασί του.

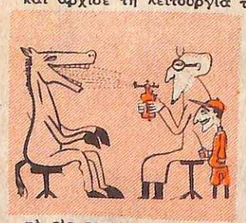
ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Οἱ Συβαρῖτες.

ΠΡΟΤΥΠΑ

Ματιὲς γύρω ΣΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

Νοσοκομεῖο γιὰ ἄλογα

Σ' ἕνα παρισινὸ προάστιο ἐγκαταστάθηκε καὶ ἄρχισε τὴ λειτουργία του τὸ πρῶτο νοσοκομεῖο γιὰ ἄλογα τοῦ ἱπποδρομίου. Τὸ ἵδρυμα αὐτὸ προορίζεται γιὰ ἄλογα ποὺ ὑποφέρουν ἀπὸ ἀσθμα κι' ἄλλες ἀσθένειες τοῦ ἀναπνευστικοῦ συστήματος. Ἡ θεραπεία γίνεται μὲ εἰσπνοὲς ἀερίων καὶ μὲ τὴν ἀντικατάστασι τοῦ κοινοῦ νεροῦ μὲ ἄλλα ποὺ προέρχεται ἀπὸ τὶς περίφημες ἰαματικὲς πηγὲς τῆς Μπουρμπούλ (Ὠβέρνη). Διαρκεῖ τρεῖς περίπου ἑβδομάδες καὶ στοιχίζει 4.000 δραχμές.

Μακάβριοι γάμοι

Σὲ πολλὲς περιοχὲς τῆς Ἰαπωνίας, οἱ μελλόνυμφοι παίρνουν μαζὶ τους κατὰ τὴν τελετὴ τοῦ γάμου κι' ἕνα φέρετρο, ποὺ συμβολίζει ὅτι «θὰ εἶναι πιστοὶ μέχρι θανάτου». Μετὰ τὸ γάμο, χρησιμοποιοῦν αὐτὸ τὸ φέρετρο γιὰ νὰ βάζουν τὰ κοσμήματα καὶ τὰ καλύτερα ροῦχα τους.

Τὸ μάτι τῆς νάτας

Σύμφωνα μὲ ἕνα Γερμανὸ ἐπιστήμονα, τὸ μάτι τῆς νάτας χρειάζεται 2 ὧρες γιὰ νὰ συνηθίσῃ στὸ σκοτάδι, ἐνῶ στὸ ἀνθρώπινο μάτι ἀρκοῦν μόνο 15 λεπτά.

Ἐκατόμβες...

Γιὰ τὰ πειράματα ποὺ γίνονται σχετικὰ μὲ τὸν καρκίνο διατίθενται κάθε χρόνο στὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες 200.000 πιθῆκοι καὶ 20 ἑκατομμύρια ποντίκια.

Ἡ κούκλα καὶ τὸ βιζόν

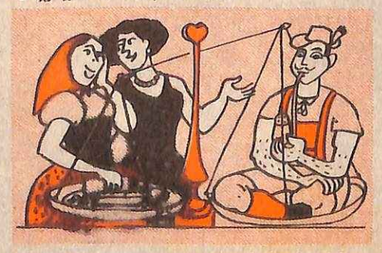
Τὸ παιχνίδι τῆς μόδας γιὰ τὰ Ἀμερικανόπουλα εἶναι μιὰ κοῦκλα, ποὺ κλαίει ὡς τὴ στιγμή, ποὺ θὰ τῆς ῥίξουν στὶς πλάτες μιὰ γοῦνα ἀπὸ βιζόν. Σταματάει τότε τὸ κλάμα της καὶ γελάει εὐτυχισμένη!

Ρεκόρ!

Ἕνας νεαρὸς Ἀμερικανός, ὁ Τὰμ Σούλλιβαν, ἡλικίας 24 ἐτῶν, κατέκτησε τὸ παγκόσμιο ρεκόρ τοῦ τυμπάνου, παίζοντας χωρὶς διακοπὴ ἐπὶ 58 ὧρες!...

Πούλησε τὸν τέως... σύζυνό της

Μιὰ πλούσια χωριανοπούλα, ἀπὸ τὰ περίχωρα τῆς Βιέννης, δημοσίευσε στὶς ἐφημερίδες τὴν ἀπόλουθη ἀγγελία: «Ἐπαρχιωτοπούλα μὲ καλὴ ὑγεία ζητάει σύζυγο μορφωμένο, συμπαθητικὸ καὶ εὐγενικό». Στὴν ἀγγελία της ἀπάντησε μιὰ κυρία ἀπὸ τὴ Βιέννη, προσφέροντας τὸν τέως σύζυγό της, ἀντὶ ἑνὸς ποσοῦ ἑκατὸν πενήντα χιλιάδων δραχμῶν. Ἡ νέα τὸν εἶδε καὶ τὸν ἄρεσε. Ἀλλ' ἡ κυρία ἀπὸ τὴ Βιέννη κι' ὁ τέως σύζυγός της, ἀφοῦ πῆραν τὰ χρήματα, ἐξαφανίστηκαν.

Μανιώδης φίλαθλος

Στὴ Νεάπολι κατεδικάστηκε πρὸ ἡμερῶν σὲ φυλάκισι κάποιος μανιώδης φίλαθλος ποὺ, κάθε φορὰ ποὺ ἔχανε ἡ ποδοσφαιρικὴ ὁμάδα ποὺ ὑποστήριζε, τὰ ἔβαζε μὲ τὴ γυναίκα του καὶ τὴν ἄρχιζε στὶς χροιές. Τὴν τελευταία φορά, ἡ γυναίκα του, ποὺ παρακολουθοῦσε τὸν ἀγῶνα ἀπὸ τὸ ραδιόφωνο τοῦ εἶπε ὅτι οἱ παίκτες τῆς ὁμάδος του — τῆς «Νάπολι» — εἶχαν παίξει ἄθλια. Ὁ ἄντρας της ἄρχισε τότε νὰ τῆς ξερριζώνῃ τὰ μαλλιὰ καὶ νὰ τὴ χτυπάῃ ἀλύπητα μὲ τὶς γροθιές του, ὥσπου τῆς ἄνοιξε τὸ κεφάλι.

Κοιμόταν μέσα σὲ μιὰ νεκροφόρα!

Ἕνας Ἰταλὸς γυρολόγος, ὁ Τζιοβάνι Ρούζα, ποὺ ἐξοπιτώθηκε τὸ 1938, γιατὶ τὸ φαλιδόσπιτο ὅπου βρέθηκε, κατεδαφίσθηκε, γιὰ νὰ χτισθῇ στὴ θέσι του μιὰ πολυκατοικία, κοιμόταν ἀπὸ τότε ὅλες τὶς νύχτες μέσα σὲ μιὰ νεκροφόρα! «Σ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα, εἶπε ὅταν τὸν ἀνακάλυψαν, δὲν κατάφερα νὰ συγκεντρώσω τὰ ἀπαραίτητα χρήματα γιὰ νὰ νοικιάσω καινούργιο σπίτι».

Οἱ διασημότεροι Εὐρωπαῖοι

Μιὰ ἀμερικανικὴ ἐφημερίδα ζήτησε ἀπὸ τοὺς ἀναγνῶστες της νὰ τῆς ἀπαντήσουν ποιοὶ ἦταν οἱ διασημότεροι Εὐρωπαῖοι, ποὺ μετανάστευσαν στὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες. Οἱ ἀπαντήσεις ἔφεραν στὴν πρώτη γραμμὴ τέσσερις Γερμανούς, τὸν Ἀϊνστάϊν, τὸν Τόμας Μάν, τὸν Βὶλχελμ φὸν Μπράουν καὶ... τὴν Μάρλεν Ντήτριχ.

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΟΧΟΣ ΤΟΥ ΜΕΘΟΥΣΙΟΥ

Ὁ ΔΟΚΤΩΡ Μπαρντὼ παρουσίασε στὴν περήφανη καὶ ὡραία Ντόρα Μουαράνζ, τὴν ἰδιοκτήτρια τῆς μεγάλης βιομηχανικῆς Ἑταιρείας Τσιμέντων, τὴ νέα δακτυλογράφο, τὴ Λουσιὲν Φορεστιέ

— Χαίρω πολὺ γιὰ τὴ γνωριμία σας, εἶπε ἡ Ντόρα. Μοῦ εἶπαν πὼς εἶσθε μιὰ ἀπ' τὶς καλύτερες δακτυλογράφους τῆς Ἑταιρείας κι' ἐλπίζω νὰ συνεννοηθοῦμε μαζί. Σᾶς χρειάζομαι γιὰ μιὰ ἀτομική μου ὑπόθεσι. Πηγαίνετε νὰ βγάλετε τὴ μαῦρη ποδιά σας κι' ἐλᾶτε μαζί μου στὸ σπίτι μου. Θὰ σᾶς περιμένω κάτω στὸ αὐτοκίνητό μου. Θὰ σᾶς ἐξηγήσω στὸ δρόμο περὶ τίνος πρόκειται.

Ἡ Λουσιὲν δὲν ἀπάντησε, μόνο ἔτρεξε νὰ ἑτοιμαστῇ. Ὡστόσο, γιὰ ποιὸ λόγο ἡ πλούσια ἰδιοκτήτρια εἶχε διαλέξει αὐτὴ κι' ὄχι κἀμμιὰ ἄλλη ἱκανώτερη δακτυλογράφο;

Σὲ λίγο ἦταν ἑτοιμη καὶ κατέβηκε στὴν αὐλὴ τῶν γραφείων, ὅπου μιὰ πολυτελὴς «Πακὰρ» περίμενε ἀπ' ἔξω. Ἡ Ντόρα ἔμπασε τὴ Λουσιὲν μέσα στὸ αὐτοκίνητο καὶ ξεκίνησε ἀμέσως. Ἀπ' τὸ παράθυρο τοῦ τρίτου πατώματος τῶν γραφείων, ἕνα μελαχροινὸ ἀνδρικὸ κεφάλι παρακολούθησε ὅλη τὴ σκηνή. Ἦταν ὁ Ζὰν Φρεμιέ, ἕνας ὄμορφος νέος, εἰκοσιπέντε χρόνων, ποὺ γυρίζοντας στὸ συνάδελφό του, τὸν Ζὼρζ Μουτιέ, τοῦ εἶπε:

— Πάψε πιὰ νὰ εἶσαι σκυμμένος στὰ χαρτιά σου. Κύττα καὶ λίγο παραέξω. Αὐτὴ τὴ στιγμὴ ξεκίνησε τὸ αὐτοκίνητο τῆς Μουαράνζ, ἀλλὰ θὰ τὴν ξαναβρῇς αὔριο βράδυ.

— Στὸ χορό;

— Μάλιστα, κύριε, στὸ χορό, ποὺ ὀργανώνει ὁ διευθυντής, γιὰ νὰ γιορτάσουμε ὅλοι μας τὰ πενηντάχρονα τῆς Ἑταιρείας μας, ὅπου θὰ εἶναι, φυσικά, καὶ ἡ «πριγκήπισσα».

— Ποιὰν ἐννοεῖς; ῥώτησε ὁ Ζώρζ.

— Μὰ ποιὰν ἄλλη ἀπ' τὴν κόρη τοῦ διευθυντοῦ, τὴ Ντόρα!

— Τὴ μέλλουσα ἰδιοκτήτρια θὲς νὰ πῇς.

— Τὸ ἴδιο εἶναι. Γρήγορα θὰ γίνῃ γυναῖκα μου! Δὲν εἶναι βέβαια γιὰ τὰ δισεκατομμύρια της, ἀλλὰ τὴν εἶδες ποτὲ σου ἀπὸ κοντά, τὴν πρόσεξες; Ὡραία, ψηλή, ἀγέρωχη, σίγουρη γιὰ τὸν ἑαυτό της: ἡ γοητεία φτιαγμένη γυναῖκα! Κι' αὔριο τὸ βράδυ, θὰ εἶναι στὸ χορό.

— Καὶ φαντάζεσαι πὼς θὰ χάσῃ τὸ μυαλό της γιὰ σένα; Πὲς καλύτερα σὲ κανέναν ἄλλο τὰ παραμύθια σου...

— Δὲν κατάλαβες τίποτα ἀπ' ὅσα σοῦ εἶπα! Στὸ χορό, δὲ θὰ εἶμαι ἐγώ, οὔτε θὰ εἶναι ἐκείνη. Θέλω νὰ πῶ δὲ θὰ εἶμαι ὁ διευθυντὴς τοῦ τμήματος, οὔτε ἐκείνη ἡ κόρη τοῦ γενικοῦ διευθυντοῦ μας: Θὰ εἴμαστε δυὸ «ντόμινα», θὰ χορέψουμε μαζὶ καὶ θὰ τὴν ξελογιάσω. Θὰ αἰχμαλωτισθῇ ἀπ' τὰ ἐρωτικά μου λόγια, ἀπ' τὴ γοητεία μου. Κατάλαβες τώρα, κουτὲ μου ἄνθρωπε;

— Μὴν ἐξεχνᾶς πὼς τὰ μεσάνυχτα ὅλοι βγάζουν τὶς μάσκες τους!...

— Ἀκριβῶς σ' αὐτὸ ὑπολογίζω. Τότε θ' ἀντικρύσῃ τὸ γοητευτικὸ νέο, ποὺ τῆς ἔλεγε τὰ τρελλὰ ἐρωτόλογα. Δὲ θὰ θέλῃ νὰ μάθῃ οὔτε ποιὸς εἶμαι, οὔτε ἀπὸ ποῦ ἔρχομαι. Μόνο θὰ φύγῃ κρυφὰ μαζί μου γιὰ κανένα ἔρημο νησί...

— Δὲν πᾶς στὸ διάβολο, λέω ἐγώ! τοῦ φώναξε ὁ Ζώρζ. Καλὴ ἐπιτυχία! Δίνε του τώρα, γιατὶ ἔχω δουλειά!...

*

Ἡ μεγάλη αἴθουσα, στολισμένη ὄμορφα, στὸ δεύτερο πάτωμα τοῦ μεγάρου τῶν γραφείων, ἦταν γεμάτη ἀπὸ κόσμο. Ὁ χορὸς εἶχε κιόλας ἀρχίσει ἀπὸ ὥρα. Ἕνας νέος μὲ μπλὲ ντόμινο, πλησίασε ἕνα καμαριέρη μὲ στολή.

— Λοιπόν; τὸν ῥώτησε τὸ ντόμινο, ποὺ ἦταν ὁ Ζάν.

— Μίλησα μὲ τὸν σωφέρ. Ἡ δεσποινὶς Ντόρα θὰ φορῇ ἕνα ἀνατολίτικο κοστοῦμι μπαγιαντέρας, νομίζω. Θὰ τὴ γνωρίσετε ἀμέσως...

— Εὐχαριστῶ, τοῦ εἶπε ὁ Ζάν, δίνοντάς του ἕνα φιλοδώρημα.

Ὁ νέος βγῆκε στὸ μπαλκόνι καὶ κύτταξε: Ἕνα ταξὶ εἶχε σταματήσει στὸ δρόμο. Κατέβηκε ἀπ' αὐτό, ἀνάλαφρη, μιὰ γυναῖκα ντυμένη ἀνατολίτικα σὰ μπαγιαντέρα. Ὁ Ζὰν ἔτρεξε ἀμέσως κάτω ὡς τὴ σκάλα.

— Ἂν εἶστε ἡ Σαχραζάτ τῶν «Χιλίων καὶ μιᾶς νυχτῶν», θὰ ἤμουν πρόθυμος νὰ χάσω τὴ ζωή μου γιὰ ν' ἀκούσω τὰ παραμύθια σας...

Ἡ κοπέλλα κύτταξε τὸ Ζὰν στὰ μάτια καὶ κάτι θέλησε νὰ πῇ, ἀλλ' αὐτὸς τὴν ἔπιασε ἀπ' τὸ χέρι. Εἶχε στὸ μεσαῖο δάχτυλο ἕνα ὡραῖο δαχτυλίδι ἀπὸ μαργαριτάρια καὶ τουρκουάζ. Ὁ Ζάν, ὁλόχαρος, παρέσυρε τὴν ὄμορφη μπαγιαντέρα στὴν αἴθουσα τοῦ χοροῦ.

*

Μέσα στὸ ταξί, ποὺ τραβοῦσε γιὰ τὸ ἀεροδρόμιο, ὁ ἄντρας καὶ ἡ γυναῖκα κάθονταν πολὺ κοντά.

— Εἶναι ἔντεκα, Ντόρα, εἶπε ὁ ἄντρας.

— Σὲ μιὰ ὥρα θὰ πετᾶμε γιὰ τὸ Μεξικό, Ῥισάρ, ἀπάντησε ἐκείνη. Εἶμαι τόσο εὐχαριστημένη! Φαντάζομαι κι' ἐσύ, δὲν εἶν' ἔτσι;

— Ναί, ἀγάπη μου, μ' ὅλο ποὺ αὔριο ὅλοι οἱ φίλοι μας θὰ μὲ ποῦν... παλιάνθρωπο. Ὁ πατέρας σου δὲ θὰ ἔβλεπε ποτὲ τὴ συγκατάθεσί του γιὰ τὸ γάμο μας. Κάνουμε ἴσως μιὰ τρέλλα...

— Ἡ ἀγάπη θυσιάζει τὰ πάντα, Ῥισάρ. Ἔννοια σου, μὴ φοβᾶσαι τίποτα, δὲ θὰ μᾶς ἀνακαλύψουν παρὰ ὅταν θὰ εἴμαστε στὸ Μεξικό.

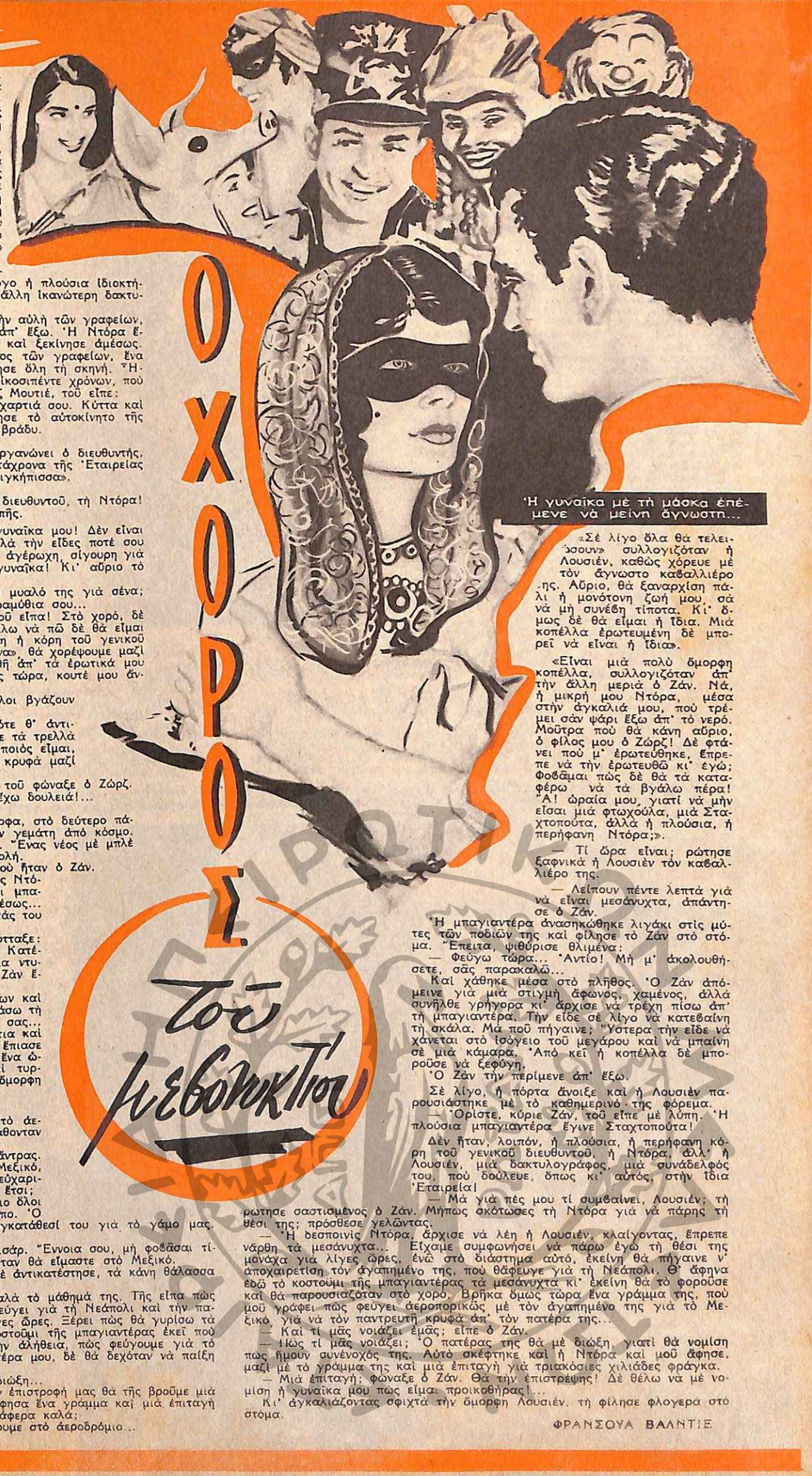
— Φοβᾶμαι μήπως ἡ κοπέλλα, ποὺ σὲ ἀντικατέστησε, τὰ κάνῃ θάλασσα στὸ χορό.

— Μὴ φοβᾶσαι, γιατὶ ξέρει πολὺ καλὰ τὸ μάθημά της. Τῆς εἶπα πὼς πάω νὰ δῶ τὸν ἀγαπημένο μου, ποὺ φεύγει γιὰ τὴ Νεάπολι καὶ τὴν παρακάλεσα νὰ μὲ ἀντικαταστήσῃ γιὰ λίγες ὧρες. Ξέρει πὼς θὰ γυρίσω τὰ μεσάνυχτα καὶ θὰ πάῃ γ' ἀφίση τὸ κοστοῦμι τῆς μπαγιαντέρας ἐκεῖ ποὺ ἔχουμε συμφωνήσει. Ἂν τῆς ἔλεγα τὴν ἀλήθεια, πὼς φεύγουμε γιὰ τὸ Μεξικό, χωρὶς τὴ συγκατάθεσι τοῦ πατέρα μου, δὲ θὰ δεχόταν νὰ παίξῃ αὐτὸ τὸ ρόλο.

— Ὁ πατέρας σου σίγουρα θὰ τὴ διώξῃ...

— Ἔννοια σου κι' ἂν τὴ διώξῃ, στὴν ἐπιστροφή μας θὰ τῆς βροῦμε μιὰ καλύτερη δουλειά... Στὸ μεταξύ, τῆς ἄφησα ἕνα γράμμα καὶ μιὰ ἐπιταγὴ τριακοσίων χιλιάδων φράγκων. Τὰ κατάφερα καλά;

— Περίφημα, ἀγάπη μου. Νὰ φτάνουμε στὸ ἀεροδρόμιο..

Ἡ γυναῖκα μὲ τὴ μάσκα ἐπέμενε νὰ μείνῃ ἄγνωστη...

«Σὲ λίγο ὅλα θὰ τελειώσουν» συλλογιζόταν ἡ Λουσιέν, καθὼς χόρευε μὲ τὸν ἄγνωστο καβαλλιέρο της. Αὔριο, θὰ ξαναρχίσῃ πάλι ἡ μονότονη ζωή μου, σὰ νὰ μὴ συνέβη τίποτα. Κι' ὅμως δὲ θὰ εἶμαι ἡ ἴδια. Μιὰ κοπέλλα ἐρωτευμένη δὲ μπορεῖ νὰ εἶναι ἡ ἴδια».

«Εἶναι μιὰ πολὺ ὄμορφη κοπέλλα, συλλογιζόταν ἀπ' τὴν ἄλλη μεριὰ ὁ Ζάν. Νά, ἡ μικρὴ μου Ντόρα, μέσα στὴν ἀγκαλιά μου, ποὺ τρέμει σὰν φύλλο ἀπ' τὸ νερό. Μοῦτρα ποὺ θὰ κάνῃ αὔριο, ὁ φίλος μου ὁ Ζὼρζ! Δὲ φτάνει ποὺ μ' ἐρωτεύθηκε, ἔπρεπε νὰ τὴν ἐρωτευθῶ κι' ἐγώ; Φοβᾶμαι πὼς δὲ θὰ τὰ καταφέρω νὰ τὰ βγάλω πέρα! Ἀ! ὡραία μου, γιατὶ νὰ μὴν εἶσαι μιὰ φτωχούλα, μιὰ Σταχτοπούτα, ἀλλὰ ἡ πλούσια, ἡ περήφανη Ντόρα;».

— Τί ὥρα εἶναι; ῥώτησε ξαφνικὰ ἡ Λουσιὲν τὸν καβαλλιέρο της.

— Λείπουν πέντε λεπτὰ γιὰ νὰ εἶναι μεσάνυχτα, ἀπάντησε ὁ Ζάν.

Ἡ μπαγιαντέρα ἀνασηκώθηκε λιγάκι στὶς μύτες τῶν ποδιῶν της καὶ φίλησε τὸ Ζάν στὸ στόμα. Ἔπειτα, ψιθύρισε θλιμένα:

— Φεύγω τώρα... Ἀντίο! Μὴ μ' ἀκολουθήσετε, σᾶς παρακαλῶ...

Καὶ χάθηκε μέσα στὸ πλῆθος. Ὁ Ζὰν ἀπόμεινε γιὰ μιὰ στιγμὴ ἄφωνος, χαμένος, ἀλλὰ συνῆλθε γρήγορα κι' ἄρχισε νὰ τρέχῃ πίσω ἀπ' τὴ μπαγιαντέρα. Τὴν εἶδε σὲ λίγο νὰ κατεβαίνῃ τὴ σκάλα. Μὰ ποῦ πήγαινε; Ὕστερα τὴν εἶδε νὰ χάνεται στὸ ἰσόγειο τοῦ μεγάρου καὶ νὰ μπαίνῃ σὲ μιὰ κάμαρα. Ἀπὸ κεῖ ἡ κοπέλλα δὲ μποροῦσε νὰ ξεφύγῃ.

Ὁ Ζὰν τὴν περίμενε ἀπ' ἔξω.

Σὲ λίγο, ἡ πόρτα ἀνοίξε καὶ ἡ Λουσιὲν παρουσιάστηκε μὲ τὸ καθημερινό της φόρεμα.

— Ὁρίστε, κύριε Ζάν, τοῦ εἶπε μὲ λύπη. Ἡ πλούσια μπαγιαντέρα ἔγινε Σταχτοπούτα!

Δὲν ἦταν, λοιπόν, ἡ πλούσια, ἡ περήφανη κόρη τοῦ γενικοῦ διευθυντοῦ, ἡ Ντόρα, ἀλλ' ἡ Λουσιέν, μιὰ δακτυλογράφος, μιὰ συνάδελφός του, ποὺ δούλευε, ὅπως κι' αὐτός, στὴν ἴδια Ἑταιρεία!

— Μὰ γιὰ πές μου τί συμβαίνει, Λουσιέν; τὴ ῥώτησε σαστισμένος ὁ Ζάν. Μήπως σκότωσες τὴ Ντόρα γιὰ νὰ πάρῃς τὴ θέσι της; πρόσθεσε γελῶντας.

— Ἡ δεσποινὶς Ντόρα, ἄρχισε νὰ λέῃ ἡ Λουσιέν, κλαίγοντας, ἔπρεπε νάρθῃ τὰ μεσάνυχτα... Εἴχαμε συμφωνήσει νὰ παρω ἐγὼ τὴ θέσι της μονάχα γιὰ λίγες ὧρες, ἐνῶ στὸ διάστημα αὐτό, ἐκείνη θὰ πήγαινε ν' ἀποχαιρετίσῃ τὸν ἀγαπημένο της, ποὺ θάφευγε γιὰ τὴ Νεάπολι. Θ' ἄφηνα ἐδῶ τὸ κοστοῦμι τῆς μπαγιαντέρας τὰ μεσάνυχτα κι' ἐκείνη θὰ τὸ φοροῦσε καὶ θὰ παρουσιαζόταν στὸ χορό. Βρῆκα ὅμως τώρα ἕνα γράμμα της, ποὺ μοῦ γράφει πὼς φεύγει ἀεροπορικῶς μὲ τὸν ἀγαπημένο της γιὰ τὸ Μεξικό, γιὰ νὰ τὸν παντρευτῇ κρυφὰ ἀπ' τὸν πατέρα της...

— Καὶ τί μᾶς νοιάζει ἐ

Η θελίς της γυναίκας

ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΕΣ ΕΜΦΑΝΙΣΕΙΣ

Το πέρασμα από τον χειμώνα στην άνοιξη εμφανίζεται φέτος κυρίως με ντέ-πιές.

Μη νομίσετε όμως ότι μοιάζουν με αυτά που ξέραμε ως τώρα. Η γραμμή τους παρουσιάζεται έντελώς διαφορετική.

Και πρώτα τά ύφάσματα. Θά είναι πολύ της μόδας τά μελανζέ, που άλλοτε είναι λαινάζ και άλλοτε λαινάζ με άνάμιξη στην ύφανση με νάϋλον.

Έξ άλλου έχομε πολλά βαμβακερά μάλλον βαρυά, πολύ τέλεια σέ έμφάνιση. Τόσο, που νά δυσκολεύόμαστε νά πιστέψωμε πώς πρόκειται γιά βαμβακερά ύφάσματα.

Τά σχέδιά τους είναι πιέ-ντέ-πούλ, πρένς-ντέ-γκάλ, καρρώ.

Προτιμούνται οί άνοιχτές άποχρώσεις.

Τό γκρί βρίσκεται στην ήμερησία διάταξι καθώς και τό μπέζ. Είναι και τά χρώματα, που ταιριάζουν πιό πολύ μέ τις πρώτες ήμέρες της άνοίξεως, ίδίως γιά τά ντέ-πιές.

Κοντά σ' αύτά θλέπομε και πολλά πτί καρρώ σέ χρώματα μπλέ μαρέν και άσπρο, καφέ και μπέζ, γκρί σέ δυό διαφορετικούς τόνους.

Άς δούμε όμως τί καινούργιο στή γραμμή θά παρουσιάσουν τά άνοιξιάτικα ντέ-πιές.

Οί φούστες τους θά είναι εύθύγραμμες, άλλά κάπως πιό άνετες.

Θά έχουν οί περισσότερες τό σκέρτσο τοῦ κορσελέ συνεχιζόμενες πάνω άπό τή μέση, ώστε μέ τή μπλούζα που θά φοριέται μ' αύτές νά σχηματίζουν τήν κοντόταλλη γραμμή.

Έξ άλλου, γιά νά δώσουμε στή φούστα τήν άνεσι, που άπαιτεί ή μόδα, τελειώνομε τή μέση μέ φαρδειές έλεύθερες πένσες. Έτσι τόσο στούς γοφούς όσο και κατά μήκος της φούστας ή γραμμή είναι καταφανώς άνετη.

Οί θέστες, που θά συμπληρώνουν τά ντέ-πιές, θά δείχνουν κι' αύτές τήν ίδια τάσι.

Μερικές είναι τόσο κοντές, ώστε μόλις σκεπάζουν τή μέση και τότε πρέπει νά δίνουν τήν έντύπωσι ότι σχεδόν δέν έφάπτονται τοῦ σώματος.

Μ' άλλα λόγια ή ίδια άνεσι χαρακτηρίζει και τή θέστα και τή φούστα.

Σ' αύτές τις κοντές θέστες θά έχομε τό πολύ δύο κουμπιά γιά τό εύθύγραμμο κούμπωμα.

Τό άνοιγμα θά είναι μυτερό μέ γιακά και ρεβέρ άρκετά μεγάλα.

Στά ντέ-πιές, που έχουν κοντές θέστες, τά μανίκια είναι κοντά, μόλις σκεπάζουν τούς άγκώνες.

Αύτή είναι στίς γενικές γραμμές ή νέα έμφάνισι τῶν άνοιξιάτικων ντέ-πιές, δέ μπορούμε όμως νά ποῦμε πώς δέν έχει και τίς παραλλαγές της.

Δέ θ' άποκλείεται, δηλαδή, νά δοῦμε και ντέ-πιές μέ μακρύτερες θέστες. Τότε όμως είναι ριχτές και χωρίς κούμπωμα — πράγμα που άλλάζει έντελώς τήν έμφάνισι τοῦ συνόλου.

Μοντέλο άνοιξιάτικο τοῦ Ζάν Ντεσέ: Σύνολο φούστας και καζάκας.

Αύτά τά ντέ-πιές μέ τις μακρύτερες θέστες έχουν τρουά κάρ μανίκια και στρογγυλό άνοιγμα λαιμοῦ χωρίς γιακᾶ.

Μή ξεχνοῦμε ότι και τήν άνοιξι θά συνεχισθῆ ή μόδα τῶν πεστῶν ὤμων, είτε πρόκειται γιά κανονικά μανίκια, είτε γιά ραγκλάν ή ζαπονέ.

ΟΛΟΚΛΗΡΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ

Κοντά στά ντέ-πιές μέ τις ποικιλίες τους τις πρώτες ήμέρες τῆς άνοίξεως θά κάμουν τήν έμφάνισί τους και τά όλόκληρα φορέματα γιά τό δρόμο.

Τά ύφάσματα που θά χρησιμοποιήσωμε και γι' αύτά θά είναι άρκετά σχετικά μέ τά ύφάσματα τῶν ντέ-πιές.

Ό τύπος που θά έπικρατήση είναι τοῦ σεμιζιέ, προσαρμοσμένος όμως στίς ίδιοτροπίες τῆς άνοιξιάτικης μόδας.

Τά κορσάζ τους θά έχουν άνοίγματα έθαζε στό λαιμό μέ τούς ὤμους πεστούς και τήν ένωσι τῶν μανικιῶν άρκετά χαμηλά και σέ γραμμή ίσια, δηλαδή χωρίς τή γνωστή καμπυλωτή γραμμή, που έχουν τά μανίκια.

Θά δοῦμε κι' έδῶ τήν έπικράτησι τοῦ κοντόταλλου μέ ζώνη φαρδειά μπροστά ή μέ καμπυλωτές γραμμές γύρω στή μέση σάν ντεκολτέ.

Τά μανίκια στά άνοιξιάτικα φορέματα θά είναι λίγο πιό κοντά άπό τρουά-κάρ και θά τελειώνουν έλεύθερα, χωρίς πουανιέ, άλλά και χωρίς ύπερβολικό φάρδος.

Άς δοῦμε όμως πῶς θά είναι οί φοῦστες αύτῶν τῶν φορεμάτων.

Φυσικά, κοντές πάντοτε, γιατί ή μόδα μένει πιστή στό μάκρος που λανσάρισε τόν χειμῶνα.

Ή γραμμή έγκαταλείπει τήν άπόλυτη εύθυγραμμία και έλαφρές σοῦρες γύρω άπό τή μέση πρσδίδοῦν μιά κάποια άνεσι στούς γοφούς και πλάτος στό κάτω μέρος της φούστας.

Άλλοτε πάλι αύτή ή άνεσι έντείνεται άκόμη περισσότερο και θά δοῦμε τις φοῦστες τῶν φορεμάτων νά σχηματίζουν άφθονες σοῦρες γύρω στή μέση. Έτσι όλόκληρη ή φούστα άπομακρύνεται άπό τήν εύθυγραμμία κλίνοντας πρός τήν έθαζέ γραμμή.

Αύτές οί φοῦστες συνδυάζονται μέ κορσάζ, που σχηματίζουν μπλουζόν όλοτρίγυρα λιγάκι ψηλότερα πάντοτε άπό τή μέση, έτσι ποὺ νά διατηρῆται κι' έδῶ ή τέσο μοδάτη γραμμή τοῦ κοντόταλλου.

Σ' αύτά τά άνοιξιάτικα άπλά φορέματα οί τσέπες παίζουν μεγάλο ρόλο.

"Οσα έχουν τις φοῦστες εύθύγραμμες έχουν τις τσέπες πάνω στίς φοῦστες, άλλά όταν οί φοῦστες είναι έθαζέ, τότε οί τσέπες μπαίνουν στά κορσάζ. Συνήθως πρόκειται γιά τσέπες κοφτές δριζόντιες ή διαγώνιες.

ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΑ ΕΠΑΝΩΦΟΡΙΑ

Λεπτά λαινάζ ή βαμβακερά ύφάσματα είναι αύτά ποὺ θά χρησιμοποιήσωμε γιά τ' άνοιξιάτικα έπανωφόρια μας.

Σχετικά μέ τά χρώματα ή μόδα λανσάρει όλες τις άνοιχτές άποχρώσεις: Τό κίτρινο τοῦ λεμονιοῦ, τό πορτοκαλλί, τό ζαχαρί, τό μπέζ, τό σιέλ, τό πράσινο άνοιχτό.

Τά σχέδια είναι εύθύγραμμα, χωρίς όμως νά άποκλείουν μιά κάποια άνεσι.

Δέν άποκλείονται και τά ριχτά, άλλά οὔτε και αὐτά ποὺ έχουν ζώνη. Προσοχή όμως. Ή ζώνη δέ σφίγγει διόλου τό σῶμα.

Χαρακτηριστικό τῆς άνοιξιάτικης μόδας είναι ότι τοποθετεῖ τή ζώνη στά πιό άπίθανα μέρη. Πολύ ψηλότερα άπό τή μέση ή πολύ πιό χαμηλά άπ' αύτήν.

Οί περισσότερες ζῶνες είναι φαρδειές.

Τό κούμπωμα στ' άνοιξιάτικα έπανωφόρια είναι και αὐτό σκερτσόζικο και παρουσιάζει μεγάλη ποικιλία.

Άλλοτε θλέπομε ένα μόνο κουμπί στή ρίζα τοῦ λαιμοῦ, άλλοτε τό ένα αὐτό συνοδεύεται άπό ένα άκόμη στή μέση και άλλοτε δέν ὑπάρχει κανένα κουμπί.

Οί γιακάδες είναι μετρίου μεγέθους και λιγάκι έθαζέ πίσω. Και ένας νεωτερισμός: Τελειώνουν άρκετά χαμηλότερα άπό τή ρίζα τοῦ λαιμοῦ.

ΥΦΑΣΜΑΤΑ ΑΝΑΜΙΚΤΑ

Τά άνοιξιάτικα έπανωφόρια ποὺ προορίζονται γιά καθημερινή χρῆσι, μπορούν νά γίνουν άπό ύφάσματα άνάμικτα, ὅπως είναι τά πτί-καρρώ, τά σκωτσέζικα, τά διαγωνάλ.

Αὐτά έκτελοῦν διπλό προορισμό, γιατί μποροῦν νά φορεθοῦν και σέ έκδρομές ή ταξειδια.

Είναι πολύ τῆς μόδας νά τά φοδράρετε μέ φόδρα στό ίδιο χρῶμα, ποὺ είναι καμωμένο τό φορεμά σας, δηλαδή αὐτό γιά τό ὁποῖον τό προορίζετε.

Τό καλύτερο σχέδιο γι' αὐτά τά φανταιζί έπανωφόρια τῆς άνοίξεως είναι τό ριχτό και φαρδύ. Μπορούμε μάλιστα νά διαλέξωμε τήν ζαπονέ κόψι, ποὺ έχει τόσο άνετα μανίκια και είναι εύκολοφόρετη.

Μερικά άνοιξιάτικα έπανωφόρια, δέν έχουν διόλου γιακᾶ, άλλά μιά φάσα μόνον γιά τελείωμα.

Οί τσέπες φυσικά είναι άπαραίτητες, γιά νά δίνουν άκριβῶς τόν σπορτίφ χαρακτῆρα, ποὺ έχουν αὐτά τά έπανωφόρια. Και τίς θλέπομε ὡς έπί τό πλεῖστον έξωτερικές.

Άριστερά: Ένα πολύ χαρακτηριστικό άνοιξιάτικο έπανωφόρι σέ κοντόταλλη γραμμή. Δεξιά: Άνοιξιάτικο έπανωφόρι σπόρ, φοδραρισμένο στό χρῶμα τοῦ φορέματος.

ΠΑΠΟΥΤΣΙΑ ΠΕΡΙΠΑΤΟΥ

Και στά παπούτσια τοῦ περιπάτου ή τῶν έκδρομῶν θά δοῦμε πολλές φορές τό ὕφασμα ν' άντικαθιστᾶ τό δέρμα.

Ή χοντρή σόλα, τό χαμηλό τακοῦνι, τό στρογγυλό ποντίνι ταιριάζουν πολύ μέ τό χοντρό λινό ὕφασμα, ποὺ σύμφωνα μέ τή μόδα μπορεῖ νά ἔχη ένα οίοδήποτε ζωηρό χρῶμα.

Δέ θά παραλείψωμε φυσικά νά συνδυάσωμε τό χρῶμα τοῦ ὑφάσματος μέ τό σύνολο τοῦ ντυσίματος, ὥστε νά πετυχαίνωμε πάντοτε μιά άρμονική και κομψή έμφάνισι.

ΚΟΡΙΤΣΙΣΤΙΚΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ

Τ' άνοιξιάτικα φορέματα, ποὺ θά φορέσουν οί κοπελλίτσες, δέ θά είναι καμωμένα άπό βαμβακερά ὑφάσματα, γιατί ίδιαιτέρως γιά τά παιδιά χρειάζεται μεγάλη προσοχή μέ τήν άλλαγή τῆς έποχῆς.

Τά πρῶτα άνοιξιάτικα φορεματάκια θά είναι καμωμένα άπό λεπτές φανέλλες, ποὺ είναι γνωστές μέ τήν όνομασία ελαβαμπλαίν». Είναι μονόχρωμες ή ριγωτές ή και σκωτσέζικες, πάντοτε όμως σέ άπαλά χρώματα.

Μέ αὐτά τά φορέματα περιττεύουν τά έπανωφόρια, είναι άρκετή μιά θέστα.

Τά φουστανάκια αὐτά γίνονται σέ άπλά σχέδια μέ κοντόταλλα μπουστάκια ή μέ τιράντες. Οί φουστίτσες τους είναι σουρωτές, τά μανικάκια κοντά στόν τύπο τῆς φουσκίτσας και τά γιακαδάκια λευκά.

Μιά άλλη έκδήλωσι τῆς άνοιξιάτικης μόδας είναι τά φορέματα, ποὺ θά φοριοῦνται μέ μπλοῦζες. Έχουν μπουστάκια χωρίς μανίκια ή μόνον τιράντες. Ή μόδα προτιμᾶ έδῶ τά ζωηρά χρώματα γιά τά φορέματα και γιά τίς μπλοῦζες τό ἄσπρο χρῶμα. Τά μανικάκια είναι κοντά στόν τύπο τῆς φουσκίτσας ὅπως και οί άλλες μπλοῦζες, γιά τίς ὁποίες μιλήσαμε παρά πάνω.

ΑΓΟΡΙΣΤΙΚΑ ΚΟΣΤΟΥΜΙΑ

Γιά τ' άγοράκια, τ' άνοιξιάτικα κοστούμια, θά είναι καμωμένα άπό τή λεπτή φανέλλα, ποὺ άναφέραμε παρά πάνω, τήν «ελαβαμπλαίν».

Κοντά παντελονάκια και γιλεκάκια μονόχρωμα ή φασονέ θά συμπληρώνονται μέ μιά ὁμορφη μπλούζα ἄσπρη μεταξωτή ή βαμβακερή.

Δέν άποκλείονται και οί καρρεδάτες μπλοῦζες γιά τά σπορτίφ κοστούμια.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

1) Άνοιξιάτικο ντέ-πιές άπό μελανζέ λαινάζ μέ τήν χαρακτηριστική κοντή θέστα. 2) Άλλο άνοιξιάτικο ντέ-πιές καρρεδάτο μέ ριχτή θέστα χωρίς κούμπωμα. 3) Άνοιξιάτικο φόρεμα μέ κοντόταλλη ζώνη και χαμηλή μανικοκόλλησι.

1) Παντελονάκι μέ τιράντες και άνοιξιάτικη μπλούζα. 2) Φόρεμα σκερτσόζικο μέ τιράντες-μπούστο και μπλούζα. 3) Άνοιξιάτικο φορεματάκι άπό λαβαμπλαίν. 4) Άνοριστικο κοστουμάκι άπό φανέλλα. 5) Παντελονάκι και γιλέκο ὁμοιόμορφα, μέ μεταξωτή μπλούζα. 6) Καρρεδάτη μπλούζα και παντελονάκι μονόχρωμο.

ΠΑΝΩ ΣΤΗΝ ἀνεμη

Σ' ἕνα παραμυθένιο παλάτι τῆς Βιρμανίας ζοῦσαν κάποτε ὁ πανίσχυρος μαχαραγιὰς Μαχούρα μὲ τὴν πεντάμορφη γυναίκα του. Τίποτα δὲν ἔλειπε ἀπὸ τὴν εὐτυχία τους.

Μὰ ἡ συμφορὰ πλησίαζε! Οἱ Ἄγγλοι κήρυξαν τὸν πόλεμο στὸν πρίγκηπα, τὸν νικήσανε, τὸν αἰχμαλωτίσανε καὶ τὸν ρίξανε στὶς φυλακὲς τῆς Καλκούτας.

Ἡ πριγκήπισσα ἀπόμεινε ὁλομόναχη στὸ μαρμαρόχτιστο παλάτι της.

Πέρασαν πολλὰ χρόνια... Ὁ καιρὸς ἔφερε τὴ λήθη καὶ γλύκανε τὸν πόνο της.

Καὶ μιὰ μέρα, παρουσιάστηκε στὸ παλάτι της ἕνας ἄντρας ντυμένος μὲ τομάρια ζώων. Ἐρχόταν ἀπ' τὴ ζούγκλα κι' ἐπέμενε νὰ δῆ τὴν πριγκήπισσα. Ἐκείνη τὸν δέχτηκε.

Ἦταν ψηλός, ὅμορφος, νέος. Τὰ μαῦρα μάτια του καρφώθηκαν μὲ πάθος στὴ συγκινημένη μορφὴ τῆς μαχαρανῆς.

Θαμπωμένος ἀπ' τὴν ὁμορφιά της, γονάτισε μπροστά της καὶ εἶπε:

—Ὦ, πριγκήπισσα, ὡραιότερη κι' ἀπ' τὴν αὐγή, κατάδεξου ν' ἀκούσῃς τὸν ἄνθρωπο τῆς ζούγκλας! Μὲ λένε Ναντερές. Μὲ κυνηγάνε οἱ Ἄγγλοι. Δραπέτευσα... Τὰ βήματά μου μὲ φέρανε στὸ παλάτι σου. Σοῦ ζητάω φιλοξενία καὶ προστασία γιὰ λίγες μέρες.

— Μπορεῖς νὰ ξεκουραστῆς ὅσον καιρὸ θέλεις στὸ σπίτι μου, ἀπάντησε ἡ πριγκήπισσα.

Ὁ ἄνθρωπος τῆς ζούγκλας εἶχε φέρει μαζί του τὴν εὐθυμία, ποὺ εἶναι τὸ χάρισμα τῆς νειότης. Εἶχε ξυπνήσει τὸ παλάτι ἀπ' τὴ νάρκη του. Ἡ ψυχή του ἔψαλλε τὸν ἔρωτα. Κι' ἡ μαχαρανὴ δὲν ἀμυνόταν πιὰ ἐνάντια στὸ γλυκὸ αἴσθημα ποὺ γοήτευε καὶ ξαναζωντάνευε τὴν καρδιά της.

Ἕνα ἡλιοβασίλεμα, ἔτυχε νὰ βρεθοῦνε μαζὶ στὸ δάσος. Κι' ἀντικρύσανε ξαφνικὰ ἕνα ναὸ μοναχικὸ κι' ἐπιβλητικό: Ἦταν ὁ ναὸς τοῦ Κάμα, τοῦ θεοῦ τοῦ ἔρωτα!

Μὲ βήματα ἀργά, γλυστρήσανε μέσα στὸ ἱερό.

Ὁ ναὸς ἦταν ἄδειος. Στὸ βάθος, τὸ ἄγαλμα τοῦ θεοῦ ὑψωνόταν πάνω στὸ βάθρο του, καὶ γύρω του ἔκαιγε θυμίαμα.

Τὸ ζευγάρι πλησίασε, μεθυσμένο ἀπ' τὸ δυνατὸ ἄρωμα. Ὁ Ναντερὲς ἀγκάλιασε τὴ μαχαρανή. Τὰ χείλη τους ἑνώθηκαν, κάτω ἀπ' τὸν προστατευτικὸ ἴσκιο τοῦ θεοῦ.

— Θὰ γίνῃς γυναῖκα μου, εἶπε ὁ Ναντερὲς. Ὀρκίζομαι νὰ σ' ἀγαπάω παντοτεινὰ καὶ νὰ σὲ φυλάω ἀπ' τὸ πνεῦμα τοῦ κακοῦ!

—Ὦ, ἀγαπημένε μου, εἶμαι δική σου καὶ σ' ἀγαπῶ, ἀπάντησε ἡ πριγκήπισσα.

Ἦταν πολὺ ἀργὰ πιά, ὅταν γυρίσανε στὸ παλάτι. Κάλεσαν ἀμέσως τοὺς βραχμάνους, γιὰ νὰ ἑτοιμάσουν τὸ γρηγορώτερο τοὺς γάμους τους. Ἐκεῖνοι δίστασαν στὴν ἀρχή, γιατὶ δὲν ἦταν βέβαιοι γιὰ τὸ θάνατο τοῦ μαχαραγιά. Μὰ πείσθηκαν ἐπιτέλους, κι' ἔτσι οἱ δυὸ ἀγαπημένοι παντρεύτηκαν, μὲ μεγαλοπρεπέστατες γιορτές.

Ἦταν πάντα ἀχώριστοι, μεθυσμένοι ἀπ' τὸν ἔρωτα.

Μιὰ μέρα, ξαπλωμένοι στὰ μεταξωτὰ μαξιλάρια καὶ στὰ πολύτιμα χαλιά, εἶχαν ἐγκαταλειφθῆ στὴ γλυκειὰ νάρκη μιᾶς ἐρωτικῆς μουσικῆς, ὅταν παρουσιάστηκε ξαφνικὰ μπροστά τους ἕνα φάντασμα: ὁ μαχαραγιὰς Μαχούρα!

Ἦταν αὐτὸς ὁ ἴδιος, ἀλλὰ τρομαχτικὰ ἀδύνατος, ἀγνώριστος ἀπ' τὰ βάσανα ποὺ εἶχε περάσει.

Ἡ μαχαρανή, τρομαγμένη, ἔμπηξε μιὰ ἄγρια φωνὴ καὶ ζάρωσε στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ Ναντερές. Οἱ ὑπηρέτες εἶχαν παγώσει καὶ τρέμανε ἀπ' τὴ φρίκη.

Τί λόγια θὰ πρόφερε τώρα ὁ μαχαραγιᾶς; Ὅλοι περιμένανε τὴν ἀπόφασί του... Μὰ ἐκεῖνος στεκότανε, χλωμός, ἀμίλητος καὶ συντριμμένος. Κι' ἡ γενικὴ ἀγωνία μεγάλωνε.

Τὸν εἶδαν νὰ βάζῃ τὰ δυνατά του γιὰ νὰ συνέλθῃ καὶ νὰ προχωρήσῃ πρὸς τὴν πριγκήπισσα καὶ τὸ Ναντερές. Ξαφνικὰ κλονίσθηκε ὁλόκληρος, ἔβγαλε μιὰ κραυγὴ πληγωμένου ζώου καὶ σωριάστηκε χάμω, νεκρός!

Εἶχε ξαναγυρίσει στὸ παλάτι του γιὰ νὰ πεθάνῃ, θῦμα μιᾶς παράξενης καὶ θλιβερῆς μοίρας.

Ὁ μεγάλος βραχμάνος φρόντισε γιὰ τὴν κηδεία του, ὅπως ὁρίζανε τὰ ἔθιμα κι' οἱ θρησκευτικοὶ νόμοι.

Ἡ μαχαρανὴ κλείστηκε στὸ ναὸ τῆς Καλί, τῆς θεᾶς τοῦ θανάτου, περιμένοντας ν' ἀκολουθήσῃ τὸ βασιλικὸ σύζυγό της στὴν πυρά.

Ὅσο γιὰ τὸ Ναντερές, αὐτὸς ἦταν ἐλεύθερος κι' ὅλοι εὔχονταν νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸ γρηγορώτερο τὴ χώρα. Τὸν εἶχαν ἀποσπάσει ἀπ' τὴν ἀγκαλιὰ τῆς πριγκήπισσας, ποὺ θρηνοῦσε μὲ σπαραγμό. Κι' ὑπόφερε φριχτὰ στὴ σκέψι τοῦ μαρτυρικοῦ τέλους ποὺ περίμενε τὴν ἀγαπημένη του. Ἐξεγειρόταν ἀπ' τὴ συναίσθησι τῆς ἀδυναμίας του...

Πρόβαλε τέλος ἡ μοιραία αὐγή. Ἡ ὥρα τῆς θυσίας εἶχε σημάνει.

Στὸ βάθος τοῦ ἱεροῦ δάσους εἶχε στηθῆ ἡ πυρά, ποτισμένη μὲ ἀρωματικὰ λάδια. Στὸ ναὸ τῆς Καλί, μεθοῦσαν ὅλη τὴ νύχτα τὴ μαχαρανὴ μὲ ὄπιο, γιὰ νὰ μπορῇ νὰ βαδίσῃ περήφανα καὶ γαλήνια στὸ θάνατο.

Τὰ πένθιμα τραγούδια ἀπ' τὶς μοιρολογήστρες ἀντήχησαν λυπητερά. Οἱ πολεμιστὲς προχώρησαν πρῶτοι, μὲ τοὺς ἦχους τῶν τυμπάνων καὶ τῶν αὐλῶν. Ἀκολουθοῦσαν οἱ βραχμάνοι κι' οἱ φακίρες, μὲ τὶς χρυσοποίκιλτες στολές τους, κι' ὕστερα ἕνα ἅρμα ποὺ τὸ σέρνανε βουβάλια, φορτωμένο μὲ τὸ σῶμα τοῦ μαχαραγιά. Ὑφάσματα ἀνεκτίμητα κρέμονταν γύρω ἀπ' τὸ νεκρό.

Ὕστερα ἔφτασε, ἀνάμεσα σὲ δυὸ εὐνούχους, ἡ μαχαρανὴ μὲ τὶς σκλάβες της. Φοροῦσε ἕνα ἀσημοκέντητο χιτῶνα. Στολισμένη μὲ διαμάντια καὶ μαργαριτάρια, ἐμοιαζε σὰν ἀχτίδα τοῦ φεγγαριοῦ χαμένη μέσα στὴν κοιλάδα τῶν δακρύων.

Τελευταῖοι ἔρχονταν οἱ μουσικοί, κι' ἀπὸ πίσω τὸ πλῆθος τῶν περιέργων.

Ἡ πομπὴ πέρασε ἀργὰ τὰ στενὰ μονοπάτια τοῦ δάσους, πηγαίνοντας πρὸς τὴν πυρά. Ὅταν ἔφτασε ἐκεῖ, οἱ στρατιῶτες σχημάτισαν ἕνα κύκλο. Οἱ βραχμάνοι κι' οἱ φακίρες στάθηκαν στὴ μέση κι' ἀναψαν τὰ ἀρώματα.

Ὕστερα τοποθέτησαν τὸ σῶμα τοῦ νεκροῦ πάνω στὴν πυρά.

Ἡ μαχαρανὴ προχώρησε μονάχη της, μὲ σταθερὸ βῆμα, γιὰ ν' ἀκολουθήσῃ τὸ σύζυγό της... Ξαφνικὰ ὅμως, σταμάτησε, σὰν μαρμαρωμένη. Εἶχε ἀναγνωρίσει μέσα στὸ πλῆθος τὸ Ναντερές!

Οἱ θεοὶ τῆς δίνανε λοιπὸν τὴ τελευταία αὐτὴ εὐτυχία, ν' ἀνταλλάξῃ μιὰ ματιὰ γεμάτη λατρεία μ' ἐκεῖνον ποὺ εἶχε διαλέξει ἡ καρδιά της. Σ' αὐτὴ τὴν ὕστατη ματιὰ τῆς εἶχε βάλει ὅλη της τὴν ψυχή...

Ὕστερα ἀνέβηκε στὴν πυρά. Ὁ μεγάλος βραχμάνος πλησίασε, κρατῶντας ἕνα δαυλό. Τὰ λαδωμένα ξύλα ἀνάψανε ἀμέσως...

Ξαφνικά, ἀντήχησε ἕνα τρομαχτικὸ οὐρλιασμα. Ὁ Ναντερὲς πετάχτηκε μέσα ἀπ' τὸ πλῆθος κι' ὥρμησε πρὸς τὴν πυρά, φωνάζοντας:

—Ἀγαπημένη μου, σοῦ ὑποσχέθηκα νὰ μὴ σ' ἀφίσω ποτέ! Ἔρχομαι νὰ πεθάνω μαζί σου!...

— Σ' ἀγαπῶ! ἀπάντησε ἡ πριγκήπισσα, ἀνοίγοντάς του τὴν ἀγκαλιά της.

Καὶ μείνανε οἱ δυό τους ἔτσι ἀγκαλιασμένοι, μέσ' στὶς φλόγες ποὺ μεγαλώνανε.

Τὸ πλῆθος σώπαινε. Ἕνα αἴσθημα σεβασμοῦ καὶ μεγαλείου εἶχε κυριέψει ὅλες τὶς ψυχές...

Ὕστερ' ἀπὸ λίγο, δὲν εἶχε ἀπομείνει παρὰ λίγη στάχτη. Τὸ σῶμα τοῦ μαχαραγιὰ καὶ οἱ δυὸ ἐρωτευμένοι δὲν ὑπῆρχαν πιά.

Μιὰ βαθειὰ σιωπὴ βασίλεψε καὶ πάλι μέσα στὸ ἱερὸ δάσος...

Μ. ΓΚΑΛΙΤΣΙΝ

✪✪

Τοὺς πετοῦσε βούτυρο!

Ἕνας λαθρέμπορος ἐπιχείρησε νὰ περάσῃ τὰ σύνορα Ὁλλανδίας — Βελγίου, μ' ἕνα καμιόνι φορτωμένο μὲ φρέσκο βούτυρο. Ὅταν τὸν κυνήγησαν οἱ τελωνοφύλακες, κατάφερε νὰ τοὺς καθυστερήσῃ πετῶντας πίσω του, στὸ δρόμο, μεγάλες μπάλες βουτύρου, ὥστε νὰ γλυστρᾶνε οἱ ρόδες τοῦ αὐτοκινήτου τους. Τέλος, τὸν πιάσανε ὅταν τοῦ τελείωσε ἡ βενζίνη. Στὸ μεταξὺ ὅμως, εἶχε θυσιάσει 100 κιλὰ βούτυρο.

Συγκλονιστικὸ ἀστυνομικὸ μυθιστόρημα ὑπὸ ΤΖΕΪΜΣ ΤΣΕΪΖ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'

ΤΕΣΣΕΡΙΣ ἄντρες κάθονταν γύρω ἀπὸ ἕνα τραπέζι, φορτωμένο μὲ τραπουλόχαρτα, μάρκες τοῦ πόκερ, δυὸ γεμάτα στραγγιστήρια, ποτήρια καὶ μιὰ μποτίλια οὐίσκυ.

Τὸ δωμάτιο ἦταν μισοσκοτεινό. Τὸ φῶς μιᾶς λάμπας μὲ πράσινο ἀμπαζοὺρ ἔπεφτε μονάχα πάνω στὸ τραπέζι. Ἡ ἀτμόσφαιρα ἦταν γεμάτη καπνούς.

Ὁ Μόργκαν, ἕνας ψηλὸς ἄντρας μὲ κοῦρα καὶ διαπεραστικὰ μάτια καὶ μὲ λεπτὰ χείλια, ἀφοδίασε μπροστά του τέσσερες φηγάδες κι' ὕστερα ἔγειρε πρὸς τὰ πίσω στὸ καθισμά του, ἱκανοποιημένος. Οἱ ἄλλοι μείνανε μιὰ στιγμὴ σαστισμένοι κι' ὕστερα πέταξαν τὰ χαρτιά τους, μ' ἐκδηλώσεις ἀπογοητεύσεως.

Ὁ Τζύπο (Τζιουζέπε Μαντίνι ἦταν τὸ ἀληθινό του ὄνομα), ὀλοστρόγγυλος, μὲ μαῦρα κατσαρὰ μαλλιὰ λίγο γκρίζα στοὺς κροτάφους, γαμψὴ μύτη καὶ χρώμα σταρένιο, ἔσπρωξε τὶς μάρκες του πρὸς τὸ μέρος τοῦ Μόργκαν.

— Ἔμεινα ταπί! δήλωσε. Μοιρὲ γκίνια κι' αὐτή!... Τὸ καλύτερα χαρτὶ ποὺπιασα στὰ χέρια μου ὅλο τὸ βράδυ, ἦταν ἕναν ζευγάρι τοῦ ἐννιά!

Ὁ Ἔντ Μπλὲκ ἔπαιξε μιὰ στιγμὴ μὲ τὶς μάρκες ποὺ εἶχε μπροστά του. Ὕστερα ἔξεχώρισε τέσσερες ἀπ' αὐτὲς καὶ τὶς πέτσεξε στὸ Μόργκαν. Αὐτὸς ἦταν ψηλός, ξανθός, ἀπ' τοὺς τύπους ἐκείνους ποὺ ἀρέσουν στὶς γυναῖκες, ἀλλὰ προκαλοῦν δυσπιστία στοὺς ἄντρες.

Φοροῦσε ἕνα ἄψογο κοστοῦμι ἀπὸ γκρίζα φανέλλα καὶ μιὰ γραβάτα διασκοσμημένη μὲ κίτρινα πέταλα ἀλόγου πάνω σὲ πράσινο φόντο. Αὐτὸς ἦταν ὁ κομψότερος ἀπ' ὅλους.

Ὁ τέταρτος παίχτης λεγόταν Ἄλεξ Κίτσον. Ἦταν ὁ πιὸ νέος, 23 χρονῶν μόνο, γεροδεμένος, μὲ κοστανὰ μαλλιὰ καὶ πλακουτσὴ μύτη ἐπαγγελματίας μποξέρ. Τὰ σκοῦρα μάτια του φαίνονταν ἀνήσυχα. Φοροῦσε ἕνα πουκάμισο μ' ἀνοιχτὸ γιακὰ κι' ἕνα μαῦρο παντελόνι ἀπὸ βελοῦδο κοτελέ.

— Κι' ἐγὼ ἤμουν ἀτυχος, ὅρισε νὰ λέῃ. Εἶχα τέσσερις ντάμες καὶ νόμιζα...

Σταμάτησε. Βλέποντας ὅτι οἱ δυὸ ἄλλοι δὲν τὸν ἄκουγαν πιά, ἀλλὰ κύτταζαν προσεχτικὰ τὸ Μόργκαν.

Ὁ τελευταῖος μάζεψε καὶ τὰ τσοπροῦσε τὶς μάρκες ποὺ εἶχε κερδίσει. Ἕνα τσιγάρο κρεμόταν ἀπ' τὴ γωνιὰ τῶν λεπτῶν χειλιῶν του. Ἀφοῦ τελείωσε, ἀνασήκωσε τὸ κεφάλι του κι' ἔροιξε μιὰ ματιὰ γύρω

— Τί μαγερεύεις, Φράνκ· ρώτησε ὁ Μπλὲκ μ' ἀνυπομονησία. Μοῦ φαίνεται πὼς κάτι σ' ἀπασχολεῖ ἀπόψε...

Ὁ Μόργκαν ἔπαιξε γιὰ λίγο πιάνο μὲ τὰ δάχτυλα του στὸ τραπέζι. Ὕστερα ρώτησε ξαφνικά:

— Τί θὰ λέγατε, παιδιά, γιὰ διακόσιες χιλιάδες δολλάρια;...

Οἱ τρεῖς ἄλλοι ἀνασκιστήσανε καὶ κυττάχτηκαν. Ἤξεραν καλὰ τὸ Μόργκαν, ὥστε νὰ καταλαβαίνουνε πὼς δὲν ἀστειευότανε πάνω σὲ τέτοια θέματα...

— Διακόσιες χιλιάδες γιὰ καθένα μας! ἐπανέλαβε ὁ Μόργκαν. Μπορεῖτε νὰ τὰ βάλετε στὸ χέρι. Μὰ δὲ θάνει τόσο εὔκολο, βέβαια.

Ὁ Μπλὲκ ἔβγαλε τὸ πακέτο του, πῆρε ἕνα τσιγάρο καὶ τὸ στριφογύρισε ἀνάμεσα στὰ δάχτυλά του, κυττάζοντας τὸ Μόργκαν μὲ συλλογισμένο ὕφος.

— Δηλαδή... εἶναι ὀχτακόσιες χιλιάδες ὅλα; ρώτησε.

— Ἕνα ἑκατομμύριο, διώρθωσε ὁ Μόργκαν. Θὰ τα μοιράσουμε στὰ πέντε, ἂν μπῆτε κι' οἱ τρεῖς στὸ κόλπο.

— Πέντε: Ποιὸς θάναι ὁ πέμπτος;

Ὁ Μόργκαν ἔσπρωξε πρὸς τὰ πίσω τὴν καρέκλα καὶ σηκώθηκε. Ἀκούμπησε τὰ νέρια του στὸ τραπέζι κι' ἔσκυψε πρὸς τὰ ἐμπρός.

— Εἶναι σπουδαία δουλειά! δήλωσε. Ὁλόκληρο ἑκατομμύριο... κι' ὅλο σὲ μικρὰ γαοτονομίσματα, ποὺ μποροῦμε νὰ τὰ κυκλοφορήσουμε εὔκολα...

—Ἕνα ἑκατομμύριο δολλάρια! μουρμούρισε ὁ Τζύπο, θαμπωμένος. Ὑπάρχουνε λοιπὸν στὸν κόσμο τόσα λεφτά!

Ὁ Μόργκαν γαμογέλασε. Εἶχε μιὰ ἔκφρασι πειναμένου λύκου.

— Μὲ τόσο παραδάκι, θὰ γίνετε Βασιλιάδες! πρόσθεσε.

— Κατάλαβα Φράνκ, φώναξε ὁ Μπλέκ. Στοιχηματίζω πὼς ἔβαλες στὸ μάτι τὰ λεφτὰ τῆς μισοδοσίας τοῦ Κέντρου Ἐρευνῶν Κατευθυνομένων Βλημάτων.

Ὁ Μόργκαν ξανακάθησε. Ἔγνεψε «ναι» μὲ τὸ κεφάλι του καὶ εἶπε γαμογελώντας:

— Εἶσ' ἕξυπνο παιδί, Ἔντ. Ναί, αὐτὸ εἶναι! Πῶς σοῦ φαίνεται ἡ ἰδέα μου;... Εἶναι ἀκριβῶς 1 ἑκατομμύριο σὲ γαοτονομίσματα τῶν 10 δολλαρίων τὸ πολύ. Μὰς περιμένουνε νὰ τὰ πάρουμε!

— Τρελλάθηκες: διαμαρτυρήθηκε ὁ Κίτσον, σφίγγοντας τὶς γροθιές του. Ποῦ θὲς νὰ μᾶς μπλέξῃς...

Ὁ Μόργκαν γαμογέλασε μὲ κάποια περιφρόνησι.

Κύτταξε τὸ Μπλὲκ ξέροντας πὼς ἂν τοῦ ἄρεσε ἡ «δουλειά», μποροῦσε νὰ γίνῃ κατι.

Ὁ Μπλὲκ ἦταν ὁ ἐγκέφαλος τῆς συμμορίας. Ὁ «μικρός», ὁ Κίτσον, εἶχε νεῦρες γροθιές, ἦταν ἄσσος στὸ σφαῖρισμα, δὲν εἶχε ὅμως καθόλου μυαλό.

Ἂν ἀπεναντίας ὁ Μπλὲκ εἶχε ἀντιρρήσεις, τὸ σχέδιο θἄμενε ἀπραγματοποίητο.

— Τί λὲς καὶ σύ, Ἔντ; ρώτησε ὁ Μόργκαν.

Ὁ Μπλὲκ ἄναψε τὸ τσιγάρο του, μὲ τὰ φρύδια ζαρωμένα.

— Δύσκολη δουλειά! εἶπε. Ἂν ἔχῃς ὅμως νὰ προτείνῃς καμμιὰ μέθοδο, σ' ἀκούω.

Ποτὲ του δὲν ἔπαιρνε μιὰ ἀπόφασι, γωρὶς νὰ μελετήσῃ ὅλα τὰ δεδομένα τοῦ προβλήματος.

Ὁ γοντρο-Τζύπο στριφογύριζε στὸ κάθισμά του, κυττάζοντας πότε τὸν Κίτσον, πότε τὸ Μόργκαν.

— Τί δυσκολίες ὑπάρχουνε: ρώτησε ὁ Μπλέκ.

Ὁ Μόργκαν ἔδειξε τὸν Κίτσον.

— Αὐτὸς τὶς ξέρει πιὸ καλά, ἀπάντησε. Ἂς μᾶς τὶς πῇ..

— Καὶ βέβαια τὶς ξέρω! Ὁποιος τρελλὸς μπλεχτῇ σὲ τέτοια δουλειά, θὰ πέσῃ στὸ στόμα τοῦ λύκου!

Ἔριξε μιὰ ματιὰ στοὺς τρεῖς συντρόφους του, κάπως στενοχωρημένος γιατὶ ἔπεφτε ὁ κλῆρος σ' αὐτόν, τὸν πιὸ νέο, νὰ τοὺς διαφωτίσῃ.

— Ἡ μεταφορὰ τῶν χρημάτων ἔχει ἀνατεθῆ στὴν Ἑταιρεία θωρακισμένων καμιονιῶν Γουέλλινγκ, εἶπε. Κι ἡ ἑταιρεία αὐτὴ ἔχει πάρει ὅλα της τὰ μέτρα! Τὸ ξέρω καλά, ὅπως εἶπε ὁ Φράνκ, γιατὶ ἀνῆκα κάποτε κι' ἐγὼ στὸ προσωπικό της.

Ὁ Τζύπο πέρασε τὸ χέρι του πάνω ἀπ' τὸ πρόσωπό του καὶ στράφηκε στὸ Μόργκαν, μὲ τὰ φρύδια ζαρωμένα.

— Ἐσὺ ὅμως θὰ ξέρῃς κάποιον τρόπο... ἐ, Φράνκ: τὸν ρώτησε.

Ἐκεῖνος δὲν τοὺδωσε προσοχή. Κύτταξε τὸν Κίτσον.

— Σ' ἀκοῦμε, μικρέ, τοῦ εἶπε.

Ἐξήγησε μας λοιπὸν τὶς δυσκολίες...

Ὁ Κίτσον πῆρε μιὰ ἀπ' τὶς μάρκες τοῦ Μόργκαν κι' ἄρχισε νὰ τὴ στριφογυρίζῃ ἀνάμεσα στὰ γοντρα δαχτυλα του.

— Ὑπηρετοῦσα ἀκόμα στὴν ἑταιρεία, ὅταν παραλάβανε τὰ καινούργια καμιόνια τους. Πρίν, εἴχανε κάτι σαρδελλοκούτια, ποὺ τὰ γωνοδεύανε τέσσερες φύλακες μὲ μοτοσυκλέτα. Τὸ νέο ὅμως καμιόνι δὲ χρειάζεται συνοδεία. Εἶναι τὸ καλύτερο ποὺ μπορεῖ νὰ γίνῃ!... Ἡ ἑταιρεία τοῦ ἔχει τόση ἐμπιστοσύνη, ὥστε δὲν ἀσφαλίζει πιὰ τὰ ποσὰ ποὺ μεταφέρει.

— Μὰ τί ἰδιαίτερο ἔχει αὐτὸ τὸ καμιόνι; ἀπόρησε ὁ Μόργκαν.

Ὁ Κίτσον πέρασε τὸ χέρι του ἀνάμεσα στὰ μαλλιά του. Δίστασε νὰ μιλήσῃ μὰ ἤθελε ν' ἀποδείξῃ πὼς εἶχε γελαστῇ μιὰ φορὰ ὁ Μόργκαν καὶ πὼς τὸ σχέδιό του ἦταν ἀπραγματοποίητο. Ὡς τώρα, τοῦ εἶχε ἐμπιστοσύνη. Ἐδῶ καὶ ἕξη μῆνες ποὺ εἶχαν σχηματίσει οἱ τέσσερίς τους τὴ συμμορία, εἶχαν πετύχει μερικὰ καλὰ κόλπα, δίχως κινδύνους. Καὶ, κάθε φορά, ὁ Μόργκαν ἦταν ὁ ἐγκέφαλος τῆς συντροφιᾶς.

Βέβαια, παραδεχόταν ὁ Κίτσον ὅτι 200 χιλιάδες δολλάρια ἦταν μπόλικα λεφτά. Τί ὠφελοῦσε ὅμως νὰ τὰ ὀνειρεύωνται, ἀφοῦ δὲ μποροῦσαν νὰ τὰ πάρουν! Ἂν ἤξερε ὁ Μόργκαν...

— Λοιπόν, τί τὸ ἐξαιρετικὸ ἔχει αὐτὸ τὸ περίφημο καμιόνι; ξαναρώτησε ὁ Μόργκαν κοροϊδευτικά.

Ὁ Κίτσον ἀνάσανε βαθειὰ κι' ἀπάντησε, μὲ φωνὴ λίγο τρεμουλιαστή:

— Ἀδύνατο νὰ τὸ ζυγώσουμε, Φράνκ! Ὁ θωρακίας του εἶναι ἀπὸ εἰδικὸ μέταλλο, ποὺ δὲν τὸ τρυπανιὲ οἱ σφαῖρες. Ἀδύνατο νὰ τὸ περάσῃ τρυπάνι. Ἴσως θὰ μποροῦσε νὰ λυώσῃ. Μὲ πολὺ δυνατὴ καὶ συνεχῆ ζέστη. Ἀλλὰ θὰ χρειάζονταν ὧρες γι' αὐτὸ ἂν ὄχι μέρες.

»Ἡ πόρτα του ἔχει κλειδαριὰ μὲ ὡρολογιακὸ μηχανισμό... Θέλει τρεῖς ὧρες τὸ καμιόνι, γιὰ νὰ φτάσῃ στὸ Κέντρο Ἐρευνῶν. Ὁ ὡρολογιακὸς λοιπὸν μηχανισμὸς ἐλευθερώνει τὴν κλειδαριὰ τέσσερες ὧρες μετὰ τὸ ξεκίνημα τοῦ καμιονιοῦ. Αὐτὸ τὸ χρονικὸ περιθώριο ἐπιτρέπει στὸ σωφέρ νὰ ξαναγυρίσῃ πίσω, ἂν γιὰ ὁποιοδήτε λόγο ἐμποδιστῇ νὰ φτάσῃ στὸν προορισμό του.

»Ἀφιστε τὴ μάρκα πάνω στὸ τραπέζι, καὶ κύτταξε τοὺς ἄλλους δυό, ποὺ τὸν ἄκουγαν μὲ προσοχή. Ὕστερα συνέγισε:

— Πάνω στὸ ταμπλὸ τοῦ αὐτοκινήτου ὑπάρχει ἕνα κουμπὶ ποὺ συνδέεται μὲ τὴν κλειδαριά. Ἂν τοῦ τύχῃ λοιπὸν τίποτα, ὁ σωφὲρ δὲν ἔχει παρὰ νὰ πατήσῃ τὸ κουμπὶ αὐτό, γιὰ νὰ σταματήσῃ τὸν ὡρολογιακὸ μηχανισμό.

— Καὶ σὶ συμβαίνει τότε; ρώτησε εἰρωνικὰ ὁ Μόργκαν.

— Ἀπ' τὴ στιγμὴ ἐκείνη, κανεὶς πιὰ δὲ μπορεῖ ν' ἀνοίξῃ τὴν πόρτα τοῦ καμιονιοῦ, ἂν δὲν ξαναμπῇ μπροστὰ ὁ ὡρολογιακὸς μηχανισμός. Κι αὐτὸ εἶναι μιὰ δουλειὰ ποὺ μπορεῖ νὰ γίνῃ μονάχα ἀπὸ εἰδικὸ τεχνικό, μὲ κάποιο μυστικὸ σύστημα.

» Ὑπάρχει ἐξ ἄλλου στὸ καμιόνι ραδιοφωνικὸς τομπρὸ καὶ δέκτης. Ἔτσι, σ' ὅλη τὴ διάρκεια ἀπὸ τὸ Κέντρο, ὁ σωφὲρ ἐπικοινωνεῖ συνεγὼς μὲ τὴ βάσι του.

Ὁ Κίτσον παρατήρησε πὼς ὁ Μόργκαν ἔβασκολουθοῦσε νὰ τὸν κυττάζῃ σαρκαστικά, καὶ στράφηκε στὸ Τζύπο, γιὰ νὰ συνεγίσῃ:

— Ἂς ὑποθέσουμε τώρα πὼς κάποιος τρελλὸς ἀποφασίζει νὰ ληστέψῃ τὸ καμιόνι. Ἂς ὑποθέσουμε πὼς φράζει τὸ δρόμο καὶ τὸ ἀναγκάζει νὰ σταματήσῃ... Ὁ σωφὲρ κι' ὁ φύλακας ποὺ τὸν συνοδεύει ἔξουν τί ἔγουν νὰ κάνουν Ὁ πρῶτος πατάει ἕνα κουμπὶ καὶ μπλοκάρει τὴν κλειδαριά. Ὁ δεύτερος πατάει ἐν' ἄλλο κουμπί.

Μικρὴ ἱστορία

Τὸ φέσι

Νύχτα Ἀποκριᾶς, σὲ κέντρο διασκεδάσεως. Ἀτμόσφαιρα πανζουρλισμοῦ. Καὶ τὸ ἐπεισόδιο συνέβη ἀκριβῶς τὴ στιγμὴ ἐκείνη, τὴν ὥρα, δηλαδή, ποὺ εἶχαν μοιραστῇ τὰ κοτιγιόν, οἱ καραμούζες, οἱ σφυρίχτρες, οἱ τρακατρούκες καὶ ὁλόκληρο τὸ κέντρο βοοῦσε ἀπὸ χαρμόσυνους ἤχους ἀποκριάτικους.

Μ' ἕνα φέσι στὸ κεφάλι, κατακόκκινο καὶ γυαλιστερό, χαλοῦσε τὸν κόσμο ἕνας εὔθυμος ἡλικιωμένος κύριος, σ' ἕνα τραπέζι, ἐν μέσῳ παρέας θηλυκῶν, ἐξαιτετικὰ κεφάτης. Ὅπου, λοιπὸν—ξαφνικὰ καὶ ἀπροσδόκητα—κάνει τὴν ἐμφάνισί της μιὰ ὡραία κυρία.

— Νικόλα!

Κατάπληξι:

— Ἑλένη;

— Σήκω ἄβλιε! Καὶ βγάλε αὐτὸ τὸ γελοῖο φέσι ἀπ' τὸ κεφάλι σου!

Ἐμβρόντητη ἔμεινε ὅλη ἡ παρέα. Καὶ ὁ ταλαίπωρος Νικόλας, ποὺ εἶχε ἐξωκείλει λόγω τῆς Ἀποκριᾶς, πέταξε τὸ φέσι καὶ ἀκολούθησε πειθήνιος τὸ... ἐκτελεστικὸ ἀπόσπασμα ἐνῶ ἡ παρέα συνώδευε τὴν ἀποχώρησί του θύματος μὲ σφυρίχτρες, καραμούζες καὶ ροκάνες. Καὶ καθὼς ἐβγαίνε, κάποιος τοῦ φώναξε:

— Καὶ τοῦ χρόνου, Νικόλα!

— Ναί, συμπλήρωσε μιὰ κυρία τῆς παρέας. Καὶ τοῦ χρόνου... ἂν ζήσῃ!

κι' άμέσως το παρμποΐζ καΐ τα πλαγινά κρύσταλλα φράζονται άπ' έξω μέ άτσαλένιες πλάκες. "Ετσι, ολόκληρο το καμιόνι έχει γίνει πιά ένα μεγάλο κουτί, έρμητικά κλειστό άπό παντού.

»Συγχρόνως, μ' ένα τρίτο κουμπί, ο ραδιοφωνικός πομπός άρχίζει να έκπέμπη συνεχώς ένα σήμα, πού μπορούν να το συλλάβουν όλα τ' άστυνομικά αύτοκίνητα καΐ νά καθορίσουν άπ' αύτό τη θέσι που βρίσκεται το καμιόνι. "Ετσι, άπ' τη στιγμή που θά πατήσουν τα τρία κουμπιά, ό σωφέρ κι' ό φύλακας δέν έχουν παρά νά περιμένουν βοήθεια, μέσα στο άτσαλένιο κουτί τους.

'Ο Κίτσον τίναξε νευρικά τη στάχτη τοΰ τσιγάρου του καΐ πρόσθεσε:

— Τό είπα καΐ το ξαναλέω: Κανείς δέ μπορεί νά ληστέψη αύτό το καμιόνι. Εΐν' άδύνατο!

'Ο Τζΰπο έξυσε το πηγοΰνι του, μέ ΰφος συλλογισμένο. 'Ο Μπλέκ είχε πάρει την τραπουλα καΐ την άνακάτευε μηχανικά, μέ τα μάτια του καρφωμένα στο Μόργκαν.

—Δέ μπορεί κανείς νά τα στιάξη μέ το σωφέρ καΐ το φύλακα, ώστε νά βοηθήσουνε κι' αύτοί; ρώτησε ό Μόργκαν

— 'Αστειεύεσαι: Γίνονται τέτοια πράγματα;... 'Η έταιρεία ξέρει νά διαλέγη τοΰς άνθρώπους της. Μη λες λοιπόν Βλακείες!

Τα μάτια τοΰ Μόργκαν άστράψανε.

— Σοΰκανα μιά ερώτησι, πρόφερε ξερά. Πρόσεχε πώς μίλας! Δέ μ' άρέσει καθόλου ό τρόπος σου...

— Καλά, μη θυμώνης, Φράνκ, μπήκε στη μέση ό Μπλέκ. 'Ο μικρός θέλει νά μας κατατοπίση. Φαίνεται πώς ξέρει καλά τα πράγματα.

— Αύτο θά το δοΰμε... Περιμένω νά μάς πη γιατί δέ μποροΰμε νά τα κανονίσουμε μ' αύτοΰς τους δυό.

'Ο Κίτσον είχε άρχίσει νά ίδρώνη.

—"Εχω δουλέψει μαζί τους. έξήγησε. Τους ξέρω. 'Ο σωφέρ λέγεται Ντέϊβ Τόμας κι' ό φύλακας Μάϊκ Ντίρκσον. Τό λέει ή καρδοΰλα τους... είναι έξυπνοι, γρήγοροι καΐ άσσοι στο πιστόλι. Ξέρουν άλλωστε ότι θά πάρουν άμοιβή 2 γιλιάδες δολλάρια γιά κάθε γκάνγκστερ πού θά ξεκάνουνε. 'Επίσης ξέρουνε πώς εΐν' άδύνατο νά διαρρήξη κανείς το καμιόνι καΐ νά πάρη τα λεφτά.

»"Εχουνε μιά σταθερή θέσι καΐ ίκανοποιοΰνται. Γιά ποιο λόγο λοιπόν νά διακινδυνέψουνε, συμφωνώντας μαζί μας;...

— 'Αν εΐν' έτσι ξέρκισα τα πράγματα έγώ άπατροδόθηκα, δηλωσε ό Τζΰπο. 'Ωραίες είναι βέβαια, οί 200 γιλιάδες. Πώς νά τις καρώ όμως, άν γίνω μακαρίτης;

'Ο Μόργκαν γαμογέλασε.

'Ο Τζΰπο είχε πολλά προσόντα, χρήσιμα γιά τη δουλειά τους. Είχε όμως έπίσης άπαισιοδοξία καΐ ήττοπάθεια.

'Ηταν άρίστος στην ειδικότητά του: 'Ελάχιστες κλειδαριές άντιστέκονταν στα έπιδέξια δάχτυλά του. Είχε άνοίξει ως τώρα ένα σωρό κάσσες πού φαίνονταν άπροσβίαστες πάντα όμως έκανε τη δουλειά του με την ήσυχία του. Ποτέ δέν είχε έργαστη βιαστικά. σπασμωδικά. Στην περίπτωσι όμως αύτή, ό Μόργκαν ήξερε πώς δέ θάχε τέτοιες εύκολίες..

Είχε πεποίθησι ό Μόργκαν πώς θά κατάφερνε τελικά νά πείση το Τζΰπο. Μά δέν σκοπεΰσε αύτό. Στην κρίσιμη στιγμή. όλη ή έπιτυχία τους θά κρεμόταν άπό κείνον, άπ' την έπιδεξιότητά του. "Αν λυγίζανε τότε τα νεΰρα του. πήγαινε γοιμένη ή δουλειά!

— Μην άνησυχης, τοΰ είπε άκουμπώντας το χέρι του στον ώμο του. 'Από τότε πού δουλεύουμε οί τέσσερίς μας. έκανα ποτέ καμμιά γκάφα;

'Ο Τζΰπο κούνησε το κεφάλι του μέ δισταγμό. Οί δυό άλλοι περίμεναν, μέ τα μάτια καρφωμένα στο Μόργκαν...

— Δέν είναι δυνατό όμως νά μείνουμε πάντα ψιλικατζήδες, συνέχισε έκείνος. "Ετσι που πάμε, κάποτε θά μάς βουτήξη ή άστυνομία. Πιστεύω λοιπόν πώς έφτασε ή ώρα νά έπιχειρήσουμε το μεγάλο κόλπο! Θά μοιραστοΰμε το έκατομμύριο, θά διαλύσουμε την παρέα μας καΐ θά τραβήξη καθένας το δρόμο του. Μέ 200 γιλιάδες δολλάρια. θά ζήσουμε σάν άρχοντες!

»Βέβαια, δέ θάναι εΰκολη δουλειά! Αύτά πού μάς είπε ό Κίτσον, εΐν' όλα σωστά. Έξασε όμως μιά λεπτομέρεια.

Κύτταξε τοΰς τρεις άντρες. 'Ο Τζΰπο φαινόταν άνήσυχος, ό Κίτσον τρομοκρατημένος κι' ό Μπλέκ άδιάφορος άκόμα.

— 'Εκείνο πού έξασε νά σάς πη, συνέχισε ό Μόργκαν. είναι ότι το καινούργιο αύτό καμιόνι χρησιμοποιείται έδώ καΐ 5 μήνες. κι' ότι έχουν πιά πεισθη όλοι πώς είναι άπαραβίαστο. 'Ακούσατε πού σάς το Βεβαίωσε κι' ό Κίτσον... "Οταν λοιπόν άποκτήση κανείς τέτοια άπόλυτη έμπιστοσύνη. παύει πιά νά φυλάγεται, κι' έτσι την παθαίνες!

»"Ολ' αύτά πού σάς είπε ό Κίτσον. γιά το καμιόνι, έγώ τάχα διαβάσει πρίν άπό μήνες στις έφημερίδες. 'Ηταν τόσο περήφανη ή έταιρεία γιά το «κινητό φρούριό» της, ώστε τοΰκανε τραντατζή ρεκλάμα. Το περιέγραφε μέ κάθε λεπτομέρεια, μέ την έλπίδα νά τραβήξη πελατεία.

»'Από τότε λοιπόν στριφογυρίζει στο μυαλό μου αύτή ή δουλειά! Πιστεύω πώς μπορεί νά γίνη. άν θάχω καΐ σάς μαζί μου!

'Ο Μπλέκ έσβυσε το τσιγάρο του κι' άναψε άμέσως άλλο. Κύτταξε το Μόργκαν μέ τα μάτια μισόκλειστα.

— "Εχεις καμμιά ώρισμένη ιδέα; πρόφερε.

— Ναί, άπάντησε ό Μόργκαν, άνάβοντας ένα τσιγάρο καΐ φυσώντας τον καπνό πρός τον Τζΰπο. Τόχω σκεφθη πολύ... 'Επί πέντε χρόνια. το θωρακισμένο καμιόνι θά πηγαίνη κάθε βδομάδα 1 έκατομμύριο δολλάρια στο Κέντρο 'Ερευνών. "Οσο περνάει ό καιρός, θά χαλαρώνεται ή προσοχή κι' ή έπίβλεψί τους. Στην κατάλληλη λοιπόν στιγμή θά βάλουμε μπροστά το σχέδιό μας.

— Γιά στάσου! φώναξε ό Κίτσον. Τί φλυαρίες εΐν' αύτές:.. Πόση ώρα κάνει κανείς γιά νά πατήση ένα κουμπί; Δυό δευτερόλεπτα το πολύ... Γιά τα τρία κουμπιά λοιπόν θά χρειαστοΰνε έξη δευτερόλεπτα. Καΐ το καμιόνι θάχη γίνει τότε μιά άτσαλένια χελώνα. κλειστή άπό παντοΰ!

»Πώς φαντάζεσαι τώρα ότι θά μπορέσης νά το σταματήσης, ν' άνοίξης την πόρτα καΐ νά κανονίσης το σωφέρ καΐ το φύλακα μέσα σέ έξη δευτερόλεπτα: Αύτά είναι εύσεβείς πόθοι σου!...

— 'Αλήθεια: είπε είρωνικά ό Μόργκαν.

— Μά φυσικά! Θά σταματήσης το καμιόνι. "Ωστε νά το πλησιάσης όμως. θάχουν κατεβη οί άτσαλένιες πλάκες. θάχη μπλοκαριστη ή κλειδαριά κι' ό τρομπος θάχη άρχίσει νά στένεται το σήμα του.

— Είσαι βέβαιος; πρόφερε ό Μόργκαν, σαρκαστικά. μ' ένα τόνο πού έκανε τον άλλον έξω φρενών.

— 'Απολύτως βέβαιος! Καΐ δέ πρόκειται ν' άλλάξω γνώμη, ό,τι κι' άν μοΰ πής! άπάντησε ό Κίτσον συγκρατώντας τη μανία του.

— "Εννοεις νά το βουλώσης, ώστου νά μάς έξηγήση την ίδέα του ό Φράνκ; μούγκρισε ό Μπλέκ. "Αν νομίζης πώς είσαι πιό έξυπνος άπ' αύτόν. έλα νά σέ κάνουμε άρχηγό!

'Ο Κίτσον κοκκίνισε, άνασήκωσε τοΰς ώμους του κι' έγειρε πίσω στην πολυθρόνα του. κυττάζοντας μέ πεισμωμένο ΰφος το Μπλέκ καΐ το Μόργκαν.

— 'Εγώ σάς λέω πώς δε μπορεί νά γίνη! έπέμεινε.

'Ο Μπλέκ στράφηκε στο Μόργκαν.

— 'Εξήγησέ μας το σχέδιό σου, Φράνκ. τοΰ είπε.

— Χτές, μελέτησα τη διαδρομή. άπ' την Τράπεζα ώς το Κέντρο Ερευνών. Είναι άρκετη άπόσταση: 105 χιλιόμετρα στον έθνικό δρόμο καΐ άλλα 40 σέ μικρότερους... "Εψαχνα γιά το μέρος όπου θά μπορούσαμε νά σταματήσουμε το καμιόνι. Αύτό δέ μπορεί νά γίνη στον έθνικό δρόμο. γιατί ύπάρχει μεγάλη κίνησι. Γίνεται όμως μιά χαρά σ' ένα άπ' τοΰς μικρότερους. Τέσσερα χιλιόμετρα πιό πέρα άπ' την άρχή του, δισταυρώνεται μ' έναν άλλον, πού πηγαίνει πρός την ίδια διεύθυνσι. Τ' αύτοκίνητα άκολουθοΰνε συνήθως το δεύτερο, γιατί είναι καλύτερος καΐ συντομώτερος. "Αν πάρουνε όμως τον πρώτο, όπως κάνει το καμιόνι, θά περάσουνε άναγκαστικά σ' ένα σημείο του άνάμεσα σέ δυό μεγάλους βράχους που ύψώνονται στίς δυό πλευρές του. Έκεί γύρω ύπάρχουνε κοντάκια καΐ θάμνοι πυκνοί. Είναι ιδεώδες μέρος γιά ένέδρα... ή γιά δυστύχημα! 'Απέχει 3 χιλιόμετρα άπ' το Κέντρο.

'Ο Μπλέκ κούνησε το κεφάλι του καταφατικά.

— Ναί, τον ξέρω, αύτο το δρόμο. δήλωσε. Τον πήρα κάποτε, κατά λάθος. καΐ κινδύνεψα νά τσακιστώ στο μέρος αύτο πού είπες. Οί βράχοι βρίσκονται ύστερα άπό μιά άπότομη στροφή. "Εχουνε συμβη έκεί όχι λίγα δυστυχήματα.

— 'Ωραία! Φανταστήτε τώρα τοΰς δυό άντρες μέσα στο καμιόνι τους. Αύτη την έποχή, θά κάνη φρέσκη ζέστη στο κουβούκλιο του όδηγοΰ... Αύτοί οί δυό θάναι μουσκεμένοι στον ίδρώτα καΐ δέ θά δίνουν καμμιά προσοχή στο δρόμο, πού τον έχουν περάσει άπέτρητες φορές...

»Φτάνουνε λοιπόν στη στροφή, την περνάνε καΐ βλέπουν τότε έν' αύτοκίνητο πεσμένο πάνω στον ένα βράχο, έξω άπ' το δρόμο. Μιά γυναίκα καταματωμένη είναι πεσμένη γάνω... Τί θά κάνουνε τότε; Θά περάσουνε μέ το καμιόνι άπό πάνω της: "Οχι βέβαια! Μάλλον θά σταματήσουνε, γιά νά δοΰνε τί έχει πάθει.

— Βέβαια, συμφώνησε κι' ό Μπλέκ. "Εχω τη γνώμη πώς θά σταματήσουνε καΐ πώς θά κατεβη ό ένας τους, ένώ ό άλλος θά ζητάη βοήθεια μέ τον πομπό. Δέν άποκλείεται ώστόσο νά κατεβοΰνε κι' οί δυό..

'Ο Μόργκαν στράφηκε στον Κίτσον.

— 'Εσύ τί λές: τον ώτησε. Τί θά κάνουνε;

'Εκείνος δίστασε. άνασήκωσε τοΰς ώμους του κι' άπάντησε κακόκεφα:

— Πιστεύω πώς έχει δίκηο ό "Εντ. Σέ μιά τέτοια περίπτωσι, ό Ντίρκσον θά κατέβαινε άπ' το καμιόνι κι' ό Τόμας θάμενε στη θέσι του. 'Ο Ντίρκσον θά έξέταζε τη γυναίκα. γιά νά δη σέ ποιά κατάστασι βρίσκεται. Θά τη σήκωνε καΐ θά τη μετέφερε έξω άπ' το δρόμο. Θά ξαναμέβαινε ύστερα στο καμιόνι καΐ θά είδοποιοΰσε μέ το ραδιόφωνο γιά νάθη νά την παραλάβη ένα νοσηκομειακό αύτοκίνητο. "Επειτα θά συνέχιζαν οί δυό το δρόμο τους.

— Αύτο λέω κι' έγώ! είπε ό Μόργκαν.

Δέν έκανε τον κόπο νά ζητήση τη γνώμη τοΰ Τζΰπο. Αύτος δέν είχε σχεδόν ποτέ μιά ένδιαφέρουσα γνώμη. έκτος όταν έπροκειτο γιά τη διάρρηξι μιάς κάσσας ή γιά το άνοιγμα μιάς δύστροπης κλειδαριάς...

— Αύτη λοιπόν είναι ή κατάστασι, συνέχισε ό Μόργκαν. 'Ο ένας άπ' τοΰς δυό κατέβηκε κι' ό άλλος έμεινε στο καμιόνι... Πιστεύεις ότι, σ' αύτη την περίπτωσι, ό σωφέρ θά σκεφθη καθόλου νά σταματήση τον ώρολογιακό μηχανισμό της κλειδαριάς καΐ νά κατεβάση τίς άτσαλένιες πλάκες στίς πόρτες καΐ στο παμπρίζ; 'Ο Κίτσον έβγαλε το μαντήλι του καΐ σκούπισε το μέτωπό του.

— Μάλλον όχι παραδέχθηκε.

'Ο Μόργκαν στράφηκε πρός το Μπλέκ.

— Καΐ σύ τί λές; ρώτησε.

— 'Ασφαλώς όχι! "Οπως μάς είπε ό Κίτσον. άν σταματήση ό μηχανισμός της κλειδαριάς. χρειάζεται πιά είδικός γιά νά τον άνοίξη. Δέ μπορεί λοιπόν νά κάνη ένα τέτοιο πράγμα ό σωφέρ, έφόσον δέν κινδυνέψη το καμιόνι... Οΰτε καΐ τίς άτσαλένιες πλάκες θά κλείση. γιατί θάχη την περιέργεια νά δη τί φτιάνει ό σύντροφός του καΐ τί συμβαίνει μέ το κορίτσι.

'Ο Μόργκαν κούνησε καταφατικά το κεφάλι του. "Υστερα στράφηκε πάλι στον Κίτσον.

— Κάναμε λοιπον ένα βήμα μπροστά! είπε μ' ικανοποίησι. Το καμιόνι έχει σταματήσει κι' ό σωφέρ δέν έχει άγγίξει τα κουμπιά.. Βλέπεις λοιπόν πώς δε λέω Βλακείες:

—"Ε, καΐ τί βγαίνει μ' αύτό; παρατήρησε έκείνος μέ πείσμα. Περιμένω ν' άκούσω τη συνέχεια.

'Ο Μόργκαν έστειλε λίγο καπνό πρός το ταβάνι. Φαινόταν πώς διασκέδαζε μέ τον έκνευρισμό του Κίτσον.

— "Ως τώρα. πάμε καλά! είπε. Σταματήσαμε το καμιόνι καΐ τράβηξα έξω το φύλακα... Το καμιόνι έχει σταματήσει άνάμεσα στοΰς δυο βράχους. μέσα στο μικρο φαράγγι. Δεξιά κι' άριστερά ύπάρχουν πυκνοί θάμνοι, όπου μποροΰν νά κρυφτοΰν εύκολα δυό-τρεις άνθρωποι.

»'Ο φύλακας κατεβαίνει άπ' το καμιόνι καΐ προχωρεί πρός την κοπέλλα... Δέ μπορεί Βέβαια, μέ τόση ζέστη, νάχουν οί φίλοι μας κλειστά τα τζάμια. Οΰτε καΐ θά σκεφθη ποτέ νά τα κλείση ό σωφέρ, όταν κατεβη ό σύντροφός του.

'Ο Κίτσον δίστασε πάλι κι' άπάντησε ΰστερα:

— "Ο.. όχι!

— Το καμιόνι είναι σταματημένο κοντά στοΰς θάμνους. όπου έχουν κρυφτη δυο άνθρωποι. 'Ο σωφέρ κυττάζει άπ' το παμπρίζ το σύντροφό του, πού προχωρεί πρός την κοπέλλα. Είναι άνύποπτοι κι' οί δυό τους. Τοΰς φαίνεται άπόλυτα φυσικό νά έχη συμβη άκόμα ένα αύτοκινητικό δυστύχημα στο έπικίνδυνο έκείνο σημείο...

»'Εγώ θά Βρίσκωμαι μέσα στοΰς θάμνους. 3 μέτρα μακρυά άπ' το καμιόνι. Θά Βγώ άπο πίσω. μόλις δώ το φύλακα σκυμμένο πάνω άπ' την κοπέλλα. Θά πλησιάσω άπ' έξω το σωφέρ καΐ, άπ' το άνοιχτο τζάμι, θά κολλήσω το πιστόλι μου στο μελίγγι του! Το ίδιο θά κάνη συγχρόνως ή κοπέλλα στο φύλακα... Καΐ τώρα, τί φαντάζεσαι πώς θά κάνουν αύτοί οί δυό; Λές νά παραστήσουνε τον ήρωα;

— Πολύ πιθανόν, άπάντησε ό Κίτσον. Δέν είναι τίποτα φοβιτσιάρηδες!

Ναί, άλλα οΰτε καΐ τρελλοί! Βάζω στοίχημα πώς θά τα χάσουνε καΐ θά παραδοθοΰνε.

'Ακολούθησε μιά βαρεία σιωπή.

— Κι' άν θελήσουν ν' άντισταθοΰνε; πρόφερε έπιτέλους ό Τζΰπο, μέ τρεμουλιαστη φωνή.

'Ο Μόργκαν τον κύτταξε στα μάτια.

— Πρόκειται γιά 1 έκατομμύριο δολλάρια. πρόφερε. Δισκάσεις γιλιάδες γιά τον καθένα μας. Δέ θά τ' άφίσουμε νά χαθοΰνε... ό,τι κι' άν χρειαστη νά κάνουμε!

— Δέ μ' άρέσουνε τα είματα, Φράνκ!... Βόγγησε ό Τζΰπο.

— Καΐ τί σέ νοιάζει: 'Εσύ δέ θά βρίσκεσαι έκεί. Σού προσφέρω μιά άλλη δουλειά, είδική γιά σένα.

— Κι' έγώ;... φώναξε ό Κίτσον. Πιστεύεις πώς είμαι τόσο παλαβός, ώστε ν' άνακατευτώ σέ μιά δολοφονία: Μην το φαντάζεσαι!...

'Ο Μόργκαν στράφηκε στο Μπλέκ, πού άναψε ένα τσιγάρο.

— Οί άλλοι είπαν ό,τι είχαν νά πούνε. Μίλησε έσύ τώρα!

'Ο Μπλέκ έκανε ένα μορφασμό, πέταξε μακρυά το σβυσμένο σπίρτο του κι' άπάντησε:

— 'Εγώ στοιχηματίζω πώς αύτοί οί δυό δέ θ' άμυνθοΰν καθόλου. Μά. άν άμυνθοΰνε, τόσο το χειρότερο γι' αύτους!

— Είμαστε σύμφωνοι λοιπόν. 'Εσύ, ή κοπέλλα κι' έγώ θ' άναλάβουμε το σωφέρ καΐ το φύλακα. 'Ο Τζΰπο κι' ό Κίτσον δέ θ' άνακατευτοΰνε σ' αύτο το σημείο. Αλλά θά πάρουν μικρότερο μερτικό, έφόσον θά δουλέψουν πιό λίγο. "Ετσι είναι το δίκιο.

'Ο Κίτσον ζάρωσε τα φρύδια του. κακόκεφος. Αύτος είχε άνειρευτή κι' όλας τη ζωή του θάκα-

"ΜΙΝΩΣ"
3 ΝΕΡΟ 1 ΡΥΖΙ
Αύτή είναι ή σωστή άναλογία

Uncle Ben's CONVERTED LONG GRAIN RICE
ΡΥΖΙ
ΜΠΑΡΜΠΑ-ΜΠΕΝ
ΔΙΠΛΑΣΙΕΣ ΒΙΤΑΜΙΝΕΣ ΑΠΟ ΚΑΘΕ ΑΛΛΟ
Θέλει πολύ βράσιμο
Τότε γίνεται νόστιμο, τότε βλέπετε τη διαφορά σέ γεύση καΐ άπόδοση
Τό ρύζι ΜΠΑΡΜΠΑ ΜΠΕΝ φτουράει πολύ, σάς δίδει περισσότερα πιάτα άπό κάθε άλλο,
άρα είναι φθηνότερο!
ΑΡΚΕΙ ΝΑ ΕΙΝΑΙ ΓΝΗΣΙΟ ΡΥΖΙ ΜΠΑΡΜΠΑ ΜΠΕΝ
Ζητάτε το σέ πακέττα ή χΰμα μέ πεταλάκια
"ΟΛΥΜΠΙΑ,, ΕΤΑΙΡΙΑ ΕΜΠΟΡΙΟΥ ΚΑΙ ΔΙΑΝΟΜΩΝ
ΟΔΟΣ ΚΟΡΑΗ 1 • ΤΗΛ. 34.720 • 25.708
ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ: ΚΕΡΑΜΕΩΝ 23 - ΤΗΛ. 532.774
ΠΡΑΤΗΡΙΟΝ: ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ 32 - ΤΗΛ. 527.896

LAIT VELOUTÉ "LADAS"
(ΣΥΝΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ΔΕΡΜΑΤΟΛ. ΙΑΤΡΟΥ Γ. ΛΑΔΑ)
★ Γαλακτοΰχος τονωτική κρέμα
★ Δροσίζει καΐ ξεκουράζει τό πρόσωπο
★ Συγκρατεί θαυμασίως την πούδρα

νε μὲ 200 χιλιάδες δολλάρια στό προτοφόλι του...

— Δηλαδή: Πόσα θὰ πάρω; ρώτησε.

— Ἑκατὸν εἰκοσιπέντε τὸ πολύ. Ὁ Τζύπο θὰ πάρη ἑκατὸν ἑβδομηνταπέντε, γιατὶ ἔχει μιὰ εἰδικότητα. Ὁ Ἔντ κι' ἐγὼ θὰ μοιραστοῦμε τὶς ἑκατὸ χιλιάδες ποὺ θὰ περισέψουνε.

Ὁ Κίτσον κι' ὁ Τζύπο ἀνταλλάξανε μιὰ ματιά. Ὕστερα εἶπε ὁ πρῶτος:

— Μὲ τὶς δουλειὲς ποὺ κάναμε ὡς τώρα, κινδυνεύαμε νὰ πᾶμε ἕνα χρόνο φυλακὴ τὸ πολὺ-πολύ. Μὰ μ' αὐτὸ ποὺ σχεδιάζεις, παίζουμε τὸ κεφάλι μας... Ἐγὼ δὲ δέχομαι!

— Οὔτε κι' ἐγώ, δήλωσε ὁ Τζύπο.

Ὁ Μόργκαν χαμογέλασε μὲ σημασία.

— Ἀφοῦ εἶν' ἔτσι, δὲ μένει παρὰ νὰ φέρουμε τὸ ζήτημα σὲ ψηφοφορία. Ἔτσι δὲν κάνουμε πάντα, πρὶν βάλουμε μπροστὰ μιὰ δουλειά; Εἶναι ὁ κανόνας μας.

— Θάναι χαμένος κόπος, παρατήρησε ζωηρὰ ὁ Κίτσον. Κι' ἂν ἀκόμα ὁ Ἔντ ἔρθη μὲ τὸ μέρος σου, δὲ βγαίνει τίποτα. Ἐφσον δὲν ὑπάρχει πλειοψηφία, δὲ γίνεται ἡ δουλειά. Ἔτσι δὲν κάνουμε πάντα;

— Ἀσφαλῶς, συμφώνησε ὁ Μόργκαν μ' ἕνα εἰρωνικὸ χαμόγελο. Ὡστόσο ἐπιμένω στὴν ψηφοφορία. Πρέπει νὰ γίνουν ἐν τάξει τὰ πράγματα. Κι' ὅποιο κι' ἂν θάναι τὸ ἀποτέλεσμα, θὰ τὸ δεχθοῦμε ὅλοι. Εἴμαστε σύμφωνοι;

Ὁ Κίτσον ἀνασήκωσε τοὺς ὤμους του.

— Ναί, εἶπε. Μὰ γιατί νὰ χάνουμε τὸν καιρό μας;

Ὁ Μόργκαν ἔσπρωξε πρὸς τὰ πίσω τὴν καρέκλα του καὶ σηκώθηκε.

— Ἑτοίμασε τὰ χαρτάκια, Τζύπο, εἶπε.

Ὁ Τζύπο, μὲ μιὰ ἔκφρασι ἀπηχανίας στ' ὁλοστρόγγυλο πρόσωπό του, ἔβγαλε τὸ καρνέ του, ἔσκισε ἕνα φύλλο, τόκοψε στὰ τέσσερα μ' ἕνα σουγιὰ καὶ πέταξε τὰ κομμάτια πάνω στὸ τραπέζι.

— Πᾶστε, παιδιά, εἶπε.

— Γιατί τέσσερα μονάχα, Τζύπο; ρώτησε μαλακὰ ὁ Μόργκαν.

Ὁ Τζύπο τὸν κύτταξε, σαστισμένος.

— Μὰ... τόσοι δὲν εἴμαστε;

Ὁ Μόργκαν χαμογέλασε.

— Αὐτὴ τὴ φορὰ θάμαστε πέντε, εἶπε. Δὲ σᾶς τόχα πῆ ἀπ' τὴν ἀρχή; Ἔχει δικαίωμα ψήφου κι' ἡ κοπέλλα.

Προχώρησε πρὸς τὴν πόρτα, τὴν ἄνοιξε καὶ σώναξε:

— Ἐλᾶτε μέσα, Τζίννυ. Ἐλᾶτε νὰ ψηφίσετε καὶ σεῖς.

Μιὰ κοπέλλα ξεπρόβαλε τότε ἀπ' τὸ σκοτάδι, μπῆκε στὸ δωμάτιο καὶ στάθηκε κοντὰ στὸ Μόργκαν, κυττάζοντας τοὺς τρεῖς ἄντρες, ποὺ τὴν κύτταζαν κι' ἐκεῖνοι κατάπληκτοι.

Ἦταν νέα — ὄχι περισσότερο ἀπὸ 23 χρονῶν — μάλλον ψηλή, μὲ γκριζοπράσινα κι' ἀνέκφραστα μάτια, κοκκινόξανθα μαλλιά, χεῖλια παχειὰ καὶ τονισμένο πηγούνι.

Φορούσε λεπτὴ μεταξωτὴ κόκκινη μπλούζα, σφιγμένη στὴ μέση καὶ στεγνὴ φούστα.

Εἶχε πλούσιο στῆθος, λεπτὴ μέση, στρογγυλοὺς γοφοὺς, μακρειὲς καὶ λεπτὲς γάμπες.

Ὁ Μόργκαν ἔρριξε μιὰ ματιὰ στοὺς τρεῖς συντρόφους του καὶ χαμογέλασε. Εἶχε προβλέψει τὴν ἐντύπωσι ποὺ θἄκανε σὲ ὅλους αὐτὴ ἡ κοπέλλα...

Ὁ Τζύπο εἶχε φέρει τὸ χέρι του στὴ γραβάτα του γιὰ νὰ τὴ διορθώση, ἐνῶ χαμογελοῦσε φιλοφρονητικά.

Ὁ Μπλὲκ ἀνασήκωνε τὰ φρύδια του καὶ στρογγύλευε τὸ στόμα του, σὰν νὰ σφυρίζε μὲ θαυμασμό.

Ὁ Κίτσον, τέλος, εἶχε τὸ ὕφος ἀνθρώπου ποὺ ἔφαγε μιὰ μπατσουνιὰ στὸ κεφάλι. Κύτταξε τὴν κοπέλλα σὰν ὑπνωτισμένος...

— Σᾶς παρουσιάζω τὴ Τζίννυ Γκόρντον, εἶπε σὲ ὅλους ὁ Μόργκαν.

Ὁ Μπλὲκ κι' ὁ Τζύπο σηκώθηκαν. Ἀλλ' ὁ Κίτσον ἔμεινε καθισμένος, μὲ τὶς χοντρὲς γροθιὲς του ἀκουμπισμένες πάνω στὸ τραπέζι, σαστισμένος ἀκόμα...

Ὁ Μόργκαν στράφηκε στὴν κοπέλλα.

— Ἀπὸ δῶ ὁ Ἔντ Μπλέκ, ὑπεύθυνος τῆς ὁμάδος μας ὅταν λείπω ἐγώ. Ὁ Τζύπο Μαντίνι, ὁ τεχνικός μας. Κι' ὁ Ἄλεξ Κίτσον, ποὺ ὁδηγεῖ τ' αὐτοκίνητο ὅταν παρουσιαστῆ ἀνάγκη.

Μὲ τὰ μάτια καρφωμένα στὴν κοπέλλα καὶ τὶς γροθιὲς σφιγμένες, ὁ Κίτσον σηκώθηκε κι' αὐτός, τόσο ἀπότομα ποὺ λίγο ἔλειψε γ' ἀναποδογυρίση τὸ τραπέζι.

Ἡ Τζίννυ ἔρριξε μιὰ ματιὰ σ' ὅλους κι' ὕστερα πῆρε μιὰ καρέκλα καὶ κάθισε δίπλα στὸ Μόργκαν. Ἐκεῖνος ἔσκυψε πρὸς τὸ μέρος της καὶ τῆς εἶπε:

— Ἐξήγησα στοὺς φίλους μας τὶς γενικὲς γραμμὲς τοῦ σχεδίου. Ἀλλ' οἱ δυό τους εἶναι διστακτικοί. Ὁ κανόνας μας λοιπὸν εἶναι, ὅταν ὑπάρχη διαφωνία, νὰ γίνεται ψηφοφορία. Αὐτὸ θὰ κάνουμε καὶ τώρα.

Ἡ κοπέλλα ζάρωσε τὰ φρύδια της, μ' ἕνα ὕφος ἀπορίας, κι' εἶπε μὲ παγωμένη φωνή:

— Δηλαδή, ἂν κατάλαβα καλά, δυὸ ἀπ' αὐτοὺς κλωτσᾶνε 200 χιλιάδες δολλάρια;

— Ὄχι ἀκριβῶς, ἀπάντησε ὁ Μόργκαν χαμογελώντας. Διστάζουν ὅμως, γιατὶ φοβοῦνται τὶς φασαρίες...

Τὰ γκριζοπράσινα μάτια τῆς κοπέλλας καρφώθηκαν διαδοχικὰ στὸ Τζύπο στὸ Μπλὲκ καὶ τελευταία στὸν Κίτσον.

— Κι' ὅμως μοῦ εἴχατε πῆ πὼς εἴσαστε ὅλοι μονοιασμένοι! παρατήρησε μὲ κάποια περιφρόνησι.

Ὁ Κίτσον κοκκίνισε κι' ἔσκυψε τὸ κεφάλι του.

— Εἶναι ἡ πρώτη μεγάλη δουλειὰ ποὺ σχεδιάζουμε, ἐξήγησε ὁ Μόργκαν. Ἦταν φυσικὸ νὰ γεννηθοῦν ὠρισμένες διαφωνίες...

— Μὰ ἐδῶ πρόκειται γιὰ 1 ἑκατομμύριο δολλάρια! φώναξε ἡ κοπέλλα. Μοῦ εἴσαστε πῆ πὼς ἡ ὁμάδα σας ἦταν ἱκανὴ γι' αὐτὴ τὴ δουλειά, κι' ἐγὼ σᾶς πίστεψα. Ἀλλοιῶς δὲ θἄμουν ἐδῶ τώρα... Μὲ κοροϊδέψατε λοιπόν!

Οἱ τρεῖς ἄντρες πειράχτηκαν ἀπ' τὸν προσδλητικὸ τόνο της.

— Ἔ, μικρή, μάζεψε τὴ γλῶσσα σου! μούγκρισε ὁ Μπλέκ, ποὺ πεοιφρονοῦσε πάντα τὶς γυναῖκες.

Ἡ κοπέλλα ἔσπρωξε πίσω τὴν καρέκλα της καὶ σηκώθηκε.

— Φαίνεται πὼς ἔκανα λάθος στὴ διεύθυνσι, εἶπε ψυχρὰ στὸ Μόργκαν. Δὲν πειράζει! Θὰ προτείνω ἀλλοῦ τὴν ἰδέα μου. Δὲν πρόκειται γὰ γάσω τὸν καιρό μου μὲ σᾶς, τοὺς φοβιτσιάρηδες.

Στράφηκε καὶ προχώρησε πρὸς τὴν πόρτα. Ἀλλ' ὁ Μόργκαν, χωρὶς νὰ πάψη νὰ χαμογελᾶη, τὴν κράτησε ἀπ' τὸ μπράτσο καὶ τῆς σύστησε:

— Μὴ βιάζεσθε! Οἱ φίλοι μου δὲν εἶναι ὅπως τοὺς νομίζετε. Μὰ δὲν τοὺ γνώρεωνε ἀκόμα... Ὁ Τζύπο δὲν ἔνει τὸν δυοιό του στὶς διαρρήξεις. Ὁ Ἔντ εἶναι σπουδαῖο μυαλό. Ὅσο γιὰ τὸν Κίτσον εἶναι ἄσσος τοῦ βολάν.

»Ἴσως νὰ συνηατίσατε ἄσγημη ἐντύπωσι... ἀλλὰ δὲν ἔγετε δίκιο. Μπορεῖ νὰ μὴν ἐξηγήθηκα καλά... Οἱ φίλοι μου φοβοῦνται τὶς φασαρίες.

— Μὰ πῶς φαντάζονται ὅτι μπορεῖ νὰ βάλουνε στὸ χέρι τόσα λεφτά, δίνως φασαρίες; πρόφερσε ἀνέωνα ἡ Τζίννυ. Ἕνα ἑκατομμύριο δολλάρια!.. Ἐγὼ εἶμ' ἕτοιμη γιὰ ὅλα, ποσκειυένυ γιὰ ἕνα τέτοιο τεράστιο ποσόν!

— Δὲ μπορεῖ νὰ πετύχη τὸ σχέδιο, βεβαίωσε ὁ Κίτσον. Εἶμαι σὲ θέσι νὰ τὸ ἔέρω, γιατὶ δούλεψα ἄλλοτε στὴν ἑταιρεία Γουέλλινγκ. Κι' ὕστερα, ἂν γυθῆ αἷμα, θάσαστε ὅλοι ὑποψήφιοι γιὰ τὴν ἠλεκτρικὴ καρέκλα! Ἐγὼ δὲ συμφωνῶ!

— Ὅπως νομίζετε, πρόφερε περιφρονητικὰ ἡ κοπέλλα. Μποροῦμε νὰ κάνουμε καὶ χωρὶς ἐσᾶς. Ἀδειάστε μας λοιπὸν τὴ γωνιά!

Ὁ Κίτσον κατσούφιασε.

— Σᾶς λέω πὼς δὲ γίνεται! ἐπέμεινε. Εἶναι καθαρὴ τρέλλα.

Ἡ Τζίννυ τούδειξε τὴν πόρτα, χωρὶς ν' ἀπαντήση.

Ἐκείνος σηκώθηκε σιγὰ-σιγά, ἀνασαίνοντας λαχανιασμένα. Ἔκαμε σιγὰ-σιγὰ τὸ γύρο τοῦ τραπεζιοῦ καὶ πλησίασε τὴν κοπέλλα, ποὺ τὸν κύτταζε περιφρονητικά.

Ὁ Μπλὲκ φαινόταν ἀνήσυχος. Ἤξερε πόσο εὐέξαπτος ἦταν ὁ Κίτσον...

Ὁ Τζύπο ζάσωνε τὰ φρύδια του. Ὁ Μόργκαν χαμογελοῦσε πάντα.

— Δὲν ἀνέχομαι νὰ μοῦ μιλᾶη κανεὶς μ' αὐτὸ τὸν τόνο! μούγκρισε ὁ Κίτσον.

Ἡ Τζίννυ ἔφτανε μόλις ὡς τὸν ὦμο του. Κι' ὅμως δὲ φαινότανε νὰ τὸν φοβᾶται καθόλου.

— Θέλετε λοιπὸν νὰ σᾶς τὸ ξαναπῶ; πρόφερε. Ἀδειάστε μας τὴ γωνιά, φοβιτσιάρη! Δὲ σᾶς χρειαζόμαστε!

Ὁ Κίτσον σήκωσε ἀπειλητικὰ τὸ χέρι του.

— Χτυπῆστε, μὲ λοιπόν! φώναξε ἡ κοπέλλα. Ἐγὼ δὲ φοβᾶμαι!

Ὁ Μόργκαν ἔβαλε τὰ γέλια. Ὁ Κίτσον ἄφησε νὰ ξαναπέση τὸ χέρι του. Ἔκανε ἕνα βῆμα πίσω καὶ προχώρησε ὕστερα πρὸς τὴν πόρτα, μουρμουρίζοντας κάτι τι ἀνάμεσα στὰ δοντια του.

— Ἔ, ποῦ πᾶς, Κίτσον; τὸν σταμάτησε ὁ Μόργκαν. Πρέπει νὰ ψηφίσης πρῶτα. Ἂν φύγης τώρα, θὰ πάψης πιὰ ν' ἀνήκης στὴ συμμορία μας.

Ὁ Κίτσον δίστασε, γύρισε πίσω καὶ ξανακάθησε στὴ θέσι του, κακόκεφος.

— Ἐτσίμασε ἄλλο ἕνα χαρτάκι, εἶπε ὁ Μόργκαν στὸ Τζύπο. Ἐκεῖνος ἔκοψε κι' ἄλλο φύλλο ἀπ' τὸ καρνέ του.

— Πρῶν ψηφίσουμε, Φράνκ, εἶπε ὁ Μπλέκ, θἄθελα νὰ μὲ κατατοπίσης καλύτερα. Τί ρόλο θὰ παίξη αὐτὴ στὴ δουλειά;...

Κι' ἔδειξε τὴ Τζίννυ.

— Ἐδῶ καὶ πέντε μῆνες, ἔφαννα τοὺ κάκου νὰ βρῶ ἕνα τρόπο γιὰ νὰ σταματήσω τὸ καμιόνι... ἀπάντησε ὁ Μόργκαν. Πρὶν ἀπὸ τρεῖς μέρες λοιπόν, παρουσιάστηκε αὐτὴ ἡ κοπέλλα καὶ μοῦφερε ἕτοιμο τὸ σχέδιο. Τὸ ἐξέτασα ἀπ' ὅλες τὶς πλευρὲς καὶ τὸ βρῆκα ἐν τάξει.

Ὁ Μπλὲκ κύτταξε τὴ Τζίννυ.

— Ἀπὸ ποῦ ξεφυτρώσατε ἐσεῖς, μικρή; τὴ ρώτησε. Καὶ πῶς γνωθήκε αὐτὴ ἡ ἰδέα στὸ ὁμορφο κεφαλάκι σας;

Ἡ Τζίννυ ἔβγαλε ἀπ' τὴν τσέντα της τὸ τσιγάρο καὶ τὸ σπίρτο της. Ἄναψε ἕνα τσιγάρο κι' ὕστερα ἀπάντησε ξερὰ στὸ Μπλέκ, κυτταζοντάς τον μὲ μιὰ κρύα ματιά:

— Δὲ σᾶς ἀφορᾶ ἀπὸ ποῦ ξεφύτρωσα... Ὅσο γιὰ τὸ σχέδιο αὐτό, τὸ κατάστρωσα ἐπειδὴ χρειάζομαι λεφτά... Καὶ κατὶ ἄλλο ἀκόμα: Δὲ μ' ἀρέσει νὰ μὲ λένε εμικρή.

Ἐξηγηθήκαμε:

Ὁ Μπλὲκ χαμογέλασε. Τοῦ ἄρεσε αὐτὸς ὁ τόνος της.

— Καλά, εἶπε. Μὰ πῶς ἔτυχε νὰ διαλέξετε τὴ δική μας συμμοιδία;...

Ἡ Τζίννυ ἔδειξε τὸ Τζύπο.

— Γιατὶ ρώτησα κι' ἔμαθα πὼς ἔγετε αὐτὸν ἐδῶ, ἐξήγησε. Πῆρα τὶς πληροφορίες μου καὶ βεβαιώθηκα πὼς εἶναι μοναδικὸς στὶς διαρρήξεις. Ἕνας τέτοιος χρειάζεται σ' αὐτὴ τὴ δουλειά... Ἔμαθα ἀκόμα πὼς κι' οἱ ἄλλοι ἀρέσκεστε, καθένας στὸ εἶδος του.

Ὁ Τζύπο χαμογελοῦσε, κολακευμένος.

— Ἔχει δίκιο ἡ κοπέλλα! Ἔλεγε μὲ τὸ γοῦ του. Εἶμαι ἄσσος στὴ δουλειά μου!»

Μὰ κι' ὁ Κίτσον εἶχε χάσει κάπως τὸ κακόκεφο ὕφος του. Κύτταξε τὸ ποτῆρι του, σὰν ἀφηρημένος.

— Ποιὸς σᾶς ἔδωσε ὅλες αὐτὲς τὶς πληροφορίες; ρώτησε ὁ Μπλέκ.

— Τί σημασία ἔχει;... Ἦταν φυσικὸ πάντως νὰ τὶς ζητήσω γιατὶ ἤθελα νὰ εἶμαι βέβαιη πὼς δὲ θἄνανα ἄδικα τὸν καιρό μου. Ἂν ὅμως γελάστηκα, θὰ κυττάξω ἄλλου.

Ὁ Μπλὲκ ἄναψε ἕνα τσιγάρο.

— Δίκη σας ἦταν ἡ ἰδέα νὰ ξαπλωθῆτε στὴ μέση τοῦ δρόμου: ρώτησε.

— Ἀσφαλῶς!

— Ὥστε λοιπόν... θὰ ξαπλωθῆτε στὸ δρόμο. Θἄχετε κουμέντο ἀπάνω σας ἕνα πιστόλι. Κι' ὅταν σᾶς πλησιάση ὁ φύλακας, θὰ τοῦ τὸ κολλήσετε κάτω ἀπ' τὴ μύτη... Ἔτσι;

Ἡ Τζίννυ ἔγνεψε καταφατικά.

— Ναί, μὰ μπορεῖ νἀρθοῦν ἄσγημα πράγματα, πρόσθεσε ὁ Μπλέκ. Ἂν ὁ φύλακας, ἀντὶ νὰ σηκώση τὰ χέρια καὶ νὰ παραδοθῆ, προσπαθήση νὰ σᾶς πάρη τὸ πιστόλι: Τί θὰ γίνη τότε;

Ἡ κοπέλλα φύσηξε ἀπ' τὰ ροδοθούνια της τὸν καπνὸ τοῦ τσιγάρου της.

— Πρόκειται γιὰ 1 ἑκατομμύριο δολλάρια, ἀπάντησε ψυχρά. Ἂν κάνη τέτοιο πρᾶγμα, θὰ φάη μιὰ σφαῖρα στὸ κεφάλι.

Ὁ Τζύπο ἔβγαλε τὸ μοντῆλι του καὶ σκούπισε τὸ πρόσωπό του. Κύτταξε ὕστερα μὲ στενοχώρια τὸ Μόργκαν καὶ τὸν Κίτσον.

— Αὐτὸ εἶναι τὸ χειρότερο ποὺ μπορεῖ νὰ συμβῆ, εἶπε ὁ Μόργκαν. Μὰ πρέπει νὰ συνηθίσετε σ' αὐτὴν τὴν ἰδέα, γιὰ κάθε ἐνδεχόμενο.

Ὁ Μπλὲκ κύτταξε τὴν κοπέλλα κι' ἔλεγε μὲ τὸ νοῦ του:

«Ὄχι, δὲ μπλοφάρει! Θὰ κάνη αὐτὸ ποὺ λέει... Ἂς ἐλπίσουμε πὼς ὁ φύλακας, βλέποντας τὴ ματιά της, θὰ καταλάβη ὅτι δὲ κωρατεύει καὶ θὰ καθήση φρόνιμος... Ἐγὼ τουλάχιστον αὐτὸ θἄκανα στὴ θέσι του! Δὲ θἄ κουνοῦσα οὔτε τὸ μικρό μου δαχτυλάκι!»

— Ὁ κέϋ, εἶπε δυνατὰ Βγάζοντας ἕνα τσιγάρο καὶ χτυπώντας το πάνω στὸ τραπέζι. Περιμένω γ' ἀκούσω τὴ συνέχεια τοῦ σχεδίου...

— Θὰ τὴ μάθετε ἀφοῦ ψηφίσουμε, τὸν διέκοψε ὁ Μόργκαν. Ἔτσι ἔχουμε συμφωνήσει μὲ τὴν κοπέλλα. Μοῦ εἶπε πάντως πὼς μελέτησε τὸ ζήτημα ἀπ' ὅλες τὶς πλευρὲς του κι ἔλυσε κάθε πρόβλημα. Γιὰ τὴν ὥρα, σᾶς ἔβασα μονάχα μιὰ γενικὴ ἰδέα. Ἂν μείνουμε σύμφωνοι τελικά, θὰ μᾶς ἐξηγήση καὶ τὰ ὑπόλοιπα. Ἀλλοιῶς, θάναι ἐλεύθερη νὰ προτείνη ἀλλοῦ τὸ σχέδιό της. Δὲν εἶναι δίκαιο, αὐτό; Τί λέτε καὶ σεῖς;

Μὰ ἔλυσε ἀληθινὰ ὅλα τὰ προβλήματα; ἐπέμεινε ὁ Μπλέκ. Γιὰ νὰ δοῦμε... Εἴπαμε λοιπὸν πὼς σταματήσαμε τὸ καμιόνι κι' ἐξουδετερώσαμε τὸ σωφὲρ καὶ τὸ φύλακα... Εἶναι, βέβαια, μιὰ σπουδαία ἐπιτυχία. Ὅπως μοῦ εἴπατε, ὅμως, τὸ καμιόνι βρίσκεται σὲ συνεχῆ ραδιοφωνικὴ ἐπαφὴ μὲ τὴ βάσι του. Μόλις λοιπὸν πᾶφουν νὰ παίρνουν τὸ σῆμα του, θ' ἀρχίσουν ἀμέσως οἱ ἐρευνες! Θὰ συνεργασθοῦν σ' αὐτὲς ἀστυνομία, στρατός, ἀεροπλάνα, αὐτοκίνητα. Θἄγουν νὰ φἄξουνε μονάχα σὲ μιὰ διαδρομὴ 150 χιλιομέτρων. Ἐν' ἀεροπλάνο μποφεῖ νὰ τὸ κάνη σὲ μερικὰ λεπτὰ τῶν ὡρῶν.

»Πῶς νὰ ἐξαφανίσουμε τὸ καμιόνι, μέσα στὰ 15 λεπτὰ ποὺ θἄχουμε στὴ διάθεσί μας; Ἴσως νὰ μπορούσε νὰ γίνη κάτι, ἂν δὲν ἤμαστε ἀναγκασμένοι νὰ τὸ σταματήσουμε στὸ στενὸ ἐκεῖνο πέρασμα, ἀνάμεσα στοὺς Βράχους. Στὸ μέρος αὐτό, δὲν ὑπάρχει καμιὰ κατάλληλη καυψώνα... Οὔτε καὶ προφτάινουνε νὰ βροῦνε τὸ συνδυασμὸ τῆς κλειδαριᾶς, ν' ἀνοίξουνε τὴν πόρτα, νὰ πάρουνε τὰ λεφτὰ καὶ νὰ τὸ σκάσουνε, πρὶν φτάση ἡ ἀστυνομία κι' ὁ στρατός.

Ὁ Μόργκαν ἀνασήκωσε τοὺς ὤμους του.

— Τὸ εἶπα κι' ἐγώ, ἀπάντησε. Μὰ ἡ Τζίννυ μὲ βεβαίωσε πὼς ἔλυσε κι' αὐτὸ τὸ πρόβλημα.

Ὁ Μπλὲκ κύτταξε τὴν κοπέλλα μὲ περιέργεια.

— Ἀληθεύει; Βρήκατε μιὰ λύσι; τὴ ρώτησε.

— Ναί, ἀπάντησε ἐκείνη, μὲ τὴν ψυχρὴ κι' ἀπρόσωπη φωνή της. Ἦταν τὸ πιὸ δύσκολο. Ἀλλὰ τὸ βρῆκα.

Μιλοῦσε μὲ τόση αὐτοπεποίθησι, ὥστε ὁ Κίτσον πείσθηκε πιὰ κι' αὐτὸς πὼς ἦταν ἱκανὴ νὰ τὰ βγάλη πέρα...

— Πολὺ καλά, σᾶς πιστεύω, εἶπε ὁ Μπλὲκ ἀνασηκώνοντας τοὺς ὤμους του. Τώρα ὅμως βλέπω ἀλλες δυὸ δυσκολίες. Νὰ ἡ πρώτη: Μπορεῖ νὰ περάσουν ἀπὸ κεῖ κι ἄλλα αὐτοκίνητα, τὴν ὥρα ποὺ θἄκάνουμε τὸν ἀεροπλανισμὸ στὸ σωφὲρ καὶ στὸ φύλακα. Βέβαια, σὲν ἔχει πολλὴ κίνησι αὐτὸς ὁ δρόμος. Ἀποκλείεται ὅμως νἀκουμε καμιὰ ἀσχημιὰ ἐκπλῆξι.

Ἡ Τζίννυ ἔγειρε πρὸς τὰ πίσω στὴν πολυθρόνα της. Ἔτσι ποὺ τὸ στῆθος της τέντωσε προκλητικὰ τὸ ὑφασμα τῆς μπλούζας της.

— Εἶν' εὔκολο νὰ τὸ ἀποφύγουμε, εἶπε. Ὑπάρχουν δυὸ δευτερεύοντες δρόμοι. Ἀφοῦ λοιπὸν περάση τὸ καμιόνι ἀπ' τὸν πρῶτο θὰ βάλουμε στὴν ἀρχὴ του μιὰ πινακίδα ποὺ θὰ γράφη: «Ὁ δρόμος εἶναι κατεστραμμένος. Ἀκολουθήστε τὸν ἄλλον». Κι' ἔτσι δὲ θὰ μᾶς ἐνοχλήση κανένα αὐτοκίνητο. Αὐτὸ εἶν' ὅλο.

Ὁ Μπλὲκ χαμογέλασε.

— Ὁ κέϋ! εἶπε. Καὶ τώρα, ὁμορφούλα μου, προσπαθῆστε νὰ λύσετε τὸ δεύτερο πρόβλημα. Ἂς ποῦμε πὼς ἀποφεύγουμε τὸ καμιόνι καὶ τὸ κρύψαμε κάπου. Πῶς θὰ κατάφερουμε νὰ ν' ἀνοίξουμε; Ὁ-

ΜΟΝΤΕΡΝΑ Miracle ΚΑΛΛΥΝΤΙΚΑ

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Τὰ μοντέρνα καλλυντικὰ «MIRACLE» πληροφοροῦν τὴν ἐκλεκτὴν πελατείαν τους ὅτι ἀπὸ τῆς 13)3)59 ἡ ἀρτι ἀφιχθεῖσα εἰσθητικὸς Mari LABELET KAR θὰ δέχεται καθημερινῶς καὶ θὰ παρέχη δωρεὰν διαγνώσεις δέρματος καὶ πολυτίμους συμβουλὰς διὰ τὴν καταπολέμησιν τῶν ρυτίδων, ἀκμῶν καὶ πανάδων, ὡς καὶ διὰ τὴν διατήρησιν τῆς ὡμορφιᾶς καὶ ὑγείας τοῦ δέρματος.

Ὧραι ἐπισκέψεων ἀπὸ 9ης πρωΐνης ἕως 1 μ.μ.

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΑΘΗΝΩΝ		ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΠΕΙΡΑΙΩΣ	
13)3)59	Α. Ρουτζούνη, Γ. Σεπτεμβρίου 2.	14)3)59	Καρατζα, Β. Γεωργίου 35.
16)3)59	Ε. Παπαδοπούλου, Ἀχαρνῶν 310.	17)3)59	Μ. Μαντζάρα, Ἁγ. Ἰωάννου Ρέντη 36.
18)3)59	Π. Καλίρη, Πατησίων 187.	20)3)59	Σ. Καλαντζάκου, Παλαμηδίου 67.
19)3)59	Ε. Χιρτέλης, Ὑμηττοῦ 2, Παγκράτι.		
21)3)59	Β. Ἀραπίδη, Θησέως 37, Καλλιθέα.	23)3)59	Τ. Ψυχογιός, Β. Κωνσταντίνου 35.
24)3)59	Ν. Ζαφειρόπουλος, Πατησίων 306.	26)3)59	Θ. Χρυσογεωργάκη, Ἁγίου Ἰωάννου Ρέντη.
25)3)59	Ν. Καραγιάννη, Πατησίων.	30)3)59	Κ. Κουβαράκη, Ἁγ. Ἰωάννου Ρέντη.
27)3)59	Ι. Ζαχαρόπουλος, Σόλωνος 35.	2)4)59	Π. Σαχίνογλου, Ε. Βενιζέλου 15.
28)3)59	Κ. Χασάπης, Κηφισιᾶς 98.	6)4)59	Κ. Δημουλίκας, Β. Γεωργίου Α. 9α.
31)3)59	Ι. Πρωτοπαπᾶς, Σπετσῶν 15.	8)4)59	Α. Μαρκανταωνάκης, Π. Τσαλδάρη 61, (Νίκαια).
1)4)59	Ε. Πασπαράκης, Βείκου 40.	11)4)59	Κ. Μπουρλότου, Ὀλύνθου - Αἰτωλικοῦ.
3)4)59	Κύρκος - Πλατῆς, Ὑμηττοῦ 31.	15)4)59	Α. Βενιέρης, Ὀλύνθου 50.
4)4)59	Ν. Καραγιάννης, Ἁγ. Κωνσταντίνου.		
7)4)59	Σ. Παπαϊωάννου, Ἀχαρνῶν 110.		
9)4)59	Αἰκ. Καλίρη, Παπαδιαμαντοπούλου 34.		
10)4)59	Ε. Ἐμμανουηλίδης, Πλ. Ν. Σμύρνης.		
13)4)59	Δ. Ζαβακόπουλος, Θράκης 1, Ν. Σφαγεία.		
14)4)59	Δ. Γερόλυμπος, Γκύζη 21.		

ΠΛΟΥΣΙΩΤΑΤΗ ΣΥΛΛΟΓΗ ΛΕΥΚΩΝ ΕΙΔΩΝ

ΛΕΥΚΑ ΕΙΔΗ

ΠΕΙΡΑΪΚΗΣ - ΠΑΤΡΑΪΚΗΣ

Ἐφάμιλλα τῶν καλυτέρων εὐρωπαϊκῶν

ΑΦΟΙ ΠΕΤΡΟΠΟΥΛΟΙ

ΕΡΜΟΥ 22

ΙΔΙΩΤΙΚΗ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΙΚΗ ΣΧΟΛΗ ΚΟΜΜΩΤΩΝ

ΠΕΤΡΟΥ ΑΜΑΡΑΝΤΟΥ

Ἀνεγνωρισμένη ὑπὸ τοῦ Κράτους δι' ἀδείας, Νο 18935

ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ ΚΑΙ ΧΑΡ. ΤΡΙΚΟΥΠΗ 20

Τηλέφ. 612-588 — ΑΘΗΝΑΙ

Ἐγγραφῆτε ἐγκαίρως στὴν ΝΕΑ ΕΞΑΜΗΝΟ ΣΧΟΛΙΚΗ ΠΕΡΙΟΔΟ ἀπὸ ΜΑΡΤΙΟΥ μέχρι ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ.

Ὁ ἀριθμὸς τῶν εἰσαγτέων θὰ εἶναι περιωρισμένος.

Πληροφορίαι καθημερινῶς 9—1 καὶ 4—8.

Ἀρχίστε σωστὰ τὴν ἡμέρα σας!...

...μὲ ἕνα ὠφέλιμο ρόφημα.

Πίνοντας κάθε πρωῒ ἕνα ποτήρι ΖΑΧΑΡΟΥΧΟ ΝΟΥΝΟΥ δίνετε στὸν ὀργανισμό σας τὴ ζωτικότητα ποὺ χρειάζεται γιὰ μιὰν ἡμέρα σωματικῆς ἢ πνευματικῆς ἐργασίας.

Τὸ Ζαχαροῦχο ΝΟΥΝΟΥ εἶναι πολύτιμο γιὰ τοὺς μεγάλους καὶ τοὺς μικροὺς γιατὶ τοὺς κάνει καὶ ξεκινοῦν γιὰ τὴν ἐργασία ἢ τὸ σχολεῖο τους τονωμένοι, αἰσιόδοξοι καὶ μὲ κέφι γιὰ δουλειά.

ΖΑΧΑΡΟΥΧΟ ΝΟΥΝΟΥ

ΒΑΖΕΙ ΤΙΣ ΒΑΣΕΙΣ ΤΗΣ ΥΓΕΙΑΣ

Olympia

STELLA FASHIONS FOR GENTLEMEN IRIS 1955

ΤΑ ΠΛΕΟΝ ΕΝΗΜΕΡΩΜΕΝΑ ΕΙΔΙΚΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ ΜΟΔΑΣ

Μοντέλλα Γυναικεῖα - Ἀνδρικὰ - Παιδικὰ

Σχέδια πλεκτῶν - Κοπτικῆς

ΠΩΛΗΣΙΣ ΧΟΝΔΡΙΚΗ ΛΙΑΝΙΚΗ

ΓΕΝΙΚΗ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΑ

Τὸ Ἀμερικανικόν

ΔΗΜΕΡΚΗΣ 23 - ΤΗΛ. 23.573 - ΑΘΗΝΑΙ

πως μᾶς εἶπε ὁ Κίτσον, εἶναι ἀπὸ ἕνα μέταλλο σκληρότατο. Κι' ἐμεῖς θὰ εἴμαστε βιαστικοί... Τί θὰ γίνῃ λοιπόν;

'Η Τζίννυ κούνησε τὸ κεφάλι της κι' ἔβειδε τὸ Τζύπο.

— Αὐτὸ εἶναι δουλειὰ δική του ...τοῦ τεχνικοῦ σας! εἶπε. 'Εγὼ καταφέρα νὰ τοῦ παραδώσω τὸ καμιόνι... Θάχῃ δὲ ὅσον καιρὸ θέλει στὴ διάθεσί του. Θὰ μπορῇ νὰ δουλέψῃ ἕνα ἢ δυὸ μῆνες, ἂν χρειαστῇ.

Τὰ μάτια της καρφώθηκαν στὸν Τζύπο καὶ τὸν ρώτησε:

— Εἶσαστε ἱκανὸς νὰ διαφρήξετε τὴν πόρτα τοῦ καμιονιοῦ, ἂν διαθέτετε ἕνα μῆνα;

'Ενθουσιασμένος ἀπ' τὰ κολακευτικὰ λόγια της, ὁ Τζύπο βεβαίωσε ὅτι θὰ τὸ κατάφερνε.

— Ὡραία, εἶπε ἡ Τζίννυ. Θὰ σᾶς δώσουμε λοιπὸν ἕνα μῆνα, ἢ καὶ περισσότερο ἀκόμα.

— 'Αρκετὰ φλυαρήσαμε, τώρα, δήλωσε ὁ Μόργκαν. 'Η Τζίννυ ἔλυσε πραγματικὰ ὅλα τὰ ζητήματα κι' εἶμαι βέβαιος πὼς εἶναι ἱκανὴ νὰ τελειώσῃ τὴ δουλειά. Θὰ ψηφίσουμε τώρα! Πρέπει ν' ἀποφασίσετε ὁριστικά: Εἶσαστε ἕτοιμοι νὰ παίξετε τὴ ζωή σας... καὶ τὴ ζωὴ τῶν ἄλλων; Γιατὶ μπορεῖ νὰ πεθάνῃ κάποιος ἀπ' τοὺς δικούς μας, εἴτε ἀπ' τοὺς ἀντιπάλους μας. Στὴ δεύτερη περίπτωσι, κινδυνεύομε ὅλοι νὰ καθήσωμε στὴν ἠλεκτρικὴ καρέκλα. Πάντως δέ, ἀκόμα κι' ἂν δὲ σκοτωθῇ κανείς, τὸ παραμικρὸ λάθος μπορεῖ νὰ μᾶς κοστίσῃ δέκα ὡς εἴκοσι χρόνια φυλακή.

»Ἀπὸ τ' ἄλλο μέρος ὅμως, ἔχομε νὰ πάρωμε 200 χιλιάδες δολλάρια ὁ καθένας! Πολλά, πάρα πολλὰ λεφτά!... Αὐτὴ εἶναι ἡ κατάστασι. Καὶ τώρα ἂς προχωρήσουμε στὴν ψηφοφορία... 'Εκτὸς ἂν ἔχῃ κάποιος ἀπὸ σᾶς νὰ κάνῃ ἐρωτήσεις...

Κύτταξε τοὺς συντρόφους του, τὸν ἕνα μετὰ τὸν ἄλλο, καὶ πρόσθεσε:

— 'Αφοῦ ψηφίσουμε, θὰ γίνῃ ὅ,τι θ' ἀποφασίσῃ ἡ πλειοψηφία. Ξέρετε τοὺς κανόνες μας: Αὐτοὶ ποὺ μειοψηφοῦνε, ἀκολουθοῦνε τοὺς ἄλλους ἢ φεύγουν ὁριστικὰ ἀπ' τὴ συμμορία... Σκεφθῆτε καλὰ καὶ πάρτε τὴν ἀπόφασί σας!

Ξανακύτταξε τὸ Μπλέκ, ποὺ ἔτρωγε μὲ τὰ μάτια τὴ Τζίννυ. "Υστερα τὸ Τζύπο, ποὺ σκεπτότανε, μὲ τὰ μαῦρα φρύδια του ζαρωμένα. Καὶ τελευταία τὸν Κίτσον, ποὺ στριφογύριζε μ' ἀμηχανία πάνω στὸ καθισμά του...

— Ἐμπρός! Ψηφίζουμε! εἶπε ὁ Μπλέκ.

Καὶ πῆρε ἕνα χαρτάκι. Τὸ ἴδιο ἔκανε κι' ἡ Τζίννυ.

'Ο Μόργκαν μάζεψε τὰ τρία χαρτιὰ ποὺ ἀπομέναν. "Εβαλε ἀπὸ ἕνα μπροστὰ στὸ Τζύπο καὶ στὸν Κίτσον. "Εβγαλε ἔπειτα τὸ στυλό του κι' ἔγραψε μιὰ λέξι στὸ τελευταῖο χαρτάκι. Τὸ δίπλωσε καὶ τὸ πέταξε στὴ μέση τοῦ τραπεζιοῦ.

'Η Τζίννυ ἑτοίμασε τὸ δικό της ψηφοδέλτιο καὶ τ' ἄφισε δίπλα στοῦ Μόργκαν.

Τὸ ἴδιο ἔκαναν ὁ Μπλὲκ κι' ὁ Τζύπο.

Μονάχα ὁ Κίτσον κύτταζε ἀκόμα τὸ χαρτάκι του μὲ δισταγμό. 'Η κοπέλλα κι' οἱ τρεῖς ἄντρες εἶχαν καρφωμένα τὰ μάτια τους ἀπάνω του.

— Σκέψου καλά, τοῦ εἶπε σαρκαστικὰ ὁ Μόργκαν. Δὲν ὑπάρχει βία. "Εχομε ὅλη τὴ νύχτα μπροστά μας...

'Ο Κίτσον σήκωσε τὸ κεφάλι του καὶ τὸν κύτταξε. "Επειτα στράφηκε στὴν κοπέλλα. Κυττάχτηκαν οἱ δυὸ τους στὰ μάτια γιὰ λίγο. "Υστερα ὁ Κίτσον ἅρπαξε τὸ στυλὸ τοῦ Μόργκαν, ἔγραψε κάτι στὸ ψηφοδέλτιό του καὶ τὸ πέταξε πάνω στ' ἄλλα.

"Επειτα ἀπὸ μιὰ στιγμὴ σιωπῆς, ὁ Μόργκαν τράβηξε πρὸς τὸ μέρος του τὰ χαρτάκια κι' ἄρχισε νὰ τὰ ξεδιπλώνῃ ἕνα-ἕνα.

— «Ναί». διάβασε στὸ πρῶτο.

Πέρασε σὲ ἄλλο:

— «Ναί».

Ξεδίπλωσε γρήγορα τὰ τρία τελευταῖα:

— «Ναί, ναί, ναί».

'Η ματιὰ του ἔκανε τὸ γῦρο τοῦ τραπεζιοῦ καὶ πρόφερε ἀργά.

— Τὸ ἀποτέλεσμα εἶναι αὐτὸ ποὺ ἔλπιζα. Θὰ κάνωμε λοιπὸν τὴ δουλειά. Καὶ θὰ πάρωμε 200 χιλιάδες δολλάρια ὁ καθένας... ἂν τὰ καταφέρωμε!

'Ο Κίτσον κύτταξε τὴν Τζίννυ. Κι' εἶδε νὰ μαλακώνῃ ξαφνικὰ ἡ ἔκφρασί της καὶ νὰ τοῦ χαμογελᾶ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'

Ι

Τὴν ἄλλη μέρα, λίγο μετὰ τὶς 8, μιὰ μαύρη καὶ κατασκονισμένη Μπουΐκ σταμάτησε κοντὰ στὴν εἴσοδο τῆς 'Εταιρείας Θωρακισμένων καμιονιῶν Γουέλλινγκ. Κανεὶς δὲν τῆς ἔδωσε προσοχή, ἀνάμεσα στὰ τόσα ἄλλα αὐτοκίνητα ποὺ ἦταν σταματημένα ἐκεῖ.

'Ο Μόργκαν ἦταν στὸ βολάν, μὲ τὴ σεμπούμπλικά του, χωμένη ὡς τὰ μάτια κι' ἕνα τσιγάρο στὴ γωνιὰ τῶν χειλιῶν. Δίπλα του καθόταν ὁ "Εντ Μπλέκ.

Οἱ δυὸ ἄντρες κύτταζαν τὴν τεράστια ξύλινη πόρτα τῆς 'Εταιρείας. Δὲν εἶχε τίποτα τὸ ξεχωριστό, ἐκτὸς ἀπὸ δυὸ σειρὲς ἀγκαθωτὸ σύρμα στὸ ἀπάνω μέρος της, τὸ ἀστραφτερὸ γάλκινο κουδοῦνι της καὶ μιὰ μεγάλη ἐπιγραφὴ μὲ κόκκινα γράμματα:

«ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΓΟΥΕΛΙΝΓΚ.—Σᾶς προσφέρουμε ἀπόλυτη ἀσφάλεια.— Τὰ καλύτερα θωρακισμένα καμιόνια».

— Αὐτὸ θὰ τὸ δοῦμε! μουρμούρισε σαρκαστικὰ ὁ Μπλέκ, ἀφοῦ διάβασε τὸ κείμενο. Τοὺς περιμένει μιὰ ἀσχημη ἔκπληξι!...

— 'Εκτὸς ἂν περιμένῃ ἐμᾶς! πρόσθεσε ὁ Μόργκαν μ' ἕνα εἰρωνικὸ χαμόγελο.

— "Εχω τὴν ἰδέα πὼς ὅλα θὰ πᾶνε καλά, εἶπε ὁ Μπλέκ. 'Η μικρὴ δὲν ἔεχασε τίποτα.

— Ναί, βέβαια, παραδέχτηκε ὁ Μόργκαν. Τὸ σχέδιό της μοῦ φαίνεται ἄψογο. 'Ωστόσο θὰ ἔξαστηθοῦν ὅλα ἀπ' τὸν τρόπο ποὺ θὰ ἐνεργήσωμε...

»Ὑπάρχουν ἕνα σωρὸ ἀδύνατα σημεῖα... Παρπάντων ἀνησυχῶ γιὰ τὸ Τζύπο. "Οσο κι' ἂν λέῃ ἡ μικρὴ πὼς θάχωμε ὅσον καιρὸ θέλομε γιὰ τὴ διάρρηξι τοῦ καμιονιοῦ, ἐγὼ, ἀμφιβάλλω. Πιστεύω μᾶλλον πὼς θάναι περιωρισμένος ὁ χρόνος ποὺ θὰ διαθέτωμε. Μόλις ἀρχίσουν οἱ ἔρευνες, θὰ γαλάσῃ ὁ κόσμος. Κι' ὅσο γρηγορώτερα διαρρήξωμε τὸ καμιόνι, τόσο τὸ καλύτερο... Πρέπει, λοιπὸν νὰ βιαστοῦμε. Ἀλλ' ὁ Τζύπο δὲν εἶναι συνηθισμένος νὰ δουλεύῃ βιαστικά. Φοβᾶμαι πὼς θὰ σπάσουνε τὰ νεῦρα του.

— Θὰ δοῦμε... ἀπάντησε ἀόριστα ὁ Μπλέκ. Ξέρεις, ἄσο περισσότερο τὸ συλλογίζομαι, τόσο μοῦ φαίνεται πὼς θὰ χρειαστῇ νὰ σκοτώσουμε ἐκείνους τοὺς δυό. Ἀλλοιῶς, μπορεῖ νὰ δώσουνε τὴν περιγραφὴ μας στὴν ἀστυνομία, καὶ τότε θὰ πᾶνε ὅλα χαμένα!

'Ο Μόργκαν ἀνασήκωσε τοὺς ὤμους του.

— Ναί, ξέρω... εἶπε. Μὰ δὲ χρειάζεται νὰ τὸ κάνῃς βούκινο! Ἀσκετὰ ἔχουν ἐκνευριστῇ ὁ Κίτσον κι' ὁ Τζύπο...

— "Οχι ὅμως κι' ἡ Τζίννυ.. Ποιὰ εἶν' αὐτή. Φράνκ;

'Ο Μόργκαν ἀνασήκωσε τοὺς ὤμους του.

— Δὲν ξέρω, ἀπάντησε. Δὲν εἶναι ἀπ' τὰ μέρη μας. Μοῦ φαίνεται πὼς θάχῃ δουλέψει καὶ μὲ κάποια ἄλλη συμορία.

— Αὐτὸ πιστεύω κι' ἐγώ... "Εγω μάλιστα τὴν ἐντύπωσι πὼς δὲν εἶναι δικό της τὸ σχέδιο. Δὲ μπορῶ νὰ πιστέψω πὼς μιὰ κοπέλλα τῆς ἡλικίας της κατάφερε νὰ λύσῃ τόσα προβλήματα... Κατὰ τὴ γνώμη μου, εἶχε μελετήσει τὴ δουλειὰ κάποια ἄλλη συμμορία, στὴν ὁποία ἀνῆκε κι' ἡ Τζίννυ. Μὰ ὕστερα δὲν τόλμησε νὰ τὴ βάλῃ μπροστά, καὶ τότε ἡ μικρὴ ἔκλεψε τὸ σχέδιο γιὰ νὰ τὸ πουλήσῃ ἀλλοῦ... Πάντως, πρέπει νὰ τὴν προσέχουμε, Φράνκ. Δὲν ξέρει κανεὶς τί μπορεῖ νὰ μᾶς σκαώσῃ!

'Ο Μόργκαν ἔστρωσε πρὸς τὰ πίσω τὸ καπέλλο του, μὲ μιὰ κίνησι ἐκνευρισμένη, καὶ ζάρωσε τὰ φρύδια του.

— Γιὰ τὴν ὥρα, ἔχομε νὰ κάνωμε ἕνα σωρὸ προετοιμασίες, εἶπε. Κοντεύει ὀχτώμιση. Δὲ θ' ἀργήσῃ νὰ φανῇ τὸ λεωφορεῖο.

Κύτταξαν κι' οἱ δυὸ τὴ στάσι τοῦ λεωφορείου, ὅπου περίμενε ὁσκετὸς κόσμος.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια

ΑΠΡΟΟΠΤΗ ΕΠΙΣΚΕΨΙΣ

Εὐχαριστῆστε τοὺς φίλους ποὺ σᾶς ἐπισκέπτονται ἑκτάκτως. Προσφέρετέ τους μπύρα, θὰ τοὺς χαρίσῃ κέφι καὶ χαρά, γιατὶ ἡ μπύρα ἔχει ὅλο καὶ πιὸ πολλοὺς ὀπαδοὺς στὴν 'Ελλάδα ἀπὸ τὸν καιρὸ ποὺ ἔμαδαν **τὶς εὐεργετικὲς γιὰ τὴν ὑγεία ἰδιότητές της.** Ποτὸ κατ' ἐξοχὴν ἀχνὸ ἡ μπύρα περιέχει **πενῆντα ὠφέλιμα συστατικά,** τὰ πιὸ εὐεργετικὰ γιὰ τὴν ὑγεία. Εἶναι ἰδιαιτέρως πλούσια σέ:

- **Φωσφόρο** (μυϊκὴ δύναμις)
- **Βιταμίνη Pca** (ξανάνιωμα)
- **Βιταμίνη B_2** (ἀνάπτυξις)
- **Βιταμίνη PP** (ἀντίληψις)
- **Βιταμίνη B_6** (καλὴ χώνευσις)

ΕΧΕΤΕ ΠΑΝΤΑ ΣΠΙΤΙ ΜΕΡΙΚΕΣ ΦΙΑΛΕΣ ΦΙΞ

SHAMPOÏL "LADAS" (ΣΑΜΠΟΪΛ)
(ΣΥΝΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ΔΕΡΜΑΤΟΛ. ΙΑΤΡΟΥ Γ. ΛΑΔΑ)

- Ἀρωματώδες ἔλαιον γιὰ τὸ λούσιμο τῆς κεφαλῆς
- Διατηρεῖ τὰ μαλλιὰ γερὰ καὶ καθαρὰ

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΙΚΟΝ ΕΝΑΝΤΙΟΝ ΤΗΣ ΠΙΤΥΡΙΑΣΕΩΣ

Knorr στὴν κουζίνα ...
... χαρὰ στὸ τραπέζι

"Θλι πιά νερόβραστα ...

...ἕνας κύβος **Κνόρρ** κάνει κάθε φαγητὸ χίλιες φορὲς νοστιμότερο

Knorr - 'Ελβετίας

Συνταρακτικὸ ἀστυνομικὸ μυθιστόρημα ὑπὸ ΤΖΕΪΜΣ ΤΣΕΪΖ

"Ὁ ἔρωτας μ' ἔκανε λολοφόνο!..."

12ον

"Εμεινα κυττάζοντάς την μ' ἀπελπισία.

—Καλὰ λοιπόν... εἶπα στὸ τέλος. Τὰ συγχαρητήριά μου, Τζίλντα. Μοῦ φαίνεται πὼς βρῆκες ἕνα ἀληθινὸ χρυσωρυχεῖο!

— Γελιέσθε, ἂν νομίζετε πὼς μπορεῖτε νὰ μ' ἐκβιάσετε! μοῦ εἶπε μὲ κακία. "Αν κάνετε καμιὰ τέτοια ἀπόπειρα, θὰ σᾶς κοστίσῃ ἀκριβά.

—Νὰ σ' ἐκβιάσω; Μὰ τί εἶν' αὐτὰ ποὺ λές, Τζίλντα; Σ' ἀγαπῶ καὶ δὲν ἔπαψα ποτὲ νὰ σὲ σκέπτωμαι!

— 'Ἐξ αἰτίας σας κατηγορήθηκα γιὰ δολοφονία καὶ κινδύνεψα νὰ καταδικασθῶ σὲ θάνατο! φώνεξε μὲ μιὰ λάμψι κακίας στὰ μάτια της. Αὐτὸ δὲ θὰ σᾶς τὸ συχωρέσω ποτέ! Φύγετε τώρα!...

— Μὰ ὁ ἄντρας σου μοῦ ζήτησε νὰ τοῦ φτιάξω ἕνα ραδιόφωνο, ἀπάντησα. Δὲν εἶναι περίεργο, αὐτό, "Ολοι οἱ ἄντρες σου ἐνδιαφέρονται γιὰ τὶς συσκευὲς ποὺ φτιάνω!

— Θὰ ἐξηγήσω τὴν κατάστασι στὸν ἄντρα μου. Φύγετε τώρα! Δὲ θέλω πιὰ νὰ σᾶς βλέπω. Φύγετε καὶ μὴν ξαναπατήσετε τὸ πόδι σας ἐδῶ!

— "Ο κέϋ! εἶπα, ξεμεθώντας μεμιᾶς. Δὲ θέλω νὰ σὲ στενοχωρήσω, Τζίλντα. Δὲ θὰ προσπαθήσω νὰ σὲ ξαναδῶ... Μὰ πρέπει νὰ σοῦ πῶ πὼς εἶσαι εὐτυχισμένος ποὺ τὰ κανόνισες ἔτσι ὡραία. Σοῦ εὔχομαι καλὴ τύχη!

Μοῦ γύρισε τὴν πλάτη, πῆγε στὴν ἄλλη ἄκρη τῆς κάμαρας κι' ἄρχισε νὰ ξεφυλλίζῃ ἕνα περιοδικό. 'Ο μαϊτρ-ντ' ὁτὲλ μὲ συνώδευε ὡς τὴν πόρτα. Κατέβηκα μὲ τὸ ἀσανσέρ.

"Ημουν τόσο παραζαλιασμένος, ὥστε δὲ μποροῦσα νὰ σκεφθῶ, οὔτε καὶ νὰ νοιώσω κανένα συναίσθημα...

Τρεῖς βδομάδες ἀργότερα, διάβασα στὶς ἐφημερίδες τὸ θάνατο τοῦ Χένρυ Φούλλερ.

Εἶχε πέσει ἀπ' τὴν ψηλότερη βεράντα τοῦ κρεμαστοῦ κήπου του κι' εἶχε σπάσει τὴ σπονδυλικὴ στήλη του.

Κάποια νοσηρὴ περιέργεια μ' ἔσπρωξε νὰ παρευρεθῶ στὴν προδικαστικὴ συνεδρίασι.

'Η μικρὴ αἴθουσα τοῦ δικαστηρίου ἦταν γεμάτη ἀπὸ κόσμο καθὼς πρέπει. Κατάφερα ὡστόσο νὰ βρῶ μιὰ θέσι στὸ βάθος, ὅπου δὲ μ' ἔβλεπε κανείς.

Μόλις εἶχα καθήσει, παρατήρησα μ' ἔκπληξι στὸ διπλανὸ κάθισμα τὸ Μάντοξ, τὸν περίφημο ἐπιθεωρητὴ τῆς «Ἐθνικῆς Πίστεως».

Μὲ ὑπερδέχθηκε μ' ἕνα ἐλαφρὸ χαμόγελο καὶ μὲ χαιρέτησε γέρνοντας λίγο τὸ κεφάλι.

— Βρισκόμουν στὴ Νέα Ὑόρκη γιὰ δουλειές μου, μοῦ ἐξήγησε. Δὲν ἔκαμα λοιπὸν τὴν εὐκαιρία... "Οπως βλέπετε, ἡ ἱστορία ἐπαναλαμβάνεται! 'Η Τζίλντα προώδευε, ἀσφαλῶς! Αὐτὴ τὴ φορά, φρόντισε νὰ μὴν ἔχη νὰ κάνη πάλι μὲ ἀσφαλιστικὴ ἑταιρεία. Δὲν ἦταν ἀσφαλισμένος ὁ γέρος...

Πρὶν ἀκόμα καταλάβω τί ἐννοῦσε, μπῆκε στὴν αἴθουσα ἡ Τζίλντα, μαζὶ μὲ τὸ δικηγόρο Τζωρτζ Μάκλιν. Μὲ τὸ πένθιμο φόρεμά της, φαινότανε γοητευτικότερη παρὰ ποτέ, παρ' ὅλη τὴ χλωμάδα της. "Εσφιγγε νευρικὰ στὸ χέρι της ἕνα μαντηλάκι.

'Ο Μάκλιν τὴν ὠδήγησε στὴ θέσι ποὺ προορίζότανε γι' αὐτήν.

'Ο «κόρονερ» τῆς φέρθηκε μὲ εὐγένεια καὶ λεπτότητα.

Σύμφωνα μὲ τὶς καταθέσεις τῶν μαρτύρων, οἱ Φούλλερ δίνανε μιὰ μεγάλη δεξίωσι στὸ σπίτι τους ἐκείνη τὴν ἡμέρα. Οἱ περισσότεροι καλεσμένοι εἶχαν ζαλιστῇ ἀπ' τὸ πιοτό.

'Ο Φούλλερ εἶχε πιῇ οὐϊσκυ καὶ σαμπάνια ὅλο τὸ βράδυ καὶ δὲ στεκότανε καλὰ στὰ πόδια του.

"Εκανε πολλὴ ζέστη. Οἱ καλεσμένοι εἶχαν βγῇ στὴ βεράντα γιὰ νὰ πάρουν δροσιά, μετὰ τὸ φαγητό.

Μιὰ σκάλα ἀπὸ τριάντα σκαλοπάτια ὁδηγοῦσε σὲ μιὰ δεύτερη βεράντα χαμηλότερη. Οἱ περισσότεροι καλεσμένοι εἶχαν κατεβῇ ἐκεῖ, γιὰ νὰ κυττάξουν καλύτερα τὴ φωτισμένη πόλι.

'Ο Φούλλερ κι' ἡ Τζίλντα εἶχαν μείνει στὴν κορυφὴ τῆς σκάλας.

Ξαφνικά, οἱ ἄλλοι εἶδαν τὸ Φούλλερ νὰ κλονίζεται καὶ νὰ πέφτη. 'Η Τζίλντα προσπάθησε ἀπελπισμένα νὰ τὸν κρατήσῃ ἀπ' τὸ χέρι. 'Αλλ' ἦταν πολὺ ἀργά.

'Ο Μάντοξ ἔσκυψε καὶ μοῦ ψιθύρισε στ' αὐτί:

— Κι' ἔτσι ἡ καλή μας ἡ Τζίλντα ἔβαλε στὸ χέρι, δίχως πολὺ κόπο, 4 ἑκατομμύρια δολλάρια!

'Η ἀπόφασι βγῆκε γρήγορα. "Ολοι οἱ καλεσμένοι εἶχαν βεβαιώσει πὼς ἐπρόκειτο γιὰ δυστύχημα.

'Ο «κόρονερ» εἶχε τὴ διακριτικότητα νὰ μὴν ἐπιμείνῃ σχετικὰ μὲ τὸ μεθύσι τοῦ Φούλλερ. Δήλωσε ὅτι, κατὰ τὰ φαινόμενα, ὁ Φούλλερ εἶχε ζαλιστῇ κι' εἶχε χάσει τὴν ἰσορροπία του. Συλλυπήθηκε τὴ χήρα. "Επειτα λύθηκε ἡ συνεδρίασι.

'Η Τζίλντα βγῆκε ἀπ' τὴν αἴθουσα. Δὲ μὲ εἶδε δῆ καθόλου.

Σκούπιζε τὰ μάτια της μὲ τὸ μαντήλι της. 'Ο Μάκλιν τῆς πρόσφερε τὸ μπράτσο του.

— Οὔτε γάτα οὔτε ζημιά!... παρατήρησε σαρκαστικὰ ὁ Μάντοξ. Ποιὸς ἠλίθιος εἶπε κάποτε πὼς δὲ μένει κανεὶς φονιᾶς ἀτιμώρητος;... Πάντως, δὲν κατάφερε αὐτὴ ἡ κατεργάρα νὰ πάρῃ λεφτὰ ἀπ' τὴν ἑταιρεία μου!

Μ' ἀποχαιρέτησε, κατέβηκε τὴ σκάλα καὶ μπῆκε σ' ἕνα ταξί.

"Οταν ἔφτασα στὸ πεζοδρόμιο, εἶδα τὴ Τζίλντα καὶ τὸ Μάκλιν νὰ ξεκινᾶνε, μὲ μιὰ Καντιλλὰκ μπλὲ καὶ κρέμ. 'Εκείνη τὸν κύτταζε χαρούμενα κι' ἀνυπόμονα. 'Εκεῖνος ἔσκυβε πάνω της καὶ ρουφοῦσε τὰ λόγια της...

"Ηταν τόσο ἀπασχολημένοι ὁ ἕνας μὲ τὸν ἄλλο, ὥστε δὲν ἀντιλήφτηκαν ἐγκαίρως ἕνα λεωφορεῖο ποὺ ἐρχόταν καταπάνω τους στὸ σταυροδρόμι!...

'Η σύγκρουσι ἦταν τρομερή!

"Οταν τοὺς βγάλανε μέσα ἀπ' τὸ κατεστραμμένο αὐτοκίνητο, ὁ Μάκλιν ἦταν βαρειὰ τραυματισμένος κι' ἡ Τζίλντα νεκρή!

«'Η θεία Δίκη! σκέφθηκα, μ' ὅλο ποὺ μάτωνε ἡ καρδιά μου. Μπορεῖ ἕνας ἐγκληματίας νὰ ξεφύγῃ κάποτε ἀπ' τὴ δικαιοσύνη τῶν ἀνθρώπων, ὄχι ὅμως κι' ἀπ' τὴν τιμωρία τοῦ Θεοῦ!»

Κι' ὡστόσο, ὅταν γύρισα στὸ κατάστημά μου, ἀμφέβαλλα γιὰ τὴν ἐνοχὴ τῆς Τζίλντας.

Αὐτὴ εἶχε δηλητηριάσει τὸ Ντελάνεϋ; Εἶχε πετάξει μ' ἕνα σπρώξιμο τὸ Φούλλερ ἀπ' τὴ σκάλα; 'Η ἐπρόκειτο γι' αὐτοκτονία στὴν πρώτη περίπτωσι καὶ γιὰ δυστύχημα στὴ δεύτερη;

Ποιὸς μοῦλεγε πὼς εἶχε δίκηο ὁ Μάντοξ;

'Αναπόλησα τὴ γλυκειὰ ἀγκαλιὰ τῆς Τζίλντας, τὰ γαλανὰ της μάτια καὶ τὴν ἐκθαμβωτική ὁμορφιά της.

«"Οχι, δὲ μπορεῖ νάκανε τέτοια ἐγκλήματα! εἶπα μὲ τὸ νοῦ μου. Δὲ μπορεῖ νὰ σκότωσε τὸ Ντελάνεϋ, οὔτε τὸ Φούλλερ!...»

Πῶς ἦταν δυνατὸ νὰ πιστέψω τέτοια πράγματα γιὰ μιὰ γυναίκα ποὺ ἀγάπησα καὶ ποὺ ἐξακολουθοῦσα νὰ τὴν ἀγαπάω καὶ πεθαμένη ἀκόμα;...

ΤΕΛΟΣ

ΔΡΙΑΔΝΗ—ΝΙΚΟΛΑΪΔΟΥ ΛΕΛΟΥΔΑ
ΙΑΤΡΟΣ ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ
ΜΑΙΕΥΤΗΡ
Ὁδὸς Δελφῶν 3 (παράδοσε ὁδοῦ Σκουφᾶ ἀπὸ τοῦ ἀριθ. 64) Τηλ. 612-515. Ὧραι ἐπισκέψεων 11 π.μ — 1 μ.μ. καὶ 5 — 7 μ.μ.

ΝΤΕΤΕΚΤΙΒΣ πεπειραμένοι, εἰδικοὶ δι' ἐρεύνας - πληροφορίας ἐπὶ πάσης φύσεως ἰδιωτικῶν ἐμπιστευτικῶν ὑποθέσεων (ἐνοικιοστασίου, γάμων, διαζυγίων, ἐπιτηρήσεως ἀνηλίκων, ἀναζητήσεως πραγμάτων ὑπὸ κατάσχεσιν κλπ.). Διεθνὲς Γραφεῖον πληροφοριῶν «ΑΛΗΘΕΙΑ», Παρνασσοῦ 2 (πλατ. Κλαυθμώνος), Ἀθῆναι, Τηλ. 25.094. Τὴν σοβαρότητα τῶν ἐργασιῶν μας ἐγγυᾶται ἡ πολυετὴς εὐδόκιμος δημοσία προϋπηρεσία μας.

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΑΚΙ ΣΑΣ

Τ' ΑΗΔΟΝΙ ΚΑΙ ΤΟ ΣΚΙΑΧΤΡΟ

ΜΙΑ φορα κι' ένα καιρό ήταν στημένο ένα σκιάχτρο σ' ένα άπέραντο, μαγευτικό περιβόλι.

Το σκιάχτρο αυτό ήταν καμωμένο άπό δυό ξύλα σταυρωτά, μπηγμένα στο χώμα και τυλιγμένα μέ κουρέλια, σάν μισόγυμνος ζητιάνος. Ένα ψηλό καπέλλο, στραπατσαρισμένο, μεγάλωνε τήν άσχημιά του.

Μερικά πουλάκια, καθισμένα στό πλατύ δέντρο, είχαν καρφωμένα τα ματάκια τους σ' αύτόν τον τρομερό έχθρό τους. Κι' όταν ό άέρας σάλευε τά κουρέλια τοῦ σκιάχτρου, πάγωνε τό αίμα τους.

Κουκουβάγιες, σπουργίτια, συκοφάγοι, άηδονάκια, καρδερίνες, φλώρια είχαν πάντα γυρισμένες τίς μυτίτσες τους στό σκιάχτρα καί σχολίαζαν τήν παράξενη μορφή του.

Ξαφνικά, κάποιο «φρρρρ!» άκούστηκε. Κι' ὅλα τα πουλάκια μαζί φτερούγισαν γρήγορα, ὅσο πιό μακρυά μπορούσαν. "Ηξεραν κι' άπό άλλη φορα τί ήταν αὐτό τό «φρρρ!».

Κάποιο όρνιο είχε κατεβεῖ άπ' τά ψηλά τοῦ οὐρανοῦ, άναζητώντας νά χαψη κανένα χαζοπούλι. "Ηταν δυό μέρες νηστικό καί περίμενε νά ἔρθῃ εὐκαιρία, γιά νά χορτάσῃ τήν πείνα του.

Μά τό όρνιο ἔπαθε, αὐτό πού παθαίνουν όλοι οἱ λαίμαργοι! Δέν περίμενε νά ἔρθῃ τόσα πουλάκια, κι' ὅλα κουρνιασμένα συντροφικά, πού ἦταν γι' αὐτό οἱ πιό ὀρεκτικοί μεζέδες. Φτεροκοποῦσε λοιπόν, ἐκεῖ γύρω σάν τρελλό, μή ξέροντας ποιό νά πρωτοστραφῇ μέ τά σουβλερά νύχια του.

"Έτσι θρήκαν καιρό καί χάθηκαν άπό μπροστά του τα τρομαγμένα πουλάκια. "Ενα μονάχα ὡρτσο ἔμεινε στό δέντρο. "Ηταν κάποιο άηδονάκι δίχως ταίρι. Άδικα τό καϋμένο κύτταζε νά ξεφύγῃ άπό τό ὄρνιο. Λαχανιασμένα, λοιπόν, καί τα δυό τους ἔκρατοῦσαν θάλες στόν άέρα καί σέ μια στιγμή τοῦ ἦρθε μύτη τοῦ ὄρνιου ζύγωσε τήν πλάτη τοῦ πουλιοῦ, τ' άηδονιού με μια στερνή δύναμι άπό τά δυο τ' οὐρανοῦ κατρακύλησε στό καπέλλο τοῦ σκιάχτρου!

Τό πειρασμένο όρνιο, μόλις είδε τό σκιάχτρο, προτίμησε νά πάρη δρόμο..

Στάθηκε ἐκεῖ λίγο καί σκέφτηκε πώς ἦταν προτιμότερος ὁ θάνατος άπό τόν τρόμο τοῦ σκιάχτρου, παρά άπό τά νύχια τοῦ φοβεροῦ ὄρνιου. Τό θεόστραβο άπ' τήν πεῖνα ὄρνιο, μόλις εἶδε τό σκιάχτρο, προτίμησε νά πάρη δρόμο γι' άλλα κατατόπια.

Τό γλυκολάλο άηδονάκι, λυτρωμένο πιά άπ' τόν κίνδυνο, άρχισε τότε ὁλονυχτίς τίς μελωδίες του. Τό κελάϊδισμα αὐτό ἔβγαινε άπ' τό μικρό λαρύγγι του, θέλοντας νά δείξῃ ἔτσι τήν εὐγνωμοσύνη του στόν άνέλπιστο σωτῆρα του. "Αρχισε μάλιστα νά λέη λόγια άγάπης. "Αλλά σέ ποιόν τάλεγε;

"Απορροῦσαν ὅλα τά πουλάκια: κουκουβάγιες, γαλιάντρες, κιρκινέζια, κεφαλάδες καί τά ρέστα. "Ηταν άναβασμένα, ξένοιαστα, πάνω στό γειτονικό δέντρο κι' ἄκουγαν τήν παθητική σερενάτα τοῦ ἀηδονιοῦ κι' ἔλεγαν μεταξύ τους:

— Ποιόν ἀγαπάει ἄραγε τό ἀηδονάκι καί κελαδάει τόσο γλυκά; Ποιανού ἄραγε κάνει χατῆρι κι' ἀνεβασμένο στό ψηλό καπέλλο τοῦ σκιάχτρου ἀγάζει νότες πού ἀξίζουν χρυσάφι;

"Αργότερα θῆκε τό φεγγάρι καί τό ἀσημένιο του φῶς ἄρχισε νά ἀσπίζῃ ὅλο τό περιβόλι. Τό ἀηδονάκι τρίλιζε σάν τρελλό. Κι' τ' ἄλλα πουλάκια κατάλαβαν πιά τί γινότανε.

Τ' ἀηδονάκι ἀγαποῦσε τό σωτῆρα του, τό σκιάχτρο! Εἶχε θρῆ σίγουρο, ἄσυλο ἀνάμεσα στά κουρέλια του, στό καπέλλο του.

Μά ἡ καρδιά τοῦ σκιάχτρου ἦταν άπό πέτρα. "Ηταν σκληρή καί δέ συμπονοῦσε τόν καῦμο τοῦ ἔρημου πουλιοῦ. "Ηταν κουφά τ' αὐτιά του καί δέν άκουγαν τό θρῆνο τῆς καρδούλας του. "Ηταν θεόστραβο καί δέν ἔβλεπε ἐκεῖνο πού τοῦχε δείξει ὅλη του τήν ἀγάπη.

Ξημέρωσε. Νύχτωσε. Ξαναξημέρωσε καί ξανανύχτωσε. Τίποτα! Τό ἄκαπνο σκιάχτρο περιφρονοῦσε τό δύστυχο πουλάκι καί δέν σάλευε διόλου.

Μασάζωνε τ' ἀηδονάκι καί σέ λίγο ἔπαψε τή γλυκειά λαλιά του. Φτερούγισε δυό βήματα πιό πέρα άπ' τόν άπονο ἀγαπημένο του. Καί ξέσπασε νά μοιρολογια πού ράγιζαν καρδιές..

'Αγαίσθητο καί γεμάτο περιφρόνησι γιά τό φτωχό πλάσμα τοῦ Θεοῦ, τό σκιάχτρο οὔτε σάλευε καθόλου, οὔτε ἔβγαζε μιλιά. Ποδοπατοῦσε τήν ἀγάπη πού τοῦδειχνε τ' ἀηδονάκι.

Καί τότε τό καϋμένο τό πουλάκι πῆρε μιά τρελλή ἀπόφασι. Στέναξε πονεμένα καί μουρμούρισε μέ ραγισμένη φωνίτσα:

— Τί νά τήν κάνω τή ζωή πού μοῦ γλύτωσες, ἀσπλαχνο, ἀκίατρο; Πιό καλά νά μέ σπάραζαν τά νύχια τοῦ ὄρνιου παρά νά ζητισεύω ἕνα τρυφερό σου λογο καί νά λυώνω ἀπό καῦμό!

Καί τ' ἀηδονάκι θγάζοντας μιά παραπονιάρικη νότα καί μέ μάτια σφαλιστά καί διακρυσμένα φτερούγισε στόν ἀέρα, δίχως καμμιά προφύλαξι πιά. Φλέγιζε τότε κάποιο ὄρνιο. Χύθηκε μέ λύσσα πάνω του καί τό σπάραξε μέ τά σκληρά του νύχια, λίγα μέτρα πιό πιά άπό τ' ἀκίνητο σκιάχτρο.

Λίγες στάγονες σίμα άπ' τό κορμάκι τοῦ ἀηδονιοῦ ἔσταξαν στό καπέλλο τοῦ προστάτη του. Μά καί τώρα τό σκιάχτρο δέ συγκινήθηκε!

Η ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

Η ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΑ ΣΑΣ

Διαφήμισι!...

Στό σχολειό ὁ δάσκαλος ρωτάει τούς μικρούς μαθητές του:

— Τί πρεπει νά κάνουμε γιά νάχωμε πάντα γερά δόντια;

— Νά τά πλένουμε, κύριε!... πετάγεται καί λέει ἀμέσως ὁ Σάκης.

— Πολύ σωστά!... συμφωνεῖ ὁ δάσκαλος. Καί κάθε πότε, παιδιά μου:

— Πρωί καί βράδυ... πετάγεται ξανά καί λέει ὁ Σάκης.

— Μπράβο, παιδί μου!... Καί μέ τί;

— Μέ ὁδοντόβουρτσα!... φωνάζει τώρα θριαμβευτικά ὁ Σάκης.

— Θαυμάσια... λέει ὁ δάσκαλος. Ἀλλά γιά πές μου ἐσύ ἔχεις ὁδοντόβουρτσα, Σάκη;

— Ὄχι, κύριε... ἀπεκρίνεται δειλά ὁ Σάκης.

— Μπά!... Καί οἱ γονεῖς σου;

— Οὔτε κι' ἐκεῖνοι...

— Τότε πῶς ξέρεις τόσο καλά σέ τί χρησιμεύει ἡ ὁδοντόβουρτσα; ἀπορεῖ καί μέ τό δίκιο του ὁ δάσκαλος.

— Γιατί... Γιατί, κύριε... ἀπόκοινες τά μέ δυσκολία ὁ Σάκης. Νά... Οἱ γονεῖς μου ἔχουν ἕνα μαγαζί καί πουλάνε ἕνα σωρό ἀπ' αὐτές...

ΜΙΚΥ — ΜΑΟΥΣ

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΑΚΙ ΣΑΣ

Τό σκαμνάκι τῆς γιαγιᾶς

Ντάκα, ντούκα, ὅλη μέρα
σέ μιάν ἄκρη τῆς αὐλῆς
ἔχει στήσει ἐργαστήρι
ὁ μικρός ὁ Παντελῆς.

Τι σκεπάρνια, τί ροϊόνια,
τί τανάλιες, τί σφυριά!
Κόβει ξύλα καί καρφώνει
μέ μεγάλη μαστοριά.

Ξυλουργός αὐτός σπουδαίος
—ποιός μπορεῖ νά μήν τό πῆ!—
στή δουλειά του ἐκεῖ σκυμένος
εἶναι ὅλο προκοπή!

Ἔτσι νάτο, τό βραδάκι,
ἔκανε μέ μαστοριά
ἕνα ὅμορφο σκαμνάκι
γιά νά κάθεται ἡ γιαγιά.

Λ. ΠΑΠΑΔΗΜΑΣ

Χιοῦμορ

Τ ο τ ό ς: Ἐμένα ὁ παπποῦς μου εἶναι 100 χρόνων.

Λ ε λ έ ς: Ὁ δικός μου εἶναι 102.

Τ ά κ η ς: Σπουδαῖο τό πρᾶμα! Ὁ δικός μου θά ἦταν τώρα 126... ἄν ζοῦσε!

*

Τσακώνονται δυό ἀδέρφια:

— Εἶσαι γάϊδαρος!

—Ἐ, ἀφοῦ εἶμαι ἀδελφός σου, μπορεῖ νά μαι κι' ἐγώ!

*

Στόν πίνακα.

Ὁ δ ά σ κ α λ ο ς: Τί κρατοῦμενα ἔχεις, Νίκο;

Ὁ Ν ί κ ο ς: Τό σπόγγο καί τήν κιμωλία.

*

Ἡ σκηνή στό δρόμο:

Ὁ ζ ή τ ι ά ν ο ς: Κορίτσι μου λίγο φωμί, γιά τό Θεό!

Ἡ Λ ί λ ί κ α: Τί λές, καλέ; Τρώει φωμί ὁ Θεός;

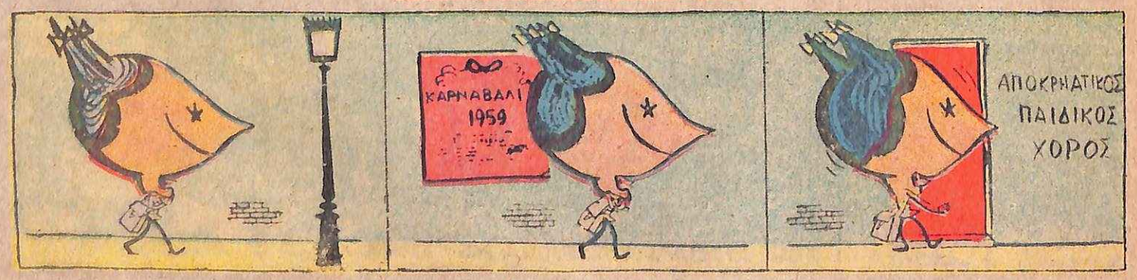
*

Ὁ δ ά σ κ α λ ο ς: Τί εἶναι τό ἀρνεῖσαι;

Ὁ μ α θ η τ ή ς: Ρῆμα δευτέρου προσώπου.

Ὁ δ ά σ κ α λ ο ς: Κλίνε μοῦ το.

Ὁ μ α θ η τ ή ς: Ἀρνί μαι, ἀρνί σαι, ἀρνί ναι, ἀρνιά εἴμεθα, ἀρνιά εἶσθε, ἀρνιά εἶναι.

Τί Ζωίτσα: Καί τώρα πῶς μπαίνουν;

Ο ΓΥΡΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ἀπό ἕνα χαμίνι

ΤΟΥ Ζ. ΜΠΟΥΣΕΝΑΡ

ΠΑΙΔΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ὁ Μπουαλὼ κι' ὁ Φρικὲ τρέπουν εἰς φυγὴν τὰ «πεόνια» κι' ὕστερα συνεχίζουνε τὸ δρόμο τους μὲ προορισμό τους τὸ Σαντιάγο καὶ φτάνουν στὴν φτωχικὴ καλύβα ἑνὸς «γκάουτσο», ἑνὸς μικροκτηνοτρόφου. Αὐτὸς ὅμως, ἀφοῦ τοὺς προσφέρει φιλοξενία καὶ φαγητό, ὕστερα τοὺς στήνει ἐνέδρα γιὰ νὰ τοὺς σκοτώσῃ καὶ νὰ τοὺς λιστέψῃ. Ἀλλ' ὁ Μπουαλὼ τὸ ἀντιλαμβάνεται ἐγκαίρως, ἀπὸ διάφορα σημάδια ποὺ δὲν ξεφεύγουν ἀπ' τὸ ἐξαοκημένο μάτι του, καὶ παίρνει ἐγκαίρως τα μέτρα του, γιὰ νὰ τὸν κάνη ν' ἀποκαλυφθῆ.

12ΟΝ Φτάσανε ἔτσι, σὰν θύελλα, σ' ἀπόστασι εἴκοσι βημάτων ἀπ' τὸ «γκάουτσο». Ἐκεῖνος ἔμενε ἀκίνητος πάνω στ' ἄλογό του, σημαδεύοντας μὲ τὸ ντουφέκι του.

Πάτησε τὴ σκανδάλη Ἀλλὰ τὸ πολιητρομπόνι μὲ τὴν τσακμακόπετρα ἔπαθε ἀφλογιστία. Ὁ Μπουαλὼ ἔσκασε στὰ γέλια. Ἀμέσως κατόπιν, φώναξε στὸ Φρικέ:

— Πρόσεχε! Ἀνασήκωσε τ' ἄλογό σου!

Μὰ ἦταν ἀργὰ πιά,

Ἕνα σκοινί, τεντωμένο σὲ ὕψος ἑνὸς μέτρου ἀπ' τὸ ἔδαφος, ἔφραξε τὸ δρόμο. Τ' ἄλογο τοῦ Φρικὲ σκόνταψε πάνω κι' ἔπεσε, παρασύροντας καὶ τὸν ἀναβάτη του.

Δὲ μπόρεσε πιὰ νὰ ξαναση κωθῆ. Εἶχε σπάσει τὸ ἕνα πόδι του. Τὸ χειρότερο δὲ ἦταν πὼς εἶχε καταπλακώσει κάτω ἀπ' τὸ σῶμα του τὸ Φρικέ.

Ὁ Μπουαλὼ πῆδησε τὸ ἐμπόδιο. Δὲν προλάβε ὅμως ν' ἀποφύγῃ τὸ λάσσο ποὺ τοῦ πέταξε τὸ ἀλάνθαστο χερι τοῦ «γκάουτσο». Ἡ θηλειὰ τὸν ἔσφιξε, τοῦ ἀκινήτησε τα μπράτσα καὶ τὸν πέταξε ἀπ' τὴ σέλλα.

Συγχρόνως ὁ «γκάουτσο» σπηρούνισε τ' ἄλογό του καὶ ξεκίνησε τρέχοντας, τραῶντας πίσω του τὸ νεο. δεμένο καὶ κατοδικασμένο σὲ φριχτὸ θάνατο!

Εἶχε πάρει περίφημα τὰ μέτρα του ὁ λιστὴς τῆς πάμπας. Μὴ ἔχοντας πολλὴ ἐμπιστοσύνη στὸ ντουφέκι του, εἶχε μεταχειριστῆ τὸ κόλπο τοῦ τεντωμένου σκοινιοῦ, γιὰ νὰ πετάξῃ ἀπ' τ' ἄλογό του τὸν ἕνα τουλάχιστον ἀπ' τοὺς δυὸ καβαλλάρηδες καὶ νάχη πιὰ νὰ κάνῃ μονάχα μὲ τὸν δεύτερο.

Ἡ μονομαχία μὲ μαχαίρι

Ὁ Μπουαλὼ ἦταν ψύχραιμος, ἐνεργητικὸς καὶ ρωμαλέος. Δὲ σκέφθηκε οὔτε στιγμὴ γ' ἀντισταθῆ στὸ τράβηγμα ἀπὸ τ' ἄλογό του «γκάουτσο». Ἄφινε νὰ τὸν παρασύρῃ τὸ λάσσο ἀνάμεσα στοὺς θάμνους, συγχρόνως ὅμως κατάφερε νὰ χαλαρώσῃ κάπως τὸ σφιξιμο τοῦ σκοινιοῦ καὶ νὰ τραβήξῃ τὸ μαχαίρι του, μέσα ἀπὸ τὴ μιὰ μπόττα του.

Σὲ μιὰ στιγμὴ, εἶχε κόψει τὸ λάσσο. Ἦταν ἐλεύθερος.

Στὸ μεταξύ, τὸ ἔξυπνο ἄλογό του, ἀντὶ νὰ τὸ βάλη στὰ πόδια τρομαγμένο, εἶχε χλιμιντρίσει δυὸ-τρεῖς φορὲς κι' εἶχε ἀκολουθήσει τὸν κύριό του.

Ἔτσι ὁ Μπουαλώ, μολονότι ἦταν ἀκόμη ζαλισμένος ἀπ' τὸ πάθημά του, μπόρεσε νὰ ξαναβρεθῆ μ' ἕνα πήδημα πάνω στὴ σέλλα.

Βλέποντας τὴν ἀποτυχία του, ὁ «γκάουτσο» σπηρούνισε μὲ μανία τ' ἄλογό του γιὰ νὰ ξεφύγῃ. Μὰ λογάριαζε χωρὶς τὸν ξενοδόχο. Κι' ὁ ξενοδόχος τώρα δὲν ἦταν ἄνθρωπος πού θ' ἀφινε ἀτιμώρητη μιὰ τέτοια δόλια ἐπίθεσι...

Ἔσφιξε γερὰ τὰ γόνατά του κι' ἄφισε ἐλεύθερο τ' ἄλογό του νὰ τρέχῃ, δίχως νὰ κρατάη πιὰ τὰ χαλινάρια. Ἔτσι μπόρεσε νὰ μεταχειριστῆ καὶ τὰ δικά του χέρια, γιὰ νὰ βγάλη καὶ νὰ ετοιμάση τὸ ντουφέκι του.

Εἶχαν φτάσει στὸ μεταξὺ σὲ μιὰ γυμνὴ ἔκτασι.

— Ἀλτ! βροντοφώνησε ὁ Γάλλος. Στάσου, παληάνθρωπε, ἀλλοιῶς θά σοῦ τινάξω τα μυαλά.

Ἡ ἀπειλὴ αὐτὴ ἔκανε τὸ «γκάουτσο» ν' αὐξήσῃ ἀκμὴ περισσότερο τὸ τρέξιμο τοῦ ἄλογου του.

— Ἄ, ἔτσι; Θὰ γελάσουμε λοιπόν! εἶπε ὁ Μπουαλώ.

Σταμάτησε ἀπότομα τὸ ζῶο του, πῆδησε κάτω, γονάτισε, σημάδεψε προσεχτικὰ μὲ τὸ ὅπλο του καὶ πυροβόλησε. Ὕστερα, ποὺ ἀκόμη διαλυθῆ ὁ καπνός, εἶχε ξαναπαβαλικέψει.

Ἔφτασε ὁλοταχῶς κοντὰ στὸ «γκάουτσο», ποὺ στεκόταν ὄρθιος, τρίζοντας τὰ δόντια του καὶ μὲ τὸ μαχαίρι στὸ χέρι, δίπλα στὸ βαρειὰ χτυπημένο ἄλογό του.

— Ἄ, παλληκάρι μου, ἤθελες νὰ σοῦ ἀκριβοπληρώσουμε τὸ φαΐ ποὺ μᾶς ἔδωσες! τοῦ εἶπε εἰρωνικά. Μὰ κι' ἐμεῖς δὲν εἴμαστε ἠλίθιοι... Ἔλα, πέταξε αὐτὸ τὸ μαχαίρι! Εἶσαι γελοῖος. Μὲ πέρασες λοιπὸν γιὰ ἄνθρωπο ποὺ γέρνεται σὰν πρόβατο;... Δὲ θέλω νὰ σὲ σκοτώσω, ἀλλὰ νὰ σ' ἀφοπλίσω μόνο, γιὰ κάθε ἐνδεχόμενο. Δός μου τὸ μαχαίρι, γρήγορα... κι' αὐτὸ τὸ ἀνεκδιήγητο τρομπόνι, ποὺ δὲ σκολα τ' ἀποφασίζει νὰ πάρη φωτιά.

Ὁ «γκάουτσο» ἀφιξε ἀπ' τὸ κακό του. Ρίχτηκε μὲ μανία πεζὸς στὸ νέο, ἀψηφώντας τὸ ντουφέκι του—μ' ὅλο ποὺ εἶχε δοκιμάσει τὴν ἀξία του.

— Ἄ, εἶσαι γενναῖος! εἶπε ἐκεῖνος. Αὐτὸ μ' ἄρεσει!

Καί, μ' ἕνα ἀπίστευτο ἱπποτισμὸ ἄφισε χαμὼ το ντουφέκι του κι' ἀπομακρύνθηκε δυὸ βήματα.

— Ἀφοῦ ἐπιμένεις, ἂς μονομαχήσουμε μὲ μαχαίρι, πρόσθεσε.

Τύλιξε στὸ ἀριστερό του μπράτσο τὸ «πόντσο» του, γιὰ νὰ φυλαχτῆ ἀπ' τὰ μανισμένα χτυπήματα τοῦ ἀντιπάλου του.

Δὲν κρατησε πολὺ αὐτό. Ὁ Γάλλος ἐπωφελήθηκε ἀπὸ μιὰ στιγμὴ ποὺ τὸ μαχαίρι τοῦ λήθηκε ἀπὸ μιὰ στιγμὴ ποὺ τὸ μαχαίρι τοῦ ἀπιπάλου του εἶχε χωθῆ στὶς πτυχὲς τοῦ χονδροῦ ὑφάσματος, καὶ τοῦ κατάφερε κατάμουτρα μιὰ τρομερὴ γροθιά.

Ὁ «γκάουτσο» βόγγησε καὶ σωριάστηκε χαμω, ἀνάσκελα.

— Περίφημο χτύπημα! φώναξε ὁ Φρικέ, ποὺ εἶχε φτάσει καλπάζοντας, μὲ τὸ ἕνα του μάτι φοβερὰ πρησμένο.

— Αὐτὸ μονάχα ἤθελα, ἐξήγησε ὁ Μπουαλώ. Νὰ τὸν κάνω ἀνίκανο νὰ μᾶς βλάψῃ... Στὸ κάτω-κάτω, μᾶς τάισε ὁ κακομοίρης.

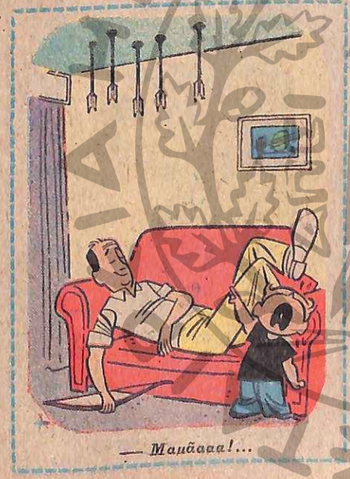
— Εἶναι πολὺ ὡραῖο αὐτὸ ποὺ κάνετε!... Ἡ συγγνώμη σας θὰ τὸν κάνῃ ἴσως νὰ γίνῃ καλίτερος στὸ ἑξῆς.

— Τὸ ἐλπίζω, ἀλλὰ χωρὶς νὰ τὸ πολυπιστεύω!

Ὁ Μπουαλὼ πῆρε ἀπ' τὸν παραζαλισμένο «γκάουτσο» τὸ μαχαίρι του καὶ τὸ ντουφέκι του. Ἔσπασε τὴ μύτη τοῦ πρώτου, ἀφαίρεσε τὴν πέτρα ἀπ' τὸ δεύτερο καὶ τοῦ τάδωσε πίσω.

Ὕστερα ἔβγαλε ἀπ' τὴν τσέπη του λίγα χρυσὰ νομίσματα καὶ τοῦ τὰ προσφερε γενναιόδωρα.

— Νά, πάρε γιὰ ν' ἀντικαταστήσῃς τ' ἀλογο πού θ' ἀφιξε ἀτιμώρητη μιὰ τέτοια δόλια ἐπίθεσι...

— Μαμάαα!...

Ἔπειτα ἀπὸ μερικὰ λεπτά, εἶχαν δέσει τὶς αἰῶρες κι' εἶχαν ξαπλωθῆ ἀνετα.

Πέρασε λίγη ὥρα. Ὕστερα ὁ Φρικὲ ρώτησε σιγά:

— Κιμόσασστε, κυρ-Μπουαλώ;

— Ὄχι ἀκόμη. Τί θέλεις;

— Μοῦ ἦρθε στὸ νοῦ ὁ ἄνθρωπός μας... αὐτὸς που μᾶς τάισε καὶ ποὺ θέλησε ὕστερα νὰ μᾶς λιστέψῃ! Μοῦ φαίνεται πὼς δὲν ἦταν γνήσιος λευκός.

— Ἄ, θέλεις νὰ σοῦ κάνω μάθημα ἀνθρωπολογίας; Λοιπόν, ἔχεις δίκιο. Ὁ «γκάουτσο» εἶναι ἕνα προϊὸν τῆς ἐπιμιξίας Ἰσπανῶν, Ἰνδῶν καὶ Μαύρων... Ἀνήκει σὲ μιὰ ἰδιαίτερη φυλή, ποὺ συνδυάζει χαρακτηριστικὰ παρμένα κι' ἀπ' τοὺς τρεῖς τύπους.

Ὕστερα ὁ Μπουαλὼ ἄρχισε νὰ περιγράφη στὸ νεαρὸ φίλο του πὼς μεγαλώνει κι' ἀναπτοφέται ἕνας μικρὸς «γκάουτσο», πὼς μαθαίνει νὰ καβαλλικεύη, νὰ μετοχειρίζεται τὸ λάσσο, νὰ δαμοζῇ τὰ ἄγρια ἄλογα.

Ὕστερα τελείωσε τὴν περιγραφὴ του, ὁ-τσος ρώτησε:

— Ἱκανοποιηθήκες τώρα, μικρέ μου;

Τοῦ ἀπάντησε ἕνα ροχαλητό. Παρ' ὅλη τὴ φιλαμάθειά του, ὁ Φρικὲ εἶχε ἀποκοιμηθῆ, νικημένος ἀπ' τὴν κούρασι.

Σκνίπες καὶ κροκόδειλοι

Πέρασαν τέσσερις μέρες. Οἱ δυὸ σύντροφοι εἶχαν κάνει ἀρκετὸ δρόμο.

Εἶμαι βέβαιος πὼς θὰ συναντήσουμε στὸ Σαντιάγο τὸν κυρ-Αντρὲ καὶ τὸ γιατρό, ἔλεγε μὲ πεποίθησι ὁ Φρικέ. Τοὺς στανιώρισα, ὅταν τοὺς φώναξα πάνω ἀπ' τὸ καταρτι τοῦ πειρατικοῦ: «Σαντιάγο». Μ' ἄκουσαν, δίχως ἄλλο. Καταλάβαμε πὼς τοὺς ἔβλεπα ραντεβού σ' αὐτὴ τὴν πόλι... Θὰ τοὺς βροῦμε ἐκεῖ καὶ θὰ γίνουμε τέσσερις... Τότε θὰ φεσεύουμε γιὰ τὸ Μεγαλειότατο, ἐστω κι' ἂν χρειστῆ νὰ κατέβουμε στὸν Ἅδη ἢ νὰ σκαρφαλώσουμε στὸ φεγγάρι!

Δὲ θάναι καθόλου δύσκολο, γιὰ τους τέσσερις μας, συμφώνησε ὁ Μπουαλώ, ποὺ δὲν ἀμφέβαλλε ποτὲ γιὰ τίποτα. Μοῦ τοὺ... Ὢ, διάολε! Τώρα μόνο τὸ σκέφθηκα...

— Τί τρέχει;

— Τρέχει πὼς ὑπάρχουν τρία Σαντιάγο! Τὸ ἕνα βρίσκεται στὴν Κούβα, τὸ δεύτερο στὴ Χιλὴ καὶ τὸ τρίτο στὴν Ἀργεντινή!

— Ἀπέχουν πολὺ μεταξύ τους αὐτὲς οἱ τρεῖς πόλεις;

— Οἱ δυὸ τελευταίες ὄχι. Ἀλλὰ τὸ Σαντιάγο τῆς Κούβας βρίσκεται μακρυά, στοῦ διαόλου τὴ μαινα!

— Πᾶμε λοιπὸν στὸ Σαντιάγο τῆς Χιλῆς. Κι' ἂν δὲν τοὺς βροῦμε ἐκεῖ, πηγαίνουμε τότε στὴν Κούβα.

Ὁ Μπουαλὼ ἔμεινε σύμφωνος.

Τὸ ταξεῖδι τους ἦταν ἤρεμο, χωρὶς ἀπρόοπτα, Τοὺς συντροῦσε τὸ νυνῆγι. Τὸ ντουφέκι τοῦ Μπουαλὼ βροντοῦσε τρεῖς-τέσσερις φορὲς τὴν ἡμέρα, καὶ δὲ λάθευε ποτέ.

Δὲν εἶχαν καιμιὰ εἴδησι ἀπ' τοὺς ἀνθρώπους τοῦ ἀσαλάδερου. Αὐτὸ πείσμωνε τὸ Μπουαλὼ καὶ τὸν ἀνησυχοῦσε συγχρόνως. Ξέροντας καλὰ τὴν ἐκδικητικότητα αὐτῶν τῶν μεγάδων τῆς Νοτίου Ἀμερικῆς, ἦταν βέβαιος πὼς δὲ θὰ παραιτοῦντο τόσο εὔκολα. Περίμενε κάθε στιγμὴ νὰ τοὺς δῆ νὰ ξεπετιοῦνται σὰν δαίμονες μέσα ἀπ' τὰ ψηλὰ χόρτα τῆς πάμπα. Γι' αὐτό, πολλαπλασίαζε τὶς προφυλάξεις του.

Ἕνα βράδυ, εἶχαν κατασκηνώσει στὴν ὄχθη τοῦ ποταμοῦ Ὑμπικούϊ. Ὁ Φρικὲ δὲν κατώρθωσε νὰ κλείση μάτι, γιατὶ ἀμέτρητες σκνίπες τσιμποῦσαν τὸ δέρμα του, τρυποῦσαν τὶς σάρκες του καὶ ἀνάγκαζαν τὸ αἷμα του.

Τοῦ κακου γὲρνόταν ἀπ' τὸ ξύσιμο. Τὰ μικροσκοπικὰ ἔντομα δὲν ἐνιοῦσαν νὰ ἐγκαταλείψουν τὴν εὐώδη τους.

Ὁ Μπουαλὼ κάπνιζε μ' ἀπάθεια τὸ τσιγάρο του — ὄχι γιατὶ δὲν τὸν ἐνοχλοῦσαν οἱ σκνίπες, φλλὰ γιατὶ ἤξερε καλὰ πὼς ἦταν ἀδύνατο ν' ἀπαλλαγῆ ἀπ' αὐτές...

—Μὲ φάγανε! Μοῦ ξεκολλήσανε τὸ πετσί! βογγοῦσε ὁ Φρικέ.

—Τί νὰ σοῦ κάνω, καῦμένε μου; Ὑπομονή!

—Ἂν μποροῦσε τουλάχιστον κανεὶς νὰ παίξη μπὸξ μ' αὐτὲς τὶς ζωντανὲς κορφίτσες!...

Ὁ Μπουαλὼ ἔβαλε τὰ γέλια.

—Μὰ καλά, δὲ σᾶς τσιμπᾶνε, ἐσᾶς; ἀπόρησε ὁ Φρικέ.

—Ἀσφαλῶς! Αὔριο θᾶμαι πρησμένος, σὰν ἀσκί. Μὰ ξέρω πὼς δὲ γίνεται τίποτα...

—Ἄ, ἔχω μιὰ ἰδέα! Ἂν πήγαινα νὰ κυλιστῶ στὴ λάσπη τοῦ ποταμοῦ, θὰ σχηματιζότανε ἕνα στρῶμα ἀπ' αὐτὴν πάνω στὸ κορμί μου καὶ θὰ προστάτευε πιὰ τὸ πετσὶ μου ἀπ' τὰ τσιμπήματα.

—Μὴν ἐπιχειρήσης τέτοιο ἀστειο! Δὲν ἀκοῦς αὐτὰ τὰ «πλάφ-πλούφ» μέσα στὸ νερό; Δὲ σοῦ συνιστῶ νὰ γνωρίσης ἀπὸ κοντὰ αὐτοὺς τοὺς κατοίκους τοῦ ποταμοῦ!

—Διάβολε! Εἶναι «καῦμάν» (κροκόδειλοι);

—Ἀκριβῶς.

—Μὰ τί νὰ κάνω λοιπόν; Τί νὰ κάνω;

—Νὰ περιμένης τὰ μεσάνυχτα. Αὐτὴ τὴν ὥρα, οἱ σκνίπες ἀπισούρονται συνήθως καγονικὰ καὶ πάνε κι' αὐτὲς γιὰ ὕπνο! Μόνο πού...

—Μόνο ποὺ;...

—Δίνουν τότε τὴ θέσι τους σὲ κάτι πρωτοξάδελφά τους, τοὺς «ζαρακοῦδος», ἕνα εἶδος κουνουπιῶν! Αὐτὰ δὲν τσιμπᾶνε τόσο ὀδυνηρά, ἀλλ' ἡ μουσική τους εἶναι ἀνυπόφορη! Σὲ ζαλίζουνε πρῶτα μὲ τὴ συναυλία τους... κι' ὕστερα πέφτουν ἀπάνω σου καὶ σὲ κομματιάζουνε!

—Θὰ δοκιμάσω τὸν καπνό! εἶπε ὁ Φρικέ.

—Ὅπως ἀγαπᾶς! Ἐγὼ περιμένω φιλοσοφικὰ τὴν ἀνατολὴ τῆς ἡμέρας.

Μὴ μπορῶντας πιὰ νὰ κρατηθῆ, ὁ Φρικὲ πήδησε ὄρθιος, πῆρε τὸ μαχαίρι τοῦ συντρόφου του κι' ἀρχισε νὰ κόβη ξερὰ γαϊδουράγκαθα.

—Τί κάνεις ἐκεῖ; τὸν ρώτησε ὁ Μπουαλώ.

—Κόβω ἕνα δεμάτι ἀπ' αὐτὰ τὰ μεγάλα γαϊδουράγκαθα, ποὺ ἔχουν φύλλα σὰν ὄβραστα κι' εἶναι πυκνὰ σὰν στάχυα.

—Μὰ θὰ κομματιαστῆς.

—Ἄει! Ἄει!...

—Δὲ σοῦ τόλεγα;

—Ἀδιάφορο! Ἐγὼ θὰ κάνω αὐτὸ ποὺ εἶπα. Θὰ διώξω τὶς σκνίπες μὲ τὸν καπνό.

Καὶ τὸ χαμίνι μας, ξεροκέφαλο σὰν γέρικο μουλάρι, ἔβαλε φωτιὰ μὲ τὸ τσακμάκι του σ' ἕνα σωρὸ ξερὰ χόρτα.

Οἱ φλόγες μεταδόθηκαν στὰ γαϊδουράγκαθα Κι' ἀμέσως ἀντηχήσανε κάτι παράξενες ὁμοιοντίες: «Πάμ! πάμ! πάμ! πατατράκ! Πάφ! πίφ! πούφ...».

—Αὐτὰ δὲν εἶναι γαϊδουράγκαθα, ἀλλὰ χειροβομβίδες! παρατήρησε ὁ Φρικέ, Ἄλλο νοὐμερο κι' αὐτὸ πάλι!...

Ὅλη ἡ ἔκτασι φλεγότανε τώρα, γιὰ μεγάλη χαρὰ τοῦ Φρικέ, ποὺ πίστευε πὼς θὰ γλύτωνε ἐπιτέλους ἀπ' τὸ μαστύριό του.

Ἀλλοίμονο ὅμως! Οἱ κόποι του πῆγαν χαμένοι... Ἀδιαφορώντας γιὰ τὴ φωτιὰ καὶ τὸν καπνό, οἱ σκνίπες ἐξακολουθοῦσαν τὴ δουλειά τους, χύνοντας κοκκινοπίπερο κάτω ἀπ' τὴν ἐπιδερμίδα τῶν δυὸ Γάλλων!

Ὡστόσο, ἡ μικρὴ αὐτὴ πυρκογιὰ ὠφέλησε γιὰ ἕναν ἄλλο λόγο: Ἔσωσε τοὺς δυὸ συντρόφους ἀπὸ ἕνα φοβερὸ κίνδυνο!

Ἀκούστηκε ξέφρια καλπασμὸς πολλῶν ἀλόγων. Οἱ δυὸ Γάλλοι, ποὺ κόντευαν πιὰ ν' ἀποκοιμηθοῦν, νικημένοι ἀπ' τὴν κούρασι, βρέθηκαν ὄρθιοι μ' ἕνα πήδημα, μὲ τὸ ρεβόλβερ στὸ χέρι.

Εἶχαν νὰ κάνουν μὲ ἐχθροὺς ἢ φίλους; Δὲν ἄργησαν νὰ τὸ μάθουν.

Ἀντήχησαν ἀλλεπάλληλες γτουφεκιὲς καὶ τὰ βλήματα σφύριξαν γύρω τους. Οἱ δυὸ σύντροφοι δὲ μπόρεσαν νὰ κρατήσουν τὰ γέλια τους, ἀκούγοντας τοὺς κωμικοὺς κρότους φθῶν τῶν ὅπλων, ποὺ βροντοῦσαν σὰν βαρελότα.

—Οἱ «γκάουτσος» εἶναι! εἶπε ὁ Μπουαλώ. Ρίχνουνε μὲ τὰ τρομπόνια τους. Σπαταλοῦνε τοῦ κάκου τὸ μπαρούτι καὶ τὸ μολύβι τους. Σίγουρα, θάναι οἱ χασάπηδές μας. Ἔχουν δρεῖ νὰ μᾶς κάνουνε λουκάνικα... Μὰ θὰ τοὺς κοστίση ἀκριβὰ αὐτὸ τὸ γελοῖο σχέδιό τους.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

100 % ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ

ΑΠΑΛΛΑΓΗΤΕ ἀπὸ τὶς περιττὲς τρίχες προσώπου, σώματος ΤΑΧΥΤΑΤΑ ΧΩΡΙΣ ΙΧΝΗ

ΡΙΖΙΚΑ ΑΝΩΔΥΝΑ ΥΠΕΥΘΥΝΑ

Εἶμαστε ἀσυναγώνιστοι 'Η ὑπηρεσία μας θεραπεύεται

Μ^Ε KASTRIOTIS

ΠΛΑΣΤΙΚΗ ΧΕΙΡΟΥΡΓΙΚΗ

ΟΔΟΣ ΗΡΑΚΛΕΙΤΟΥ 8 ΚΟΛΩΝΑΚΙ ΤΗΛ. 612-010

ΧΑΛΑΡΕΣ ΣΤΗΘΟΥΣ ΜΥΤΕΣ ΡΥΤΙΔΕΣ ΛΕΜΕΣ

ΜΑΚΑΡΟΝΙΑ ΠΟΥ ΔΕΝ ΠΑΧΑΙΝΟΥΝ

Ἡ μεγαλυτέρα διομηχανία ζυμαρικῶν τοῦ κόσμου ΒΙΙΤΟΝΙ» ἐκτὸς ἀπὸ τὰ περίφημα καὶ ἀσυναγώνιστα μακαρόνια της, τὶς περίφημες πάστες της μὲ αὐγὰ καὶ μὲ αὐγὰ καὶ λαχανικά, πιὸ κατέκτησαν ὅλο τὸν κόσμο, ἐκυκλοφόρησε τώρα ἕνα νέο προϊόν της, τὰ

ΜΑΚΑΡΟΝΙΑ MINUSAMID

Δὲν παχαίνουν γιατὶ περιέχουν ἐλάχιστο ἄμυλο καὶ ἀπορροφοῦν 30ο)ο λιγώτερο νερό.

Τονώνουν καὶ δημιουργοῦν εὐξεῖα γιατὶ περιέχουν 80ο)ο περισσότερες πρωτεῖνες ἀπὸ τὰ κοινὰ ζυμαρικά.

Εἶναι πιὸ εὔπεπτα γιατὶ εἶναι ἐμπλουτισμένα μὲ βιταμίνη Β, ποὺ ἐπιταχύνει τὴν καῦσιν τῶν ὑδατανθράκων καὶ βαραίνει ἐλάχιστα τὸ στηκότι.

Εἶναι συγχρόνως καὶ νοστιμώτερα.

ΥΓΕΙΑ — ΕΥΕΞΙΑ — ΣΤΑΘΕΡΟ ΒΑΡΟΣ

Ζητῆστε τα σὲ ὅλα τὰ καλὰ Ἐδωδιμοπωλεῖα.

ΟΙ ΛΥΣΕΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΧΝΙΔΙΩΝ ΤΟΥ ΠΑΡΟΝΤΟΣ ΤΕΥΧΟΥΣ

Συλλαβικὸ σταυρόλεξο

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) ΦΙΛΙΑ — ΧΑΜΑΛΗΣ. 2) ΑΝΑΤΟΛΙΚΑ. 3) ΕΝΑΤΟ — ΝΑΣΙΚΑΣ. 4) ΛΗΞΟΥΡΙ. 5) ΤΕΡΑΣ — ΚΟΛΛΑ. 6) ΜΑΦΙΑ. 7) ΜΑΚΙΝΑ — ΠΑΝΙΑ. 8) ΑΡΙΜΑΘΕΙΑ. 9) ΜΙΛΙΑ — ΑΤΑΜΑΝ.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) ΕΠΙΣΤΕΓΑΣΜΑ. 2) ΛΙΑΝΑ — ΚΙΑΛΙ. 3) ΑΝΑΤΟΛΗ — ΜΑΝΑΡΙΑ. 4) ΞΟΥΡΑΦΙ. 5) ΧΑΛΙΝΑΡΙ — ΑΠΑΘΕΙΑ. 6) ΜΑΚΑΣΙ — ΝΙΑΤΑ. 7) ΚΑΣΤΕΛΛΑΝΙΑ.

Κινηματογραφικὸ παιγνίδι

1) Ἀλεποῦ. 2) Τσακάλια. 3) Γεράκι. 4) Λέων. 5) Λύκοι. 6) Πεταλούδα. 7) Κύκνος. 8) Σκορπιός. 9) Τίγρεων. 10) Γεράκια. 11) Ἀηδόνια. 12) Ἀλεποῦ.

Μικρὰ προβλήματα

1) 9+3= 12, 15—3= 12, 4Χ3= 12 καὶ 36:3= 12.

2) 61 χρόνων ὁ πατέρας καὶ 16 ὁ γυιός.

3) 6Χ7—2= 40
8Χ5—9= 31

4) Ὕστερα ἀπὸ 32 χρόνια.

Ὁμοιότητες

1) 1—6. 2) 4—8. 3) 3—8 καὶ 4) 2—5.

✿✿

Ἡ λύσις τοῦ ὑπ' ἀριθ. 735 σταυρολέξου

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) ΙΑΚΩΒ — ΛΟΓΟΜΑΧΙΑ. 2) ΠΑΛΑΙΑ — ΥΠΕΡ — ΦΟΡΟΣ. 3) ΟΤΑΝ — ΛΑΔΩΝ — ΠΕΡΙ. 4) ΛΟΣ — ΜΕΡΙΣ — ΛΝΣ — ΝΑΤ. 5) ΕΣ — Α'ΙΝΤΑ — ΠΑΝΟΣ — ΤΟ. 6) ΑΛΑΤΙ — ΜΑΚΑΡΙΤΗΣ. 7) ΙΛ — ΤΡΙΑΣ — ΛΕΜΟΝΙ. 8) ΚΕΠ — ΑΝΙΑΡΟΣ — ΣΑΤΕΝ. 9) ΟΛΑΙ — ΤΟΜ — ΣΟΛΟ. 10) ΝΑ'Ι'ΑΣ — ΜΑΖΑΡΥΚ — ΣΟΣ. 11) ΑΧΕΡΩΝ — ΡΩΩΝ — ΣΟ. 12) ΚΑΝΑΒΕΡΑΛ — ΣΑΝΙΣ. 13) ΟΔ — ΙΑΝΟΣ — ΡΙΓΟΣ — ΠΟ. 14) ΡΑΣ — ΣΑΣ — ΚΑΚΟΣ — ΣΑΜ. 15) ΙΜΑΣ — ΠΙΚΑΡ — ΡΑΣΟ. 16) ΣΑΜΟΣ — ΚΑΝΟ — ΑΝΑΝΑΣ. 17) ΣΗΚΟΥΑΝΑΣ — ΣΟΦΑΣ.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) ΠΟΛΕΜΙΚΟΝ — ΚΟΡΙΣ. 2) ΙΑΤΟΣ — ΛΕΛΑ — ΑΔΑΜΑΣ. 3) ΑΛΑΣ — ΠΑΙΑΝ — ΣΑΜΗ. 4) ΚΑΝ — ΑΑΤ — ΙΑΧΑΙ — ΣΟΚ. 5) ΩΙ — ΜΙΑΡΑ — ΣΕΒΑΣ — ΣΟ. 6) ΒΑΛΕΝΤΙΝΟ — ΡΕΝΑΝ. 7) ΑΡΤΙΑΙ — ΜΩΡΟΣ — ΚΑ. 8) ΛΥΔΙΑ — ΣΑΤΑΝΑΣ — ΠΑΝ. 9) ΟΠΩΣ — ΡΟΖ — ΚΙΝΑ. 10) ΓΕΝ — ΠΑΛΟΜΑΡ — ΡΑΚΟΣ. 11) ΟΡ — ΛΑΚΕΣ — ΡΩΣΙΚΑ. 12) ΑΝΝΑΜ — ΠΥΘΑΓΟΡΑΣ. 13) ΑΦ — ΣΟΡΟΣ — ΚΩΝΟΣ — ΝΟ. 14) ΧΟΠ — ΣΙΝΑΣ — ΝΙΣ — ΡΑΦ. 15) ΙΡΕΝ — ΤΙΤΟΣ — ΣΑΝΑ. 16) ΑΟΡΑΤΗ — ΕΛΟΣ — ΠΑΣΑΣ. 17) ΣΙΤΟΣ — ΝΟΣΟΚΟΜΟΣ.

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ἐτησία	Δρχ.	240.—
Ἑξάμηνος	»	120.—
Τρίμηνος	»	60.—

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ἐτησία	Λίρες Ἀγγλίας	5 —
»	Δολλάρια	14 —
»	Φρ. Γαλ.	8.500
»	Φρ. Βελγ.	700

Ἐμβάσματα Ἐσωτερικοῦ διὰ ταχυδρομικῆς ἐπιταγῆς καὶ Ἐξωτερικοῦ διὰ τραπεζιτικῆς τοιαύτης πρὸς τὸ περιοδικὸ «ΘΗΣΑΥΡΟΣ» Δραγατσανίου 4 (Πλατεῖα Κλαυθμῶνος) ΑΘΗΝΑΙ.

Ἀπαγορεύεται ἡ ἀναδημοσίευσις ὁποιουδήποτε θέματος τοῦ παρόντος τεύχους ἄνευ τῆς ἐγγράφου ἀδείας τῆς διευθύνσεως τοῦ «Θησαυροῦ». Διευθύνσεις συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 6 καὶ 7 τοῦ Α. Ν. 1092)1938 Ἰδιοκτησία: Ε.Ε Ε. «ΑΛΚΥΩΝ» — Ἰωάνν. Γ. Παπαγεωργίου καὶ Σία, Δραγατσανίου 4. Διευθυντὴς - Διαχειριστὴς καὶ ὑπεύθυνος: Ἰ. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ Βησσαρίωνος 3. Ὑπεύθυνος Τυπογραφείου: Σπύρος Μπέλλας, ὁδὸς Βασιλείου 11, Ἀθῆναι.

Η ΑΣΔΑΝ ΕΝΙΚΗΣΕ ΤΗΝ «ΡΟΤ - ΒΑΪΣ» ΜΕ 2 — 0

Ἡ κριτικὴ τοῦ ἀγῶνος — Στὴ γερμανικὴ ὁμάδα μετεῖχε ὁ φημισμένος Ράν.

Ἡ ΑΣΔΑΝ, ποὺ εἶχε τὴν ἐμπνευσι νὰ προσκαλέση τὴ φημισμένη γερμανικὴ ὁμάδα «Ρὸτ Βάϊς», προσέφερε μιὰ θετικὴ ἐξυπηρέτησι στὸ ἑλληνικὸ ποδόσφαιρο καὶ ἕνα ὑπέροχο θέαμα στοὺς φιλάθλους ποὺ παρευρέθηκαν στὸ γήπεδο τοῦ Παναθηναϊκοῦ.

Οἱ Γερμανοὶ ποδοσφαιρισταὶ εἶναι ἄριστα καταρτισμένοι τεχνικῶς, μὲ μαχητικὴ διάθεσι καὶ ὁμαδικὸ πνεῦμα (ἐκτὸς μεμονωμένων περιπτώσεων). Παίζουν σύγχρονο, δυνατὸ φούτ-μπὸλλ καὶ ἀναμφισβήτητα οἱ παῖκτες μας θὰ πῆραν ἀρκετὰ διδάγματα ἀπ' αὐτούς. Παρ' ὅλα αὐτά, ἐγκατέλειψον τὸ γήπεδο μὲ 2 γκὸλ εἰς βάρος τους.

Γιὰ τὴν ἤττα τους, δύο εἶναι οἱ κύριοι ὑπεύθυνοι : ὁ διεθνὴς γνωστός, ἤρως τοῦ παγκοσμίου πρωταθλήματος 1954, Ράν, καὶ ἡ σφαλερὴ τακτικὴ τῆς ἐπιθετικῆς γερμανικῆς πεντάδος.

Τὸ μεγάλο ἀτοῦ τῆς «Ρὸτ - Βάϊς» ὁ «ἀνεμοστρόβιλος» Ράν γνώριζε πολὺ καλὰ ὅτι ἡ φήμη του ὑπῆρξε ἕνας σοβαρὸς συντελεστὴς γιὰ νὰ μαζευτοῦν περὶ τοὺς 15.000 θεατὲς στὸ γήπεδο τοῦ ΠΑΟ. Αὐτοὺς τοὺς φιλάθλους θέλησε νὰ καταπλήξη, ὥστε νὰ μὴν διαψευσθοῦν οἱ προσδοκίες τους. Καὶ ἀπέδειξε μὲν ὅτι δικαίως ἔχει γίνει τόσος θόρυβος γύρω ἀπ' τὸ ὄνομά του, ἀλλὰ συγχρόνως ὑπερχρέωσε τὴν ὁμάδα του νὰ ὑποστῆ μιὰ ἧττα, ἐνῶ δὲν ἦταν ἡ χειρότερη. Οἱ ἀτομικές του ἐπιδείξεις θύμιζαν ρήτορα ποὺ δὲν λέει τὸ συμπέρασμα. Γιὰ ἀτέλειωτα λεπτὰ εἶχε τὴ μπάλλα στὰ πόδια του καὶ τὴ στροβίλιζε πρὸς ὅλες τὶς κατευθύνσεις τοῦ γηπέδου. Ἂν τὸ ποδόσφαιρο ἦταν ἀτομικὸ παιγνίδι, ὁ Ράν θὰ ἦταν ἴσως πρωταθλητὴς τοῦ κόσμου.

Τὸ δεύτερο πρόβλημα τῶν Γερμανῶν, ἡ ἐπιθετικὴ τους πεντάδα, ὑστερεῖ καταπληκτικὰ σὲ τελικὲς ἐνέργειες. Αλλὰ κι' ὅταν ἀκόμη ἀποφασίσουν νὰ γίνουν ὁλοκληρωτικοί, μετατρέπονται ἐναν ἰδιόρυθμο τρόπο γιὰ νὰ ἐπιτύχουν τὸ σκοπό τους: Σουτάρουν μὲ περισσότερο φάλτσο, παρὰ μὲ δύναμι. Ἴσως νὰ εἶναι εὐεργετικὴ ἡ τακτικὴ αὐτή. Προχθὲς πάντως ὑπῆρξε ἡ καταστροφὴ τους. Κανένα ἀπολύτως τέτοιο ἰδιόρρυθμο σοὺτ δὲν ἔγινε ἐπικίνδυνο γιὰ τὴν ὁμάδα μας.

Ἀπ' τοὺς παίκτας τῆς γερμανικῆς ἀμύνης ξεχώρισαν ὁ τρίτος μπὰκ Βέϋερς καὶ ὁ τερματοφύλαξ Χέρκενραθ. Πολὺ καλὸς ἐπίσης ἦταν ὁ δεξιὸς μέσος Ρόντμους.

Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΟΜΑΣ

Ἡ ὁμάς τῆς ΑΣΔΑΝ ἦταν ἕνα συγκροτημένο σύνολο. Τόσο ἡ ἐπίθεσι, ὅσο καὶ ἡ ἄμυνά της ἐπέτυχαν στὴν ἀποστολή τους.

Ἡ ἐπιλογὴ γιὰ τὴν κολύτερη ἐνδεκάδα ὑπῆρξε ἐπιτυχής.

Οἱ λίγες ἀλλαγὲς ποὺ ἐγιναν στὸ Β΄ ἡμίχρονο ἦταν κάτι περισσότερο ἀπὸ εὐστοχες. Ὡστόσο σημειώθηκαν καὶ τάσυνηθισμένα! Ὁ Νεστορίδης, ὁ τόσο καλὸς μας κυνηγός, σημείωσε ἕνα γκὸλ στὸ 18ο τοῦ Α΄ ἡμιχρόνου καὶ ἐν συνεχείᾳ θέλησε νὰ λαμπρύνη ἀκόμη περισσότερο τὸ ἄστρο του. Ἄρχισε λοιπὸν νὰ συναγωνίζεται τὸ Ράν σὲ ἀτομισμούς, τόσο ποὺ ὑπάρχει ἡ πιθανότης οἱ δύο αὐτοὶ ποδοσφαιρισταὶ νὰ κράτησαν τὴ μπάλλα στὰ πόδια τους περισσότερο, ἀπ' ὅσο ὅλοι οἱ συνάδελφοί τους μαζὶ στὴ διάρκεια τοῦ ἀγῶνος!

Περίεργη τακτικὴ ἀκολούθησε καὶ ὁ σέντερ φὸρ Σοφιανὸς: Ὁσάκις ἐπεχείρησε νὰ «μοιράσῃ» παιγνίδι, ἔδειξε μιὰ ἀδικαιολόγητη προτίμησι στὴν ἀριστερὴ πλευρά. Ὁ Χολεάς, ποὺ ἀγωνίσθηκε ἔξω δεξιά, ἀγνοήθηκε ἐντελῶς, καὶ μάταια ἀνεβοκατέβαινε τρέχοντας γιὰ νὰ μετάσχῃ ἐνεργῶς στὸ μάτς.

Ὅταν στὸ Β΄ ἡμίχρονο ὁ τερματοφύλαξ ἀντικατέστησε τὸ Σοφιανό, τὰ πράγματα πῆραν ἄλλη μορφή. Ὁ Χολεάς, παρὰ τὸ γεγονὸς τῆς μακροχρόνιας ἀποχῆς ἀπ' τοὺς ἀγῶνες τῆς ὁμάδος του, ἀπέδειξε ὅτι βρίσκεται σὲ θαυμάσια φόρμα. Βοήθησε στὸ ν' ἀποκτήσῃ ὅλη ἡ ἐπιθετικὴ πεντάς ζωή, ἔφερε ἐπανειλημμένως τὴν ἄμυνα τῆς «Ρὸτ-Βάϊς» σὲ δύσκολη θέσι, καὶ ἐπέτυχε μὲ ἀτομικὴ προσπάθεια τὸ δεύτερο τέρμα τῆς ὁμάδος του.

Οἱ ὑπόλοιποι παίκτες τῆς μποσσιτιῆς γραμμῆς Καλλιοντζῆς καὶ Μυταριώτης, ὑπῆρξαν πάρα πολὺ καλοί. Εἶναι κι' οἱ δυὸ δυναμικοὶ κι' ἐξυπνοι ποδοσφαιρισταί.

Ἀπ' τὶς ὑπόλοιπες γραμμὲς ξεχώρησαν οἱ Μπέμπης καὶ Λινοξυλάκης. Ὁ πρῶτος ἦταν καλὸς σὰν ἀμυντικὸ στοιχεῖο. Ἀλλὰ ὑπῆρξε πραγματικὰ ὑπέροχος ὁσάκις ἐπιχειροῦσε ἐπιθετικὲς ἐφορμήσεις.

Ἐπίσης ὁ σέντερ μπὰκ τῆς ἐθνικῆς μας ἔχει βρῆ σταθερὰ τὸν ἑαυτό του. Σὲ κάθε του ἀγῶνα εἶναι καὶ καλύτερος. Ἄψογος σ' ὅλες του τὶς ἀποκρουσεῖς, πλημμυρίζει μ' ἕνα αἴσθημα ἀσφαλείας τοὺς συμπαίκτες του. Δίπλα του ὁ Τ. Παπουλίδης, παρ' ὅλο ποὺ δὲν ἀγωνίσθηκε στὴ θέσι του, ἔφερε εἰς πέρας τὴν ἀποστολή του.

Καλὸς ἐπίσης ἦταν καὶ ὁ Μαυρόπουλος. Στὸ Α΄ ἡμίχρονο, ἔκανε ὅ,τι μποροῦσε γιὰ ν' ἀνακόψη τὴ δρᾶσι τοῦ φημισμένου Ράν. Ὅταν στὴν ἐπαναληψι τοῦ ἀγῶνος ὁ μεγάλος ἀντίπαλός του, πῆγε στὸ κέντρο, ὁ ἴδιος ἀγωνιστηκε ἀκόμη καλύτερα.

Πολλὰ καλὰ λόγια ἀξίζουν καὶ στὸν μέσο Σφαιρόπουλο. Εἶναι ἕνας ἐξαιρετικὸς ἀμυντικὸς παίκτης καὶ ἀγωνίζεται μὲ δύναμι σ' ὅλη τὴ διάρκεια τοῦ ἀγῶνος. Ἀπ' τοὺς τερματοφύλακες, ὁ Αἰγυπτίδης πιέσθηκε λιγώτερο. Κι' ὁ Σεραφείδης ὅμως, ἐκτὸς ἀπὸ μιὰ ὑπέροχη ἀπόκρουσι, δὲν εἶχε πολλὲς δύσκολες περιπτώσεις.

Ο ΑΓΩΝΑΣ

Μὲ τὸ σφύριγμα τοῦ διαιτητοῦ, οἱ Γερμανοὶ θέλησαν νὰ προηγηθοῦν καὶ ἀνέπτυξαν ἕνα δυνατὸ ἐπιθετικὸ παιγνίδι. Δὲ μπόρεσαν ὅμως νὰ αἰφνιδιάσουν τοὺς ἀντιπάλους τους καὶ σιγ-σιγὰ ἐπῆλθε ἡ ἰσορροπία.

Μετὰ τὸ πρῶτο γκὸλ (18΄) ἀντὶ οἱ παῖκτες τῆς ΑΣΔΑ.Ν νὰ συνεχίσουν τὶς ἐπιθέσεις, παραχώρησαν τὴν πρωτοβουλία στοὺς Γερμανούς, οἱ ὁποῖοι ὅμως δὲν εἶχαν συγκεκριμμένο σκοπό. Ὅλες τους οἱ ἐνέργειες διακοίνονταν γιὰ ἔλλειψι ἀποτελεσματικότητος.

Στὸ Β΄ ἡμίχρονο, ἡ ἐξαψικὴ ὑπεροχὴ τῶν σχεδὸν μορφωμένη. Ἡ ἑλληνικὴ ὁμὰς ὅμως, ἔχοντας στὴν ἐπίθεσι τὸν Ὑφαντή, ὁσάκις ἔβαπτε σὲ ἐπιθέσεις, ἦταν πολὺ ἐπικίνδυνες. Στὸ διάστημα αὐτὸ χάθηκαν τέσσερις ἐντυπωσιακὲς εὐκαιρίες ἐπιτεύξεως τέρματος.

Ὁ διαιτητὴς τοῦ ἀγῶνος κ. Τζίτζης ἴσως νὰ ἔπεσε σὲ μερικὰ ἐπουσιώδη σφάλματα, τὰ ὁποῖα πάντως δὲν ζημίωσαν τὴν ἑλληνικὴ ὁμάδα. Εὐθύνεται ὡστόσο ἀπόλυτα γιὰ τὸ 2ο τέρμα τὸ ὁποῖο δὲν ἦταν κανονικό. Εἶχε προηγηθῆ φάσι ὀφ-σάϊτ καὶ εἶχε ὑποδειχθῆ ἀπὸ τὸν ἐπόπτη γραμμῶν. Ὁ ἴδιος εἶτε δὲν ἀντελήφθη τὸ σῆμα, ἢ πιθανὸν ἔχοντας ἰδία γνώμη τῆς φάσεως, ἔκρινε ὅτι ὁ εὑρισκόμενος σὲ θέσι ὀφσάϊτ παίκτης δὲν ἐπηρεαζε τὴ κατάστασι.

Οἱ ὁμάδες ἀγωνίσθηκαν μὲ τὶς ἑξῆς συνθέσεις: «Ρὸτ-Βάϊς»: Χένκερσαθ, Τσαστράου, Βέϋερς, Κόχλιγκ, Ρόντμους, Μποντεμέρ, Ράν, Βορτενάμεν, Πάστρους, Βέλχορν, Ντάϊτ.

ΑΣΔΑΝ: Αἰγυπτίδης, (Σεραφείδης), Τ. Παπουλίδης, Λινοξυλάκης, Μαυρόπουλος, Μπέμπης, Σφαιρόπουλος, Χολεάς, Νεστορίδης, Σοφιανὸς (Ὑφαντής), Καλλιοντζῆς, Μιταριώτης.

ΧΑΡΗΣ ΛΥΜΠΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

Φάσις τοῦ ἀγῶνος μπροστὰ στὴν ἑλληνικὴ ἑστία. Ὁ Σεραφείδης μὲ ἐκτίναξι ἀποκρούει σταθερὰ ἕνα κόρνερ.

ΤΟ «ΟΣΚΑΡ» ΤΗΣ ΤΖΗΝ ΣΗΜΠΕΡΓΚ

Ἡ ἠθοποιὸς Τζὴν Σῆμπεργκ, ποὺ δὲν ἄκουσε παρὰ κατηγορίες ἐκ μέρους τῶν κριτικῶν, γιὰ τὴν ἐρμηνεία της στὰ δυὸ φίλμ «Ζὰν γτ' Ἄρκ» καὶ «Καλημέρα θλῖψι», κατώρθωσε νὰ κερδίση πρὸ ἡμερῶν ἕνα «Ὄσκαρ» χάρις στή... γάτα της. Ἡ φάτσα γάτας τῆς Τζὴν κέρδισε τὸ πρῶτο βραβεῖο, ἕνα ὁλόχρυσο ἀγαλματίδιο, σ' ἕνα διαγωνισμὸ γάτων, ποὺ ἔγινε πρὸ ἡμερῶν στὸ Παρίσι.

ΣΥΝΟΛΟ ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΛΑΖ

Σὲ μιὰ μεγάλη ἔκθεσι μόδας, ποὺ ἔγινε πρὸ ἡμερῶν στὸ Παρίσι, ἐπεδείχθη μεταξὺ ἄλλων καὶ τὸ κομψὸ αὐτὸ σύνολο. Δὲν πρόκειται γιὰ πυτζάμα, ὅπως πιθανὸν νὰ τιστέψετε ἐκ πρώτης ὄψεως, ἀλλὰ γιὰ ἕνα σύνολο ποὺ θὰ ἐπιτρέψη τὸ καλοκαίρι στὶς ὡραῖες νὰ ἐπιδεικνύουν τὶς κομψὲς γραμμές τους στὶς πλάζ, κι' ὅταν ἀκόμα δὲν κυκλοφοροῦν μὲ τὸ μαγιὸ τους.

ΚΥΠΡΙΕΣ

Τρεῖς φίλες μαθήτριες, ἡ Νίκη Ἐλευθεριάδου (18 χρόνων), ἡ Λένα Χαραλαμπίδου (16) καὶ ἡ Φροσούλα Κυριακίδου (17), Σόλωνος 32, Λευκωσία, Κύπρος, ζητοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέους καὶ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν Ἀγγλία, Παρακαλοῦν ὅσους ἀπαντήσουν νὰ συνοδεύσουν τὸ γράμμα μὲ μιὰ φωτογραφία τους.

Ἡ Λιάνα Ἰωαννίδου (17 χρόνων), Λ. Εὐαγόρου 41, Λευκωσία, Κύπρος, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέους ἢ νέες στὴν ἑλληνική, ἀγγλική ἢ γαλλική γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς καλῆς φιλίας.

Ἡ Ἀνδρούλλα Ἰσιδώρου (16 χρόνων), Γρηγορίου Ε' 5, Ἀμμόχωστος, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέους ἢ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς ἀγνῆς φιλίας.

Ἡ Ἀντιγόνη Δημητρίου (15 χρόνων), Μητροπόλεως 39, Λάρνακα, Κύπρος, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ Ἕλληνες καὶ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας. Τὸ ἴδιο ἐπιθυμεῖ καὶ ἡ Δώρα Κωνσταντίνου (15 χρόνων), Μικρὸς Δρόμος 20, Λάρνακα, Κύπρος.

Δυὸ φίλες, ἡ Λιάνα Πετρίδου (17 χρόνων), Σταυροδρομίου 33, Λάρνακα, Κύπρος, καὶ ἡ Ἐλεονώρα Βιολάντη, Δαιδάλου 3, Λάρνακα, Κύπρος, θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέους καὶ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, στὴν ἑλληνική, ἀγγλικὴ καὶ ἰταλικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς ἀγνῆς καὶ καλῆς φιλίας. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

ΚΥΠΡΙΟΙ

Ὁ Ἀθηνόδωρος Ἀθηνοδώρου (19 χρόνων), Co Barclays Bank D.C.O., Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὴ «Δειλινὴ αὔρα» καθὼς καὶ μὲ νέες ἐπ' ὅλο τὸν κόσμο, κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὴν Ἀθήνα, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ὁ Μιχαλάκης Κυριακίδης (20 χρόνων), Πάνω Δίκωμον, Κυρήνεια, Κύπρος, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, μὲ σκοπὸ ὅ,τι ἤθελε ἐπακολουθήσει.

Ὁ Ἀντωνάκης Κυριάκου, Ἅγιο Γιωρκούδιν, Καλλιπόλεως 5, Βάρωσια, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ὁ Νίκος καὶ ὁ Πετράκης Γεωργιάδου, Ἅγιου Ἰωάννου 31Α, Λάρνακα, Κύπρος, ζητοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, ἡλικίας 16—20 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴ δημιουργία μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ὁ Μιχαλάκης Ἰωάννου (27 χρόνων), Στέφκες 9, Καιμακλί, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, στὴν ἑλληνικὴ ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα.

Ὁ Μάκης Ἐλευθερίου καὶ ὁ Στερκιώτης Ἰωάννου, Πραστειόν, Ἀμμόχωστος, Κύπρος, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ νέους καὶ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας καὶ ὅ,τι ἄλλο ἤθελε προκύψει.

Ὁ Φώτιος Παρασκευᾶ, Ζακάκι, Λεμεσός, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὰ «Δυὸ γκριζογάλανα μάτια», μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς φιλικῆς γνωριμίας.

Ὁ Γιαννάκης Σπύρου καὶ ὁ Γεώργιος Θεοφυλάκτου (18 χρόνων καὶ οἱ δυό), Ἐλισάβετ Β' Νο 115, Καϊμακλί, Λευκωσία, Κύπρος, ἐπιθυμοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, ἡλικίας 15—20 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ὁ Κωστάκης Γεωργίου (17 χρόνων), Πάφου Πολυκατοικίες Νο 4, Λεμεσός, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἀθήνα, Θήβα καὶ Ἀλεξάνδρεια.

Ὁ Παναγ. Χριστου, καὶ ὁ Χριστόφορος Καλοχωρίτης, Ἀσπίππου, Λάρνακα, Κύπρος, ζητοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ τὶς ἀναγνώστριές μας, ποὺ κρύβονται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο «Μαρσελίν» καὶ «Μελαχρινὸ κοκκινάκι».

Ὁ Γεώργιος Ἀντωνίου, Καλλιθέες Νο 8, Ἀμμόχωστος, Κύπρος, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὴν ἀναγνώστριά μας, ποὺ κρύβεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο «Ἀναζητῶ τὴν εὐτυχία» τοῦ 1052 τεύχους.

Ὁ Ἀνδρέας Σάββα, Εὐαγόρου 36, Ἀμμόχωστος, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, στὴν ἑλληνική, ἀγγλικὴ ἢ γαλλικὴ γλῶσσα.

Ὁ Ἀνδρ. Ν. Κρασιᾶς, Τοπτσανὲ 23, Λευκωσία, Κύπρος, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὶς ἀναγνώστριές μας, ποὺ κρύβονται κάτω ἀπὸ τὰ ψευδώνυμα «Ἀνήσυχη ὕπαρξι» καὶ «Λιάνα».

Ὁ Ἀνδρέας Φ. Χαραλάμπους, Ἰκάρου Νο 23, Βαρώσια, Κύπρος, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὸ «Αὐγουστιάτικο φεγγάρι», τοῦ 1050 τεύχους.

Ὁ Κυριάκος Βασιλείου, Τραχώνι, Κυθρέα, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπ' ὅλη τὴν Ἑλλάδα, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς καλῆς φιλίας.

Ὁ Ἀνδρέας Κωνσταντίνου, Βασιλίσσης Βικτωρίας 19, Παλλουριώτισσα, Λευκωσία, Κύπρος, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὸ «Μελαχρινὸ κοκκινάκι».

Ὁ Ἀλύμπιος Δημοσθένους (22 χρόνων), ὁ Μάριος Παπαζησιμίδης (19), ὁ Λάκης Γεωργιάδης (16) καὶ ὁ Παυλάκης Νικολαΐδης, Γεράλικος, Λευκωσία, Κύπρος, θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ γραμματοσήμων καὶ τὴ σύναψι μιᾶς καλῆς φιλίας.

Ὁ Ἀνδρέας Φραγκεσκίδης (17 χρόνων), Εὐφροσύνης Ταρσῆ 13, Λάρνακα, Κύπρος, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέες καὶ νέους ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ γραμματοσήμων καὶ κάρτ-ποστάλ.

Ὁ Σταῦρος Χρυσοστόμου, Λιθροδόντα, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὴ «Δυστυχισμένη ζωντοχήρα».

Ὁ Κυριάκος Ρούσσος, Ἐνορία Ἁγίου Ἀνδρονίκου, Κυθρέα, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ μαθητὲς ἡλικίας μέχρι 17 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ γραμματοσήμων, κάρτ-ποστάλ καὶ τὴ σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ὁ Ἀνδρέας Λαζαρίδης, Τράχωνα, Λευκωσία, Κύπρος, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὸ «Μελαχρινὸ κοκκινάκι».

Ὁ Μίμης Ποθητός, Τράχωνα Νο 67, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὴ «Χαμένη ζωή».

Ὁ Σταῦρος Σπανός, Γενικὸ Νεκροκομεῖο, Λευκωσία, Κύπρος, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

Ὁ Γεώργιος Οἰκονομίδης, 101 Ἁγίου Ἀνδρέου, Λεμεσός, Κύπρος, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὴν «Ἠλέκτρα» ἀπὸ τὴν Πάτρα.

Ὁ Ἀνδρέας Ἀλεξάνδρου, P.O. Box 113, Λάρνακα, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὴν «Πονεμένη καρδιὰ» τοῦ 1045 τεύχους.

Ὁ Παναγ. Νικολάου (20 χρόνων), Ἑκτορος Νο 4, Παλλουριώτισσα, Κύπρος, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὴν «Εἶμαι ἕνα διαβολάκι» καὶ μισό».

Δυὸ φίλοι, ὁ Γεώργιος Ἀνδρέου (21 χρόνων), Βουκουρεστίου 10, Ἅγιος Δομέτιος, Λευκωσία, Κύπρος, καὶ ὁ Ἄκης Νικολαΐδης (20), Καλλιπόλεως 45, Λευκωσία, Κύπρος, θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ τὶς δυὸ νέες, ποὺ κρύβονται κάτω ἀπὸ τὰ ψευδώνυμα «Πονεμένη καρδιὰ» καὶ «Ἀπελπισμένη ἀπὸ τὴ ζωή».

Τρεῖς φίλοι, ὁ Ἀνδρέας Λοττζοῦ, ὁ Παντελῆς Δημητρίου καὶ ὁ Ἀνδρέας Σκουσῆς, Ἀραδίππου, Λάρνακα, Κύπρος, ἐπιθυμοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν ἀντιστοίχως μὲ τὶς ἀναγνώστριές μας ποὺ κρύβονται κάτω ἀπὸ τὰ ψευδώνυμα «Νίκη», «Κλείω» καὶ «Πόπη».

Ὁ Λώρης Μ. Ἕλληνας (17 χρόνων), Λευκώνος 39, Λευκωσία, Κύπρος, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες καὶ νέους, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψι μιᾶς καλῆς φιλίας καὶ τὴν ἀνταλλαγὴ κάρτ-ποστάλ. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

ΝΑΥΤΙΚΟΙ

Ὁ Alexandros Madouris, M)T Dona Evgenia, Co Chandris U.S.A. Inc. Broadway, New York 4, N.Y., U.S.A., ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο.

Ὁ Const. D. Strouvalis, S)S Suerte, Co Transmarine Shipping Agency Ltd, 32 St. Mary Axe Street, London E.C. 3, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὴν ἀναγνώστριά μας, ποὺ κρύβεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο «Ἑλένη».

Ὁ George Lisikatos, S)S Samos, Co Frinton Shipbrokers Ltd. 15 Gravel Lane, London E. 1, England, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὴν «Ἀλίκη» ἀπὸ τὴ Θεσσαλονίκη, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ὁ M. Leite (24 χρόνων) S)T Tini, Co Carras (U.S.A.) Ltd, 21 West St. New York, N.Y., U.S.A., ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, μὲ σκοπὸ ὅ,τι ἤθελε ἐπακολουθήσει.

Ὁ Roby G. (25 χρόνων), S)S Annita L. Seres Shipping Inc. 19, Rector Street N.Y. C. New York, U.S.A., θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ μιὰ νέα μορφωμένη καὶ εὐπροσωπίστη, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ κάρτ-ποστάλ.

Δυὸ φίλοι ἀξιωματικοί, ὁ Emmanouel Vlachos (23 χρόνων) καὶ ὁ Evangelos Stavrinos (20) S)T Atlantic Queen Maritime Brokers Inc. 52 Broadway Str., New York 4, N.Y., U.S.A., ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλη τὴν Ἑλλάδα, μὲ σκοπὸ ὅ,τι ἤθελε ἐπακολουθήσει.

Δυὸ φίλοι, ὁ Spiros Aloupis καὶ ὁ G. Soulantikas (22 χρόνων), S)T Atlantic Queen Maritime Brokers Inc, 52 Broadway, New York 4, N.Y., U.S.A., θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, ἡλικίας 15—20 χρόνων, κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὴν Ἀθήνα καὶ τὸν Πειραιά.

Ὁ John Papadogonas, S)T World Truth Co Niarchos London Ltd, 41)43 Park Street London W. I. England, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἡλικίας 15—20 χρόνων. Τὸ ἴδιο ἐπιθυμεῖ καὶ ὁ Emilios Maragos, γιὰ τὸν ὁποῖο ἰσχύει ἡ ἴδια διεύθυνσι. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

Δυὸ φίλοι δόκιμοι μηχανικοί, ὁ Georglos Koutris καὶ ὁ Elias Caramolegos, S)T Atlantic Knight Of. Sharp. Co Ltd, P.O. Box 93, Yokohama, Japan, ζητοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὴ Μυτιλήνη, ἡλικίας 16—20 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς ἀγνῆς φιλίας. Παρακαλοῦν ὅσες ἀπαντήσουν νὰ στείλουν μιὰ φωτογραφία τους.

Ὁ Ioannis Atsidakos, S)S Anghyra, Co The Fenton Co Bevis Marks House, Bevis Marks, London E.C. 3, England, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὴ «Μίνα» ἀπὸ τὴν Αἴγινα τοῦ 1045 τεύχους.

Ὁ Dimitrios Chalas καὶ ὁ Elias Contogiorgis, T.S.S. Olympia Greek Line, 8—10 Bridge St. New York N.Y. 4, U.S.A., ζητοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, ἡλικίας 16—19 χρόνων, στὴν ἑλληνική, ἰταλικὴ καὶ ἀγγλικὴ γλῶσσα.

Ὁ Vasilios Danilos καὶ ὁ Petros Rallis, S)S Domosthenes, Co Vergotis Ltd, Greechurch House Lane, London E.C. 3 England, ἐπιθυμοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ τὶς δυὸ φίλες ἀπὸ τὸ Λονδίνο, ποὺ κρύβονται κάτω ἀπὸ τὰ ψευδώνυμα «Νέα τοῦ εἰκοστοῦ αἰώνος» καὶ «Μόνικα».

Ὁ Evangelos Andreadis (19 χρόνων), S)S Ethnos Triton Shipping Inc., 26 Broadway, New York, U.S.A., θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, ἡλικίας 16—20 χρόνων, μὲ σκοπὸ ὅ,τι ἤθελε ἐπακολουθήσει. Παρακαλεῖ ὅσες ἀπαντήσουν νὰ στείλουν μιὰ φωτογραφία τους.

Ὁ George Spanudakis, M)V Despina Angelos Ltd, Audrey House Ann. 3)4 Houndsditch London E.C. 3, England, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, στὴν ἑλληνική, ἀγγλικὴ ἢ τουρκικὴ γλῶσσα.

Κάθε φορὰ
ποὺ πίνετε
ἕνα
ποτήρι νερό,
σκεφθῆτε
τὴν

ΙΖΟΛΑ

Γιατὶ καὶ ἡ ΙΖΟΛΑ σᾶς σκέπτεται κάθε μέρα, φροντίζοντας νὰ καλυτερεύῃ πάντοτε τὴν ποιότητα καὶ νὰ ἐλαττώνῃ συνεχῶς τὶς τιμές.

ΚΟΥΖΙΝΕΣ Κ 600, Κ 610, Κ 620

● Τρεῖς ἑστίες ταχυτάτης ἀποδόσεως τῶν 1800, 1200 καὶ 800 βάττ, ἀπὸ εἰδικὸ χυτοσίδηρο ● Φοῦρνος μὲ θερμοστάτη ἢ ὄχι, ἀνάλογα μὲ τὶς προτιμήσεις τοῦ ἀγοραστοῦ, μεγαλύτερος ἀπὸ κάθε ἀντίστοιχης ξένης ● Οἱ κουζίνες εἶναι ὁλόκληρες ἐμαγέ καὶ συνοδεύονται ἀπὸ ἕνα ταψὶ ἐμαγὲ καὶ δύο σχάρες.

ΤΙΜΗ ΑΠΟ ΔΡΧ. 2.800 ΕΩΣ 3.250

ΙΖΟΛΑ

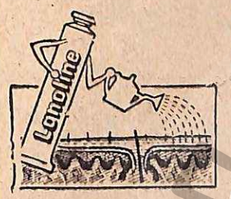
Η ΙΖΟΛΑ ΚΑΤΑΣΚΕΥΑΖΕΙ 14 ΤΥΠΟΥΣ ΗΛΕΚΤΡΙΚΩΝ ΚΟΥΖΙΝΩΝ

...τώρα, ποὺ ἡ κακοκαιρία καὶ οἱ μεταπτώσεις τῆς θερμοκρασίας, στεγνώνουν καὶ παγώνουν τὰ φυσικὰ λίπη τῆς ἐπιδερμίδος, ἀφίνοντας ἔτσι τὴν εὐκαιρία νὰ σχηματισθοῦν στὸ ΞΕΡΟ δέρμα οἱ ρυτίδες.

● Τώρα ἀκριβῶς χρειάζεσθε περισσότερο τὴν προστασία ποὺ σᾶς παρέχει ἡ Λανολίνη Μελπάν, Χάρις στὸ EXTRAIT PURIFIE A LA LANOLINE ποὺ περιέχει ἡ Λανολίνη Μελπάν, διαποτίζει βαθειὰ τὴν ἐπιδερμίδα μὲ λιπαρὰ συστατικά, νερὸ καὶ τροφοτονωτικὲς οὐσίες, ποὺ τὴν ξανακάνουν ἐλαστική, λεία, ἁπαλή, νεανική. Ὁ κίνδυνος ἐξουδετερώνεται. Τὸ πρόσωπό σας, χάρις στὴν Λανολίνη Μελπάν, ἀποκτᾶ μιὰ νέα ἐλκυστικὴ φρεσκάδα καὶ ἀπόλυτη ἀντοχὴ στὴν κακοκαιρία.

Προσέξτε τώρα ἀκριβῶς .....

Ο ΦΥΛΑΞ ΑΓΓΕΛΟΣ ΤΗΣ ΟΜΟΡΦΙΑΣ ΣΑΣ

ΜΕΛΠΑΝ

Ἀντιπρόσωπος ΚΥΠΡΟΥ Ἀνδρέας Λάμπρου ὁδὸς Χατζηλοΐτζη — Μιχαηλίδη ἀριθ 2 ΛΕΜΕΣΟΣ

ΠΡΟΪΟΝ ΤΩΝ ΓΕΡΜΑΝΙΚΩΝ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΩΝ WELLA

Ζητήσατε δεῖγμα δωρεὰν παρὰ τῆς Ἀντιπροσωπείας, Νίκης & Ξενοφῶντος 14

ΑΝΑΓΝΩΣΤΡΙΕΣ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ἡ P.T. Pavlou, Kent House Princes Sq. Hereford Road, Queens Way, London, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ Ἕλληνες ἀπὸ τὸ ἐξωτερικό, ἡλικίας ἄνω τῶν 25 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας. Δὲν θὰ ἀπαντήσῃ σὲ ναυτικοὺς καὶ σὲ ὁμογενεῖς ἐγκατεστημένους στὸ Λονίνο.

Ἡ «A Certain Smile», ἀπὸ τὸ Κάϊρο, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέους ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ἡ «Ἄννα Μαρία» (17 χρόνων), ἀπὸ τὴ Ροδεσία, μορφωμένη καὶ εὐπαρουσίαστη, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέους ἀπὸ τὸ ἐξωτερικό, κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὴν Ἀθήνα καὶ τὸν Πειραιά, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ἡ «Γλυκειὰ ἐλπίδα» (19 χρόνων), ἀπὸ τὸ Λονδίνο, μορφωμένη καὶ εὐπαρουσίαστη, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ Ἕλληνες ναυτικούς, κατὰ προτίμησι μηχανικοὺς καὶ πλοιάρχους.

Ἡ «Φλογισμένη Ὕπαρξις» (18 χρόνων), ἀπὸ τὸ Σουδάν, τελειόφοιτος Γυμνασίου, ποὺ γνωρίζει τὴ γαλλικὴ καὶ ἀγγλικὴ γλῶσσα, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ μορφωμένους νέους ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, κατὰ προτίμησι μὲ Ἕλληνες, ποὺ σπουδάζουν στὴν Ἀγγλία, μὲ σκοπὸ τὴ γνωριμία καὶ τὸ γάμο.

Ἡ «Τυχερὴ μικρούλα (17 χρόνων), ἀπὸ τὴν Ἀλεξάνδρεια, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέους ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, μὲ σκοπὸ τὴ δημιουργία μιᾶς φιλίας καὶ πιθανῶς ἀργότερα μιᾶς εὐτυχισμένης οἰκογένειας.

Ἡ «Σεμίραμις τοῦ Νότου», ἀπὸ τὸ Κάϊρο, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέους ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, κατὰ προτίμησι μηχανικοὺς καὶ γιατροὺς, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο. Ὅσοι θέλουν νὰ λάβουν γράμμα ἀπὸ τὶς ἀναγνώστριές μας αὐτὲς, ἂς στείλουν τὴ διεύθυνσί τους στὶς στῆλες τῆς ἀλληλογραφίας μας.

Ἡ Agela Panayiotou καὶ ἡ Violanta Petrou, 100 Milton Park N. 6, London, England, θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέους ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ἡ Violanta Georgiou (19 χρόνων), 7 Shakspeare Walk, N. 16, London, England, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέους, ἡλικίας 20—30 χρόνων, κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὴν Κύπρο, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς ἀγνῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ἡ Lorena (20 χρόνων), 12 College Road Reading Berks, England, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέους Ἕλληνες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, στὴν ἀγγλικὴ γλῶσσα.

Ἡ «Ρουμανίδα» (20 χρόνων), ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο, ἀπόφοιτος Ἑλληνικοῦ σχολείου, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέους ἀπὸ τὸ ἐξωτερικό, ἡλικίας 25—28 χρόνων, στὴν ἑλληνική, ἀγγλικὴ ἢ ρουμανικὴ γλῶσσα.

Ἡ «Μαραμένη μαργαρίτα» (18 χρόνων), ἀπὸ τὸ Σουδάν, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέους ἀπὸ τὴν Ἀμερική, μορφωμένους καὶ εὐπαρουσίαστους, μὲ σκοπὸ τὴ δημιουργία μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ἡ «Δυνατὴ ὕπαρξις» (20 χρόνων), ἀπὸ τὴν Ἀλεξάνδρεια, μορφωμένη καὶ μὲ ἀξιόλογη ἀτομικὴ περιουσία, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ μορφωμένους νέους ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, μὲ σκοπὸ τὴ μετανάστευσι καὶ τὸ γάμο.

Ἡ «Νυχτερινὴ ὀπτασία» (21 χρόνων), ἀπὸ τὸν Καναδᾶ, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέους μόνο ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὴν Πελοπόννησο, μὲ σκοπὸ τὴ μετανάστευσι.

Ἡ «Ἠσυχη Ἑλένη» (17 χρόνων), ἀπὸ τὴν Ἀλεξάνδρεια, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέους ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὸ ἐξωτερικό, ἡλικίας 20—25 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο καὶ τὴ μετανάστευσι.

Ἡ Zozo Ioannidou, Kurtulus Bozkurt Cad. No 171)1, Istanbul, Turkiye, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ κυρίους ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, ἡλικίας 45—55 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο. Παρακαλεῖ ὅσους γράψουν νὰ συνοδεύσουν τὸ γράμμα μὲ μιὰ φωτογραφία τους.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΕΣ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ὁ Bill I. Kalathas, 364 Main St. Coatesville Pa. U.S.A., ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὴν ἀναγνώστριά μας, ποὺ κρύβεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο «Ὁμορφη Ἀνατολή». Ὁ Georgios Giannaris, γιὰ τὸν ὁποῖο ἰσχύει ἡ ἰδια διεύθυνσι, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὴν «Ἐλενα» ἀπὸ τὸ Ἄγιο.

Ὁ George Hakim, 22 Rue Sidi - El - Souri Attarine, Alexandrie, Egypte- θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ μιὰ Ἑλληνίδα ἀπὸ τὸ Λίβανο, ἡλικίας 20—26 χρόνων, μὲ σκοπὸ ὁ,τι ἤθελε ἐπακολουθήσει.

Ὁ Kostas Doros, P.O. Box 1454 Bowmanville Ontario, Canada, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπ' ὅλη τὴν Ἑλλάδα, μὲ σκοπὸ τὴ δημιουργία μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ὁ Nick Seremetis, 839 Tatnall St. Wilmington 1 Del. U.S.A., ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, στὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα. Παρακαλεῖ ὅσες ἀπαντήσουν νὰ στείλουν μιὰ φωτογραφία τους. Ὁ Gilbert Sherman (20 χρόνων), γιὰ τὸν ὁποῖο ἰσχύει ἡ ἰδια διεύθυνσι, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο στὴν ἑλληνικὴ ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα. Παρακαλοῦν ὅσες ἀπαντήσουν νὰ συνοδεύσουν τὸ γράμμα μὲ μιὰ φωτογραφία τους.

Ὁ Vasil Ikonomou, Beyoglu Aynali Cesme Cad. 39 I. stanbul, Turkiye, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέους καὶ νέες ἀπὸ τὸ ἐξωτερικό, στὴν ἑλληνικὴ ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα.

Ὁ Triantafillos Oreopoulos, Neuss A) B Plank Strasse 32, Deutschland, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὴν ἀναγνώστριά μας, ποὺ κρύβεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο «Χαμένη ζωή», τοῦ 1050 τεύχους.

Ὁ Nick Kanelopoulos, P.O. Bachelor N.T. Darwin, Australia, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ Ἑλληνίδες ἀπὸ τὸ ἐσωτερικό.

Ὁ Pfc. Theodore Kopsidas, US 52474166,595 Trans. Co. Ht Apo 259, U.S. Forces, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ μιὰ ἀπόφοιτο Γυμνασίου, κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὴν Ἀθήνα, ἡλικίας 18—22 χρόνων, στὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα.

Ὁ Peter Georgas, 216—218 Conadilly St. Cannadah, N.S.W., Australia, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, ἡλικίας 18—22 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς καλῆς φιλίας καὶ ὅ,τι ἄλλο ἤθελε ἐπακολουθήσει.

Ὁ K. Xerodimas, South Po. Mildura Vic. Australia, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὴν ἀναγνώστρια μας, ποὺ κρύβεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο «Κουκλίτσα τῆς Ἀνδρου».

Ὁ Theos. Strantzalis 98 Macket St. Woltongong N. S.W., Australia, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὴ «Νιόβη». Ὁ Antonias Papantoniou, γιὰ τὸν ἀπέλο ἰσχυερὴ ἰδία διεύθυνσι, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὴν «Ἐκάβη».

Ὁ Roki Tzalli, P)S Besso Corso Marconi 9, Torino, Italia, φοιτητής, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ Ἑλληνες φοιτητὲς καὶ φοιτήτριες, στὴν ἑλληνικὴ ἢ ἰταλικὴ γλῶσσα.

Ὁ Christos Tracanopoulos (24 χρόνων), Hotel Louise B.B. 3, Micheroux Hasard Liege, Belgique, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ Ἑλληνίδες ἀπὸ τὸ ἐσωτερικό, κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὴν Ἀθήνα καὶ τὸν Πειραιά.

Ὁ George Vrakas, 379 Capp St. San Francisco 10, Calif. U.S.A., ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ Ἑλληνίδες ἀπὸ τὴν Κύπρο ἢ τὸν Καναδά, ἡλικίας 20—25 χρόνων, μὲ σκοπὸ ὅ,τι ἤθελε ἐπακολουθήσει. Παρακαλεῖ ὅσες ἀπαντήσουν νὰ στείλουν μιὰ φωτογραφία τους.

Ὁ Bill Tavoularis (25 χρόνων), Enlisted Training Div. C. 572-1-59, U.S. Fleet Sonar Scholl, Sandiego 47, Calif. U.S.A., ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, ἡλικίας 18—20 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψι μιᾶς φιλικῆς μόνον ἀλληλογραφίας.

Ὁ Costakis Papadopoulos (22 χρόνων), 34 Stavordale Rd., London N. 5, England, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέους καὶ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς καλῆς φιλίας καὶ ὅ,τι ἄλλο ἤθελε ἐπακολουθήσει.

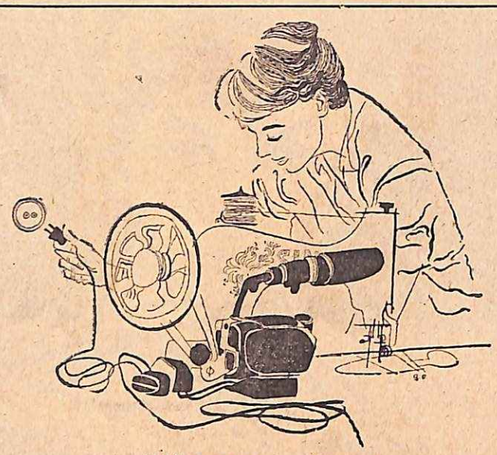
Ὁ Petros Sarris, Aynali Cesme Santur Sok. No 1)3 Beyoglu, Istanbul, Turkiye, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα. Τὸ ἰδιο ζητεῖ καὶ ὁ Vasil leandides, Tarlabasi Ficici Apt. Sok. No 2, Beyoglu, Istanbul.

Ὁ Takis Pavlides, Rue de Mons 400 Fonlaine Levegue, Belgique, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὴν ἀναγνώστρια μας «Ζητῶ νὰ βρῶ τὴν εὐτυχία».

Ὁ Peter Kokolakis (36 χρόνων), 389 Dundas St. East., Toronto Ont. Canada, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπ' ὅλη τὴν Ἑλλάδα, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας καὶ ὅ,τι ἄλλο ἤθελε ἐπακολουθήσει.

Ὁ Aris Bazos (21 χρόνων), 3750 Cote Vertu Ville St. Laurent, Montreal P.Q., Canada, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, ποὺ κρύβονται κάτω ἀπὸ τὰ ψευδώνυμα «Λιάνα» «Τζούντη» καὶ «Ἐγώ».

Ὁ Tonis Brown καὶ ὁ Addis Galans, 482 Parliament St. Toronto Ont. Canada, ζητοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ Ἑλληνίδες, ἡλικίας κάτω τῶν 21 χρόνων. Παρακαλοῦν ὅσες ἀπαντήσουν νὰ στείλουν μιὰ φωτογραφία τους.

Ἠλεκτροκινήσατε
τὴν ραπτομηχανήν σας **SINGER**
Θὰ ράβετε ἄνετα,
γρήγορα καὶ εὐχάριστα

ΡΑΠΤΟ ΜΗΧΑΝΗ SINGER

ΤΟ ΣΗΜΑ ΤΗΣ ΕΜΠΙΣΤΟΣΥΝΗΣ

ΑΠΟΤΑΝΘΗΤΕ ΕΙΣ ΤΟ ΠΛΗΣΙΕΣΤΕΡΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ Η ΤΟΝ ΤΟΠΙΚΟΝ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΝ
SINGER

ΣΗΜΑ ΚΑΤΑΤΕΘΕΝ

ΑΛΜΑ

Σὲ 100 ὧρες

ΘΑ ΜΙΛΗΣΕΤΕ
ΑΓΓΛΙΚΑ
ΓΑΛΛΙΚΑ, ΓΕΡΜΑΝΙΚΑ
ΙΤΑΛΙΚΑ, ΙΣΠΑΝΙΚΑ κλπ.
Μὲ τὸ Σύστημα LINGUAPHONE
ποὺ ἀρχίζει ἀμέσως μὲ ὁμιλία

Κανένα βιβλίο δὲν μπορεῖ νὰ σᾶς κάνῃ νὰ μιλήσετε μὲ εὐχέρεια Ἀγγλικὰ ἢ ὁποια ἄλλη γλῶσσα, καὶ μὲ ἄψογη προφορά. Πρέπει νὰ ἀκούσετε τοὺς ἀνθρώπους τῆς κάθε χώρας νὰ μιλοῦν. Καὶ ὅταν τοὺς ἀκοῦτε στὸ σπίτι σας, καὶ μάλιστα τὴν στιγμὴ ποὺ θέλετε, ἀκολουθῶντας τὴν ζωντανὴ διδασκαλία τοῦ LINGUAPHONE μὲ δίσκους ποὺ μιλοῦν. Εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς θρισκόσαστε μέσα στὸ περιβάλλον τῆς ξένης χώρας, καὶ σὲ 100 ὧρες μιλᾶτε σὰν νὰ ζήσατε μὲ τοὺς γηγενεῖς. Ἡ σπουδὴ μὲ τὸ LINGUAPHONE εἶναι τόσο διασκεδαστική, ποὺ δὲν ἐχετε νὰ ἐπιθυμήσετε τίποτα καλύτερο γιὰ νὰ περάσετε λίγη ὥρα εὐχάριστη μέσα στὴν ἡμέρα.

8 Ἡμερῶν δοκιμή Ἐπισκεφθῆτε μας σήμερα ἢ σὲ ὅποιο σημερα γιὰ νὰ παρακολουθήσετε ἕνα μάθημα δωρεάν, ἢ ταχυδρομήστε μας τὸ κατωτέρω σύνδεσμο γιὰ νὰ λάβετε ἕνα ἐκτάκτως ἐνδιαφέρον πολυσέλιδο, εἰκονογραφημένο τεῦχος, ποὺ σᾶς ἐξηγεῖ πῶς θὰ δοκιμάσετε δωρεὰν στὸ σπίτι σας, ἐπὶ ὀκτὼ ἡμέρες, τὸ LINGUAPHONE.

ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ LINGUAPHONE, Ἐλ. Βενιζέλου 10 (Παν/στημίου) Ἀθῆναι

ΕΠΙΘΕΣΕΙΣ ΔΩΡΕΑΝ
Ἂν θρίσκεσθε στὰς Ἀθήνας, ἐλᾶτε νὰ παρακολουθήσετε μιὰ ἐπίδειξι μαθημάτων, χωρὶς καμμιὰ ὑποχρέωσί σας καὶ χωρὶς κανένα ἔξοδο. Καθημερινῶς εἰς τὰς ἑξῆς ὥρας:

ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ LINGUAPHONE, Ἐλ. Βενιζέλου 10, Ἀθήνας

Κύριε Διεύθυντα,
Ἀποστείλατε μου παρακαλῶ τὸ δωρεὰν τεῦχος σας χωρὶς καμμιὰ ὑποχρέωσί μου, καὶ κάθε πληροφορία γιὰ τὴ δοκιμή.

ΟΝΟΜΑ _____

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ _____

ΑΝΑΓΝΩΣΤΡΙΕΣ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ

Γιὰ τὶς κάτωθι ἀναγνώστριές μας ὑπάρχουν γράμματα στὰ γραφεῖα μας, τὰ ὁποῖα μποροῦν νὰ παρασυν νὰ πάρουν, καθημερινὸς 12—2 μ.μ.

Ἡ «Ἀμαρτωλὴ Φιγγάνα» ἔχει γράμμα ἀπὸ τὴν Κύπρο. Ἀπὸ τὴν Ἀμερικὴ ἑστάλη γράμμα γιὰ τὰ «Δυὸ ματάκια δακρυσμένα» ἀπὸ τὸν Πειραιά. Γράμματα ἔχουν ἐπίσης ἡ «Θιασώτις τοῦ Νίτσε», ἡ «Ναντίνα», ἡ «Χρυσάνθη», ἡ «Δυστυχισμένη Ζωντοχήρα», ἡ «Χλωμὴ Μαρία», τὰ «Κορναλλένια χείλη», ἡ «Ἐλα κοντά μου», τὸ «Λουλουδὶ τοῦ Πεκίνου», ἡ «Ξουθιά» μποῦκλας καὶ ἡ «Ρένα». Ἡ «Αἴνταν» ἀπὸ τὸ Περιστέρι ἔχει γράμμα ἀπὸ τὸ S)T Marathon. Ἀπὸ τὸ S)T World Cky ἑστάλη γράμμα γιὰ τὴ «Ζητιάνα τῆς ἀγάπης».

Ἡ «Ἀγάπα μόνο ἐμένα» ἀπὸ τὴ Σκάλα Λοκωνίας ἔχει γράμμα ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο. Γράμματα ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο ἔχουν ἐπίσης ἡ «Μικρὴ νέα τῶν Καλαβρύτων» καὶ τὰ «Κορναλλέ νια χείλη». Ἀπὸ τὴν Κύπρο ἑστάλη γράμμα γιὰ τὴ «Μαραμένη καμέλια». Γράμματα ἔχουν ἡ «Νιόβη», ἡ «Συνεφιασμένη Κυριακή», ἡ «Τιτίκα», ἡ «Ἀναζητῶ τὴν εὐτυχία», ὁ «Ματωμένος κρίνος», ἡ «Νινόν», ἡ «Χήρα τῆς ζωῆς», ἡ «Πονεμένη μητέρα» ἀπὸ τὴν Αἴγινα καὶ ἡ «Ἐξάσσα τὰ πάντα».

Πολλὰ γράμματα ὑπάρχουν γιὰ τὴ Μάγδα Σαββαΐδου. Ἡ «Νεράιδα τοῦ Καραδιοῦ» ἔχει γράμμα ἀπὸ τὴν Κύπρο. Ἡ «Πριγκήπισσα τῶν Ἴνκας» ἔχει γράμμα ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο. Ἡ «Κουκλίτσα τῆς Ἀνδρου» ἔχει γράμμα ἀπὸ τὸν Καναδᾶ. Γράμματα ὑπάρχουν ἐπίσης γιὰ τὴν «Ἀληθινὴ χαρά», τὸ «Μικρὸ ἀστέρι», τὴν «Ἀσχημη ξανθούλα» τὸ «Λουλουδὶ τοῦ Πικινού», τὴν «Ταναγραίαι» καὶ τὴν «Ἀπελπισμένη ἀπὸ τὴ ζωή».

Ἡ «Ναντία» ἀπὸ τὴ Φιλοθέη ἔχει γράμμα ἀπὸ τὴν Ἀμερική. Ἡ «Ὡραία μικρούλα τῆς Θεσσαλονίκης» ἔχει γράμμα ἀπὸ τὴν Τουρκία. Ἀπὸ τὴ Σαουδικὴ Ἀραβία ἑστάλη γράμμα γιὰ τὴν «Μ. Μ.». Ἡ «Μικρὴ ἀλεπουδίτσα» ἔχει γράμμα ἀπὸ τὸν Καναδᾶ. Γράμματα ἔχουν ἐπίσης τὸ «Μπιπελό», ἡ «Ἀνυπόταχτη ὑπαρξι», ἡ «Ἀνοιχτὴ πληγὴ» καὶ ἡ «Νύχτα τῆς σιωπῆς».

Ἡ Οἰκονόμου, Πάσσος Βραχωίτου 26Β, Ἀθῆναι, Grèce, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ σοβαροὺς κυρίους, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

Ἡ Νίτσα Ντάβαρη (22 χρόνων), Γερανίου 9, Ἀθῆναι θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ πλουσίους Ἕλληνες ἀπὸ τὸ ἐξωτερικὸ καθὼς καὶ μὲ ἀξιωματικοὺς τοῦ Β. Ναυτικοῦ, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο.

Ἡ «Ρωξάνη», (27 χρόνων) ἀπὸ τὴν Ἀθήνα, μορφωμένη καὶ εὐπαρουσίαστη, ποὺ γνωρίζει τὴν ἀγγλικὴ γλῶσσα ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ Ἕλληνες τοῦ ἐξωτερικοῦ, κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὴν Ἀμερικὴ ἢ Ἀγγλία, ἡλικίας 35—45 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴ γνωριμία καὶ τὸ γάμο.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΕΣ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ὁ Ἄρης Χιόνης (16 χρόνων), Πρεβέζης 88, Ἀθῆναι, Grèce, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἡλικίας 15—16 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴ δημιουργία μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας. Ὁ Γεώργιος Παρασκάκης, Κυδωνίας 64, Χανιά, Κρήτη, Grèce, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὴ «Φανῆ» τοῦ 1049 τεύχους.

Ὁ χωροφύλαξ Θωμᾶς Δερνίκας, Σταθμὸς Χωροφυλακῆς Ἀρμενίου, Λάρισα, Grèce, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὴν ἀναγνώστριά μας, ποὺ κρύβεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο «Ξέχασα τὰ πάντα» τοῦ 1052 τεύχους.

Ὁ Θεόδωρος Χ' Θεοδωρίδης, Πέρασμα Δράμας, Δράμα, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὴν ἀναγνώστριά μας «Μὲ τὰ φτερὰ τοῦ ἔρωτα». Δυὸ φίλοι, ὁ Γεώργιος Μουστεράκης καὶ ὁ Ἐμμανουὴλ Μανωλιουδάκης, Ὀπισθεν Ἁγίου Λουκᾶ, Χανιά, Κρήτη, ζητοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ τὶς ἀναγνώστριές μας, ποὺ κρύβονται κάτω ἀπὸ τὰ ψευδώνυμα «Φωτεινὴ ἐλπίδα» καὶ «Ἐλαφίνα».

Ὁ Γεώργιος Κεφαλογίτης (28 χρόνων), Ἰάσονος 4, Ἀθῆναι, Grèce ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ μιὰ νέα μὲ σκοπὸ ὅ,τι ἤθελε ἐπακολουθήσει. Ὁ Γεώργ. Σιδηρόπουλος, Ἁγίας Λαύρας 82, Γουδί, Ἀθῆναι, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὴ «Μικρὴ τσαχπίνα», τοῦ 1050 τεύχους. Ὁ Ἀναστάσιος Καραγιαννίδης (19 χρόνων), Λεχόβου Νο 1, Σταυροῦπολις, Θεσσαλονίκη, Grèce, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, στὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα.

Ὁ Ν. Παππᾶς, Μομφεράτου 44, Ἀθῆναι, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὴ «Φωτεινὴ νύχτα». Ὁ Πέτρος Κυριάκος, Καλλιγᾶ Νο 21 Ἀθῆναι, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὴ «Χαμένη ζωή». Ὁ Γιώργος Εὐσταθίου (19 χρόνων), Δερβενίων 3, Ἀθῆναι, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὴ «Λευκὴ Ἰδέα».

Ὁ Θ. Μοράκος, Poste Restante, Κεντρικόν, Πάτραι, Grèce ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὴ «Μικρὴ τσαχπίνα». Ὁ Δ. Μπούντζιας (18 χρόνων), Ἀβέρωφ 37, Τρίκαλα, Θεσσαλία, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὴ «Νινόν». Ὁ Δημήτριος Φλῶρος (33 χρόνων) Δημ. Βαθέος Σάμος, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὴ «Μαραμένη καμέλια». Ὁ Γεώργιος Ἀγραφιώτης, Χίου 37, Ἀναγέννησις, Αἰγάλεω, Ἀθῆναι, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὴν «Κίκη Τ.».

Ὁ Μ. Δήμας, Καβάλας 135, Ἀδρος Ἀξιωματικῶν, Ἀθῆναι, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὴν «Καυταμήτρα» τοῦ 1048 τεύχους. Ὁ Κ. Νικολάτος, Κάλβου 53, Ἀθῆναι, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὴν «Κυρὰ τῆς θάλασσας» τοῦ 1050 τεύχους. Δυὸ φίλοι, ὁ Γεώργιος Ταπούρας καὶ ὁ Δ. Χαϊζόπουλος, Δασύλλιο Βοΐου Καζάνης, ἐπιθυμοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ τὶς ἀναγνώστριές μας ποὺ κρύβονται κάτω ἀπὸ τὰ ψευδώνυμα «Ἱπτάμενο Πηλίκιο» καὶ «Μὲ τὰ φτερὰ τοῦ ἔρωτα». Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

Ὁ Γιῶργος Καλεμκεργιάν, Μιχαὴλ Βόδα 153Α, Ἀθῆναι, Grèce, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ Ἑλληνίδες τοῦ ἐξωτερικοῦ. Ὁ Θ. Γιαννόπουλος, Κωνσταντινουπόλεως 383, Ἀθῆναι, Grèce, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπὸ τὴν Κύπρο, ἡλικίας 18—25 χρόνων. Ὁ Μανώλης Λουράντος (29 χρόνων), Poste Restante, Κεντρικόν, Πειραιὰς, Grèce, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, κατὰ προτίμησι Ἑλληνίδες ἀπὸ τὸν Καναδᾶ, ἡλικίας 22—28 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

Χαρῆτε τὶς ἀπόκρεες μὲ ἕνα τσιγαρέττο **Νο 1**

ΑΠΟ ΤΟ 1931 ΔΙΑΦΗΜΙΖΕΙ ΤΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΚΑΠΝΑ Σ' ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ.

ΠΑΠΑΣΤΡΑΤΟΣ

Παυσίπονον ἀντιόξινον
(δὲν πειράζει τὸ στομάχι)

ΠΑΞ
ΔΑΜΒΕΡΓΗ
ΑΝΤΙΠΥΡΕΤΙΚΟΝ ΑΝΤΙΝΕΥΡΑΛΓΙΚΟΝ

Ἀγοράζετε ποιότητα

Ἑκατομμύρια γυναῖκες στὴν Ἀμερικὴ καὶ Εὐρώπη γιὰ νὰ ἔχουν καλοθαμμένο καὶ γερὸ νύχι χρησιμοποιοῦν τὰ μοναδικὰ θερνίκια ὀνύχων

DURA-GLOSS

ΠΡΟΣΟΧΗ Εἶναι τὸ μόνο ποὺ περιέχουν FLEX - FILM συστατικὸ γιὰ νὰ δυναμώνῃ τὰ νύχια.

ΓΕΝΙΚΗ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΑ
ΜΑΞ ΛΙΒΑΣ
ΓΩΝΙΑ ΑΘΗΝΑΙΔΟΣ & ΚΑΛΑΜΙΩΤΟΥ
ΑΘΗΝΑΙ - ΤΗΛ. 20.500

ΟΙ ΛΩΛΑΔΕΣ ΤΗΣ ΕΦΤΑΛΙΑΣ

Στὸ μπάλ - μασκὲ

ΓΥΝΑΙΚΑ — εἶπε ὁ Νικολάκης στὴν Ἐφταλία — ἀπόψε θάχω νυχτέρι στὸ ἐργοστάσιο καὶ θ' ἀργήσω νἄρθω.

Μπῆκαν ψύλλοι στ' αὐτιὰ το' Ἐφταλίας, ἀλλὰ κράτησε οὔλο τση τὸ σάνφρουὰ ἡ πανοῦργα, γιατὶ ἤθελε πρῶτα νὰ σιγουραριστῆ.

Τὴν ἴδια στιγμὴ ρωτοῦσε μὲ τουπέ τὴν καρσινή τση ὁ ἄντρας τση:

— Ὑπάρχουν ἐκεῖνα τὰ δυὸ μαῦρα ντόμινα ποῦχα; Γιατὶ ἴσως νὰ μοῦ χρειαστοῦν.

Ἐκείνη ὅμως, θὲς γιατὶ τὸν ἤξερε πὼς εἶναι ραμολιμέντο, θὲς γιατὶ πιὰ ἦταν γεροξεμώραμα, δὲν τὸ πενσάρισε κι' ἤκανε πὼς δὲν ἄκουσε.

Ἐκείνος ὅμως τὴν ξαναρώτησε:

— Ξέρεις, θὰ βγοῦμε μ' ἕνα φίλο μου γιὰ πλάκα, νὰ πειράξουμε μιὰ παρέα. Γι' αὐτό, ἂν δὲν ὑπάρχουνε, νὰ νοικιάσω...

Καὶ τότε, ἱστὲρ ἱστερμές, γιὰ ν' ἀποφύγουν τὰ περιττὰ ἔξοδα, ἀνοιξε φορτσάρια, μουσάντρες, τὰ βρῆκε, τὰ φρεσκάρισε καὶ τὰ πρεζεντάρισε στὸ γέρο γλεντζέ, Κι' ἔτσι ὅπως ἦταν γκιζτισμένη πῆγε καὶ τὰ ρακοντάρισε στὴν Ἐφταλία.

— Ἀπ' ὅ,τι κατάλαβα, ἀγαπημένη μου, ὁ ἄντρας σου μὲ τὸ δικό μου θὰ πάνε στὸ μπὰλ μασκέ, γι' αὐτὸ ἐσὺ πόχεις παπάδων γνῶσι πρέπει νὰ βρῆς ἕνα κόλπο νὰ τοσοι ρεντικουλάρουμε.

Κι' ἡ Ἐφταλία, σίγουρη πιὰ πὼς τὸ νυχτέρι τοῦ Νικολάκη τση ἦτανε στὸ μπὰλ μασκέ, σκέφτηκε, ἤστιψε τὸ μυαλό τση σὰν λεμονόκουπα καὶ τέλος τῆς εἶπε:

— Νὰ πᾶς νὰ ράψῃς μὲ τρόπο στὰ δυὸ ντόμινα ἀπὸ ἕνα ἄσπρο κουμπὶ πίσω στὸ σθέρκο, χωρὶς βέβαια νὰ τὸ πάρη καμπάρι ὁ ἀγαθοξούρας ὁ ἄντρας σου.

Πράγματι, τὸ βράδυ ὁ καρσινὸς το' Ἐφταλίας πῆρε τὰ δυὸ μαῦρα ντόμινα, ποὺ τοὺξε ράψει κρυφὰ τὰ δυὸ ἄσπρα κουμπάκια στὸ σθέρκο κι' ἤφυγε.

Ξοπίσω κι' ἡ νυναίκα του, μὲ τὴν Ἐφταλία βγήκανε σὰν κλέφτρες γάτες, πήγανε, νοικιάσανε δυὸ πράσινα μπουρνούζια τὰ βάλανε καὶ ντογρού γιὰ τὸν μπὰλ-μασκέ.

Στὸ μεταξύ, ὁ Νικολάκης μὲ τὸν καρσινό του, εἶχαν φτάσει στὸ κέντρο ντυμένοι κουδουνᾶτοι μὲ τὰ μαῦρα ντόμινα.

— Βρὲ Νικολάκη, ντιργιέμαι νὰ μπῶ... τοῦπε ὁ καρσινός, σὰν εἶδε πορτιέρηδες μὲ χρουσὰ γαλόνια καὶ κουμπιά, ἀσημένια, σερβίτσια καὶ πούλουδα στὰ τραπέζια καὶ γκαρσόνια μὲ φράκα.

— Καὶ τί ἤθελες; Δὲ μπούχτισες πιὰ τὸ ταβερνάκι τοῦ μακαλᾶ, μὲ τὴ φουφοῦ καὶ τὸ τηγάνι στὴν πόρτα, τὴν ἐφημερίδα γιὰ τραπεζομάντηλο, τὴν παλαμίδα στὸ κεραμίδι καὶ τὴ φέτα στὸ γιαπρακόφυλλο;

Τὰ λόγια τοῦ Νικολάκη τὸν ἀγιουτάρανε κι' ἔτσι μπῆκανε σὰν σπούτνικ, νὰ πλανηθοῦν στὸ στερέωμα τοῦ γλεντιοῦ.

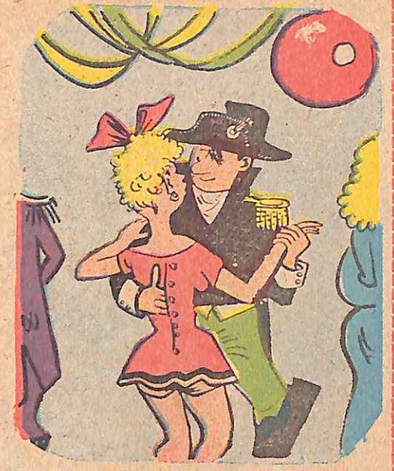
Δυστυχῶς, τὰ δυὸ ἄσπρα κουμπάκια κάνανε τὴν Ἐφταλία μὲ τὴν καρσινή τση, ποὺ προλάβανε κι' εἶχαν στρωθῆ σ' ἕνα τραπεζάκι, μπρὸς στὴν τζάζ, νὰ παρακολουθοῦν τὸ ὑποπτες κινήσεις τῶν δυὸ μουρτάρηδων, ποὺ σὲ λίγο μπῆκαν στὴ πίστα τοῦ χοροῦ σφιχτοπασμένοι μὲ δυὸ προκλητιά, κουνιστὰ φωντανάκια, πούχαν μπλέξει, τὰ κουντουρντισμένα, στοὺς λαμούς τῶν καβαλιέρων τους τὰ ἀφράτα τους μπροστάκια. Κι' ἐκεῖνοι οἱ γέροι ζαμπαράδες τάχαν τυλίξει κυριολεκτικῶς μέσ' τὴν ἀγκαλιά τους.

— Αὐτὸ πιὰ δὲν εἶναι χορός! ξεφώνισε ἡ Ἐφταλία κι' ἀποφάσισε νὰ δράσῃ.

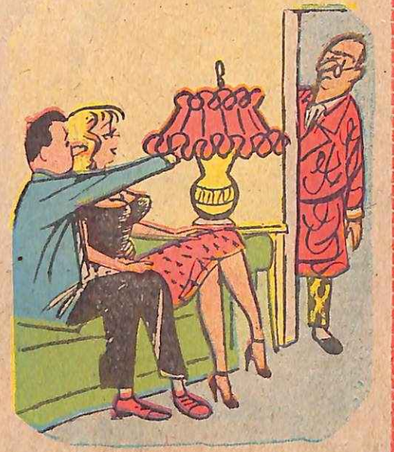
Ἀμέσως, βάρδα φουρνέλλο, μπῆκε στὴν πίστα. Μέσα στὸ συνωστισμὸ ἀπ' τὰ μαῦρα ντόμινα τ' ἄσπρα κουμπάκια ξακολουθοῦσαν νὰ βγοῦν σπιστὰ Κι' τότε πῆγε κοντὰ τους, τρίβηξε τσοῦ μουτσοῦνες τους καὶ ξεφώνισε:

— Μωρέεεε! γέροι ἄνθρωποι! Δὲν ντροπάσαστε!

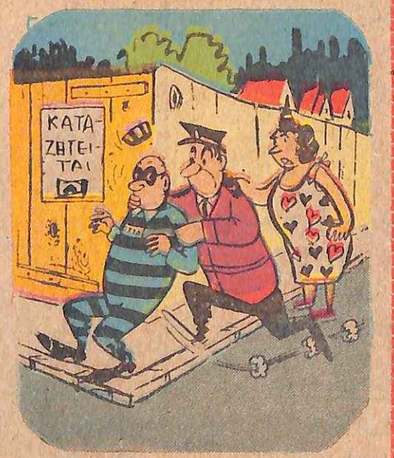
ΣΩΚΡ. ΡΩΝΑΣ

— Βλέπω, συμπεριφέρεσαι πολὺ ἱστορικά, νεαρέ μου!

— Δὲν εἶναι τίποτα, μπαμπᾶ! Ὁ Κωστάκης μοῦ μαθαίνει, πῶς νὰ σβύνω τὰ φῶτα, ὅταν ὁδηγῶ τὸ βράδυ αὐτοκίνητο!

— Ἀφῆστε τον κ. πόλισμαν! Δὲν εἶναι κατάδικος, εἶναι ὁ ἄντρας μου καὶ πηγαίνουμε σ' ἕνα χορὸ μεταμφιεσμένων!...

ΤΑ ΒΑΣΑΝΑ ΤΟΥ ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Μασκαραλίκι

ΠΡΟΧΤΕΣ ἴστε πολλὰ ἔλια ἐκάναμε, ἀπόκρηες εἶναι ἄμμα τὸ Σουρπουίτσα μου μὲ λέει σὲ ταβέρνα νὰ πᾶμε, χορὸ μορὸ φελιὰν φιστὶκ νὰ ἐκάνουμε.

— Γιαβρούμ, Σουρπουίτσα μου, λέω, αὐτὰ ἀστεῖα πιράμματα ἔνονται. Ἄμα ἠθέλεις Ἀπόκρηες διασκεδασμένο νὰ ἐνεσαι, αὐτὸ ποὺ σὲ λέω ἐγὼ θὰ ἐκάνουμε.

Τὸ Σουρπουίτσα μου χίτς χωρὶς ἀκουσμένο νὰ μὲ κάνη, μούτιρά της κατεβασμένα ἔκανε.

— Καλὰ καλά, μὲ λέει τὰ ξέρω τὰ δικά σου γλέντια, θὰ πᾶς νὰ πάρης μισὴ ὀκᾶ παστουρμᾶ καὶ οὔζο, θὰ τὰ βάλης κάτω καὶ θὰ πῆς ὅτι διασκεδάζουμε.

Τὸ λοιπὸν πολλὰ ἔλια ἐκανα γιὰ τὸ Σουρπουίτσα μου — βάϊ βάϊ κεπόγλου κεπὲκ—πολὺ καλὰ μὲ πέρει. Ἄμα ἐγὼ χίτς γιὰ πασταυρμᾶ καὶ γιὰ οὔζο ντὲν ἤθελα μιλημένο νὰ ἐκάνω.

— Ἄκοῦς γιαβρούμ;

— Ἀκούω, ντέ! τὸ Σουρπουίτσα μου μὲ λέει. Γιὰ πές μου. Ἄντε νὰ δῶ τί διασκέδασι θὰ κατεβάσῃ πάλι τὸ μυαλό σου.

— Κουζούμ, λέω, μασκαράδες θὰ ἰνόμαστε.

— Μασκαράδες;

— Ναί, ἰστέ.

— Καὶ τί θὰ βάλουμε; Ποῦ θὰ βροῦμε κουστούμια; Σάμπως βάζεις καὶ καμμιὰ δεκάρα, τσιγγοῦνορε, νὰ μοῦ νοικιάσης ἕνα ὡραῖο κουστουμάκι;

— Γιαβρούμ, λέω, χίτς παρὰ μαρά, νοίκια μοίκια κουστούμια, φελιὰν φιστίκ, ντέν, χειριαζόμαστε. Ἐσὺ τὸ δικός μου τὸ κουστούμι θὰ ἐβαλης, ἀντιρας νὰ ἐνεσαι καὶ ἐγὼ τὸ δικός σου τὸ φιστάνι νὰ ἐβάζω... Βάϊ, βάϊ, βάϊ, τί ἔχει νὰ ἐνεται. Κόσμος ἀπὸ τὰ ἔλια ξεκοιλιασμένος θὰ ἐνεται.

Ἔτσι ἐμίλαγα ἄμμα χίτς ἔλια μου ντὲν ἠμποροῦσα νὰ κρατήσω. Χέ χέ, χέ, ἔκαγα, κοιλιᾶς μου χορορπηδημένος ἐγνόταν.

— Ἔ, Σουρπουίτσα μου — ιασκαράδες θὰ γίνουμε!

— Χέ, χέ, χέ, ἐμένα ἐ — ου χίτς ντὲν ἐσταματούσανε.

Ἔτσι τὸ λοιπόν, τὸ Σουρπουίτσα μου ντὲν ἤθελε ἄμμα ἐγὼ μέσα ἐπῆα, μαγουλά μου μπογιατισμένα ἔκανα, χειλια γκραγιόν μαγιὸν πασαλειμένος ἔκανα καὶ μάτια μου καραμπογιὰ ἔβαλα μούτιρα μου ἔβιλεπα ἄμμα καὶ ἐγὼ ὁ ἰδιος φοβισμένος ἐγνόμουν.

Ὕστερα μπιροστά μου, ντὺο μαξιλαράκια ἔβαλα καὶ ἀπὸ πάνω τὸ φιστάνι τῆς Σουποὺτσας μου, φορεμένο ἔκανα. Παπουτσάκια της πῆα νὰ φορέσω ἄμμα χίτς στὰ πόντια μου ντὲν ἐγνόντουσαν, γιατὶ ἐμένα τὸ ποδάρι μου νούμερος 45 ἐνεται. Ἰστὲ παπούτσια ντικά μου φορεμένα ἔκανα, στὸ χέρια μου ὁμπρέλλα ἰπῆα, μαλλιά μου ψεύτικα ἔβαλα, βάϊ, βάϊ, βάϊ νὰ μὲ ἰδλέπατε, γιαβρούμ, καὶ ἀπὸ τὰ ἔλια κυλισμένοι νὰ ἰνόσαστε.

Ἔτσι, τὸ λοιπόν, τὸ Σουρπουίτσα μου ἐφώνοξε, ἄμμα ἐγὼ στὸν δρόμο ἰβγήκα. Ἰστέ τι ἔγνε ἠξέρετε; Συναερμὸς στὸ ἰτονιά μου! Ἄμάν, ἀμάν, ἀντιρες, ὑναῖκες ἔλια ἐκάνανε καὶ ἐγὼ ἀστειὰ ἔκανα, ἀχ καλὲ μαμᾶ, ἀχ καλὲ μπαμπᾶ, ἀχ χρυσό μου, φελιὰν φιστίκ, Τέτοια ἔλεα, ὅλο τὸ ἰτονιὰ καὶ τὸ μαρίδα στὸ ποδάρι ἐσηκώθηκε.

— Καραμπετάσα.

— Μαμαζέλ Καραμπετούρουου!

— Ἔλα δῶ, μωρή! φωνάζανε.

Καὶ ἐγὼ σκέρτσα ἔκανα, ἀστεία, κουνημένος ἀπὸ ἐδῶ καὶ ἀπὸ κεῖ:

— Καλὲ σωπάστε καλέ, ἔλεα, θὰ τὸ πῶ στὴ μαμά μου!

Ἰστὲ κόσμος ὅλος στὸ ποδάρι σηκωμένος ἔνε.

Ἀποκρηὰ καταλάβαμε, γιαβρούμ. Μόνο ποὺ ἐξαφνικὰ βάϊ, ντινινί ἰμανί, ἀρχισαν λεμονόκουπες, μανταρίνια καὶ σαπιὰ λεμόνια, ἰστὲ βροχὴ στὸ κεφάλι μου νὰ ἰπέφτουν! Ποιός πετάει, μπέ, ἔλεα, ἄμα ἐκεῖνοι ἐπιετούσανε. Τέτοιο κακὸ ἔνε, μεάλο μασκαραλίκι, γύρω μανάβικα ἀδειάσανε. Κιφάλι μου ἰπηόπηκε ἄμα ντὲν πειράζει. Πολλὰ ἔλια ἐκάναμε.

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

ΤΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ ΦΙΛΙ

ΠΟΝΕΜΕΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ἡ ΝΥΧΤΑ ἦταν ἡρεμη καὶ γλυκειὰ κι' ὁ οὐρανὸς γεμᾶτος ἀστρα. Ἕνα φεγγάρι λίγων ἡμερῶν, πλαγιασμένο χαμηλὰ στὸ στερέωμα, φαινόταν στὸ βάθος τοῦ συνοικιακοῦ δρομάκου.

Ἡ Λουκία σηκώθηκε ἀπὸ τὸ κρεβάτι της καὶ πλησίασε στὸ κλειστὸ παράθυρο. Σκούπισε μὲ τὴν παλάμη της τὸ ἱδρωμένο τζάμι κι' ἀκούμπησε σ' αὐτὸ τὸ μέσωπό της ἀναστενάζοντας.

Τὸ σπιτάκι της ἤρισκόταν τόσο μακρυὰ ἀπὸ τὸ κέντρο τῆς πόλεως, ποὺ τίποτα δὲν τάραζε τὴ γαλήνη τοῦ δρόμου.

Μὲ μάτια δακρυσμένα ἡ Λουκία κύτταζε τὸ φεγγαράκι ποὺ ἔγερνε καὶ συλλογιζόταν πῶς μιὰ τέτοια νύχτα μακρυνή, πέντε χρόνια πρίν, χόρευε τρελλά, ὅλο νειᾶτα καὶ ὑγεία, σὲ μιὰ μεγάλη αἴθουσα ξενοδοχείου...

Ἦταν τὸ τελευταῖο Σάββατο τῆς Ἀποκρηᾶς!

Στροβιλίζονταν τώρα ὅλα μέσα στὸ μυαλό της: ὁ Κώστας μὲ τὸ σμόκιν του, τὸ φόρεμα τῆς κολομπίνας, ποὺ εἶχε ἐκείνη, τὸ πρῶτο φιλί τους. Κι' ἔπειτα... τὸ ἀλσάκι, ὅταν ἔμειναν μόνοι στὴ μεγάλη αἴθουσα, ἐνῶ τ' ἄλλα ζευγάρια εἶχαν ἀποσυρθῆ, καὶ τέλος, ὅταν ἔπεσε ἀποκαμωμένη στὴν ἀγκαλιά του, κι' ἐκεῖνος τὴν ἔσφιξε μὲ δύναμι καὶ τὴν ἔφερε ἔξω στ' αὐτοκίνητό του. Ὕστερα τὴν πῆγε σ' ἕνα ἐξοχικὸ σπιτάκι κι' ἐκεῖ ἡ Λουκία γνώρισε γιὰ πρώτη φορὰ τὸν ἔρωτα, ἐκεῖ ἔκλαψε, ἐνῶ σπαρταροῦσε στὴν ἀγκαλιά του.

Καὶ τὰ ἡμερώματα, ὅταν τὴν πῆγε μὲ τὸ αὐτοκίνητό του στὸ σπίτι της καὶ βρῆκε τὴ μανούλα της ξάγρυπνη νὰ τὴν περιμένῃ, ἔπεσε στὰ γόνατά της καὶ τῆς εἶπε γιὰ νὰ τὴν παρηγορήσῃ:

— Ὁ Κώστας μητέρα μοῦ τὸ ὑποσχέθηκε... θὰ μὲ πάρῃ γυναῖκα του!

Τὸν Κώστα, ὅμως, δὲν τὸν ξαναεῖδε ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ τελευταῖο Σάββατο τῆς Ἀποκρηᾶς. Κι' οὔτε ἤξερε ποῦ νὰ τὸν ξαναφέρῃ. Γιατί, ὅπως τῆς εἶχε ὑποσχεθῆ, τὸν περίμενε νὰ περάσῃ ἀπὸ τὸ σπίτι της, γιὰ νὰ συνεννοηθῆ μὲ τὴ μητέρα της καὶ νὰ ὁρίσουν τὴν ἡμέρα τοῦ γάμου τους. Ὁ Κώστας ὅμως, δὲ φάνηκε, δὲν ἤρθε, δὲν τὸν εἶδε ποτὲ πιὰ ἀπὸ τότε.

Δὲν ἤξερε ἀκόμη οὔτε τὸ ἐπίθετό του. Μονάχα στὸ μικρό του ὄνομα εἶχε βασίσει τὴν εὐτυχία της!

Δὲν ἤξερε τίποτα γι' αὐτόν, γιατὶ δὲν εἶχε παρὰ μόνο δέκα μέρες ποὺ τὸν εἶχε γνωρίσει.

Ἕνα βράδυ καθὼς γύριζε στὸ σπίτι της ἀπὸ τὸ μοδιστράδικο, ὅπου δούλευε, πρόσεξε ὅτι ἕνα αὐτοκίνητο ἐρχόταν σιγά, σιγά, δίπλα της. Ἐστράτηξε τὸ κεφάλι κι' εἶδε στὸ τιμόνι ἕναν ὁμορφο νέο νὰ τῆς χαμογελᾶ. Ἡ Λουκία συγκινήθηκε ἀπὸ τὸ ἐνδιαφέρον του. Ἦταν μιὰ φτωχὴ κοπέλλα κι' ὅμως, νά, ποὺ ἕνας νέος μὲ αὐτοκίνητο καταδεχόταν νὰ ἐνδιαφερθῆ γι' αὐτὴν καὶ νὰ τῆς χαμογελᾶ. Κιοκκίνισε λοιπὸν καὶ χαμήλωσε τὰ μάτια της.

Σὲ λίγο ἐκεῖνος τῆς μίλησε. Τῆς εἶπε πὼς ἦταν ὡραῖα, καὶ πὼς θὰ ἦταν μεγάλη του τιμή, ἂν δεχόταν νὰ τὴ συνοδέψῃ ὡς τὸ σπίτι της. Πολὺ θὰ τόθελε ἡ Λουκία ν' ἀνεβῆ σ' ἕνα ἰδιωτικὸ αὐτοκίνητο, πλάτ σ' ἕνα τόσο ὡραῖο καὶ νομφὸ νέο. Δίστασε ὅμως, γιατὶ κάτι τέτοιο τῆς φαινόταν παράξενο! Ἐξ ἄλλου, εἶχε ἀκούσει τόσα πολλὰ γιὰ παρόμοιες περιπέτειες...

Ἐκείνος ὡστόσο ἦταν τόσο εὐγενικός! Δὲν ἐμοιαζε διόλου με κάποιο. Ὁ Κώστας τῆς ξαναμίλησε εὐγενικά, τρυφερὰ σχεδὸν καὶ ἡ Λουκία δέχτηκε. Ἐκεῖνος τὴν εὐχαρίστησε γιὰ τὴν ἐμπιστοσύνη ποὺ τοὔδειξε καὶ τὴν κατέβασε δέκα λεπτὰ ἀργότερα μπρὸς στὸ σπίτι της.

Ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ βράδυ ἡ Λουκία ἄρχισε νὰ κάνῃ τρελλὰ ὄνειρα. Τὰ μάτια της Ἐλαμπαν ἀπὸ χαρὰ καὶ τὸ τραγούδι δὲν ἔλειπε ἀπὸ τὰ χεῖλη της.

Ὁ Κώστας τὴν περίμενε ἔξω ἀπὸ τὸ μοδιστράδικο, ἐκεῖνη ἀνέβαινε χαρούμενη στ' αὐτοκίνητό του κι' ἐκεῖνος τὴν πήγαινε στὸ σπίτι της. Δὲν εἶχε ζητήσει οὔτε νὰ τὴ φιλήσῃ, οὔτε νὰ τῆς δώσῃ κανένα ἄλλο ραντεβοῦ. Ὅσπου ἕνα βράδυ —ἦταν ἡ τελευταία ἑβδομάδα τῆς Ἀποκρηᾶς— τὴν προσκάλεσε νὰ πάνε σ' ἕνα μεγάλο, ἐπίσημο χορό.

— Μά, δὲν ἔχω ξαναπάει σὲ χορούς τοῦ εἶπε... Ζῶ φτωχικά, μόνη, μὲ τὴ μητέρα μου... Πῶς νάρθω, ἀφοῦ δὲν ἔχω θραδυνὴ τουαλέττα;

— Ἄφοῦ θάσαι μαζί μου, θὰ φροντίσω γιὰ ὅλα! τῆς ἀπάντησε ὁ Κώστας μ' ἕνα χαμόγελο.

Καὶ τὸ Σάββατο, τὸ τελευταῖο τῆς Ἀποκρηᾶς, ὅταν πῆγε νὰ τὴν πάρῃ ἀπὸ τὸ μοδιστράδικο, γιὰ νὰ τὴ συνοδέψῃ, ὅπως συνήθως, ὡς τὸ σπίτι της, τῆς ἔδωσε ἕνα μεγάλο κουτὶ καὶ τῆς εἶπε:

— Θὰ ντυθῆς μ' αὐτὰ καὶ στὶς δέκα θὰ περάσω νὰ σὲ πάρω...

Ἕνας κόμπος στὸ λαιμὸ τὴν ἐμπόδισε ν' ἀρνηθῆ. Ἡ συγκίνησί της ἦταν τόσο μεγάλη, ποὺ δὲν ἔκανε τίποτ' ἄλλο, ἀπὸ τὴ στιγμή, ποὺ βρέθηκε στὸ δωμάτιό της, παρὰ νὰ θαυμάζῃ τὸ ὡραῖο ἀποκρηάτικο κοστοῦμι τῆς κολομπίνας, τὰ χρυσᾶ γοβάκια, καὶ τὴ μικρὴ μάσκα ποὺ βρῆκε μέσα στὸ κουτί.

Στὶς δέκα, ποὺ ἦταν ἕτοιμη, πέρασε καὶ τὴν πῆρε ὁ Κώστας, γιὰ νὰ τὴν πάῃ σ' ἕνα ἀπὸ τοὺς μεγαλύτερους χοροὺς τῆς Ἀθήνας.

Ἐκείνη τὴ νύχτα κατώρθωσε ἔγειρε στὴν ἀγκαλιά του στὸ ἐξοχικό σπίτι, ὅπου πῆγαν μετὰ τὸ χορό. Καὶ τοῦ ἔμεινε ἀφοσιωμένη στὰ πέντε χρόνια, ποὺ πέρασαν ἀπὸ τότε, δίχως νὰ τὸν ξαναδῆ.

Κι' ὅμως ὑπόφερε τόσα πολλὰ σ' αὐτὸ τὸ διάστημα ἡ Λουκία. Τὸ παιδὶ ποὺ ἔφερε στὸν κόσμο γεννήθηκε νεκρὸ κι' ἐκείνη, ἔπειτα ἀπὸ τρεῖς μῆνες κατέληξε φυματική ἀπὸ σανατόριο. Δὲ μποροῦσε πιὰ νὰ ἐργαστῆ καὶ τὰ μόνα ἔσοδά τους —ἐκείνης καὶ τῆς μητέρας της— ἦταν ἡ σύνταξι τοῦ πατέρα της, ποὺ ἦταν σιδηροδρομικός.

Σ' ἕνα χρόνο θγῆκε ἀπὸ τὸ σανατόριο, μὲ τὴν ἀρρώστεια κάπως περιωρισμένη, ὄχι ἐντελῶς καλά. Γι' αὐτὸ ἀναπαυόταν διαρκῶς καὶ δὲν ἔβγαθε μέσα στὸ μῆνα παρὰ δύο, τρία φορεματάκια, γιὰ νὰ ἐξασφαλίση τὸ δυναμωτικὸ φαγητὸ καὶ τὶς ἐνέσεις, ποὺ χρειαζόταν.

Πέντε χρόνια ἀπὸ τότε...

Ἡ Λουκία ὡστόσο δὲν ἔπαψε ν' ἀγαπᾶ τὸν Κώστα. Τώρα ὅμως, ἤξερε πῶς τὸν Ἔλεγαν. Εἶχε δῆ τὴ φωτογραφία του σὲ μιὰ ἐφημερίδα. Καμάρωνε χαμογελαστὸ πλάϊ σὲ μιὰ νύφη, τὴ γυναῖκα του! Ἤξερε ἀκόμη πὼς ἦταν πάρα πολὺ πλούσιος, καὶ σὲ ποιό μέγαρο καθόταν.

Ὅλ' αὐτὰ στροβιλίζονταν στὸ μυαλό της, σὰν τὸ θαλσάκι τοῦ παλιοῦ καιροῦ. Κι' ἄξαφνα, μιὰ ἀλλόκοτη ἰδέα σφηνώθηκε στὸ κεφάλι της: νὰ τὸν ξαναδῆ!...

Εἶχε διαθάσει σὲ μιὰ ἀπογευματινὴ ἐφημερίδα, στὴ στήλη τῆς κοσμικῆς κινήσεως, γιὰ τὸ χορὸ μεταμφιεσμένων, ποὺ θάδινε ἐκεῖνο τὸ θράδυ ἡ οἰκογένεια Ραΐτη στὸ μέγαρό της κι' ἤξερε καλά, ποῦ θρισκόταν τὸ μέγαρο αὐτὸ τοῦ ἀγαπημένου της.

Ἔπεσι, χωρὶς κανένα δισταγμό, ἄνοιξε τὴ ντουλάπα κι' ἔβγαλε τὸ κοστοῦμι τῆς κολομπίνας, τὰ χρυσᾶ γοβάκια καὶ τὴ μάσκα.

★

Ἔπειτα ἀπὸ μιὰ ὥρα ὁ θυρωρὸς τοῦ μεγάρου ὑποκλινόταν στὸ πέρασμα τῆς ὡραίας κολομπίνας. Ἡ Λουκία ἀνακατεύθηκε μὲ τοὺς προσκαλεσμένους. Μὲ τὴ μάσκα στὸ πρόσωπο κυκλοφοροῦσε ἐλεύθερα ἀπὸ τὸ ἕνα σαλόνι στὸ ἄλλο. Ἔψαχνε νὰ θρῆ τὸν ἀγαπημένο της, ἤθελε νὰ τὸν δῆ ἄλλη μιὰ φορὰ καὶ κατόπιν νὰ φύγῃ.

Καὶ τὸν εἶδε! Βρισκόταν στὸ μπάρ, χωρὶς μάσκα, μὲ μιὰ εὔθυμη συντροφιὰ ἀπὸ τρία ντόμινα. Ἡ Λουκία πῆγε κοντά του, φοβισμένα. Ἐκεῖνος τὴν εἶδε, τοὔκανε ἐντύπωσι, μὰ δὲν τὴ γνώρισε. Ἔπειτα ἀπὸ πέντε χρόνια καὶ μὲ μιὰ μάσκα ἦταν δύσκολο νὰ τὴ γνωρίσῃ Τοῦ ἄρεσε ὅμως ὄς ἐμφάνισι καὶ προχώρησε, ἁπλώνοντας τὰ χέρια νὰ τὴν καλωσορίσῃ.

Τί σύμπτωσι! Ἡ ὀρχήστρα ἄρχισε νὰ παίζῃ τὸ ἴδιο ἐκεῖνο θαλσάκι, τὸ θαλσάκι ποὺ πρωτοσμίξαν τὰ χεῖλη τους. Ἡ Λουκία δέχτηκε τὸ χορό, σὰν ἐκπλήρωσι μιᾶς ἐπιθυμίας της καὶ ἄφησε τὰ χέρια του νὰ τὴ σφίξουν θερμὰ ὅπως ἄλλοτε, ἀκουμπώντας τὸ μάγουλό της στὸ δικό του.

Ἤξερε πὼς ἐκεῖνος ἔσφιγγε μιὰ ἄγνωστη, μά τῆς ἔφτανε ποὺ ἤρισκόταν στὴν ἀγκαλιά του.

Σὲ λίγο δὲν ἔβλεπε τίποτα γύρω της. Χόρευε διαρκῶς καὶ δὲν εἶχε πιὰ καμμιὰ αἴσθησι τοῦ τόπου καὶ τοῦ χρόνου. Χόρευε ὅπως τότε! Καὶ μιὰ στιγμὴ ἔνιωσε τὰ πόδια της νὰ λυγίζουν. Ὁ Κώστας τὴ συγκράτησε καὶ γιὰ νὰ μὴ φανῇ ἡ ἀδυναμία της ντάμας του, τὴν ἔφερε σιγά, σιγὰ πρὸς τὸ χῶλ. Ἀπὸ ἐκεῖ τὴν ὁδήγησε στὸ αὐτοκίνητό του. Σηκώνοντάς την σχεδόν, τὴν ἔβαλε νὰ καθήσῃ καὶ ἐκεῖ ἀγκαλιάζοντάς την, ἄρχισε νὰ τὴ φιλάῃ φιλογερὰ στὰ χεῖλη. Ἡ Λουκία δεχότανε τὰ φιλιὰ του καὶ τ' ἀντάπεδιδε μὲ περισσότερη φλόγα.

Ξαφνικά, ὁ Κώστας σταμάτησε νὰ τὴ φιλάῃ καὶ τὴ ρώτησε:

— Μά, ἐπὶ τέλους, θὰ μοῦ πῆς ποιὰ εἶσαι;

Ἐκείνη εἶχε γείρει τὸ κεφάλι της πρὸς τὰ πίσω, καὶ δὲ μιλοῦσε.

— Θὰ σοῦ θγάλω τὴ μάσκα! Πές μου, λοιπόν!

Κι' ἀπότομα, τῆς τράθηξε τὴ μάσκα. Τὴ γνώρισε ἀμέσως στὸ λιγοστὸ φῶς καὶ φώναξε:

— Λουκία, ἐσὺ εἶσαι!...

Μὰ ἐκείνη δὲ μιλοῦσε πιά.

Ἔπειτα ἀπὸ τὸ τελευταῖο φιλί, ποὖχε δώσει στὸν ἀγαπημένο της, ἡ Λουκία πέρασε ἀπὸ τὴ ζωὴ στὸ θάνατο, εὐτυχισμένη!

ΜΙΡΑΝΤΑ

Τὸ ψάρι ποὺ φοράει νυχτικὸ

Ἕνα ἀπ' τὰ ὡραιότερα καὶ ἐκπληκτικότερα πλάσματα τῆς θάλασσας εἶναι τὸ λεγόμενο «παπαγαλόψαρο», ποὺ βρίσκεται μονάχα ἀνάμεσα στὰ κοραλλιογενῆ θράχια τῶν Δυτικῶν Ἰνδιῶν. Τὸ ψάρι αὐτὸ περιτυλίγεται κάθε θράδυ μ' ἕνα διαφανὲς στρῶμα μιᾶς οὐσίας, ποὺ ἐκκρίνεται ἀπ' τὸ σῶμα του, καὶ τὸ πρωῒ ἀπαλλάσσεται ἀπ' αὐτό.

Μποροῦμε δηλαδὴ νὰ ποῦμε ὅτι... φοράει τὸ νυχτικό του, πρὶν πάῃ νὰ κοιμηθῆ! Οἱ ἐπιστήμονες ποὺ ἔχουν ἀσχοληθῆ μ' αὐτὸ τὸ περίεργο φαινόμενο, δὲ μπόρεσαν ἀκόμα νὰ βροῦνε τὴν αἰτία του.

'ΑΛΕΚΤΩΡ,

ΠΡΟΜΗΘΕΥΤΑΙ
ΤΗΣ
ΒΑΣΙΛΙΚΗΣ ΑΥΛΗΣ

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΑ μηχανήματα

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΓΙΑΤΡΟΥΣ

Αὐτόματη διάγνωσι καὶ θεραπεία τῶν διαφόρων ἀσθενειῶν

Ἡ ΤΑΝ περασμένα μεσάνυχτα, ὅταν ἡ καρδιὰ ἑνὸς ἀρρώστου ποὺ εἶχε ἐγχειρισθῆ σ' ἕνα ἀμερικανικὸ νοσοκομεῖο, ἔπαψε νὰ χτυπᾶ. Σ' ἄλλες περιπτώσεις, θάβρισκαν τὸν ἄνθρωπο αὐτὸ νεκρὸ τὴν ἄλλη μέρα καὶ θὰ γράφανε στὰ βιβλία τοῦ νοσοκομείου ὅτι «πέθανε ἡσυχα στὸν ὕπνο του». Αὐτὴ τὴ φορὰ ὅμως, τὰ πράγματα εἶχαν ἄλλο τέλος.

Μόλις σταμάτησε ἡ καρδιά, σύρματα προσαρμοσμένα στὸ σῶμα τοῦ ἀρρώστου ἔστειλαν ἕνα μήνυμα σ' ἕνα μηχάνημα ποὺ βρισκόταν δίπλα του. Ἀμέσως ἄρχισε νὰ χτυπᾶ ἕνα κουδουνι, γιὰ νὰ εἰδοποιήση μιὰ νοσοκόμα. Συγχρόνως τὸ μηχάνημα διοχέτευε ἠλεκτρικὲς ἐκκενώσεις τῶν 60 βόλτ — μία κάθε δευτερόλεπτο — σὲ δυὸ ἠλεκτρόδια στερεωμένα πάνω στὸ στῆθος τοῦ ἀρρώστου μὲ μιὰ ἐλαστικὴ ζώνη. Μὲ τὴν ἠλεκτρικὴ αὐτὴ διέγερσι ἡ καρδιὰ ξαναἄρχισε νὰ χτυπᾶ καὶ ξαναβρῆκε γρήγορα τὸν κανονικὸ ρυθμό της. Μετὰ 2 βδομάδες, ὁ ἄρρωστος γύρισε σπίτι του τελείως καλά.

Τὸ ἠλεκτρονικὸ αὐτὸ μηχάνημα εἶναι ἕνα ἀπ' τὰ πολλά, ποὺ προσφέρουν σήμερα πολύτιμες ὑπηρεσίες στὴν Ἰατρική.

Ἦταν γνωστὸ ἀπὸ χρόνια ὅτι ἡ ζωὴ ἀποτελεῖ κυρίως ἕνα ἠλεκτρικὸ φαινόμενο. Ἡ καρδιά, ὁ ἐγκέφαλος καὶ οἱ μῦς παράγουν συνέχως ἀσθενέστατα ἠλεκτρικὰ ρεύματα, ποὺ ἡ ἐξέτασί τους μὲ κατάλληλες συσκευὲς (ἠλεκτροκαρδιογράφος, ἠλεκτροεγκεφαλογράφος, μυογράφος) μᾶς πληροφορεῖ γιὰ τὴν κατάστασι αὐτῶν τῶν ὀργάνων. Τώρα ὅμως οἱ ἐπιστήμονες ἔχουν στὴ διάθεσί τους καὶ πολλὰ ἄλλα ἠλεκτρονικὰ μηχανήματα γιὰ σκοποὺς διαγνωστικοὺς ἢ θεραπευτικούς.

Ἕνα ἀπ' αὐτὰ χρησιμοποιεῖται ἤδη στὴν περίφημη ἀμερικανικὴ Κλινικὴ Μάγιο. Μετράει τὸ βάθος τῆς ἀναισθησίας τῶν ἐγχειριζομένων, μὲ τὰ ἐγκεφαλικὰ κύματα (ἐνῶ ὡς τώρα ὁ ἔλεγχος αὐτὸς γινότανε μὲ ἐξωτερικὰ σημεῖα, λιγώτερο εὐαίσθητα, ὅπως τὸ σφυγμό, τὴν πίεσι τοῦ αἵματος, τὴ διαστολὴ τῆς κόρης τοῦ ματιοῦ, κλπ.). Ἀνάλογα δὲ πρὸς τὴν ἀνάγκη, αὐξάνει ἢ ἐλαττώνει αὐτόματως τὴ χορήγησι τοῦ ἀναισθητικοῦ.

Ὁ ἔλεγχος τῶν ἐγκεφαλικῶν κυμάτων φανερώνει διάφορες παθήσεις, ὅπως τὴν ἐπιληψία, τοὺς ὄγκους τοῦ ἐγκεφάλου, κλπ. Ἕνα νέο μηχάνημα ἀμερικανικῆς κατασκευῆς ἀποτυπώνει τὰ κύματα αὐτὰ καὶ διαρίζει αὐτόματως μεταξύ τους καὶ κάνει τὴ διάγνωσι.

Ἀλλὰ κι' ἕνας Γάλλος ἐπιστήμων, ὁ δόκτωρ Φρανσουὰ Παϋσά, ἐργάζεται γιὰ τὴν τελειοποίησι ἑνὸς συστήματος «ἠλεκτρονικοῦ ἐγκεφάλου» ποὺ θὰ βοηθῆ τοὺς γιατροὺς στὶς πιὸ δύσκολες διαγνώσεις. Θὰ ἔχη ἀποτυπωμένα στὴ «μνήμη» του τὰ συμπτώματα τῶν διαφόρων παθήσεων, κι' ἀνάλογα μὲ τὶς παρατηρήσεις τοῦ γιατροῦ σὲ κάθε περίπτωσι θ' ἀποφαίνεται γιὰ ποιὰ ἀρρώστεια πρόκειται. Εἶναι μάλιστα πιθανὸ νὰ ὑπάρχουν στὸ μέλλον μεγάλα διαγνωστικὰ κέντρα, μὲ τεράστια καὶ τέλεια μηχανήματα αὐτοῦ τοῦ εἴδους, στὰ ὁποῖα θὰ μποροῦν ν' ἀποτείνωνται οἱ γιατροὶ τηλεφωνικῶς, ὁσάκις ἀντιμετωπίζουν δύσκολα προβλήματα, καὶ θὰ παίρνουν σὲ μερικὰ λεπτὰ τὴν ἀπάντησι.

Ἀλλ' ἂς ξαναγυρίσουμε στὶς ἠλεκτρικὲς συσκευὲς ποὺ ὑπάρχουν ἤδη σήμερα. Μιὰ ἀπ' αὐτὲς εἶναι τὸ «καϊμόμετρον». Βασίζεται σ' ἕνα κλειστὸ κύκλωμα τηλεοράσεως καὶ μετράει αὐτόματως, μέσα σὲ λίγα δευτερόλεπτα, τὰ αἱμοσφαίρια ποὺ περιέχονται σ' ἕνα δείγμα αἵματος.

Ἀλλ' ἡ σπουδαιότερη δυνατότης της εἶναι γιὰ τὴ διάγνωσι τοῦ καρκίνου. Τὰ καρκινώδη κύτταρα γενικὰ εἶναι κάπως μεγαλύτερα ἀπ' τὰ φυσιολογικά. Ἡ συσκευὴ ποὺ ἀναφέραμε, διακρίνει εὔκολα τὴ διαφορὰ τοῦ μεγέθους των. Μπορεῖ λοιπὸν νὰ χρησιμοποιηθῆ γιὰ τὴν ἀνεύρεσι καρκινωδῶν κυττάρων τῶν πνευμόνων στὰ πτύελα, τῆς μήτρας στὶς κολπικὲς ἐκκρίσεις, τῶν νεφρῶν καὶ τῆς κύστεως στὰ οὖρα, κλπ.

Ἂν ἐφαρμοσθῆ αὐτὸ τὸ καινούργιο σύστημα, ἡ διάγνωσι πολλῶν μορφῶν καρκίνου θὰ γίνεται γρήγορα καὶ εὔκολα καὶ θὰ σώζωνται χιλιάδες ἄνθρωποι κάθε χρόνο.

Μὲ τὴν ψηλάφησι τοῦ ἐξωτερικοῦ τοῦ σώματος, τὰ εὐαίσθητα δάχτυλα τῶν γιατρῶν ἀνακαλύπτουν τὴ διόγκωσι τῆς σπλήνας, τοῦ σηκοτιοῦ, τῶν ἀδένων, κλπ. Ἀπείρως πιὸ εὐαίσθητα ὅμως εἶναι τὰ ἠλεκτρονικὰ δάχτυλα, δηλαδὴ συσκευὲς ποὺ κάνουν αὐτὸ τὸν ἔλεγχο καὶ ποὺ μποροῦν νὰ βροῦνε μ' εὐκολία ἀκόμα καὶ μικροὺς ὄγκους τοῦ ἐγκεφάλου.

Ὁ καθορισμὸς τῆς θέσεως αὐτῶν τῶν ὄγκων μὲ ἀκρίβεια ἀποτελοῦσε πάντα ἕνα μεγάλο πρόβλημα γιὰ τοὺς χειρούργους. Τὰ ἠλεκτρονικὰ μηχανήματα τοὺς βοηθοῦν τώρα σ' αὐτό, ὥστε νὰ μὴν εἶναι πιὰ ἀναγκασμένοι νὰ ψάχνουν νὰ τοὺς βροῦνε, προκαλῶντας ἐκτεταμένες βλάβες στὸν ἐγκέφαλο.

Πράγματι, ὡρισμένες χημικὲς οὐσίες, καὶ ἰδίως τὸ ἀρσενικό, παρουσιάζουν μιὰ τάσι νὰ συγκεντρώνωνται σ' αὐτοὺς τοὺς ὄγκους. Εἰσάγει λοιπὸν ὁ γιατρὸς στὸ αἷμα τοῦ ἀσθενοῦς μιὰ μικρὴ ποσότητα ραδιενεργοῦ ἀρσενικοῦ, ἀφίνει νὰ περάση μιὰ ὥρα κι' ὕστερα, μετακινῶντας πάνω στὸ κεφάλι του ἕνα μετρητὴ ραδιενεργείας, καθορίζει σὲ ποιὰ σημεῖα ἔχει συγκεντρωθῆ τὸ ἀρσενικό. Ἐκεῖ βρίσκονται οἱ ὄγκοι.

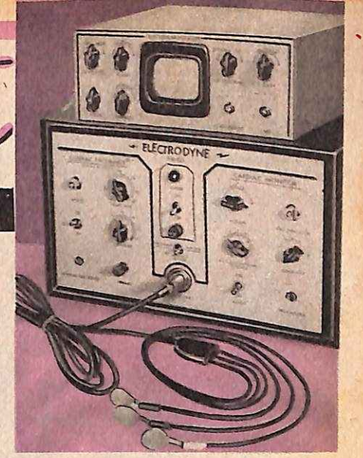
Μιὰ ἀνάλογη μέθοδος ἐφαρμόζεται γιὰ τὴ θεραπεία τῶν ἐγκεφαλικῶν ὄγκων. Σ' αὐτὴ τὴν περίπτωσι χρησιμοποιεῖται βόριο, ἀντὶ γιὰ ἀρσενικό. Ἀφοῦ συγκεντρωθῆ κι' αὐτὸ στοὺς ὄγκους, ὁ ἀσθενὴς ὑποβάλλεται σὲ βομβαρδισμὸ νετρονίων ἀπὸ μιὰ ἀτομικὴ στήλη. Τὸ βόριο ἐκπέμπει τότε ἀκτῖνες ἄλφα, ποὺ προχωροῦν μονάχα λίγα χιλιοστόμετρα καὶ καταστρέφουν τὸν ὄγκο, χωρὶς νὰ βλάψουν σχεδὸν καθόλου τοὺς γύρω ὑγιεῖς ἱστούς.

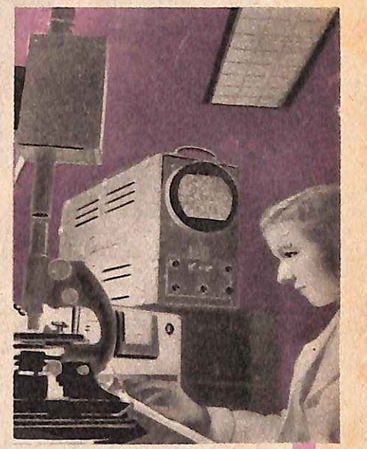
Ἄλλοτε, ἡ ἀποκόλλησι τοῦ ἀμφιβληστροειδοῦς χιτῶνος τοῦ ματιοῦ ὁδηγοῦσε σχεδὸν πάντοτε σὲ τύφλωσι. Σήμερα ὅμως, ἂν διαγνωσθῆ ἐγκαίρως, μπορεῖ νὰ θεραπευθῆ στὰ 75% τῶν περιπτώσεων. Αὐτὸ ἐπιτυγχάνεται μ' ἕνα εἰδικὸ ἠλεκτροκαυτῆρα, ποὺ δημιουργεῖ μικροσκοπικὰ ἐγκαύματα πάνω στὸν ἀμφιβληστροειδῆ κι' ἔτσι προκαλεῖ τὸ ξανακόλλημά του στὴν ἀρχική του θέσι.

Ἕνα νέο ὑπερευαίσθητο στηθοσκόπιο συλλαμβάνει ἀκόμα καὶ τοὺς ἀσθενέστερους «ψιθύρους» τῆς καρδιᾶς καὶ ἀποκαλύπτει ἔτσι τὶς καρδιακὲς παθήσεις στὴν ἀρχή τους ἀκόμη. Ἡ συσκευὴ αὐτὴ μπορεῖ νὰ χρησιμοποιηθῆ γιὰ νὰ νεογέννητα, ποὺ κινδυνεύει ἡ ζωή τους ἀπὸ ἐλλειψι ὀξυγόνου. Μὲ τὴν παρακολούθησι τῶν παλμῶν τῆς καρδιᾶς τους (ποὺ γίνονται τότε πολὺ γρηγορώτεροι) ὁ γιατρὸς ἀντιλαμβάνεται ἀμέσως αὐτὸ τὸν κίνδυνο κι' ἐπεμβαίνει ἀναλόγως.

Πρέπει ν' ἀναφέρωμε ἀκόμη ἕνα ἠλεκτρικὸ ὄργανο, λεπτὸ σὰν βελόνα, ποὺ μετράει ἀμέσως τὴ θερμοκρασία τῶν διαφόρων ὀργάνων τοῦ σώματος κατὰ τὴ διάρκεια μιᾶς ἐγχειρήσεως. Ἐπίσης, μιὰ ἄλλη συσκευή, ποὺ λειτουργεῖ σὰν τοὺς ἀνιχνευτὲς ναρκῶν καὶ ἀποκαλύπτει τὴν παρουσία μεταλλικῶν ἀντικειμένων μέσα στὸ σῶμα.

Τέλος, τὸ «ραδιοχάπι» εἶναι ἕνας μικροσκοπικὸς ἠλεκτρονικὸς πομπός, ποὺ τὸν καταπίνει ὁ ἀσθενής, δεμένο στὴν ἄκρη ἑνὸς σπάγγου, κι' ὅταν φτάση στὸ στομάχι παρέχει διάφορες ἐνδείξεις γιὰ τὴν κατάστασι αὐτοῦ τοῦ ὀργάνου.

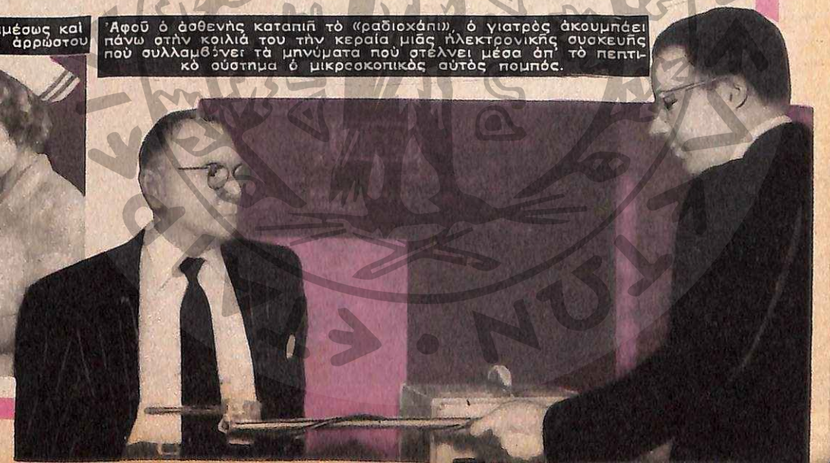

Ἐπάνω: Τὸ μηχάνημα αὐτὸ εἰδοποιεῖ ἀμέσως μόλις σταματήση ἡ καρδιὰ ἑνὸς ἀσθενοῦς, ἐνῶ συγχρόνως ἀποκαθιστᾶ τὴ λειτουργία της μὲ ρυθμικὲς ἠλεκτρικὲς ἐκκενώσεις. Κάτω: Τὸ «καϊμόμετρον» βασίζεται σ' ἕνα κλειστὸ κύκλωμα τηλεοράσεως καὶ μετράει ἀμέσως τὰ αἱμοσφαίρια. Μ' αὐτὸ μπορεῖ νὰ ἐξετασθοῦνε 4 δείγματα αἵματος στὸ δευτερόλεπτο.

Τὸ ἠλεκτρονικὸ αὐτὸ θερμόμετρο δείχνει ἀμέσως καὶ μὲ ἀπόλυτη ἀκρίβεια τὴ θερμοκρασία τοῦ ἀρρώστου

Ἀφοῦ ὁ ἀσθενὴς καταπιῆ τὸ «ραδιοχάπι», ὁ γιατρὸς ἀκουμπάει πάνω στὴν κοιλιά του τὴν κεραία μιᾶς ἠλεκτρονικῆς συσκευῆς ποὺ συλλαμβάνει τὰ μηνύματα ποὺ στέλνει μέσα ἀπ' τὸ πεπτικὸ σύστημα ὁ μικροσκοπικὸς αὐτὸς πομπός.

Οι δύο πιερρότοι τραβοῦσαν τὸ ντόμινο ἀπὸ τὶς χειροπέδες, ποὺ τοῦ εἶχαν περάσει...

Καρναβάλι στη Νικαια

ΕΚΕΙΝΗ τὴ χρονιὰ εἶπα, γιὰ πρώτη φορὰ στὴ ζωή μου, νὰ πάω στὴ Νίκαια, στὶς γιορτὲς τοῦ Καρνάβαλου, γιὰ νὰ ζήσω ἀπὸ κοντὰ τὴν τρέλλα αὐτήν, ποὺ μαγνητίζει τὸν κόσμο ἀπὸ τὰ πέρατα τῆς οἰκουμένης. Ἡ οἰκονομική μου κατάστασι μοῦ ἐπέτρεπε νὰ ἐφοδιάσω κατάλληλὰ τὸ πορτοφόλι μου, γιὰ νὰ μπορῶ ν' ἀντιμετωπίσω κάθε ἐνδεχόμενο.

"Ἐπιασα δωμάτιο σ' ἕνα ἀπὸ τὰ καλύτερα ξενοδοχεῖα, καὶ τὸ ἀπόγευμα ποὺ θὰ γινόταν ἡ θριαμβευτικὴ παρέλασι τοῦ Καρνάβαλου, θ'ήμουν ἕξω — γιὰ νὰ μὲ παρασύρη κι' ἐμένα ἕνα ἁρμητικὸ ποτάμι ἀπὸ μεταμφιεσμένους, ποὺ οὐρλιαζαν σὰν δαιμονισμένοι. Ἐγὼ μονάχα δὲν εἶχα θάλει οὔτε μάσκα.

Ἀνάμεσα στὰ διάφορα φανταστικὰ πρόσωπα — Ἱσπανοὺς στρατηγοὺς καὶ Ἰνδοὺς μάγους, βασίλισσες τῆς Ἄπω Ἀνατολῆς καὶ μάγισσες μὲ ἀποκρουστικὴ μορφή, — ξεχώρισα σὲ μιὰ στιγμή, δυὸ πιερρότους, ποὺ τραβοῦσαν διὰ τῆς βίας ἕνα ντόμινο, μιὰ κοπέλλα, ποὺ θὰ ἦταν ἀσφαλῶς πολὺ ὄμορφη κάτω ἀπὸ τὴ θελουδένια μάσκα της. Στὴν ἀρχή, νόμισα ὅτι ἐπρόκειτο περὶ ἀπαγωγῆς. Μὰ ἔνοιωσα ἐλαφρὸ ρῖγος στὴ ραχοκοκκαλιά μου ὅταν πρόσεξα ὅτι οἱ δυὸ πιερρότοι τραβοῦσαν τὸ ντόμινο ἀπό... τὶς χειροπέδες ποὺ τοῦ εἶχαν περάσει.

«Σὲ λίγο, γάθηκαν ἀπὸ μπροστά μου.

Δὲν εἶχα ἀκόμα συνέρθει ἀπὸ τὴν κατάπληξί μου, ὅταν ἄκουσα πίσω μου μιὰ φωνή:

— Τὴ λυπᾶμαι... καὶ ὅμως δὲ θὰ ἔπρεπε νὰ τὴ λυπηθῶ!

Γύρισα τὸ κεφάλι μου καὶ εἶδα... ἕνα μέλος τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας, μὲ τρικαντό, μὲ πράσινη, χρυσοκεντημένη στολὴ καὶ μὲ τὸ ἀπαράλλαχτο ξιφίδιο. Ὡραῖος, ἡ ἐπιβλητικὴ ἄσπρη γενειάδα του δὲ μποροῦσε νὰ κρύψη πὼς ὁ «θάνατος» αὐτὸς ἦταν ...νέος ἀκόμα, γιὰ νὰ γίνη δεκτὸς στοὺς κόλπους τοῦ σεβαστοῦ Ἱδρύματος. Τὸ μαρτυροῦσε, ἐξ ἄλλου, ἡ λάμψι τῶν ματιῶν του, ποὺ γύριζαν ἀνήσυχα πρὸς ὅλες τὶς κατευθύνσεις.

— Αὐτὰ τραβᾶμε κάθε χρόνο, τέτοια ἐποχή! συνέχισε, ἀναστενάζοντας. Τὸ Καρναβάλι τῆς Νίκαιας.... Ἰδανικὴ σαιζὸν γιὰ τοὺς λωποδύτες τῆς Κυανῆς Ἀκτῆς, καὶ ὁλοκλήρου τοῦ κόσμου! Ὁ καθένας, θλέπετε, μπορεῖ εὔκολα νὰ κρυφτῆ κάτω ἀπὸ μιὰ μάσκα, καὶ ὁ θόρυβος, ὁ συνωστισμὸς εὐνοοῦν πολὺ τὶς λαθροχειρίες...

Μὲ πληροῖσε περισσότερο, μὲ κύτταξε θαθειὰ στὰ μάτια, σὰν νὰ ἤθελε νὰ μὲ μελετήση κι' ἐξεκολούθησε:

— Φαίνεσθε σοβαρός, καὶ τίμιος ἄνθρωπος, —τὸ κατάλαβα ἀμέσως— καὶ μπορῶ νὰ σᾶς ἀποκαλύψω ὅτι εἶμαι ἀστυνομικὸς ἐπιθεωρητής, εἰδικὸς ἐπὶ τῆς διώξεως τῶν λωποδυτῶν σὲ κάτι τέτοιες γιορτάσιμες καὶ παγηγυρικὲς ἡμέρες. Μὴ φαντασθῆτε πὼς εἶμαι μονάχα ἐγώ... Πολλοὶ συνάδελφοί μου εἶναι τώρα σκορπισμένοι δεξιὰ κι' ἀριστερά, μεταμφιεσμένοι θέθαια. Εἴδατε πρὸ ὀλίγου τοὺς δυὸ πιερρότους ποὺ ἔπιασαν ἕνα ντόμινο, — κάποια πρωτάρα, φαίνεται, στὴ δουλειά...

Ὁμολογῶ ὅτι τὸ ὕφος καὶ τὰ λόγια τοῦ... ἀκαδημαϊκοῦ ἄρχισαν νὰ ἔχουν γιὰ μένα μεγαλύτερο ἐνδιαφέρο ἀπὸ τὴν κοσμοχαλασιὰ ποὺ γινόταν τριγύρω μου...

Ὁ ἀστυνομικὸς ἔσκυψε λίγο περισσότερο ἀπάνω μου καὶ μοῦ ψιθύρισε στ' αὐτί, σὰν νὰ φοθόταν μὴν τὸν ἀκούση κανένας ἄλλος μέσα σ' ἐκεῖνο τὸ πανδαιμόνιο:

— Τὸ καθήκον μου μοῦ ἐπιθάλλει νὰ κυνηγῶ θλῦπητα τοὺς λωποδύτες, καὶ ὅμως στὸ θάθος μοῦ εἶναι πολὺ συμπαθητικοὶ τύποι. Θαυμάζω τὸ θάρρος τους, τὴν ἐξυπνάδα τους, τὴν ψυχραιμία τους. Δὲν εἶναι εὔκολο πρᾶγμα νὰ σὲ κλέψη ὁ ὅλλες μέρα μεσημέρι μπροστὰ στὰ μάτια σου, χωρὶς νὰ τὸν πάρης ἔθωσι. Χρειάζεται μεγάλη τέχνη γιὰ τὴ δουλειά αὐτή, μεγάλη προπόνησι καὶ ἐξάσκησι. Δὲν συμθαίνει, ὅμως, τὸ ἴδιο καὶ μὲ τοὺς κοινοὺς δολοφόνους, ποὺ ἀφοῦν τὰ χέρια τους στὸ αἷμα μὲ ὅση εὐκολία κόθουμε ἐμεῖς ἕνα μπιφτέκι.

Ἡ παρέλασι τοῦ Καρνάθαλου καὶ τῶν ὅλλων ἁρμάτων διέκοψε γιὰ λίγο τὴν ἐνδιαφέρουσα αὐτὴ συζήτησι.

Μὰ ὅταν ἑτοιμάστηκα νὰ ζητήσω ἀπὸ τὸν ἀστυνομικὸ περισσότερες πληροφορίες γιὰ τὶς μεθόδους τῶν λωποδυτῶν, — διασκεδάζει κανεὶς μαθαίνοντας πῶς ληστεύονται οἱ συνάνθρωποί του, — τὸν εἶδα νὰ σοθαρεύεται ξαφνικά.

— Μὲ συγχωρεῖτε, μοῦ εἶπε, ὅλλὰ θλέπω κάποιο συνάδελφό μου νὰ μοῦ κάνη νόημα ἀπὸ μακρυά. Κάτι θὰ συμθαίνει. Ἐλπίζω νὰ σᾶς ξανασυναντήσω... Ἡ συντροφιά σας μοῦ ἦταν πολὺ εὐχάριστη.

Καὶ τὸν παρακολούθησα νὰ τρυπώνη ἀνάμεσα στὸν κόσμο καὶ νὰ πλησιάζη ἕνα μαχαραγιά. Κάτι εἶπαν μεταξύ τους καὶ ὕστερα χάθηκαν σὲ μιὰ πάροδο. Θὰ ἔτρεχαν ἀσφαλῶς νὰ πιάσουν κανένα λωποδύτη.

"Ἐνοιωθα εἰλικρινῆ θαυμασμὸ γιὰ τὸ ὄργανο αὐτὸ τῆς τάξεως, ποὺ ἤξερε καλὰ τὴ δουλειά του καὶ δὲν ὑποτιμοῦσε τὸν ἀντίπαλό του, ἀφοῦ τὸν τοποθετοῦσε στὴν ἀνώτερα κλίμακα τῆς ἱεραρχίας τῶν κακοποιῶν, ἀδιάφορο ἂν τὸν κυνηγοῦσε ἀμείλικτα.

*

Στὸ μεταξύ, εἶχε θραδυάσει. Θὰ Ἔλεγε κανείς ὅτι κάποια θύελλα εἶχε πέσει στὴν πρωτεύουσα τῆς Κυανῆς Ἀκτῆς μὲ τὶς τελευταίες λάμψεις τοῦ δειλινοῦ. Τὰ κομφετὶ εἶχαν σχηματίσει πυκνὸ χαλὶ στοὺς δρόμους. Τὰ μαλλιά, τὸ κορσὲ τῶν γυναικῶν ἦταν γεμᾶτα ἀπὸ πολύχρωμα χαρτάκια.

Τὸ πανδαιμόνιο καὶ ὁ συνωστισμὸς ἄρχισαν νὰ μὲ κουράζουν. Καὶ σκέφτηκα νὰ πάω νὰ κάνω ἕνα μικρὸ περίπατο στὴν κοσμοξάκουστη «Λεωφόρο τῶν "Ἀγγλων», γιὰ νὰ μὲ δροσίση λίγο ὁ θαλασσινὸς ἀέρας, πρὶν ἐπιστρέψω στὸ ξενοδοχεῖο μου.

"Υστερ' ἀπὸ ἕνα τέταρτο τῆς ὥρας περίπατο, μοῦ ἦρθε δρεξι νὰ καπνίσω. "Εθαλα τὸ χέρι μου στὴ δεξιὰ τσέπη τοῦ σακκακιοῦ μου. ὕστερα στὴν ἀριστερή... στὶς μέσα... μὰ δὲ θρῆκα πουθενὰ τὴ σιγαροθήκη μου, μιὰ ὁλόχρυση σιγαροθήκη, δῶρο ἑνὸς πλουσίου συγγενοῦς μου στὰ γενέθλιά μου.

«— Θὰ τὴν ἔξέχασα στὸ δωμάτιό μου!» εἶπα μὲ τὸ νοῦ μου.

Θέλησα νὰ δῶ τὶ ὥρα ἦταν. Μὰ ὅταν ἔθαλα τὸ χέρι μου στὴν τσέπη τοῦ γιλέκου μου. εἶδα ὅτι μοῦ Ἔλειπε καὶ τὸ ρολόϊ μου, — ἕνα ὁλόχρυσο ρολόϊ, μεγάλης ἀξίας, δῶρο καὶ αὐτὸ κάποιας πλουσίας θείας μου.

Δὲν ὑπῆρχε ἀμφιβολία ὅτι θὰ τὸ εἶχα λησμονήσει καὶ αὐτὸ στὸ ξενοδοχεῖο. Ἡ σκέψι ὅτι θὰ πήγαινα γιὰ πρώτη φορὰ στὸ περίφημο Καρναθάλι τῆς Νίκαιας, μ' ἔκανε λοιπὸν τόσο ἀφηρημένο;

Ἐνῶ προχωροῦσα, ἐπιστρέφοντας στὸ ξενοδοχεῖο, κοντοστάθηκα καὶ ἄρχισα νὰ γελῶ μέ νος μου.

«— Θὰ ἔχη γοῦστο, σκέφτηκα, νὰ ξέχασα καὶ τὸ πορτοφόλι μου!»

Εἶχα τὴν προνοια νὰ τὸ θάλω στὴν πίσω τσέπη τοῦ παντελονιοῦ μου, γιὰ μεγαλύτερη ἀσφάλεια. Ναί, θυμόμουν πολὺ καλὰ καὶ τὴ λεπτομέρεια ὅτι εἶχα κουμπώσει προσεκτικὰ τὴν τσέπη. "Ημουν θέθαιος ὅτι δὲν εἶχα λησμονήσει νὰ τὸ πάρω μαζί μου...

Καταλαθαίνετε, θέθαια, τὴν ταραχή μου ὅταν διαπίστωσα πὼς μοῦ Ἔλειπε καὶ αὐτό!..

Κάποιος λωποδύτης μ' ἔγδυσε ὁλόκληρο χωρὶς νὰ τὸ πάρω εἴδησι!....

Πότε ἔγινε αὐτό; Πρὶν ἢ μετὰ τὴ συζήτησί μου μὲ τὸν ἀστυνομικὸ ἐπιθεωρητή; Μὰ τί σημασία εἶχε αὐτό; Τὸ γεγονὸς εἶναι ὅτι εἶχα στερηθῆ πράγματα πολύτιμα σὲ μένα.

Ζήτησα νὰ μάθω ποῦ εἶναι ἡ ἀστυνομικὴ διεύθυνσι, κι' ἔτρεξα ἀμέσως νὰ καταγγείλω τί μοῦ συνέθη.

Μόλις μπῆκα στὸ γραφεῖο τοῦ ἀξιωματικοῦ τῆς ὑπηρεσίας, τὸν θρῆκα νὰ συνομιλῆ μὲ τὸν «ἀκαδημαϊκὸ» καὶ τὸ «μαχαραγιά», ποὺ στεκόντανε θρῦκοι μπροστά του, μὲ περίλυπη ἔκφρασι στὸ πρόσωπο.

«Θὰ τοὺς κάνη, φαίνεται, —σκέφτηκα,— αὐστηρὲς παρατηρήσεις ἐπειδὴ σημειώθηκαν σήμερα πολλὰ κρούσματα κλοπῶν, χωρὶς νὰ συλληφθοῦν οἱ δράσται!»

Πλησίασα τὸν ἀστυνομικὸ ἐπιθεωρητὴ καὶ τὸν χτύπησα φιλικὰ στὶς πλάτες. "Εκεῖνος γύρισε τὸ κεφάλι του καὶ, ὅταν μὲ εἶδε, ἄλλαξε χρῶμα.

— "Ἔπρεπε, ἀγαπητέ, νὰ σᾶς ἔχω σήμερα διαρκῶς κοντά μου! τοῦ εἶπα. Διαφορετικὰ δὲ θὰ πάθαινα ὅ,τι ἔπαθα... Πῶς τὰ πήγατε σήμερα μὲ τοὺς «πελάτες» σας; Εἶσθε εὐχαριστημένος ἀπὸ τὴ δουλειά σας;

— Ποιούς ἐννοεῖτε λέγοντας «πελάτες τους»; μὲ διέκοψε ὁ ἀξιωματικὸς τῆς ὑπηρεσίας. Μήπως εἶσθε κι' ἐσεῖς κανένας ἀπὸ αὐτούς;

— Μὲ συγχωρεῖτε! φώναξα ἐκνευρισμένος. Γιὰ ποιόν μὲ περάσατε; Ἐγὼ δὲν εἶμαι λωποδύτης. Ἀπεναντίας, ἔπεσα θῦμα λωποδύτου.

— Μά, κάπεισις σὰν κι' ἐσᾶς ἔχουν «πελάτες» ὁ Τιμπού καὶ ὁ Πανιολέ, οἱ διασημότεροι λωποδύτες σ' ὅλη τὴν περιφέρεια!... Μὴν ἀνησυχῆτε, ὅμως: Καταλαχέθηκαν ὅλα τὰ κλοπιμαῖα τῆς ἡμέρας τους, καὶ ἐλπίζω μεταῦθις αὐτῶν νὰ εἶναι καὶ τὰ δικά σας...

— Ὅπωσδήποτε, εἶμαι ἐπιεικὴς ἔπειδὴ ἔχω τὰ χέρια μου καθαρὰ τοὐλάχιστον ἀπὸ αἷμα! εἶπε μὲ μεγάλη ἀξιοπρέπεια ὁ «ἀκαδημαϊκὸς» καὶ «ἀστυνομικὸς ἐπιθεωρητής»...

ΚΑΡΛΟΣ ΝΤ' ΑΓΚΟΥΛΑ

ΤΑ ΑΓΡΙΟΣΚΥΛΑ ΤΗΣ ΑΥΣΤΡΑΛΙΑΣ

Οἱ κτηνοτρόφοι τῆς Αὐστραλίας ἀνησυχοῦν, γιατὶ τὰ «αντίνγκο» ἔχουν πολλαπλασιασθῆ ὑπερβολικὰ καὶ προκαλοῦν μεγάλες καταστροφὲς στὰ κοπάδια τῶν προβάτων.

Τὸ «αντίνγκο» εἶναι ἕνα εἶδος ἀγριόσκυλου — τὸ μόνο γνήσιο σκυλὶ ποὺ βρίσκεται σὲ ἀγρία κατάστασι. "Εχει περίπου τὶς διαστάσεις ἑνὸς τσοπανόσκυλου. Ἀντὶ ὅμως νὰ φυλάη τὰ πρόβατα, ὅπως αὐτό, τ' ἀποδεκατίζει ἀπεναντίας. Ὅταν θρεθῆ ἀνάμεσα σ' ἕνα κοπάδι, δὲν περιορίζεται στὸ νὰ σκοτώση ἕνα πρόβατο, γιὰ νὰ τὸ φάη, ἀλλὰ κατασπαράζει ἀλύπητα καὶ πολλὰ ἄλλα, μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ ἱκανοποιήση τὰ ἄγρια ἔνστικτά του.

Ὅταν δὲ βρίσκη πρόβατα, ἀρκεῖται ἀναγκαστικὰ στὰ καγκουρώ. Τρώει ἐπίσης μὲ πολλὴ δρεξι τὰ πουλερικά.

"Εχει ὀξυτάτη ὅρασι καὶ ἀκοή, ὅπως ἄλλωστε ὅλα τ' ἀγρίμια. Τρέχει μὲ μεγάλη ταχύτητα κι' εὐκινησία, χάρις στὰ ψηλὰ καὶ νευρώδη πόδια του.

Κάθε τόσο, διοργανώνονται συστηματικὲς κυνηγετικὲς ἐκστρατεῖες γιὰ τὴν ἐξόντωσι τῶν «αντίνγκο». Τὰ τελευταῖα χρόνια, ὑπάρχουν στὴ Βόρειο Αὐστραλία καὶ δυὸ ἐπαγγελματίες κυνηγοὶ αὐτῶν τῶν ζώων. Παίρνουν μιὰ ὀθὼ 8 λίρες τὴ θδομάδα κι' ἀπὸ 1 λίρα ἀμοιθὴ γιὰ κάθε «αντίνγκο», ποὺ θὰ σκοτώσουν. Ὑπολογίζεται ὅτι μποροῦν νὰ κερδίσουν ἔτσι περὶ τὶς 500 λίρες τὸ μήνα! Ὁ ἕνας ἀπ' αὐτοὺς σκότωσε κάποτε 55 «αντίνγκο» μέσα σὲ 5 μέρες.

Ὁ πασίγνωστος στοὺς παλιοὺς ἀναγνῶστες μας Δρ. Κάμα ἀνέλαβε καὶ πάλι νὰ σᾶς παρουσιάζη σὲ κάθε τεῦχος μας ἕνα ἑβδομαδιαῖο ὡροσκόπιο, ποὺ θὰ σᾶς βοηθάη νὰ διοργανώσετε καλύτερα τὴ ζωή σας, ἐκμεταλλευόμενοι τὶς εὐκαιρίες καὶ ἀποφεύγοντας τοὺς κινδύνους ποὺ σᾶς ἀπειλοῦν. Οἱ δημοσιευόμενες προβλέψεις ἰσχύουν γιὰ τὴν χρονικὴ περίοδο

12 — 18 ΜΑΡΤΙΟΥ 1959

ΚΡΙΟΣ: 22 Μαρτίου – 20 Ἀπριλίου

ΥΠΟΘΕΣΕΙΣ...

★ Ἀποφάσεις βιαστικὲς καὶ ἀνόητες θὰ βλάψουν τὴν ἐργασία σας. ★ Οἱ ἔμποροι θὰ συναντήσουν δύσκολο ἀνταγωνισμό. ★ Περιττὰ ἔξοδα θὰ σᾶς ὁδηγήσουν σὲ οἰκονομικὸ ἀδιέξοδο.

ΑΙΣΘΗΜΑΤΑ...

★ Θὰ ἐξακριβώσετε πὼς ἡ εἰλικρίνεια δὲν εἶναι πάντα ὠφέλιμη. ★ Γιὰ τὶς αἰσθηματικὲς σχέσεις ἡ περίοδος μπορεῖ νὰ χαρακτηρισθῆ θυελλώδης, ἰδίως λόγω παρεξηγήσεων.

ΥΓΕΙΑ... ΤΥΧΗ...

★ Κρυολόγημα ἢ γρίπη θὰ προκαλέσουν διαταραχὲς στὸ ἀναπνευστικὸ σύστημα. ★ Σᾶς ἀπειλεῖ ἐπίσης πονοκέφαλος ἢ πονόδοντος ★ Μὴ παίρνετε φάρμακα μόνοι σας.

ΤΑΥΡΟΣ: 21 Ἀπριλίου – 21 Μαΐου

ΥΠΟΘΕΣΕΙΣ...

★ Ἡ τύχη εὐνοεῖ τὶς ἐμπορικὲς συναλλαγές. ★ Οἱ ὑπάλληλοι καὶ ἰδίως οἱ λογιστὰὶ θὰ συναντήσουν σοβαρὲς δυσχέρειες. ★ Μὴν ἀφίνετε ἀνεκμετάλλευτη καμμιὰ ἀπὸ τὶς ἰδιότητές σας.

ΑΙΣΘΗΜΑΤΑ...

★ Θὰ περάσετε πολλὲς εὐχάριστες βραδυὲς σὲ τὲτ-α-τὲτ μὲ ἀγαπημένο πρόσωπο. ★ Γιὰ τὶς γυναῖκες ἰδίως, ὑπάρχει κίνδυνος νὰ πέσουν θῦμα τῆς εὐπιστίας τους. "Ας προσέξουν.

ΥΓΕΙΑ... ΤΥΧΗ...

★ Μὴ πλησιάσετε, πρόσωπα, ποὺ ἔχουν προσδληθῆ ἀπὸ μεταδοτικὸ νόσημα. Θὰ προσδληθῆτε κι' ἐσεῖς ὑπωσδήποτε. ★ Ἐρεθισμὸς τοῦ λαιμοῦ καὶ βήχας. ★ Τυχερὸ πετράδι ὁ ἀμέθυστος.

ΔΙΔΥΜΟΙ: 22 Μαΐου – 22 Ἰουνίου

ΥΠΟΘΕΣΕΙΣ...

★ Τὰ ἄστρα βοηθοῦν τοὺς καλλιτέχνες καὶ λογοτέχνες ν' αὐξήσουν τὴ δημοτικότητά τους καὶ νὰ βελτιώσουν ἔτσι τὰ οἰκονομικά τους. ★ Ἡ Τετάρτη 18 καθόλου εὐχάριστη.

ΑΙΣΘΗΜΑΤΑ...

★ Σημαντικὲς ἀλλαγὲς στὶς φιλικὲς σχέσεις. ★ Ἀπομάκρυνσι ἀγαπημένου προσώπου θὰ σᾶς λυπήση πολὺ καὶ θὰ γίνη ἀφορμὴ μιᾶς μελαγχολίας, ποὺ θὰ συνοδεύεται ἀπὸ ἀμφιβολίες.

ΥΓΕΙΑ... ΤΥΧΗ...

★ Ἡ κόπωσι, ποὺ αἰσθάνεστε, ὀφείλεται μᾶλλον σὲ ἀνεπάρκεια τῶν ὡρῶν ὕπνου. ★ Οἱ γυναῖκες ἰδίως πρέπει νὰ προσέξουν τὸ οὐροποιογεννητικό τους σύστημα καθ' ὅλο τὸ Μάρτιο.

ΚΑΡΚΙΝΟΣ: 23 Ἰουνίου – 23 Ἰουλίου

ΥΠΟΘΕΣΕΙΣ...

★ Ἡ τύχη εὐνοεῖ τὶς μετακινήσεις καὶ τὶς καθιστὰ ἐξαιρετικὰ ἀποδοτικές. ★ "Ολες σας οἱ ἐνέργειες ἀπαιτοῦν φρόνησι καὶ σκέψι ★ Μὴ περιφρονῆτε τὴ βοήθεια ποὺ σᾶς προσφέρουν.

ΑΙΣΘΗΜΑΤΑ...

★ Τὸ Σαββατοκύριακο θὰ συνοδευτῆ ἀπὸ ἀνωμαλίες καὶ ἔγνοιες αἰσθηματικῆς φύσεως, γιὰ τοὺς κάτω τῶν 30 χρόνων. ★ Οἱ ἄλλοι κινδυνεύουν νὰ κάνουν ἔξοδα ποὺ θὰ μετανοήσουν.

ΥΓΕΙΑ... ΤΥΧΗ...

★ Σὲ περίπτωσι ἐμφανίσεως κάποιας ἐπιδημίας πάρετε ὅλα τὰ προφυλακτικὰ μέτρα, γιατὶ θὰ εἶστε ἀπὸ τοὺς πρώτους, ποὺ θὰ προσδληθοῦν. ★ Ἀποφύγετε μὲ κάθε τρόπο τὴν ὑπερκόπωσι.

ΛΕΩΝ: 24 Ἰουλίου – 23 Αὐγούστου

ΥΠΟΘΕΣΕΙΣ...

★ Λογοτέχνες καὶ καλλιτέχνες θὰ ἀναπτύξουν κατὰ τὴν περίοδο αὐτὴ μιὰ γόνιμη δραστηριότητα. ★ Ἡ ἐργασία συναντᾶ ἐμπόδια, ἀλλὰ παρουσιάζει ἕνα ἰδιαίτερο ἐνδιαφέρον.

ΑΙΣΘΗΜΑΤΑ...

★ Ἀπαιτεῖται εἰλικρίνεια γιὰ νὰ ξαναδρεθοῦν οἱ αἰσθηματικὲς σας σχέσεις τὸν κανονικὸ καὶ ἤρεμο ρυθμό τους. Ἀμφιδολίες, ὑποψίες καὶ παρεξηγήσεις χειροτερεύουν τὴν κατάστασι.

ΥΓΕΙΑ... ΤΥΧΗ...

★ Οἱ στομαχικὲς ἐνοχλήσεις ὀφείλονται σὲ νευρικὰ αἴτια ἢ σὲ ψῦξι. ★Ὁ ὀργανισμός σας ἀντιδρᾶ στοὺς κινδύνους, ποὺ τὸν ἀπειλοῦν. Προσοχή, γιατὶ ὑπάρχει κίνδυνος νὰ πέσετε.

ΠΑΡΘΕΝΟΣ: 24 Αὐγούστου – 23 Σεπτεμβρίου

ΥΠΟΘΕΣΕΙΣ...

★ Προστριβὲς μὲ συναδέλφους καὶ προϊσταμένους, ποὺ μπορεῖ νὰ γίνουν ἐπικίνδυνες. ★ Οἱ προστάθειες μπορεῖ νὰ μὴν ἀποδίδουν ἀμέσως, θὰ ἀποδώσουν ὅμως καὶ μάλιστα πολὺ σύντομα.

ΑΙΣΘΗΜΑΤΑ...

★ Ἡ βιασύνη σας θὰ κάνη κακὴ ἐντύπωσι σὲ πρόσωπο, ποὺ γνωρίσατε πρόσφατως. ★ Ἡ στάσι σας ἀπέναντι φιλικοῦ προσώπου θὰ ἐκτιμηθῆ δεόντως καὶ θὰ ἀνταμειφθῆ.

ΥΓΕΙΑ... ΤΥΧΗ...

★ Προσοχὴ κατὰ τὰ ταξίδια καὶ τὶς μετακινήσεις, γιατὶ σᾶς ἀπειλεῖ κάποιο κρυολόγημα. ★ Ἀποφύγετε τὴ νυχτερινὴ ἐργασία, ποὺ γίνεται εἰς βάρος τῶν ὡρῶν ὕπνου. ★ Τυχερὸ τὸ 4.

ΖΥΓΟΣ: 24 Σεπτεμβρίου – 23 Ὀκτωβρίου

ΥΠΟΘΕΣΕΙΣ...

★ Ἡ Δευτέρα 16 ἐξαιρετικὰ εὐνοϊκὴ ἡμέρα. Εἶναι κατάλληλη γιὰ νὰ ἀναπτύξετε δράσι, δεδομένου πὼς ὅ,τι ἀναλάδετε τὴν ἡμέρα αὐτὴ ἔχει μεγάλες πιθανότητες ἐπιτυχίας.

ΑΙΣΘΗΜΑΤΑ...

★ Ἡ Κυριακὴ 15 θάναι ἀπὸ τὶς πιὸ εὐχάριστες. Ἀποφύγετε ὅμως νὰ παρατείνετε τὶς διασκεδάσεις ἀργὰ τὴ νύχτα, γιατὶ θάναι καὶ δαπανηρὲς καὶ ἐπιζήμιες γιὰ τὴν ὑγεία σας.

ΥΓΕΙΑ... ΤΥΧΗ...

★ Οἱ γυναῖκες ἰδίως θὰ ὑποφέρουν ἀπὸ ἐνοχλήσεις στὸ οὐροποιογεννητικὸ σύστημα, ποὺ δὲν πρέπει νὰ τὶς ἀφήσουν ἀδιάφορες. ★ Αὔξησι τῆς νευρικότητος θὰ προκαλέση ἀϋπνίες.

ΣΚΟΡΠΙΟΣ: 24 Ὀκτωβρίου – 22 Νοεμβρίου

ΥΠΟΘΕΣΕΙΣ...

★ Πρέπει νὰ βοηθήσετε πρόσωπο, ποὺ σᾶς φάνηκε χρήσιμο στὸ παρελθόν καὶ τοῦ ὁποίου ἡ βοήθεια θὰ σᾶς χρειαστῆ καὶ πάλι στὸ μέλλον. ★ Κίνδυνοι προστριβῶν μὲ ἀνωτέρους.

ΑΙΣΘΗΜΑΤΑ...

★ Ἡ Τρίτη 17 θάναι ἐξαιρετικὰ εὐχάριστη ἀπὸ αἰσθηματικῆς πλευρᾶς. ★ Θὰ σᾶς δώσουν μιὰ συγκινητικὴ ἀπόδειξι ἀγάπης καὶ θὰ ἐξαναδρῆτε ἔτσι τὴ χαρὰ καὶ τὴν αἰσιοδοξία.

ΥΓΕΙΑ... ΤΥΧΗ...

★ Ἀπαιτεῖται μεγάλη προσοχὴ κατὰ τὴν περίοδο αὐτὴ γιατὶ σᾶς ἀπειλοῦν διάφοροι κίνδυνοι: τραυματισμοί, ἐγκαύματα, πτώσεις μὲ δυσάρεστες συνέπειες, τροφικὲς δηλητηριάσεις.

ΤΟΞΟΤΗΣ: 23 Νοεμβρίου – 22 Δεκεμβρίου

ΥΠΟΘΕΣΕΙΣ...

★ Προσέξετε πολὺ τὴν ἀλληλογραφία σας. Ὑπάρχει κίνδυνος ν' ἀναλάδετε γραπτῶς ὑποχρεώσεις, γιὰ τὶς ὁποῖες θὰ μετανοήσετε. ★ Λίγη διπλωματία πρέπει νὰ συνοδεύη τὶς ἐνέργειές σας.

ΑΙΣΘΗΜΑΤΑ...

★ Ἀγαπημένο ἑτερόφυλο πρόσωπο θὰ σᾶς προσφέρη μιὰ πολύτιμη ὑπηρεσία κάνοντας ν' αὐξηθῆ ἡ ἀπέναντί του ἐκτίμησί σας. ★ Τὴν Τρίτη 17 θὰ βρεθῆτε πρὸ σοβαροῦ διλήμματος.

ΥΓΕΙΑ... ΤΥΧΗ...

★ Ὁ ἐξαιρετικὰ εὐερέθιστος χαρακτήρας σας κινδυνεύει νὰ ἐπηρεάση δυσμενῶς τὴν ὑγεία σας. ★ Ἡ περίοδος δὲν εἶναι καθόλου κατάλληλη γιὰ παιγνίδια. ★ Τὸ 13 φέρνει τύχη.

ΑΙΓΟΚΕΡΩΣ: 23 Δεκεμβρίου – 20 Ἰανουαρίου

ΥΠΟΘΕΣΕΙΣ...

★ Ἡ Πέμπτη 12 καὶ ἡ Παρασκευὴ 13 εἶναι οἱ πιὸ εὐνοϊκὲς μέρες γιὰ τὴν ἐργασία σας. ★ Μὴ χάνετε πολύτιμο χρόνο σὲ ἀσκοπες συζητήσεις. ★ Ἀπαιτοῦνται οἰκονομίες.

ΑΙΣΘΗΜΑΤΑ...

★ Οἱ αἰσθηματικὲς σχέσεις σᾶς ἐπιφυλάσσουν μεγάλες χαρές. ★ Τὰ πραγματικὰ αἰσθήματα δὲν ἐξωτερικεύονται μὲ πομπῶδεις ἐκδηλώσεις. Τὰ ὡραῖα λόγια εἶναι συχνὰ ἀνειλικρινῆ.

ΥΓΕΙΑ... ΤΥΧΗ...

★ Ἀνησυχεῖτε ἀδίκως, γιατὶ κανένας σοβαρὸς κίνδυνος δὲν ἀπειλεῖ τὴν ὑγεία σας. ★ Αὐτὸ δὲ σημαίνει πὼς δὲν πρέπει νὰ παίρνετε καμμιὰ προφύλαξι. Μὴν εἶστε ὑποχονδριακός.

ΥΔΡΟΧΟΟΣ: 21 Ἰανουαρίου – 19 Φεβρουαρίου

ΥΠΟΘΕΣΕΙΣ...

★ Ἡ ἐργασία παρουσιάζει τὶς ἡμέρες αὐτὲς ἕνα ἰδιαίτερο ἐνδιαφέρον. ★ Μιὰ πρωτότυπη ἰδέα σας θὰ ἔχη ἐξαιρετικὰ ἀποτελέσματα ἂν τεθῆ σ' ἐφαρμογή. ★ Αὔξησι τῆς δημοτικότητος.

ΑΙΣΘΗΜΑΤΑ...

★ Νέα καὶ εὐχάριστη συνάντησι αἰσθηματικῆς φύσεως. ★ Κινδυνεύετε νὰ παρεξηγήσουν μιὰ ἐνέργεια σας ἢ νὰ παρεξηγήσετε ἐνέργεια ἀγαπημένου προσώπου. ★ Ἐνεργῆστε ψύχραιμα.

ΥΓΕΙΑ... ΤΥΧΗ...

★ Ἡ ὑγεία ἀπαιτεῖ προφυλάξεις. Ἀποφύγετε ἰδίως τὶς νυχτερινὲς ἐξόδους, ποὺ τὴ θάζουν σὲ κίνδυνο. ★ Ἐπισκεφτῆτε τὸν ὀδοντογιατρό σας χωρὶς ἀναθολή. ★ Τυχερὸ τὸ 2.

ΙΧΘΥΕΣ: 20 Φεβρουαρίου – 21 Μαρτίου

ΥΠΟΘΕΣΕΙΣ...

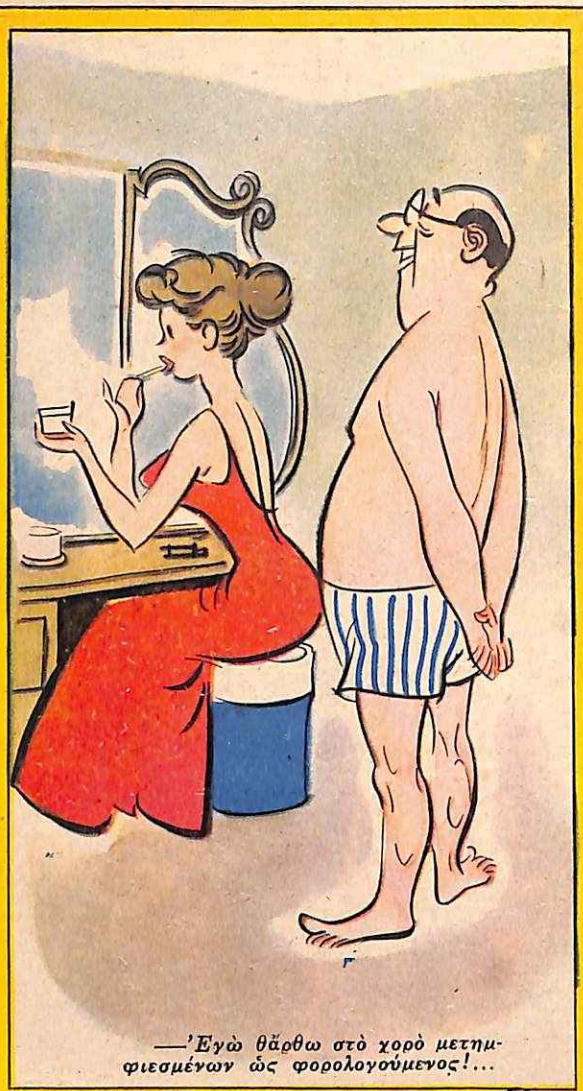
★ Κίνδυνος νὰ πέσετε θῦμα προδοσίας ἢ ἀπάτης. ★ Προσέξετε κάθε σας ἐνέργεια, γιατὶ κινδυνεύετε νὰ χάσετε χρήματα, ἀλλὰ καὶ τὴν ἐκτίμησι προσώπου τοῦ περιθάλλοντός σας.

ΑΙΣΘΗΜΑΤΑ...

★ Μιὰ ἀδικαιολόγητη ταραχὴ χαρακτηρίζει τὶς ἡμέρες αὐτές. Πιθανὸν νὰ ὀφείλεται σὲ ἀθεμελίωτα καὶ ὑποψίες. ★ Προσέξετε γιατὶ οἱ ἀντιδράσεις σας κινδυνεύουν νὰ εἶναι ἀδέξιες.

ΥΓΕΙΑ... ΤΥΧΗ...

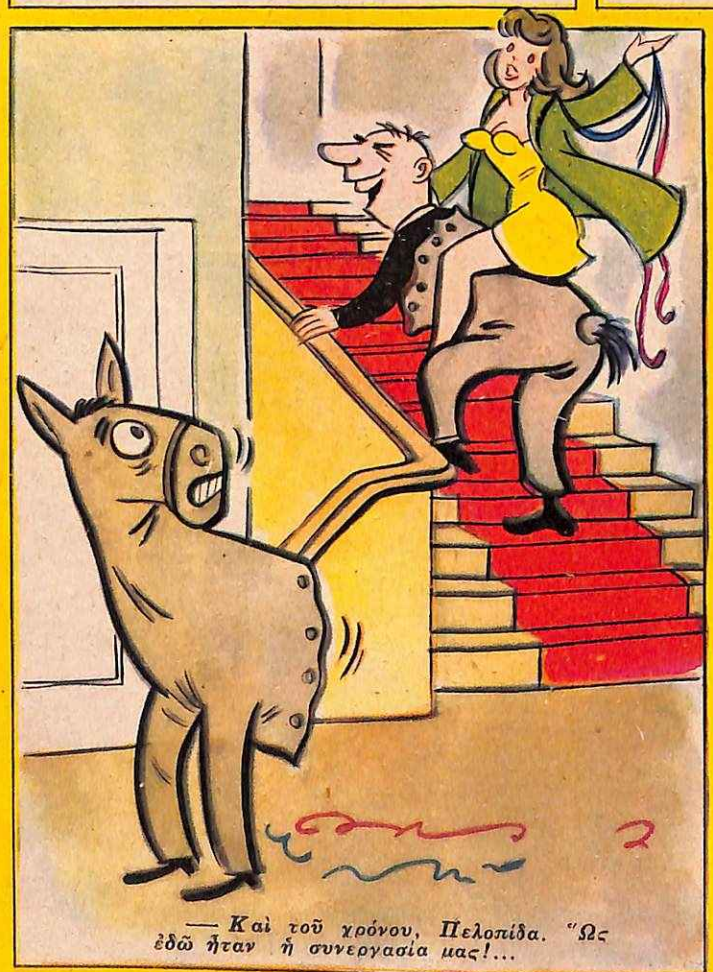
★ Καμμιὰ προφύλαξι δὲν εἶναι περιττὴ ★ Προσέξετε ἰδιαίτερα τὰ πόδια σας καὶ ἀποφύγετε τὴν ὀρθοστασία. ★ Χρῶμα σας τὸ λευκὸ καὶ τυχερὸς ἀριθμὸς τὸ 8.

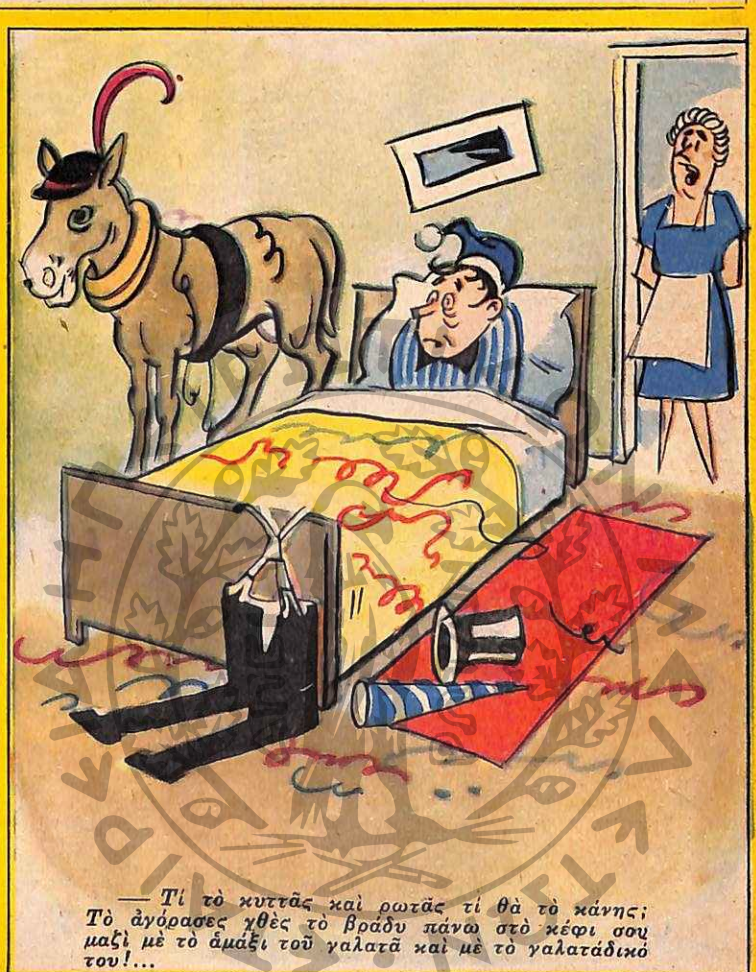
—'Εγὼ θἄρθω στὸ χορὸ μετημφιεσμένων ὡς φορολογούμενος!...

— Μὲ συγχωρεῖς, γυναῖκα... Ἔχασα τὰ γυαλιά μου!

— Καὶ τοῦ χρόνου, Πελοπίδα. Ὡς ἐδῶ ἦταν ἡ συνεργασία μας!...

— Τί τὸ κυττᾶς καὶ ρωτᾶς τί θὰ τὸ κάνης; Τὸ ἀγόρασες χθὲς τὸ βράδυ πάνω στὸ κέφι σου μαζὶ μὲ τὸ ἁμάξι τοῦ γαλατᾶ καὶ μὲ τὸ γαλατάδικό του!...